SAWAKO ARIYOSHI

Dansatoarea de Kabuki

Roman

Traducere din japoneză şi note
de
ANGELA HONDRU

Editura HUMANITAS
Bucure şti, 2011

IZUMO NO OKUNI by Sawako Ariyoshi Copyright e 1969 by Tamao Ariyoshi
Japanese original edition published by Chūō Koron-sha, Tokyo Romanian translation rights arranged with Tamao Ariyoshi through Japan Foreign-Rights Centre/Simona Kessler International Copyright Agency e HUMANITAS FICTION, 2008, 2011, pentru prezenta versiune românească

În Japonia secolului al XVI-lea, să fii *kabuki* („destrăbălată”) însemna să sfidezi convenţiile, să îmbrăţişezi noul (şi moda „barbară” adusă de occidentali). Aşa i se va spune şi lui Okuni, fata de la ţară al cărei viitor nu prevedea nimic spectaculos, dar care îşi află vocaţia în dans. Dansul o va purta spre Kyōto şi Edo, dansul îi va deschide drumul spre inima bărbaţilor, spre palatele samurailor şi ale concubinelor imperiale. Însă pe frumoasa Okuni nu o atrage strălucirea aristocraţiei. Pentru ea, arta spectacolului se îmbogăţeşte în stradă, unde viaţa freamătă neîngrădită. Aici, în faţa oamenilor de rând, printre jongleri, muzicanţi şi femei uşoare, dăruieşte tot ce are mai bun, aici prind viaţă, din iubirile, dezamăgirile şi speranţele artiştilor, personajele pe care le interpretează,

aici ia naştere teatrul Kabuki, artă inovatoare ce rupe legătura cu rigidul No. Pornind de la povestea adevărată a lui Okuni, pe care o transfigurează într-un roman emoţionant – în acelaşi timp poveste de dragoste şi evocare a unei epoci glorioase şi sângeroase din istoria Ţării Soarelui Răsare –, Sawako Ariyoshi reuşeşte, în *Dansatoarea de Kabuki,* să dea viaţă unei figuri legendare a Japoniei.

1

„Iar se mişcă şarpele Orochi”[1], şopteau oamenii, clătinând din cap, îngroziţi. De la poalele cascadei Torikami, Orochi străbătea munţi şi văi, pustiind totul în calea lui când ieşea din matcă. Izbutise să schimbe până şi cursul râului Hii. Lumea era înspăimântată chiar dacă se mişca liniştit.

Râul Hii curgea, şerpuind, prin tot ţinutul Izumo, dinspre munte către câmpie, împărţind-o în două, şi se vărsa apoi în golful Izumo. Unduirea lui de la apus la răsărit li se părea aproape nepământeană locuitorilor din Kizuki[2]. Cu atât mai mult cu cât asta se-ntâmpla din pricina lucrărilor de scoatere a fierului din muntele de granit.

Odată sfărâmată, roca desprinsă din munte era împrăştiată în râul Hii. Cursul iute al apei o fărâmiţa, îndepărtând nisipul din pulberea de fier, care se lăsa la fund. Avea un grad înalt de puritate. Se strângea şi se introducea apoi în cuptor, unde flăcările uriaşe o topeau. I se dădea iar drumul pe apa râului Hii. Sfârâia, ieşeau aburi şi fum. În urma întregului proces devenea fontă superioară. Dar, pentru că separarea fierului de nisip se petrecea în amonte, albia râului strângea tot mai mult nisip, pierzând din adâncime şi provocând inundaţii repetate.

---

1 Şarpe mitologic cu opt capete, care devasta totul în calea lui şi cerea sacrificii de vieţi omeneşti.

2 Vechiul nume al localităţii care găzduieşte Marele Templu Izumo.

Chiar şi când ploua domol, râul Hii se deplasa, pe nesimţite, de la stânga la dreapta. Prin forţa apei, nisipul care aluneca din amonte ajungea la gura râului, însă aici era împins Uşor mai departe, pentru că pe malul apusean se adunase deja o cantitate mare. Sătenii nu reuşeau să stăvilească nisipul ce se prăvălea din munte. Se simţeau neputincioşi în faţa lui. Nu le rămânea decât să dea din cap neajutoraţi şi să spună că Orochi se mişcă iarăşi.

Râul nu era adânc şi apa lui era limpede precum cristalul. Fetele din partea locului îşi scoteau sandalele din paie şi săreau uşor din piatră-n piatră ca să ajungă până în mijlocul lui. Li se albeau tălpile de la nisipul fin care-şi croise drum prin albie. Una dintre grijile şi plăcerile lor zilnice era să scoată apă din râu.

Okuni rămase o vreme nemişcată în mijlocul apei. Era înaltă şi voinică. Simţea că aerul rece al toamnei o răzbeşte, începând de la tălpi. Apa străvezie de la picioarele ei se unduia uşor. Fata nu se clintea. Îşi aţintise privirile pe munţii înceţoşaţi de dincolo de râu. Era de-a dreptul fermecată de frumuseţea lor. Norii se buluceau unii peste alţii, însă vremea continua să rămână frumoasă. Aşa se întâmpla mereu în zilele de toamnă.

Nu era prima oară când urma să-şi părăsească satul natal. Pe măsură ce se apropia ziua plecării, simţea că avea s-o cuprindă dorul de munţii şi râul care îi erau atât de dragi. Parcă nu se mai sătura privindu-i. Munţii cu amintirile lor… râul cu bucurii pe care nu le putea uita.

— Ce faci acolo, Okuni?

Okuni a întors capul după fetiţa care trecuse pe lângă ea.

— A! Okiku, tu erai?

Okiku râdea fericită. Era o copilă isteaţă şi promitea să devină o femeie frumoasă. Crescând împreună cu Okiku şi cu sora ei mai mare, Okaga, Okuni se simţea foarte apropiată de ele.

— Ai grijă să nu cazi! Apa-i ca gheaţa.

Okiku a sărit mai departe, din piatră-n piatră, uşoară ca o păsărică. Când a coborât căldarea în râu, s-a întors

puţin spre Okuni şi a chicotit şmechereşte. Fetiţa de şase ani era foarte mândră de ea. Scotea apă din râu ca un om în toată firea. Părul negru, lăsat pe spate, aproape îi ajungea până la brâu.

Okuni o privea cu drag. „Tare-aş vrea s-o iau cu mine, îşi spuse ea. E însă prea mică pentru o călătorie lungă”.

Când o văzu plecând cu găleata mai mare decât ea, Okuni o întrebă:

— Okiku, de ce-ai venit după apă?

— Păi, nu trebuia? Tata zicea că poate mai ai şi alte treburi. Mama m-a trimis după apă.

— Dar Okaga ce păzeşte?

— Stă cu Yokichi şi-l îmbunează.

— Cum aşa?

— E tare necăjit că plecaţi şi se smiorcăie întruna.

Tonul ei uşor afectat, de copil atotştiutor, a făcut-o pe Okuni să pufnească în râs.

— Hai, fugi repede! Te aşteaptă mama! Eu mai am puţină treabă. Tata avea dreptate.

— Unde te duci?

— Urc… sus de tot. Vreau să privesc Izumo de-acolo.

— De unde?

— De lângă muntele Hōno.

— A, muntele cu templu?

Okiku a ajuns la mal şi a pus găleata jos. Şi-a şters graţios tălpile cu poalele chimonoului. Gest feminin, care prevestea multe. Okuni o privi cu zâmbetul pe buze.

Dacă tot venise Okiku după apă, chiar că nu mai avea de ce să se grăbească. Se liniştise. Şi-a vârât picioarele ude în sandalele de pai şi a luat-o, uşor, pe malul râului, cu găleata goală în mână. Tot ce se afla în jur îi era drag. A rupt câteva margarete de câmp înflorite şi le-a aruncat în găleată. S-a apropiat de mai ca să pună apă peste ele. Era sprintenă şi atentă la tot ce se întâmpla. Auzea până şi sunetul monoton al nisipului care se mişca uşor pe fundul albiei. Susurul râului Hii, care cobora din munţi, părând că-i şopteşte întreaga lui poveste, îi umplea sufletul. În asemenea clipe, îşi amintea de tatăl ei adevărat. Fusese

băieş. Sfărâmase, în albia superioară a râului, granitul desprins din munte, dându-i apoi drumul pe râu. La fel ca şi acum, apa îl spăla şi-l transforma într-un nisip fin, alb şi frumos. Fiecare grăunte îşi avea propria poveste în călătoria cea lungă pe care o făcea râul Hii. Okuni ciulea urechile şi auzea tainica şoaptă a apei strecurându-se până în cel mai ascuns ungher al trupului ei. Încremenise, vibrând de emoţie.

A luat bucăţica de pânză care-i atârna la brâu, şi-a şters tălpile şi s-a încălţat. A ridicat privirile şi a pornit spre ţintă: vârful muntelui Hōno.

Cu cincisprezece ani în urmă, la un an după naşterea lui Okuni, în 1574, violenţa lui Orochi a provocat pagube mari ţinutului Izumo. După inundaţiile grave, câmpia a început să-şi modifice tot mai mult forma. Muntele Hōno a pierdut din înălţime. În schimb, au ieşit la iveală vestigii ale vechilor temple îngropate sub nisipul adus de revărsările apelor. Okuni a auzit că s-ar fi găsit chiar şi câteva volume putrezite din Sutra budistă. De atunci, această porţiune a muntelui Hōno s-a numit o vreme şi Kyoyama[3].

De acolo, de sus, se vedea toată câmpia Izumo. Lăstunii ciripeau de parc-ar fi vrut să frângă cerul toamnei, iar ecoul răsuna până în holdele aurii. Okuni, care, puţin mai devreme, vibrase la susurul apei, percepea acum cu toată fiinţa ei glasul ascuţit al păsărilor. Se simţea uşoară şi-i venea să zboare. Ba nu, să danseze. Nu mai putea sta locului. Nici nu ştia ce să facă atunci când o încercau astfel de trăiri. De obicei, alerga până obosea şi simţea că-şi pierde răsuflarea. Tatăl lui Okiku îşi imagina că hoinăreşte în voie. Da, cam aşa simţea şi ea… Nu-şi dădea seama cum trece timpul.

Vestigiile ieşite la iveală cu cincisprezece ani în urmă fuseseră numaidecât acoperite de buruieni. La venirea toamnei, apa se răcea şi plantele agăţătoare îmbrăţişau, nestânjenite, trunchiurile coniferelor. La poale, flori roşii şi liliachii invadau pajiştile. Okuni a urcat anevoios panta

3 Muntele Sutrei.

abruptă cu nisip şi pietriş, oprindu-se din când în când să culeagă flori. Le-a pus în găleată peste margaretele de câmp. Când a ajuns în vârf, margaretele erau de-a dreptul copleşite de florile de munte.

A lăsat găleata jos şi şi-a tras sufletul. A auzit, brusc, un zgomot în spatele ei, apoi vocea unui tânăr.

— Okuni!

— Kyuzo! Cum de m-ai găsit?

— Mi-a spus Okiku. Am pornit imediat după tine.

— Ia priveşte în jurul tău! Câtă frumuseţe! Ce minunate sunt florile! exclamă Okuni, în timp ce arăta cu degetul spre pajişte şi spre munte.

Kyuzo tăcea.

— De-aici de sus, râul Hii e o minune. Uite ce lin curge! Nimeni nu l-ar mai asemui cu blestematul de Orochi.

Tânărul îşi adâncise privirile, aproape neîncrezător, în ochii frumoşi şi profunzi ai lui Okuni. Îl ameţea verva ei şi nu se simţea în stare decât să-i urmărească degetul arătător. Recunoştea că era un râu lat, rapid şi cu nisip alb. Numai că râul din mijlocul satului nu semăna deloc cu cel din munte. Se îngusta treptat şi, la un moment dat, lăsa impresia că o coteşte de la miazăzi la răsărit, întorcându-se apoi spre miazăzi.

— O să-mi fie dor de locurile astea. Nu ştiu ce-o să mă fac.

Okuni s-a întors brusc spre Kyuzo, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama de prezenţa lui. Îl privea ciudat.

— De ce pleci?

— Pentru că aşa s-a hotărât acasă.

— Mi-ai promis că o să-mi fii nevastă.

— Da, însă n-am încotro. Trebuie să plec… cu San emon.

— Am crezut că rămâi cu mine.

— Nu pot! De fapt, sunt copilul lui San emon. El şi femeia lui m-au crescut. Ştii bine!

— Te mai întorci?

— Întrebi numai prostii! Doar m-am întors şi data

trecută…

— Atunci erai doar un copil… şi izbucnise războiul. Mă tot frământ din cauza ta…

— Pleacă şi Okaga. Ştii bine că şi ea e logodită cu Yokichi. Amândoi n-aveţi decât să aşteptaţi. Nu văd de ce vă-ngrijoraţi.

— Dacă Okaga ar fi a mea, n-aş avea nicio teamă. Ea se întoarce sigur. Tu, dacă pleci, o să te schimbi.

— Nu mai vorbi prostii!

— Mi-e foarte limpede. N-ai în cap decât dansul. Te îmbată pur şi simplu. La mine n-ai să te mai gândeşti.

Sâcâiala lui Kyuzo o supăra tot mai mult. El privea vremelnica lor despărţire ca pe o nenorocire, pe când ea nici măcar nu se obişnuise cu gândul că va fi a lui pe vecie.

Okuni îşi drese glasul şi arătă iar cu degetul spre cursul superior al râului. Schimbă apoi vorba.

— Nu fi neghiob! Acuşi plec. Nu mă mai leagă nimic de ţinutul ăsta. Am urcat aici ca să mai văd o dată râul Hii. Acolo sus, în inima muntelui, s-au născut tata şi mama. Nu ştiu ce mi-a venit… însă vreau să merg pân-acolo.

— Şi mama ta a fost fată de băieş, nu-i aşa? Din satul din vale… familie bogată.

— Fiică de topitor. Toţi spuneau că nu se potrivesc, însă lor nu le-a păsat. Au fugit de-acasă. Au coborât de pe munte, s-au ascuns prin crânguri, câteva zile au băut doar apă din râu şi au ajuns în satul ăsta. Aşa a fost să fie!

Topitorii lucrau la cuptor, după ce se cernea nisipul feros. Ei moşteneau meseria din tată-n fiu. Erau bărbaţi mai tari decât fierul şi nu-i găseai pe toate drumurile. Nu se cădea ca fiica unui astfel de om să se mărite cu un băieş de rând, mătăhălos, care muncea toată ziua sub cerul liber. De aceea, când ortacii au prins de veste că fata dispăruse, au pornit în căutarea ei. Primiseră poruncă s-o găsească şi s-o ducă înapoi acasă. Strădaniile lor de un an de zile au rămas zadarnice. Au scotocit ţinutul în toate părţile, în inima muntelui, pe cei opt afluenţi ai râului, în amonte, în aval… Nicăieri. Au ajuns până în partea de miazăzi a aşezării Kizuki. Uşor nu le-a fost! mai cu seamă că râul Hii

are o lungime de optzeci şi opt de kilometri. Fugarii găsiseră înţelegere printre băieşi, care nu voiau să-i trădeze.

Cei doi se refugiaseră la San emon, în satul Nakamura, care aparţinea de Kizuki. La vremea când au fost găsiţi, li se născuse deja fetiţa şi nu mai puteau fi despărţiţi. Aveau un aliat puternic în bătrâna lui San emon, care nici măcar nu-i îngăduia lăuzei să facă treabă. Soţul trebuia să aibă grijă de nevastă şi de copil. Negocierile cu cei trimişi să-i prindă pe fugari s-au purtat chiar în anul 1574, când au avut loc cumplitele inundaţii.

— Oamenii locului ştiau să fugă de Orochi. Tata şi mama n-au mai apucat. În toiul verii mama s-a simţit slăbită. Tata a vrut s-o ocrotească, s-o ajute… dar i-a înghiţit năvalnicul Orochi pe amândoi.

— Au murit mulţi atunci.

— Bunica a avut dreptate… S-a tot adunat nisip şi albia râului s-a micşorat. Râul se umfla mereu, iar ţăranii au ajuns săraci lipiţi pământului. Numai necazuri…

— Bieţii de ei… n-au mai avut ce face.

— Kyuzo, să ştii că în mine curge sânge de topitor…

În timp ce rostea cuvintele, chipul lui Okuni căpătă o strălucire neobişnuită.

— Bine-a zis bunica… Hii este râul focului. Pe el în sus e cuptorul care scuipă foc şi topeşte pulberea de fier. Mama era fiică de topitor şi a topit inima băieşului. Bunica îmi spunea mereu că sunt sânge din sângele ei… M-a crescut cu multă grijă.

Lui Okuni îi plăceau grozav vorbele bunicii, pe care le repeta iar şi iar… Focul mamei topise inima băieşului, făcându-l să vibreze până în adâncul fiinţei, şi de-aici ieşise o poveste minunată de dragoste.

Bunica se prăpădise cu trei ani în urmă… De atunci, lui Okuni nu i-a mai fost dat să audă povestea care-i încălzise întotdeauna inima. Era prima oară când aducea vorba. Acum, pe muntele Hōno, cu privirile aţintite la râul Hii, se înflăcărase peste măsură. Mamă de foc, tată de fier. Trăiri intense şi frumoase. Era impresionată până la

lacrimi. Puţin îi păsa dacă tânărul pricepea sau nu ceva din ceea ce simţea ea.

Okuni s-a speriat când a simţit mâna lui Kyuzo pe umărul ei. A ţipat scurt şi a sărit în lături. Începea să i se strecoare spaima în suflet.

— Bunica m-a învăţat să am grijă, că focul acela arde şi-n mine. Sunt primejdioasă, zise ea, îndepărtându-se puţin.

Nu şi-a dat seama că vocea îi tremura de emoţie. Însă Kyuzo rămase calm.

— Nu, Okuni, în tine nu arde încă focul. Îl aprind eu îndată.

— Ei, nu mai spune! Aşteaptă până mă întorc. Şi Yokichi aşteaptă.

— Yokichi n-are decât să aştepte. Eu nu aştept. Yokichi stă fără griji cu Okaga lui. Eu n-am cum să fiu liniştit. Hai!

— Lasă-mă în pace! Nu vreau să fiu o destrăbălată. Bunica m-a crescut frumos şi mi-a spus să fiu atentă, să nu fac prostii, în mine curge şi sânge de băieş. Pe mine n-o să mă înghită Orochi ca pe mama. Vreau să rămân neîntinată până la nuntă… să primesc dovada de fecioară de la Marele Templu din Izumo.

Okuni nu-şi dădea seama că bărbatul era din ce în ce «mai înflăcărat, pe măsură ce ea ridica tonul şi încerca să i se împotrivească. A vrut s-o ia la fugă, dar piciorul i s-a agăţat de-un tufiş şi a căzut. Când să se ridice de jos, Kyuzo a prins-o şi nu i-a mai dat drumul.

— Kyuzo, te spun lui San emon.

— Şi San emon e bărbat. O să mă-nţeleagă. O să-şi dea seama ce-am simţit. Eu ţin la tine, şi tu pleci… Nu-ţi face tu griji din pricina lui!

— Dar nu vreau eu! Nu vreau să fiu destrăbălată. Lasă-mă!

— Când te-ntorci, tot a mea o să fii. Fireşte că trebuie să te „destrăbălezi”. Aşa se cade între soţ şi soţie.

Okuni se zbătea în braţele lui Kyuzo. El o strângea tot mai tare, înăbuşindu-i gura cu sărutări disperate. Nu se

mai putea stăpâni. I-a strecurat mâna în chimono şi i-a mângâiat sânii. Florile de munte tremurau neputincioase. Cei doi s-au rostogolit într-un tufiş. Okuni a încercat din răsputeri să se apere, însă el n-o slăbea deloc. O strângea şi o iubea cu patimă.

Când i-a dat drumul, Okuni s-a ridicat de jos fără o vorbă. Nu-i venea să creadă că tot ce i se întâmplase însemna dragoste trupească. Uitase de spaima de la început. Rămăsese doar cu o senzaţie de durere şi de umezeală. Nu simţea bucurie, nu era impresionată. Nici măcar nu înţelegea de ce tatăl şi mama ei fugiseră în lume pentru aşa ceva.

„Poate că nu e foc în trupul meu, gândi ea. Kyuzo a zis că-l aprinde el, însă nu-nţeleg ce anume a ars. Dacă asta înseamnă să fii soţ şi soţie, nu-i văd deloc rostul. Bunica îmi spunea să port chimono de culoare indigo, ca să nu isc focul din trupul meu. Aşa purtau şi fetele din satul mamei. De data asta, focul a pornit de la el, dar n-am simţit nimic arzând. De ce oare? O fi totul o minciună?”

Okuni se aplecă să-şi ridice de jos brâul, căzut între flori, îşi prinse cu el chimonoul indigo.

Kyuzo scutura, tăcut, frunzele şi nisipul de pe spatele lui Okuni.

— Iartă-mă pentru ce-am spus. Acum poţi să pleci, zise el într-un târziu. Am să te aştept oricât.

Era vocea unui bărbat calm. Okuni îl privea absentă.

— Hai să mergem! Aproape s-a întunecat.

Kyuzo i-a întors spatele şi a pornit la drum. Okuni l-a urmat, dar s-a oprit deodată ca să privească râul Hii în lumina amurgului. Lucea ca o splendidă panglică argintie. Arăta întocmai ca temutul Orochi, însă era superb. De-acolo, de sus, se vedea cu totul altfel. Mai întâi, o fâşie subţire. Apoi, trupul şarpelui se îngroşa treptat. Fata stătea cu privirile aţintite la şuvoiul alb, care se vărsa în mare. Apa sclipitoare a mării în lumina apusului… Linia lungă şi subţire ce mărginea malul, despărţind apa de nisipul alb… Okuni rămase pe gânduri. Îşi aminti de părinţii ei dragi, luaţi de ape.

— Ce faci? Hai mai repede! strigă Kyuzo, întorcându-se şi uitându-se urât la ea.

— Privesc marea. E splendidă! Ţărmul e o minune! Uită-te şi tu!

Kyuzo păru impresionat de invitaţia lui Okuni. O cuprinse de mijloc şi se uită şi el în zare.

— E drept că-i frumos.

— E minunat. Parcă-i zămislit de zei!

— Se spune că ei au adus ţinutul ăsta de departe… au tras de poalele muntelui Sanpei până aici. O fi adevărat? Ştiu prin ce trece San emon şi de ce vrea să plece… Apele mătură ţinutul an de an. Pământul lui e tot mai ştirbit de Orochi. Aşa nu mai face faţă. E firesc să părăsească un asemenea loc. Şi pământul meu se micşorează pe an ce trece. Nu ştiu ce-o să mă fac. Până te-ntorci, o să-ncerc să rezist.

Okuni privea marea fără să clipească. Nici măcar n-a auzit ce-a zis Kyuzo.

— De unde au tras ţinutul?

— Din Koma[4].

— Unde-i Koma?

— Probabil că într-acolo, arătă el cu degetul.

— Spre fâşia aia de pământ, numită Hinomi?

— Dincolo de el. Mult mai departe.

— Vreau şi eu să ajung acolo.

— Ce dor de ducă ai! spuse Kyuzo, râzând.

— Cu o mamă ca a mea, nu mă sperie nimic. Hai, să mergem! Să nu-şi facă San emon griji!

Florile de munte îşi pierduseră nuanţele roşietice de la apus. Okuni îşi găsi, în cele din urmă, găleata. Se răsturnase şi nu mai era strop de apă în ea. O luă în braţe şi începu să coboare cărarea de munte. Simţea vântul de seară în toate mădularele. Era tristă. Bunica se prăpădise şi nu avea cui să-şi verse amarul. I-ar fi povestit ce i s-a întâmplat azi. Ar fi întrebat-o de ce n-a simţit focul lăuntric despre care-i vorbise. Nu mai avea însă pe cine să întrebe aşa ceva.

4 Numele Coreei în secolul X.

Cum se crăpa de ziuă, fetele din sat plecau după apă. Se strângeau la râu în fiecare dimineaţă. Numai fetele, pentru că era treaba lor. Îşi dădeau întotdeauna jos sandalele de paie şi apoi intrau în râu. N-aveau voie să intre încălţate. Apa era pentru băut şi pentru spălat, aşadar nu se cădea s-o întineze. Intrau desculţe în râu chiar şi când ningea. Săreau, sprintene, din piatră-n piatră, şi aveau grijă să nu calce în albia râului sau pe bancul de nisip. Arătau ca nişte flori liliachii. Sau ca nişte fluturi ce zburau nestingheriţi prin preajmă. Le plăcea la nebunie să scoată apă în aerul proaspăt al dimineţii. Orice fleac le făcea să râdă cu poftă. Se strigau una pe alta şi chicoteau de-ţi era mai mare dragul să le auzi.

Okuni era şi ea acolo, ţopăind veselă. Dintr-odată, a simţit că se întâmplase ceva în trupul ei. Schimbarea o speria. Cu o zi în urmă se întristase pentru că n-avusese nicio trăire... nicio emoţie puternică. Ajunsă acasă, adormise imediat. Când s-a trezit de dimineaţă, a observat o oarecare transformare. Deşi zburda sprintenă prin albia râului, se simţea cumplit de stânjenită. Şi-a dat seama că paşii ei nu mai erau aceiaşi. La un moment dat, chimonoul i s-a desfăcut la poale. Şi l-a tras brusc, de parcă nu ştia că are picioare. Văzându-şi pulpele plinuţe, s-a înroşit toată. S-a întors repede la mal. Când şi-a şters tălpile, şi-a dat seama că îngenunchease în iarbă. Nu că era ceva deosebit în asta, însă doar tinerele căsătorite se comportau astfel.

Fecioarele se ştergeau de obicei pe tălpi stând frumos în picioare. Apoi se încălţau repede şi plecau fără să zăbovească.

— Okuni, nu te simţi bine? o întrebă Okaga, vârându-şi picioarele în sandalele de paie.

— N-am nimic, răspunse Okuni, ridicându-se de jos şi plecând iute.

Okaga porni pe urmele ei şi o ajunse din urmă.

— Ce mai face Yokichi? o întrebă Okuni.

— Ce să facă? Munceşte de zor, la recoltatul orezului.

— Nu ţi-a zis să nu pleci?

— M-a rugat să mă-ntorc cât pot de repede.

— Aşadar, nu ţi-a spus să nu pleci.

— Nu. Nu-i prea convine, totuşi. Tu eşti amărâtă că te desparţi de Kyuzo?

— E pentru scurt timp.

— Aşa zice şi Yokichi, însă eu aş vrea mai degrabă să mă mărit în loc să plec la oraş.

„Situaţiile noastre nu seamănă deloc”, gândi Okuni, zâmbind ciudat.

Okaga era cu doi ani mai mică şi, după felul în care-şi ştersese tălpile, Okuni şi-a dat seama că încă nu se petrecuse nimic între ea şi Yokichi. Okuni o invidia un pic. Ea nu mai era fecioară, ca Okaga.

Când au ajuns aproape de casă, cu găleţile pline, Okiku bătea în trunchiul bătrânului pin din faţa casei şi striga în gura mare:

Plecaţi flori, plecaţi mai repede.

Plecaţi cai, plecaţi mai repede.

Plecaţi palanchine, plecaţi mai repede!

Ţinutul Izumo e plin de pini negri rezistenţi la apă şi la nisip. Mulţi oameni se căţăraseră în ei pe vremea inundaţiilor. Acest soi de pin are trunchiul negru, scoarţa aspră şi te face să ete simţi în siguranţă când te lipeşti de el. Scoarţa se desprinsese puţin din partea în care bătea Okiku cu palma. Semăna cu o floare… cu un câine… cu o barcă… nu se ştie cu ce. Ori de câte ori copiii voiau ceva, băteau în trunchi şi-şi strigau dorinţa în gura mare.

Okiku nu şi-a dat seama că o văd surorile ei.

Plecaţi cai, plecaţi mai repede.

Plecaţi palanebine, plecaţi mai repede.

Plecaţi haine, plecaţi mai repede.

— Flori, palanchine, haine? Ce înseamnă asta, Okiku?

— Şi eu plec la oraş să dansez, răspunse ea veselă.

Pe Okuni şi Okaga le-a pufnit râsul. Okiku era nostimă foc, aşa cum bătea în trunchiul pinului şi-şi striga dorinţa în gura mare.

— Aşadar, au plecat caii şi hainele?

— Nu, pentru că acolo unde ajung eu, scoarţa copacului e jupuită. Nu au niciun efect vorbele mele.

— Hai că te iau eu în braţe, ca să ajungi mai sus, spuse Okuni, dându-i şi găleata ei lui Okaga.

A săltat-o pe fetiţă.

— Hai, strigă!

Okiku a mormăit ceva în chip de mulţumire. S-a apucat să bată cu o mână în trunchiul copacului, ţipând cât o ţineau plămânii:

Plecaţi flori, plecaţi mai repede.

Plecaţi cai, plecaţi mai repede.

Plecaţi palanchine, plecaţi mai repede.

Plecaţi haine, plecaţi mai repede.

Plecaţi clopote, plecaţi mai repede.

Okuni şi ceilalţi s-au dus cu o căruţă trasă de un cal. Au încărcat în ea chimonourile colorate natural şi clopotul cel vechi, pe ritmul căruia dansau.

Okiku turuia fără oprire. Apoi strigă iar în gura mare:

— A plecat! Okuni a plecat! Clopotul a plecat!

Pinul jupuit arăta ciudat. Auzind-o pe Okiku, îţi închipuiai cu uşurinţă clopotul atârnat de trunchi, legat cu sfoară.

— Acum dispare ciocănelul de lemn cu care se bate clopotul. Uite, pleacă!

Okiku ţipa şi lovea cu putere în trunchiul pinului. Okuni renunţă după un timp să-i ţină isonul. Când simţi trupul plăpând al lui Okiku mişcându-se în braţele ei, percepu tremurul propriilor ei sâni. Rămase înmărmurită. Nu era prima oară când o ţinea pe Okiku în braţe, însă abia acum era conştientă de asta.

— Okuni! Mă doare!

La un moment dat, Okuni o strânsese tare, de parcă ar fi vrut să absoarbă cu totul trupul acela plăpând în propriul ei trup.

2

Puţin înainte de prânz, Yuko Baian Ōmura pleca de la Hoshi, pavilionul budist din incinta templului şintoist

Tenmangu din Ōsaka, cunoscut sub numele de Kangenzan[5] Tenmangu-ţi[6]. Se simţea acolo ca acasă.

Baian era înalt şi bine făcut. Întotdeauna atrăgea privirile trecătorilor asupra sa, mai cu seamă pentru că purta, peste straiul negru de preot, un *baor*[7] roşu-aprins, care-i trăda rangul, iar pe cap o tichie de aceeaşi culoare. Astăzi era însă o zi deosebită. Lumea care se îndrepta grăbită spre templu nici nu îl băga în seamă, cu toate că era cel mai apropiat sfetnic al lui Hideyoshi – suveranul de drept al întregii ţări.

Baian părea fericit că-l ignorau cu toţii de sărbătoarea închinată florilor de prun, ce se ţinea la templul său şi pe care o adusese el însuşi la forma actuală. Evenimentul avea loc pe 25 ianuarie[8], cu o lună înaintea celui de la templul şintoist Kitano al Curţii Imperiale din Kyōto. Motivele erau două: pentru că în Ōsaka florile de prun înfloreau mai devreme, dar şi pentru a sublinia rivalitatea dintre cele două temple. Baian se folosea de puterea lui Hideyoshi în toate acţiunile sale măreţe.

Nu trebuie trecută cu vederea nici ideea lui Baian de a împrumuta, cu acest prilej, ritualul Usokae[9] de la renumitul templu similar din Dazaifu, insula Kyūshū. Ritualul se desfăşura acolo pe data de 7 ianuarie, însă Baian a ţinut să-l mute pe 25, suprapunându-l peste sărbătoarea florilor de prun.

Din lemn de salcie se sculptau o mie de *uso* – cintezoi micuţi, cât un vârf de deget. Se vopseau brun-roşcat, iar căpşorul lor era presărat cu praf auriu. Unul singur avea capul complet din aur. La ivirea zorilor, când lumea se pregătea de plecare, începea adevărata nebunie. Preoţii

---

5 Citirea chinezească a caracterelor ce reprezintă numele înţeleptului omului politic Sugawara no Michizane (845-903). Templele Tenman îi sunt dedicate lui, fiind cunoscut ca Tenjin-sama.

6 *Gu, sha,jinja* sunt terminaţii care indică temple şintoiste, iar *ji, in,* temple budiste.

7 Chimono scurt, purtat la ocazii festive.

8 Data sărbătorilor este calculată după vechiul calendar lunar.

9 Înseamnă, *ad litt.,* „schimbarea minciunilor".

templului aruncau în mulţime cei o mie de cintezoi. Fiecare participant încerca să smulgă vecinului cintezoiul ascuns la pieptul chimonoului sau în mâneci, în speranţa că-l va găsi pe „cap-de-aur”. Ritualul pornea de la credinţa populară că puteai scăpa de minciunile – *uso* – adunate într-un an întreg, prin bunăvoinţa zeului Tenjin. La Dazaifu, ritualul Usokae avea un caracter solemn, însă la Ōsaka era de neînţeles o sărbătoare liniştită într-un moment istoric atât de important. Hideyoshi conducea ţara de la castelul său din Ōsaka, iar lumea simţea că începe o eră nouă, fără precedent.

Planul lui Baian dădea roade, aşa cum se aşteptase. Toţi se străduiau să scape de „anul de minciuni”, să-l arunce persoanei din apropierea sa. Ameţiţi parcă de parfumul florilor trandafirii de prun, cu obrajii aprinşi, de culoarea cintezoilor, bărbaţii şi femeile se frecau unii de alţii, aţâţaţi de eveniment. Învălmăşeala dădea impresia unei relaţii intime, care se desfăşoară în văzul tuturor. Incinta templului, întinsă pe o suprafaţă de aproximativ un hectar şi jumătate, devenise scena unui desfrâu pasional, mascat cu şiretenie sub egida sărbătorii religioase. Toate astea n-ar fi fost posibile fără sprijinul preţios al lui Baian.

Templul arsese aproape în întregime în anul 1570, în toiul luptelor dintre Nobunaga Oda şi cei trei mari comandanţi Miyoshi. Tot Baian a fost cel care l-a scos din cenuşă şi l-a restaurat la forma actuală.

Baian i-a adus lui Hideyoshi şi alte servicii însemnate. În iunie 1582, Nobunaga a fost asasinat de Mitsuhide Akechi la templul budist Honno din Kyōto. Hideyoshi a pus imediat mâna pe putere, încolţindu-l şi ucigându-l pe Mitsuhide. În octombrie, Baian a elogiat faptele de vitejie ale lui Hideyoshi în *Cronica răzvrătirilor lui Mitsuhide,* pe care i-a oferit-o în dar stăpânului său. E lesne de închipuit cât de mulţumit a fost Hideyoshi, care a preţuit atât înţelepciunea sfetnicului, cât şi repeziciunea cu care consilierul aşternuse evenimentele pe hârtie.

Printre vasalii lui Hideyoshi se numărau fratele mai mic al lui Nobunaga, Urakusai – întemeietorul Şcolii de

Ceai Uraku –, maeştri ai ceremoniei ceaiului, negustori destoinici, oşteni care altă dată fuseseră în armata rivală şi mulţi alţii. Dintre toţi însă, cel mai de preţ era preotul Yuko Baian Ōmura.

În anul 1585, Hideyoshi a trimis o armată condusă de fratele său vitreg, Hidenaga, să cucerească insula Shikoku. Baian ar fi putut rămâne liniştit la castelul din Ōsaka, alături de Hideyoshi, însă a preferat să se afle în inima bătăliei ca să poată înfăţişa situaţia cât mai amănunţit. Încântarea lui Hideyoshi nu cunoştea margini.

În cursul campaniei de cucerire a insulei Kyūshū, a adunat în suita sa preoţi de la trei temple principale din Kyōto Shogoin, Daikakuji, Honganji –, precum şi nobili şi membri din garda Curţii Imperiale. Înainte să pornească la drum, Hideyoshi a trecut pe la Tenmangu, a coborât de pe cal şi s-a rugat. Îţi închipuiai lesne ce caracter avea numai văzând fastul cu care ceruse să fie condus. Baian, desigur, nu putea lipsi de la un asemenea ritual. Ba mai mult, l-a însoţit pe suveran în expediţie. Norocul n-a ţinut cu el de data asta, pentru că s-a îmbolnăvit. A răcit la Dazaifu, dar s-a încăpăţânat să-şi continue drumul până la Hakata, ceea ce a dus la înrăutăţirea sănătăţii. Totuşi se pare că poveştile auzite la Dazaifu sunt temeiul ritualului Usokae. Talentul lui Baian de a transforma minciuna în adevăr ajunsese proverbial. De exemplu, nu şovăise nicio clipă să susţină că Hideyoshi Toyotomi era fiul nelegitim al unui împărat, iar mama sa fusese nepoata unui nobil de vază, când, de fapt, acesta nu era decât copil de ţăran. Cel puţin aşa pomenise cu mândrie în *Povestea ascensiunii lui Hideyoshi.*

Baian nu se întremase de tot după boala din timpul campaniei din Kyūshū, însă astăzi se plimba prin Templul Tenman, cu pieptul înainte şi capul sus. Înţeleptul Sugawara Michizane, sanctificat şi sărbătorit aici, fusese considerat la început, de către nobilii de la Curtea Imperială, zeu al sufletelor celor care muriseră neîmpăcaţi. Pe vremea împăratului Ichijo[10], devenise treptat spiritul

10 Perioada 980-1011.

protector al învăţăturii şi virtuţii, fiind venerat ca zeu al literaturii şi caligrafiei. Se bucura acum de protecţia necondiţionată a lui Hideyoshi, care dovedea atât gust, cât şi sensibilitate.

Ritualul Usokae a prins şi el degrabă rădăcini. Lumea se aduna, cu prilejul sărbătorii florilor de prun, pentru a scăpa de minciunile adunate într-un an întreg şi a le schimba cu adevăruri, în prezenţa zeului îndrăgit. Exista credinţa că astfel se eliberau de păcate şi deschideau drum liber fericirii. Schimbau cintezoii între ei, îl căutau pe „cap-de-aur”, îmbrâncindu-se şi înghesuindu-se unii în alţii. Baian îşi croia drum prin mulţime, fără să-l deranjeze învălmăşeala sau faptul că mai simţea, din când în când, câte o mână străină strecurându-i-se în pieptul chimonoului sau prin mâneci. Era bine dispus şi fascinat de splendoarea florilor. Faţa lui ridată era toată un zâmbet de mulţumire. Lumea zicea că Hideyoshi arăta ca o maimuţă din pricina ridurilor. Însă Baian îl întrecea. Suveranului îi plăcea să glumească pe seama lui ori de câte ori avea ocazia: „Baian are şi mai multe riduri… E ca o maimuţă. Eu arăt mai omeneşte decât el”. Poate că de aceea l-a şi poreclit Marele Umeboshi[11].

Dinspre *kaguraden,* pavilionul destinat spectacolelor, se auzeau tobele şi clopotele fetelor de la templu, care executau dansuri sacre închinate zeului. Mulţimea se lăsa în continuare dusă de valul ritualului Usokae. Împins din toate părţile, Baian s-a trezit în faţa pavilionului de rugăciuni. Pe aleile din preajmă, până la poartă, se găseau tot felul de tarabe cu mâncare şi suveniruri, negustorii adunaţi aici făcând vânzări uriaşe. În spatele pavilionului, actorii itineranţi îşi ţineau spectacolele pe scene improvizate sau pe rogojini întinse pe jos. Din păcate, nu-i băga nimeni în seamă. Poate doar cei frânţi de oboseală se opreau puţin ca să-şi tragă sufletul şi aruncau câte o privire în jurul lor. Lumea era mult prea prinsă de ritualul schimbării minciunilor pe adevăr ca să audă muzica sau să vadă dansurile.

11 *Ad litt.,* „prună murată".

„Săracii de ei!” murmură Baian.

Însă, în adâncul sufletului, nu le plângea de milă. Cumpănea reuşita planului pe care-l pusese la cale şi se simţea mulţumit. Trecu calm, cu mâinile la spate, prin faţa lor. Nu se puteau numi artişti. Nu semănau nici pe departe cu trupele de actori şi muzicanţi distinşi, care se adunau la Kyōto cu prilejul marilor sărbători. Nici măcar nu aduceau cu trupele de actori itineranţi de teatru No, care mai dădeau spectacole pe la răspântiile din vechea capitală, ca să câştige un ban – obicei practicat încă din perioada Muromachi[12]. Locuitorii din oraşul Ōsaka, lipsit de rafinament, dominat de impunătorul castel al lui Hideyoshi, nu învăţaseră încă să preţuiască adevărata cultură.

Baian a văzut un câine dresat făcând vreo două giumbuşlucuri, un individ cu un titirez, cam nepriceput, un acrobat sărind cu ambele picioare pe un singur piciorong. Trucuri ieftine. Hideyoshi pusese capăt unui şir lung de războaie şi încerca din răsputeri să construiască o societate nouă. Baian nu mai putea îndura să vadă asemenea lucruri demodate şi prosteşti. Nu simţea decât dispreţ faţă de amărâţii de „actori” ignoranţi.

Se mai oprea, totuşi, din când în când. Mai întâi, poposi pentru câteva minute la un spectacol de marionete. Păpuşarul mânuia două păpuşi murdare, cântând în acelaşi timp nişte melodii care semănau cu vechea muzică de la Curte. Ridicolul reprezentaţiei l-a revoltat pur şi simplu.

„Ce porcărie!” îşi zise, pufnind dispreţuitor.

S-a oprit apoi în faţa unui orb care cânta la *biwa*[13]*.* Şi-a dat imediat seama că recita un fragment din *Heike Monogatar*[14]*.*

„Învechit rău!” bombăni el. N-are cum să mai atragă publicul. Povestea străveche, acompaniată la *biwa,* suna jalnic. Nu se mai potrivea deloc cu freamătul vremurilor

12 Perioada 1333-1568.

13 Lăută japoneză cu patru coarde.

14 Povestea clanului Heike, operă cu caracter literar şi istoric, redactată între 1190 şi 1221.

actuale. Baian împărtăşea din suflet dragostea lui Hideyoshi pentru tot ce era nou şi strălucitor. Cântăreţul orb, îmbrăcat în straie jerpelite de călugăr, era pur şi simplu respingător. Deşi preot budist, instinctul îi spunea lui Baian că Hideyoshi n-avea să tolereze niciodată pesimismul care străbătea *Heike Monogatari.* Mesajul povestirii n-ar fi avut niciun ecou în sufletul noului suveran. Era de neconceput ca oamenii puternici să cunoască eşecul şi cei viteji să fie spulberaţi ca praful în calea vântului! Nu putea fi de acord cu aşa ceva.

„O să pun pe cineva să-l ciomăgească pe amărâtul ăsta şi să-l alunge din incinta templului", îşi zise Baian.

A mai făcut doi-trei paşi. Tocmai se gândea să renunţe la prăpădiţii ăia de „artişti", când vocile cristaline ale unor fete şi clinchetul unui clopot i-au atras atenţia. S-a oprit. Pentru ultima oară. S-a trezit în faţa unor rogojini cumplit de jerpelite.

Buddha din Ceruri! Omul vrea îndurare, Deşi nu e demn de ea. Îi e teamă de chinurile iadului Pe care le merită din plin. Namu Amida Butsu![15]

Baian pufni pe nas, ca de obicei. Numai că de data asta îl interesa spectacolul. I se părea firească invocarea lui Buddha pe parcursul unui festival şintoist, aşa cum Tenmangu îşi avea propriul pavilion budist. Îmbinarea celor două religii prindea tot mai mult contur. Pe Baian îl impresiona şi dansul popular din care se desluşea bucuria provocată de promisiunea salvării oferite de Buddha. Tot în incinta templului şintoist!

Cinci tinere dansau. Dintr-o privire, Baian şi-a dat seama că erau ţărăncuţe. Purtau chimonouri de proastă calitate şi se vedea de departe că-şi lungiseră mânecile în grabă. Semn că trecuseră prin Kyōto. Voiau să ţină pasul cu moda, însă nu prea izbuteau. În mijlocul lor dansa o persoană care lovea un clopot cu un ciocănel din lemn. Purta o mantie neagră de călugăr şi avea faţa acoperită de borurile unei pălării mari din bambus. Lacul de pe pălărie începuse să se scorojească. Dansatorul sau dansatoarea

15 Slavă Ţie, Buddha!

cânta şi dansa în acelaşi ritm cu celelalte fete. Bărbatul din colţul scenei – fără îndoială ţăran – lovea un alt clopot, intonând gutural *Namu Amida Butsu.*

Baian a pufnit pe nas. Până la urmă, şi-a dat seama că persoana înaltă din mijloc era fată, nu băiat.

Calea lui Buddha duce spre Paradisul Pur şi Iluminare.

Stăviliţi-văpornirile trupeşti Pentru a pune capăt Ciclului nesfârşit al reîncarnărilor. Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Cele două clopote răsunau diferit. Ritmul dansatoarelor se înteţea treptat. De sub poalele chimonourilor şi ale mantiei de călugăr apăreau şi dispăreau rapid gambe şi glezne albe, ademenitoare. Baian le privea înmărmurit.

Nu-l aţâţau picioarele. Cu toate că purta mantie de preot, nu era nesimţitor. Avea soţie şi copii. În pofida vârstei, de curând i se mai născuse un copil. Dar nu picioarele dansatoarelor îl atrăgeau acum, ci mişcările lor. Mai precis, paşii.

Pufni iar pe nas şi îşi încrucişă braţele. Hideyoshi susţinea din tot sufletul familia Konparu – actori renumiţi de teatru No. Era absolut firesc ca Baian să ajungă să preţuiască altfel de spectacole. Chiar scrisese piese dedicate lui Hideyoshi: *Sărbătoarea contemplării florilor de cireş la munte, înfrângerea lui Mitsuhide Akechi, înfrângerea lui Shibata.* Baian cunoştea foarte bine mersul simplu, alunecător, al actorilor din piesele No. Îi erau din cale-afară de familiari şi paşii celor care dansau pe străzile capitalei pentru câţiva bănuţi. Avea un prieten care compunea melodii foarte preţuite pentru asemenea dansuri. Dar nu mai văzuse niciodată paşi atât de încântători, atât de plini de viaţă. Dansatoarele de pe scena improvizată ridicau câte un picior şi apoi săreau, uşor, în sus. Lăsau impresia că plutesc în aer. Picioarele apăreau şi dispăreau cu viteza fulgerului „ascunzându-se o clipă, asemenea florilor albe de trifoi în bătaia vântului. De fapt, tălpile zăboveau pe rogojina grosolană doar o clipă.

Apoi, trupurile tinere pluteau din nou în aer.

Oare cine erau fetele? De unde veneau şi cine le învăţase să danseze aşa? Baian intuia o pasiune deosebită pentru dans la fata care purta mantia de călugăr. Era diferită de celelalte, ale căror chimonouri mai lăsau să se întrevadă un pic din pielea lor albă. Cu totul alt aluat. Pur şi simplu fermecătoare. Putea stârni cu uşurinţă pasiuni trupeşti, însă pe Baian îl atrăgea acum dansul ei. Inima îi bătea nebuneşte.

Legământul lui Buddha: Rostiţi-mi numele ce are o forţă nemărginită, Mai presus de orice pe lume. Scăpaţi astfel de ciclul nesfârşit Al reîncarnărilor.

Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Lumina lui Buddha. Se răspândeşte în zece direcţii. Buddha îşi revarsă îndurarea Peste toţi cei care Îi rostesc numele.

Namu Amida Butsu. Namu Amida.

— Hei! Gata! strigă Baian, păşind înainte fără ezitare şi proţăpindu-se în mijlocul scenei improvizate.

În astfel de ocazii, se comporta cu aroganţa lui Hideyoshi. San emon şi fetele au înlemnit, mai ales că era primul lor spectator. Nimeni nu se mai oprise, nici măcar să-i privească în trecere. Se speriaseră cumplit. Nu înţelegeau cu ce l-au deranjat pe cel care se răstise la ei, întrerupându-le dansul. Baian scontase pe un astfel de efect.

Nu era prima oară când prezenţa lor sărea în ochi. De când plecaseră din Izumo, mai poposiseră în diverse locuri sau se opriseră, nevoiţi să facă temenele adânci celor pe care-i întâlniseră pe drum: samurai localnici, samurai de rang înalt, procesiuni ale unor nobili, femei purtate în palanchine. De multe ori fuseseră siliţi să rămână pe loc, pentru a-i lăsa pe alţii să treacă. Însă pretutindeni încercaseră să-i evite. Din asemenea situaţii, Okuni a înţeles că pe lume existau mulţi, foarte mulţi oameni aflaţi într-o poziţie socială înaltă.

— Cine sunteţi? De unde veniţi?

San emon se târî, în genunchi, în faţa lui Baian, ca

să-i răspundă la întrebări.

— Suntem din Izumo.

— Izumo?

— Da.

— Care Izumo?

Baian, care stătea foarte bine cu geografia, cunoştea mai multe locuri numite astfel: un sat vechi la nord de Kyōto, promontoriul Izumo din Mishima (provincia Echigo) şi altele. În plus, San emon vorbea de parcă avea prune în gură.

Lui San emon nici nu i-a dat prin minte că ar mai putea exista şi alt Izumo în afară de cel în care se născuse el.

— Izumo… din Izumo, răspunse el, prosteşte.

— Izumo, unde se află marele şi străvechiul templu?

— Da, da.

Baian pufni pe nas, mulţumit. Nu-şi mai încăpea în piele de mândrie pentru ritualul Usokae. Întotdeauna se pricepuse de minune să scoată ceva dintr-o nimica toată. De data asta pusese ochii pe fete… şi ideea care-i venise prindea contur tot mai clar.

— Mă cheamă Yuko Baian Ōmura, zise el cu mândrie.

Fie că-i dedica o nouă scriere lui Hideyoshi, fie că vorbea în prezenţa unor nobili sau, pur şi simplu, se adresa unor bieţi actori, îi plăcea grozav să impresioneze prin vocea lui profundă. Simţea că-i creşte inima-n piept văzând cum îi intimidase şi cum îl priveau cu ochii holbaţi şi gura căscată de uimire.

— Sunt preotul budist al acestui templu. N-ar fi rău să-mi ţineţi minte numele. Să mă căutaţi după ce vă strângeţi lucrurile. O să le spun să vă dea ceva de mâncare.

San emon nu i-a prea înţeles vorbele. Aşa cum lui Baian nu-i era familiar dialectul din Izumo, nici San emon nu pricepea toate cuvintele din zona Kinky[16]. Nici nu se

16 Cuprinde: Kyoto, Osaka şi actualele prefecturi Shiga, Hyogo, Nara, Wakayama, Mie. Prefectura este o unitate administrativ-teritorială în Japonia, în componenţa căreia intră mai multe oraşe şi comune.

obişnuise cu toate inflexiunile unduitoare din vocea importantului personaj. Un lucru îi era totuşi foarte clar: nu va putea ţine minte cu uşurinţă un nume atât de lung. A priceput însă ce hram purta preotul şi că vor primi cina dacă se vor folosi de numele lui.

— Vă mulţumim foarte mult, zise San emon cu o plecăciune adâncă.

Baian se pregătea să plece, când i-a venit ideea să vadă totuşi chipul fetei.

— Fata de acolo! Să-şi scoată pălăria!

Doar Okuni purta pălărie. Auzind vocea impunătoare a lui Baian, s-a aşezat şi şi-a desfăcut îndată şnururile legate sub bărbie.

Baian scoase o exclamaţie de admiraţie. Făcu ochii mari, încât aveai impresia că aveau să-i dispară şi ridurile. Fata era mult mai albă la chip decât se aşteptase. O privea înmărmurit. Fruntea ei lată, bolta dintre sprâncene şi pupilele sclipitoare, obrajii bucălaţi şi buzele pline, senzuale, semănau tulburător de mult cu ale statuetei lui Buddha păstrate, în taină, în camera sa din pavilionul Hoshi.

— Cine eşti? întrebă Baian pe un ton aspru.

Okuni nu i se părea o fată oarecare.

— Sunt fată de băieş. Mă cheamă Okuni.

— Okuni? Fată de băieş?

— Da.

Lui Baian îi trecu prin minte o idee şi dădu din cap cu hotărâre. Nu-şi desprinse nicio clipă privirea de pe fată şi începu să-i vorbească pe un ton mai blând.

— Vino să mă cauţi. Întreabă de preotul Baian.

San emon, Okuni şi fetele au încremenit. Baian şi-a dus mâinile la spate şi s-a îndepărtat. Nu le venea să creadă. Dacă înţeleseseră bine, însemna că îl apucaseră pe Dumnezeu de-un picior. San emon s-a ridicat iute.

— Mă duc eu şi întreb.

— Unde să-ntrebi? Ce să-ntrebi?

— Cine-i Ba… Baian ăsta… şi ce-o fi vrând de la noi. Încărcaţi lucrurile în căruţă. Fiţi gata să o putem şterge la

nevoie.

San emon mai văzuse ţărani măcelăriţi, precum dobitoacele necuvântătoare, în timpul oribilelor războaie civile dinaintea domniei lui Hideyoshi. Chiar şi în îndepărtatul Izumo, ţăranii îşi priviseră neputincioşi casele distruse numai pentru simplul motiv că se aflaseră în calea oştirii care mărşăluia. Experienţa amarnică de care avusese parte ca ţăran îl învăţase s-o ia la sănătoasa la primul semn de primejdie.

Dacă Baian nu le-ar fi oferit de mâncare, n-ar fi ştiut nici măcar încotro s-o apuce. I-a dat lui Okaga clopotul de la gât şi a plecat în grabă să afle despre ce era vorba.

— Okuni! strigă cea mai mică dintre fete, dând fuga la ea.

Plângea, speriată.

— Unde s-a dus tata? Când se întoarce? Dacă nu se mai întoarce?

— Stai liniştită, Okaga. Vine imediat.

Fetele s-au apucat să strângă lucrurile. Aveau inima cât un purice de frică.

Nu mai plecaseră niciodată din Izumo. Okuni, fiind cea mai mare, trebuia să le liniştească şi să le încurajeze tot timpul.

Okaga era cea mai plângăcioasă. Începuse cu văicărelile încă de la plecarea de acasă, cu trei luni în urmă. Îi înnebunea pe toţi, în fiecare zi, dar nici nu avea curajul să se întoarcă singură. Chiar şi acum, în pofida îngrijorării, nu se gândise nicio clipă să plece să-şi caute tatăl. Nu ştia decât să se tânguiască.

— De ce nu vine tata? Vreau acasă. Vreau să mă-ntorc în I zumo. Eu n-am vrut să dansez. Yokichi mă aşteaptă. Vreau să mă mărit cu Yokichi.

— Linişteşte-te, Okaga! Mă duc eu să văd pe unde e. Aşteptaţi-mă aici!

E adevărat că plângăcioasa o enerva pe Okuni, dar până şi ea începuse să se îngrijoreze din pricina lui San emon.

— Nu pleca nicăieri! Dacă pleci şi tu, ce ne facem?

Nu pleca!

Okaga şi fetele s-au agăţat, speriate, de mânecile lui Okuni.

Îşi schimbase mantia de călugăr cu un chimono înflorat. Ţesătura era aspră, dar mânecile fuseseră lungite, fiindcă Okuni voia să ţină pasul cu moda.

— Dacă încerci să pleci, îţi tăiem mânecile, zise în glumă una dintre ele, ca să le mai potolească pe celelalte.

S-ar putea să fi fost doar pe jumătate glumă. Erau prea înspăimântate ca să mai judece limpede. Pe de altă parte, ştiau bine cât de mult ţinea Okuni la mâneci. Special şi le lungise după ce trecuseră prin capitală şi după ce San emon îi dăduse clopotul pe care-l mânuia cu multă dibăcie în timp ce dansa.

Aşa voia să danseze de-acum încolo. Se înfiora de emoţie la gândul ăsta.

Până la urmă s-a întors şi San emon, tot într-o goană, împleticindu-se, abia respirând, roşu la faţă, cu hainele răvăşite. Gesticula şi o mână îi ieşise din mânecă.

— Vai de mine! Ce-ai păţit?

— Staţi şi ascultaţi mai întâi, zise el, ridicând amândouă mâinile ca să le liniştească. Cine credeţi c-a fost cel care s-a oprit la noi adineauri? Se numeşte Baian şi e prieten cu suveranul.

— Suveranul! exclamară fetele în cor.

Habar n-aveau că Hideyoshi îşi dăduse un asemenea titlu. La răsărit de Hakone trăiau mulţi oameni care nu-l recunoşteau astfel. Înţelegeau doar că un suveran locuia în castele strălucitoare cu turnuri înalte sau în palate care le imitau pe cele din capitală. Reşedinţa Juraku din Kyōto sclipea toată de aur. Fireşte că asemenea personaje le inspirau teamă.

— Trebuie să plecăm? scânci Okaga.

— Cred că nu. Am auzit că lui Baian îi plac dansurile şi teatrul No. Probabil că de aceea s-a şi oprit la noi. Când m-am arătat neîncrezător şi am întrebat dacă n-ar fi mai bine să fugim, au râs de mine.

— Atunci ce s-a întâmplat cu hainele de pe tine, tată?

San emon nu era tatăl lui Okuni, însă pentru că ea crescuse împreună cu Okaga şi Okiku, îşi permitea să i se adreseze astfel.

— S-a frecat lumea de mine, zise el.

— Adică? Ce s-a întâmplat?

— M-au îmbrâncit unii şi alţii.

— De ce?

— Şi mie mi s-a părut neobişnuit, însă cineva m-a lămurit că toată lumea caută cintezoi şi-i schimbă între ei. M-am simţit ciudat cu mâini străine cotrobăind prin pieptul chimonoului şi prin mâneci.

San emon încerca să se aranjeze puţin în timp ce le povestea cum se petrecuseră lucrurile. La cingătoare, unde îşi ţinea preţiosul mărunţiş, a dat peste ceva mic, învelit în hârtie. A desfăcut hârtia cu degetele lui groase şi a rămas înmărmurit.

— Ce s-a întâmplat, tată?

San emon nu se simţea în stare să mai scoată un cuvânt. Era „cap-de-aur”, despre care tocmai auzise. Să se nimerească tocmai la el! Din o mie de cintezoi! Mâna îi tremura. De fapt, tremura tot. San emon ştia valoarea aurului, cu toate că n-o ducea deloc bine.

Exista aur în Japonia. Unul dintre secretarii lui Hideyoshi Ushikazu Ota – a notat, în *însemnări din bătălii*, prezenţa unor bogate zăcăminte de aur şi argint în mai multe locuri. Baian a descris şi el situaţia cu destule amănunte. Mineritul era o meserie importantă pe vremea seniorilor şi Hideyoshi n-avea cum să-i nesocotească importanţa pentru economia ţării. San emon ştia că suveranul urmărea cu mare atenţie exploatarea unor asemenea resurse şi că se implica mai cu seamă în zone ca Tajima, Inaba, Iwami şi în regiunea Chugoku[17]. În *însemnări din bătălii* se relatează că febra aurului îi cuprinsese şi pe oamenii de rând. O asemenea afirmaţie nu pare deloc exagerată. Într-o perioadă în care se extrăgeau cantităţi uriaşe de aur, Hideyoshi avea un adevărat cult

17 Partea de vest a Japoniei, care cuprinde actualele prefecturi Okayama, Hiroshima, Yamaguchi, Shimane, Tottori.

pentru acesta.

Tocmai în acel moment, San emon ţinea în palmă cintezoiul „cap-de-aur”. Văzuse aur de nenumărate ori în viaţa lui. Prin urmare, ştia să-l preţuiască întocmai. În pofida faptului că era doar un cintezoi mic, dacă se întorcea cu el în satul natal şi acesta începea „să bată” din aripi, parcela sa îngustă de pământ, şi ştirbită în continuu de râul Hii, avea să crească înzecit sau însutit în scurt timp.

Fetele au înmărmurit la vederea ciudatului obiect. San emon l-a strecurat iute în cingătoare. Se gândea foarte serios să se întoarcă îndată în Izumo. Stătea în cumpănă doar din cauza invitaţiei lui Baian. Nu ştia dacă era de bine sau de rău că fuseseră chemaţi la cină, dar s-a hotărât să accepte.

Terminaseră de strâns lucrurile. Soarele încă nu asfinţise, dar San emon nu mai avea chef de treabă. Încerca totuşi să pară vesel, de dragul fetelor.

— Hai, mergeţi şi voi în faţă. Lumea se înghesuie şi petrece. Parcă au înnebunit cu toţii. Se cotrobăie unii pe alţii prin mânecile şi piepturile chimonourilor. E straşnic!

San emon nu aflase că doar un singur cintezoi avea capul din aur masiv. Spera din tot sufletul ca una dintre fete să pună mâna şi ea pe un asemenea obiect preţios. De aceea le îndemna să se arunce în mulţime.

Fetele, care au pornit ascultătoare spre curtea din faţă a templului, au rămas uluite. Atmosfera era încinsă şi florile de prun încântau privirile. Spectacolul se anunţa palpitant. Okuni, cu obrajii aprinşi de emoţie, le-a îndemnat:

— Haideţi după mine!

Okaga a şovăit o clipă şi a rămas în urmă. Okuni a ţâşnit în mulţimea ce se lăsase pradă ritualului Usokae.

Fetele au strigat-o, disperate, însă ea şi-a văzut mai departe de drum, fără să le răspundă măcar. Lumea se împingea şi se îmbrâncea. Cu toate că era destul de voinică, Okuni avea senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare. Parcă plutea în aer. Când a auzit bătăile tobelor

dinspre pavilionul destinat dansurilor sacre, un freamăt arzător a îndemnat-o să danseze. A închis ochii şi s-a lăsat dusă de valul mulţimii. A simţit mâini străine mângâindu-i sânii. S-a ferit, dar şi-a dat seama îndată că atingerea n-o deranjase. Avea sâni mari. Bărbaţii care ajunseseră la ei încercau să pătrundă şi mai adânc în chimono. Okuni nu le încuraja gesturile, dar nici nu i se păreau neruşinate sau dezgustătoare. Constatarea a surprins-o. Mâinile o pipăiau peste tot.

Îşi aminti de Kyuzo. Fusese primul bărbat care o atinsese şi o silise să i se dăruiască, pe pajiştea din munţii Hōno. Nu-i făcuse nicio plăcere. I se păruse chiar brutal şi n-o trecuse niciun fior. De data asta însă, era de-a dreptul îmbătată de mulţime. Nu tânjea deloc după Kyuzo. De ce oare? Unii dintre cei care căutau cintezoi şi se trezeau mângâind-o îşi retrăgeau repede mâna. Alţii nu. N-ar fi vrut să se mai oprească. Se lăsă în voia bătăilor de tobe şi a ritmului propriului trup. Se simţea în al nouălea cer.

Bunica ei, care o crescuse după moartea părinţilor, o învăţase să nu devină *kabuki.* În Izumo, *kabuki* avea un înţeles aparte, însemna „destrăbălat”.

„Oare chiar aşa să fie?” se întreba Okuni.

Se înfiora toată când se gândea la cuvintele bunicii.

„Iartă-mă, bunico! Dacă îmi place să dansez, nu înseamnă că sunt *kabuki.* Chiar trebuie condamnată o senzaţie atât de plăcută? Nu te supăra pe mine, bunico! Poate că, la urma urmei, sunt o femeie destrăbălată”.

3

Densuke se aplecă şi suflă, printr-un tub de bambus, ca să aţâţe focul din cuptorul de lut. Simţi prezenţa cuiva şi se întoarse.

— A, tu erai, Okuni? Ce cauţi aici?

— Mă uitam cum aprinzi focul.

— Dacă ţi-e frig, vino mai aproape şi te încălzeşte. Aici flăcările sunt mai puternice.

Dintre cei doi-trei slujitori ai lui Baian, Densuke era cel mai bun şi mai prietenos, preferatul stăpânului. Avea faţa rotundă şi ochii mici, fermecători, iar gesturile lui comice stârneau mereu râsul. Okuni a auzit că fusese actor ambulant, însă nimeni nu ştia prin ce împrejurări ajunsese să locuiască la Baian, făcând în schimb tot felul de treburi, îndeosebi curăţenie prin curtea templului şi prin chiliile preoţilor. Ciudat, dar adevărat. Se pare că Baian avea obiceiul să culeagă de pe drumuri toţi actorii care-i plăceau.

Okuni s-a aşezat pe călcâie, lângă Densuke. Lemnele începuseră să ardă bine. Okuni privea flăcările fără să clipească, amintindu-şi că bunica îi explicase demult cum făceau minerii focul în cuptor, prin frecarea unui anumit soi de lemn de chiparos. Nu avea voie să-l aprindă decât un sătean din vale, după ce se supunea unui ritual de purificare timp de trei zile şi trei nopţi.

Baian îi cerea lui Densuke să facă un foc bun numai când avea de pregătit o anume fiertură de orez.

Okuni se afla la templu de douăzeci de zile, însă îl vedea prima oară cu treabă la bucătărie. De aceea se şi oprise. Chiar şi după ce i-a explicat ce făcea, Okuni tot n-a priceput de ce trebuia să respecte acel ritual.

— Are ceva deosebit focul ăsta?

Okuni nu ştia câţi ani avea Densuke, însă era oricum mai mare decât ea. Îi vorbea întotdeauna frumos şi blând, cu toate că ea nu reuşea să scape de accentul provincial. Se străduia din răsputeri să folosească vorbe alese, ca la oraş, dar străduniile ei nu prea dădeau roade. Ar fi vrut să se schimbe peste noapte.

Ca şi altă dată, Densuke încerca s-o lămurească, răbdător.

— Da, să zicem. Fiertura aceea deosebită se face din orez nedescojit. Aşa-i place domnului Baian şi întotdeauna îşi serveşte oaspeţii de seamă cu aşa ceva.

— Păi, de ce?

— Adică de ce?

Okuni nu reuşea să renunţe la „păi”. Densuke o

corecta frumos, fără să o facă să se simtă prost.

— Fiertura din orez nedescojit se deosebeşte de cea albă, mai păstoasă. Are nevoie de un foc de două ori mai puternic.

Okuni stătea tăcută în faţa cuptorului şi asculta lămuririle lui Densuke, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— E atât de important focul? îngână ea, dusă pe gânduri.

— Da, e foarte important, îi răspunse Densuke pe un ton cântător.

Okuni încerca să-şi imagineze importanţa focului. Dacă avea atâta însemnătate pentru a fierbe nişte orez, cât o fi fost el de important pentru topirea pulberii de fier? Chiar dacă îi înţelegea semnificaţia, nu pricepea foarte bine ce se întâmplă de fapt. Cel puţin ei, care era tânără şi sănătoasă, îi plăcea orezul alb, mai moale.

Orezul care fierbea sub ochii săi încă nu devenise cleios. Era foarte tare. Densuke se ridică uşor de jos şi luă deoparte capacul de pe oală. Se uită la lemnele care ardeau şi începu să fredoneze o melodie, pe nas.

O seară, două seri, Fremătam de iubire, între timp am încărunţit, Am încărunţit de tot.

O baladă veche, la modă pe la începutul secolului XVI. Ritmul era vioi şi se acompania, pe vremuri, cu lovirea uşoară a evantaiului. În ultimul timp însă, acompaniamentul se făcea la *hitoyogiri*[18]. Densuke avea voce frumoasă şi cânta cu un haz nemaipomenit, plin de viaţă. Drept acompaniament, folosea acum două crenguţe de pin, pe care le lovea una de alta. Okuni n-a mai rezistat. A început să îngâne melodia odată cu el, lovindu-şi uşor palmele.

A rămas ne-mplinită. Iubirea trecătoare Mă urmăreşte încă.

---

18 Un tip de fluier din categoria cunoscutului *shakuhachi* – fluier cu cinci găuri.

Densuke o privi pe Okuni cu ochii lui mici. Faţa i se încinsese de la foc.

— Prinzi foarte repede, zise el, râzând.

— Io…

Şi-a dat seama îndată că trebuia să se corecteze.

— Eu sunt îndrăgostită de muzică.

— Este foarte important că-ţi place. De aceea şi prinzi atât de repede. Domnul Baian este impresionat.

— Păi, asta-i laudă.

— Da, meriţi să fii lăudată. Ce te miră?

— Păi, domnul Baian mă ceartă în fiecare zi.

De când adusese trupa lui San emon în incinta templului, Baian începuse repetiţiile zilnice. Le punea pe fete să cânte şi să danseze. Era foarte sever. De multe ori, nu înţelegeau ce zice Baian, dar nici Baian nu le pricepea dialectul din Izumo. De aceea, când nu se mişcau cum poftea el, începea să ţipe. Fetele îngheţau şi le venea să intre în pământ.

Baian le explica tot timpul ce aveau de făcut, cum să vorbească, cum să pronunţe. Le citea, cu un aer solemn, *Povestea ascensiunii lui Hideyoshi.* Chiar dacă oficialii şi nobilii nu credeau că Hideyoshi era fiul nelegitim al unui împărat, Baian, care avea peste cincizeci de ani, o ţinea una şi bună pe-a lui. Îşi citea cu voce tare lucrarea şi se mândrea cu ea. Avea o voce pe care şi-o exersase în anii în care citise Sutra, începând cu Templul Shokoku. Okaga şi celelalte fete, mai slabe de înger, încremeneau de frică numai când îl auzeau. Dacă Baian le spunea să-şi fluture mânecile chimonourilor uşor, cu naturaleţe, mâinile lor înţepeneau pur şi simplu ca nişte beţe, din vârful degetelor până la umeri.

În ziua aceea fetele s-au sculat mai devreme. Aflaseră că trebuie să se gătească frumos.

Okuni, care stătea aproape de foc, lângă Densuke, s-a ridicat şi s-a îndreptat către fete. Erau deja coafate, după sfaturile soţiei lui Baian. O coafură modernă care se purta în capitală: un fel de bucle chinezeşti, prinse la spate şi

lăsate să cadă pe umeri. Purtau chimonouri noi. Ca să nu li se murdărească gulerele, doamna Baian le ceruse să-şi prindă buclele în fâşii de pânză.

— Okuni, tu ia bucata asta roşie. Ţi se potrivesc culorile tari.

Soţia lui Baian a luat o fâşie de pânză liliachie şi i-a înfăşurat buclele lui Okaga, arătându-le cum să procedeze. Fetele s-au ajutat una pe alta şi-au isprăvit repede. Deşi erau toate pieptănate la fel, fâşiile colorate îi dădeau fiecăreia un farmec aparte.

Când s-au văzut în chimonouri noi şi pieptănate frumos, fetele au uitat cu totul de zbuciumul repetiţiilor. Nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie că erau dichisite, iar picioarele au început să li se mişte aproape fără voia lor.

Okuni era de-a dreptul nefericită. I se dăduse o mantie neagră de călugăr. Sigur că era din mătase de bună calitate, însă ea ar fi vrut un chimono viu colorat, ca al suratelor ei. Nici pălăria nu-i plăcea. Avea şaptesprezece ani şi ar fi dorit să poarte altfel de veşminte şi să i se dea alt rol.

Nemulţumirea şi-a arătat-o când s-a machiat. Şi-a pus pe buze ditamai stratul de ruj, ceea ce a înfuriat-o pe doamna Baian. Fiind făcut din ulei de şofran cu praf de sidef, costa o avere. Însă doamna Baian nu putea răbufni, pentru că soţul ei îi poruncise să-şi pună rujul şi fardurile la dispoziţia fetelor, chiar dacă nu erau decât nişte biete ţărăncuţe.

Când au isprăvit cu pregătirile, a venit Baian şi le-a cercetat atent. Era foarte încântat de ceea ce vedea.

— Vai, ce frumoase sunteţi! zise el, zâmbind.

O întoarse pe Okuni pe toate părţile şi pufni pe nas, de data asta nemulţumit.

— N-ai destul roşu.

A trimis-o pe soţia lui să aducă două şnururi din mătase roşie. A legat clopotul cu şnururi şi i l-a pus la gât. După ce s-a asigurat că rujul, şnururile şi fâşia de pânză cu care Okuni îşi legase părul contrastau suficient de bine cu

negrul mantiei, le-a spus, apăsând pe fiecare cuvânt, de parcă ar fi bătut cuie în perete:

— Azi n-aveţi voie să faceţi nici măcar o singură greşeală. Aştept oaspeţi înalţi!

Baian îi culesese din incinta templului şi îi pregătise cu mare grijă tocmai pentru aceşti oaspeţi. Mai avea în cap şi alte planuri îndrăzneţe, numai că astăzi supunea trupa la prima grea încercare.

Oaspeţii lui erau Tokitsune Yamashina – un nobil de la Curte, exilat de împărat la Ōsaka în urmă cu trei ani – şi Zengoro Shirae, secretarul personal al lui Hideyoshi. Tokitsune cultiva relaţia cu Baian în speranţa că Hideyoshi avea să intervină pe lângă împărat pentru el. De secretar, Baian avea nevoie ca să transcrie ideogramele din lucrările despre Hideyoshi în alfabetul simplificat. În plus, vâna cărturari pentru a fi mereu la curent cu tot ce însemna cultură. Tokitsune se număra printre ei. Nu demult, tocmai el îi împrumutase, din biblioteca personală, varianta ilustrată a romanului *Genji Monogatari*[19], *Sângen Icbiran*[20], *Mosh*[21] şi altele. Prin intermediul acestuia a ajuns să-i cunoască pe Tamemitsu Reizei şi pe Takamasa Shijo, de la care îşi însuşise cunoştinţe preţioase. Când avea oaspeţi de seamă, Baian nu-i trata doar cu fiertura specială din orez, ci avea grijă să le ofere şi un spectacol. De data asta, urma să se laude cu trupa lui Okuni.

— Astăzi am o surpriză pentru dumneavoastră, le spuse Baian celor doi musafiri, după ce au terminat de mâncat.

Ardea de nerăbdare. Baian plănuise totul în amănunt. Ştia foarte bine că spectacolul avea să iasă în evidenţă şi mai mult dacă trataţia era simplă. De aceea le-a oferit doar orezul pregătit de Densuke.

— Mi-am imaginat eu acum zece zile, când am trecut pe-aici, că ne pregăteşti ceva deosebit, zise Tokitsune pe

---

19 *Povestea lui Genji*, de Murasaki Shikibu, operă în proză, de mare valoare, de la începutul secolului XI.

20 Culegere de aforisme de la sfârşitul perioadei Muromachi.

21 Shi King, culegere de poezie chineză clasică.

un ton oarecum preţios.

— Despre ce e vorba? întrebă, fără ocolişuri, Zengoro Shirae.

Baian îl strigă pe Densuke, mândru, adresându-i-se pe un ton oficial:

— Când sunteţi gata, veniţi aici!

— Am înţeles, domnule.

Uşa din spate s-a deschis şi s-a auzit o bătaie de clopot. Clinchetul lui a răsunat limpede. În clipa aceea, San emon a apărut, cu o plecăciune adâncă, dar puţin cam ţeapănă. Făcea eforturi disperate să se mişte firesc, unduindu-şi şoldurile asemenea actorilor din piesele Kyogen[22]. Baian încercase din răsputeri să-l înveţe. Se vedea însă clar că se temea să nu facă vreo greşeală şi, de atâta încordare, lăsa impresia că era gata-gata să se prăbuşească. Cuvintele cântecului compus special de Baian păreau strangulate.

Am lăsat în urmă locurile natale, Ţinutul Izumo. În capitală înfloresc florile, Florile de primăvară.

Deşi vocea şi picioarele îi tremurau, San emon a reuşit să ajungă până în mijlocul scenei. S-a întors cu faţa spre oaspeţi şi a rostit, ceva mai calm:

— Sunt preot în slujba Marelui Templu din Izumo. Ţinutul nostru este liniştit. Am luat-o cu mine pe fiica mea, *miko*[23] la Templul Izumo. Am adus-o în capitală ca să danseze pentru dumneavoastră.

San emon n-avea cum să-şi ascundă accentul caracteristic locului natal şi nici chipul de ţăran, dar, cel puţin, învăţase pe de rost cuvintele pe care i le scrisese Baian.

— E foarte amuzant stilul acesta provincial, îi zise Tokitsune lui Baian, cu politeţea tipică a celor crescuţi la Curte.

În tonul lui se distingea însă şi faptul că se amuza cu-

22 Interludiu comic ce se joacă între piesele No.

23 Fată de la templu care interpretează dansuri sacre închinate zeilor.

adevărat.

Baian tăcu, fără să reacţioneze. Ştia foarte bine că avea să-şi surprindă oaspeţii în mod plăcut.

San emon se retrase în colţul scenei şi începu să atace clopotul cu bătăi regulate. Okuni răspunse cu o bătaie puternică în clopotul ei şi-şi făcu apariţia pe scenă, urmată de fetele îmbrăcate strălucitor. Chipul îi era acoperit de borurile pălăriei din bambus lăcuit.

Să ne rugăm la Amida Buddha. Să venerăm numele sfânt al Celui ce va dăinui pe vecie. Nici rătăcirea, nici statornicia, Nici ştiinţa, nici ignoranţa Nu aduc Mântuirea. Namu Amida Butsu.

Okuni şi celelalte fete dansau cu picioarele goale. Tokitsune şi Zengoro s-au trezit privindu-le tălpile albe. Erau pur şi simplu încântaţi de mişcările lor sprintene.

Cel ce rosteşte numele lui Buddha va fi răsplătit prin Iluminare şi va intra în împărăţia Sa. Cel ce aspiră la asta Nu va fi uitat. Namu Amida Butsu.

San emon şi Okuni îşi loveau clopotele pe rând, tot mai repede. Vocile fetelor prinseseră tonuri înalte şi răsunau cristalin. Paşii vioi se izbeau de poalele chimonourilor, iar tălpile se înroşiseră de la atingerea duşumelei. Oaspeţii erau fascinaţi.

Să rostim numele lui Buddha Cel Mărinimos.
Puterea Lui e nemărginită.
Rostiţi-i numele
Şi vă veţi elibera de păcate.
Namu Amida Butsu.
Lumina, gloria întregii lumi
Este Buddha.
Rugaţi-vă şi veţi fi primiţi
În împărăţia Lui nemărginită.
Namu Amida Butsu.

Mânecile celorlalte fete se loveau de pieptul şi de spatele lui Okuni în timp ce dansau în jurul ei. Erau împopoţonate ca în capitală, dar se vedea limpede că sunt de fapt ţărăncuţe. Treptat, din cauza mişcărilor iuţi, chimonourile nu mai stăteau pe ele cum s-ar fi cuvenit. Li se vedeau picioarele şi sânii. Asta urmărise şi Baian când le învăţase figuri mai bruşte. Nu se aşteptase totuşi ca Okuni, ascunsă în dosul mantiei sobre de călugăr, să răspândească în jurul ei atâta senzualitate. Trăia cu intensitate fiecare clipă, fără să se mişte de pe locul pe care se oprise iniţial. Lovea clopotul cu şnururile roşii şi dansa extaziată. Mişcările ei îi fermecaseră pe Tokitsune, Zengoro şi Baian. Celelalte îi atrăgeau mai puţin, cu toate că erau bune dansatoare şi ele. Auzind ultima bătaie de clopot, fetele s-au întors spre Okuni şi s-au înclinat. Abia atunci ea şi-a scos, cu gingăşie, pălăria. Ochii îi străluceau, era îmbujorată, avea buzele rumene, respiraţia întretăiată. A aruncat o privire oaspeţilor, s-a întors şi a alunecat în paşi de dans spre ieşire.

Un răstimp, musafirii lui Baian n-au scos o vorbă. Erau mult prea impresionaţi de ceea ce văzuseră. Amfitrionul îi privea fericit. În cele din urmă, Tokitsune a rupt tăcerea, oftând din toţi rărunchii.

— Splendid! Să ştii, Baian, că fetele sunt o încântare. Zici că-s *miko* de la Templul Izumo?

— Da. V-a plăcut dansul lor?

— Enorm. N-am mai văzut niciodată asemenea paşi… nici măcar la dansurile tradiţionale din capitală.

Tokitsune le cunoştea foarte bine. Erau executate pe ritm vioi, cu acompaniament muzical şi fuseseră la modă şi cu treizeci-patruzeci de ani în urmă, pe vremea tatălui său, Tokitsugu Ymnashina. Acesta scrisese despre ele în jurnalul său zilnic, subliniindu-le de fiecare dată strălucirea şi libertatea mişcărilor. Se executau îndeosebi la răspântii de drumuri, însoţite şi de un fel de paradă. La început fuseseră practicate de oamenii de rând. Treptat, şi le-au însuşit nobilii de la Curte şi samuraii. Ykinetaka

Sanjo a compus chiar vreo douăzeci de cântece pentru asemenea dansuri. Nici Tokitsugu nu s-a lăsat mai prejos, s-a ocupat şi de coregrafia lor. La un moment dat, treisprezece nobili de la Curte, îndrumaţi de prinţul Kazushina Karasumaru, dansaseră pe strada din faţa Templului Shinyo. Li s-au alăturat foarte repede samurai, orăşeni şi un grup de femei din zonă. Spectacolul a fost pur şi simplu uluitor.

— Fetele de adineauri i-au adus drept ofrandă lui Buddha un dans, nu-i aşa? De unde ştiu aceste *miko* din Izumo să execute asemenea dansuri-ofrandă? Şi încă pe ce ritm! exclamă Tokitsune, încântat.

Aţi văzut cum era îmbrăcată fata din mijloc?

E fiica bărbatului care conduce trupa? Cum o cheamă?

— Okuni.

— E frumoasă foc! Nu prea mai vezi asemenea splendori în ultima vreme.

Zengoro Shirae încuviinţă şi el, fermecat.

— Clopotele au răsunat absolut superb! Eu n-am mai auzit vibraţii atât de clare şi puternice.

Baian a pufnit pe nas. Cei doi oaspeţi ai săi nu făceau observaţiile la care se aşteptase. Aşadar, i-a atacat cu discursul pe care şi-l pregătise dinainte.

— A fost un dans-ofrandă pentru Buddha. Aparţine secolului Jishu[24].

În ochii lui Baian se citea o mândrie greu de descris în cuvinte. Tokitsune şi Zengoro îl priveau oarecum neîncrezători. Baian şi-a început discursul.

— Nenbutsu Odori[25] îşi are originile în dansurile chinezeşti şi coreene. În ţara noastră, temeiul i-a fost pus de Kuya[26] în perioada Heian[27]. Însă cel care l-a transformat

---

24 La origini, un ordin al călugărilor itineranţi răspândit în secolele VIII XV, care s-a transformat apoi în sectă.

25 Dans popular ce exprimă bucuria celor care cred în salvarea oferită de Buddha.

26 Călugăr budist itinerant, sanctificat (903-972).

27 794-1185.

într-un dans extatic, pe la jumătatea perioadei Kamakura[28], a fost întemeietorul sectei budiste amintite – călugărul sanctificat Ippen[29]. A fost cam ultimul dintr-un lung şir de preoţi Honen, Dogen, Shinran, Nichiren – care au răspândit noile învăţături budiste, susţinând că însăşi rostirea numelui lui Buddha asigură Iluminarea şi pătrunderea în Tărâmul Său. Sfântul Ippen a călătorit în lung şi-n lat, îndemnându-i pe credincioşii budişti să abandoneze lumea asta şi plăcerile ei şi să se dedice cu totul Marelui Buddha din Tărâmul Pur. Învăţăturile lui Ippen au avut un ecou imens. Tot el a decretat Nenbutsu Odori ca ritual specific al sectei Jishu.

Se spune că Taro Tokinobu, piosul senior de Shinshu, a dăruit templului său opt clopote de aur, al căror sunet i-a stârnit pe credincioşi la dansul extatic, iar scena s-a prăbuşit din cauza paşilor frenetici. E lesne de închipuit cât de violente au fost mişcările dansatorilor. Unul dintre discipolii lui Ippen a reuşit să surprindă nebunia acelui tip de dans în sulul pictat numit *Preotul Ippen,* creat la zece ani după dispariţia renumitului sfânt.

Datorită dansului Nenbutsu, secta Jishu a cunoscut o mare înflorire, strângând în jurul ei o mulţime de adepţi din ţară. Cu toţii – bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni – se lăsau prinşi de ritmul clopotelor. A devenit treptat adevărata credinţă, răspândindu-se în rândul norodului la jumătatea perioadei Muromachi. A fost, timp de aproape două sute de ani, un mod de viaţă.

O particularitate a sectei a constituit-o însă faptul că nu a reuşit să stabilească o legătură puternică cu lumea politică, ceea ce a condus la declinul ei rapid. Apoi, dansul Nenbutsu a început să se îndepărteze tot mai mult de preceptele religioase pe care se întemeiase, devenind mai degrabă un fenomen artistic. Cu toate că avea mulţi adepţi, îi lipsea puterea, iar când au început revoltele şi războaiele interne, s-a destrămat rapid, începând din provincie. Mai ales că nu se întemeia pe o dogmă.

28 1185-1333.

29 1239-1289.

Baian spuse toată povestea de mai sus dintr-o suflare, de parcă ar fi citit-o din carte. După o scurtă pauză, continuă:

— După cum aţi remarcat, Okuni, *miko* de la Templul Izumo a fost îmbrăcată ca un călugăr itinerant sanctificat şi avea clopotul ei. Se mai văd şi azi rămăşiţe ale dansului extatic la Templul (Jioraku din cartierul Maruyama şi la Templul Kinren din apropierea străzii principale Shijo din capitală. Însă cel mai bine s-a păstrat acest fel de dans la Marele Templu din Izumo.

— Am înţeles cum stau lucrurile cu Nenbutsu Odori şi eu cu ctajishu. Ne-ai spus lucruri interesante. Ca întotdeauna, ne eclipsezi cu bogatele tale cunoştinţe, Baian. Aş vrea să ştiu de ce au venit de la Izumo la Kyōto.

— Cu ceva vreme în urmă, seniorul Motoharu Kikkawa a detronat clanul Amago din Izumo. Asta se întâmpla în timpul războiului civil. De atunci, Marele Templu din Izumo a intrat în declin. Preoţii de acolo trimit pelerini în toate provinciile ca să adune fonduri. Fetele acestea îndeplinesc rolul de *miko* la templul şintoist din Izumo, însă în sufletul lor cred în budismul Tărâmului Pur. Nu se bat cap în cap una cu alta.

Aşa se pricepea Baian să transforme minciuna în adevăr. Strecurase în povestea lui şi fapte reale, ca să nu bată prea tare la ochi. Tokitsune Yamashina şi Zengoro Shirae, care nu cunoşteau asemenea amănunte, au sfârşit prin a-i da crezare.

— Prin urmare, insistă Baian, dând din cap convingător, fata care se numeşte Okuni vine de la Izumo. Susţine că e fiică de ka*naji.*

— Adică de băieş?

— Nu, *kanaji* înseamnă, în dialect, preot itinerant care sună din clopot.

— Aha.

— Când am descoperit-o în curtea templului, arăta ca un *kanaji.* Exact ca în sulurile pictate care-i înfăţişează pe cei din secta Jishu.

Cu câteva zile în urmă, Baian îl întrebase pe San

emon dacă dansul fetelor avea vreo legătură cu secta Jishu. San emon nu ştiuse ce să răspundă. Ei, care abia plecaseră din Izumo, habar n-aveau dacă dansul lor era Kagura[30] sau Nenbutsu Odori. Nici măcar nu auziseră asemenea cuvinte. În plus, nu pricepeau tot ce spunea Baian şi de-aici se ivea neînţelegerea privind *kanaji.* Fetele dansau ceea ce ştiau. Dansurile lor se practicau la sărbătoarea recoltei şi toată lumea din satul Nakamura se obişnuise cu ele. Nu aveau nimic deosebit, iar San emon nu fusese în stare să-i spună lui Baian dacă erau dansuri şintoiste sau budiste.

— Baian, aş vrea să le mai văd, zise Tokitsune.

Faţa ridată a lui Baian se încreţi într-un zâmbet mulţumit.

— Nimic mai simplu, zise el, fericit.

— Vreau să-l aduc şi pe Ochamaru să le admire.

— O să-i facă sigur plăcere.

Ochamaru, în vârstă de doisprezece ani, era fiul lui Tokitsune. Baian se gândea că băiatul avea să fie încântat de dansatoare mai apropiate de vârsta lui. Okuni, cea mai mare dintre fete, avea şaptesprezece ani, Okaga – cincisprezece, iar celelalte, între zece şi treisprezece ani.

Au trimis un servitor să-l cheme pe Ochamaru şi, între timp, au discutat despre Jurakutei, impunătoarea reşedinţă a lui Hideyoshi din Kyōto. Concepută de la bun început ca un castel – cel puţin aşa arăta pe dinafară – se mai numea şi Juraku-jo. Cum lui Hideyoshi îi plăcea grozav să se fălească în public cu tot ce-i aparţinea, i-a cerut lui Baian să prezinte într-o lucrare şi măreţia acelei construcţii, mai cu seamă că avea de gând să-l invite acolo pe împărat. Oaspeţii nu s-au încumetat să facă nicio remarcă ironică. Tokitsune s-a abţinut de la vreun comentariu, chiar dacă dispreţuia reşedinţa respectivă. Ştia foarte bine cât de fidel îi era Baian lui Hideyoshi.

— Îl felicit din toată inima, zise el.

— Înălţimea Sa e deosebit de încântată de laudele care i se aduc.

30 Dans sacru executat la temple şintoiste.

— E o adevărată mândrie şi pentru Curtea Imperială. Când Hideyoshi era mulţumit, se simţea într-o stare de euforie care-l îndemna să facă o seamă de concesii. Fireşte că Tokitsune Yamashina dorea să-i intre pe sub piele, sperând că va pune o vorbă bună pentru el pe lângă împărat. Baian rămânea însă tot Baian. Ca sfetnic apropiat al lui Yoshitsune, făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-şi încânte stăpânul. Şi-atât.

Între timp, Okuni şi fetele mâncau în bucătărie ce mai rămăsese din fiertura de orez cu care fuseseră trataţi oaspeţii. Densuke se uita la ele cum înfulecau, în timp ce sorbea şi el din bolul cu orez. Era fericit.

— V-am privit atent. Aţi fost nemaipomenite pe scenă! Sunt sigur că spectacolul vostru i-a plăcut lui Baian. Altfel nu v-ar fi oferit mâncare de soi.

Okaga a terminat de mâncat ultima. După ce îşi astâmpărară foamea, se simţeau chiar bine. Densuke avusese dreptate. fiertura aceea de orez fusese cu totul deosebită. Okuni nu se putu abţine să n-o laude.

— Mă frământă ceva de când am plecat din Izumo, zise apoi San emon.

— Ce anume? întrebă Densuke, blând.

— Nu ştiu cum e cu numărarea ţăranilor şi socotirea parcelelor de orez de prin sate.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui. Densuke era complet nedumerit. Locuia la oraş. Prin urmare, habar n-avea ce se întâmpla pe la ţară, şi nici nu înţelegea dialectul pe care-l vorbea San emon. Mai mult ghicea. Probabil că îi atrăsese atenţia un aspect din viaţa satelor pe care le văzuse în drumul lui de la Izumo până la Ōsaka. Intuise ceva, cu instinctul lui de ţăran, iar acum cerea lămuriri. E adevărat că în preajma capitalei începuseră deja schimbările. În perioada de frământări sociale de la sfârşitul Evului Mediu, Hideyoshi lua măsuri drastice pentru controlarea mai severă a pământurilor de către samurai. A cerut înfiinţarea unor registre în care să se ţină evidenţa strictă a terenurilor şi a ţăranilor. San emon nu înţelegea bine ce se petrecea, dar instinctul îi spunea că se întâmpla ceva

rău cu ţăranii din apropierea capitalei. O stare de nelinişte pusese stăpânire pe el şi se întreba dacă nu e mai bine să se-ntoarcă acasă.

Pentru un artist ca Densuke, ce nu avusese în viaţa lui de-a face cu muncile pământului, nedumerirea lui San emon nu însemna nimic. Ba mai mult, nici nu pricepea ce anume voia de la el.

— S-ar putea să fie o problemă serioasă pentru ţărani, spuse totuşi Densuke.

— Dacă e să ne întoarcem la Izumo, ar trebui să plecăm cât mai repede. Nu-mi place deloc ce-am văzut pe-aici. Nu pot sta liniştit.

— Părerea mea e că ar fi bine să-l întrebi pe Baian. E sfetnicul suveranului şi el ştie exact ce se întâmplă.

— Aşa m-am gândit şi eu, numai că domnul Baian nu înţelege ce spun. Mi-e jenă să-l deranjez.

— Atunci o să-l întreb eu.

— V-aş fi foarte recunoscător.

Chiar atunci Baian l-a strigat pe Densuke şi i-a cerut să aducă fetele să mai danseze o dată. Pe San emon l-a apucat iar tremuratul, însă fetele căpătaseră încredere. S-au pieptănat în grabă şi şi-au mai dres puţin machiajul.

— Eu de ce trebuie să port mantia asta posomorâtă cu mâneci lungi şi să-mi ascund faţa sub borurile pălăriei? îl întrebă Okuni pe Densuke.

— Stăpânul s-a gândit că-i mai bine aşa, îi închise Densuke gura.

Dacă ar fi dansat atât de nebuneşte fără pălărie, nu se ştie care dintre nobili ar fi pus ochii pe ea imediat şi i-ar fi făcut o propunere ruşinoasă. De la începutul spectacolului se gândise numai la asta. Era tare frumoasă. Densuke ar fi vrut să-i spună direct, însă a şovăit şi a adăugat cu un zâmbet fermecător:

— Stăpânul doreşte să te protejeze şi de aceea nu-ţi permite să porţi un chimono mai atrăgător. N-ar vrea să te piardă.

Lămurirea a încântat-o pe Okuni. Era de-a dreptul fericită. Şi-a pus clopotul la gât şi a luat în mână şnururile

din mătase roşie. A răspuns prompt la semnalul lui San emon, începând să intoneze imnul cântat înainte şi să danseze cu paşi vioi.

Ochamaru arăta ca o păpuşă lângă tatăl său. În ochi i se citea o încântare fără margini. Nu-şi putea desprinde privirea de la mişcările graţioase ale fetelor şi s-a trezit bătând din palme.

— Ce dans drăguţ!

Tokitsune încuviinţă, încruntând puţin din sprâncene, însă Baian interveni prompt:

— Da, e un dans pentru tineret.

Avea de gând să i-l arate cât mai repede şi lui Hideyoshi.

Dacă i l-ar fi înfăţişat ca Nenbutsu Odori, suveranului nu i-ar fi plăcut. Nu agrea sobrietatea. În schimb, se dădea în vânt după tot ce strălucea şi-ţi tăia răsuflarea prin frumuseţe. Se gândise mult cum să-l numească. Abia acum i-a venit ideea să-l prezinte ca fiind un dans pentru tineret.

Fetele se mişcau pe ritmul clopotelor de-ţi era mai mare dragul să le priveşti. Se mişcau cu sprinteneală şi la fiecare salt li se ridicau poalele chimonourilor, dezvelind picioarele. Tălpile se înroşiseră de atâtea bătăi în podea.

Ochamaru era entuziasmat. Tokitsune şi Zengoro aveau din nou prilejul să admire paşii aceia fermecători.

Baian nu ştia cu siguranţă că aceia erau paşii fetelor din Izumo. Nici ele nu-şi dădeau seama de asta. Ajunseseră să se mişte astfel după ce scoseseră zilnic apă din râu, sărind din piatră-n piatră, fără să-şi ude tălpile, şi apoi iarăşi pe mal. Aşadar, fetele exersaseră paşii de dans în fiecare dimineaţă şi seară când mergeau după apă. Fără să-şi dea seama.

Lumina Preasfântului
Se revarsă în lume, sprezece direcţii.
Rugăciunea către Buddha
Îmbrăţişează cu puterea ei întreaga lume.
Namu Amida Butsu.
A face să răsune clopotul nu înseamnă nimic.

Să lăsăm să se-audă în sufletul nostru
Numele lui Buddha.

În clipa aceea, între bătăile de clopot ale lui Okuni şi San emon,». S-au auzit reverberaţiile unei tobe. San emon a îngheţat pe loc. Fetele, prinse de ritmul dansului, şi-au văzut mai departe de paşii lor. Doar Okuni a reacţionat la sunetul cel nou, oprindu-se câteva clipe. Parcă o înşurubase cineva locului. Spre deosebire de clopotele cu care se obişnuise deja şi care o făceau să se simtă uşoară ca fulgul, sunetul tobei a răsunat greoi, readucând-o cu picioarele pe pământ.

Tokitsune şi Zengoro nu s-au sinchisit câtuşi de puţin de tobă. S-au gândit că făcea parte din program.

Bătaia tobei îl luă şi pe Baian prin surprindere, însă îşi reveni imediat, constatând că fetele cântau şi dansau netulburate de intervenţia neaşteptată. Chipul i se destinse într-un zâmbet larg şi murmură ca pentru sine:

„Sankuro e autorul. Bravo, băiete!”

4

Vizita împăratului Goyozei la noua reşedinţă din Kyōto a lui Yoshitsune, Juraku, s-a stabilit pentru data de 14 şi 15 aprilie. Baian a plecat împreună cu Hideyoshi cu câteva zile înainte, pentru a face pregătirile necesare. I-a lăsat pe San emon şi pe fete în grija soţiei sale, a lui Densuke şi a lui Sankuro.

Sankuro era mai îngăduitor la repetiţii decât Baian şi, în plus, cânta mai frumos. Fetele îl urmăreau cu uşurinţă şi păreau chiar încântate. Din păcate, San emon nu se pricepea să descifreze partitura, ca să nu mai vorbim de vocea lui groasă şi răguşită care nu se potrivea deloc cu scenariul. Înainte de plecare, Baian scrisese o piesă No, cerându-i lui Sankuro să facă repetiţii cu trupa până când mergea bine.

Când îl simţea pe Sankuro nervos, Okuni se făcea

mică, de parcă ea era de vină pentru vocea lui San emon. Auzind însă bătăile uşoare ale tobei lui Sankuro, trupul i se înfiora şi se lăsa plutind în voia sunetelor. Dacă San emon făcea greşeli când cânta, Okuni interpreta pasajul respectiv mai tare, ca să i le acopere. Observându-i intervenţiile, Sankuro o îndruma cu bătăile de tobă şi ea adăuga propriile triluri.

— De-acum încolo o să cânţi singură, i-a spus el la un moment dat, disperat.

Lui San emon nu i-a mai permis decât să marcheze acordurile de început, undeva la marginea scenei. Sankuro nu se temea că Baian avea să-l certe, pentru că ştia că are încredere deplină în gusturile şi talentul său.

Întoarcem capul şi zărim, prin ceaţa deasă a primăverii.
Ţinutul nostru drag, Izumo.
Lăsăm în urmă Nagato
Şi-ajungem la popasul-ţintă.
Drumul larg de la Hiroshima se deschide în faţa ochilor.
Şi-apoi splendidul Templu Itsukushima.
Barca ne leagănă pe valuri în drum spre Akashi.
Călătorim la lumina lunii.
Avem parte de bune, de rele.
Că aşa-i soarta.
Frunzele tinere plutesc pe aripile vântului.
Valurile de la Fukushima sunt blânde.
Ajungem la timp în Ōsaka.
N-aveam de gând să ne grăbim, însă iată-ne la Kyōto.

Baian indicase în cântec locurile şi templele principale de pe traseul protagoniştilor. Sankuro a adus textului mici modificări şi a pus-o pe Okuni să-l memoreze. San emon nu făcea decât să bată clopotul, iar celelalte fete se odihneau în această secvenţă a repetiţiei. La treabă erau doar Okuni şi Sankuro.

— Ascultă! Acum nu e nevoie de paşi de dans. Nici să

nu arăţi prea gingaş. Dacă eşti graţioasă în momentele astea, s-a dus naibii totul. Când apari pe scenă, imaginează-ţi că porţi o greutate pe cap. Nu cu ochii-n sus! Cu ei în pământ! Mişcările de început trebuie să pară mai greoaie, pentru ca să iasă la vedere cele de pe urmă. Altfel nu vor mai avea niciun efect. Ţine minte ce ai de făcut!

Florile de cireş începuseră să se deschidă. Vremea a fost călduţă din ziua în care Baian îi culesese din incinta Templului Tenmangu. Nu transpirau încă la orice pas. Cu toate astea, în timpul repetiţiilor cu Sankuro, Okuni era tot timpul lac de sudoare. La auzul clopotului şi al cântecului, se simţea brusc uşoară.

Picioarele i se mişcau fără voia ei. Îi venea să zboare. Se dezmeticea la bătaia de tobă a lui Sankuro. Aşa găsea el cu cale să o certe şi să o readucă pe pământ. Okuni se încorda toată. Înţelegea exact ce avea de făcut şi era de acord cu observaţiile lui. Se străduia cu disperare să respecte ce-i spunea, însă trupul n-o asculta. Sankuro se înfuria.

— Nu mai privi în sus! Lasă-te jos! Uite-aşa! zise el, arătându-i o mişcare specifică pieselor Kyogen.

Okuni a încercat să-l imite, însă clopotul care-i atârna greu la piept a săltat odată cu sânii.

— Nuuu! Nu aşa!

Sankuro bătu o dată toba, trecu în spatele lui Okuni, o cuprinse de umeri şi-i apăsă, încercând s-o aducă în poziţia dorită de el. În clipa în care îi simţi mâinile, Okuni încremeni. Îi era imposibil să mai facă o mişcare.

— Înţelegi sau nu unde trebuie să intervină forţa?

Sankuro, furios, îi puse mâinile pe şolduri apoi şi o răsuci brutal.

— Ah! scăpă fata.

Trupul i se înmuie brusc. Sankuro o prinse în braţe. Clopotul dintre ei îi apăsa puternic sânii. Ţipătul dureros se răsfrânse parcă în respiraţia întretăiată a lui Sankuro. În clipa următoare săriră amândoi în lături, de parcă i-ar fi ars cineva cu fierul înroşit.

O vreme n-au mai scos o vorbă. Okuni şi-a luat

clopotul de la gât şi s-a prăbuşit. A rămas nemişcată, cu ochii închişi. Inima îi bătea nebuneşte. A simţit că-i dau lacrimile.

„Aşa arată focul de care vorbise bunica, gândi ea. Cu siguranţă. Dacă ăsta-i focul pe care l-am moştenit de la mama şi-mi curge acum prin vine, ce mă fac?”

Şi Sankuro era muncit de griji. Primise numele de Saburokuro la naştere, fiind odrasla unui toboşar din trupa Kanze a teatrului No. Generaţii întregi, Kanze a concurat cot la cot cu alte trei trupe însemnate: Konparu, Kongo şi Hosho. Cele patru s-au aflat, încă de la începutul secolului al VIII-lea, sub protecţia puternicului templu budist Kofuku din Nara, de sub oblăduirea marelui nobil Fujiwara. În fiecare primăvară, îşi aduceau obolul la marele festival de la altarul Wakamiya din incinta templului şintoist Kasuga, dovedind împletirea celor două religii.

În timpul războaielor civile, loturile de pământ ale templelor fuseseră tot mai ştirbite, atât de către războinici, cât şi de urc arendaşi. Kofukuji n-a făcut nici el excepţie. Templele şi-au pierdut autoritatea după unirea provinciilor, începută de Nobunaga şi continuată de Hideyoshi. Veniturile lor s-au micşorat simţitor.

Actorii de teatru No, care se bucuraseră de protecţia Templului Kofuku, au intrat în panică în momentul în care şi-au dat seama că nu mai aveau din ce trăi. Însă noii stăpâni, războinicii, aveau şi bani, şi forţă, aşa că au preluat conducerea templului. În timpul shogūnilor din familia Ashikaga, trupa Kanze a cunoscut o deosebită înflorire, pe când celelalte formaţii din Yamato s-au menţinut într-un echilibru tot mai precar. Căderea guvernului Muromachi a atras după sine şi declinul trupei Kanze, care şi-a pierdut treptat prestigiul şi s-a stins precum focul. Încet, dar sigur.

Sankuro se născuse şi trăise în mijlocul trupei. Soarta lui fusese legată de Kanze. La vârsta fragedă la care se afla atunci, îi era greu să înţeleagă eşecul. Fratele vitreg al lui Hideyoshi, Hidenaga Toyotomi, fusese numit guvernator de Nara şi luase sub aripa sa familiile

aparţinând trupei Konparu, punând-o din nou pe picioare. Sankuro turbase de furie atunci.

— Okuni!

Sankuro rupse tăcerea. O strigă de parcă abia în clipa aceea şi ar fi dat seama că era şi ea acolo.

— Am impresia că te-am mai văzut… demult.

Okuni ridică privirile şi se înroşi toată. Şi ea avea aceeaşi senzaţie. Parcă-l cunoştea din pântecele mamei şi trăise doar **cu gândul** la el, visându-l. N-a fost însă în stare să-i mărturisească. Îi privi ochii negri, sclipitori, fără să se simtă în stare să-şi desprindă ochii de chipul lui palid.

Okuni pe care şi-o amintea Sankuro era cu totul alta. Mult mai reală. A încercat să depene anii. În cele din urmă a zis, dând din cap:

— În 1582, florile de cireş trecuseră. Venise vremea frunzelor parfumate. O fată ca tine a dansat şi a bătut clopotul la pavilionul Wakamiya al Templului Kasuga din Nara.

Lui Okuni îi venea să sară-n sus de bucurie, însă şovăi. Când se emoţiona, reacţiona ciudat şi se trezea folosind dialectul din Izumo. Voia totuşi să vorbească asemenea celor din capitală.

— Acum şase ani?

— Tu erai, nu-i aşa?

— Da.

Fusese prima oară când San emon o luase şi pe Okaga. Okuni avea atunci unsprezece ani, purta o pălărie cu boruri mari care-i acoperea faţa şi un clopot la gât. Dansase Nenbutsu Odori. Spectatorii le plăcuseră mult pe copile. Aşadar, trupa lui San emon se bucurase de succes.

Din păcate, la o lună după ce ajunseseră la Templul Kasuga, se întâmplase ceva neprevăzut şi au fost obligaţi să se întoarcă la Izumo în pripă. Shogūnul Mitsuhide Akechi îl atacase pe Nobunaga Oda la Templul Honno şi apele din capitală s-au tulburat din nou. Imediat după aceea, a apărut Hideyoshi. Era o situaţie primejdioasă. San emon nu-şi putea îngădui să mai rămână cu copiii după el

într-o atmosferă atât de încărcată. Era o amintire din copilărie, însă, de îndată ce Sankuro i-a dezvăluit împrejurările, lui Okuni i s-a părut că se întâmplase totul doar cu câteva zile în urmă.

— M-aţi văzut dansând atunci? întrebă Okuni.

— Da, te-am văzut.

Kofukuji intrase în declin, însă foarte multă lume vizita încă Templul Kasuga-Wakamiya. Tânărul Saburokuro, care se oprise în faţa copilelor dansatoare, era la vremea aceea străveziu… ca şi când l-ai fi privit printr-o frunză ce se afla în bătaia soarelui.

Crescuse în preajma celor patru trupe renumite din ţinutul Yamato[31], care se bucurau de o lungă tradiţie. Era firesc să preia meseria tatălui său şi să i se ivească într-o bună zi prilejul să pună mâna pe tobă. Aşa îi fusese scris.

Şcoala Kanze are o carte de căpătâi intitulată *Kadensho,* scrisă de Zeami, în care se menţionează modul de transmitere a meseriei de actor din tată-n fiu. Membrii şcolii respectă cu stricteţe preceptele impuse, încă de la vârsta de şase ani. Saburokuro, nu fusese educat în spiritul lor, şi le însuşise. Mai existau lucruri în care nu era de acord, însă poziţia pe care o ocupa în Kanze în vremea aceea nu-i permitea să se răzvrătească.

Când o văzuse pe copila Okuni la Templul Kasuga din Nara, nu-l impresionase dansul fetei, ci faptul că nu aparţinea unei ţi i îi care să-i impună anumite rigori. O invidiase. Reîntâlnirea şi cu ea, după atâţia ani, îl făcea să cugete la faptul că soarta i-o în oiese din nou în cale. Era mâna destinului.

Cu două toamne în urmă, Sankuro părăsise brusc trupa

I mize deoarece aceasta urma să plece din capitală. Căpetenia în lorilor hotărâse să-l însoţească, o vreme, pe Ieyasu Tokugawa ni fostele provincii apropiate lui Mikawa, Suruga, Kai – ca n, l tica spectacole acolo. Sankuro nu înţelegea cum de-l întovăiaveau pe vasalul actualului conducător. A refuzat categoric să li se alăture. Era

31 În prezent, prefectura Nara.

ambiţios şi foarte hotărât să se strecoare pe mai pielea noului suveran. În 1585 s-a jucat N5 la Castelul Ōsaka, i îi apoi la Curtea Imperială. Fratele vitreg al lui Hideyoshi mistinea trupa Konparu. Aceeaşi trupă a ajuns şi la Curte. Când în 1 auzit preferinţele, Sankuro n-a fost prea încântat. Nu vedea
imn avea să fie acceptat, pentru că făcuse parte din trupa Kanze. Nu întrezărea nicio ieşire din situaţia creată, mai cu seamă că atât samuraii, cât şi nobilii adoptaseră noul curent de îndată
II în aflat că suveranului îi plăcea Konparu. După ce şi-a părăsit liupa, care plecase la Mikawa, Saburokuro şi-a luat toba şi a im eput să cânte, de unul singur, în Kyōto, Sakai, Ōsaka. Era tânăr, inimos şi încrezător. Într-o bună zi l-a întâlnit pe Yuko II, iun Ōmura.

Baian pricepuse repede că Saburokuro era inteligent şi avea mi caracter nobil. I-a pus la încercare măiestria de actor. Acesta i fost în stare să-i citească textul la prima vedere şi să improvizeze pe marginea lui. Când Baian cânta, îl acompania la tobă. Baian
ii îi uns să-l considere o adevărată comoară. Aşadar, l-a angajat.

Tot Baian i-a prescurtat numele, sfătuindu-l să şi-l schimbe de vreme ce nu mai făcea parte din trupa Kanze. Sankuro să-nvoit fără părere de rău, simţindu-se alt om.

În ziua în care Okuni a dansat prima oară în faţa oaspeţilor lui Baian, Sankuro tocmai se întorsese de la Kyōto. Când a intervenit cu bătaia puternică de tobă în timpul spectacolului, a făcut-o din impuls, forţând parcă destinul, fără să-şi dea seama.

Bătaia lui de tobă n-a întrerupt dansul lui Okuni, ba dimpotrivă, i-a sporit efectul. Asta i-a plăcut foarte mult lui Baian. Soarta i se arăta prielnică. Când Baian l-a anunţat că pleacă la reşedinţa lui Hideyoshi din capitală şi l-a rugat să supravegheze repetiţiile, Sankuro s-a convins că intrarea lui Baian în viaţa lui însemnase enorm. În nici doi ani de la părăsirea trupei Kanze, avea un loc de muncă. Însă acum înţelesese că prezenţa lui Okuni îşi pusese

amprenta pe sufletul lui.

Okuni era foarte frumoasă şi talentată. La Kyōto nu putea găsi o femeie atât de fermecătoare. Când a prins-o în braţe, a avut senzaţia că n-avea oase. Pe Sankuro l-au trecut fiorii. În jurul lui se învârteau femei care nu meritau să-i fie nici măcar servitoare. La locuinţa din Kyōto avea totuşi una, pe post de nevastă, care îngrijea de casă cât se afla el la Ōsaka. Nu avusese niciodată o poziţie socială înaltă şi bani suficienţi ca să-şi permită să întreţină ibovnice.

Nu putea visa la Okuni, protejata lui Baian. Nu-şi îngăduia gafe.

— Cred că sunteţi morţi de sete după atâta dans. Am adus nişte apă caldă. Vă prinde bine, spuse Densuke, oprindu-se brusc în clipa în care i-a văzut, schimbaţi la faţă.

— Ai venit la ţanc. Tocmai făceam o pauză, zise Sankuro, fără a părea stânjenit.

După ce-a băut un ceai, s-a mai calmat. Inima nu-i mai zvâcnea atât de nebuneşte.

„Nu trebuie să mă leg de fata asta”, îşi zise în sinea lui.

Densuke a pus, tăcut, ceşcuţa în faţa lui Okuni. Ea a luat-o cu mâinile tremurânde şi ochii închişi. A mai cerut una. Îi fusese într-adevăr sete. De când primise focul în trupul ei, după îmbrăţişarea lui Sankuro, părea că nimic nu avea să-l mai stingă.

5

Pe Sankuro îl frământau căile întortocheate ale destinului. Întâlnirea cu fata asta la Kasuga-Wakamiya, cu câţiva ani în ni mă… Soarta era de vină. Oare ce urma să se mai întâmple? I.H. ict când nu mai putea de sete, apăruse Densuke. Se simţea i llvat. Mai întâi de sete. Apoi…

Bine că ai venit! Voiam să te rog s-o înveţi pe Okuni o

h, tildă veche. Eşti mai priceput ca mine la aşa ceva.

Nici n-a aşteptat ca Densuke să răspundă, că şi-a luat toba i (i a ieşit din încăpere.

Densuke şi Okuni au rămas cu gura căscată. Cel puţin
Iîi uni nu ştia ce să mai creadă. Adineauri se apropiase de ea „H tun fugea. Încă simţea durerea provocată de apăsarea clopotului pe piept. Trăia cu senzaţia că de data asta i se întâmpla te va mult mai grav decât înainte de plecarea din Izumo. Cu «itiranţă, Sankuro n-o făcuse cu răutate... şi totuşi, trecea (! într-o mare suferinţă... o suferinţă profundă, care nu avea să im alinată prea uşor. Parcă nici nu mai avea răsuflare.

I) cnsuke n-a înţeles mare lucru. Nu şi-a dat seama dacă între i e şi doi se petrecuse ceva. Sankuro dispăruse prea iute. Simţea di mi că a picat într-un moment nepotrivit şi că a văzut ceea
IIn-ar fi trebuit să vadă. Acum nu mai putea da îndărăt, însă mii şi nu ştia ce să facă.

Eşti obosită, Okuni?

Da. Nu.

Aşadar, eşti sau nu eşti?

Nu sunt. Hai să învăţăm un cântec. O kuni şi-a scos clopotul de la gât. Cum Densuke n-avea im i un instrument cu care să bată ritmul, Okuni i-a întins cioi „luciul de lemn. Densuke a atins-o fără să vrea, dar şi-a retras Mi. Iu. I imediat, emoţionat.

Foloseşte-l dacă-ţi vine la îndemână, t) kuni i-a dat ciocănelul. De data asta, Densuke l-a luat în iiilma lui mare şi a început să bată ritmul cântecului pe care-l interpreta.

Iubirea

Mă întristează, sau mă bucură?

Sunt necăjit, sau fericit?

Plutesc, sau mă scufund în abisul lacrimilor?

Deşi versurile erau moderne, melodia suna trist. Densuke trecu imediat la alt cântec.

Cine nu se-nfioară la vederea unei flori? Cui nu-i bate inima la vederea lunii? Sufletul i se umple de bucurie.

— Nu dansezi?

— Ba da.

Okuni se ridică, flutură mânecile chimonoului şi începu să danseze pe ritmul cântecului interpretat de Densuke.

La repetiţii purta un chimono colorat, pentru că ura din tot sufletul mantia de călugăr. Îşi putea adapta paşii după orice melodie, mişcându-şi mâinile aşa cum o învăţase Baian. Şi totuşi, acum nu era în cea mai bună formă. Picioarele n-o prea ascultau.

Mlaştinile din Naniwa[32]

Sunt numeroase.

Să îndepărtăm stuful.

Ca să-naintăm.

Eu plâng

Şi plâng.

Dar vina-i a ta.

Okuni se opri din dansat.

— Densuke, iartă-mă! Nu mai pot.

Okuni ţâşni afară, iar Densuke rămase singur.

Plângem amândoi, Dar vina-i a ta, Doar din pricina ta Lacrimile-mi curg.

A doua zi, repetiţiile cu Sankuro s-au desfăşurat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Okuni era fericită că-l vede. Încerca din răsputeri să-i fie pe plac. Prin urmare, dansa plină de zel. I îi nsuke a observat schimbarea, dar n-a zis nimic.

Baian s-a întors la templu spre sfârşitul lunii. A fost surprins Iun – un mod plăcut văzând cât progresase Okuni.

Tokitsune Yamashina a vorbit câtorva personalităţi din Vi lui despre tine. Toată lumea vrea să te vadă. Eu voi fi prins

ii perioadă de timp, pentru că am de scris. Aşadar, Sankuro se v4 ocupa de tine.

Tokitsune îşi stabilise domiciliul provizoriu la Sakai, prin nu lin imperial. Baian se împăca la fel de bine cu bogaţii comeridi îţi de aici ca şi cu cei din Ōsaka. Câţiva

32 Vechiul nume al oraşului Osaka.

negustori influenţi puseseră monopol pe comerţ. Sakai devenise un oraş liber şi lulloritor, neîngrădit de restricţiile vreunui comandant militar.

Baian se grăbea să scrie despre vizita imperială la palatul lui I lulvyoshi. Având de lămurit o seamă de amănunte care îi erau (» miliare lui Tokitsune, i-a solicitat ajutorul. Mai mult, voia ni profite de el pentru a le face cunoscute în Sakai pe fetele-dan. Mtoare din Izumo. Dacă lucrurile mergeau strună, le trimitea rii ulo cât mai repede.

S.în emon i se adresă lui Densuke, împreunându-şi mâinile a lui; aminte:

Domnule Densuke, aş vrea să vă rog ceva. Sunt peste măsură

iii îngrijorat. Dacă nu ne întoarcem curând în Izumo, o să se mi umple cu siguranţă o mare nenorocire. V-aş ruga mult să-l uiuebaţi pe domnul Baian despre situaţia ţăranilor, cum stau şi cu pământurile.

— Din păcate, domnul Baian este acum extrem de ocupat – ti! râsul. Nu-mi permit să-l deranjez. O să-l întreb după ce ne întoarcem de la Sakai. Deocamdată, te rog să te linişteşti şi să-ţi vi vii de treabă.

Au trecut trei luni de când vă tot întreb ce se întâmplă. < loileţi-mă, vreau să mă liniştesc, însă nu pot. Inima-mi bate «Moina clopotului ăstuia.

— Oricare ar fi situaţia, azi sau mâine n-o să se întâmple nimic grav.

— Să nu fie prea târziu când o să încerc să mai fac ceva.

— Domnul Baian, sfetnicul apropiat al suveranului, îl poate ruga orice…

— Vă rog să mă iertaţi că mă gândesc doar la grijile mele…; Dacă mi se ia pământul… chiar nu ştiu ce mă fac.

— Am înţeles. Stai potolit. O să am grijă să nu ţi se întâmple una ca asta. Îţi promit. Hai, pleacă liniştit la Sakai!

Densuke nici nu mai găsea argumente cu care să-l convingă pe San emon că nu se va întâmpla nimic grav în viitorul apropiat.

La Sakai se adunase toată floarea negustorimii. Era un oraş cu totul şi cu totul deosebit. Fusese multă vreme prins în vârtejul disputelor politice, dar negustorii de aici reuşiseră să-şi urmărească interesele şi să-şi impună autoritatea.

Situat la doar doisprezece kilometri la sud de Ōsaka, oraş-graniţă (după cum arată şi numele) şi totodată port la Marea Interioară a Japoniei, Sakai stabilea legătura între câteva dintre i provinciile principale, devenind unul dintre cele mai importante centre comerciale, însă şi un port aglomerat. Îndeosebi după războiul Onin[33], Sakai a ajuns să dobândească faimă peste hotare.

În 1568, celor mai bogaţi negustori din Sakai, treizeci şi şase la număr, li s-au recunoscut oficial drepturile de edili ai oraşului. Printre ei se număra maestrul Sokyu Imai care, pentru a se! apropia de Nobunaga, i-a oferit, la prima sa plecare spre capitală, I un Set de ustensile pentru ceai. De atunci, ceremonia ceaiului a stabilit un fel de legătură strânsă între putere şi belşug. Nici Hideyoshi nu s-a lăsat mai prejos. Mai mult, pentru că o mână de negustori bogaţi de aici îi asigurau suveranului armele şi echipamentul necesar armatei, Hideyoshi a închis ochii şi, vrând-nevrând, a acceptat ca Sakai să dobândească statutul de oraş liber. Printre cei apropiaţi lui se afla şi un negustor al cărui nu fusese numit comandant militar – o dovadă în plus a atenţiei pe care o acorda acestora.

Comercianţii bogaţi îşi petreceau timpul liber cu ceremonia ceaiului sau compuneau poezii înlănţuite, *renga,* având grijă să ţină preţurile ustensilelor foarte ridicate, pentru a aduna noi şi noi bogăţii. Era un şiretlic bazat pe principiul că înţelepţii şi bogaţii erau obligaţi să-şi asigure protecţia celor puternici, iar pentru acesta aveau de născocit tot timpul noi stratageme.

Când dansatoarele de la Templul Izumo au fost

33 1467-1477. Războiul s-a purtat îndeosebi în Kyoto, punând capăt hegemoniei asupra provinciilor centrale şi apusene ale Japoniei, situaţie politică stabilită anterior ca echilibru de putere între shogunatul Muromachi şi guvernatorii militari din provincie.

invitate la negustori acasă, aceştia şi-au manifestat interesul pentru locul lor de baştină. Voiau să ştie diverse lucruri despre loc, oameni, meserii, obiceiuri şi altele. De fapt, nu se sfiiseră să procedeze în acelaşi mod şi cu vasalii mai importanţi ai lui Hideyoshi „aflând astfel o seamă de amănunte legate de domeniul guvernale irului Mori. Marii „virtuoşi" îmbinau cunoştinţele acumulate din afară cu cele negustoreşti, punând astfel bazele unei reţele puternice, de nestrăpuns. Cu toate astea, mai existau situaţii în care nu puteau cântări starea lucrurilor dincolo de zona e iliugoku, domeniul lui M5 ri, şi de ţinutul Mikawa, al lui Ieyasu Tokugawa. Indiferent de modul în care le adresau întrebările – direct sau pe ocolite –, ele păreau oricum prea grele pentru Vm emon şi Okuni. În primul rând, nu înţelegeau cuvintele.

I l în urmare, cel care răspundea în locul lor era Sankuro. Numai i X el nu primise de la Baian încuviinţarea de a răspândi zvonul

IIOkuni şi celelalte fete fuseseră crescute la Templul Izumo, i-a mesagere ale zeilor, aşa cum îi plăcea să spună. Prin preajma lui Hideyoshi mişunau tot felul de oameni, aşa-zişi vasali. Sankuro lui ştia în cine putea avea încredere şi în cine nu. O afirmaţie în putea interpreta în mai multe feluri, cu urmări neaşteptate. I >. Ică aceia cu care stătea de vorbă îl plăceau pe Băian, foarte i mi ic; dacă nu, orice afirmaţie sau informaţie se putea întoarce împotriva lui. Prin urmare, Sankuro se purta la fel cu toţi – fie i. Imurai, nobili de la Curte sau negustori – şi susţinea că erau i ci artişti liberi, ca toată lumea din Sakai. Răspuns mai diploin. It nici că se putea. Uneori scăpa de ei afirmând că şi el venea iliu Izumo. În asemenea momente însă simţea un ghimpe în suflet. Îl durea cumplit faptul că, la un moment dat, trupa Kanze, din care făcuse parte, se bucurase de protecţia shdgunului, iar apoi se destrămase.

Comercianţii din Sakai îl priveau pe Sankuro cu oarecare suspiciune. Ca urmare, chiar şi cei cărora nu le venea să-şi mai desprindă privirile de pe dansurile lui Okuni nu intrau în amănunte. Dacă ar fi fost doar trupa de

la ţară, s-ar fi bucurat pesemne de mai mult sprijin. Însă, din cauza lui Sankuro, lumea era mai prudentă.

Şi negustorii bogaţi care se adunau la ceremonia ceaiului sau la şedinţele de *renga* preţuiau mult dansurile din Izumo.

În ochii fetelor, locuinţa lui Baian nu se putea compara cu cele ale negustorilor. Case elegante, mâncare aleasă. De multe ori li se tăia suflarea în faţa unei farfurii cu terci de orez de care nu mai mâncaseră… peşte, pui, supă cu gust complet diferit, legume aromate servite în boluri de o frumuseţe greu de închipuit.

— Grozav mai e oraşul ăsta! exclamau ele.

Când erau tratate cu mâncăruri mai deosebite, Sankuro le oferea tot felul de explicaţii.

— Aş vrea să vadă şi Yokichi asemenea minunăţii, spunea Okaga de fiecare dată, oftând adânc.

Abia apoi punea mâna pe beţişoare şi mânca.

Okuni încerca să-i închidă gura. Îi spunea să mănânce în tăcere tot ce i se dădea şi să ţină minte numele mâncărurilor. Şi în Izumo se găseau tot felul de peşti, păsări şi legume, numai că ţăranii îi preparau simplu. Aici, la Sakai, totul părea luxos. Până şi bucatele de zi cu zi erau delicatese.

Okaga voia să se întoarcă în Izumo, dar Okuni se obişnuise cu noul ţinut. De când l-a întâlnit pe Baian, a auzit şi a văzut doar lucruri interesante, iar Sankuro se străduia să le explice totul. Nici n-avea timp să se gândească la Izumo, iar când Okaga pomenea de Kyuz5, Okuni se enerva. Nu-i făcea plăcere să-i mai audă numele.

Invitaţia la Hirano a picat la ţanc. Fetele se simţeau în apele lor, dansând printre aleşii oraşului Sakai, într-o grădină destinată ceremoniei ceaiului, îmbătate de parfumul florilor. Cel care dorea să le admire dansul la el acasă era Kanbei Suekichi.

58 un negustor-samurai care se bucura de o reputaţie bună. Între I lirano şi Sakai exista o legătură deosebită încă de pe vremea Im Nobunaga. Sankuro a răspuns prompt invitaţiei.

Când a aflat că pleacă la Hirano a doua zi, Okuni a pornit în căutarea lui Sankuro. De fapt, de când o îmbrăţişase, Okuni hi dorea să-i fie mereu în preajmă. Nu şi-l mai putea scoate din minte şi din suflet. Când se afla pe-aproape, îl privea tăcută. I and ieşea fără să-i spună, se speria şi îl căuta până-l găsea. I i. I mulţumită că-i vede chipul şi se întorcea, fericită, la treburile ei.

Sankuro privea portul cufundat în întuneric. În zare plutea, I i valurile liniştite, o joncă. Bărcile chinezeşti erau ancorate. N11 se vedea nici ţipenie de om. Okuni l-a recunoscut de la distanţă.

— Ce fel de oraş e Hirano, domnule Sankuro?

Întrebarea lui Okuni era doar un pretext ca să se apropie ilr el.

Sankuro o privi cu severitate, de parcă ar fi uitat că o îmbrăi, ivise. Însă îi răspunse calm şi răspicat: I – Aleşii din Sakai – mă rog, în funcţie de vârstă – susţin t îl există două ramuri ale neamului Suekichi: una de răsărit şi îl cu de apus. Suekichi este considerată una dintre cele trei mari lumii» care au întemeiat oraşul Hirano. Kanbei Suekichi aparţine i, unurii de apus. Dintre cei trei fraţi, el se bucură de cea mai mare faimă.

— Aş vrea să ştiu dacă e departe de Sakai.

— Departe? întrebă Sankuro uimit şi apoi pufni în râs. E ilnar la o azvârlitură de băţ.

Pe Sankuro îl fermeca inocenţa fetei.

Okuni îşi pironise privirea pe buzele lui. Deşi îl auzea vorbind, nu distingea cuvintele. Vântul adia călduţ dinspre mare. Okuni na foarte aproape de Sankuro şi începuse să transpire. Când i apucat-o de mână, s-a rezemat de pieptul lui. Stăteau în îţi Iţele unor lăzi îngrămădite una peste alta, feriţi de ochii lumii) i se luminile clădirilor de pe mal. San emon şi fetele dormeau.

Okuni s-a lăsat călăuzită de Sankuro... pierdută.

Parcă nu mai avea nici trup, nici suflet. Se simţea hipnotizată… într-o mare de fericire deplină. Mai revenea din când în când cu picioarele

pe pământ… doar câteva clipe. Scotea un sunet vag şi se agăţa cu toată forţa de Sankuro. Puterile o părăseau însă imediat. Parcă trupul îi alunecase într-un abis, iar spiritul, scăpat din lăcaş, dansa departe… departe.

Avea senzaţia că-l aude pe Densuke cântând: „Dragostea… apasă greu, sau e uşoară?”

Sankuro s-a îndepărtat puţin de Okuni, care părea dusă pe altă lume. S-a apropiat iarăşi, i-a mângâiat obrazul cu degetele şi, în cele din urmă, a ridicat-o în picioare.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat. Nimănui. E o taină! Okuni s-a dezmeticit. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

De ce să nu spună nimănui? Ce avea de ascuns?

— Dacă află Baian, s-a zis cu noi. Aşadar, te rog să nu vorbeşti.

— Promit că tac, spuse Okuni, încuviinţând cu tristeţe. „Inima şi trupul îmi sunt copleşite de fericire. N-am simţit aşa ceva când a pus Kyuzo mâna pe mine. De ce trebuie să-mi ascund fericirea? Oare am făcut ceea ce nu s-ar fi cuvenit? Am fost *kabukil*”.

Okuni nu ştia de ce se temea Sankuro de Baian, însă o durea cumplit că se dovedise insensibil rugând-o să nu vorbească despre cele întâmplate. Ar fi vrut să strige-n gura mare că era fericită. Să audă toată lumea.

— A fost doar o joacă?

— Nu vorbi prostii. Te-am plăcut din clipa în care te-am văzut la Baian. Tu nu auzi ce simt când bat toba pentru tine? Nu-i sesizezi vibraţiile când dansezi? Ele nu-ţi spun nimic?

— Zău?

— Bineînţeles.

— De ce nu mi-aţi spus niciodată?

— Nu-ţi dai seama că n-aveam cum?

— Am trecut prin chinurile iadului până-n seara asta.

Chiar nu înţelegeţi cât de mult am suferit?

Okuni era mulţumită de explicaţia primită. Şi-a aranjat chimonoul, fără să mai scoată o vorbă. Se simţea cu totul altfel decât se simţise cu Kyuzo, sus pe munte. Fremăta de fericire. Şi-a amintit că şi părinţii ei îşi tăinuiseră dragostea. Fata unui topitor n-ar fi avut voie să se mărite cu un băieş. Okuni înţelegea il) ia acum de ce se ascunseseră. Probabil că şi mama ei trăise la fel de intens, pierdută în braţele tatălui. Cu ani în urmă, i tkuni îşi imaginase că focul din inima mamei topise fierul din iilletul tatălui. Acum vedea lucrurile cu totul altfel. Focul şi fierul se contopiseră mă bucuria vieţii. Bucuria aceea le dăduse I irinţilor curajul să trăiască departe de ochii lumii, să-şi croiască llnim dinspre muntele de granit cu filoane de fier spre câmpia uului Hii. E adevărul adevărat. Abia acum înţelegea Okuni i v simţiseră părinţii ei pe vremuri!! Domnule Sankuro…

Okuni simţea nevoia să-i spună cât de mult se iubiseră jiarinţii ei. **I** – Şşşşşşş…

Sankuro îi făcu semn să tacă, o trase aproape de el şi o sărută îndelung. Okuni se topi toată. Fremăta din cap până-n picioare. N, t fi fost focul despre care-i vorbise bunica ei?

S-au despărţit şi fiecare s-a întors la locul lui, în încăperea ui i are dormeau cu toţii. O oarecare distanţă separa aşternuturile fetelor de cele ale bărbaţilor. Okuni îşi avea locul între cele două fete, Okaga lângă San emon, iar Sankuro dincolo de Htm cmon. Okuni l-a auzit pe Sankuro respirând regulat de îndată
ir.1 pus capul pe pernă. Ea s-a tot foit. Nu putea adormi. Ar fi vrut să fie mai aproape de iubitul ei.

Oftă din rărunchi. Noroc că toată lumea dormea buştean.

Chiar şi când îi spusese să nu vorbească prostii, n-a făcut-o îi răutate. Era sigură de asta. Vocea lui îi răsuna dulce în urechi. Kyozo i se ştersese din minte şi din inimă. Okuni hotărî să nu-l părăsească niciodată pe Sankuro… indiferent ce se întâmpla. Vinkuro se temea să nu afle

Baian. Unul dintre ei ar fi fost cu siguranţă alungat şi n-ar mai fi rămas împreună… Aşadar, n-o i i spună nimănui. Era fericită că iubea… şi că era iubită. Beată dr fericire. Zâmbea în sinea ei. Îi venea să zboare. Fiecare părticică a trupului ei vibra de emoţie. A doua zi urma să dan
ii /e la Hirano. Chiar dacă spectacolul se dădea la domnul Kanbei nu kichi, ea avea să danseze doar pentru Sankuro. Deşi pe jumătate adormită, simţea bucuria dansului în toate mădulaic Ic. Pentru aşa ceva merita să trăiască. Din plin.

Sankuro avusese dreptate. Nu le luase nici măcar o jumătate de zi până la Hirano. Pe ambele părţi ale drumului zăriseră, din loc în loc, ţărani care pliveau buruieni în parcelele de orez. Erau plini de noroi.

— Cum se numeşte râul ăsta? întrebă Okuni.

Nu se compara ca mărime cu Hii, însă Okuni se folosea de primul prilej ca să-i audă vocea lui Sankuro.

— Nu prea cunosc ţinutul, dar cred că-i vorba de râul Nishiyoke.

— Provoacă inundaţii?

— O mai ieşi din matcă dacă plouă mult.

Pe Sankuro nu-l interesau râurile, însă era bine dispus şi voia să-i facă plăcere lui Okuni, răspunzându-i la întrebări. Se născuse la Nara şi crescuse la Templul Kofuku. Prin urmare, nu avusese parte de inundaţii în viaţa lui.

— Râul Hii din Izumo face prăpăd mereu. Devastează parcele întregi de orez şi ia cu el şi vieţi omeneşti. Noi îi spunem Orochi.

— Orochi? Trebuie să fie înspăimântător.

— El mi-a înghiţit şi părinţii…

Ca orice fată îndrăgostită, Okuni simţea nevoia să-i povestească lui Sankuro despre ea şi familia ei. San emon interveni însă enervat.

— Nu apa râului Hii ucide, ci nisipul. Râul ăsta n-are pic de nisip. Când se mişcă Orochi, aduce cu el *kogane*[34] care năpădeşte parcelele şi casele.

34 Nisip feros", omofon al cuvântului „aur".

— Aur?

— Nisip.

Sankuro şi San emon vorbeau despre două lucruri diferite, dar nu-şi dădeau seama. Nici măcar Okuni nu înţelegea diferenţa.

Sankuro, care n-avea deloc cunoştinţe despre extragerea minereului de fier, îşi imagina un râu sclipitor din pricina aurului.

— Nu e minunat Orochi ăla al vostru?

— Cum să fie minunat!? îngroapă case şi câmpuri de orez în nisip, bombăni San emon.

1 „Nisip feros”, omofon al cuvântului „aur”.

Apoi tăcu brusc. Îşi aminti că era peste măsură de îngrijorat iliu cauza propriei parcele de pământ. Nu ştia dacă avea s-o 111, 11 găsească la întoarcere… chiar dacă scăpa de Orochi. Privind la ţ. Uanii de pe drum, intuia că se schimba ceva, cu toate că un ştia ce anume. Până şi distanţa dintre straturi era mult mai lim A… pesemne datorită climatului generos al regiunii. Cine în? Poate că voiau o recoltă mai bogată. Sau… se confiscau pământuri… Chiar nu ştia ce să mai creadă.

Domnule Sankuro, v-aş ruga să ne lăsaţi să ne odihnim puţin.

Ai obosit deja?

Sunt bătrân.

În pofida vârstei, era cu siguranţă mai rezistent decât Sankuro, 11 icut de mic pe scenă. Dacă i-ar fi spus doar că voia o pauză, lui l-ar fi ascultat. Îi era limpede că ţinea cu tot dinadinsul să ill> cate ceva despre pământurile şi ţăranii locului, mai cu seamă i, i. C zăreau deja turnul castelului şi şanţul de apărare. Odată, îţiinşi în oraş, nu mai aveau prilejul să stea de vorbă cu nimeni.

E senin şi frumos. Ce-ar fi să ne tragem puţin sufletul aici?

(! înd Sankuro s-a întors după Okuni, a văzut-o vrăjită de in isaj, în bătaia vântului de început de vară. Obrajii i se aprinseră uşor.

I «Când o să ajungem la domnul Suekichi, sunt sigură

că va fi în hui să ne punem îndată pe treabă. Ce-ar fi să repetăm puţin – în i, în aer liber? întrebă Okuni, privindu-l pe Sankuro.

Străzile din Sakai erau înţesate de case. Acolo nu avusese în i/ia să se bucure de verdele proaspăt al terenurilor cultivate. De îndată ce a trecut râul Nishiyoke, se simţise în largul ei. A im oput să danseze de una singură.

Bună idee! Hai, dansaţi şi cântaţi, le zise Sankuro fetelor.

N-avea niciun chef să-şi scoată toba, aşa că s-a aşezat pe tiu dâmb. Adevărul e că se simţea cel mai obosit dintre toţi. I cicle au dat drumul mânecilor, şi-au netezit chimonourile şi i iiiptau nerăbdătoare ca Okuni să înceapă să cânte. Okaga, la M ca şi San emon, privea în jur agitată şi îngrijorată.

Florile nopţii.
Albe, albe.
Căţărate pe gardul interior.
Aşteaptă, triste şi ofilite.
Reuşesc oare lujerii lor
Să se strecoare până la streaşină?
Nu… nu se întâlnesc.
Inima iubitoare, plină de viaţă, fierbe.

În ultimele săptămâni, Okuni absorbise ca un burete toate mişcările învăţate de la Sankuro. La repetiţiile zilnice, reuşea să prindă şi stilul lui Densuke de a interpreta cântece. Vocea nu-i mai venea din gât, ci de undeva din străfundurile fiinţei. Acum, în aer liber, fără bătăile de tobă severe ale lui Sankuro, Okuni se simţea minunat. Sankuro nici măcar nu le privea pe fete. Okuni dansa şi cânta după voia inimii. O fericire greu de descris în cuvinte îi cuprinsese trupul şi sufletul. Cântecul de dragoste învăţat de la Densuke era trist, însă ea nici nu se gândea la înţelesul cuvintelor. Mânecile chimonoului ei se învârte) cau nebuneşte şi picioarele îi scăpărau. Paşii fetelor săltau mai sprinteni şi mai uşori decât de obicei. Soarele strălucea puternic, iar cântecul plutea peste

holdele aurii, întorcându-se cu un palid ecou ce le învăluia dansul.

Încet-încet s-au îţit capete deasupra spicelor. Mâinile s-au oprit din lucru. În jurul fetelor s-au strâns tot mai mulţi ţărani – bărbaţi şi femei. Sankuro s-a încruntat puţin, văzând publicul nu tocmai demn de ei. Însă reacţia spectatorilor se deosebea complet de cea a negustorilor din Sakai. Sinceră şi deschisă. Okuni era încântată. Ba chiar fericită. În clipele acelea nici nu băgă de seamă că Sankuro se încrunta. Cei prezenţi pe câmp arătau ca prietenii ei din ţinutul Izumo. Unii au început chiar să cânte împreună cu ele. Cântecele de dragoste se răspândiseră peste tot, la ţară. Când un bărbat se apuca să cânte, Okuni îl privea în ochi şi începea imediat să danseze pe ritmul impus de el. O înnebunea plăcerea pe care o simţea. Ţăranii erau şi ei foarte încântaţi. Băteau din palme şi le aclamau pe fete. Okuni s-a oprit la un moment dat. Nu-i venea să creadă că se-mbătase de fericire. Şi-a amintit de ziua în care se strecurase printre participanţii la ritualul Usokae de la Tenmangu, din Ōsaka.

„Niciodată nu m-am simţit atât de fericită când am dansat la Baian sau la Sakai”, îşi spuse Okuni în sinea ei.

S.mkuro le-a cerut din priviri să isprăvească. San emon a ¡mi nit-o iute prin mulţime. Ceruse să facă un scurt popas cu ihniiv întemeiat: dorea să afle ce se întâmpla sub conducerea «iiivei anului. Ţăranii erau destinşi după spectacolul oferit şi i-au fi nins la întrebări fără nicio şovăială, cu toate că-i înţelegeau în cu dialectul de Izumo.

Venise un oficial din partea suveranului, care a studiat situaţia liinirietăţilor. A măsurat parcelele cu funii şi beţe, după care n hi cţăluit recolta. Ca dovadă pentru ţărani că terenul le aparii în le-a notat numele şi suprafaţa într-un registru, dându-le în «îi liimb un bon. Numai că bonul respectiv nu face două parale. I l’Un de aruncat la gunoi. Apoi au fost trimişi pe câmp să-şi lin reze pământul. Altfel nu-i înregistra oficial. Cel puţin aşa li n.1 spus.

Am înţeles că recolta se va aduna în hambarul de la reşeiliuţ. I lui Suekichi, că se vor recalcula impozitele

funciare, precum) l măsurile de orez şi baloturile. Nu ştim ce se întâmplă de fapt, jil” viaţa e mult mai grea decât înainte, zise un bătrân, oftând iliu rărunchi.

Îi nemulţumeau tot mai mult schimbările propuse. Aveau Mhii i îndoieli că se lua vreo măsură în favoarea lor şi cam face!” ni s-a reacţioneze.

Se spune că o să ni se ceară să predăm sapele şi plugurile, imisc altul.

S.în emon era de-a dreptul îngrozit.

De ce? Cum se poate aşa ceva? Cu ce-o să mai lucraţi mântui?

Trebuie să predăm şi săbiile şi lăncile... Toate armele. I îi îmi n-au voie să mai păstreze niciun obiect de fier. Asta-i mimul!

II Plugul şi sapa sunt una, iar armele, cu totul altceva.

Păi, stăpânul Suekichi zice c-o să facă unelte din arme.

Minciună gogonată! Peste poate! iranii din zonă erau de-a dreptul revoltaţi. San emon simţea –.1 îi stă inima în loc. Din păcate, n-avea răgaz să stea de vorbă 8 ndelete. Sărmanii oameni aveau de lucru, iar Sankuro se în i vase. Erau aşteptaţi la conacul lui Suekichi şi nu le rămânea decât să pornească la drum. Aşadar, ţăranii s-au împrăştiat pe la parcelele lor, iar trupa lui Okuni a luat-o din loc.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Okaga, încet. De ce te-ai necăjit aşa?

Okaga era drăguţă, dar se afla tot timpul în umbra lui Okuni. Nu-i plăcea deloc să iasă în faţă. Celelalte fete încercau să ţină pasul cu moda capitalei. Doar Okaga era prost dispusă şi n-o interesa nimic. Colac peste pupăză, în ultima vreme o îngrijora şi faptul că San emon era foarte abătut.

San emon s-a gândit să-i spună fiicei lui ce avea pe inimă.

— Mă tot gândesc dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem în Izumo.

— Ard de nerăbdare. Yokichi mă aşteaptă.

— Aşa ar fi mai înţelept, însă nu ştiu dacă o să ne lase Baian. Sankuro se teme că n-o să fie de acord.

— Mie nu-mi pasă dacă ne lasă Baian sau nu… şi nici ce crede Sankuro. Cei din Izumo trebuie să se întoarcă-n Izumo. Acolo le e locul. De ce să ne mai frământăm atâta?

— Păi, Baian e apropiatul suveranului. Sankuro e protejatul lui Baian. Noi i-am fost încredinţaţi lui Sankuro. Aşa că nu prea avem cum să plecăm de-aici.

Okaga şi tatăl ei se gândeau la acelaşi lucru. Au oftat adânc, înainte de a le ieşi Baian în cale, la Tenmangu, duseseră o viaţă liberă. Fără oprelişti. După aceea, celor doi nu le-a mai plăcut nimic. Însă nu puteau zice nimic. Nu se cădea.

Okuni şi celelalte fete nu erau de aceeaşi părere. Le plăceau chimonourile, cântecele, se dădeau în vânt după traiul în mijlocul celor care se lăfăiau în lux. Lor li se păruse grozavă experienţa avută în casele bogătaşilor din Sakai. Erau încântate de traiul lor. Pe măsură ce se apropiau de conacul lui Kanbei Suekichi, încercau să uite de ţărănoii cu degetele groase şi mâinile aspre, pe care-i văzuseră muncind pe câmp.

Poarta principală era impunătoare. Îi aşteptau servitorii şi slujnicele. I-au condus imediat într-un corp de clădire destinat lor, aflat în spatele reşedinţei principale. Au fost lăsaţi să se odihnească.

Kanbei Suekichi, capul ramurii de apus a neamului, avea i-i i. Ipe şaizeci şi trei de ani. Făcea parte dintr-o familie bogată

■ Im I lirano. Cu generaţii în urmă, neamul Suekichi pierduse M mare parte din pământuri prin daniile făcute de către nobilul ftijiwara Templului Byodo din Uji, lângă Kyōto. Primiseră în liimb, cu titlu de moştenire, funcţia de perceptori ai domeniului Hirano. Treptat, s-au îmbogăţit şi au dobândit putere fi iniluenţă. Kanbei Suekichi a ajuns stăpânul de drept al domeniului, în vremea lui Nobunaga Oda, iar cu trei ani înainte, în W>, Hideyoshi îl numise magistratul localităţii Nishinobu illh districtul Kawachi, aflat în partea de est a oraşului Ōsaka. Li pnisc cu

siguranţă experienţa de perceptor. După cum reieşise
I,1 din discuţia pe care o purtase San emon cu cei întâlniţi pe îi uni, Kanbei se îmbogăţise pe spinarea lor. Ţăranii o duceau. Im ce în ce mai greu, pe când samuraii şi negustorii înfloreau i vând cu ochii.

În orice caz, Kanbei Suekichi se remarcase încă din tinereţe.

II.cuscră deja douăzeci de ani de când Nobunaga Oda preluase frâiele puterii şi lăsase în seama lui strângerea taxelor m şi llsu şi Izumi. Comercianţii din micul Sakai se bucuraseră în mult mai multă libertate cu ani în urmă, mulţumită talentului înnăscut de negustor al lui Kanbei. Negustorii vârstnici nu prea ţi iau dacă-i pace sau război, dar el putea să prevadă eventualele Mzyrătiri, reuşind să le evite cu măiestrie. Începând cu 1577.

■ I Horită dibăciei sale, obţinuse scutirea de taxe speciale, precum şi drepturi deosebite pentru negustorie.

Îţi închipuiai cu uşurinţă ce caracter avea chiar şi din purtahm degajată faţă de trupa lui Okuni. Fetele au început să cânte ţi s-a danseze la el acasă încă din ziua următoare sosirii. Kanbei nu s-a formalizat deloc. Nu considera că trebuie să aibă o ţinută milemnă. Prin urmare, bătrânelul mic de statur a preferat un i himono de bumbac, răcoros, însă de bun-gust. La brâu avea n teacă micuţă, care semăna mai degrabă cu o tabacheră.

N-a ţinut să le asalteze pe fetele din Izumo cu întrebări. Pe el îl interesa pur şi simplu distracţia. Bătea ritmul cu palma pe genunchi sau cu piciorul în duşumea, strigând fericit: „Vai, 11 interesant! Ce interesant!” N-a fost deloc distant, ca snobii din Sakai. Când s-a încheiat spectacolul, i-a chemat la el pe Okuni şi pe Sankuro.

— Vă propun să locuiţi la mine o vreme… să-mi distraţi [şi mie musafirii când beau cu ei un pahar.

După ce-au ieşit din camera lui Kanbei, au dat cu ochii de un balot de mătăsuri splendide, cu modele încântătoare, primite drept răsplată. Materialul pus deoparte pentru Okuni era o minunăţie. Fetelor li s-a cerut să-şi croiască degrabă chimonouri pentru că urmau să dea

un spectacol şi a doua zi. Bătrânelul se grăbea. Aştepta cu nerăbdare să se fălească. Pe de altă parte, fetele chicoteau vesele şi mângâiau fericite mătăsurile. J Okuni nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Se gândea că va arăta superb într-un chimono scump de mătase chinezească, cu imprimeu înflorat, şi că Sankuro va fi foarte încântat de ea.

— Sankuro, dacă domnul Kanbei mi-a spus să-mi fac chimono din materialul acesta, vreau să dansez şi eu îmbrăcată frumos.

Lui Okuni îi displăcuseră de la bun început mantia de călugăr şi pălăria care-i ascundea chipul. Tocmai pentru că era îndrăgostită de el voia să arate cât mai bine. Nu se mai mulţumea; doar cu şnururile roşii pe care i le oferise Baian pentru a-i da culoare, cu atât mai mult cu cât primise în dar o mătase strălucitoare.

— Ai dreptate, zise Sankuro, dus pe gânduri.

Era îngrijorat să nu se supere Kanbei dacă Okuni nu purta ce-i oferise el, însă pe de altă parte nu ştia cum urma să reacţioneze Baian la o asemenea schimbare.

— Uite, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să te schimbi repede, între două bătăi de clopot? În faţa spectatorilor…

— Unde să fac asta? Acolo unde cântăm despre călătoria sufletelor?

— Da, între două cântece. Abia o să se bage de seamă schimbarea.

Sankuro a rămas pe gânduri, cu braţele încrucişate. Baian se inspirase din teatrul No pentru începutul dansului Nenbutsu, prezentând mai întâi doar drumul dansatoarelor din Izumo până în capitală. Vocile fetelor apăreau mai târziu, dar prin cântecele lor, care fuseseră la modă mai demult, de fapt nu-l (iimhvcau pe Buddha. Auzindu-le în fiecare zi, Sankuro le Hiiikidera chiar plictisitoare. Aşadar, se gândise să scoată o parte lui de să o pună pe Okuni să interpreteze câteva balade mai himlerne şi, între timp, să-şi schimbe mantia de călugăr cu yllimonoul acela strălucitor. În felul acesta, îi va împăca şi pe li îi. Hi, şi pe Kanbei. Vor rămâne dansul Nenbutsu şi bătăile în i lopot, însă Okuni va purta la un moment dat chimonoul «Îmi de

Kanbei Suekichi, făcându-i acestuia pe plac.

I ut ele îşi coseau chimonourile cu multă atenţie. Sankuro şi iiim alături şi le privea, încercând să găsească o soluţie potri. Hi, i i-a totul să iasă bine. Din când în când o chema pe Okuni, îi plinea ce idei mai are, o punea să repete câte-un cântec şi-i m. Îi i, până la cele mai mici amănunte, paşii de dans şi gesturile în care le avea de făcut în momentul în care urma să-şi scoată în mi i-a de călugăr, ca să apară în chimonoul înflorat. Erau amândoi fericiţi.

(ia să nu uite cuvintele cântecelor, Sankuro i le scria pe o li. Îi liuţă, pe care Okuni o purta la piept ca pe o amuletă. Toţi n în neştiutori de carte, începând cu San emon. Numai că, după în il cunoscuse pe Baian şi mai ales de când Sankuro apăruse în viaţa ei, Okuni făcuse eforturi serioase să poată citi tot ce-i «i na el. Memora cu o viteză uluitoare textele şi apoi descifra a-i, a terele. Aşa ajunsese să citească. Îi creştea inima de bucurie **t And** se gândea la câte învăţase. Puţin îi păsa de şuşotelile lui Niin emon şi Okaga. Pentru ea, nu mai exista decât Sankuro în lume, iar în faţa ochilor nu vedea decât dans.

În câteva zile totul a început să meargă strună. Au mai apărui la Kanbei şi nişte actori de teatru N5, care le priveau pe MC cu dispreţ, strâmbând din nas. Sankuro se purta rece cu i, un fetelor le-a interzis categoric să se-ntindă la vorbă.

A sosit, în sfârşit, momentul în care trupa a fost invitată să m1 prezinte în faţa oaspeţilor lui Kanbei. Reşedinţa era foarte hi. U v şi de aceea Okuni a ajuns leoarcă de sudoare în camera in re urmau să dea spectacolul. Mai era şi vară pe deasupra. Sub Itiiintia de călugăr purta un chimono colorat, din mătase, ceea în o făcea să pară mai voinică. O înnebunea însă gândul că o nii i se strice machiajul sau că o să i se păteze preţiosul chimono. Avea emoţii de parcă dansa prima oară în faţa unor străini.

— Vă mulţumesc că v-aţi deranjat până la Hirarto. Nădăjduiesc că vă veţi simţi bine aici. Sper din tot sufletul

să nu vă plictisească micul spectacol pe care l-am pregătit pentru dumneavoastră.

Cuvintele de salut ale lui Kanbei au fost simple, dar rostite din tot sufletul.

Sankuro ridică toba şi îi făcu semn lui San emon să intre, marcându-i apariţia cu o bătaie puternică şi cu un strigăt specific pieselor No.

San emon se pierdea în asemenea momente, însă a trebuit să-şi târască picioarele până în mijlocul încăperii, aşa cum îl învăţase Sankuro. A lovit clopotul şi a început să cânte. Vocea1 lui răsuna jalnic:

Am lăsat în urmă locurile natale, Ţinutul Izumo. În capitală înfloresc florile, Florile de primăvară.

S-a întors cu faţa spre spectatori. Era ţeapăn ca un băţ. L-a trecut o transpiraţie rece şi a uitat ce avea de spus mai departe; Sankuro nu îşi dădea seama, din spatele uşii unde se afla, *ce* se întâmplă. A bătut toba de câteva ori, însă nicio reacţiei San emon s-a retras, fără vlagă, într-un colţ şi suna din clopot fără nicio tragere de inimă. Sankuro a trebuit să-i preia rolul din mers, bătând toba în acelaşi timp:

Pentru început, vreau să vă anunţ că sunt preot la Marele Templu din Izumo. Am o fiică preoteasă, pe nume Okuni. Cum pacea a ajuns să domnească peste întreg ţinutul, ea a venit tocmai de-acolo ca să danseze pentru dumneavoastră.

Sankuro nu mai jucase în piese No, dar făcuse parte din trupa Kanze şi învăţase multe pe vremea aceea. Se obişnuise cu! scena şi avea o voce adâncă. Nici nu se compara cu sunetele sparte şi vlăguite scoase de San emon. Oaspeţii fuseseră neplăcut impresionaţi de chipul rustic al acestuia şi de mişcările lui stân-l gace. Când a apărut Sankuro, parcă au înviat cu toţii. El nu-i vedea, dar simţea cum îi sorbeau fiecare cuvânt. I-a făcut semn din cap lui Okuni să-şi facă apariţia şi fetele au urmat-o.

A u început să cânte suav. Arătau minunat în chimonourile lui colorate ce contrastau cu mantia de călugăr a lui Okuni. În Vi încet, vocea lui Okuni a ajuns să

domine, în timp ce conihi i povestea drumului lor din Izumo până-n capitală. Fetele Hi pe cu nit să danseze. Okuni stătea pe loc. Au renunţat la prima lifte din invocarea adresată lui Buddha şi au atacat un dans milfireţ pe ritmul înteţit al clopotului şi al tobei. Okuni se afla în mijlocul fetelor şi făcea paşi uşori... Sunt absolut nemaipomenite!

Mare surpriză, domnule Kanbei!

Ştiţi foarte bine cât de mult ne plac lucrurile interesante.

Sankuro l-a văzut pe Kanbei zâmbind, încântat de laude, I u nu l-a auzit făcând vreun comentariu. Se întreba, oftând, **il, u**, i urma să-şi manifeste mulţumirea în cea de-a doua parte icctacolului.

Nenbutsu se apropia de sfârşit. Din când în când, picioarfir albe ale lui Okuni scăpărau de sub poalele mantiei de <lunăr. Odată cu ele, câteva culori. De fiecare dată, altele. Musafirilor lui Kanbei nu le venea să-şi creadă ochilor.

De ce să mai sune clopotul în viaţa deşartă? Mai bine să răsune în inima ta Numele Slăvitului Buddha. Namu Amida Butsu.

În clipa în care clopotele au atins nota cea mai înaltă, Okuni îi strecurat în spatele fetelor care îi serveau drept paravan. I îi scos repede mantia neagră. San emon a luat-o de jos. Fetele t ni dat la o parte şi au lăsat-o să-şi facă apariţia în faţa specta. Im în fluturându-şi splendidele mâneci. Okuni şi-a scos imediat i îl cu ia şi a început să interpreteze un cântec popular.

Şnurul de la pălăria jumulită din pale s-a rupt.
Nici n-o mai port.
Dar nici n-o arunc.
Dacă-ţi fac un brâu cadou.
Te-apuci să cleveteşti.
Zicând că nu e nou.
Dar ce, tu eşti?

Oaspeţii rămăseseră cu gura căscată. Parcă nici nu” mai respirau de atâta frumuseţe. Erau vrăjiţi de chimonoul

splendid care le-a apărut în faţa ochilor printr-o mişcare măiastră, de chipul minunat ce li s-a dezvăluit din spatele pălăriei, de vocea cristalină, de mişcările neobosite ale picioarelor ce se zăreau pe sub poalele uluitorului chimono. Chiar nu se aşteptaseră la atâta încântare.

— Superb! Absolut superb! Dragul meu Kanbei, umilul preot din faţa ta este mai mult decât fericit. Spectacolul a fost extraordinar.

Sankuro şi Okuni tresăriră. Ea era încă extaziată de dans, însă recunoscu vocea imediat. Ştiau că oaspeţii lui Kanbei Suekichii erau apropiaţi de-ai lui Hideyoshi, dar niciunul din trupă nu-l observase printre ei pe Yflko Baian Ōmura. Nici măcar Sankurol

Chipul ridat al lui Baian s-a destins într-un zâmbet larg. Cintezoiul pictat[35] pe care-l trimisese la Sakai prinsese aripi şi la Hirano. Nu se aşteptase să găsească trupa lui Okuni la Kanbei acasă. Coincidenţa i-a făcut mare plăcere.

— Domnule Kanbei! începu Baian pe un ton şăgalnic.

Ochii îi râdeau de încântare.

— Ia ascultă! Din cântecul fetelor reiese că sunt de la Marele Templu din Izumo? Chiar crezi că fata aceea splendidă e *miko?*

— Sunt absolut sigur. Unul dintre slujitorii mei e din Izumol Zicea că accentul fetelor îi aminteşte de părinţi şi i s-a făcut dor de casă. Nu mă îndoiesc… fata este preoteasă la Templul Izumo.

Baian încuviinţă încântat şi pufni pe nas fericit.

Printre oaspeţii de onoare se număra şi Nagamori Mashita, un general apropiat de-al lui Hideyoshi. Împreună cu Mitsunari Ishida şi Daizo Natsuka, răspundea de supravegherea dome-l niului, de corpul de construcţii şi de transportul proviziilor şi nutreţului. Un musafir de seamă era şi medicul Zenso Yakuini Nu se ridica el la înălţimea lui Dosan Manase, însă Hideyoshi se înconjura de mulţi specialişti în medicină. Ca să nu-l mai l „imem la socoteală

35 A se citi „minciuna sfruntată". Jocul de cuvinte a fost amintit cu prilejul ritualului Usokae de la Templul Tenman.

pe apropiatul său sfetnic, Baian. Nici nu» ni cu de ghicit planul pus la cale de Kanbei Suekichi când s-a flihulit să-i distreze pe toţi. Din fericire atât pentru gazdă, cât şi pentru Baian, secretarul lui Hideyoshi, Zengoro Shirae, nu. I, i prezent la banchetul la care dansa Okuni. În afară de Baian, nu i unul nu cunoştea amănunte despre *miko* de la Templul Izumo. I'mi urmare, pe toţi i-au încântat cele văzute.

Am mai admirat eu dansuri la Kyōto, însă astea le-au liidecut pe toate. Ce paşi! O fi specific ţinutului Izumo. Am Sii/it că fetele sunt *miko* la Marele Templu. E limpede ca lumina» în il exclamă Zenso Yakuin.

Dansul ca dansul, dar fata aceea, Okuni, are o ţinută ireţii i iş. Ibilă şi o privire uluitoare… deşi e încă foarte tânără, zise pigamori Mashita.

Mashita avea o faţă lunguiaţă şi o căutătură foarte aspră, i îi luate că era general, Hideyoshi îl însărcinase cu problemele în unomice. Dădea dovadă întotdeauna de multă precizie şi
itimpătare, calităţi indispensabile într-o perioadă atât de tulim ic. Observaţia lui referitoare la ţinuta şi privirea lui Okuni
ii.1 surprins pe nimeni. Cum altfel ar fi putut comenta un «uuurai ca el!

M-au impresionat extraordinar chimonourile fetelor, zise nu. M, degajat. Sunt superbe! Dumneavoastră vi se datorează, 11, 11.1 bun-gust, nu-i aşa, domnule Kanbei?

N-aş zice, minţi el. Eu nu-mi permit luxul de a face cado
iii i scumpe unor artişti itineranţi. Am auzit că fetele au mai Linşat şi în alte părţi înainte să ajungă aici… în Kyōto şi Sakai.
I -I cârme că au întâlnit acolo câţiva protectori cu dare de mână. În 4 pentru că sunt *miko* la Templul Izumo, va trebui să le i v. Plătesc şi eu.

Un bărbat ca Suekichi avusese cu siguranţă motive tăinuite în niru a invita personalităţi la Hirano şi a da o asemenea Petre

II un în cinstea celor apropiaţi lui Hideyoshi. Numai că înalţii H r. Peti, obişnuiţi cu stilul de mituire al marilor negustori, n-au îl H udat niciun subiect mai important şi nici Kanbei nu s-a aventurat. Aşadar, s-au mulţumit cu discuţii obişnuite.

A, da? Au dansat şi-n capitală? întrebă Baian pe un ton iiioeent.

Pe el îl mira teribil faptul că minciuna lui prinsese «aripi şi zburase până departe.

— Într-unul din cântece sau şi referit la florile de primăe! vară din capitală.

— A, da. Aşa e.

Baian tocmai terminase cu însemnările privind vizita împăratului la reşedinţa lui Hideyoshi din Kyōto. Fusese însoţit la Juraku de o seamă de nobili de la Curte. Unii dintre ei erau foarte dificili şi îl ţinuseră pe loc cu manuscrisul. Se pretindeau mari erudiţi, însă habar n-aveau de nimic. Alţii, ca Tokitsune Yamashina, îl ajutaseră la transcrierea şi corectarea lui. Dacă l-ar fi citit doar Hideyoshi, nu şi-ar mai fi bătut atâta capul însă acesta promisese că i-l dăruieşte împăratului, aşa că Baian a trebuit să depună eforturi uriaşe. De cum a aflat că lucrarea a ajuns la Palat, împăratul s-a şi uitat peste ea şi s-a declaraţi mulţumit. Prin urmare, lui Baian i se luase o piatră de pe inimă Invitaţia lui Kanbei Suekichi picase la ţanc. În plus, avea prilejul să le reîntâlnească pe fete, fapt care l-a bucurat nespus.

După reacţia oaspeţilor, Kanbei Suekichi şi-a dat seama că dansurile îi impresionaseră foarte mult. A anulat imediat celelalte distracţii plănuite şi le-a pus pe fete să danseze de trei ori. Nu le-a servit băutură musafirilor. Dacă s-ar fi îmbătat careva, s-ar fi terminat cu liniştea din conacul Suekichi. Pentru distracţii cu femei, se găseau bordeluri în Ōsaka şi Sakai. El lămurise! lucrurile de la bun început. Aşadar, nimeni nu avusese aseme-l nea pretenţii.

La plecare, Baian i-a şoptit ceva la ureche.

— Am înţeles, spuse Kanbei, zâmbind mulţumit în

sinea lui…

Şi-a dat repede seama că pe Baian l-au interesat în mod deoi sebit dansurile fetelor.

Baian avea cu el doar doi slujitori. Primise atât de multe daruri, încât acestora le era cu neputinţă să le care singuri. Aşadar, Baian a trebuit să mai ia din ele şi să le prindă la şaua calului său, chiar dacă nu era de rangul lui să le poarte. S-a întors la Templul H5 shi, făcând de două ori mai mult pe drum din cauza încărcăturii.

— Densuke! Unde eşti? M-am întors.

(… Ind l-au auzit, soţia şi fetiţa au dat buzna în hol să-l întâmpine, însă Baian abia le-a aruncat un salut din vârful buzelor fi, i intrat repede în camera lui. L-a pus pe Densuke să despalirleze cadourile. În pachetul cu fructe au găsit trei monede în jur. Baian s-a luminat la faţă şi s-a liniştit complet. Ili» Densuke, am mai văzut ceva interesant acasă la Suekichi din ramura de apus. Nici nu ghiceşti cu cine m-am întâlnit la I.uibci din Hirano! Ei, încerci? ¡1 N-am nici cea mai vagă idee. Fi). Cu Okuni şi celelalte fete.

Ochii mici ai lui Densuke au căpătat o strălucire ciudată înînţa lui rotundă.

F «Ce părere ai? Eşti cam surprins, nu? I – Da, eu ştiam că sunt în Sakai.

Kanbei a invitat trupa la Hirano… şi susţinea că Okuni *«Mili miko* la Marele Templu din Izumo. Nu şi-a dat seama că-i mim lună… nici el, nici aleşii lui oaspeţi, spuse Baian mândru, Ind fericit.

la Okuni… adică Sankuro şi ceilalţi… ce mai fac? întrebă llvnsuke, încercând din răsputeri să-şi stăpânească emoţiile.

Toată lumea e bine. Sankuro şi Okuni au fost extraoriliiuri! M-au surprins şi pe mine. Sankuro a bătut toba, stând în Utcic uşii, iar Okuni a apărut la un moment dat îmbrăcată lui i un chimono colorat, de o rară frumuseţe. Nu ştiu de unde I îi fi primit. A cântat absolut minunat, cu accent de capitală. Aproape că nici nu se mai simţea că e din Izumo. Ce bine că i un trimis la Sakai! S-a mai şlefuit şi Okuni acolo, cu atâtea minţi luminate şi

oameni cu gusturi alese.

I) cnsuke oftă din toţi rărunchii. Îi era cumplit de dor de ea.

Abia aştept să văd şi eu cum s-a schimbat Okuni.

Ai răbdare. Se vor întoarce curând, presupun. L-am rugat l i Ivmbei să nu-i reţină prea mult. Şi-apoi vedem noi ce mai punem la cale.

I >cnsuke tresări. Nu mai scoase o vorbă. Era fericit că urma la n icîntâlnească pe Okuni. Parcă-l durea atâta fericire. Din nu i. Iceca se puse pe aşteptat. Însă Okuni tot nu venea. Kanbei I li. avut şi alţi oaspeţi de seamă şi nu le dădea drumul. Nici

Baian nu se aşteptase la aşa ceva. A aflat mai târziu că, după banchetele date în cinstea apropiaţilor lui Hideyoshi, Kanbeij a mai primit o serie de musafiri de rang înalt, cu care a plecat la o partidă de vânătoare cu şoimi. Printre ei s-a aflat şi fiul: adoptiv al lui Hideyoshi, Hideyasu Toyotomi, general în Mikawa. I se spunea fiu adoptiv, însă era, în fapt, Ogimaru – al doilea băiat al lui Ieyasu Tokugawa, luat ostatic.

Când simţea că-l părăseşte răbdarea, Densuke aducea vorba despre Okuni, ca să se mai liniştească. Nu se iveau însă prea multe prilejuri de a sta la taclale cu Baian. Până la urmă, profită de una dintre ocazii şi îi adresă întrebarea care-l frământase pe San emon.

Baian pufni pe nas. Nu-i plăcuse San emon de la bun început. N-avea ce să-i facă. Ţăranul rămânea tot ţăran. Oricât îi explica, tot nu pricepea nimic. Arta nu se prindea de el. Baian îşi aminti de clipa în care San emon apăruse în faţa oaspeţilor, la Kanbei Suekichi acasă. Fusese jalnic. Dacă n-ar fi intervenit Sankuro la timp, s-ar fi dus totul de râpă. Chiar şi dansul lui Okuni. S-ar fi putut lipsi de ţărănoi! Noroc cu Sankuro! Ieşise degajat de după uşă şi improvizase o prezentare a trupei de toată frumuseţea.

— Dacă aşa stau lucrurile, poate-i mai bine să plece, îi spuse Baian lui Densuke.

Îi făcea mare plăcere să mai arunce câte o minciună, indiferent; cui. Simţea că viaţa căpăta astfel sens.

— Să fiu în locul lui San emon, m-aş întoarce acasă chiar mâine;

— De ce?

— În curând se va da un ordin în toată ţara... Până atunci1 n-am voie să vorbesc. Poţi să-i spui să se întoarcă la Izumo. E o idee bună. Ţăranii trebuie să-şi vadă de sapă şi de plug. Acolo-i locul lor!

— Şi cu fetele ce se-ntâmplă?

— Ele pot rămâne să danseze. Ce ţi-a venit? Ce ne facerul fără Okuni? Am eu grijă de ele! Spune-i lui San emon să plece liniştit.

Densuke răsuflă uşurat. Nu numai că avea s-o întâlnească1 pe Okuni, însă ea urma să rămână mai departe la Baian. Asta da veste bună!

(] înd s-a întors după trei luni, Okuni se schimbase cu totul. I unsuke aproape că n-o mai recunoştea. Era mai frumoasă, 111, 11 distinsă, vorbea şi se purta ca în capitală. Când i-a văzut Uihii mari şi negri şi i-a surprins privirile iubitoare îndreptate IpKS Sankuro, Densuke a înţeles că era îndrăgostită lulea. A «uuţit că i se opreşte inima în loc. De fapt, se aşteptase la aşa i (iv.1. Îi mai surprinsese privirile şi înainte de a pleca la Sakai... În timpul repetiţiilor. Dintre cele şase, Okuni era de departe şi nu mai frumoasă. Densuke ştia la fel de bine ca şi Sankuro că (luan nu trebuia să bănuiască nimic. S-a hotărât pe loc să le forvească drept scut îndrăgostiţilor. Voia s-o protejeze pe Okuni. I'livindu-i pe cei doi, Densuke şi-a dat seama că Okuni era mintă de dragoste. Dar Sankuro, având ceva experienţă, nu trăda-lisolut nimic.

„Okuni e doar o fetişcană de şaptesprezece ani, îşi zise I nsuke. Trebuie s-o ocrotesc".

Şi-a repetat asta în gând până s-a liniştit.

Okuni, fetele şi Sankuro se bucurau nespus că se întorseseră Li Templul Hoshi. Când au văzut chipul fericit al lui Densuke, t, în simţit chiar ca acasă. I-au povestit cum a fost la Sakai, cum», 111 întâlnit întâmplător cu Baian la

Hirano şi altele. Bucătăria ilm la Hoshi răsuna de glasuri vesele.

Domnule Densuke, aţi vorbit cu domnul Baian despre îngrijorarea mea? îl întrebă San emon, îngrijorat. Da.

— Şi ce-a zis?

Se pare că se va da ordinul ca ţăranii să nu-şi părăsească pământurile şi să fie obligaţi să le lucreze. Domnul Baian ¡plinea că ar fi bine să te întorci în Izumo dacă ai terenuri acolo.

h ctele au înlemnit. Nu-şi puteau desprinde privirii de pe i lupul lui Densuke.

e Eu nu mă-ntorc nici moartă, strigă Okuni în graiul de botină.

Asta i se întâmpla când era furioasă sau prea emoţionată.

— Eu nu plec de-aici indiferent ce ordin mi se dă! continuă 9 l, în Izumo nu mă-ntorc şi pace! Nu mă mişc din casa asta!

Rosti cuvintele fără să se mai stăpânească şi, în timp ce vorbea, îl privea disperată pe Sankuro. Parcă l-ar fi implorat să o reţină, să n-o lase să plece.

— Nu plec! Vreau să dansez aici! N-am de ce să mă-ntorc în Izumo! Nu plec nicăieri!

— Stai puţin! încerca Densuke s-o liniştească.

Ar fi preferat să audă vocea lui Sankuro.

— Domnul Baian n-a spus să plecaţi cu toţii. Fetele pot rămâne. O să vă poarte de grijă.

Okuni s-a calmat imediat. Când s-a rezemat de uşă, a simţit braţul lui Sankuro cuprinzându-i mijlocul.

— Eu plec! Mă-ntorc cu tata! M-aşteaptă Yokichi, zis Okaga. N-ar fi mai bine să ne întoarcem cu toţii? Aşa eu am venit?

Tăcu puţin şi apoi reluă, şovăielnic:

— Okuni! Şi pe tine te-aşteaptă Kyuzo!

Au rămas cu toţii împietriţi când au auzit-o pe timida Okag vorbind astfel în prezenţa lui Sankuro. Lui San emon nu-i vene să-şi creadă urechilor. Toată lumea ştia deja care era relaţia lu’ Okuni cu Sankuro. Cel mai uluit a fost

Densuke. El făcea eforturi disperate să salveze situaţia. Uitase şi să clipească.

— Cine-i Kyuzo? întrebă Sankuro.

— Logodnicul lui Okuni. O aşteaptă, răspunse ea cu îndrăzneală.

Plângăcioasa şi bleaga de Okaga era cu totul altă fiinţi astăzi.

— A, da? Okuni are logodnic? întrebă Sankuro batjocoritor.

Tonul lui îi îngheţă pe toţi. Şi-a luat mâna de pe Okuni şi a ieşit din bucătărie.

— Stai! Stai! strigă Okuni, prinzându-l de mânecă. Nu au logodnic! Minte! Kyuzo nu e logodnicul meu! N-am de gând să mă mărit cu el! Nici prin cap nu-mi trece!

— Okuni, nu sunt supărat pe tine. Nu sunt nici gelos. Hotărâţi voi ce faceţi. Eu nu-ţi spun nici să te-ntorci în Izumo, nic să rămâi aici. Sfătuiţi-vă şi vedeţi cum vă vine mai bine. Eu am să fac cum spune domnul Baian.

— Sankuro, vrei să zici că nu mă iubeşti?

Nu mai vorbi prostii! Densuke v-a spus doar că domnul haian o să vă poarte de grijă, i Dar tu, Sankuro?

— Eu fac numai ce-mi spune domnul Baian.

Au mai şuşotit o vreme, fără să se privească în ochi. Okuni s-a întors singură în bucătărie.

— Okuni, Kyuzo mi-a spus să te duc înapoi orice-ar fi. Ai auzit? Trebuie să te întorci în Izumo.

Acum, că nu mai era Sankuro, prinsese mai mult curaj. Hai să plecăm! Nu se face să-l trădezi pe Kyuzo.

— Gata cu prostiile! M-am săturat de tine, Okaga! ţipă okuni, fără să se mai poată stăpâni. Cine vrea să se întoarcă la Izumo n-are decât! Eu nu plec de-aici! Am uitat de Kyuzo din clipa în care mi-am părăsit satul. Te rog să-i spui când îl vezi. Şi mai transmite-i să mă uite şi el pe mine.

— Okuni, vrei să fii *kabuki?* i Ceea?

I când o femeie îşi trădează logodnicul ca să se încurce cu altul e *kabuki,* nu-i aşa?

Densuke n-a fost singurul care a desluşit scânteile

din ochii lui Okuni.

— Aşadar, sunt *kabuki!* Dacă tu înţelegi prin *kabuki o feme*ie care vrea să fie soţia lui Sankuro, pe care-l iubeşte, şi lui, i lui Kyuzo, pe care-l urăşte, atunci prefer să fiu *kabuki.* I l» imar iubi şi Sankuro…

Până în clipa aceea, legătura celor doi fusese trecută sub tăcere. Okuni a mărturisit-o însă public. Pe San emon şi Okaga i-a surprins grozav. Densuke s-a ridicat încet şi a părăsit încăperea.

6

Pe San emon nu-l mai oprea nimic la Ōsaka, aşa încât a tiu rput de îndată pregătirile de plecare, urmând să se întoarcă I* l/umo cu fiica lui, Okaga. Okuni nu şi-a schimbat hotărârea l i. Unas neclintită, după cum spusese de la bun început, cu toate celelalte fete alături de ea. Ele erau doar nişte copile, n-aveau logodnici în Izumo şi-şi doreau din tot sufletul să trăiască aproape de capitală şi să ducă o viaţă plăcută. Le plăcea să poarte chimonouri viu colorate, să cânte şi să danseze, să mănânce bucate alese. Nimic nu le atrăgea în satul cel îndepărtat, Nakamura din Kizuki, unde nu făcuseră decât să scoată apă din râu şi să o care acasă. Starea bună a trupului atrăgea după ea şi o stare pe măsură a sufletului.

San emon era liniştit că Baian urma să aibă grijă de fete, iar Baian, mulţumit că nu plecau cu toţii, aşa cum sugerase Okaga. Lucrurile ieşiseră cum nu se poate mai bine pentru toată lumea.

San emon voia să ajungă mai repede în Izumo, să vadă cu ochii lui că nu-i fusese luat pământul. I se părea că fiecare zi conta. În brâul chimonoului ţinea cintezoiul de aur şi o parte din banii primiţi pentru munca îndeplinită. Nu avea niciun rost să mai stea în apropierea capitalei.

— Okuni, păstrează tu clopotele… amintire de la tatăl tău

— Amintire de la tata?

— Da. Sunt din fontă. Au fost turnate din pulberea de fier topită în cuptorul din munte. Scot sunete fără seamăn… Când a fugit de-a lungul râului Hii, n-a luat cu el decât clopotele, Nimic altceva.

— Prin urmare, sunt amintire de la tata şi de la mama?

— Da, de fapt, îţi aparţin.

Okuni se bucură nespus că-i rămăseseră de la părinţi două! obiecte dragi. Le era recunoscătoare acestora pentru sunetu minunat pe care-l scoteau clopotele. Odată pătruns în inima ei, o făcea să trăiască dansul cum nimeni altcineva nu-l mai simţea.

Okaga s-a întors din drum de câteva ori.

— Okuni, chiar nu-l iubeşti pe Kyuzo? Ce să-i spun dac mă-ntreabă? Chiar nu ţii deloc la el? Dacă vrei să vii acasă… haide

Okuni a tratat-o cu răceală, fără s-o impresioneze câtuşi de puţin vorbele ei.

— Nu-ţi mai bate capul cu mine. Să fii sănătoasă şi ai grijă la drum! Transmite-i lui Okiku salutări din partea mea.

Nu-i făcea nicio plăcere să se gândească la Kyuzo. Din tot ţinutul Izumo, doar lui Okiku îi ducea dorul. Înaintea plecării.

111 i. Ituse la cap s-o ia cu ea, spunându-i că voia să danseze. Trecuse aproape un an de când se despărţise de copila cea drăgălaşă.

În a doua jumătate a anului s-au întâmplat foarte multe. Siin cmon şi Okaga s-au întors acasă, iar cele cinci fete, împrelin. L cu Okuni, au rămas la Baian. Curând a apărut şi edictul uni ial numit „vânătoarea de săbii”. Era iulie. San emon auzise ni –, ic zvonuri cât stătuse la Hirano şi se părea că se adevereau. În semne asta-i spusese şi Baian lui Densuke. Ţăranilor din h iată ţara urma să li se confişte săbiile şi lăncile, fiind dezarmaţi i it măsură de protecţie împotriva eventualelor răzmeriţe provoi îi i se noul sistem. Hideyoshi nu şi-a mărturisit deschis intenţiile, 11 a anunţat că armele aveau să fie topite ca să facă

şuruburi în uite pentru statuia Marelui Buddha de la Templul Hoko. Îileca îi aparţinea lui Hideyoshi Toyotomi, însă Baian a scris iniclamaţia, care suna astfel:

Articolul 1 Se confiscă în mod categoric, ţăranilor din iiihvaga ţară, săbiile lungi, săbiile scurte, arcurile, lăncile, armele tiv foc, armurile şi orice alt obiect personal ascuţit. Se adună şi cu ilepozitează într-un loc separat toate uneltele care nu sunt i/r iirictăfolosinţă. Aceia care nu-şi plătesc taxele în natură sau \<\ml rotează vor fi aspru pedepsiţi prin lege, riscând să-şi piardă n unturile şi chiar viaţa. Obiectele mai sus menţionate vor fi fi nu *la dispoziţia intendenţilor oficiali, numiţi de guvern.*

Articolul 2 Obiectele confiscate se topesc şi din ele se fabrică nituri şi cuie, pentru înălţarea marii statui a lui Buddha, care Cri veghea asupra ţăranilor nu numai în lumea aceasta, ci şi în h. I *viitoare.*

t

Articolul 3 Ţăranii care-şi păstrează doar uneltele agricole» hui necesare şi-şi văd de treabă vor trăi în linişte şi pace, ¡¡lucraţii întregi de-acum încolo. Prezenta ordonanţă vizează Mureşul ţăranilor. Se doreşte pace în toată ţara, viaţă plăcută în iiiu întreaga naţiune.

cele de mai sus trebuie respectate întocmai.

La un moment dat, şi Nobunaga Oda se trezise într-o situaţie fără ieşire, când se răsculaseră ţăranii înarmaţi, adepţi înfocaţi ai egalitarismului. Samuraii din întreaga ţară avuseseră de pătimit multă vreme din pricina îndărătniciei acestora, pentru că se împotriviseră cu violenţă unirii ţării sub conducerea shogūnului. În asemenea împrejurări se ivise planul confiscării armelor. Aşadar, ideea nu-i aparţinea lui Hideyoshi, ci fusese pusă în practică cu doisprezece ani mai devreme. În 1576, ca măsură de apărare a clasei samurailor, Katsuie Shibata, generalul favorit al lui Nobunaga, reuşise printr-un edict să confişte armele ţăranilor şi astfel înfrânsese răzmeriţa din provincia Echizen[36].

Cu siguranţă că Hideyoshi, crescut într-o familie de

36 Partea răsăriteană a actualei prefecturi Fukui.

ţărani, a înţeles mult mai bine situaţia decât Katsuie, fiu de samurai. Era conştient de importanţa confiscării armelor de la ţărani şi ruperea oricărei legături între aceştia şi samurai. O spunea din propria lui experienţă – experienţa celui care îşi croise singur drum de la un statut social la altul. Aştepta cu nerăbdare să vadă reacţia la măsurile cuprinse în proclamaţie, mai cu seamă după victoria câştigată în provincia Kishū[37]. „Vânătoarea de săbii” urma să aibă efectul scontat de el. Era sigur de asta. Avusese grijă ca edictul să ajungă în ţinuturile seniorilor din toată ţara.

Supraveghind întregul ţinut şi confiscând armele ţăranilor, Hideyoshi urmărea acelaşi scop: protecţia samurailor. Încă de copil îşi dorise din tot sufletul să devină mare samurai, o personalitate. Norocul îi surâsese; era înzestrat de la natură cu viclenia necesară.

Deşi foarte vag, San emon îşi dădea seama cam ce se petrecea. Al şaselea simţ îi dădea de veste că lucrurile nu erau în regulă. I se părea firesc să fie îngrijorat. Ţăranii, care până nu cu multă vreme în urmă luptaseră din răsputeri pentru independenţă, aveau să fie legaţi de glie, devenind astfel o clasă socială fără forţă şi folosită doar ca mână de lucru în avantajul samurailor.

Auzind atât temerile lui San emon, cât şi cuvintele lui Baian.

I Nlilhuke a înţeles ce se întâmpla. Chiar nu mai putea trece cu

in I i ca şuşotelile de pe la răspântii. Toată lumea vorbea despre tim lamaţie. Aşadar, s-a simţit dator să-i spună şi lui Okuni îi. era situaţia.

«Înseamnă că o să confişte şi clopotele? întrebă Okuni îngrijorată.

I «Ei, nici chiar aşa!

Păi, dacă vor să facă un Buddha mare, poate că nu le-ajung mliiile şi lăncile.

I Dac-o luăm astfel…

37 Zonă cuprinsă, în prezent, de prefectura Wakayama şi partea de sud a prefecturii Mie.

N.mkuro se amuza pe tăcute de conversaţia celor doi. El ştia hhirte bine că turnarea statuii lui Buddha era un pretext. Suveiunul n-avea cum să conducă ţara în linişte dacă ţăranii aveau, a me la îndemână. Proclamaţia era doar un şiretlic de care uza SUV cranul. Îi admira din tot sufletul inteligenţa. Se gândea că ui. U-marele ţării putea să-l bage în seamă şi pe el dacă era de li ai tea lui Baian. Întrezărea bucuros o şansă. Dacă Hideyoshi ii vedea pe Okuni dansând, n-avea cum să nu-i remarce talenmi îi plăceau spectacolele fastuoase.

Nici măcar Sankuro n-a observat, două luni mai târziu – ne data de 21 septembrie – că Suekichi, devenit apropiat al Im I lideyoshi, primise scutire de taxe pentru medicamentele 11 intra răcelii.

„Vânătoarea de săbii” urmărea să-i separare pe ţărani de iniurai, vestind în acelaşi timp o împărţire clară a categoriilor hm iale: războinici, ţărani, meşteşugari, negustori. Kanbei Suekichi II , i guvernator de Hirano, însă avea şi pământuri şi, în plus, negoţul lui era tot mai înfloritor. În condiţiile date, îi era cu neputinţă să separe cele trei statuturi de care se bucura: samurai, uuprietar de pământuri, negustor. Dacă lua în considerare măsurile lui Hideyoshi, trebuia să fie foarte precaut când purta Libia şi chiar punguţa pentru tutun. Pe de altă parte, trebuia n. I se gândească şi la o cale prin care să stimuleze comerţul.

Mai mult decât atât, Sankuro n-a băgat de seamă că Suekichi lucra şi pentru Ieyasu Tokugawa, care pusese deja stăpânire I (câteva regiuni. Dobândise şi în ţinuturile acestuia favoruri importante, chiar scutirea de taxe. Pe Kanbei Suekichi nu-F interesau doar profiturile pe care le putea obţine pe traseul Tokai[38], ci mai ales relaţiile delicate dintre Hideyoshi şi Ieyasu. Era şi firesc să nu-l preocupe prea mult cei care, zi şi noapte, se gândeau doar la tobe, clopote şi dansuri.

De la campania din Kyūshū, când răcise puternic, Baian nu-şi mai revenise complet. Cu toate că-i plăcuse

38 Partea estică a Japoniei, de la Tokyo la Kyoto.

întotdeauna să se laude cu sănătatea lui de fier, sosise momentul să se vaite. Pentru că nu voia să recunoască nici în ruptul capului, l-a implorat pe Tokitsune Yamashina să-i procure un medicament chinezesc pentru soţia şi fiica lui, care – zicea el – răciseră. Datorită relaţiilor pe care le avea la Curte, prin intermediul lui putea obţine tot felul de leacuri contra răcelii, durerilor de cap, oboselii.

După ce-a terminat de scris *Comemorarea vizitei imperialei la reşedinţa Juraku,* Baian s-a simţit secătuit de puteri. Cu toate astea, a tras câteva chefuri la reşedinţa lui Kanbei Suekichi, bând sake de Hirano, sake rafinat de Kyōto, precum şi de Hakata, destul de greu de procurat. Excesele l-au dat peste cap. S-a întors acasă sleit şi a zăcut o zi întreagă. Apoi a plecat cu Hideyoshi la Kyōto, rămânând o vreme la dispoziţia acestuia. Simţindu-se rău, s-a hotărât să se îngrijească. În cele din urmă, la începutul toamnei, s-a dus la Tajima. Acolo, fiind liniştit că avea cine să-i administreze treburile la Hoshi, şi-a văzut de sănătate.

Sankuro şi Densuke au plecat în căutarea unui loc în care să-şi ţină spectacolele. Între timp, Okuni şi celelalte patru fete aveau de pregătit chimonourile. Când se adunau cu toţii, făceau repetiţii pentru a sincroniza mişcările cu melodiile. Fetele erau mulţumite. Partea principală a reprezentaţiei o constituia Nenbutsu Odori, cu Okuni purtând mantia de călugăr. I se permitea totuşi să prezinte publicului şi unul sau două dansuri libere, în chimonoul ei înflorat, Densuke urmând să cânte *kouta*[39]. Intenţiona să-şi prindă în păr atât fâşiile de pânză colorată pe care le folosise la Sakai, cât şi două-trei podoabe sclipitoare primite de la negustorii de-acolo. Okuni nu-şi mai încăpea în piele de ((În iir, ştiind că avea să danseze iarăşi în aer liber, aşa cum (iâni ui drum spre Hirano.

Nmikuro şi Densuke au căutat mai întâi prin Ōsaka un loc ininvit pentru spectacolele lor. N-au găsit. Zona Templului iniiţi. În din cartierul Ishiyama devenise foarte aglomerată, uimi. Îi că aici fusese ridicat castelul lui Hideyoshi, după ce f îi ibunaga distrusese din temelii

39 Cântec popular tradiţional, acompaniat de obicei la shamisen.

Ishiyama. În aval de râul Yodo lin i prea construirea unei aşezări pline de viaţă, care să ia ochii Îihmii prin strălucire şi în care să-şi pornească afacerile negusimi îi din Sakai şi Hirano. Ca oraş-castel al lui Hideyoshi, Ōsaka Vim's. I ţii recapete suflul mult visat. Totuşi în zona comercială meşteşugărească se aflau numeroase terenuri virane. Acolo mii în prea construiseră case. În afară de templele şintoiste şi Innlime, unde se desfăşurau sărbătorile populare, în Ōsaka mai IMRMU doar două locuri în care se aduna lume multă: în l impicrea castelului şi în jurul bordelurilor din preajmă. Adevăratele cartiere ale plăcerilor nu apăruseră încă la Ōsaka.

N.mkuro prefera zona din preajma castelului, sperând să iiigi mai repede atenţia suveranului. Densuke înclina spre se.1 bordelurilor, unde prezenţa dansatoarelor nu însemna ţi unestecul lor în afaceri amoroase. Fiecare încerca să-şi initună locul ales, fără să-şi dezvăluie gândurile ascunse. Sankuro 111 nervos, iar Densuke se simţea stânjenit. În ziua începutului în toamnă, se plimbaseră fără ţintă prin oraş.

I) cnsuke a rupt tăcerea.

Sankuro, n-ar fi mai bine să-i cerem sfatul lui Baian înainte di.1 ne apuca să dansăm în faţa castelului?

I ui Sankuro nu-i prea venea să recunoască, însă Densuke vr, t dreptate. Dacă stârneau curiozitatea suveranului fără să jir implicat şi Baian, nu se ştie cum ar fi reacţionat acesta din în i. Era mai bine să procedeze cum propusese Densuke., Da, aşa vom face. Când nu sunt festivaluri la temple, mergem în cartierul bordelurilor.

Îşi spuneau pe nume, fără să se mai formalizeze, semn că li l. Tţia dintre ei era apropiată.

Când s-au întors la Hoshi şi le-au văzut pe fete, au rămas îi gura căscată. Erau tare dichisite. Purtau chimonouri colorate şi podoabe care mai de care mai luxoase şi mai sclipitoare, primite de la Kanbei Suekichi sau de la bogaţii negustori din Sakai

— Okuni, cred că n-ai înţeles bine!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu era nevoie să pregătiţi chimonourile astea. Chiar nu-ţi dai seama că nu se potrivesc deloc?

Okuni nu pricepea de ce se supărase Sankuro, de ce nu putea dansa în chimonouri înflorate în faţa orăşenilor de rând. Şi ei ar fi avut dreptul să-şi încânte privirile cu lucruri frumoasei Cum să nu le placă aşa ceva?!

De când Okuni se certase cu Okaga, atunci când s-a văzuţ silită să mărturisească în faţa tuturor legătura ei cu Sankuro, Densuke nu mai putea interveni când o certa Sankuro. Aşadar, aştepta ca Okuni să ceară lămuriri.

— Chiar nu pricep de ce nu putem dansa în aceste chimoej nouri. Nu pricep şi pace! Te rog să mă luminezi.

— Spectatorii vor fi orăşeni de rând, nu bogătaşii veniţi anume să vă vadă.

— Înţeleg şi eu atâta lucru. Bogătaşii din Sakai şi Hirano ne-au invitat să dansăm la conacele lor. Ştiu şi eu că oamenii de pe stradă n-au cum să fie înstăriţi. Mi-e limpede! Dar mai vin la oraş şi negustori şi poate vor să ne vadă…

— Lasă prostiile! Faceţi cum vă spun! N-are rost să vi împodobiţi cu lucruri de soi. Nu merită…

— Şi-atunci… ce merită? Ce-ar fi potrivit să purtăm pentru orăşenii de rând? I

Sankuro i-a răspuns pe un ton aspru, ce suna a poruncă:!

— Hainele pe care le-aţi purtat aici, înainte de a pleca la Sakai.

— Alea grosolane?

— Ce-are a face? Nu cu ele l-aţi cucerit pe Baian? A avut ceva împotrivă? Oricum sunt prea bune pentru nişte gură-cascăfl Cele frumoase le puneţi deoparte. Trebuie să aveţi grijă de ele, să nu le murdăriţi. Nu se ştie când o să fiţi iarăşi poftite în casele] unor bogătaşi…

Okuni încerca să-l înţeleagă pe Sankuro. Era tare dezamăgi gită. Recunoştea totuşi că avea dreptate. Lucrurile elegante se cereau păstrate pentru spectatori de rang înalt. Da, era şi ăsta pl. mod de a privi lucrurile. Numai că femeia care se obişnuise i îi lucruri scumpe,

dansând cu plăcere îmbrăcată în ele, nu mai «îi i cpta să pună pe ea un chimono simplu. Parcă se prăbuşea IHIr-o prăpastie.

celelalte gândeau la fel. Baian le dăduse chimonouri colorate îi mai puţin de jumătate de an în urmă. Nu se puteau compara i îi veşmintele aduse din Izumo. Erau mult mai frumoase şi de Imiiia calitate. La vremea aceea, fetele fuseseră foarte fericite. I lupă nici şase luni, se trezeau că strâmbă din nas la vederea ttftnr lucruri încă arătoase, numai pentru că, între timp, se îmi uraseră de protecţia unor bogătaşi din Sakai şi Hirano. Pil ca li se lipise luxul de piele…

Petele au plecat dezamăgite. Densuke făcea eforturi disperate» A le încurajeze.

I – Okuni, te rog să cânţi ce-ţi place mai mult, iar eu am să ilântez.

I

Să cânt eu ce-mi place? Da.

În apropierea răspântiei la care-au ajuns erau vreo patru «în cinci bordeluri. Au întins pe jos nişte rogojini ca să-şi delimiteze zona. Apoi au înălţat, de jur-împrejur, un gard tot din ingojini, lăsând doar un spaţiu mic pentru intrare. Intenţia lor llll era să fie văzuţi de toţi gură-cască. Aceia care doreau să-i lilniire, n-aveau decât să intre şi să plătească.

I) ensuke începu să cânte:

Orice-ar fi, Ne dorim succes! Casă prosperă! O, ce casă prosperă! Să ne scăldăm în bani! Să-mproşcăm cu bani! Tătară! Tătară![40] *Să-i aţâţăm! Să-i aţâţăm! Hei, şi-aşa! Hei, şi-aşa!*

Okuni şi fetele îl vedeau prima oară pe Densuke dansând şi nu-şi puteau desprinde privirile de pe el. Sankuro însă nu se mira. Îl mai văzuse la chefurile date de Baian, după ce se-mbătau cu toţii. Gesturile lui comice i-au topit supărarea ca prin farmec. Okuni şi fetele i s-au alăturat imediat. Versurile şi melodia erau la modă, iar

40 *Tatara,* scris cu ideograme diferite, înseamnă fie „aţâţarea focului", fie „băieş".

ritmul foarte vioi. Okuni îndrăgea cântecul, mai cu seamă că *tătară* apărea de două ori. Okuni nu ştia sensu pe care-l cunoştea Densuke, iar Densuke habar n-avea că *tătară* însemna şi „băieş”.

Densuke nu ştia că băieşii aţâţau şi ei focul, după ce aruncau cărbunii în cuptor, pe acelaşi principiu al aerului introdus prin 1 tubul de bambus. Numai că băieşii puneau mai multe foaie la baza cuptorului şi făceau vânt cu picioarele ca să înteţească flăcările. Aveau mare grijă ca focul să nu fie nici prea puternic – ar fi devenit periculos pentru ei –, dar nici prea slab, pentru că nu s-ar mai fi topit pulberea de fier.

Densuke mima apă fierbinte curgând dintr-o baie plină de I aburi. Ţopăia în vârful degetelor, pe ritmul melodiei. Gesturile lui păreau fireşti. De când apăruseră băile publice, aşa self proceda. Când apa era prea fierbinte, lumea sărea ba pe un picior, ba pe celălalt, de parcă ar fi vrut să se răcorească. Apoi, Densuke şi-a deschis evantaiul pe jumătate şi l-a vânturat ca şi când ar fi încercat să răcească un ceai fierbinte. A repetat gesturile şi paşii de nenumărate ori, răsucindu-şi de fiecare dat mâna care ţinea evantaiul. Dansa ba ca un copil, ba ca un tână viguros, ba cu încetineala unui bătrân ramolit.

Okuni s-a oprit şi s-a uitat la Densuke. O uimeau mişcările lui graţioase. Rămase cu privirea aţintită la umerii şi degetele lui, uluită de ritmul iute al picioarelor. Nu ştiuse până acur că era atât de talentat. Îl cunoştea doar ca slujitor al lui Baian! la Hoshi fiind cel care ducea greul casei. Era persoana care tot timpul fredona o melodie, fie că aprindea focul, fie că aducea apă de la fântână, fie că tăia lemne împreună cu slugile. Un bărbat prietenos. Interesant. Foarte atent cu Okuni. Acesta era Densuke ştiut de ea, nu tânărul talentat care părea să-i fi răsărit abia acum în faţa ochilor.

Văzând că Okuni se oprise brusc din cântat, o îndemnă:

I l-ai Okuni, cântă! Am să vă prezint acum dansul *Firul tors.*

Yuikuro înteţi şi el bătăile tobei, care sunau ca o invitaţie Ititi's. stă lui Okuni. Ea începu să cânte. Dansul lui Densuke părea fi în Îi amuzant decât înainte. Îşi flutura în toate părţile moţul din Hilul capului ras. Îşi ţuguia buzele caraghios, apropiindu-şi din i, md în când evantaiul, şi mima veşminte nevăzute. Voia să i nit o femeie încrezută, gata să aţâţe pe oricine. Începu apoi nit tir rotească, lăsând impresia că nu se mai opreşte. Fetele cântau în Uleau pe-nfundate. Sankuro era şi el în formă.

I) cnsuke, ştii care-i originea acestui dans? îl întrebă Sankuro diiţi. T ce termină de dansat.

Am auzit că-i Saruwaka, o formă de spectacol mai veche ţii". teatrul No, renumită în Yamato. I Da, un fel de Ennen.

I iinen, dansul longevităţii, a fost considerat o formă de artă iii, mutică de la sfârşitul perioadei Heian până la începutul periodici Muromachi. Se practica în cinstea nobililor, la marile temple budiste, după slujbele importante de comemorare. La H cput, spectacolele au fost susţinute de preoţi şi de *chigo,* copii l n gătiţi anume. Cu timpul, rolurile au fost transferate unor i alilgări budişti specializaţi. Ca atare, Ennen s-a numit şi Ennen hli vO, fiind până la urmă o combinaţie între Wakane chigo[41] şi xirugaku[42], ajungând să zugrăvească, pe scenă, lupta dintre Auliura şi Taishakuten[43]. Arte felurite din perioade diferite au li Mt preluate fără oprelişti, astfel că s-ar putea numi „arte comliliute la voia întâmplării". Tipul de dans Ennen a cunoscut o nillorire extraordinară la Templul Kofuku din Nara.

Sankuro, crescut în mijlocul trupei Kanze din Yamato, aflată mii protecţia Templului Kofuku, ştia totul despre el şi a recunoscut dansul *Firul tors* ca făcând parte din această categorie, îi toate că suferise modificări esenţiale.

---

41 Cântece Intonate pe note foarte înalte de către *chigo.*

42 Formă veche de artă dramatică, considerată precursoare a Teatrului Nfi , importată din China la sfârşitul secolului VI.

43 Taishakuten, Zeul Tunetului, s-a răzvrătit împotriva împăratului I «rose şi l-a ucis, cu toate eforturile Zeului Păzitor, Ashura.

Mişcările ritmice i-au stârnit amintiri şi n-a vrut să piardă ocazia de a le arăta lui Densuke şi Okuni cât de multe lucruri ştia.

— Când eram copil, am văzut şi eu, pe furiş, Ennen la Kofukuji. Un *chigo,* îmbrăcat în straie de fată, dansa şi cânta, iarfl bunicul îl acompania la tobă. S-a schimbat mult de-atunci… J acum a rămas doar un cântec popular.

— Mai ştii cuvintele?

— Cum să nu! răspunse Sankuro mândru.

— Mi-ar face mare plăcere să le aud. Vrei să-mi cânţi? Nu mă aşteptam să am norocul să-l învăţ în forma originală.

Densuke aştepta cu nerăbdare ca Sankuro să înceapă. Sanku îşi căută o poziţie comodă, săltă cureaua tobei pe umărul drept şi porni să cânte, plin de avânt.

Toarce firul, nu mai sta; Lung e firul nopţii. Toarce, toarce, Chiar de-i greu. Toată noaptea Dorul îţi voi duce.

— Aaa, am înţeles. Aşadar, despre asta-i vorba în *Firul tors,* Ştiam că sunt mişcările unei femei, însă habar n-aveam că-i vorb de una care toarce cât e noaptea de lungă, aşteptându-şi iubitul!

— L-ai băgat la cap?

— Nu ştiu dacă o să mă descurc precum un *chigo* de la templu, dar o să-ncerc şi eu să-l cânt şi să dansez.

— Aşadar, avem ce face până se-ntoarce domnul Baian.

— O să fie încântat, cu siguranţă. Petrecând mult timp la Templul Shokoku, puţin probabil să nu fi auzit despre Ennen de la Kofukuji.

— Sunt convins că o să-i placă, chiar dacă nu-i este familiari

— Sper să ai dreptate, spuse Densuke.

Pufniră amândoi în râs. Văzându-i veseli, starea de spirit ¡1

fetelor s-a schimbat. Au început să danseze pe scena improvizată. S-au adunat câţiva gură-cască, dar nu chiar câţi aşteptau Zona nu era încă amenajată şi nu trecea multă lume pe-acolo, Se zăreau mai degrabă slujitori de pe

la casele negustorilor, care pecau, în grabă, comisioane pentru stăpânii lor. Aceştia nu-şi – i i mitcau să-şi rupă din timp ca să privească dansurile fetelor. Hiimkuro şi Densuke intuiseră bine situaţia şi de aceea să aşezaţi i A în apropierea bordelurilor, ţintindu-i ca spectatori pe cei Uniiţi să cumpere favorurile prostituatelor. Cum bordelurile H.iveau încă o clientelă bogată şi aleasă, nici spectacolele trupei mii – i au bucurat de succesul dorit.

Ştiind de la bun început că nu vor avea parte de mulţi spre. Îmi iirî, Sankuro nu şi-a propus decât să-şi omoare timpul până I* întoarcerea lui Baian, când, spera el, urmau să fie din nou imitaţi de persoane de elită şi poate chiar atrăgeau atenţia Marelui Suveran. Dacă reuşeau să ademenească public cât să-şi asigure (iilulca cea de toate zilele, era mulţumit.

Aceia care apucau să intre erau pur şi simplu fascinaţi de limnuseţea lui Okuni şi de paşii vioi ai dansatoarelor. I-a impre» 11 mat puternic şi *Firul tors* al lui Densuke. Prin urmare, vestea erau minunaţi s-a răspândit cu repeziciune. Cu toate astea, PIIU puţini spectatori.

I >în păcate, nu trecuseră decât patru-cinci ani de când Pldeyoshi reuşise să scape ţara de urmările războiului devastator. Nu şi nu apucase încă să aşeze toate treburile. Lumea era preoi lipită mai degrabă de muncă decât de distracţii. După ce le i minau de construit oraşul-castel, negustorii aveau să-şi vadă (I ilr afacerile lor.

< olac peste pupăză, cam la o lună după ce fetele începuseră «i dea spectacole la răscrucea din apropierea bordelurilor, a li/Ut pe capul lor, ca un trăsnet, o veste ce avea să schimbe îţim inul trupei.

I iaian s-a întors de la Tajima valvârtej ca să-l felicite pe suveran, /vimul lansat cu săptămâni în urmă se adeverise: concubina în le rată a lui Hideyoshi era însărcinată. Suveranul era în al Ipullca cer. Urma să aibă, în sfârşit, un moştenitor direct. Toată lumea ştia că întreţinuse nenumărate ibovnice… o sută, ba nu, lin sute… alţii ziceau că vreo mie. Însă niciuna nu reuşise M i

dăruiască un copil. De disperare, îl numise moştenitor pe Hipilul adoptat, Ogimaru, unul dintre fiii lui Ieyasu Tokugawa, îl aie-l luase ostatic. Okuni îl văzuse la Suekichi Kanbei acasă.

Bârfele s-au înteţit când s-a aflat că Hideyoshi voia" un castell nou. De fapt, construcţia acestuia începuse deja în partea de nord a râului Yodo, care străbătea centrul oraşului. Castel Ōsaka şi reşedinţa Juraku din Ky5 to abia fuseseră terminat! De ce-i trebuia suveranului un nou castel? Şi de ce trebuia's; fie gata până-n primăvară? Speculaţiile s-au dovedit adevărai

Noul castel se înălţa pentru Otane, cea mai îndrăgită concubină a lui Hideyoshi. Cum ajunsese nepoata lui Nobunaga să fie ibovnica lui e o poveste complicată. În tinereţe, când era vasalul lui Nobunaga, Hideyoshi se îndrăgostise de sora acestui; Oichi, despre care se spunea că era cea mai frumoasă femeit din ţară. Însă Nobunaga i-o dăduse de soţie generalului său favorit, Katsuie Shibata. Hideyoshi nu şi-a putut înfrâna dragostea pe care i-o purta nici în ruptul capului. După asasinari lui Nobunaga, l-a atacat pe Katsuie ca să pună mâna pe Oichi dar ea alesese moartea, împreună cu soţul ei, când Hideyosh: ştersese castelul de pe faţa pământului. Fiica lor, Otane, scăpa: cu viaţă. Drept răzbunare, Hideyoshi a luat-o cu el, susţină: că semăna leit cu mama ei. Relaţia asta, deloc firească, a fos un permanent subiect de bârfă în tot oraşul. Se ştia că Otane îl ura pe Hideyoshi. Totuşi devenise concubina lui favorită şi aşa a rămas până la moarte. Acum îi purta în pântece copilu' iar el îi construia un castel.

— De ce trebuie totuşi să-i construiască un castel nou? trezi Okuni întrebând.

— Pentru că e sigur că urmaşul o să fie băiat dacă se naşt în propriul castel.

— Păi… Castelul Ōsaka nu e bun pentru aşa ceva?

— Acolo-s prea multe femei, o lămuri Sankuro. Nu se şti niciodată ce li se poate întâmpla mamei şi copilului. Să te păzească Domnul de gelozia femeilor! Nimic nu e mai cumpliţ pe lumea asta!

— Aşadar, dacă porţi în pântece copilul suveranului, acesta-ţi construieşte un castel?

— Ce ţi-am spus adineauri? se răsti Sankuro.

Okuni nu-i mărturisise încă faptul că se simţea tot mai ciudat

se

de pe la sfârşitul toamnei, de când se aşternuse covorul d îi unze uscate peste oraş. Se mişca mai greu şi îşi pierduse pofta de mâncare. Când stătea pe loc, o durere vie îi săgeta mijlocul., md dansa, doar mâinile şi picioarele se mişcau în voie. Cântei ele, toba şi clopotele îi vâjâiau în urechi chiar şi după ce înceta muzica. Schimbarea i se părea foarte ciudată. Făcea legătura între construirea castelului din nordul râului Yodo cu starea vi Dacă purta în pântece copilul lui Sankuro? Când o femeie te culcă cu un bărbat... la ce se poate aştepta? La fel făcuseră muma şi tatăl ei, când fugiseră din munte şi se ascunseseră de îi line. O zămisliseră pe ea. Okuni nu ştia dacă vestea îl va bucura... În nu pe Sankuro. Suveranul era atât de fericit, încât îi consuma un castel femeii care urma să-i dăruiască un copil. Sankuro 11 reacţie va avea? Trebuia să-i mărturisească adevărul.

„Să nu spui la nimeni! Absolut la nimeni!" îi răsuna şi acum în urechi şoapta aspră a lui Sankuro, când se culcaseră împreună firima oară, pe digul din Sakai, fermecaţi de briza mării. După în San emon şi Okaga s-au întors în Izumo, Okuni a fost chiar Ici leită că, în lipsa lui Baian, n-a mai trebuit să-şi ascundă relaţia. II Sankuro, ducând o viaţă de cuplu. Acum, că Baian revenise brusc la templu, legătura celor doi trebuia iarăşi tăinuită.

Baian s-a întors de la Tajima de îndată ce-a aflat că Otane însărcinată. Din nefericire însă, când a ajuns la Ōsaka, i s-a «pus că Hideyoshi renunţase la serviciile lui. Văzându-l pe Baian în permanenţă la templu, Okuni şi fetele nu prea înţelegeau U se întâmplă. Au observat că nu mai era chemat la castel şi ni i solicitat să-l însoţească pe Hideyoshi la reşedinţa din Kyōto. I i i într-o stare jalnică şi nimeni n-avea curajul să-i adreseze im cuvânt. Nici măcar

soţia lui sau Densuke, obligat să părăli itfcă trupa şi să se întoarcă la rolul de slujitor. Cum rareori în mai întâmpla să aibă oaspeţi, nici fetele nu mai dansau la templu. Okuni era speriată ca nu cumva Baian să-şi dea seama i îl va rămăsese însărcinată în lipsa lui. Ar fi izgonit-o, fără îndoială. 1 (1 repeta la nesfârşit în sinea ei că Baian nu trebuia să afle. Inntru nimic în lume.

Okuni se frământa necontenit. Suveranul îi construia un i iistel iubitei, pe când ea n-avea voie să spună nimănui că era Iniarcinată. Nici bărbatului drag, nici altcuiva. Suveranul era fericit, Sankuro nu era. Pe el nu-l interesa nici că Okuni îl iubea, nici că urma să aibă un copil. Prin tot ce făcea, el nu voia decât să intre în graţiile lui Baian şi să nu-l supere. Aşa fusese de la bun început, însă ea nu-şi dăduse seama.

„Ce o să mă fac atunci când o să se vadă limpede? O să afle toată lumea”.

Okuni era necăjită foc. De ce nu avea aceleaşi drepturi ca şi concubina suveranului? Nu era tot femeie? auzise că Otane era de o frumuseţe rară, însă nici ea nu se credea urâtă. Acasă, în Izumo, toată lumea o vedea foarte frumoasă, începând cu bătrâna lui San emon. S-a convins de nenumărate ori de asta şi mai târziu, după reacţia celor care o priveau dansând Nenbutsu Odori. Când îşi scotea pălăria, toţi scoteau exclamaţii de uimire.] O înnebunea pur şi simplu gândul că nimeni nu avea să se bucure de naşterea copilului ei, pe când concubina suveranului primea un castel în dar. De ce atâta nedreptate pe lume?

După întoarcerea lui Baian, Densuke vedea doar de treburile casei. Ca şi înainte. În fiecare dimineaţă, Sankuro le scotea pe fete pe poarta din dos a Templului Hoshi, ca să meargă să danseze, preferând să nu dea ochii cu Baian în starea de spirit în care se afla acesta. Socotea că era mai înţelept să nu-l deranjeze cât timp era supărat. Nici nu voia să se gândească la reacţia pe care ar fi avut-o.

Sankuro le punea pe fete să danseze în zilele în care nu ploua, chiar şi pe frig. Okuni, în fruntea lor, cânta, lovea clopotul şi dansa. Bătăile de tobă ale lui Sankuro îi

străpungeau inima ca un pumnal.

— Ninge, zise Sankuro.

Spectatorii se cam răriseră.

— O să se-aştearnă zăpadă zdravănă. Va trebui să ne întrerupem spectacolele.

Fetele au început să strângă rogojinile. Şi cele de pe jos, şi cele folosite ca să îngrădească locul.

Zăpada pufoasă se aşternea pe străzi şi pe alei, vrând parcil să îmblânzească tumultul şi forfota oraşului comercial. Acoperişurile caselor au devenit îndată de un alb imaculat.

La întoarcere, de-a lungul râului Yodo, fetele au văzut vase încărcate cu pietre şi bolovani.

— Sunt cu siguranţă pentru Castelul Yodo. Suveranul se hi abeşte să-l termine până nu se strică vremea. Nu vedeţi? Ninge fi tot nu stau locului!

Sankuro se uita la bărcile încărcate, gândindu-se cu admiraţie L puterea suveranului. Okuni privea tăcută râul Yodo, care lilghiţea nesăţios fulgii reci.

„Ce fel de castel o fi ăsta… construit anume pentru o femeie ni „ircinată?” se întreba.

Avea un chef nebun să meargă să-l vadă de-aproape.

7

A doua zi dimineaţă devreme, Okuni a anunţat că pleacă la vadă Castelul Yodo. Lui Sankuro nu-i venea să-şi creadă urechilor.

I – Pe zăpada asta?

Niciuna dintre fete nu voia să meargă cu ea. Ninsese toată muptea, iar oraşul era îngropat sub un strat gros de zăpadă. I’ulgi mari căděau în vârtejuri puternice şi nu dădeau semn că», uopri. Asemenea viscole erau rare în ţinutul acela. Cât tir. Pre drum, se întindea pe aproape patruzeci de kilometri, tir la Ōsaka până la Yodo. Sankuro şi fetele au încercat s-o i inivingă pe Okuni să renunţe, dar n-a fost chip. J Mă duc pân-acolo orice-ar fi.

Okuni le-a retezat-o scurt şi s-a pregătit de plecare. N-ai decât! se răsti Sankuro. Nu-i nici picior de om pe ilium. Dacă păţeşti ceva, n-are cine să-ţi sară în ajutor.

Densuke, aflat întâmplător în camera alăturată, a auzit totul şi a început să se îngrijoreze după ce a cântărit bine situaţia, i, Nu mă iei şi pe mine? întrebă el. E periculos pentru o inicie singură pe drum… mai ales pe zăpada asta.

Okuni a fost mişcată de oferta lui Densuke de a o însoţi. Viâşnea din dinţi şi punea pe ea chimono peste chimono. Nu i i la cu care dansa, ci veşminte obişnuite, purtate acasă. N-avea rost să-şi irosească lucrurile frumoase prin nămeţi. Pe tele, îngrijorate, i-au mai dat din hainele lor. Densuke s-a îmbrăcat şi el gros şi şi-a tras pe cap o căciulă din pânză groasă, care împiedica apa sau zăpada topită să-i ude părul şi obrajii. Dacă se aduna zăpadă pe capul lui, n-avea decât s-o scuture cu mâna; Okuni şi Densuke păreau două baloane umflate.

— Arătaţi tare ciudat! le strigă Sankuro batjocoritor şi o luă spre uşa din spate.

— Dacă se-nrăutăţeşte vremea, ne întoarcem, zise Densuke, mai mult pentru Okuni, şi ieşi primul.

Stratul de zăpadă era mult mai mare decât cu o zi în urmă, când îşi strânseseră lucrurile de pe scena improvizată. Draperiile scurte ale magazinelor şi crâşmelor, care îi invitaseră pe oaspeţi să poftească înăuntru, nu se zăreau azi. Patronii nu se aşteptau ca lumea să iasă din casă. Aşadar, preferau şi ei să stea cu uşile închise, ca să nu se facă frig. Era încă dimineaţă devremej dar zăpada albă dădea impresia că ziua e-n toi. O linişte desăl vârşită învăluise oraşul.

— Nu ţi-e frig, Okuni?: I

— Nu.

Okuni şi Densuke trecuseră deja de cartierul meşteşugarilor şi mergeau în susul râului Yodo. Fiind oraş-castel, cartiere! erau dispuse în mod tradiţional: castelul în centru, înconjurat îndeaproape de casele samurailor; urmau apoi, în cercuri cone centrice, magazinele şi casele negustorilor; la margine de ţol se întindeau atelierele meşteşugarilor şi cocioabele lucrătorilor, Locuinţele erau tot mai rare, iar drumul pustiu. Totul era alb în jur. Râului

Yodo părea că se contopeşte cu întinderea nemări ginită de zăpadă. Vase încărcate cu blocuri de piatră şi trunchiuri de copaci înaintau încet de-a lungul râului. Muncitorii de pil dig trăgeau încărcăturile cu ajutorul frânghiilor prinse de umerii lor, strigând „hei-rup, hei-rup!”. Erau îmbrăcaţi sumar, în haine zdrenţuite, dar sudoarea le curgea şiroaie din cauza muncii istovitoare. Le degeraseră picioarele goale. Se mai întâmpla e unii să se prăbuşească în zăpadă şi să nu se mai ridice de-acoln, Atunci, doi-trei ortaci îi săltau de jos, îi cărau în spate până Ij o barcă goală şi le dădeau drumul pe râu în jos. Spre deosebile de lu’. Reile încărcate cu materiale, care înaintau greu de tot, 11 îi vile goale, trimise în aval cu câte un obidit prăbuşit fără suflare, i îţiicau ca nişte săgeţi.

O kuni trecu pe lângă muncitorii care descărcau marfa. Văzu ţi ilestui amărâţi sfârşiţi de puteri, duşi în cârcă de semenii lor. I’i iwlıştea i se părea dureroasă, dar era hotărâtă să-şi continue drumul.

Mergeau mai departe, fără să scoată un cuvânt. Ar fi avut multe să-şi spună, dar fiecare se gândea la cele văzute. Prea multe Vieţi curmate pentru o singură concubină însărcinată! Şi tocmai la preajma Anului Nou, când ar fi trebuit să se bucure cu toţii de sărbătoare! Fetele nu mai dansau, magazinele se închisemia… doar nefericiţii ăia erau puşi, fără milă, să lucreze pe viscol, ca să grăbească ridicarea castelului. Ce cruzime!

Okuni, nu ţi-e frig? II Nu, răspunse ea, încăpăţânându-se să-şi continue drumul, i îi toate că viscolul ce le bătea în faţă, dinspre râu, o pătrunsese piiiă-n măduva oaselor.

Dacă te simţi obosită, hai să ne-ntoarcem. Poţi vedea oprit lind castelul. Spune-mi dacă te răzgândeşti.

I.ui Okuni îi clănţăneau dinţii. Drumul era tot mai abrupt, **li Mii** ca păşea cu grijă, ca să nu alunece. Se înainta greu chiar şi I îi **A** bagaje. Zăpada mare şi albă sclipea de-ţi lua ochii, dar şi-n i i ivirile fetei se desluşea o licărire aparte, deşi era foarte palidă. În pofida îngrijorării care-l apăsa, Densuke începu să cânte de i» rea nu s-ar fi

întâmplat nimic.

Ce-ar fi să nu-l mai vezi?
La ce bun privirea într-acolo?
Nu-l privi! Nu-l privi!
E sfatul unui om.

Okuni nu se lăsă mai prejos şi-i răspunse, cântând:

Ochii trădează.
Gândurile se citesc pe chip.

Densuke îşi văzu mai departe de drum, tăcut. Okuni mergea li Urma lui. Melodiile pe care le fredonaseră erau cântece populare de dragoste foarte cunoscute. Cu privirile îndreptate spre Castelul Yodo, tânjea fiecare după persoana iubită. Cântecul lui Densuke spunea că întâlnirea ar fi fost şi mai dureroasă şi de aceea nu trebuia să aibă loc. Gândurile lui Okuni erau acaparate doar de castel şi, pentru că voia să-l vadă neapărat, mergea acolo pe o asemenea vreme potrivnică.

Densuke se mai oprea din când în când şi se uita la Okuni. Sprâncenele ei frumoase erau acoperite de zăpadă. Nici nu se mai zăreau. Fulgii mari se lipeau neîncetat de chipul acela palid. Ochii străluceau învăpăiaţi, lăsând impresia că întreaga sa trăire se adunase în ei.

Când au ajuns la Hirakata[44], şi-au scos gustarea pregătită de acasă. Însă nu-şi îngăduiau să poposească, pentru că ar fi îngheţat de frig. Mâncau din mers. După-amiază târziu au ajuns la cumpăna râului Yodo cu afluentul Kizu.

— Uite-l! Se vede de-aici! zise Densuke, oprindu-se şi arătând cu degetul.

Zidurile de piatră ale fortăreţei din incinta principală erau, în mare, gata. Construcţia se înălţa pe piloni uriaşi din lemn şi i se putea vedea, dintr-o privire, măreţia. De la distanţa aceea, sărmanii muncitori arătau ca nişte furnici. Cărau în spinare greutăţi mult mai mari decât ei, sub ameninţarea nestăvilită a bicelor. Samuraii care-i comandau erau înfofoliţi în pelerine., Aşadar, frigul nu-i răzbea deloc. Norocul obidiţilor era că li se interzicea orice

44 Orăşel la nord-vest de Osaka.

clipă de răgaz şi, astfel, sângele le era pus în mişcare tot timpul. Ca să scape de urlete şi de spaima biciului, nu-şi îngăduiau nici măcar să-şi tragă sufletul. Dacă n-ar fi fost samuraii aceia nemiloşi, ar fi îngheţat bocnă.

Okuni se opri şi privi încotro arăta Densuke.

„A, prin urmare ăsta e castelul pe care suveranul îl construieşte pentru femeia care-i poartă copilul în pântece! Tare se mai grăbeşte!" îşi zise în sinea ei, dusă pe gânduri. „Bieţii muncitori nu apucă nici să respire. Fortăreaţa poartă şi ea mantia albă. Ninsoarea a acoperit totul, şi nu pare să se oprească...! 1 Nici lucrările nu dau semn că ar înceta vreo clipă..."

Ar II vrut să nu se gândească la nimic, dar toate astea îi veni111 i de-a valma în minte.

jiţ» «Gata! Ai văzut destul! Sper că eşti mulţumită. Hai să nv întoarcem! zise Densuke.

I >kuni se răsuci pe călcâie, fără să spună nimic. Nu ştia dacă i mulţumită sau nu. Nu-i era limpede nici măcar motivul pentru i îi se târâse atâta amar de drum, prin viscol. Să vadă castelul? Im vpea să se îndoiască şi ea că acesta ar fi fost adevăratul ţel (m iilru care se pusese pe drum.

„Okuni, stai! Dac-o luăm pe jos, ajungem mâine, frânţi ilr oboseală.

I) cnsuke făcu semn cu mâna unui barcagiu care se întorcea. Până unde vreţi să vă duc? întrebă el, cu vâsla-n mână. I La Ōsaka.

Îmi pare rău, însă cu merg până la Suita. Vă pot lăsa la 1 i p. Întâi cu afluentul Kamizaki. Dacă vă învoiţi aşa, urcaţi! Vă mulţumim. Ne descurcăm noi de-acolo. S-au urcat în barcă şi Densuke a luat-o pe Okuni în braţe. ZI mi i au pe luciul apei ca o săgeată.

I ca cumplit de frig. Nu-şi aminteau să le fi fost atât de frig 111 lus. Viscolul le biciuia feţele. Okuni se desprinse de prietenul pl. 11 cdincios şi îşi freca mâinile îngheţate. Densuke începu iar Mit i. Uite... cu faţa la râu. I se părea mai nimerit să facă altceva dn. U să-şi frământe, neputincios, mâinile.

Viaţa trece aşa iute, Parc-ar fi o clipă. Orice-ai face, ea se duce. E ca frunza pe marea-nspumată, la un vis amăgitor.

Ca balonul de săpun.

Ca roua de pe frunza de bambus.

< întecul lui Densuke plutea în aer. Okuni nu-l auzea. Era 41 îi tic înfrigurată, încât nici nu se mişca. Densuke a tot tras iii1 nu să cânte împreună. La un moment dat, s-a mirat că nu-i Hupunde. S-a întors şi a văzut-o pe Okuni zăcând pe fundul fie u li, palidă, aproape leşinată. S-a speriat îngrozitor.

— Okuni! Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit?

Făcea eforturi disperate să smulgă măcar un cuvânt de la ea. Okuni a deschis ochii, s-a ridicat puţin, l-a privit şi i-a zâmbit palid. A scos un geamăt şi s-a prăbuşit cu o durere sfâşietoare în pântec, durere ce părea că o sfârtecă. Deşi îi era frig, transi pirase toată.

— Okuni!

Densuke o ridică în braţe. Barcagiul şi-a dat seama că femeii i se făcuse rău.

— Mai răbdaţi un pic, zise el. Ajungem îndată la răspântie, I lângă satul Moriguchi. Cereţi cuiva găzduire… ca să se-ncălzească.

Okuni şi-a revenit în simţiri. Se petrecea ceva cu ea, însă n-a avut vreme să cugete la asta… Îi era teamă să nu cadă din nou. Îşi tot făcea singură curaj… Trebuia să reziste. Când s-a oprit barca, Densuke a ajutat-o să coboare.

— Cum te simţi, Okuni?

— Bine. Prefer să umblu decât să stau pe loc.

A refuzat braţul lui Densuke şi a pornit, împleticindu-se, prin zăpadă. Trei junghiuri puternice, la răstimpuri foarte scurte… 1 ultimul de-a dreptul sfâşietor. A leşinat în mijlocul drumului!

— Okuni!

Densuke s-a aplecat s-o ridice. În clipa aceea a înţeles ce i se întâmpla fetei. Zăpada albă se colorase în roşu. Un roşu aprins. Bălţi de sânge. Veşmintele pătate.

Când gemea, noi valuri de sânge se strecurau spre poalele chimonourilor cu care era îmbrăcată.

— Okuni! Am ajuns aproape în sat! Te rog... nu te da bătută I Te duc eu în spate.

Okuni leşinase iarăşi. Densuke o acoperi cu un chimono de-al lui şi o luă în braţe.

Densuke era un tânăr robust, nu firav ca Sankuro. Se speriase însă îngrozitor şi era nespus de îngrijorat din pricina lui Okuni. A pornit cu ea în cârcă, fără o clipă de răgaz, şi a bătut la prima poartă ivită în drum.

— Vă rog să mă scuzaţi! E cineva acasă? Am o bolnavă! V, t rog să ne ajutaţi!

Apăru îndată chipul nedumerit al unei bătrâne cu faţa la I/ilntă de riduri adânci. Părea enervată.

Dacă sunteţi samurai, vedeţi-vă de drum. N-am rămas Hi tis. I decât eu şi moşneagul. Pe cei tineri i-au înhăţat să lucrezel, i i as tel.

Femeia care e cu mine se simte foarte rău. Vă rog să ne nu-i;»ţi. Eu sunt bărbat şi nu ştiu ce să-i fac. I Este soţia dumitale?

1 Nu.

bătrâna şi-a dat seama, doar aruncându-i o privire lui < >huni, că nu era vorba de un fleac.

Vai de mine! Cred că a pierdut copilul, zise ea, încruni lud din sprâncene.

Aşa cred şi eu. Ce să fac?

Adu-o în casă! mai întâi să se-ncălzească! Ce nechibimoţă să porneşti la drum pe-aşa un frig! Bărbate, încălzeşte Ijial Aprinde focul! [îl aprind eu, zise Densuke, timid. L Mai bine ai grijă de nevastă. Culc-o lângă sobă! I – Nu e nevasta mea. I Te rog să taci şi să faci ce-am spus!

Avea un ton poruncitor. I-a certat pe Densuke şi pe bătrân VI ţi pierduseră capul şi s-a apucat să-i dea fetei îngrijiri.

O dată începea să se încălzească. Okuni era atât de aproape în nobă, încât aveai impresia că o să se ardă. Bătrâna a dezbră

i .11 o Densuke era fascinat de pielea albă a fetei şi de

sânii mari cu ui de sub chimonouri. I se spusese că nu erau decât cei doi I i, îi i fini în casă, dar iată că au apărut, ca din senin, două fetiţe în de zece ani. S-au apucat să o maseze pe Okuni cu putere, lupa îndrumările bătrânei. Luaseră nişte bucăţi de cârpă aspră i I au frecat gâtul, umerii, braţele, pieptul. Între timp, bătrâna
ii npalat-o de sânge, a rupt nişte fâşii de pânză şi i-a pus câteva Hili Aţi între picioare. A trimis-o pe una din fete să aducă din ilulup două chimonouri bărbăteşti, mai groase, şi a îmbrăcat-o în viu, Au întins-o pe un aşternut şi le-a pus pe fete să stea de-o ieitr şi de alta.

Masaţi-o până-şi revine. Să nu-i atingeţi burta!

Bătrâna a strâns, calmă, lucrurile pătate şi a pornit cu ele la bucătărie, să le spele. Densuke, rămas până atunci nemişcat, a ieşit după femeie. Era îngrijorat peste măsură.

— Bunico! O să se facă bine?

— Nu ştiu.

— Salvaţi-o, vă rog!

— Încerc.

— Vă rog din tot sufletul. Fata este protejata domnului! Baian, unul dintre vasalii suveranului.

— Suveranului?… întrebă ea cu ură făţişă în priviri. Şi ea-i femeia suveranului?

Tonul necruţător îl îngheţă pe Densuke.

— Nu, nu-i a lui.

— Atunci e bine, răsuflă ea uşurată, regretând vorbele pripite! De-ar fi fost a lui, n-ar fi umblat în zdrenţe… pe viscol. Ibove nicele lui sunt îmbrăcate în mătăsuri şi nu le bate vântul. Construi ieşte şi-un castel pentru cea care-i dăruieşte un copil!

— Nu e bine să-l vorbiţi de rău în faţa străinilor, spuse Densuke ocolindu-i privirile dispreţuitoare.

— Şi dumneata eşti slujitorul suveranului?

— Nu, eu nu sunt, dar cunosc câţiva…

— Aha!

Între timp, bătrâna spăla şi clătea cu apă rece lucrurile pătate ale lui Okuni.

— Dacă-i cunoşti, te rog să le transmiţi că toată lumea ştie ce-i poate pielea suveranului, continuă ea, cu năduf. Ţărani! nu-l pot suferi.

— De ce spuneţi asta?

— Când a-nceput războiul, samuraii s-au folosit de oamenii noştri ca să le care armura şi corturile. Ne-au furat mâncarea…! orezul, supa… tot! Nu ne-au lăsat nimic! Dacă îndrăznea cinevi să-i înfrunte, îl ucideau pe loc, fără să clipească. Când ne făceai™ unelte, mai lăsam metal şi pentru săbii şi lănci. Doar nu eu să stăm cu mâna-n sân şi s-aşteptăm să ne omoare! Atunci's. I trezit ţăranul cu faţă de maimuţă, care-şi spune Marele Suveran, să ne confişte săbiile şi lăncile.

— Ştiu…

Nu ne puteam răzvrăti fără săbii şi lănci. Apoi ni i-a furat în toţi bărbaţii în putere, ca să construiască, chipurile, un dig tir. T lungul râului. În timpul campaniei din Kyūshū, ne-au luat ¡hliia şi seminţele de orez. A fost un război din care avea să liiig. I foloase doar Chip de Maimuţă… bani, castel… a fost» ni [urul în câştig, pe când amărâţii de ţărani au sărăcit din zi gini. Vai de capul lor! Iar acum, Marele Suveran construieşte, în nenorocita asta de vreme, un castel pentru ibovnica ce-i poartă Ifptilul în pântece! N-au lăsat acasă decât moşnegii neputinfjoţi! Aici am rămas doar noi doi, bătrânii, şi cele două nepoate. Nu, în răpit de mai bine de-o lună şi încă nu s-au întors. Cum ţii i. Itc şi atât de câinos? El nu-şi scoate nasul nici măcar o clipă i îi.1 vadă cum e afară, pe viscol.

Da, am văzut că nu se opresc lucrările la castel. De-aia lui Mi şi dus pân-acolo.

Îi storc de vlagă pe ţărani… Nemernicul naibii! 1 Nu prea-i bine să vorbiţi aşa… mai ales în faţa unor în iini. Ar trebui să aveţi grijă de dumneavoastră, îi atrase îi. Îiţia Densuke.

I Ştiu că dumneata n-o să mă torni pentru că vrei s-o salvez în cineva asta.

1 Staţi liniştită din partea mea.

Dacă m-aud alţii, puţin îmi pasă… Nu mă mai sinchi.

IC de viaţa asta nenorocită… la vârsta mea. Nu mi-a fost dat «A Vid decât războaie, crime, pârjol… Numai nenorociri! Chiar **IUI** mi pasă dacă mă omoară.

(! ăt timp bătrâna a spălat lucrurile pătate, cele două fete i-au lili ui masaj lui Okuni până a început să-şi revină. Când a deschis în lui, i s-a părut c-o vede pe Okiku. Însă a înţeles de îndată că îi înşelase. Fata nu semăna cu Okiku şi nici ea nu se întorsese ui Izumo. Frânturi de amintiri îi zburau prin faţa ochilor… (Mânntiri din copilărie… apoi durerile sfâşietoare şi prăbuşirea III /Apada albă, înroşită de sângele ei… Prin urmare, leşinase… I Unde sunt? întrebă ea, cu voce sfârşită. «Ce bine că v-aţi venit în simţiri! Satul se numeşte Moridth în răspunse una din fetiţe, zâmbindu-i cald! Cine m-a scos din zăpadă? Cine m-a salvat?

— Pân-aici te-a adus omul tău, zise bătrâna, apropiindu-se, i Apoi am avut eu grijă de dumneata. Ai lepădat. Eşti în afarall primejdiei, dar nu te mişca încă!

— Ţi-ai revenit, Okuni?

Okuni era palidă. A încercat să zâmbească, dar n-a reuşit.] Durerea îi dispăruse, însă şi-a amintit petele roşii pe zăpadă, îi mirosea parcă a sânge şi o apăsa o tristeţe cumplită. Cuvintele bătrânei „ai lepădat” îi sfredeleau urechile. N-a avut putereli să-i răspundă lui Densuke. Stătea cu ochii închişi, fără o vorbă J Dacă iubita suveranului rămânea însărcinată, i se înălţa un castelji în toiul iernii, cu nămeţii până la genunchi. Ea a pierdut copilul, ÎI în toiul iernii, înaintând cu greu prin zăpadă. Era convinsă căi Densuke ştie totul. Ce să-i mai zică?

De îndată ce-a văzut-o pe Okuni în siguranţă, Densuke s-a gândit s-o ia spre H5 shi, ca să-l anunţe pe Sankuro. Bătrânii a încercat să-l oprească, deoarece se lăsase seara, dar n-a fost chip!

— E lumină de la zăpadă… şi nu-i departe, zise el, ţâşnind! pe uşă.

Bătrâna şi ceilalţi îl judecaseră greşit. Dacă fătul pierdut tio Okuni era copilul lui, n-ar fi trebui să se mişte de lângă ea până nu-şi revenea complet. Nu s-ar fi cuvenit

să plece, chiar dacă nu încerca nimeni să-l reţină. Numai că Densuke nu-şi permitea să-şi petreacă noaptea alături de o femeie care nu-i încredinţase I dragostea, care nu-i aparţinea. Bătrânii nu ştiau lucrul ăsta. Ea era femeia lui Sankuro. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea cum rămâne lângă Okuni peste noapte.

Zăpada s-a preschimbat treptat în ploaie, iar peisajul alli! feeric, a început să se destrame. Mergând în josul râului, zăreai tot mai clare luminiţele oraşului, de care se apropia încet-încet. Densuke era ud leoarcă şi plângea. Nu-nţelegea nici el de ce – îl curgeau lacrimile, aproape fără voie. Le-a pus pe seama mili i pentru Okuni. A priceput ce era cu el. În pofida beznei, vedea i şi-acum cu ochii minţii, cât se poate de limpede, petele de sânge de pe albul zăpezii. Da, îl copleşea pur şi simplu mila. Lacrimile-i curgeau şiroaie. Le ştergea, însă tot degeaba. Nu se putea opri din plâns. Şi-a amintit cum o luase pe Okuni în braţe, când se prăbuşise în zăpadă... bătrâna desfăcând pânza-n fâşii...I

Uni; i sobă... fetiţele masând-o... corpul frumos al lui Okuni... III i lipa aceea, o durere cumplită i-a străpuns sufletul şi lacrimile ml oprit brusc. Nu mai plângea. Obrajii îi erau uzi acum de 1 «ploaie. Înainta pe întuneric fără să clipească. Privea în gol. În nfârşit a ajuns la templu şi a intrat pe poarta din spate.

I < lele dormeau, dar Sankuro era treaz. A-nţeles că se întâmpi. Ric ceva rău.

Aşadar, ştiai, Sankuro... Speram să nu fie adevărat. L) ac-ai ştiut, de ce-ai lăsat-o să plece pe viscolul ăla? Nu-i femeia pe care s-o poţi opri când îşi pune ceva în cap. H Totuşi...

«Densuke, te rog... îl imploră Sankuro, pironindu-l cu plivirea.

Au tăcut amândoi. S-a aşternut o tăcere de li se auzea doar Umili arca. Densuke înţelegea foarte bine ce se petrecea în sufletul lui Sankuro. Dac-ar fi aflat Baian că Okuni pierduse copilul lui Sankuro... era greu să-i prevadă reacţia. I Densuke, în lipsa ta, au fost şi-aici evenimente...

Im Ce s-a întâmplat? 1 Mânia suveranului s-a risipit. Pe cine, pe Baian?

— Baian a alergat dis-de-dimineaţă la castel. Pesemne că e Nevoie de serviciile lui şi n-o să revină prea curând. Mâine dimineaţă, devreme, mă duc la Okuni. 1» Ce bine! exclamă Densuke.

După o scurtă pauză, murmură: I – L-a iertat pe Baian... L-a iertat pe Baian... Poimâine e Anul Nou.

Cei doi bărbaţi erau foarte fericiţi. Aşteptaseră ziua aceasta, fir bucurau din cale-afară la gândul că suveranul îl iertase pe Hiiun. Însă când şi-au amintit că Okuni zăcea departe de casă, l-iii urla li s-a topit imediat, Când o să se poată ridica Okuni?

— Bătrâna spunea că a trecut prin mare primejdie şi că deoundată n-are voie să se mişte. I – Mare primejdie?

— Da, a lepădat sarcina. Copilul tău a murit! Nu-ţi pare rău, Sankuro? se răsti la el Densuke.

Sankuro închise ochii şi nu mai rosti o vorbă. În cele din urmă, tot el rupse tăcerea.

— Densuke, nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă o iubesc... N J m-am gândit nicio clipă ce s-ar întâmpla dacă ar apărea un copil...

Densuke n-a mai scos un cuvânt. Tăcea şi se gândea.

„Să fi fost în locul lui, o luam pe Okuni de mână şi fugeam în inima muntelui. Nu m-aş fi gândit decât la siguranţa ei. N-a) fi mâncat nimic... aş fi hrănit-o doar pe ea. Aş fi avut grijă dă sănătatea ei şi a copilului... l-aş fi adus pe lume cu mâinile mei el Un sufleţel nou e clopotul vieţii... răsună neîncetat. Doamnei cât de rău îmi pare! Rău de tot! De ce naiba n-am băgat de seama mai din timp că era bolnavă? De ce n-am adus-o acasă înainte] să piardă copilul?”

Creierii îi vâjâiau. Îşi reproşa că nu fusese mai precaut. Îi cerea iertare, în gând. Nu se simţea în stare să dea glas frământiji ţărilor sale. Chiar dacă Okuni purta copilul lui Sankuro, DensujM o iubea şi ar fi făcut orice ca ea să nască în siguranţă. De când se întorsese Baian de la Tajima, stătuse numai la templu, iar! Densuke fusese legat

de mâini şi de picioare cu treburile casei! Se întâlnea rareori cu Okuni şi cu fetele. Nu observa nimic în jurul lui. Cum de-a putut să fie atât de neatent! Dădea vini pe el însuşi, nu pe Sankuro.

Abia în ziua cu ninsoare, când Okuni a zis că vrea să vădii castelul... abia atunci i s-a părut ceva curios. De-aceea s-a şi oferit s-o însoţească. Şi-a amintit cum îi bătea lui Okuni zăpada în faţă şi cum îi dispăruseră sprâncenele sub albul acela ¡maculai! Regretele erau zadarnice acum. Îi venea să urle, dar nu mai avea niciun rost.

„Okuni, te rog, iartă-mă! Iartă-mă! Numai eu am fost de vină!”

Când îl vedea pe Sankuro atât de liniştit, îl apuca mâniei însă nu-i putea reproşa nimic. Nici n-ar fi îndrăznit. Lua asupra lui toată vina. Îi venea să-şi dea cu pumnii-n cap.

„Okuni, te rog, iartă-mă!”

A doua zi dimineaţă, Sankuro a plecat s-o vadă pe Okuni, în i cum îi făgăduise lui Densuke. Zăpada zilei din urmă din Isese doar o amintire. Se oprise şi ploaia. Era o zi frumoasă, fil în senin. Docherii trăgeau bărcile la mal şi se făcuse mult Om iii, însă oricum se înainta mai uşor decât prin zăpada adâncă, diinkiiro a ajuns la casa ţăranilor din Moriguchi puţin înainte îţi prânz.

t. Înd a intrat pe poartă, bătrânii l-au privit bănuitori, învăţaseră să fie bănuitori. După înfăţişare şi veşminte, l-au pem samurai. Se ştia că atunci când se oprea un samurai la i.is. T de ţărani, aceştia nu se puteau aştepta la nimic bun. Chiar ţi liatrâna cea curajoasă se temea de ei.

Aflând însă că Sankuro era iubitul lui Okuni, s-a liniştit şi unui. I I s-a înmuiat. Până atunci îl considerase pe Densuke un îi ui ticălos, cu toate că el îi spusese în repetate rânduri că nu în bărbatul lui Okuni. Acum, că aflase care era soţul ei, s-a Iun urat de venirea acestuia de parcă ea ar fi fost femeia lui.

Ajuns la templu, Densuke a intrat pe furiş în bucătărie şi liU ut un pacheţel pentru bătrâni: orez, supă *miso*\ peşte uscat,» cotind că era darul lui Sankuro,

bătrânii şi-au spus că e un Ui bat sensibil şi amabil. Au dus la căpătâiul fetei două boluri «i iip. T caldă pentru ceai, apoi au ieşit să adune crengi uscate cu uliu foc. Afară era senin şi plăcut.

O kuni şi Sankuro s-au privit o vreme în tăcere. Okuni era <lkl ca zăpada şi avea buzele palide. Parcă i se scursese tot sâni» îi din ele. Privindu-l pe Sankuro, luminiţa din ochi a început «*, i recapete treptat sclipirea.

„I: foarte frumoasă", îşi spuse Sankuro. „Sunt mândru că-i îi lucia mea. Doamne, prin ce primejdie a trecut!"

S.mkuro se gândea la ea cu drag şi o preţuia ca pe 6 comoară piyasită. Iubirea îi umplea tot sufletul. Îi luase mâna şi i-o ţinea, «li, iiv, într-ale lui.

Am pierdut copilul… copilul tău, zise Okuni cu voce stinsă.

Tremura toată.

I – Te rog să mă ierţi, zise Sankuro, ocolindu-i privirea.

e

Surprinsă de cuvintele lui, Okuni izbucni în plâns. Închise ochii şi lăsă şuvoiul de lacrimi să-i ude obrajii. Îşi aminti pl. nu mai plânsese aşa de când îi murise bunica, acasă, în Izumo. Avusese treisprezece ani, şi uriaşe din toate puterile. Numai el acum n-avea vlagă şi vocea ei firavă nu putea cuprinde tot ce simţeai Plângea înăbuşit şi nu se mai putea opri. Era numai lacrimi, i

„Ce naiba am?" se întrebă ea. „De ce nu mă pot stăpâni?! Pentru c-am pierdut copilul? Nu, nu e numai asta… Aşa mirost scris… Am impresia c-am fost blestemată… Trişti soartă… Dovadă că a venit… Sankuro şi-a cerut iertare… Nu pot să cred. Şi copilul ăsta care n-a mai aşteptat să se nască. I Ciudat destin a avut şi el… îngheţat în zăpadă…"

Okuni hohotea întruna. Sankuro se stăpânea cu greu. Îi era tare milă de Okuni. Însă un bărbat ca el n-avea dreptul să plângă numai pentru că i se prăpădise copilul. Şi totuşi, nimeni n-avea de ce să-l judece pentru ce simţea.

Da, îl durea sufletul pentru Okuni, dar se simţea liniştit. Chiar salvat. Era mult mai în siguranţă de când Okuni pierduse sarcina. I se luase o piatrul de pe inimă.

Sankuro privea în jur şi se gândea că Okuni urma să mai stea o vreme în casa aceea sărăcăcioasă. Baian intrase iar în graţiile suveranului. Peste o zi era Anul Nou şi, cu siguranţă, avea să se gândească la fete într-o bună zi… să le pună iar's, danseze în faţa oaspeţilor de seamă. Numai că Okuni, în starea în care se afla, nu putea dansa o vreme. Okaga se întorsese în Izumo şi mai rămăseseră, la templu, doar patru fete.

— Cine sunt fetele de acolo? întrebă Sankuro, cu privirea i aţintită la fetiţele care stăteau liniştite într-un colţ.

— Nepoatele bătrânei. Cea mare are doisprezece ani, cea! mică, nouă. Tatăl lor a fost luat cu japca la construirea castelului.

— Doisprezece şi nouă ani?

— Da, ţi-am mai spus, sunt nepoatele bătrânei.

Rostind cuvântul „bătrână", pe Okuni o cuprinse dorul <!

Izumo… de bunica ei, pe care o iubise din tot sufletul. Bătrân» din Moriguchi îi semăna şi nu prea… Bunica fusese bună fi blândă, însă bătrânei i se vădea pe chip asprimea, era o femeie puternică… şi totuşi, la fel de binevoitoare. Trecuseri iim. Îndouă prin multe cumpene. Şi ei îi murise fiica la naşterea lui Omatsu. Îi rămăseseră doar nepoatele Otsuru şi Omatsu. Ţflia foarte bine ce înseamnă să pierzi un copil. Poate de aceea li şi sărise imediat în ajutor lui Okuni. O îngrijea ca pe copilul 11. Iar pe Sankuro îl trata ca pe un ginere.

— Vă rog să staţi liniştit. A trecut orice pericol. Eu pot să-i

< în câte un bol cu orez, însă nu-mi permit să-i cumpăr doctorii. Vă rog pe dumneavoastră să i le-aduceţi când mai veniţi s-o vedeţi.

Pe drumul de întoarcere, Sankuro se gândea cum să le atragă ţi pe cele două fetiţe în trupa de dansatoare.

Otsuru şi Omatsu!

< r bine le-ar şedea în chimonouri înflorate, chiar dacă n-au frumuseţea celorlalte. Şi oricum, ar fi şase fete în loc de patru! Îţi jădea seama că bătrâna nu se va îndupleca uşor să se deşi. Îi de la fete şi să le lase să danseze. Va trebui să lupte pentru ele.

Anul Nou, 1589. Baian plecase la Castelul Ōsaka pentru i /ita protocolară de început de an, fiind iar în graţiile suveranului. Mergea des acolo. Densuke îl însoţea pretutindeni, ducând «h uitaiele. Acestea erau ambalate frumos pentru a fi oferite drept

idou. Şi-a început vizitele protocolare cu Preasfântul Kennyo, Mireţul Templului Hongan, care locuia în Nakanojima. A trecut ipni pe la nobilii Tokitsune Yamashina şi Tamemitsu Reizei, pe la reşedinţa lui Takamasa Shijo din Ōsaka, pe la shogūnul Nagamori Mashita, pe la secretarul lui Hideyoshi, Katsutoshi Kinoshita, pe la Masatora Kusunoki şi Yogoro Shirae. Dăruia filhlă-trei evantaie cu plecăciunile şi urările cuvenite şi primea, ui schimb, tot evantaie. Prin urmare, bagajul pe care-l căra I – insuke nu se uşura cu nimic. Ba dimpotrivă. Uneori, Baian fiii poftit să intre. După ce gazda îl servea cu băutură, îi mai IUI nea în braţe şi câte un cadou mai valoros. Astfel dă bietul I – insuke se poticnea câteodată pe drumul noroios şi nu de puţine ori se prăbuşea pur şi simplu sub povara dusă-n spate.

liaian era mai tot timpul bine dispus, iar când se îmbăta, ivi ita poezii chinezeşti sau cânta balade. Ba îi mai poruncea

iilui Densuke să cânte.

A cam sosit momentul să le mai punem pe fete să danei /v, îi spuse Baian într-o bună zi.

e

Pe Densuke l-au trecut toţi fiorii. Şi-a luat totuşi inhna-n dinţi şi i-a spus că Okuni era bolnavă.

— Ce are? întrebă Baian.

— Nu ştiu exact… ceva legat de „calea sângelui”.

— Aha! „Calea sângelui”…

Baian pufni pe nas dispreţuitor. Orice boală femeiască – fie că era ciclu menstrual, naştere, pierdere de sarcină, cancer uterin – ţinea de „calea sângelui”.

Densuke răspunsese grav, dar Baian îl luă peste picior:

— Măi, să fie! Şi Okuni se laudă cu asta? Când o să aibă un bărbat, o să fie vai de capul lui. Îţi spun eu… din proprie experienţă.

Atmosfera din casa lui Baian era întotdeauna încărcată înainte de ciclul menstrual al soţiei sau al fetei. Acum însă, după ce reînnodase relaţia cu suveranul, vestea că Okuni era „bolnavă” nu l-a îngrijorat deloc. A făcut doar legătura cu problemele femeieşti de la el de-acasă şi cu asta, basta. Urma să-l însoţească în curând pe Hideyoshi la reşedinţa Juraku din Kydto. Baian era într-o stare de spirit excepţională. Se apucase să scrie şi *Jurnalul naşterii tânărului prinţ,* lucrare promiţătoare. Şi nici nu terminase *Revenirea la normal în urma tulburărilor* ***socialei*** care începea cu boala mamei lui Hideyoshi – febră mare şi diaree –, declanşată cu o vară în urmă. Cuprindea şi rugăciunile pioase pentru însănătoşirea grabnică, fiind notate absolut toate detaliile. Baian avusese o perioadă proastă şi, lipsit de inspiraţie, nu putuse scrie. Sosise însă clipa să-şi pună lucrările la punct, Pe lângă asta, îl mai însoţea şi pe Hideyoshi în toate călătoriile sale, iar când se întorcea la templul său, mai avea şi acord de rezolvat o mulţime de probleme pentru enoriaşi. Aşadar J era din nou foarte ocupat.

A fost o primăvară umedă şi buruienile au crescut nefireşti: de iute şi în satul Moriguchi.

— Zăpada asta e semn de recoltă bogată. Am auzit că şi Castelul Yodo va fi gata în curând. Noi nu prea mai facem faţă treburilor de pe câmp, însă am vrea să sfârşim cu semănatul înainte de întoarcerea ginerelui nostru, zise bătrâna.

În cele din urmă, Okuni s-a ridicat din pat şi a început să miiimv. Şi-a revenit mai repede decât se aşteptase bătrâna. Sankuro

I vi/îi. It-o destul de des, ridicându-i moralul, iar Densuke i-a lllmiri mâncare şi doctorii din cele procurate de Baian de la

II iluinune Yamashina pentru soţia şi fiica lui – de răceală, dureri di j. De, întăritoare şi altele. Dar, atâta vreme cât erau medica. Wwnie, Densuke se gândea că n-aveau ce să strice. Când sosea (i un transport nou, punea deoparte şi pentru Okuni. Cât

III i e modul de administrare, aflase chiar de la Tokitsune cum administrau. Tot el se îngrijea şi de micile atenţii – mai cu

Plllil turte din orez pregătite la Templul Tenman – trimise piliitmlor pentru grija pe care i-o purtau lui Okuni.

(Nul nu îl însoţea pe Baian în drumurile sale – i se mai lui. Lniplase să lipsească din Ōsaka aproape jumătate de lună –, Itiiliuro o vizita pe Okuni şi le ducea şi pe fete, îmbrăcate în i-lânnunouri colorate şi împopoţonate din cap până-n picioare. Ilililllmiea cu fetele o bucura pe Okuni, care mai afla astfel unui. Îţi de la templu.

„”: O kuni, la Usokae din anul ăsta a participat şi mai multă Ihiv ca anul trecut.

A în fost şi noi luate de valul mulţimii şi-am furat cintezoi di plin mânecile şi buzunarele participanţilor. Ne-am simţit im în (¡pomenit!

N-am reuşit, totuşi, să înhăţăm cintezoiul „cap-de-aur”. Ţi-am adus şi ţie unul, să-ţi poarte noroc, zise una dintre i i punându-i un cintezoi mic la căpătâi.

Au vorbit cu înflăcărare despre ritualul schimbării min. Hunilnr de la Templul Tenman.

Nepoatele bătrânei Otsuru şi Omatsu – ascultau întotd> cu gura căscată poveştile fetelor. Ele habar n-aveau că ptiliişiil din apropiere erau asemenea minuni şi nici că se putea fi. Îi. Illlel. Surorile se născuseră şi crescuseră într-o casă sărăcăiiină de la ţară. Erau mai tot timpul pline de noroi din cauza lliinii îi la câmp şi nu vedeau cum ar putea duce o viaţă mai ltină Anii treceau peste ele la fel ca şi peste bunici. Cu toate! şim, le tresălta inima ori de câte ori le vedeau pe fetele de la i”.11 111 şi

le impresiona profund frumuseţea lui Okuni.

În sufletul bătrânei începuseră să se strecoare nişte bănuieli, A întrebat-o pe Okuni, fără ocolişuri, cu ce s-a ocupat înainta să se îmbolnăvească. Okuni s-a gândit că n-avea niciun rosti s-o mintă, astfel că i-a mărturisit cinstit unde s-a născut şi ce-l făcut după sărbătoarea prunilor de la Templul Tenman.

— Ai dansat? întrebă bătrâna, încruntându-se.

Au vrut şi nepoatele ei să o întrebe ceva pe Okuni, ins. I bunica le-a închis gura pe un ton răstit.

Okuni a înţeles imediat că o considera o destrăbălată?

„Şi bunica îmi atrăsese atenţia să nu mă destrăbălez. Crai că şi bătrâna asta gândeşte la fel şi vrea să-şi protejeze nepoatele. J Mi se pare şi firesc!” îşi zise Okuni.

Dacă nu ar fi pomenit de dans, ci de muncă la câmp, purtarea bătrânei ar fi fost sigur alta. Biata femeie avusese parte doafjj de greutăţi şi necazuri, mai cu seamă sub domnia noului suveran, Prin urmare, nu făcea decât să-l blesteme. Pentru cei ca ea ei a foarte important să-şi ţină copiii aproape, ca să muncească la câmp, iar fericirea consta în a le vedea chipul zilnic.

„Poate n-ar fi trebuit să plec din Izumo”, îşi zise Okuni, ¡1

Era prima oară când Kyuzo apărea în gândurile ei. Puneai purtarea lui pe seama geloziei. Nu îndura gândul că ei îi plăceai1 să danseze. Fiind muncitor, şi-ar fi găsit uşor o altă fată în sat... 1 Okuni s-a trezit închipuindu-şi cum i-ar fi stat ca nevasta, crescând copii şi torcând sau ţesând între timp. Oricât încerca, **I** nu vedea nimic atrăgător într-o asemenea viaţă. Nu... n-ar fi putut îndura aşa ceva. Nici măcar îmbrăţişările lui... Nu-ţi făcuse nicio plăcere când o forţase să se culce cu el. Nici nu se compara cu emoţiile avute la auzul bătăilor de tobă ale lui Sankuro. Era făcută pentru dans... doar când dansa simţea cH trăieşte cu-adevărat.

„Nu mai pot renunţa la dans, îşi zise ea, visătoare. Suni fericită, cu toate că ştiu că nu-i uşor. Acum sunt

slăbită şi parii nu mai am putere nici în vârful degetelor. În clipa asta nu pl. îi dansa, dar, de vreme ce m-am ridicat din pat, înseamnă că n să-mi revin curând. Bătrâna, care a fost atât de bună cu mintil şi mi-a salvat viaţa, s-a schimbat complet de când a aflat că-tl dansatoare. Nu-mi doresc decât să mă însănătoşesc şi să pin pil <. Isa asta. Nu pot să-i stau pe cap o veşnicie. Ştiu că m-am pliimbat mult de când am plecat din Izumo, dar nu renunţ la llllis nici în ruptul capului. Nu mă văd în stare să am grijă de n nihpodărie şi să mă aşez la casa mea".

u toate că bunica din Moriguchi fusese foarte grijulie cu l» lumi, iar Sankurd foarte atent cu bătrânii şi nepoatele, între f le căscase o prăpastie adâncă. A venit primăvara. Când era (Mi" me bună, Okuni ieşea adesea din casă pentru a se întrema; l mai repede. La vederea florilor de câmp, îşi amintea de iiţiil. îi ia petrecută în Izumo şi o cuprindea nostalgia. În asea momente, paşii o purtau spre râul Yodo, pentru că îl lini 1.1 mereu cu râul Hii.» Unde mergi, Okuni? o întrebau fetiţele. «La râu.

Merg şi eu! 1 «Şi eu!

O isuru şi Omatsu o însoţeau aproape întotdeauna, trecuseră trei luni de când Okuni se afla sub oblăduirea Îmii Anei. Fetiţele o îndrăgiseră şi le făcea plăcere să-i fie mereu ilflii preajmă şi să se agaţe de ea ori de câte ori aveau prilejul... i la îi dacă Okuni abia se ţinea pe picioare. Hi Ce-i acolo?

A! Un şir lung de soldaţi! r.il. Închinul strălucitor era purtat de-a lungul râului şi venea lliupre Ōsaka. Coloana de samurai părea fără sfârşit. Ştiind I ci a de periculos să dea nas în nas cu un asemenea alai, Okuni îl leliţele s-au îndepărtat de drum şi s-au ascuns sub un cedru Mi un de pe câmp.

În Frunte mergeau pedestraşii, îmbrăcaţi în armuri şi înarmaţi şi cu Unei şi puşti. Călăreţul care escorta procesiunea părea a fi Un Imurai de rang înalt. Opt bărbaţi – patru în faţă şi patru la nimic – duceau pe umeri un palanchin neobişnuit de mare. IA, a operit cu mătăsuri viu colorate, ca să nu se vadă nimic Piuniru. În urma

palanchinului veneau multe tinere ale căror ftiţi, mult prea pudrate, se distingeau vag sub borurile mari ale ljtli1 i iilor. Femeile mergeau tăcute, aparent obosite de călătoria cea lungă. În spatele lor erau samuraii înarmaţi, iar în urma acestora, hamalii care cărau cutii şi tot felul de bagaje.

— În palanchin e iubita suveranului, nu-i aşa? întrebă Otsuru.

— Cu siguranţă. Se mută în castelul ei... Castelul Yodo, zise Omatsu.

Okuni tăcea, străfulgerând palanchinul cu privirea. În el se tolănea femeia cea fericită, cu burta la gură. Numai gândindu-se la ea, lui Okuni îi venea să urce pe mal, să se repeadă la palanchin şi să-l răstoarne. Să fi fost oare din cauza durerii nestăvilite că-şi pierduse copilul nenăscut? Sau ciuda ei era provocată de chinurile prin care trecuse şi despre care nu avea voie să vorbească?

De fapt... era doar invidia firească a unei femei necăjite faţă de cea care se bucura de lux şi atenţii. Amărăciunea îi măcina sufletul.

Palidă ca varul, Okuni se prăbuşi la pământ sub privirile îngrozite ale fetiţelor.

8

Vuia tot Castelul Ōsaka de vestea că s-a născut moştenitorul lui Hideyoshi. Era băiat! Suveranul nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi se gândea să-i dea copilului două sau trei nume. Până la urmă, s-a hotărât să-i pună doar două: unul sugerând viaţă lungă şi altul având puterea să alunge spiritele rele. Tsurumatsu semnifică viaţă lungă şi fericită, fiind compus din ideogramele simbolizând longevitate: „cocor" şi „pin". Conform credinţei populare, pentru ca fiul să crească sănătos, se cerea ca părinţii să scape mai întâi de el, în mod simbolic. De aceea i-a dat şi numele de Sutegimi[45]. Cele două nume fluturau pe buzele tuturor.

La vremea aceea, Okuni încă zăcea în căsuţa din spatele Templului H5 shi. Era deja vară. Se întorsese de la

45 *Sutern* înseamnă „a arunca", iar *kimi,* „tu".

Moriguchi, dar nu-şi revenise complet. Când a aflat că femeia de la Castelul Yodo născuse fără greutăţi, s-a liniştit.

— Mă bucur pentru ea, îi spuse Okuni lui Densuke pe un ton blând.

Densuke păru cam mirat.

— Îmi pare bine când se nasc copii fără greutăţi. Orice femeie simte la fel.

Okuni chiar credea ce spune. Nu uitase nicio clipă cu câtă ură privise palanchinul ce-o purtase spre castel şi nici gelozia care o măcinase, dar astea nu mai aveau însemnătate acum. Era prea surprinsă ca să le mai dea glas. Se judeca singură şi-şi dădea seama că, pentru o femeie, naşterea unui copil putea fi considerată prilej de mare bucurie.

Baian, care încheiase *Jurnalul naşterii tânărului prinţ,* era mereu plecat de la templu, însoţindu-l pe Hideyoshi peste tot. Sankuro lipsea şi el destul de mult. De fiecare dată, la întoarcere, îi povestea lui Okuni, entuziast, ce s-a mai întâmplat.

— Baian spune că de-acum încolo Kyōto va fi adevărata capitală a lui Hideyoshi, Ōsaka rămânând doar un mare port. Suveranul se va muta în reşedinţa Juraku. Kyōto a fost o capitală înfloritoare sub domnia shogūnilor din perioada Muromachi şi e firesc ca suveranului să-i placă mai mult acolo. Şi Palatul Imperial e în Kyōto… şi împăratul locuieşte acolo. Okuni, te rog să te însănătoşeşti repede. Următorul loc în care vei dansa va fi Kyōto. Auzi? înzdrăveneşte-te cât mai curând! La Kyōto te duc!

Sankuro păru beat de fericire când le povesti – lui Densuke, Okuni şi fetelor – despre dărnicia suveranului cu prilejul naşterii fiului său. Îşi adunase la poarta de sud a reşedinţei, cu surle şi trâmbiţe, atât prietenii numiţi deja guvernatori prin diverse provincii, cât şi supuşii. Aruncase douăzeci şi şase de mii de monede de aur şi argint în mulţime. Nu făcea prima oară un asemenea gest. În *Jurnalul naşterii tânărului prinţ,* Baian avusese grijă să-l menţioneze şi pe cel din urmă cu patru ani şi să facă

legătura cu naşterea prinţului moştenitor. Pentru Hideyoshi, suma nu însemna mare lucru, deoarece era putred de bogat. Era greu de spus cam de câtă avere dispunea. Sankuro nu exagera câtuşi de puţin când vorbea cu mult respect despre stâlpii şi tavanul din aur masiv, despre vasele din aur curat… Ba chiar şi grajdurile şi toaletele de la reşedinţa Juraku erau poleite cu aur.

Fetele ascultau, vrăjite, minunile pe care le auzeau şi inimile le dădeau ghes spre Kyōto. Lui Okuni i se părea că totuşi ceva nu era în ordine. Şi-a amintit de sărăcia celor inundaţi de râul Hii din Izumo şi de greutăţile care-i năpădeau pe locuitorii satului din apropiere, Moriguchi. Îi răsunau în urechi nemulţumirile bătrânei care o îngrijise. Nu-şi putea explica în vreun fel luxul în care se scăldau cei din capitală. Nu pricepea şi pace.

— Cum a reuşit suveranul să adune atâtea bogăţii? întrebă ea.

Deşi luat prin surprindere, Sankuro răspunse pe loc:

— Toate lucrurile din ţara asta sunt bunurile lui… se strâng la el. Totul îi aparţine.

— De ce?

— El guvernează lumea… chiar India şi China.

Lui Sankuro întrebarea i se păru copilărească, aşa că pufni în râs.

Chiar atunci, Otsuru şi Omatsu au sosit la Templul Hoshi. Okuni le-a întrebat surprinsă:

— Bunica v-a dat voie să veniţi aici?

Sankuro a intervenit imediat, de parcă le-ar fi aşteptat.

— Uitaţi, dacă noi combinăm numele fetelor Otsuru şi Omatsu – obţinem Tsurumatsu. Ce-o să se mai bucure domnul Baian! Hai să le luăm şi pe fete în trupa noastră, să danseze şi ele!

De generozitatea suveranului la reşedinţa Juraku s-au bucurat şi Baian, şi Sankuro. Fiind într-o stare de spirit nemaipomenită, acesta din urmă le-a luat pe cele două fetiţe şi le-a dus în oraş să le cumpere chimonouri înflorate. Otsuru şi Omatsu erau în al nouălea cer de

fericire. Fetele din trupa lui Sankuro le-au pieptănat şi le-au dichisit. În scurt timp, fetiţele din satul Moriguchi, care căraseră apă din râu cu urciorul până cu câteva zile în urmă, erau cu totul schimbate.

— Ce i-aţi spus bunicii? I-aţi mărturisit că veniţi încoace?

Fetele s-au prefăcut că nu aud întrebarea, dar, până la urmă, au fost nevoite să recunoască adevărul.

— Am plecat fără să-i spunem nimic, răspunse Otsuru.

— Cum de-aţi făcut aşa ceva? Bunica o să se îngrijoreze. Hai, plecaţi acasă! întoarceţi-vă la Moriguchi!

Pe fetiţe le-a surprins tonul aspru al lui Okuni. Omatsu îşi ţuguie buzele şi răspunse cam răstit:

— Nu mă-ntorc la Moriguchi nici în ruptul capului! Vreau ită dansez.

— Dacă vreţi să dansaţi, n-aveţi decât să obţineţi consimţământul bunicii. Nu vă primesc fără el.

— Bunica nu ne-ar da voie… de-aia am plecat de-acasă fără să-i spunem nimic.

— Atunci, înapoi cu voi! N-aveţi ce căuta aici!

— Domnul Sankuro ne-a spus să venim oricând aici… că putem dansa împreună cu celelalte fete.

Okuni a rămas fără grai. Îi datora femeii din Moriguchi viaţa. Nu putea să uite că o salvase de la moarte. Şi nu numai că o salvase, dar o şi îngrijise, dezinteresat, aproape patru luni. Cum să şteargă cu buretele faptul că o tratase ca pe fiica ei? Nu-i purta decât recunoştinţă. Trebuise să plece de-acolo, fără să fi fost complet refăcută, din cauză că bătrâna aflase că ea dansa şi voia să-şi ocrotească nepoatele… Abia acum îşi dădea seama că, de fapt, Sankuro pusese totul la cale cu foarte multă grijă. Le dusese pe fetele din trupă în vizită la Okuni, îmbrăcate în chimonouri frumoase, pentru a le impresiona pe fetiţe şi a le face să tânjească după asemenea veşminte.

Okuni le-a scos pe Otsuru şi Omatsu din încăpere pentru a rămâne cu Sankuro între patru ochi. Era furioasă

foc.

— Sankuro, cum ai putut face aşa ceva? îi sunt foarte recunoscătoare bunicii pentru că mi-a salvat viaţa, iar tu le ispiteşti pe fete cu veşminte şi dans. Nici măcar nu i-au cerut voie să vină aici!

— Okuni, tu nu vei putea dansa o vreme. Nu ne petmitem să stăm… e un prilej bun pentru a mări trupa.

— Asta se cheamă răpire!

— Ce prostii spui! Am răsplătit-o pe bătrână pentru că a avut grijă de tine. Se cuvine să primesc şi eu ceva în schimb.

— I-ai dat bani pentru fete?

— Da.

— Înseamnă că eşti negustor de oameni, Sankuro!

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

Sankuro era mai tot timpul zeflemitor, însă de data s-a înfuriat peste măsură.

— Încearcă să mă mai acuzi! Pe cine-am răpit, mă rog? Când m-ai văzut tu cumpărând oameni? Nu vreau decât să-i fac o plăcere domnului Baian. Ce-i rău în asta?

— Numai că bunica lor o să înnebunească de îngrijorare când n-o să le mai găsească. Fireşte că bătrânii se vor gândi la răpire dacă fetele n-au spus nimic… şi se vor amărî foarte rău… vor plânge…

Pe Okuni o supăra purtarea lui Sankuro, însă îi era şi teamă să nu-l piardă. Tremura toată. De ce se comportase astfel bărbatul pe care-l iubea? Dacă o părăsea? De fapt, de când se îmbolnăvise, nici n-o mai atinsese. N-o mai dorea? Când şi-a amintit că-i ceruse scuze pentru necazurile pricinuite, i-a părut rău că-l acuzase de răpire şi că-l insultase, numindu-l negustor de oameni, în sufletul ei se dădea o luptă crâncenă…

Sankuro ripostă cu o voce de gheaţă:

— Bătrâna aia cu inimă de fier n-o să plângă.

— Însă tot o să se îngrijoreze din pricina fetelor… şi, dacă află că sunt aici, o să-mi poarte pică. Sankuro, te rog să mă crezi că mă simt foarte jenată.

— N-ai pentru ce să-ţi faci griji. De ce să te

duşmănească? Fetele au venit de bunăvoie. Sunt fericite că poartă chimonouri frumoase. Şi mâncarea e mai bună aici decât în satul Moriguchi. Bătrâna ar trebui să fie încântată şi să-ţi mulţumească. N-are niciun motiv să te urască sau să se îngrijoreze.

— Numai că fetele au plecat de-acasă fără să-i ceară voie.

— Mai taci din gură! Mă baţi la cap cu acelaşi lucru! Dacă-ţi faci atâtea griji, n-ai decât să mergi tu până-n Moriguchi s-o anunţi. Până te-ntorci, ele şi-au şi luat zborul din cuib! Nu te mai frământa inutil! Nu vezi că eşti încă bolnavă? Mai bine du-te şi te culcă!

Okuni nu se putea linişti. Sankuro ridicase tonul la ea. Poate că avea dreptate… era obosită şi bolnavă. Ar fi vrut să-i ceară sfatul lui Densuke, dar acesta nu intervenea niciodată când se certa cu Sankuro. Şi-ar fi răcit gura de pomană. Pesemne că

N.mkuro n-o mai găsea atrăgătoare sau se săturase de cât zăcuse Li pat… sau de faţa ei posacă.

Sankuro nu prea stătea prin Ōsaka. Era mai tot timpul plecat cu Baian. Într-o bună zi, şi-a luat şi toba cu el şi-au pornit spre (uraku.

Pe Okuni o preocupa soarta bătrânei din Moriguchi. Se tot întreba dacă nu o fi tristă sau îngrozitor de îngrijorată. Le-a spus fetelor de nenumărate ori să se-ntoarcă acasă, dar vorbele ţi îndemnurile ei rămâneau fără ecou. O ţineau morţiş că Sankuro le invitase să cânte şi să danseze în capitală. Ca să scape de cică. Icala ei, nici măcar nu mai treceau pe la ea. De îndată ce se sculau, se îmbrăcau în chimonourile cumpărate de Sankuro şi se apucau să înveţe cântece şi dansuri. Repetau cât era ziua de lungă împreună cu celelalte fete.

După câteva zile, s-a trezit cu bătrâna din Moriguchi la Templul Hoshi. Nu-i fusese greu să-şi închipuie unde se aciuaseră nepoatele ei.

— Okuni! Densuke! Sankuro! striga femeia de zor, pe un ton care îi trăda starea de spirit şi sentimentele faţă de nepoate. Ieşiţi afară! Nenorociţilor! Răpitorilor! Mi-aţi

furat nepoatele! Aşa ştiţi voi să vă arătaţi recunoştinţa? Ieşiţi afară! Otsuru, Omatsu, nu vă mai ascundeţi de mine! Ştiu că sunteţi aici. Proastele naibii! Afară cu voi!

Ochii îi scăpărau de furie. Ştia că Templul Hoshi făcea parte din Tenmangu şi că preotul cel mare era unul dintre sfetnicii principali ai suveranului, însă ţipa cât o ţinea gura tocmai ca s-o audă toată lumea. Părea gata să-şi dea viaţa pentru nepoatele ei.

— Bunico! Suntem aici. Te rog, intră! o îndemnă Okuni, ridicându-se pe jumătate din aşternut.

N-a scăpat de ceea ce i-a fost frică. Ştia că aşa avea să se-ntâmple. Okuni era pregătită să înfrunte furia bătrânei. Nu se gândea să-i opună rezistenţă indiferent cum s-ar fi purtat cu ea… chiar de-o bătea sau de-o lovea cu picioarele… dacă asta o potolea. Sankuro lipsea. Prin urmare, picase într-un moment potrivit ca să-şi ia nepoatele acasă.

— Aaa! Pot să intru?

Bătrâna se proţăpi în faţa lui Okuni şi se răţoi la ea.

— Okuni! Văd că nu te-ai înzdrăvenit ca lumea. N-ar fi trebuit să uiţi că ţi-am salvat viaţa. Nu mai ştii că te-am scăpat de la moarte cu mâinile mele?

— N-am uitat nicio clipă ce-aţi făcut pentru mine. Şi nici n-am să uit vreodată.

— Te rog să fii cinstită… Atunci ce caută aici Otsuru şi Omatsu?

— Îmi cer iertare.

— Aşadar, sunteţi răpitori! Hoţi de copii! Aşa ştii tu să-ţi arăţi recunoştinţa?

— Nu le-am răpit… Nu le-am furat. M-am trezit pur şi simplu cu ele aici… eu zăceam în pat. Le-am rugat să se-ntoarcă acasă imediat.

— Văd că-ţi merge gura… Tot încerci să mă zăpăceşti… Dă-mi fetele înapoi!

— Vă rog din suflet să mă credeţi… Le-am spus de nenumărate ori să plece acasă, dar a fost în zadar. Vă implor să mă credeţi… spun adevărul… Le-am tot zis că n-au cum să rămână aici…

— Văd că te pricepi să dai din gură. Otsuru! Omatsu! Nu vă mai ascundeţi!

Okuni s-a pus şi ea pe strigat. Văzând că nu răspund, le-a chemat şi pe cele din Izumo. Ţipa tot mai tare, însă degeaba. Toate fetele se ascunseseră undeva, afară. Okuni era absolut convinsă că trăseseră cu urechea şi auziseră ce discutase cu bătrâna.

Disperată, Okuni l-a strigat pe Densuke. Puţin probabil ca slujitorii de la templu să nu fi auzit ce se întâmpla. Densuke trebuie să fi fost şi el pe-aproape.

— Densuke! M-auzi? Te rog mult să le aduci în casă pe Otsuru şi Omatsu.

Îndată după aceea s-au auzit nişte proteste… apoi, târşâit… Densuke a intrat cu fetele, ţinându-le bine de guler.

— Bună ziua, bunică!

— Ei, nu mai spune! Densuke? Ai uitat cum stăteai cu capul plecat în ziua aceea cu zăpadă mare şi cereai ajutor? Şi-acum eşti părtaş la răpire! Nu ţi-e ruşine?

— Nu-i adevărat! Vă rog să mă credeţi. Nici eu, nici Okuni… nu le-am spus să vină-ncoace. Ne simţim tare prost… Lui Okuni îi e foarte ruşine…

— Sunteţi amândoi nişte mincinoşi… Dacă i-ar fi fost ruşine, te-ar fi trimis să le aduci pe fete înapoi. Otsuru şi Omatsu sunt copile încă. De cele mai multe ori nu le poţi convinge doar cu vorba. Trebuia să mi le-aduci cu forţa la Moriguchi. Când a fost la mijloc viaţa lui Okuni, eu mi-am făcut treaba până la capăt…

Okuni şi Densuke ascultau mustrările bătrânei cu capetele plecate, fără să fie în stare să mai scoată un cuvânt sau să se apere în vreun fel. Însă atât Densuke, cât şi Okuni nu puteau face decât ceea ce le dădea voie Sankuro. Nu li se îngăduia să ia hotărâri. Sankuro le interzisese să ducă fetele înapoi. Iar acum, că Sankuro lipsea, era nedrept să dea toată vina pe el.

— Bunico, vă rog să ne iertaţi. Vă implor din toată inima! zise Okuni.

Densuke tăcea, cu capul plecat. Bătrâna părea că se

înfierbântă tot mai tare, pe măsură ce Okuni încerca s-o convingă de nevinovăţia ei şi a lui Densuke. Deodată, îşi vărsă mânia pe nepoate.

— Otsuru! Omatsu! Ce-i cu hainele alea caraghioase pe voi? De-a dreptul ţipătoare! Arătaţi ca nişte târfei ţipa ea, străfulgerându-le cu privirea din cap până-n picioare. Acasă cu voi! Ne întoarcem împreună la Moriguchi! Am plantat răsadurile de orez. Trebuie plivite! înapoi la treabă!

— Nu vreau! Nu merg acasă, ţipă Otsuru, luând-o prin surprindere.

— Nici eu! zise Omatsu.

— Îmi place mai mult să cânt şi să dansez decât să lucrez la câmp.

— Ce spuneţi? Blestematele naibii! urlă bătrâna, schimbându-se la faţă. La ce vă serveşte să cântaţi şi să dansaţi? Ce iese din asta? Vă umpleţi burţile cu-aşa ceva? Nimic nu se compară cu parcelele de orez! Pământul e binecuvântat. Dacă punem sământă în el şi o udăm, ea creşte… înfloreşte şi rodeşte… Orezul, grâul, secara, meiul dau oamenilor tărie. Cum credeţi că aţi crescut? Cu terci de orez v-aţi făcut mari! în afară de peşte, toată hrana ne e dată de mama-pământ. Sunteţi de-a dreptul neroade când spuneţi că dansul şi cântecul sunt mai interesante decât munca la câmp. Să vă ia naiba! Dezmăţate afurisite ce sunteţi! Vă dă prin cap să scoateţi bani din cântat şi dansat! Femeile *kabuki* sunt nişte buruieni care nu-şi au rădăcinile în pământ. Sunt doar smulse din pământ şi duse la oraş pentru a fi vândute. Se ofilesc cât ai clipi din ochi. Otsuru, Omatsu, asta vreţi s-ajungeţi?

Okuni şi Densuke ascultau tăcuţi şi stânjeniţi.

Pe Okuni o zgâriau pe urechi cuvintele bătrânei: „dezmăţate”… „nu se scot bani din cântece şi dansuri”… „buruieni care nu-şi au rădăcinile în pământ”… „duse la oraş pentru a fi vândute”.

Otsuru şi Omatsu tăceau şi se uitau la bunica lor de parcă n-auzeau ce spune. Nu voiau decât să-şi împlinească visul. Aşteptau răbdătoare ca ea să se sature de răcnit.

Nici prin cap nu le trecea să-şi dezbrace chimonourile cele frumoase. Orice s-ar fi întâmplat, în ruptul capului nu voiau să mai muncească pe parcelele pline de noroi. Otsuru, care era mai voinică decât o fată de vârsta ei, avea răspunsul pregătit. Ce tot bolborosea bătrâna? Cultivarea orezului… altceva nu mai ştia să spună. Tot samuraii îl mâncau, iar bieţii ţărani se mulţumeau cu mei şi ovăz… La oraş se putea mânca orez fără să te umpli de noroi până-n gât. Abia aştepta să-i spună toate astea.

— Eu nu mă-ntorc acasă, zise Otsuru, profitând de pauza pe care o făcu bătrâna pentru a-şi trage sufletul. Lumea de la oraş are bani, bunico. Nu-i nevoie să ne târâm prin glod ca să mâncăm un bob de orez. Dacă avem bani, putem cumpăra şi orez, şi legume.

— Crezi că dacă arunci cu bani pe jos, creşte orez? Proasta naibii!

— Păi, dacă împrăştii cu bani, e totuna cu a-i arunca în şanţ, bunico? Orice tont ştie atâta lucru. Dacă dansăm şi cântăm, câştigăm bani şi cu banii ăia ne putem cumpăra orez şi sare… fără nicio bătaie de cap.

Bătrâna nu avea de gând să se dea bătută.

— Da mai taci odată! Ce crezi că s-ar întâmpla dacă n-ar mai fi ţărani? Dacă nu mai munceşte nimeni la câmp… poţi să ai bani cu grămada, că tot n-ai ce cumpăra. De unde mai iei orez atunci? Poţi cânta până rămâi fără glas, poţi dansa până nu te mai ţin picioarele… tot n-ai ce mânca. E în firea lucrurilor, nu-i aşa?

— Nu pricep, interveni Omatsu.

— Nu-nţeleg. Oricum, nu mă-ntorc în sat, zise şi Otsuru.

— Vă duc târâş şi tot nu mă las, ţipă bătrâna.

Un zâmbet vag îi flutură pe buze şi-l privi pe Densuke.

— A apărut o lege care spune că ţăranii nu-şi pot părăsi pământurile. Suveranul a promulgat-o. Okuni şi Densuke, voi ştiţi bine lucrul ăsta… doar lucraţi pentru unul din vasalii săi. N-aveţi voie s-o încălcaţi!

Nu cu multă vreme în urmă, când se hotărniciseră

terenurile, ţăranilor li se luaseră toate armele şi li se făcuse un recensământ drastic. Se emisese totodată un ordin prin care se prevedea legarea de pământ a acestora. Se ţinea evidenţa strictă nu numai a bărbaţilor, ci şi a femeilor şi copiilor. Cel al cărui nume se afla în registrul primăriei n-avea voie să plece din sat să lucreze în altă parte. Ginerele bătrânei, recrutat pentru munca la Castelul Yodo, se-ntorsese din nou acasă. Bătrânei îi fusese teamă să nu-l ia samuraii la cine ştie ce construcţie, ceea ce ar fi însemnat că doar ea şi bătrânul aveau să muncească pământul. Văzuse însă că noua lege îl ţinea pe ginere legat de vatră. În asemenea condiţii, nu li s-ar fi permis nici fetelor să părăsească satul. Bătrâna uitase cu desăvârşire că-l ura din tot sufletul pe Hideyohi şi-i binecuvântă, în gând, legea.

— Bunica are dreptate. Trebuie să respectăm legea. Nici domnul Baian n-ar fi de acord s-o încălcăm. Lui Sankuro nu-i rămâne decât să se supună, zise Okuni, răsuflând uşurată.

Densuke interveni şi el, încurajator, încuviinţând:

— Haideţi, faceţi cum vă spune bunica. N-aveţi voie să vă rupeţi de familie.

— Nu vreau şi pace, ţipă Otsuru, plângând în hohote. Nu mă-ntorc în sat!

— Este ordinul suveranului! Dacă nu vă supuneţi, o să fiţi pedepsite.

— Nu vreau! strigă şi Omatsu, strângând la piept mânecile chimonoului. Nu mă despart de ăsta, să fie clar!

— Ia-l cu tine. Rămâi îmbrăcată cu el, o să-l porţi la sărbătorile din sat. E foarte bine aşa! zise Okuni împăciuitor.

Bunica privea însă chimonourile fetelor de parcă erau întinate.

— Dezbrăcaţi-vă imediat! Vă închipuiţi că puteţi purta aşa ceva-n sat? Cine credeţi că se mai uită la voi? Credeţi c-o să vă mai ceară cineva în căsătorie? Aruncaţi-le imediat!

Fetele plângeau cu sughiţuri, însă au înţeles până la

urmă că nimeni nu avea dreptul să nesocotească legea suveranului. Trebuia cu orice preţ respectat ordinul lui Hideyoshi – cel mai puternic, cel mai inteligent, cel mai fioros dintre toţi… Altfel, plăteau cu capul!

Subiectul era încheiat. Argumentele fuseseră zdrobitoare. Cele două surori plecară suspinând.

Okuni nu se simţea încă în puteri, aşa că s-a culcat iarăşi, în urechi nu-i răsunau decât reproşurile bătrânei… „Femeile *kabuki* sunt nişte buruieni care nu-şi au rădăcinile în pământ. Sunt doar smulse din pământ şi duse la oraş pentru a fi vândute. Se ofilesc cât ai clipi din ochi… Poţi cânta până rămâi fără glas… poţi dansa până nu te mai ţin picioarele… tot n-ai ce mânca dacă nu lucrează nimeni pământul”. Pesemne că aşa stăteau lucrurile. Cele mai de preţ erau mâncarea, îmbrăcămintea şi casa. Cântecele şi dansurile n-au cum să ţină de foame. Doar cei care au de toate îşi permit să plătească pentru a vedea un spectacol. Însă fără roadele pământului nimeni nu supravieţuieşte. Okuni îi dădea dreptate bătrânei.

În pofida faptului că se simţea atât de slăbită, Okuni ardea de dorinţa de a dansa. De ce oare? Pasiunea pentru dans o mistuia. Susurul râului Hii îi dezlănţuise entuziasmul. De copil, braţele şi picioarele i se mişcaseră în ritmul sunetelor din jur: ciripitul păsărelelor, şoapta vântului, clinchetul clopoţeilor, bătaia tobelor. De ce oare? se tot întreba ea.

Bătrâna le explicase nepoatelor că omul nu putea trăi fără să mănânce, că cineva trebuia să se târască prin noroi ca să cultive orezul… Dacă nu te hrăneşti, nu poţi nici cânta, nici dansa. Deşi nu se întremase de tot, Okuni nu se gândea decât la dans. Visa cu înfrigurare clipa când va dansa iar.

Şi-a amintit de ziua în care Densuke dansase prima oară pe stradă, îmbrăcat în veşminte femeieşti, cu evantaiul în mână. Arătase grozav… cu toate că ei i se păruse tare caraghios.

„Dacă un bărbat poate dansa ca o femeie, eu de ce să nu dansez în rol de bărbat?” se întrebă ea. „Ce-ar fi rău în

asta?”

Ea, care urâse mantia neagră de călugăr la Nenbutsu Odori, tânjea acum după ea… îi era dor de pălăria aia ca o umbrelă…

„Şi ce dacă sunt femeie! Ce-aş avea de făcut ca să imit un bărbat?”

— Densuke!

Densuke era dus pe gânduri, la căpătâiul lui Okuni. Îl frământau reproşurile bătrânei. S-a şi speriat când s-a auzit strigat.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce plătesc unii oameni ca să audă cântece şi să vadă dansuri?

— Pentru că le face plăcere… e frumos… e interesant.

— Foloseşte la ceva faptul că le face plăcere?

— Da.

— Foloseşte ceea ce e frumos?

— Fireşte.

— La ce serveşte ceva interesant?

— Serveşte!

— Bun! Şi pentru asta plătesc? Cu ce rămân apoi?

— Ce vrei să spui?

— Cu ce rămân cei care ascultă cântecele şi văd dansurile?

— Cu plăcerea de a le fi ascultat şi a le fi văzut. Sufletul li se umple de încântare.

— Sufletul rămâne?

— Bineînţeles. Bucuria din suflet e mai însemnată decât orice altceva. Ea nu poate fi cumpărată cu bani.

— Bucuria din suflet nu poate fi cumpărată cu bani… îngână Okuni, oftând din rărunchi. Vreau să dansez! exclamă ea.

— Nu mă-ndoiesc nicio clipă.

Au tăcut iarăşi. S-a închis fiecare în carapacea lui, lăsându-se pradă propriilor gânduri. Fiecare cântărea pentru sine vorbele bătrânei care tocmai îi părăsise.

Okuni rupse tăcerea după o vreme.

— Trebuie să dansez!

— O să dansezi, însă trebuie mai întâi să te întremezi.

— Când mă fac bine, dansez iarăşi!

— Abia aştept!

— Ştii, uneori mă copleşesc grijile şi nu pot dormi.

— Ce fel de griji?

— Dacă mor şi nu mai apuc să dansez?

— De ce vorbeşti prostii? Pe zi ce trece arăţi tot mai bine.

— Cred că doctoriile îşi fac efectul.

Densuke era convins de spusele lui şi încerca s-o încurajeze pe Okuni. Doctoriile şi întăritoarele pe care le luau Baian şi familia lui dădeau cu siguranţă rezultate bune. Când le primea de la Tokitsune, Densuke avea întotdeauna grijă să pună deoparte câte puţin din fiecare. Ştiindu-le preţioase, nu le lăsa pe mâna servitorilor. Atâta vreme cât Okuni nu suferea de o boală gravă, credea ferm în efectul lor. Trebuia să se întremeze după accident, mai cu seamă că pierduse mult sânge. Îi purta ranchiună bătrânei care-i aruncase vorbe grele, deşi văzuse foarte bine că era încă slăbită. N-ar fi fost cazul să spună că „femeile *kabuki* sunt nişte buruieni care nu-şi au rădăcinile în pământ”.

— Okuni, hai să cântăm! N-am mai cântat de multă vreme…

— Grozavă idee!

Densuke şi-a scos evantaiul de la brâu şi a început să cânte, bătând cu el în palma stângă.

Hai să-nsufleţim, în minunata noapte cu lună,
Chimonourile înflorate!

— Densuke, nu vrei să dansezi?

— Ba da!

Densuke prinse a se mişca uşor, repetând de câteva ori aceeaşi melodie. Okuni îl privea fermecată, fără să-i scape o mişcare.

— Hai, încă o dată… *Firul tors,* îl imploră Okuni.

— De acord.

Okuni îl urmărea cu atenţie şi-şi imagina cum avea

să-l danseze şi ea… Câtă graţie! Era pur şi simplu vrăjită. Dansul firului tors! Minunat!

Văzând-o pe Okuni cu ochii închişi, Densuke ieşi liniştit din încăpere, cu paşi ritmaţi. Ştia foarte bine cât de mult îşi dorea Okuni să poată dansa iarăşi. Ştia, însă nu zicea nimic. Dorinţa ei fierbinte avea cu siguranţă s-o pună pe picioare cât de curând.

Faptul că bătrâna din Moriguchi le-a târât pe Omatsu şi Otsuru înapoi acasă n-a însemnat mare lucru. După trei zile, fetele au profitat de neatenţia ei şi-au zbughit-o iarăşi la Templul Hoshi. Aveau de gând să-l aştepte pe Sankuro. Numai că n-au mai apucat, pentru că bătrâna şi-a făcut îndată apariţia, furioasă. Okuni, Densuke şi fetele din Izumo ştiau foarte bine că n-aveau dreptul să le ascundă.

Când Sankuro a revenit după câteva zile şi a descoperit că Otsuru şi Omatsu lipseau, s-a înfuriat îngrozitor. Okuni a încercat să-i explice cum stăteau lucrurile, dar el n-a vrut s-audă niciun argument.

— Bătrâna nu-şi permite să încalce ordinul. Legea e lege. După ce mă fac bine şi dansăm în faţa suveranului, acesta o să-şi dea imediat seama că ele sunt fete de ţăran. Noroiul din crăpăturile călcâielor nu dispare dintr-odată.

— Pân-atunci mai e! Prezenţa copilelor în sat e necesară doar pentru a asigura culegerea recoltei. Contează la numărătoare! Asta spunea şi bătrâna! Dar, dacă mor…

— Ce vrei să zici?

— Dacă Otsuru şi Omatsu dispar, oricât de puternică e bătrâna, tot nu le mai poate aduce îndărăt din Ţara întunericului.

Okuni respiră adânc, privindu-l pe Sankuro. Pe chipul lui desluşea o voinţă de neclintit.

„Ăsta-i bărbatul pe care-l iubesc!” gândi Okuni.

Nu se simţea în stare să mai găsească şi alte argumente ca să-l convingă.

În ziua următoare, şi-au făcut apariţia la templu cele două fete din Moriguchi. Pentru a treia oară. Parcă ar fi răspuns gândurilor lui Sankuro. Le-a luat imediat de mână

şi le-a dus într-un loc ştiut numai de el… loc pe care nu l-a dezvăluit nici lui Densuke, nici lui Okuni.

Bătrâna a venit imediat după ele. De data asta, a înfruntat-o Sankuro cu impertinenţă.

— Nu ştiu unde sunt. Căutaţi-le… dacă nu mă credeţi când vă spun că nu-s aici.

— Aşadar, dumneata eşti capul răutăţilor! Hoţ de copii nenorocit! Ce om! Dacă păţesc ceva, o să ai de-a face cu mine!

Bunica ţipa furioasă, dar Sankuro nici măcar nu se încruntă. Stătea calm, cu braţele încrucişate.

— Nu mai vorbiţi prostii! N-aveţi decât să le căutaţi… şi lăsaţi ameninţările! o avertiză el, aspru.

Bătrâna a scotocit peste tot, până şi prin încăperile servitorilor, pline de pânze de păianjen. Avea ochii injectaţi de furie. Nu le-a găsit însă nicăieri. Fetele nu erau la templu, fuseseră ascunse în altă parte. Cei întrebaţi au mărturisit că le-au văzut venind, dar nimeni nu ştia ce s-a întâmplat apoi cu ele.

— Okuni, spune-mi imediat unde-s nepoatele mele!

— Vă rog să mă credeţi că nu ştiu.

— Densuke! Nici tu nu ştii?

— Nu. V-am spus adineauri că le-am văzut venind, însă apoi…

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat cu ele!

— Nu ştiu… Vă implor să mă credeţi.

— Sankuro, nu mă mai duce cu vorba! Spune-mi cinstit!

— Nu ştiu.

— Toată lumea zice că dumneata le-ai dus undeva, dar nimeni nu ştie unde.

— Presupun că e vorba de o neînţelegere.

— Ba nu, le-ai ascuns! Unde? Spune-mi! Te rog! Te implor!

— Dac-am spus că nu ştiu, nu ştiu şi pace.

— Nu le mai duc cu mine-n sat. Dacă-şi doresc atât de mult să cânte şi să danseze, le las în pace. Dar vreau să le văd, să ştiu că-s sănătoase. N-au decât să facă tot ce vor,

nu mă mai amestec. Dacă nu le place la ţară, nu le mai iau cu forţa. Vreau doar să le văd. Te rog!

— Dacă nu ştiu unde sunt, cum să vă las eu să le vedeţi?

— Nu cred că nu ştii, Sankuro!

— Aţi zis că vă e frică de recensământ… De-acum, aveţi de hrănit două guri mai puţin. Dacă întreabă samuraii de ele, spuneţi-le c-au murit. O să le şteargă numele din registru. Nu e vorba de mână de lucru bărbătească. Prin urmare, fiind fete, puţin probabil să le caute cineva.

Bătrânei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Uitase parcă şi să clipească. Ce neruşinare!

— Eşti un nemernic, Sankuro! Cât poţi fi de ticălos! Cum ai tupeul să-mi spui că voi avea de hrănit două guri mai puţin? Aş fi în stare să-mi dau şi viaţa pentru nepoatele mele dragi. Dacă vin samuraii cu recensământul, am să le spun că mi-au fost răpite. Am să ţip în gura mare tot drumul de întoarcere. Să se audă în tot Templul Tenmangu. O să mă duc şi la castel! Să afle şi suveranul cine eşti!

Bătrâna a plecat, blestemând. Pe Sankuro nu l-a atins câtuşi de puţin furia ei. Baian lipsea de la templu, iar dacă avea să afle că l-a hulit o amărâtă zdrenţăroasă, tot ea urma să sufere. Punea pe cineva să o bată zdravăn. În castel nici nu putea fi vorba să pătrundă. N-avea cum să treacă de rândurile de gărzi… nici măcar de cele din împrejmuirea exterioară. Era vai de cel care-i ieşea în cale suveranului când se-nfuria. Ar fi fost periculos pentru bătrână. O pândea sfârşitul dacă acţiona necugetat.

Sankuro a mai aşteptat câteva zile să vadă ce se-ntâmplă. Trebuia să fie totuşi prudent. Cum bătrâna nu s-a întors după fete, le-a scos din ascunzătoare şi le-a dus la templu.

— Eu plec iarăşi la Kyōto, îi spuse Sankuro lui Okuni. Până mă-ntorc, Densuke să le înveţe să danseze.

Okuni se simţea prea slăbită ca să-l înfrunte pe Sankuro. Îi părea rău de cele două fete slăbuţe, care se

temeau şi să respire în prezenţa bărbatului mândru şi impunător, cu chipul palid şi inima de gheaţă. Dispreţuia profund felul în care Sankuro le ademenise pe copile şi o compătimea pe bunica lor. Bătrâna se înfuriase şi blestemase de disperare. Pe de altă parte însă, înţelegea perfect dorinţa fetelor de a scăpa de viaţa mizeră de la ţară. Era firesc să dorească să cânte şi să danseze! Okuni ştia foarte bine ce se petrecea în sufletul lor. Nu se înzdrăvenise de tot, n-avea încă forţă şi totuşi nu aştepta decât clipa când urma să danseze iarăşi. Fireşte că nici fetele n-aveau chef să se întoarcă la noroiul de pe câmp! Nimeni nu le putea înţelege mai bine ca ea!

Sankuro le aruncase momeala şi fetele o muşcaseră. Lui Okuni nu îi plăcuse nici cum o tratase Sankuro pe bătrână. Dar, ca să nu-l supere, trebuia să-i asculte ordinele. Nu-i stătea în fire să i se împotrivească.

Cea care-i născuse suveranului un copil în Castelul Yodo era soţia suveranului. Ea îl considera pe Sankuro suveranul sufletului ei.

Chiar dacă voia să se calmeze gândind astfel, nu putea. Nici măcar nu se mai odihnea bine. Nu-i păsa decât de dans. Se mai liniştise puţin când supraveghea repetiţiile lui Otsuru şi Omatsu. Urmărind instrucţiunile lui Sankuro, Densuke le învăţa să cânte, iar fetele din Izumo, să danseze. Okuni, ţintuită încă la pat, supraveghea totul.

Dorinţa de-a te vedea Măpoartă-n goană spre tine. Nu ştie nimeni. Dă-mi voie să-ţi spun Cât de mult te iubesc. Ce să mă fac?

Densuke cânta bine şi se pricepea grozav să-i înveţe şi pe alţii. Amintindu-şi cât le fusese de greu la început, cele patru fete din Izumo încercau să le facă pe Otsuru şi Omatsu să nu se simtă intimidate. Le arătau, răbdătoare, de nenumărate ori, paşii de dans ai trupei. Venise vara cu arşiţa ei cumplită. Otsuru şi Omatsu erau transpirate din cap până-n picioare, de parcă stătuseră sub cascadă… dar nu se lăsau. Exersau zi de zi, până la epuizare. Densuke le ajuta şi el de câte ori reuşea să mai scape de treburile pe care le avea la Templul Hoshi. Fetele din Izumo s-au

străduit din răsputeri să le înveţe paşii corecţi şi mişcările adecvate ale braţelor. De multe ori se aşezau în spatele celor două şi le dirijau mâinile şi picioarele de parcă manevrau nişte marionete.

„Sankuro! Cum ai putut să faci aşa ceva?” îi reproşa Okuni în gând.

Cele două fete care cântau şi dansau în faţa lui Okuni, de parcă erau gata să-şi dea sufletul pentru ceea ce făceau, arătau jalnic. În primul rând, le lipsea cu desăvârşire farmecul. Aveau pielea arsă de soare… gesturi stângace… de maniere nici nu putea fi vorba. Otsuru cânta banal şi şters, cu toate eforturile disperate şi răbdarea ieşită din comun ale lui Densuke. Paşii de dans ai lui Omatsu erau împiedicaţi, chiar dacă ea voia să pară avântată. Oricum, nu-i reuşea aproape deloc sincronizarea cu melodia. Cu cât se căzneau mai mult, cu atât îi era mai limpede lui Okuni că cele două nu vor stârni niciun fel de sentimente… nu-i vor încânta în veci pe spectatori. Străduania disperată de la repetiţii mai mult plictisea, aproape respingea.

Okuni era pur şi simplu uluită. Nu-şi închipuise vreodată că pe lume există şi persoane lipsite de aptitudini. Ea crezuse că oricine putea cânta şi dansa. Nu se îndoise o clipă de asta. Însă Otsuru şi Omatsu erau incapabile să cânte şi să danseze. Oricâţi ani ar fi exersat, ar fi fost în zadar. Nu fuseseră făcute pentru aşa ceva. Când se gândea că fugiseră de-acasă, că o dezamăgiseră pe bunica lor atrase de ceva pentru care n-aveau strop de talent, lui Okuni îi venea să intre în pământ de ruşine. Chiar nu ştia ce să facă. O durea şi simplul fapt că le privea, închidea ochii, însă nu-şi putea astupa urechile.

— Gata! Terminaţi! le zise ea pe un ton aspru.

Însă şi-a dat imediat seama că ele făceau tot ce le stătea în putinţă. A încercat să fie mai blândă şi a adăugat zâmbind slab:

— Oţi fi obosit. Odihniţi-vă puţin. Şi eu sunt sfârşită”.

9

Râul Kamo străbate centrul oraşului Kyōto limpede şi

liniştit. Apa lui e puţin adâncă, iar malul, înalt. Aşadar nu există pericol de inundaţii. Nu seamănă câtuşi de puţin cu nărăvaşul Hii din Izumo sau cu Yodo, lat şi învolburat, care se varsă în golful Ōsaka. Este cristalin şi vesel, precum capitala, dar cursul lui pare să istorisească o poveste aparte. Sălciile pletoase de pe maluri se mlădie cu reverenţe adânci, oglindindu-şi siluetele firave în apa străvezie şi foşnind duios la adierea vântului primăvăratic. Peisajul e delicat. În capitală, totul e încărcat cu atâta frumuseţe şi graţie, încât simţi cum ţi se taie răsuflarea. Okuni era pur şi simplu fermecată. În faţa ei se deschidea o întreagă lume nouă, o lume pe care n-o cunoscuse nici în Izumo, nici în Ōsaka.

Drumul până aici a fost lung. Sankuro îl plănuise de multă vreme, mai cu seamă după ce cântărise bine starea de spirit a lui Baian şi după ce constatase că Okuni se înzdrăvenise. Ardea de nerăbdare s-o pună din nou să danseze. Se săturase să tot amâne clipa în care avea să încânte privirile elitei.

La începutul anului, Hideyoshi i-a învins pe generalii care i se opuneau, distrugându-le şi ultima fortăreaţă Odawara. I s-a împlinit visul de unificare a ţinuturilor aflate la nord deKantō[46]. Apoi a îngenuncheat provincia Ou[47], adunându-şi călăreţii la Aizu. Vestea triumfului răsunase glorios până în capitală. Baian, sfetnicul lui cel mai apropiat, l-a însoţit peste tot. Prin urmare, n-a mai avut răgaz să treacă şi pe la Templul Hoshi. De multe ori, rămăsese cu Hideyoshi la reşedinţa Juraku, însoţit câteodată şi de singurul său slujitor, Densuke.

Sosise aşadar momentul ca Sankuro să le ducă în capitală pe Okuni şi pe cele şase fete. Şi-au stabilit traseul aşa încât să ocolească satul Moriguchi şi întâlnirea cu bunica lui Omatsu şi Otsuru. Au pornit de la Templul Hoshi spre răsărit, mergând pe lângă poalele muntelui Ikoma,

---

46 Cuprinde actualele prefecturi Ibaraki, Gunma, Saitama, Chiba, Kanagawa şi oraşul Tokyo.

47 Cuprinde actualele prefecturi Fukushima, Miyagi, Iwate, Aomori, Akita, Yamagata.

dincolo de Hirakata, au luat-o de-a lungul râului Katsura şi s-au îndreptat iarăşi spre nord. În drumul lor, au trecut şi prin apropierea Castelului Yodo, înălţat pe o colină, la confluenţa râurilor Yodo, Kizu şi Katsura.

Okuni şi-a amintit, îndurerată, de ziua în care, sleită de puteri, înaintase cu greu prin zăpadă ca să admire ceea ce urma să fie castelul concubinei preferate a lui Hideyoshi. Aceasta îi dăruise suveranului un moştenitor preţios Tsurumatsu sau Sutegimi – şi de aceea se bucura de tot mai multă trecere. După socotelile lui Okuni, copilul împlinise trei ani.

„Dacă n-aş fi lepădat, şi copilaşul meu ar avea cam aceeaşi vârstă. Dar… fiecare cu soarta lui! De-atunci, mi-a mers tare prost. Am zăcut la pat doi ani de zile şi încă nu m-am înzdrăvenit pe deplin. Dacă aş fi născut, aş fi avut cu ce mă mândri… chiar dacă nu m-aş fi numărat printre alesele suveranului. Copilul meu n-ar fi fost cu nimic mai prejos decât al femeii acestuia… De n-ar fi fost accidentul, aş fi dansat cu aceeaşi forţă ca şi înainte… Dar am fost surdă la toate sfaturile şi îndemnurile… Atunci n-am vrut decât să văd castelul. Regretele nu mai au rost. Noroc cu Densuke! N-aş fi supravieţuit fără el. De ce nu-i cu mine acum? Păcat! El ar înţelege foarte bine ce se petrece în sufletul meu la vederea Castelului Yodo. Lui Sankuro puţin îi pasă de mine. Chicoteşte, vesel, cu fetele”.

— A, prin urmare, ăsta e Castelul Yodo! exclamă una dintre ele.

— Da, ăsta e!

— Copilul suveranului locuieşte aici?

— Nu. După naştere, mama şi copilul s-au mutat la Castelul Ōsaka. Eu am văzut procesiunea de-atunci.

— Eu o văzusem pe cealaltă… când viitoarea mamă fusese adusă la Yodo, interveni Okuni.

— Şi-acum locuiesc amândoi aici?

— Aşa se pare.

— Aş vrea să dansez pentru ei, zise Otsuru.

— Şi eu să le cânt, se entuziasmă Omatsu.

Copilele se credeau grozave. Însă era doar o părere a

lor. Nimeni din grup nu o mai împărtăşea. Dovadă că fetele din Izumo nici nu le-au băgat în seamă, văzându-şi mai departe de drum. Sankuro a schimbat subiectul discuţiei.

Înaintea plecării din Ōsaka, plănuiseră să poposească din când în când pe drum, în locuri unde se aduna lume, ca să danseze. Au rămas o noapte la Hirakata. Când au ajuns la Castelul

Yodo, n-au avut de ce să se mai oprească. N-au întâlnit nici măcar un suflet de om. Cu toate că venise primăvara, vremea era încă rece şi lumea nu prea stătea pe-afară. Până au ajuns la intrarea dinspre sud a capitalei, aproape de măreaţa stradă Kujo, se înnoptase de-a binelea. Fetele abia se mai târau de oboseală. Sankuro s-a gândit că era mai bine şi pentru Okuni să nu facă eforturi prea mari, ca să nu cadă iar la pat. Prin urmare, a decis să ceară găzduire unor ţărani. Au nimerit la o familie la fel de nevoiaşă ca şi bătrânii din Moriguchi. Okuni se simţea atât de sfârşită, încât nu putea nici măcar vorbi, aşa că popasul era binevenit. Fetele s-au prăbuşit în aşternut, îmbrăcate. Okuni a adormit în clipa în care a pus capul pe pernă. Două zile de călătorie o secătuiseră. Nu numai pe ea. Toată lumea a dormit ne-ntoarsă.

După o noapte bună de somn, Ky5 to li se dezvăluia în faţa ochilor în toată splendoarea lui. Muntele Inari dinspre răsărit şi silueta râului Kamo, cu splendidele lui sălcii, ofereau un peisaj nemaiîntâlnit. Okuni era impresionată şi se aştepta la tot ce-i mai bun pe lume. Fetele erau atât de emoţionate, încât nici nu mai simţeau bagajele din spinare. Le venea pur şi simplu să zburde de fericire.

Au mers de la strada Sanjo spre Shijo, iar apoi au luat-o de-a lungul râului Kamo. Bătrâna capitală le încânta cu vitrinele ei de la care fetele nu-şi mai puteau lua ochii. Negustorii le vrăjiseră. Priveliştea părea că se schimbă la tot pasul.

— Am ajuns pe strada Shijo, inima capitalei. Asta e răspântia unde se adună carele la marea sărbătoare

Gion[48].

Fermecate de toată splendoarea din jur, fetele n-apucau nici măcar să încuviinţeze, în semn că auziseră explicaţia lui Sankuro.

S-au îndreptat apoi spre Kamigyo, cartierul din nordul capitalei în care se afla şi Palatul Imperial. Pe străzi, forfotă de nedescris. Deodată, le-a izbit un miros de cherestea proaspătă. Se demolau case vechi aparţinând nobililor de la Curte şi se ridicau în mare grabă conace pentru *daimyō1.* Se tăia cherestea, se trăgea la rindea, se şlefuia lemnul. Urmând planul lui Hideyoshi, porţiunea dintre Juraku şi Palatul Imperial avea să fie înţesată de case ale oamenilor săi de încredere. Atmosfera de aici se deosebea complet de cea din Ōsaka – mult mai luminoasă şi mai însufleţită.

— Ei, cum ţi se pare, Okuni? întrebă Sankuro.

— Cât am zăcut la pat, doi ani, şi Ōsaka s-a schimbat foarte mult… însă Kyōto e o minune! Nici nu mi-aş fi imaginat că poate exista aşa ceva.

— Mă aşteptam la reacţia asta.

— Chiar că întrece orice închipuire… Dar… ce-i cu atâta lume? întotdeauna e aşa de aglomerat?

— E de două ori mai mare decât Ōsaka. Şi în fiecare zi vezi cortegii care străbat străzile sau se petrec evenimente care te captivează. Pe-aici au loc procesiunile generalilor din diverse regiuni… îi aduc omagii suveranului. Mai trec, din când în când, şi oficialii lui. Pe urmă, sunt cei care privesc: slujitori şi slujitoare, negustori veniţi din ţară să-şi vândă mărfurile, meşteşugari de peste tot…

— Hărmălaie mare… E grozav!

— Da, e. Şi gândeşte-te că suveranul vrea să unească ţara… va fi o adevărată sărbătoare. Să vezi atunci cum va arăta capitala!

— Cine sunt fetele cu chimonouri înflorate?

---

48 Una dintre cele mai mari sărbători ale Japoniei, desfăşurată în Kyoto pe tot parcursul lunii iulie, punctul culminant constituindu-l parada carelor alegorice de pe data de 17 iulie.

— Fiice de nobili.

— Se perindă procesiuni zi de zi?

— V-am mai spus… Mai ales după căderea fortăreţei Odawara. Hai să vedem despre ce-i vorbă acum!

Abia reuşeau să se strecoare prin mulţimea care înainta spre Jurakutei. Sankuro le-a avertizat pe fete să nu se piardă? una de alta.

— Dacă vă rătăciţi, ne întâlnim la podul Sanjo. Staţi împreună tot timpul. Aţi înţeles?

Procesiunea de azi îl interesa şi pe Sankuro în mod deosebit, aşa că puţin îi mai păsa de fete. Nu mai văzuse aşa puhoi de oameni de la plecarea lui Hideyoshi la Odawara. Şi acum îi trecea prin faţa ochilor suveranul călărind semeţ în fruntea alaiului.

Locuitorii capitalei, care îl întâmpinaseră la întoarcerea victorioasă de la Odawara, zvoniseră că următoarele ţinte ar fi China şi Coreea. Baian îi confirmase lui Sankuro că suveranul n-avea să se mărginească doar la Japonia. Nu apucase să mai vorbească cu el în ultima vreme, dar avea impresia că procesiunea din acea zi ţinea de planurile măreţe ale lui Hideyoshi. Îl admira din toată inima.

— Okuni, haide cu mine! Avem ce vedea azi!

Ca să nu-şi strice toba, Sankuro şi-a scos-o de pe umăr, a întors-o spre piept şi a înfăşurat-o cu o pânză. Oricât ar fi fost de mare înghesuiala, nu mai avea grija ei.

Pe Okuni o însufleţea mulţimea. Capitala nu semăna deloc cu Ōsaka. Asta-i era limpede. La Tenmangu, o fermecase ritualul Usokae cu înhăţarea cintezoiului de aur. Aflase câtă însemnătate avea să pună mâna pe el şi să schimbe minciuna cu adevărul său, mai bine zis, cu fericirea. De data asta, atât nobilii, cât şi oamenii de rând se îndreptau, înfrigurați, spre Jurakutei. Sankuro îi spusese că locuitorii capitalei ardeau de nerăbdare… De ce? Nu prea înţelegea. Îi plăceau mai mult cei din Kyōto, curioşi, decât oamenii harnici şi serioşi din Ōsaka. Okuni plutea de fericire. Dacă ar fi avut mai multă vlagă, ar fi cântat şi-ar fi dansat acolo, în mijlocul mulţimii. Nu putea

însă… cu toate că trupul ar fi vrut să răspundă stării ei de spirit. Capitala era într-adevăr minunată… întocmai cum îi spusese Sankuro.

Înaintau încet spre Jurakutei. Când au ajuns la impunătoarea poartă în stil chinezesc, Sankuro şi-a dat seama că nu era un cortegiu de-al lui Hideyoshi. Oricum, nu unul care pornea la cucerirea Coreei sau a Chinei.

— Okuni, vezi?

— Cine-s ăia?

— E o paradă a străinilor… a barbarilor din sud.[49]

În fruntea celor douăzeci de călăreţi în veşminte năstruşnice mergeau doi valeţi, cu feţele tuciurii şi capetele înfăşurate în pânză albă. Purtau haine fără mâneci şi pantaloni bufanţi, din material în dungi, arătând ca nişte felinare de hârtie. Primii patru călăreţi – şateni, cu tenul alb şi ochii albaştri – păreau adormiţi pe jumătate. Următorii patru, japonezi după pieptănătură, erau îmbrăcaţi foarte ciudat. Pelerinele de peste chimonourile strălucitoare lăsau să li se vadă dantelăria fină de la gât. Pantalonii din mătase, superbi, strânşi sub genunchi nu semănau câtuşi de puţin cu ai barbarilor. Aveau la brâu câte o sabie mare şi o cutiuţă cu o cruce încrustată. În picioare nu purtau nici saboţi, nici sandale de paie, ci un fel de cutii de piele.

— Ce-i cu ăia? întrebă Okuni.

— Sunt japonezi veniţi din ţara barbarilor. Îşi spun *kirishitan!*

— Dar cei voinici din spatele lor?

— Ăia sunt barbari get-beget.

— Ce nas mare au!

— Ai băgat de seamă culoarea ochilor? Să ştii că văd foarte bine cu ei.

— Şi cei cu coifuri care lasă impresia că se clatină? Au şi pene la coifuri!

— Nu sunt coifuri. Sunt pălării. Toţi barbarii poartă pălării cu boruri largi.

---

49 Se face referire la primii europeni care au păşit pe teritoriul Japoniei.

În mulţime se aflau şi unii care ştiau totul despre aceştia şi dădeau explicaţii celor dornici să-i asculte. Okuni şi Sankuro le sorbeau cuvintele. Barbari. *Kirishitan.* Pentru Okuni, tot ce vedea şi auzea era nemaipomenit.

„Aşadar, asta înseamnă capitala. Sankuro avea dreptate. Dacă va fi să mai dansez, aici trebuie să dansez. E minunat! Ce procesiune grozavă!”

Cortegiul era condus de Alessandro Valignano, delegatul misiunii iezuite care aparţinea bisericii romano-catolice. Vizita Japonia după ce trecuse prin Indiile de Est. Îi ceruse o audienţă lui Hideyoshi, prilej să vadă şi reşedinţa Juraku. Cei pa, tru „barbari” din fruntea procesiunii erau preoţi iezuiţi. Urmau patru tineri japonezi, delegaţi ai misiunii din Roma: Mancio Ito, Miguel Chijiwa, Julião Nakaura, Martinão Hara. O mulţime de japonezi se convertiseră la iezuitism de mai bine de zece ani. În convoiul format din douăzeci şi şase de persoane intrau şi treisprezece portughezi de pe vasele ancorate în portul Nagasaki. Slujitorii erau indieni. Alaiul impresiona. Nu numai Okuni vedea pentru prima oară aşa ceva, ci şi locuitorii capitalei. Din pricina mulţimii, înaintau foarte greu, dar asta nu-i supăra. Aveau misiunea să ajungă la Hideyoshi ca să-i ducă mesajul preoţilor iezuiţi. Ştiind că lui Hideyoshi îi plac lucrurile extravagante şi strălucitoare, Valignano calculase fiecare detaliu al procesiunii fastuoase, considerată bine-venită în momentele de pace şi stabilitate asigurate de suveran. De aceea indusese tot felul de personaje îmbrăcate cât mai excentric. Era cea mai rapidă cale de a ajunge la inima suveranului, garantând succesul misiunii de propagandă iezuită. Pentru Valignano se dovedea un câştig şi numai faptul că lumea se aduna să-i asculte şi să-i vadă. Şi-a scos pălăria şi a salutat cu voce tunătoare mulţimea adunată. Misionarii portughezi şi-au fluturat pălăriile cu pene, salutând şi ei:

— Ola! Boa tarde!

— Bea tarde para todos!

Luaţi prin surprindere şi neînţelegând cuvintele, nimeni n-a răspuns salutului lor. Unii mai îndrăzneţi s-au

apropiat şi le-au pipăit, prudenţi, veşmintele. Gestul nu i-a afectat pe misionari. Şi-au pus la loc pălăriile, continuând să zâmbească.

Nu era prima oară când *padre* Valignano îl vizita pe suveran. Se mai întâlniseră cu vreo zece ani în urmă. Misionarii se bucuraseră întotdeauna de o primire călduroasă din partea acestuia, oferindu-i multe cadouri după care se prăpădea. Însă în urmă cu vreo patru veri, Hideyoshi îşi schimbase brusc atitudinea. Misionarii căzuseră în dizgraţie şi el le ordonase întoarcerea în ţinuturile de baştină, interzicându-le predicile. Nimeni nu ştia ce se întâmplase şi care fusese motivul schimbării subite. N-au înţeles nici apropiaţii suveranului, nici misionarii. Cu toate că-i plăcea vinul roşu de import mai mult ca orice, îl supărase pesemne faptul că misionarii propovăduiau monogamia. Cert e că promulgase edictul de expulzare a misionarilor occidentali.

Ştiind că lui Hideyoshi îi plăcea să creadă că se bucura de faimă internaţională, *padre* Valignano venise de data asta la Ky5 to ca ambasador plenipotenţiar al viceregelui Indiei portugheze, şi nu ca simplu vizitator sau predicator. Cu două luni în urmă, Hideyoshi primise vizita unui mesager coreean şi, mai înainte, pe cea a trimisului regatului Ryūkyū[50]. Acum venea cineva din partea Indiei… Suveranul nu-şi mai încăpea în piele de încântare. Valignano urmărea abolirea edictului care interzicea misiunile iezuiţilor în Japonia şi trebuia să se menţină pe poziţii. Reuşise, după patru ani, să obţină această întrevedere importantă şi nu putea pleca fără izbândă.

Sankuro şi Okuni n-au aflat nici în ziua aceea, nici mai târziu amănunte despre discuţiile dintre suveran şi *padre.* Şi totuşi, Okuni, pentru prima oară pe străzile capitalei, chiar în ziua evenimentului, se simţea răscolită până în adâncul sufletului. Văzuse tot felul de lucruri ciudate cât trăise printre negustorii bogaţi din Sakai, dar abia acum înţelegea câte ceva. Şi la Sakai văzuse cruci încrustate pe cutii. Atunci crezuse că aşa le plăcea

50 în prezent, Okinawa.

negustorilor, dar acum pricepea semnul foarte bine. Okuni nu făcuse nicio clipă legătura cu religia. Încerca să-şi închipuie cum i-ar fi stat să danseze cu un şirag de rozarii la gât… Ce-ar mai fi sclipit în ritmul paşilor ei vioi de dans! Dacă ar mai fi purtat şi costum străin! Ce strălucitoare erau! Şi ce linie aveau la gât! Ce originale! Doamne, cât se mai deosebeau de chimonourile cu model de flori, păsări şi lună pe care le purta ea!

Pe Okuni o impresionase şi faptul că lumea s-a adunat să-i vadă pe barbari. Fetele de nobili, cu voaluri pe faţă, erau pur şi simplu fermecătoare, iar însoţitoarele lor, de o eleganţă sobră. Văzuse însă şi destui tineri săraci, îmbrăcaţi zdrenţăros şi aproape desculţi. Contrastau puternic cu priveliştea noilor conace ale războinicilor călare pe cai frumos împodobiţi. Procesiunea a înaintat spre poarta reşedinţei Juraku, scăldată în aur. Capitala prospera şi sediul suveranului impresiona prin strălucire. Ajungea să arunci o singură privire din afară! Deşi îmbătată de freamătul mulţimii, Okuni intuia totuşi o sărăcie ascunsă.

Cât timp zăcuse la pat, Sankuro îi mai povestise câte ceva despre capitală. Într-adevăr, frumuseţea ei întrecea aşteptările. Dar la fel şi mizeria… atât de izbitoare… Cele două feţe ale capitalei, complet diferite, o contrariau pe Okuni. Îi era greu să descrie ce simţea.

După ce procesiunea lui Valignano a intrat la Jurakutei, porţile s-au trântit brusc, iar paznicii au pornit să împrăştie mulţimea, sfidători. De fapt, oamenii veniseră să-i vadă pe „barbari”. Aşadar, odată ce aceştia dispăruseră dincolo de poartă, nu mai avea niciun rost să-şi piardă timpul pe-acolo. Au început să se retragă precum mareea la reflux. Okuni mergea încet, căscând gura la casele mai arătoase. A luat-o pe străduţe lăturalnice unde a văzut femei uscând castane şi bărbaţi cărând în spinare sau pe cap legături de lemne şi crengi uscate. Nu erau chipuri care să te trimită cu gândul la belşugul de la palat, însă păreau deschise… mai luminoase decât cele văzute în Ōsaka. Toată lumea îşi vedea de treabă.

„În pofida sărăciei, au o demnitate cum n-am mai întâlnit în altă parte”, îşi zise Okuni.

Se lăsase seara şi se simţea obosită. Dintr-odată şi-a amintit că Sankuro le dăduse întâlnire fetelor la podul Sanjo. Oricine le-ar fi putut îndruma într-acolo dacă s-ar fi rătăcit. Fusese construit cu un an în urmă sub administraţia lui Nagamori Mashita, unul din cei cinci miniştri ai suveranului – primul pod din Japonia cu piloni de piatră. Okuni a grăbit pasul. Parcă-l şi vedea pe Sankuro obosit şi supărat de întârziere. Pesemne erau cu toţii miraţi că tocmai Okuni se rătăcise.

Exact cum se temuse. Sankuro era furios foc. Aştepta cu braţele încrucişate, înconjurat de fetele care stăteau ghemuite.

— Ce naiba ai făcut până acum?

— M-am rătăcit.

— Chiar nu-mi pot imagina cum ai reuşit să te rătăceşti într-un oraş atât de bine gândit… Răspântiile sunt limpezi… ca lumina zilei.

— Şi totuşi, m-am rătăcit.

— Cât credeai că te mai aşteptăm? Vântul e rece lângă râu. Fetele sunt lihnite de foame… N-ai pic de ruşine!

— Iertaţi-mă!

— Dacă nu mai găsim unde să înnoptăm? Oricum, e greu să dăm aici peste un loc călduros ca acela de la ţărani…

— Chiar îmi pare rău că a trebuit să mă aşteptaţi.

Okuni se scuza din toată inima, dar Sankuro nu mai termina cu bombăneala. Nu era dispus s-o ierte aşa uşor.

În clipa aceea Sankuro se auzi strigat. O femeie se apropie de el.

— Sankuro, ce faci aici?

— A, Oan?

Sankuro a fost cam surprins văzând-o. Părea cam stânjenit.

— Am auzit că barbarii au venit în vizită la suveran şi eram convinsă că o să te întorci şi tu la Kyōto, zise Oan,

lipindu-se de el. Am cumpărat sake şi peşte.

Sankuro a îndepărtat-o brutal.

— Aşteaptă-mă! Trebuie să le găsesc adăpost fetelor.

— A, astea sunt fetele despre care mi-ai tot povestit? Dansatoarele de la Templul Izumo?

Oan le măsură din priviri, de parc-ar fi fost nişte arătări ciudate. Apoi zise simplu:

— Dacă-s numai ele, adu-le acasă la mine. Avem loc destul. Nu te mai frământa de pomană.

Sankuro se gândi puţin, apoi zise hotărât:

— Bine. Hai să mergem!

— Fireşte că stăpânul se întoarce la casa lui, nu-i aşa? chicoti Oan.

Fetele s-au liniştit auzindu-i vorbind astfel, mai cu seamă că aveau unde să doarmă.

Sankuro şi Oan au luat-o înainte, Okuni după ei, iar fetele la urmă. Okuni n-a avut timp să se gândească la Oan, dar cumpănea puţin starea lucrurilor. Se tot întreba ce avea să-i aducă oraşul care o impresionase atât de mult. Până la pod, forfotea de viaţă. Străzile de pe malul celălalt al râului Kamo erau pe alocuri întrerupte de parcele cultivate. În căsuţele locuite pâlpâiau luminiţe. Sankuro şi Oan erau obişnuiţi cu zona. După ce-au cotit de câteva ori, au intrat într-o căsuţă.

— Oan, toată lumea-i lihnită de foame. Pregăteşte-ne repede o supă şi nişte orez. Mi-e o foame de lup.

— Imediat. Cine-mi aprinde focul?

Fetele s-au oferit îndată s-o ajute pe Oan. Au pus apă la fiert şi s-au apucat să taie zarzavaturile. Se simţeau bine acasă la ea, de parcă se cunoşteau de când lumea. O considerau o soră mai mare. Okuni stătea şi se uita. Încerca din când în când să-l privească pe Sankuro drept în ochi, dar el o evita. Ţinea capul în pământ şi tăcea.

— Sankuro, stai că vin să te ajut!

După ce a pus pe roate treburile la bucătărie, lăsându-le în grija fetelor, Oan s-a întors în cameră. I-a scos lui Sankuro un chimono de casă.

— Mă descurc şi singur. Du-te şi vezi-ţi de treabă.

— Fetele din Izumo se pricep foarte bine la gătit. Vreau să te ajut pe tine să te schimbi.

— Nu-i nevoie.

— De ce eşti atât de prost dispus? Şi eu sunt supărată… Mă aşteptam să vii singur acasă.

— Hai, du-te la bucătărie! Cred că apa fierbe deja…

— E cam întuneric. De-abia se mai vede.

A adus două lămpi cu gaz şi le-a aprins. Ele şi focul din sobă au luminat camera binişor. Simţind mirosul de terci de orez şi de legume fierte, fetele abia aşteptau să mănânce, uitând că erau obosite şi că voiau să doarmă. Domnea o atmosferă plăcută. Chicoteau fericite. Okuni n-auzea însă decât fitilul lămpilor sfârâind. Sankuro îşi schimbase hainele, într-un colţ al camerei, şi tăcea în continuare.

— Gata masa!

Oan îl strigă pe Sankuro. Acesta o ignoră pe Okuni şi se aşează între două fete.

— Okuni, hai la masă! Ca să-ţi mai treacă oboseala, trebuie să mănânci ceva cald.

Okuni a răspuns invitaţiei, umplându-şi un bol cu orez. Luă beţişoarele şi duse la gură câteva boabe, însă nu-i alunecau pe gât. I se părea ciudat până şi ei. Doar nu mâncase nimic dinainte de prânz. În ultima vreme îi revenise pofta de mâncare şi se simţea mult mai întremată. Şi totuşi acum nu putea înghiţi nimic.

„Ciudat! îşi zise ea. Nu că n-ar avea mâncarea gust, dar nu-mi vine să mănânc”.

Îi era foame, dar nu putea mânca. Simţea o apăsare pe suflet. Cumplită. Dacă ar fi încercat să mănânce sau să bea ceva, ar fi vomitat cu siguranţă. Stătea cu bolul în mână şi se uita la Oan.

„I-a spus lui Sankuro că-l aştepta… că era firesc să se întoarcă acasă. Aşadar, asta e şi casa lui. Ce e între ei? De când? Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început… de când am văzut cum se poartă femeia asta. Sankuro mi-a tot zis în ultima vreme că are treburi la Kyōto, dar el venea, de fapt, să locuiască aici… acasă la el. Ce proastă am fost!”

Okuni era supărată pe ea însăşi. Cum de nu se gândise nicio clipă că el îşi găsise pe altcineva în toată perioada în care fusese bolnavă şi nu se atinsese de ea? Nici măcar nu-şi făcuse griji… Fusese o proastă… Avusese prea mare încredere în el… Ochii mari ai lui Okuni aruncau scântei.

Oan îi luă bolul lui Sankuro, încântată, şi-l mai servi cu o porţie de terci. Okuni privea profilul femeii.

„Cum a putut să facă aşa ceva?” îşi zise ea.

Însă Okuni îşi îndreptă toată ura nu spre Sankuro, ci spre Oan.

Oan n-avea nimic atrăgător. Era mai scundă decât Okuni, mai slabă, cu sâni mici… mai tânără decât Sankuro, însă pesemne cu vreo şapte-opt ani mai mare decât Okuni.

„Ce-o fi găsit Sankuro la femeia asta? Chiar nu-nţeleg”.

După ce s-au săturat, Otsuru şi Omatsu şi-au dat seama că atmosfera din bucătărie devenea tot mai încordată. Se temeau să nu se întâmple ceva neplăcut, aşa că nici nu îndrăzneau să se mişte. Oan a simţit şi ea tensiunea din aer şi încerca s-o ignore pe Okuni, făcând eforturi disperate să rămână calmă, să mănânce şi să bea ca şi cum nu se petrecea nimic nefiresc. Se străduia să-i vorbească lui Sankuro, dar el nu-i răspundea.

— Sankuro, spune-mi şi mic cine-i femeia asta! izbucni Okuni.

Vrusese să fie cât se poate de tăioasă, dar sunetele au ieşit sparte din gâtlejul ei.

— Ce vrei să spui? o întrebă Oan.

Se întoarse apoi spre Sankuro şi-i puse aceeaşi întrebare ca şi Okuni.

Cum Sankuro nu-i răspunse, Oan zise, mândră:

— Sunt nevasta lui Sankuro. Trăim împreună de şase ani. Asta e casa lui Sankuro.

Okuni îl privea fără să clipească, dar nu-i scăpa nimic din ceea ce spunea Oan.

„Se cunosc de şase ani! Acum şase ani… eu încă mai scoteam apă din râul Hii”.

Gelozia o măcina pe Okuni. Aştepta cu sufletul la gură ca Sankuro să spună ceva. Până atunci nu scosese o vorbă, indiferent la întrebări şi la cele care i le puseseră.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare. Fetele rămaseră împietrite cu beţişoarele şi cu holurile goale în mâini.

— Kyuzo ziceai că-l cheamă? îi aruncă Sankuro în faţă, pe neaşteptate, de parc-ar fi scăpat de o mare greutate pe care o purtase în spate.

— Ceea?

— Pe soţul tău din Izumo.

Okuni a simţit c-a lovit-o un trăsnet. Rămase împietrită. Gelozia îi chinuia sufletul.

Kyuzo din Izumo… Pesemne că Oan nu-nţelegea nimic pentru că nu aflase despre relaţia dintre ea şi Sankuro. Okaga scăpase numele lui Kyuzo la plecare, iar Sankuro nu-l uitase în cei doi ani de zile. Okuni tremura toată.

„Eu l-am întrebat cine-i Oan, iar el mi-a răspuns cu numele bărbatului ăla din Izumo. Kyuzo a fost înainte de a-l întâlni pe Sankuro… El o are pe Oan de o bună bucată de vreme… şi de fiecare dată când venea la Kyōto – chiar şi de când suntem împreună Sankuro poposea aici… Cea mai bună dovadă e faptul că are haine de schimb… s-a schimbat în prezenţa ei”.

Okuni ar fi vrut să spună toate astea în gura mare, să urle, să se răcorească… dar s-a abţinut.

— Sankuro, ce-i cu femeia asta? Cine-i? întrebă Oan, nemaiputându-se stăpâni.

Sankuro nu răspunse. Oan i se adresă lui Okuni:

— Cine eşti?

Okuni tăcu. Nu ştia ce să răspundă. Îl cunoscuse pe Sankuro cu trei ani în urmă. Un argument prea slab pentru Oan. Şi-apoi, fusese bolnavă multă vreme. Ar fi vrut să fie tot timpul împreună cu cel iubit… însă el avea pe alta la Kyōto. Nici prin cap nu-i trecuse aşa ceva.

— Nu mai face pe nebuna! Mi-ai furat bărbatul!

— Furat?

Okuni scăpase cuvântul fără să vrea. Avea impresia că se-nvârte camera cu ea.

— Ţi l-am furat, zici?

— Sankuro e al meu.

— Întreabă-l… o să-ţi spună el al cui e. Nu vezi că nu scoate o vorbă?

— Asta-i casa mea!

— Sankuro mi-a spus să vin. Eu habar n-aveam unde mă duce.

— N-ai ce căuta aici! Afară! Ieşi afară!

Oan îşi pierduse stăpânirea de sine. Okuni era calmă şi liniştită. Asta a-nfuriat-o şi mai tare pe Oan. Sankuro s-a uitat la ele câteva clipe, apoi s-a ridicat.

— Hai, Okuni! Hai să plecăm!

Oan îi privea îngrozită. L-a prins pe Sankuro de picior, disperată.

— Stai! Nu ţie ţi-am spus să pleci! Asta e casa mea! Ei i-am zis să plece.

— Femeia asta, pe nume Okuni, trebuie să danseze. Nu ne putem lipsi de ea. N-am ce face doar cu fetele astea.

— Stai! Sankuro, nu pleca! Dacă pleci, vin şi eu cu voi. Nu pot trăi fără tine. N-o las să mi te ia!

Sankuro nu mai suporta răbufnirea lui Oan. Presimţise încă de pe pod că avea să se întâmple ceva neplăcut… ba nu, încă de când le dăduse întâlnire fetelor acolo, ştiind că Oan locuia în apropiere. Sperase totuşi să n-o întâlnească. Dacă n-ar fi întârziat Okuni, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva… Ar fi apucat să găsească un loc de înnoptat… În fond, Oan îi târâse la ea acasă… Nici nu se gândise vreo clipă s-o ascundă pe Okuni când îi propusese să vină la Kyōto. Oan l-ar fi descoperit orifeum, după ce Okuni avea să-şi câştige faima prin dans… pe străzi. Acum, trebuia să găsească o soluţie. Cu cât Oan se înfuria mai tare şi ţipa, cu atât Sankuro îşi dădea seama că nu putea renunţa la Okuni… că Oan nu-l mai interesa. De fapt, nici nu-l atrăsese nimic la ea, dar i se păruse comod să aibă o femeie care să-i spele şi să-i gătească. După orele de încordare petrecute în slujba lui Baian, îi prinsese chiar

bine o casă liniştită, în care să se odihnească. De-acum nu se mai punea problema astfel. Nu putea spune că o ura pe Oan, însă nu voia s-o înfurie pe

Okuni. Ar fi vrut ca ea să se apuce de dans din ziua următoare şi nu era cazul să mai pună paie pe foc… îl supăra mai mult tăcerea lui Okuni decât ţipetele gazdei. Sankuro regreta amarnic că se ajunsese la aşa ceva.

Okuni tăcea, dar de fapt îi venea să urle ca o fiară. „Nu renunţ la Sankuro nici în ruptul capului. Nu-l dau nimănui… fie ce-o fi".

În clipa aceea, o forţă proaspătă, venind de undeva, din străfunduri, i-a străbătut trupul. O flacără nouă. Parcă renăscuse. Se simţea victorioasă… cel puţin pe jumătate.

„Nici Oan nu cedează. Are să fie o luptă crâncenă şi îndelungată… dar n-am de gând să mă las", îşi zise Okuni.

10

A fost o vară lungă şi foarte călduroasă. Okuni şi Oan au slăbit văzând cu ochii.

Evenimentele s-au precipitat. Oan nu se gândise nicio clipă că Sankuro trăia cu o femeie la Ōsaka, iar lui Okuni, care zăcuse la pat multă vreme, nici prin cap nu-i trecuse că el avea pe cineva în Ky5 to… şi că stăteau împreună de atâţia ani de zile. Okuni era la vârsta la care încă mai credea în iubire.

Când se gândea că Sankuro făcuse dragoste cu femeia aceea timp de şase ani de zile, Okuni simţea că i se prăbuşesc în cap toate pietrele din albia râului Kamo.

„Să-i fie ruşine! Ba nu, să-i fie ruşine lui Oan!"

Cum dispărea din faţa ochilor ei, şi-o închipuia împreună cu Sankuro şi pleca în căutarea lui, cu ochii înecaţi în lacrimi.

Oan era într-o stare jalnică. Îl tot striga pe Sankuro şi o blestema pe Okuni. Când o apucau năbădăile, se purta mai îngrozitor decât Okuni.

În seara în care le dusese pe fete la ea acasă, Sankuro n-o atinsese nici măcar cu un deget… de parcă avea râie. În dimineaţa următoare, plecase în căutarea unui loc de popas pentru întreaga trupă. A găsit o casă

ţărănească părăsită, în partea de sud a Templului Kenni, aproape de Câmpia Toribe[51].

Ţăranii din vecinătatea capitalei nu mai suportaseră taxele tot mai mari şi fugiseră spre alte ţinuturi, angajându-se la nobili sau ca lucrători pe undeva. Îşi părăsiseră locuinţele fără urmă de regret. Sankuro găsise căsuţa într-o stare jalnică. Prin acoperiş treceau şi razele lunii, şi rafalele ploii. Văzând că e a nimănui, fetele s-au apucat cu entuziasm s-o repare şi să facă ordine. Otsuru şi Omatsu nu se pricepeau la cântec şi dans, însă erau gospodine pricepute. Poate pentru că fuseseră crescute în zona Kinai.

Oan nu s-a lăsat intimidată şi s-a mutat cu ei, declarând că nu se desparte de Sankuro nici moartă.

Lui Sankuro nu-i mai păsa deloc de ea. Când îi vedea chipul buhăit de plâns, întorcea privirea. La început o plăcuse cât de cât şi nu-l ţinuse nimeni cu forţa lângă ea. Însă acum îşi dădea seama că îmbătrânise brusc şi era de-a dreptul respingătoare. Când Oan intra în casă, Sankuro pleca la baraca de la răspântii. Oan nu punea piciorul acolo. Sankuro angajase, pentru orice eventualitate, şi un paznic. Uneori, chiar doi.

Okuni tăcea. Chiar dacă-i venea să spună ceva, îl lăsa pe Sankuro să descurce lucrurile. Nu-i plăcea situaţia, însă n-avea încotro. Când o auzea pe Oan ţipând sau văicărindu-se, o cuprindea mila, dar îi trecea repede. Se tot gândea că n-avea de ce să i-l lase pe Sankuro unei asemenea femei. Ar fi vrut să-i spună toate astea, dar nu voia s-o mai şi jignească. Lui Okuni îi era limpede că Sankuro o preferase pe ea, însă n-avea cum s-o alunge pe femeia care se agăţase ca scaiul de el. Acum înţelegea că Sankuro simţea pentru Oan ceea ce simţise ea pentru Kyuz5.

— Okuni, nu uita că eu am intrat înaintea ta în inima lui Sankuro! îi spunea Oan ori de câte ori o prindea singură.

Okuni era tot mai disperată, dar nu răspundea

51 Un loc de incinerare cunoscut încă din perioada Heian.

provocărilor.

— N-auzi? Mi-ai furat bărbatul!

Okuni o auzea, pentru că se întorcea şi o privea, dar nu scotea o vorbă.

— Hoaţa naibii! Te bagi în viaţa unui bărbat care are deja nevastă. Aşa-i obiceiul în Izumo? Dacă m-auzi, răspunde-mi!

Scenele se repetau de câteva ori pe zi. Okuni se obişnuise cu ele şi n-o mai deranjau. Cu cât ţipa mai mult la ea, cu atât reuşea să se închidă mai bine în carapacea proprie. Devenise tare ca oţelul. Când avea chef să răspundă, se distra de minune.

— Sankuro e al meu! A fost al tău demult! De când s-a apucat să bată la tobă, e al meu. Am muncit împreună, am împărtăşit necazurile şi bucuriile. Mi l-ai furat în momente grele pentru mine. Nu ţi-a fost ruşine? Tu eşti hoaţa! Ce-ai de zis? De ce nu răspunzi?

În asemenea clipe, cu părul răvăşit şi poalele chimonoului desfăcute, Oan se repezea la Okuni. Otsuru şi fetele din Izumo săreau să le despartă. Okuni era pur şi simplu dezgustată.

— Oan, n-am ştiut de existenţa ta. Sankuro nu mi-a spus niciodată. Dac-aş fi ştiut… însă n-am ştiut. Să nu mă mai faci hoaţă!

Se învinovăţeau una pe alta, însă era greu de spus a cui era vina.

Oan se pierdea cu firea, pe când Okuni rămânea calmă. Parcă li se punea răbdarea la încercare.

Uneori, când schimbau totuşi două vorbe, se comportau ca nişte copii. Alteori, Okuni încerca să-i explice logic cum stăteau lucrurile.

— Oan, te înţeleg foarte bine. Bineînţeles că regret cele întâmplate. Încerc să mă pun în pielea ta. Ştiu că mă urăşti, dar crede-mă, trebuie să dansez, iar Sankuro trebuie să mă acompanieze la tobă. Te rog să ne laşi. Oricât ţi-ar fi de greu.

— Nu. Ştiu una şi bună: Sankuro e al meu şi nu vreau să mă despart de el.

— Dar vrea el să se despartă de tine…

În clipa în care a terminat de rostit cuvintele, Okuni şi-a dat seama că Oan privea în gol.

— Sankuro nu mă părăseşte… Sankuro… Sankuro…

Oan s-a ridicat brusc, a ţâşnit pe uşă, împleticindu-se, şi dusă a fost.

Okuni se simţea vinovată. O atacase fără milă pe femeia care-i furase bărbatul, iar acum regreta. Chiar se sperie. Văzând că nu se întoarce nici a doua zi, a pornit în căutarea ei împreună cu fetele. O îngrijora dispariţia lui Oan, cu toate că viaţa alături de ea i se părea un calvar. Era liniştită însă în privinţa lui Sankuro. Ştia că nu avea s-o părăsească. Ea îşi revenise destul de bine şi focul interior se aprinsese iarăşi. Îi sfârâiau călcâiele numai la gândul că dansează.

Însă acum trebuia s-o găsească pe Oan. O căutase peste tot. Pe câmp, printre buruieni şi tufişuri înalte unde nici măcar nu se auzea ecoul vocii ei, pe străduţe lăturalnice, la fosta ei adresă, prin casele părăsite. A întrebat de ea în dreapta şi-n stânga, dar nu era de găsit. În pofida încrederii recăpătate, la un moment dat i-a trecut prin minte că reuşise să-l atragă iar pe Sankuro şi că acesta o ascundea undeva.

— Unde-ai umblat? o luă la rost Sankuro.

— Am căutat-o pe Oan… Dar… ce s-a întâmplat? De ce eşti supărat?

— S-a prăpădit moştenitorul suveranului.

— Ceea?

Okuni înlemnise.

— Se pare că s-a stins la Castelul Yodo.

Tsurumatsu, fiul concubinei favorite a suveranului, s-a stins din viaţă la mai puţin de trei ani. Se zvonise că era bolnav şi că Hideyoshi umblase din templu-n templu să se roage pentru înzdrăvenirea lui. Ajunsese până la cele mai renumite temple din Yamato şi Omi. De fapt, aşa a aflat lumea din Kyōto de boala copilului. Prinşi în toiul scandalurilor cu Oan, Okuni şi Sankuro n-au dat prea multă crezare zvonului. S-au gândit că-i o boală trecătoare,

iscată de arşiţă, sau poate o boală a copilăriei.

— A murit? întrebă Okuni, vrând parcă să se asigure că auzise bine.

— Da.

Sankuro era necăjit rău, gândindu-se şi la consecinţele pe care le avea evenimentul pentru ei. Ştia foarte bine că o vreme nu vor mai avea voie să cânte şi să danseze. Vestea a şocat-o pe Okuni. Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a dat drumul unui şuvoi nestăvilit de lacrimi. Nu se putea linişti cu niciun chip. Plângea de parcă-i murise propriul copil. Şi-a amintit tragica întâmplare din apropierea castelului. Acolo se stinsese şi copilul suveranului. Toate bogăţiile de pe lume nu mai făceau două parale când te lovea o asemenea nenorocire. Ea nu-i ocolea nici pe bogaţi, nici pe săraci. Oan i-a trecut şi ea prin faţa ochilor. Hohotea şi mai tare la gândul că, asemenea unei umbre, avea s-o urmărească necazul pe care i-l provocase femeii. Ieşise victorioasă, dar nu simţea nicio bucurie. Îşi dorea să plângă pe săturate. Dacă ea suferea încă din pricina pierderii sarcinii, îşi imagina ce se petrecea în sufletul femeii din Castelul Yodo, al cărei copil murise. Grea încercare pentru ea. Îi venea să meargă şi să-i mărturisească regretul nespus.

Când îl vedea şi pe Sankuro supărat, aproape că înnebunea. Nu se putea despărţi de el, cu toate că ştia că nu e un om bun. O apuca mânia numai când se gândea la ce-i făcuse bătrânei din Moriguchi… ca să n-o mai pună la socoteală pe Oan. N-avea pic de milă pentru nimeni. Şi totuşi… Nu-l putea părăsi…

— Termină cu bocitul!

Era a doua sau a treia oară când Sankuro ţipa la ea s-a înceteze. Văzând că nu se potoleşte, a lăsat-o în plata Domnului şi a început să se gândească la ale lui, să facă bilanţul eşecurilor mai degrabă decât al succeselor.

Renunţase la trupa Kanze ca să se apropie de Hideyoshi. Se înhăitase cu tot felul de inşi ciudaţi prin Sakai şi Kyōto. Intrase în slujba lui Baian, la Templul Hoshi, unde cunoscuse trupa lui Okuni şi se apucase să

cânte la tobă. Simţise o vreme că urcă şi urcă… şi că se-apropie văzând cu ochii de Hideyoshi. Sankuro spera să aibă cea mai bună trupă de dans din ţară… numele lui să fluture pe buzele tuturor. Fusese plin de entuziasm. Adevărul e că atunci, şi Baian se gândise să scoată trupa fetelor în lume, dar, între timp, luat de valul treburilor de pe lângă suveran, se schimbase mult.

Lucrurile merseseră aşadar bine până la un moment dat, însă apoi au luat-o pe pantă-n jos. Baian căzuse în dizgraţie, fapt care l-a lovit până-n măduva oaselor. Okuni a zăcut la pat în urma accidentului… Apoi Baian, reintrat în graţiile stăpânului, şi-a revenit. A fost extrem de ocupat o vreme, pentru că l-a însoţit tot timpul pe Hideyoshi pe drumul dintre Castelul Ōsaka şi Jurakutei. S-a dat bătălia de la Odawara, pe care a consemnat-o în nişte memorii de război. Okuni s-a întremat şi Sankuro credea că a sosit clipa să iasă la lumină… dar n-a fost să fie aşa. Baian i-a încredinţat fetele şi-a uitat de ei cu totul.

Dac-ar fi putut cânta şi dansa pe străzi, ar fi avut din ce trăi… iar cântatul la tobă nu era deloc complicat. Oricum, i-ar fi făcut mai multă plăcere să-şi ducă traiul astfel, şi nu printre bogătaşi mofturoşi. Cât aşteptase ziua în care avea să ajungă cu Okuni în capitală! Recunoştea că e de-a dreptul fermecătoare. Ar fi putut savura liniştit viaţa din Kyōto, mai ales că lumea de aici se deprinsese cu tot felul de minuni. Îşi dăduse seama de asta cu multă vreme în urmă. După ce Hideyoshi ajunsese *kanpaku*[52], şi-a construit splendida reşedinţă Juraku. Curtenii duceau şi ei o viaţă lipsită de griji, mai ales că suveranul era darnic. Îi plăcea să arunce cu bani în dreapta şi-n stânga. Şi Palatul Imperial părea tot mai înfloritor, iar conacele samurailor răsăreau parcă peste noapte. Cei care-şi găseau de lucru în capitală se socoteau nişte oameni fericiţi, pentru că munca lor era răsplătită pe măsură.

Dacă ei şi-ar fi improvizat o scenă la o răspântie din capitală, ar fi venit lume multă să-i vadă dansând, iar spectatorii ar fi fost mai generoşi decât la Ōsaka. În Kyōto

52 Regent.

fusese cultivat gustul pentru spectacole. Bogătaşii aveau timp de pierdut. Nu ca negustorii din Ōsaka, mereu grăbiţi, alergând pe drumuri ca să-şi vândă mărfurile. Cei din capitală sorbeau din ochi tot ceea ce le încânta sufletul.

Sankuro se tot frământa. Se îndoia că şi-ar fi putut instala trupa în imediata apropiere a reşedinţei Juraku… mai curând la celelalte răscruci… Chiar dacă aveau să danseze pe rogojini într-o căsuţă nu tocmai arătoasă, cu siguranţă mulţi ar fi venit să-i vadă. Fetele erau în al nouălea cer. Abia aşteptau să danseze. Şi ce grozav s-ar fi auzit clopotul lui Okuni şi toba lui Sankufo! Momentul era prielnic.

Sankuro încerca să-şi facă singur curaj, cu atât mai mult cu cât şi-a amintit că micului moştenitor de la Castelul Yodo îi plăceau dansurile. Ce bine-ar fi fost să mai trăiască! Baian i-ar fi ajutat să dea spectacole în faţa lui şi aşa ar fi ajuns mai uşor la Hideyoshi. Şi cum suveranului îi plăcea să se considere „cel mai grozav”, i-ar fi plăcut pesemne să aibă şi „cel mai grozav toboşar”… şi „cea mai grozavă dansatoare” din ţară. Asemenea aspiraţii avea Sankuro şi de-aceea ar fi fost complet nepotrivit să se instaleze într-o cocioabă, cu atât mai mult cu cât artiştii – chiar şi el, pe când făcuse parte din trupa Kanze – se obişnuiseră cu fastul încă din perioada Muromachi.

Termenul generic „cel mai grozav” venea de la Nobunaga Oda, care voia să promoveze talentele şi să trezească spiritul de competiţie între artizani şi meşteşugari. O idee excelentă! Hideyoshi i-a dat amploare: „cel mai grozav olar”, „cel mai grozav fabricant de oglinzi”, „cel mai grozav meşteşugar de *tatami*”, „cel mai grozav artizan de obiecte lăcuite”. Suveranul îşi propusese să mai găsească şi alte domenii în care să-l numească pe „cel mai grozav”. Spre aşa ceva ţintea Sankuro.

Sankuro şi-a mai amintit cât de mult îi plăcuseră dansatoarele şi lui Ochamaru, copilul lui Tokitsune Yamashina, şi cât îl bătuse la cap să-l mai cheme la spectacolele lor. Bun! Trebuia, prin urmare, să caute un

mijloc care să-l apropie de suveran, să facă absolut orice ca să obţină şi el titlul de „cel mai grozav”.

Moartea prematură a prinţului moştenitor, Tsurumatsu, i-a dat însă toate planurile peste cap. Privea în gol. Probabil că şi Baian va avea de suferit de pe urma nenorocirii. Oricum, era sigur că nu vor avea voie să cânte şi să danseze un lung răstimp. Pierduseră astfel şi mijlocul de a-şi câştiga traiul cel de toate zilele.

Ţârâitul cicadelor îi sfredelea auzul, însoţit de suspinele lui Okuni. Sankuro se încruntă, însă intră în cameră fără să mai bombăne.

După ce-au înţeles că, măcar o vreme, n-aveau cum să mai danseze la răspântii şi pe străzi, fetele au pus mână de la mână şi-au cumpărat seminţe de hrişcă. S-au apucat să lucreze pământul necultivat din jurul casei. Le ajutau şi cei doi paznici angajaţi de Sankuro. Kanji era din Kyōto şi cânta minunat, Mame fugise din Omi ca să scape de taxele copleşitoare. Era mic de statură, dar foarte serios şi muncitor. În pauzele de lucru, când mai cântau şi dansau, Sankuro a băgat de seamă că ei puseseră ochii pe două fete din Izumo, însă nu s-a supărat. Pe Okuni chiar a amuzat-o, amintindu-şi ce păţise şi ea. Mame s-a combinat cu Onei, iar Kanji cu Okane, cea mai bună dansatoare după Okuni. Sankuro avea acum opt persoane în trupă.

Seminţele de hrişcă s-au prins repede şi, datorită vremii însorite şi a apei din jur, mlădiţele au crescut văzând cu ochii. Sankuro, care habar n-avea de munca la câmp, a ieşit ca de obicei în oraş, să vadă ce se mai întâmplă. La întoarcere, i-a anunţat că Hideyoshi mai dăduse un edict. Odată cucerită regiunea Ōshū, orăşenilor de rând şi sătenilor li s-a interzis să-şi părăsească proprietăţile.

Fetele îl priveau absenţe pe Sankuro. Kanji şi Mame şi-au dat seama imediat de primejdie.

— Unde s-a afişat asta? au întrebat cei doi într-un glas.

Aflând locul, au ţâşnit degrabă într-acolo.

După ce-i legase de glie pe ţărani şi le confiscase

toate armele, prin edictul emis în a treisprezecea zi de la moartea lui Tsurumatsu, suveranul le interzicea celor care nu mai puteau face faţă taxelor ridicate să meargă să lucreze în alte părţi, obligându-i să se întoarcă la locurile de baştină. Asprimea măsurilor depăşea orice imaginaţie. Urmau să fie pedepsiţi nu doar fugarii, ci şi cei care îi adăposteau sau complicii acestora. Li se interzicea tuturor – funcţionari publici, samurai, orăşeni, ţărani – să-şi schimbe locul de muncă. Edictul suveranului se numea „regulamentul claselor sociale”. Fusese afişat la podul Sanjo – loc cu mare afluenţă – dat fiind că de-aici începea drumul naţional Tokaido. Mame s-a ridicat în vârful picioarelor ca să-l poată vedea.

— Kanji, nu ştiu să citesc. Te rog să-mi spui tu despre ce-i vorba.

Kanji ştia să citească pentru că fusese cândva angajat la proprietarul unui atelier de recuperare a hârtiei. Hârtia fiind la mare preţ pe vremea aceea, şi intelectualii erau foartfe căutaţi şi apreciaţi. Înainte de a o preda la deşeuri, aveau de descifrat conţinutul. Un tânăr călugăr îl învăţase pe Kanji să citească sutra budistă şi de-aici deprinsese scrisul şi cititul.

În timp ce citea edictul, s-a încruntat de câteva ori, încercând totodată să-i explice şi lui Mame.

Articolul 1: După bătălia de la Ōshū, funcţionari publici, samurai, servitori, slugi s-au transferat de la locurile de baştină şi s-au angajat la oraş. Negustorii şi-au părăsit magazinele.

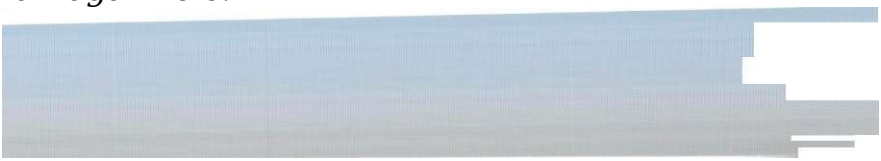

Strict interzis! Toată lumea trebuie să se întoarcă acasă. Altfel, vor suferi pedepse drastice.

Articolul 2: Unii ţărani şi-au părăsit pământurile şi au plecat la oraş să muncească pentru bani sau să se apuce de negoţ. Strict interzis! Să se întoarcă la pământurile lor.

Vor fi urmăriţi de oamenii legii şi pedepsiţi cu asprime.

Articolul 3: Nu ajutaţi fugarii, indiferent de statutul lor social. Nu le acordaţi adăpost şi sprijin. Predaţi-i foştilor stăpâni. Cine încalcă legea va fi ucis. Rudele şi prietenii fugarilor vor avea parte de aceeaşi soartă. Familia celui care adăposteşte o rudă sau un prieten va pierde trei membri.

Kanji şi Mame au început să tremure, întrebându-se ce soartă-i aşteaptă. Kanji trecuse pe ascuns bariera dintre provincii… Apoi părăsise şi atelierul de hârtie pentru o viaţă mai uşoară în trupa lui Sankuro. Nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă la munca plictisitoare de sortare a hârtiei. Nu era făcut pentru aşa ceva. Fire boemă, îi plăcea să cânte şi avea talent. Sankuro pusese imediat ochii pe el. Kanji spera ca fostul stăpân al atelierului de hârtie sau altcineva din breaslă să fi uitat cu totul de el. Nu-l înregistraseră oficial. Nici nu dusese o viaţă de orăşean care să sară cuiva în ochi. Prin urmare, n-ar fi trebuit să-l revendice nimeni.

Mame era şi mai înspăimântat decât Kanji. El se încadra la Articolul 2, ca ţăran fugar, în pericol de a fi executat. Orice s-ar fi întâmplat însă, n-avea de gând să se întoarcă la sapă. Sărac lipit, locuise într-un cătun de pe malul sudic al lacului Biwa – o regiune renumită pentru cultivarea orezului. Aproape toată recolta de acolo pleca spre capitală, aşa că autorităţile urmăreau locul încă de pe vremea lui Nobunaga şi legile aspre se aplicau mai întâi în acel loc. Ţăranii săraci de-aici n-aveau motive să-i fie recunoscători lui Hideyoshi, după ce decretase legarea de glie. E adevărat că aceia care locuiau de multă vreme în sat şi-şi lucrau pământurile cu conştiinciozitate căpătaseră unele drepturi, însă Mame avusese o parcelă mică, iar taxele fuseseră copleşitoare. Îndatoririle erau mult prea mari în comparaţie cu drepturile. În anii cu recolte slabe provocate de dăunători sau de secetă, ori când se îmbolnăvea grav un membru al familiei, săracului îi era peste puteri să mai facă faţă atâtor vitregii şi-i rămânea doar fuga.

Mame n-a povestit nimănui în ce situaţie fusese. Mai ales lui Sankuro. Dacă s-ar fi descoperit adevărul, ar fi avut de suferit şi membrii trupei.

Dus pe gânduri, Sankuro încerca să se încadreze într-o categorie, însă nu reuşea. Nu era nici orăşean, nici ţăran. Nu aparţinea nimănui. Baian nu-i dădea leafă şi nici nu-şi amintea să fi discutat vreodată cu el despre angajare. Nu putea fi socotit nici samurai, nici negustor, nici slujitor. Pentru că edictul lui Hideyoshi ţintea mai cu seamă la ţărani, împărţirea în celelalte categorii nu era tocmai limpede. Cel puţin din punctul de vedere al celor care trăiau la oraş.

Okuni auzise şi ea câte ceva, însă nu pricepea nimic. Înainte să plece din Izumo, aparţinuse categoriei ţăranilor. Apoi dansase vreo patru ani, iar de zece zile cultiva iar pământul. În ce categorie intra?

— Nu ne rămâne decât să ne agăţăm de Baian, să-l slujim pe el.

— Iarăşi?

— N-avem de ales, spuse Sankuro.

Baian avea încredere în Sankuro şi în Okuni şi ştia că se supuneau doar ordinelor lui dacă îi luă sub aripa sa. Sankuro era convins că Baian i-ar fi acceptat şi pe Kanji şi pe Mame, care nu aparţinuseră unui stăpân până atunci. Aceştia încuviinţaseră îndată. Numai Okuni se opunea.

— De ce ne trebuie stăpân?

Pe Okuni o treceau toţi fiorii când îşi amintea de perioada când purtase copilul în pântec. Şi Baian nu fusese atunci stăpă* nul lui Sankuro, acesta având suficientă libertate de mişcare. După ce Baian căzuse în dizgraţie, Sankuro şi fetele îl ocoleau, plecând dimineaţa devreme de la Templul Hoshi, pe poarta din spate. Seara se întorceau pe furiş, ca să nu dea ochii cu stăpânul Baian. Decât să îndure singurătatea de-atunci, mai bine munceau umăr la umăr şi trăiau decent, cultivând pământul.

— Nu vreau! Nu mă încântă ideea de a fi servitoarea lui Baian!

— Ce-ai să-i reproşezi? A fost drăguţ cu tine şi cu

fetele. V-a asigurat un trai bun.

— Dacă rămânem aici, pot face un copil. N-am să mai lepăd!

Văzându-i expresia fermă şi auzindu-i vocea hotărâtă, Kanji şi Mame, care nu ştiau ce se întâmplase atunci, au rămas uimiţi. Sankuro închise ochii şi căzu pe gânduri. Nu voia să forţeze lucrurile, însă nici nu vedea cum puteau trăi liniştiţi în aşa condiţii. Îşi aminti brusc de Kanbei Suekichi şi se întrebă dacă n-ar fi mai înţelept să plece la Hirano. Nu s-ar îndepărta prea mult nici de suveran, nici de Baian.

Hrişcă lor creştea frumos. Seminţele pe care le puseseră în pământ se transformaseră din mlădiţe fragede în tulpini înalte, cărnoase, de un roz-pal, apoi albe, iar frunzuliţele triunghiulare fremătau mândre în vânt.

— Recolta se strânge după şaptezeci şi cinci de zile de la însămânţare, explică Mame, plin de entuziasm.

Okuni iubea pământul dătător de roade. Se gândea la Izumo. Edictul suveranului era prea aspru. Ar fi trebuit să înţeleagă situaţia nevoiaşilor… cu atât mai mult, cu cât şi el plecase de la ţară. Şi el îşi părăsise ţinuturile natale. Okuni se îngrijora din cauza lui San emon. O fi ajuns la timp ca să-şi lucreze pământul şi să nu fie pedepsit pentru că plecase? Okuni nu voia să se întoarcă. Ei îi plăcea să danseze. Capitala era uluitoare. Numai că, din pricina doliului prelungit, încă nu li se permitea… dar aveau să vină sigur şi vremuri mai bune.

În edict se vorbea de orăşeni, ţărani, funcţionari, samurai, negustori, servitori, slugi. Nu se pomenea nimic de dansatoare. Nu erau cuprinse în nicio categorie. Şi-a amintit de nenumărate ori cuvintele bunicii din Moriguchi. „Din cântece şi dansuri nu creşte nimic, susţinea bătrâna. Nimeni nu se poate hrăni cu ele. Trebuie să fim recunoscători pământului-mamă. Dacă pui seminţe şi uzi pământul, cu siguranţă iese ceva din el. Florile dau roade”.

„Atunci de ce sunt trataţi ţăranii atât de rău? se întrebă Okuni. De ce fug de pe pământurile lor? Otsuru şi Omatsu au plecat de-acasă. La fel şi Mame”.

Bătrâna avusese dreptate. De îndată ce li s-a interzis să cânte şi să danseze, n-au mai avut bani de mâncare. Au însămânţat hrişcă. Okuni se gândea la asta zi şi noapte şi privea florile, încântată, în fiecare dimineaţă şi seară. Şi totuşi, nu visa decât să danseze.

Kanji şi Mame aveau firi opuse, dar îi lega pasiunea pescuitului. Plecau deseori cu noaptea-n cap să prindă peşte în râul Kamo. Întotdeauna se întorceau cu ceva. Uneori o luau spre oraş, vindeau peştele şi aduceau acasă mei şi soia. Nu câştigau cine ştie ce, dar, dacă se mai foloseau şi de economiile lui Sankuro, cei zece din trupă se descurcau onorabil şi fără reprezentaţii. Kanji şi Mame încercau să uite de edictul dat recent.

Numai că lumea din jurul lor nu l-a uitat. Într-o bună zi, pe nepusă masă, liniştea le-a fost tulburată de ţăranii din vecini. Era firesc să se găsească cineva care să se împiedice de ei.

— Afară cu voi!

— Cine sunteţi, mă rog?

Câţiva săteni se proţăpiseră în uşa din spate ca să nu-i lase să fugă. Okuni ieşi afară, urmată de Kanji, Mame şi fete. Îngenuncheaseră în lanul cu hrişcă. Erau înghesuiţi unu-ntr-altul şi tremurau de frică.

— Ce căutaţi aici?

Okuni îşi luă inima-n dinţi.

— Suntem o trupă de dansatoare din Izumo. Dansăm Nenbutsu Odori.

— Cine v-a dat voie să locuiţi aici?

— Cum de v-aţi îngăduit să intraţi într-o casă fără stăpân?

— Nu locuia nimeni, răspunse Okuni.

— De ce lucraţi pământul nostru?

— Trebuie să supravieţuim şi noi. Ca să cântăm şi să dansăm, trebuie să şi mâncăm.

— N-aveţi voie să staţi aici! Plecaţi!

Sătenii ţipau ca nebunii. Planul lui Hideyoshi de a-i obliga pe ţărani să-şi muncească pământurile, pentru a spori recolta, avea efect invers aici. Însă nimeni nu şi-a dat

seama de asta.

— N-aţi auzit de edictul suveranului? Ţăranii trebuie să-şi lucreze pământurile.

— Nu suntem ţărani. Suntem dansatoare.

— Dacă nu sunteţi ţărani, de ce plantaţi hrişcă?

— Ce e rău în asta?

— N-aveţi voie. Dacă sunteţi din Izumo, mergeţi acolo şi plantaţi ce vreţi. Asta e pământul nostru şi n-aveţi voie să vă atingeţi de el.

— Acum ne este interzis să dansăm… n-avem adăpost… Ce să facem?

— Nu ne priveşte. Nu-i treaba noastră.

— Afară cu voi! Afaaară!

— Dacă nu plecaţi, vă legăm şi vă predăm autorităţilor.

— Cu ce-am greşit?

— V-aţi atins de pământul nostru. Aţi cultivat hrişcă. Okuni încerca să-i convingă, numai că doi bătrâni au ordonat ţăranilor să-i lege. În clipa în care se pregăteau să pună mâna pe fete, Sankuro a ieşit din casă cu braţele încrucişate, străfulgerându-i cu privirea lui aspră.

— Ce s-a întâmplat? Ce nu vă convine?

Ţăranii nu-şi închipuiseră că mai rămăsese cineva în casă. Au încremenit când l-au văzut pe Sankuro atât de autoritar.

— Sunt în slujba suveranului.

— Ei, nu mai spune!

— Şi anume, în slujba distinsului Yuko Baian Ōmura. Dacă vă atingeţi de fete, o să vă pară rău. Îl rog să vă decapiteze.

Chipurile arse de soare s-au crispat. Au început să se bâlbâie. Habar n-aveau cine era Baian, însă tânărul arogant îi înspăimânta.

— Ne puteţi dovedi cele afirmate? întrebă unul mai curajos.

— Da. Domnul Baian locuieşte la Jurakutei, împreună cu suveranul. N-aveţi decât să mergeţi până acolo şi să vă lămuriţi.

— Putem să raportăm oficialităţilor ce ne-aţi spus?

— N-aveţi decât.

Cu toate că în sufletul sătenilor plutea o umbră de îndoială, au făcut stânga-mprejur şi s-au retras, bombănind dezamăgiţi. Okuni a răsuflat uşurată, dar n-a putut să nu-l întrebe pe Sankuro dacă afirmaţiile lui nu erau periculoase.

— De ce să fie periculoase? Mă duc îndată la Baian şi-i cer să ne ia în slujba lui.

— Poţi face aşa ceva?

— De ce nu!? Lăsaţi pe mine! Ştiu eu cum să-l iau! După plecarea lui Sankuro, Kanji şi Mame au schimbat priviri îngrijorate. Îi înspăimântase ameninţarea lui Sankuro cu decapitarea. Urau cuvântul. Fetele s-au agăţat de Okuni, speriate.

— Ce-o să se-ntâmple?

— Staţi liniştite!

— Dacă domnul Baian refuză?

Kanji şi Mame se întrebau cine naiba era Baian. De ce avea Sankuro atâta încredere în el? Okuni încerca să le spună tot ce ştia.

— S-ar putea să se învoiască, îi încurajă ea.

— Prin urmare, va trebui să lăsăm baltă toată munca noastră… hrişcă… şi să fugim de-aici.

— Chiar dacă plecăm, ne găsim noi un locşor. Oriunde mergem, avem nevoie de-un stăpân.

— Nu putem sta închişi într-o colibă de pe malul râului. Mai trebuie să şi ieşim.

— Iarna e frig rău aici.

Din discuţia lor reieşea limpede că nu le rămânea decât să părăsească locul. Nici nu visau ca Baian să-i accepte pe toţi zece. Li se părea fără noimă… mai ales că Baian îşi mai pierduse din interesul pentru cântece şi dans.

Sankuro s-a întors spre seară cu veşti bune.

— Hai, bucuraţi-vă cu toţii! De azi înainte suntem slujitorii lui Baian! O să se liniştească şi sătenii!

— A zis domnul Baian că ne acceptă?

— A şi subliniat să le spunem vecinilor să ne lase-n

pace dacă nu vor să aibă de-a face cu el.

— Să le zicem că suntem în slujba domnului Baian? întrebă Okuni cu o umbră de îndoială în voce.

Sankuro îi mărturisi lui Okuni, între patru ochi, că-l plătise pe Baian ca să accepte.

— I-ai dat bani ca să-l slujim tot noi?

— Aşa vom fi în siguranţă. Cum crezi că se obţin favorurile? Libertatea noastră n-a fost prea scumpă.

Pe Okuni n-o interesa neapărat cu cât îl plătise. Ea nu înţelegea de ce-a trebuit să-l plătească… de ce siguranţa persoanei se cumpăra cu bani. Asemenea schimburi nu i se păreau fireşti.

Sankuro nu voia să-şi strice dispoziţia din cauza lui Okuni, aşa că li se adresă îndată celorlalţi, pe un ton autoritar:

— Haideţi! Trebuie să strângem repede recolta. Nu mai suntem ţărani… n-avem dreptul să cultivăm pământul.

Mame era de-a dreptul îngrozit.

— N-o putem strânge încă. Abia s-au deschis florile. Mai avem de aşteptat…

Kanji încerca şi el să mai câştige timp.

— Distracţiile nu sunt permise. Nu putem cânta şi dansa. Ce mâncăm dacă dăm cu piciorul la toată munca noastră?

— V-am mai spus să lăsaţi totul în seama mea, spuse Sankuro, nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie.

Aflase o veste extraordinară şi de-aceea era atât de liniştit.

— Suveranul are de gând să atace China.

Circula deja zvonul că Hideyoshi avea să treacă prin Coreea şi să atace China.

— Oricum, totul o să se petreacă anul ăsta. Trupele vor fi masate în Nagoya, din Hizen[53]. Baian îl însoţeşte.

— Înseamnă că mergem şi noi cu Baian?

Sankuro clătină din cap, râzând.

— Nu. Noi rămânem în Ky5 to ca să cântăm şi să dansăm.

---

53 Provincie ocupând părţi din actualele prefecturi Saga şi Nagasaki.

— N-o să mai fie interzis?

— Nu. Doar când suveranul e în capitală. După ce pleacă, putem face tot ce vrem.

Sankuro îşi amintise că, atunci când suveranul pornise la cucerirea Odawarei, nobilii îşi făcuseră de cap. Frenezia cuprinsese toată capitala. Îşi închipuia cum se va destrăbăla lumea după plecarea suveranului în China. Pesemne că şi ei aveau să câştige destul cu spectacolele. Dacă Hideyoshi se întorcea victorios, avea să pună capăt perioadei de doliu pentru Tsurumatsu şi să-şi sărbătorească triumful. Dacă, între timp, ei îşi vor dobândi un renume, vor putea să se apropie de suveran cu ajutorul lui Baian, care va fi nerăbdător să se laude cu trupa lui. Investiţia făcută i se părea bună. Baian se bucura de puţinii bani oferiţi de Sankuro la fel de mult ca şi de cele trei monede de aur primite de la Kanbei Suekichi. Sankuro îşi imagina că viaţa lor avea să se schimbe complet după ridicarea doliului… şi abia aştepta să se vadă-n centrul atenţiei.

— Ce rău îmi pare că trebuie să strângem recolta atât de devreme! spuse Mame, oftând din rărunchi.

La ordinul lui Sankuro, au ieşit cu toţii pe câmp ca să smulgă tulpinile de hrişcă. Făceau un lucru îngăduit doar ţăranilor. Or, acum nu mai erau ţărani. Sankuro voia să termine cu treaba ca să poată afirma cu tărie, în faţa sătenilor, că respectau edictul, în plus, Sankuro socotea că nu le strica să pună deoparte provizia, pentru zile negre. Pân-acum se descurcaseră, toate cele zece guri fuseseră hrănite tot timpul. Gândindu-se la ce-l aştepta, Sankuro fremăta de nerăbdare. Parcă vedea cum avea să dea drumul băierilor pungii.

— Ce păcat! exclamă Mame, nemulţumit. Nu s-a copt decât foarte puţin.

Ceilalţi scoteau hrişcă cu rădăcină cu tot. Mame folosea o seceră ruginită pe care o găsise în casa abandonată. O lustruise cu o piatră udată în râul Kamo. Acum sclipea frumos. Îi plăcea munca la câmp. Se vedea şi după felul cum ţinea secera în mână. Florile albe se plecau

supuse în faţa lamei ascuţite. Okuni mergea în urma lui şi ridica tulpinile căzute. Covorul de flori de hrişcă pălea pe măsură ce se întuneca.

„Oan!”

Îi trecuse prin faţa ochilor imaginea lui Oan. Nu ştia nici ea de ce. Rostise fără să vrea numele femeii dispărute în toiul verii.

Florile albe îi tremurau în braţe. Le scăpă pe jos.

4

11

Se zvonea că Hideyoshi urma să invadeze Coreea, nemaisuportând să stea locului şi să-l jelească pe Tsurumatsu. Adevărul este însă că plănuise atacul cu mult timp în urmă – încă de pe vremea lui Nobunaga, când nu era decât un simplu general. După regiunea Chugoku[54], a ocupat Kyūshū, apoi a dus o campanie împotriva Coreei şi a pornit o expediţie în China. În 1586 i se lăudase misionarului Gasper Coelho cu măreţele-i proiecte. Pentru că lui Hideyoshi îi plăcea enorm să bată toba şi să se fălească, despre intenţiile lui aflaseră nu numai apropiaţii, ci şi supuşii. Până la ultimul. După victoria de la Odawara, toată capitala vuia de dorinţa suveranului de a cuceri China.

Sankuro auzise de la Baian că pregătirile pentru invadarea Coreei începeau foarte curând. Munca era în toi la construcţiile din Nagoya, din vechea prefectură Hizen, care avea să fie cartierul general al regimentelor ce se îndreptau spre Coreea – un sediu de un fast ieşit din comun, după spusele unora. Între timp, continuau lucrările la castelele şi conacele deja începute, care mai de care mai semeţe. Hideyoshi intenţiona să facă din Kyōto un oraş grandios, mai presus de cele chinezeşti, împrejmuit de clădiri care să-ţi taie răsuflarea. De aceea, ţăranii din apropierea capitalei erau luaţi cu japca la muncă în construcţii. Cei din Kyōto erau revoltaţi şi totodată înspăimântaţi de pofta nestăvilită a suveranului de a se îngropa în edificii.

54 Cuprinde cinci dintre cele mai sudice prefecturi din insula Honshu.

Planul lui Hideyoshi de invadare a Chinei nu se înfăptuise încă. Pentru a ajunge pe teritoriul acesteia, trebuia să treacă mai întâi prin Coreea. Îl înştiinţase pe regele Coreei de intenţiile lui, însă acesta, indignat, l-a prevenit pe împăratul Chinei şi a întrunit Consiliul de Război, cumpănind cum să-şi apere ţara. Hideyoshi aştepta în zadar răspunsul la scrisoare. După ce adusese întreaga Japonie la picioarele sale, nu-şi mai vedea lungul nasului. Subjugarea Coreei i se părea de-acum o nimica toată. Nu avea nicio îndoială că şi India misionarilor lui Valignano urma să plătească tribut Japoniei. El socotea că, odată ajuns în China, în caz de nevoie, cerea ajutorul regelui Coreei, fiind convins că acesta avea să-i stea la dispoziţie.

Spre sfârşitul anului, Hideyoshi a renunţat la titlul de *kanpaku,* în favoarea nepotului său, Hidetsugu, lăsând pe mâna acestuia soarta Japoniei. El aspira la cucerirea Coreei, a Chinei şi a Indiei şi obţinerea supremaţiei asupra lor. S-a autointitulat *taiko1,* însă lumea continua să-i spună suveran. În iarna anului 1591 a dat

1 Tatăl regentului. 162

ordin tuturor generalilor să adune soldaţi, arme şi provizii în vederea invaziei. Cum povara cea mai mare cădea pe umerii ţăranilor, aceştia o duceau din ce în ce mai greu. Pe de altă parte, capitala era înfloritoare, clocotea de viaţă. Nu se încheiase încă perioada de doliu, dar trupa lui Okuni improvizase o scenă în oraş, reuşind să strângă în jurul ei nesperat de mulţi spectatori.

— Ce-ar fi să mergem la Templul Kitano?… Să dansăm pe terenul de călărie al templului? Acolo ar veni multă lume, zise Okuni.

Sankuro se gândi puţin.

— Nu! Nu e bine acolo.

— De ce? Am auzit că pentru zeul Tenjin de la Kitano nu se practică ritualul Usokae.

Dacă în oraş se strângeau atât de mulţi oameni, ce îmbulzeală ar fi fost la Kitano, mai ales cu prilejul sărbătorilor populare de la templu! Trecuse aproape un an de când Okuni venise în Kyōto, aşadar cunoştea bine pulsul locurilor aglomerate.

— La Kitano se adună de două-trei ori mai mulţi oameni decât la sărbătorile zeului Tenjin de la Tenmangu din Ōsaka, zise Okuni.

— Tocmai de aceea n-avem cum să ne ducem acolo.

— Nu-nţeleg.

Sankuro s-ar fi simţit stingherit faţă de Baian dacă ar fi făcut aşa ceva. Şi Kitano, şi Tenmangu – unde se afla Hoshi, templul lui Baian – fuseseră închinate înţeleptului Sugawara, sanctificat ca Tenjin. Între timp, Kitano îl depăşise pe rivalul său, şi ca rang, şi ca întindere, fapt care a stârnit invidia lui Baian şi l-a determinat să-i pună beţe-n roate ori de câte ori se ivea prilejul. Sankuro cunoştea toate amănuntele şi se temea că Baian* o să afle, în cele din urmă, că ei se instalaseră acolo. N-avea niciun chef să-i stârnească mânia şi să nu se mai bucure de sprijinul lui.

— Înseamnă că eu nu pot dansa? întrebă Okuni.

Nu vedea cu ochi buni hotărârea iubitului ei, dar nici nu voia să-l supere. Baian era stăpânul lor, plătit de Sankuro ca să-i ia sub protecţia lui… îi dăduseră bani ca să-i lase să danseze, iar Sankuro se temea să se apropie de Templul Kitano. Nu mai înţelegea nimic, însă nu dorea să se opună hotărârilor lui. Şi-a amintit ce păţise Oan.

„Eu n-am să pot îndura, îşi zise. Dacă Sankuro se supără pe mine şi-mi întoarce spatele, privindu-mă cu scârba cu care s-a uitat la Oan… înnebunesc”.

Chiar dacă nu puteau dansa lângă Kitano, Kyōto nu era ca Ōsaka. Aici, lumea se aduna oriunde se-ntâmpla ceva deosebit. Dacă îşi improvizau o scenă, n-aveau temeri şi nici nu i se părea nimănui ciudat. Cântaseră şi dansaseră la răspântii sau la colţuri de stradă. Ba chiar

urmăriseră tot felul de spectacole, prilej cu care constataseră că melodiile săltăreţe erau la modă. Însă la dans nimeni n-o întrecea pe Okuni.

În pofida faimei de care se bucura Templul Kitano, în anul 1592 n-a găzduit niciun festival mai însemnat. Aici nu se practica ritualul Usokae, iar sărbătoarea prunilor s-a ţinut pe data de 15 februarie. Participase puţină lume. Atmosfera din oraş era încărcată, parcă în aşteptarea unui eveniment.

Kanji, Sankuro şi Okuni au ieşit să vadă despre ce era vorba şi au zărit că la răspântii se aflau samurai care purtau *eboshi*[55]şi împrăştiau trecătorii.

— Vine cortegiul suveranului?

— Dac-ar fi aşa, samuraii n-ar risipi lumea. Pesemne că împăratul vrea să vadă reşedinţa Juraku.

Împăratul mai făcuse o vizită la Juraku cu cinci ani în urmă, în luna aprilie. Okuni îşi amintea perfect. Baian le culesese de la templu, iar în lipsa lui, ele plecaseră la Sakai.

Nefiindu-i clar statutul împăratului, Okuni îl întrebă pe Sankuro:

— Suveranul e mai presus de împărat?

— Suveranul a primit permisiunea împăratului ca să ajungă suveran.

— Să înţeleg că suveranul este vasalul împăratului?

— Nu se poate spune aşa ceva. Suveranul e mai influent şi mai bogat. Relaţia dintre ei s-ar putea asemui cu cea dintre mine şi domnul Baian.

Sankuro se simţea foarte mândru de comparaţie.

— Aşadar, suveranul îl plăteşte pe împărat ca să-şi obţină poziţia? întrebă Okuni încruntată.

Cam aşa stăteau lucrurile. Suveranul era dispus să dea oricât numai să-şi menţină poziţia. Însă pe Sankuro nu-l prea interesa legătura acestuia cu împăratul.

Când s-au apropiat de strada Ogimachi, au zărit, la intersecţie, samurai cu *eboshi.* Nu i se îngăduia mulţimii să înainteze. Îngenunchează cu toţii.

55 Un tip de pălărie care s-a purtat în Japonia medievală.

— Da, e alaiul împăratului, zise Sankuro şi se-ntoarse pe călcâie.

— Plecăm?

— Eu plec.

— Aş vrea să văd totuşi ce se-ntâmplă.

— N-ai ce vedea. Nu-i nimic interesant.

— Unde mergi, Sankuro?

— Mă duc acasă şi cânt la tobă. Mă-ntorc la Toribeno.

Okuni a mai rămas să caşte gura, îngenunchind, ca toţi ceilalţi. Pământul era rece, iarna fiind mai aspră în Ky5 to decât în Ōsaka, deşi oraşul părea oarecum adăpostit în valea în care se situa. Când şi-a dat seama că-şi murdăreşte poalele chimonoului, a început să regrete că se aşezase acolo.

De data asta, pe împărat îl însoţea Hidetsugu, nepotul lui Hideyoshi, ajuns la rangul de *kanpaku* cu un an în urmă. Poate de aceea alaiul nu se ridica la înălţimea celor comandate de Hideyoshi. Lui Okuni, care vedea pentru prima oară aşa ceva, totul i se părea deosebit. Au impresionat-o întâi instrumentele de suflat. Nu mai auzise asemenea sunete niciodată. Chiar şi în poziţia în care se afla, îşi simţea picioarele fără astâmpăr. Îi venea să danseze. Reacţiona acum la fel ca la susurul pârâiaşelor din satul natal.

Alaiul împăratului a ieşit pe poarta palatului şi a luat-o spre nord, la Ogimachi a cotit-o spre apus şi apoi, tot înainte până la Jurakutei. Corpul de pază număra aproape şase mii de oameni, semn al fastului ieşit din comun. În frunte mergea palanchinul mamei împăratului, urmat de al Doamnei Curţii, apoi de cameriste şi slujitoare. Alaiul se întindea pe o distanţă de trei kilometri. Numai numărul

palanchinelor se ridica la peste o sută, iar priveliştea oferită de femeile şi copiii însoţitori era pur şi simplu încântătoare. Palanchinele împodobite cu materiale înflorate din străinătate aveau obloanele trase şi nu se zărea cine se afla

Înăuntru. Înaintau încet. La un moment dat, prin faţa lui Okuni i-a trecut unul cu oblonul uşor ridicat. Faţa bucălată, cu ochi mari, inocenţi, era deosebit de plăcută. Tânăra avea pesemne şaptesprezece sau optsprezece ani. Lăsa impresia că privea afară mai mult din curiozitate, văzând atâta lume îngenuncheată. Când a trecut prin dreptul lui Okuni, oblonul a fost imediat coborât. Pe Okuni o impresionase profund. Habar n-avea că era vorba de Sakiko, concubina împăratului, care-i dăruise acestuia o fată. Mai mult, nu ştia că Hideyoshi, ca să ajungă suveran şi să-şi întindă puterea şi asupra Casei Imperiale, fusese înfiat de tatăl acesteia, Sakihisa Konoe. Nu numai Okuni nu ştia toate astea, dar nici locuitorii capitalei.

Okuni şi-a imaginat că era fiica împăratului. Şi-a amintit că văzuse procesiunea concubinei lui Hideyoshi la Castelul Yodo, cu doi ani în urmă. Obloanele palanchinului fuseseră atunci coborâte. Poate că ura i s-ar mai fi potolit dacă i-ar fi văzut faţa. Chipul frumos pe care l-a zărit acum în spatele oblonului i-a apărut pe neaşteptate în faţa ochilor. Pe când se gândea la Sakiko, pe lângă ea au trecut câteva palanchinc impozante care transportau samurai. Muzica din fundal suna sublim. Copiii îmbrăcaţi în roşu au captivat-o. Samuraii de rang înalt, aflaţi sub comanda lui Toshiie Maeda, flancau palanchinul împăratului. Samuraii călare purtau mătăsuri colorate strălucitor, cu imprimeuri reprezentând păsări şi flori sau broderie cu dragoni în relief. Impunători cum arătau, lăsau mai degrabă impresia că-l ţineau prizonier pe împărat, şi nu că-l însoţeau.

„O fi împăratul superior în rang suveranului, însă e mult mai modest şi rezervat”, îşi zise Okuni.

După trecerea cortegiului, toţi cei îngenuncheaţi s-au ridicat ca la comandă şi s-au împrăştiat care încotro. Deşi

săraci, pe chipurile lor se descifrau o lumină şi un calm aparte. Ardeau de curiozitate să vadă tot ce era nou… şi nu pierdeau nicio ocazie. Nu flecăreau şi nu bârfeau. Îi uimea tot ce se-ntâmpla, dar se prefăceau că nu observă nimic.

Okuni mergea pe stradă fără să scoată o vorbă. Îşi privea poalele chimonoului şi regreta că-l murdărise. Amintindu-şi de Sakiko, prin faţa ochilor i-au apărut chipurile lui Okaga şi Okiku. I s-a făcut dor de ele.

„Ce-o fi făcând copila aia mică… Okiku? se întrebă Okuni. Ba nu, au trecut cinci ani de când ne-am despărţit… o fi crescut şi ea”.

S-a întors cu gândul la alaiul împăratului. Fusese prima oară în viaţa ei când văzuse aşa ceva. Dacă împăratul mergea să-l viziteze pe suveran, însemna că acesta se bucura de mare autoritate. Hideyoshi ajunsese să unifice ţara, după modelul lui Nobunaga. Toată lumea avea doar de câştigat, iar nobilii, în frunte cu împăratul, încercau să lase iluzia unei relaţii extraordinare prin asemenea vizite sau prin risipa de bani pe care o făcea uneori suveranul. Reacţia oamenilor de rând era cea scontată. Când Okuni i-a împărtăşit lui Sankuro părerea ei, afirmând că alaiul lui Valignano de anul trecut i se păruse mult mai impresionant, acesta i-a replicat cu mândrie:

— Păi, e firesc, nu-i aşa? Doar mergea la suveran!

Zvonul despre invadarea Chinei s-a înteţit după ce locuitorii capitalei au văzut adunându-se, încetul cu încetul, călăreţi şi pedestraşi din toate părţile ţării. Vacarmul sporise. În a doua jumătate a lunii februarie, *daimyō* şi-au strâns oamenii şi au pornit spre front. Trupele care mărşăluiau ofereau un spectacol măreţ. Okuni s-a dus şi ea de câteva ori să-i privească.

Pe 16 martie a plecat seniorul de Kaga, Toshiie Maeda. L-a urmat, în aceeaşi zi, Ujisato Gamo, suveranul de Aizu. Convoiul lui semăna teribil cu cel al „barbarilor” care îl vizitaseră pe suveran. Purtau cu toţii veşminte cu imprimeuri ciudate de flori şi păsări ţesute în relief. Modelul pantalonilor fusese copiat după cel al oamenilor lui Valignano: exagerat de bufanţi pe şolduri şi strânşi sub

genunchi. La gât aveau eşarfe ca nişte evantaie pe jumătate deschise, iar la piept, rozarii şi cruci din lemrwroşu. În ultimul an, generalii adoptaseră, neaşteptat de repede, moda adusă de misionari. Generalul Gamo îşi purta mantaua, maro cu margini aurii, cu nonşalanţă. Alături de Ujisato mergea un tânăr frumos, cu ochi foarte expresivi, al cărui nume nu-l ştia nimeni. Cârlionţul de pe frunte ar fi lăsat să se creadă că era iubitul suveranului. Purta veşminte după moda europeană, căreia avea să i se dea mai târziu denumirea de *karusan,* preluată din portugheză. Şnururile pelerinei liliachii fluturau în vânt, atingând crupa calului.

Okuni îl privea, fermecată. Avea un flaut legat la brâu, iar în mâna dreaptă ţinea o sabie sclipitoare. Okuni s-a gândit c-o fi pajul suveranului. Mult mai târziu avea să afle că numele frumosului samurai era Sanzaburo Nagoya.

Fastul cortegiilor îi încânta privirile lui Okuni zi de zi. Pe data de 17, Masamune Date a defilat cu pompă pe străzile capitalei. Oamenii lui au lansat o modă care, în scurtă vreme, avea să-i poarte numele. În aceeaşi zi au plecat şi Kagekatsu Uesugi şi Yoshinobu Satake. Cel mai sobru a fost alaiul lui Ieyasu Tokugawa din regiunea Kantō. Nici măcar un singur soldat din suita lui nu era îmbrăcat extravagant. Caii şi oamenii cărau doar strictul necesar pentru bătălie. Nimic în plus. Ieyasu în persoană purta un chimono simplu, care nu aducea nici pe departe cu luxul vădit afişat de ceilalţi generali. Nu-l întrecea nimeni în modestie. Deşi călare, nu avea armură, lăsând impresia că merge într-o scurtă plimbare. Gură-cască se simţeau dezamăgiţi, însă când au strâns puţin rândurile, tinerii lui călăreţi i-au captivat pe spectatori.

— Sankuro, eu l-am mai văzut pe samuraiul ăsta la Hirano. E Yuki Hideyasu. Ce mare s-a făcut!

— Nu vorbi aşa tare!

Yuki Hideyasu avea douăzeci de ani. Era al doilea fiu al lui Ieyasu Tokugawa, adoptat la vârsta de zece ani de către Hideyoshi. După ce-i murise fratele cel mare, se simţise atras de forţa lui Hideyoshi. Acesta îi apreciase

inteligenţa încă de copil, văzând în el un geniu. Puţină lume ştia asemenea amănunte. În lumina puternică a soarelui, tânărul samurai impresiona prin ţinută.

Cortegiile samurailor din toată ţara plecau spre locul de întâlnire Nagoya din Hizen, unde urmau să-l aştepte pe Suveran. Multe dintre ele, îndeosebi cele ale doamnelor, îi aminteau lui Okuni de alaiul concubinei lui Hideyoshi în drum spre Castelul Yodo sau de cel al tinerei din palanchinul cu oblonul ridicat.

Cu două zile înainte de plecarea lui Hideyoshi, pe străzile capitalei a ieşit procesiunea soţiei lui, cu toată suita. Pentru a putea fi văzut de toţi – chiar şi de cei care nu prea ieşeau din casă –, suveranul îşi anunţase plecarea cu multă vreme înainte. Cortegiul lui întrecea, prin fast, orice închipuire. Aşadar, chiar şi aceia care nu avuseseră chef să-l petreacă au fost foarte impresionaţi. Itinerarul fusese ales cu grijă… trecea prin cele mai animate zone ale capitalei.

— Uite, îl conduce toată lumea. Chiar şi Baian e cu el.

— Baian îl însoţeşte până la capăt?

— Nu ţi se pare firesc? Până îl îngenunchează pe marele împărat al Chinei. Domnul Baian are datoria să noteze toate faptele de arme şi victoriile suveranului.

Kanji şi Mame nu-l mai văzuseră pe omul în slujba căruia se aflau. În sfârşit, iată ocazia! Se îmbrăcaseră cu grijă, iar fetele îşi luaseră chimonourile primite cu cinci ani în urmă. Otsuru şi Omatsu erau emoţionate pentru că aveau să-l vadă pe Baian pentru prima oară.

— O să cântăm?

— Dansăm când trece suveranul?

Întrebările lor erau nevinovate, dar Sankuro le-a certat.

— Cum puteţi întreba lucruri atât de prosteşti? Nu sunteţi în toate minţile? Vreţi să pună gărzile biciul pe voi? Prosternaţi-vă! Aşa se petrece un suveran!

Okuni se îmbrăcase frumos şi tocmai se machia. Rămase cu mâna în aer, încremenită.

— Trebuie să ne înclinăm la fel ca şi în faţa împăratului?

— Ba chiar mai mult!

Okuni căzu pe gânduri. Dacă se plecau mai mult, însemna că exista o diferenţă între cei doi. Nu mai înţelegea nimic. Sankuro îi spusese că împăratul e de rang mai înalt… De ce se contrazicea?

— Hai, Okuni, grăbeşte-te! Vreau să prindem un loc bun!

S-au sculat dis-de-dimineaţă ca să vadă procesiunea. Sankuro le tot zorea. Dacă întârziau cât de puţin, nu mai vedeau nimic. Urma să fie o înghesuială de zile mari. Pe lângă cei datori să-l petreacă pe *taiko* – nobilii de la Curte, femeile samurailor, cei rămaşi prin conace – se îmbulzeau puzderie de curioşi, tineri şi bătrâni, care nu voiau să piardă o asemenea ocazie. Ca să nu mai spunem că suveranul îşi exprimase dorinţa ca toată lumea să fie în stradă în ziua plecării lui pe front.

— Când trece pe-aici?

— Cred că înainte de prânz.

Oamenii stăteau pe jos, fără rogojini întinse, la marginea drumului.

Okuni auzea fel de fel de bârfe: niciodată nu se mai făcuseră asemenea pregătiri… nicio procesiune nu mai fusese atât de fastuoasă… iar au crescut taxele ţăranilor… Se ştiau amănunte, pentru că zona aceea a capitalei era împânzită de negustori.

Okuni şi-a amintit că bătrâna din Morigucbi scuipase, scârbită, atunci când venise vorba de celebrarea suveranului.

„Ce-ar zice oare azi, dacă ar vedea tot luxul ăsta smintit?” se întrebă ea.

A zărit nişte copii alergând şi strigând:

— Vine! Vine! Iată-l!

Oamenii care până atunci trăncăniseră nestânjeniţi au tăcut brusc. Dădeau impresia că nici nu mai respiră de emoţie.

În fruntea procesiunii fastuoase mărşăluia un

batalion de samurai de elită, cu muschete pe umeri. În urma lui, o unitate de arcaşi. Doi generali călare, înconjuraţi de aghiotanţi, comandau trupele. Veneau apoi optsprezece samurai vestiţi pentru faptele lor de arme. Printre ei se numărau Ito şi Hiratsuka. Armurile colorate în roşu, galben şi negru îţi luau ochii, iar copitele bidiviilor superbi pe care-i călăreau răsunau pe caldarâm. Cele cincizeci şi trei de stindarde mari dindărăt purtau emblema aleasă de Hideyoshi ca însemn al familiei Toyotomi: frunza de paulownia.

La o oarecare distanţă, înaintau alene zece călăreţi. Sărea în ochi că nu erau samurai. N-aveau nici coifuri, nici armuri, dar nici îmbrăcaţi extravagant nu erau.

— Cine-o fi? îl întrebă Okuni, încet, pe Sankuro.

Nu s-a putut abţine pentru că nu înţelegea dacă bătrânul din fruntea lor era înfricoşător sau semeţ.

— Suveranul fostului regim.

— Suveraaan? Ala?

Vestea s-a răspândit iute prin mulţime. Era Yoshiaki Ashikaga, ultimul shogūn al guvernului Muromachi, detronat de Nobunaga Oda. Când s-a hotărât să unifice ţara, pentru a primi numirea de shogūn prin decret imperial, Hideyoshi ar fi trebuit să fie adoptat de Ashikaga. Acesta însă l-a refuzat din cauza originii sale sociale. Hideyoshi n-a avut de ales şi a trebuit să renunţe la titlul de Comandant Suprem al Forţelor de Expediţie împotriva Barbarilor. A fost acceptat, în schimb, în garda imperială, a obţinut titlul de nobil şi i s-a acordat rangul de *kanpaku.*

Hideyoshi îl obligase pe Yoshiaki să călărească fără armură – simbol vădit al puterii absolute. Puţin probabil ca Ashikaga să nu-şi fi dat seama, dar nu părea afectat. Mâna calul semeţ. Era îmbrăcat modest, ieşind în evidenţă în acel alai plin de fast. Îl urmau curteni manieraţi, aparţinând fostei aristocraţii, pe care actualul suveran îi ţinea la cheremul său.

Pentru a-şi masca originea umilă, de ţăran, Hideyoshi deprinsese obiceiul să se înconjoare de persoane de rang înalt, cum ar fi Ashikaga sau Uraku Oda, fratele mai mic al

fostului shogūn. Nu nesocotea nici măcar o singură familie renumită în perioada Muromachi. În ceea ce priveşte femeile, îl interesa mai mult să fie de viţă nobilă decât arătoase. Toţi aceia care-i ţineau companie aveau un rol precis în relaţia cu el. După cum era de aşteptat, chiar şi în procesiunea pe care o gândise cu acest prilej avusese grijă să scoată în evidenţă tot ce i se păruse esenţial.

Grupul celor zece călăreţi Yoshiaki Ashikaga, Zenko Yamana, Hoin Arima şi alţii – era urmat de adevăraţii oameni de încredere, însoţit fiecare de câte un slujitor.

— A, domnul Baian! strigară fetele.

— Da? Acela-i domnul Baian? întrebă Kanji.

Kanji, Mame, Otsuru şi Omatsu îl vedeau pentru întâia oară.

Baian călărea un cal murg. Peste mantia neagră de călugăr purta o pelerină roşie, iar pe cap o pălărie teşită de un roşu-aprins. Statura lui impunătoare şi combinaţia ciudată de culori atrăgeau privirile. Densuke ţinea calul de căpăstru.

Când a zărit-o pe Okuni, Densuke şi-a încleştat mâna. Speriat, calul şi-a scuturat coama şi a nechezat puternic. Baian a coborât privirea şi, văzându-i pe cei doi salutându-se, a pufnit pe nas.

Într-o zi atât de importantă şi cu atâta lume în jur… a fost singurul al cărui cal a nechezat. Era pur şi simplu încântat, căci se dădea în vânt după spectaculos.

După consilieri veneau doctorii personali ai suveranului, printre ei numărându-se şi Yakuin Zenshu, pe care Okuni îl văzuse la Kanbei Suekichi acasă, în Hirano. Capul lui chel, neacoperit, arăta ca un monstru marin. Fireşte că se remarca uşor. Lângă el se afla Nagamori Mashita, pe care Baian îl cunoscuse tot la Hirano şi care avea să-l găzduiască pe suveran în ziua următoare, la conacul lui din Hy5 go.

Urma cortegiul celor douăzeci şi trei de maeştri de ceremonia ceaiului şi zece oameni de litere – poeţii şi cronicarii lui Hideyoshi. Nu lipsea Zengoro Shirae, care o văzuse pe Okuni dansând la Templul Hoshi. Zărindu-l,

Okuni şi-a amintit că-l cunoscuse şi l-a întrebat pe Sankuro cine era. Acesta s-a umflat tot în pene în timp ce-i explica. Crezând că se număra printre prietenii lui, Kanji şi Mame l-au privit admirativ.

Apoi, veneau cei trei cai de schimb ai lui Hideyoshi, fără călăreţi, şi douăzeci şi doi de şoimari. Şirul slujitorilor parcă nu se mai sfârşea. Îi duceau halebardele care sclipeau de-ţi luau ochii, lancea cu vârful în formă de cruce, coifurile, încălţările, palanchinul, stindardul de luptă, coşul din nuiele cu capac, umbrela de ceremonii împodobită cu pene de lebădă, evantaiul din aur şi multe, multe altele. Toate obiectele aurite sau lăcuite erau purtate cu deosebit respect. Au mai trecut trei sute de persoane, ţinând în mâini suliţe cu pene la capete.

— Suveranul!

— Trece suveranul!

Ciudat că lumea îl striga astfel, fără să-şi dea seama. Pe vremuri, oamenilor de rând li se cerea să îngenuncheze şi să stea cu nasu-n pământ când trecea o personalitate. Însă Hideyoshi voia ca mulţimea să-l vadă în toată măreţia şi uralele de întâmpinare deveniseră un obicei în capitală.

Calul său alb ca zăpada era împodobit cu mătase chinezească ţesută cu fire de aur şi argint. Hideyoshi stătea ca un cocoş înfumurat în şaua placată cu aur, acoperită cu piei de tigru şi leopard, şi arunca în jur priviri semeţe. Trupul său mic era înveşmântat în mătăsuri roşii, iar faţa îi era acoperită de o barbă falsă din păr de urs. Pana de la pălăria albă se arcuia în jos, până la şolduri. Sabia de la brâu, care măsura cam un metru optzeci, era mai lungă decât corpul lui plăpând. Lumea se întreba cum de reuşea să o scoată din teacă. Împopoţonat aşa, arăta de-a dreptul ridicol. Dacă parveniţii capitalei, uimiţi şi totodată speriaţi de eventualele consecinţe, şi-ar fi permis să-şi dea pe faţă adevăratele simţăminte, ar fi izbucnit în râs cu siguranţă, însă ei nu-şi îngăduiau să spună ce gândesc şi nici să se poarte după cum îi îndemna inima. Deşi impresionat de puterea nemărginită a lui Hideyoshi, nici măcar Sankuro nu-şi găsea cuvintele potrivite pentru a

exprima ce simţea cu-adevărat. Okuni trebuia să recunoască faptul că procesiunea suveranului era cu mult mai fastuoasă decât cea a lui Valignano, văzută cu câtva timp în urmă, dar n-o impresionau deloc faţa din cale-afară de mică şi privirile ascuţite ale acelui bătrânel obosit. Acesta părea însă extrem de încântat de mulţimea adunată şi îngenuncheată slugarnic, uitându-se mulţumit şi zâmbind larg. Okuni era dezamăgită. Până şi calul părea să fi preluat ceva din personalitatea stăpânului, tropăind cu înfumurare.

Lumea strânsă la marginea drumului s-a împrăştiat imediat după trecerea suveranului. Au început să flecărească despre splendoarea procesiunii. Nimeni nu mai băga în seamă batalioanele de samurai care veneau în urmă.

Okuni şi Sankuro s-au lăsat prinşi de valul mulţimii.

— Ce-ar fi să mergem şi noi în China şi-n India să dansăm? sugeră Sankuro.

— Să vorbim cu Densuke după ce se-ntoarce. Să vedem cum, stau lucrurile acolo.

— Ce grozav! Densuke ţinea calul lui Baian de căpăstru.

— Densuke o să afle sigur cum sunt cântecele şi dansurile în China şi-n India şi o să le înveţe.

— Până să le-nveţe pe-alea, o să le danseze pe-ale lui… O să i se facă dor de ele.

Pe Sankuro nu-l interesa decât să obţină protecţia suveranului, dar Okuni nu vedea niciun motiv pentru care să fi avut chef să cânte şi să danseze în faţa bătrânelului cu faţă mică şi ochii duşi în fundul capului. S-a bucurat mult că l-a revăzut pe Densuke după mai bine de un an de zile. Pe vremuri, când stăteau la Ōsaka, ori de câte ori Baian pleca la castel, Densuke se simţea liber să facă orice dorea şi erau mereu împreună. Mutându-se în capitală, Baian îl ţinuse pe lângă el ca pe o comoară preţioasă.

De când se însănătoşise, Okuni se gândea doar la dans. Visa cu ochii deschişi la clipele în care va dansa împreună cu Densuke, deghizată în bărbat. Timpul

petrecut în capitală îi dăduse prilejul să vadă tot felul de artişti şi o mulţime de mişcări ritmate, însă niciuna nu se putea compara cu *Firul tors.* Se întreba, îngrijorată, când avea să-l mai întâlnească pe Densuke, de vreme ce acesta îl însoţea pe Baian la Nagoya din Hizen.

— Sankuro!

— Ce doreşti?

— Când o să termine de cucerit China?

— De unde să ştiu?

Suveranul trebuia să treacă în galop prin Coreea şi să atace repede China, dar cine ştia cât avea să dureze totul? Nimeni n-ar fi putut răspunde la o asemenea întrebare.

Gândurile o purtau pe Okuni în trecut. Înainte de plecarea din Izumo, urcase pe muntele Hōno. Privind în zare, îşi dorise atunci să ajungă o dată şi în Coreea.

„Ai un dor de ducă nemaipomenit!” remarcase atunci Kyuz5, râzând.

Deşi Sankuro nu i-a spus nici măcar în glumă că ar fi vrut să-l urmeze pe suveran, ea şi-a dat seama totuşi cât de mult i-ar fi plăcut ei să-l însoţească pe Densuke, ştiind că acesta avea să lipsească un lung răstimp. Nu pentru că-l iubea, ci pentru că se obişnuise cu chipul blând şi mai ales o fermecase cu dansul şi cântecul lui.

— Sankuro, şi Densuke ajunge până-n China şi India?

— Păi, dacă merge suveranul, Baian i se alătură… şi atunci, fireşte că-l ia şi pe Densuke.

— Hai să mergem şi noi!

— Cât entuziasm pe capul tău!

Sankuro a luat-o înainte, spre strada Shijo Muromachi. Îşi croia drum prin puhoiul de oameni, ameţită. Pe când îşi făcea loc prin mulţimea ce se îndrepta spre răsărit, Okuni s-a auzit strigată.

— Ce surpriză! Okuni în persoană!

A văzut coborând oblonul palanchinului din dreptul ei. Dându-şi seama cine era bătrânelul dinăuntru, Sankuro a îngenuncheat, exclamând:

— Domnule Kanbei! Nu v-am văzut de foarte multă

vreme!

Suekichi Kanbei venise înadins în capitală ca să vadă procesiunea suveranului. Poposise în apropierea reşedinţei Juraku. Purta un chimono din mătase, cu blazonul familiei.

— Okuni, nu vrei să vii să dansezi? Am să trimit un mesager să stabiliţi amănuntele. Unde locuieşti?

— Aproape de câmpia Toribe.

— Ce frumoasă te-ai făcut în trei ani! Bravo ţie! zise el, zâmbind, pe când un slujitor se pregătea să ridice oblonul.

Sankuro a apucat să-l întrebe:

— Domnule Kanbei, cât credeţi că o să dureze războiul în China?

Kanbei ezită puţin înainte de-a răspunde. Nu-i stătea în fire să vorbească despre lucruri atât de importante.

— N-o să ţină mult. Ţăranii s-au cam săturat!

— Aşadar, o să se termine repede?

— Sper.

Sankuro l-a petrecut cu privirea până când palanchinul a dispărut în zare. Nici el, nici Okuni nu prea înţelegeau ce legătură avea războiul cu situaţia ţăranilor, dar jubilau la gândul e că nu va dura mult, iar Sankuro era încredinţat că suveranul va câştiga. Pe Okuni au mirat-o teribil vorbele lui Suekichi despre starea de oboseală la care ajunseseră ţăranii şi s-a gândit imediat la bătrâna din Moriguchi. Şi ea spusese cam acelaşi lucra.

Stând picior peste picior în palanchinul său, Kanbei se gândea la procesiunea suveranului. Nici nu ştia cum s-o interpreteze. Se întreba dacă era în toate minţile. Pe lângă altele, Kanbei avea afaceri serioase şi în transportul maritim, pentru care obţinuse oficial scutire de taxe din partea lui Hideyoshi încă din anul

1588 şi, imediat după aceea, din partea lui Ieyasu Tokugawa, pe atunci guvernator de Mikawa. I se garanta astfel libertatea intrării şi ieşirii vaselor. După ce Ieyasu îşi extinsese guvernarea, Suekichi obţinuse permisiunea de a pătrunde şi în câteva porturi din partea de răsărit a Japoniei. În vederea invaziei plănuite, Hideyoshi le ceruse

supuşilor să-i pună la dispoziţie toate armele şi proviziile, precum şi mijloacele de transport pe care le deţineau. N-avea cum să se eschiveze. Când o invitase pe Okuni să danseze, nu făcuse o afirmaţie nechibzuită, ci pur şi simplu nădăjduia că războiul avea să se termine foarte curând. El trimisese vasele la Nagoya, însă nu-şi punea prea mari speranţe în victoria lui Hideyoshi. Prin urmare, nici nu se aştepta la vreo răsplată. Şi, ca să nu se mai gândească la tot efortul inutil pe care-l făcuse, hotărâse să-şi petreacă mai plăcut timpul, ascultând cântecele şi privind dansurile fetelor din Izumo.

Văzând procesiunea de azi, nu putuse să n-o compare cu cea din Kantō – zona de răsărit. Pe atunci, niciun general nu purtase armură sau coif. Şi-a amintit de Ieyasu Tokugawa şi generalii săi, aflaţi într-o stare de spirit proastă. Făcând parte din trupele de avangardă, ei începuseră deja pregătirea vaselor staţionate la Nagoya. Spre deosebire de generalii lui Hideyoshi, oamenii lui Tokugawa erau puşi pe treabă. Chiar dacă era socotit vasalul lui Hideyoshi, *daimyō* Ieyasu jucase un rol deosebit de important în negocierile de pace pentru unificarea Japoniei. După părerea lui Kanbei, Ieyasu era mai diplomat decât Hideyoshi. Pe deasupra, se pricepea la politică şi probleme administrative. Din orice unghi îl privea, îl considera cel mai potrivit să devină conducătorul suprem al ţării.

Atitudinea samurailor care lucrau pentru ambii stăpâni nu avea nimic de-a face cu conduita şireată a negustorilor. Kanbei se mişca după cum bătea vântul. Cât îl petrecuse cu privirea pe suveran, luase hotărârea să fie mai degrabă de partea lui Ieyasu. Presupunea că acesta din urmă nu trecea peste ape şi urma să aibă un rol neînsemnat în cucerirea Chinei. Kanbei voia să se limiteze la transportul pe apele din ţară, să nu mai trimită niciun vas în Coreea. Credea că era mai înţelept să nu-şi pună capul în pericol. Negustorilor nu le plăcea să vâslească pe mări primejdioase. S-a hotărât să se îndrepte spre Nagoya chiar în ziua următoare, să ajungă înaintea suveranului,

pentru a-l întâmpina acolo. Trebuia totuşi să-i atragă atenţia în vreun fel. În capitală fusese prea multă lume şi nu ieşise deloc în evidenţă. Şi nădăjduia să i se încredinţeze lui transportul naval intern.

După ce şi-a făcut ordine în gânduri, a deschis ochii pe care-i ţinuse închişi până atunci.

12

Până-n vară n-a sosit nicio veste de la Kanbei Suekichi. Războiul nu s-a încheiat doar din cauză că ţăranii obosiseră şi se săturaseră de viaţa lor grea. Aşadar, prezicerea lui Suekichi nu s-a adeverit, şi nici el nu şi-a mai ţinut făgăduiala.

Lucrurile au mers pe dos. Batalioanele lui Kiyomasa Katō, Yukinaga Konishi şi altele au plecat primele de la Nagoya din Hizen. În luna mai au asediat câteva castele din Coreea. Ostilităţile s-au precipitat, iar rezultatele au fost uşor de ghicit. Aflând toate astea, Hideyoshi a vrut să meargă pe front, dar s-a văzut nevoit să rămână la castelul de la Nagoya, unde l-a oprit însuşi împăratul. Şi acolo a continuat destrăbălările cu care se obişnuise în capitală. O ţinea numai în petreceri, ziua şi noaptea, îmbătat de gândul că victoria îi aparţinea oricum. Primind vestea că mama lui era pe moarte, a pornit imediat spre Ōsaka, în toiul nopţii. A călătorit fără întrerupere, dar n-a mai prins-o în viaţă. Suveranul a urlat de durere, iar unii dintre supuşii săi au răspândit vestea că leşinase. La funeralii au participat preoţi de la mai multe temple din Ōsaka, Kyōto şi Nara.

Fiind nespus de îndurerat, s-a gândit să-şi schimbe starea de spirit prin ridicarea unui nou castel la Fushimi, în partea de sud a oraşului Kyōto. Se spunea că urma să fie impunător. La ce-i mai trebuia unul? Abia-l terminase pe cel de la Nagoya. Se părea că suveranului îi plăceau grozav castelele şi doar construind câte unul putea să-şi alunge gândurile negre. Ōsaka…

Jurakutei… Yodo… Nagoya… şi acum Fushimi. Lumea era consternată.

Pe la mijlocul toamnei, Hideyoshi a mai pregătit o

procesiune măreaţă şi a plecat la Nagoya. Cam tot atunci, au sosit zvonuri îngrijorătoare de pe front. Câteva batalioane de-ale lui Hideyoshi se loviseră de o rezistenţă înverşunată la intrarea în Coreea, flota suferind pierderi uriaşe în faţa inamicului, care-şi pregătise cu meticulozitate atacul. Bineînţeles, vasele lui Kanbei Suekichi nu se aflaseră printre cele avariate. El fusese ocupat cu drumurile de la Hirano la Nagoya, apoi în Kantō şi Echigo. După ce a rămas fără provizii şi arme, flota a mers din rău în mai rău. Armata japoneză, înfometată, s-a pornit să jefuiască la drumul mare, ceea ce a atras ura locuitorilor. Grupurile de bandiţi au răsărit ca din iarbă verde, dându-le de furcă invadatorilor. La începutul anului, Yukinaga Konishi, care fugise din Pyongyang, a început negocieri cu trimisul Curţii chineze. Ostilităţile au încetat. Hideyoshi a trimis, de la castelul său din Nagoya, o comunicare scrisă în toată ţara, anunţând pierderea războiului. Nu s-au dat, fireşte, amănunte. Sankuro şi Okuni, cărora încă le răsunau în urechi cuvintele lui Kanbei Suekichi, n-au fost prea impresionaţi de cele auzite. Credeau mai degrabă că se interziseseră iar cântecele şi dansurile din cauza trecerii în nefiinţă a mamei lui Hideyoshi. Între timp începuseră lucrările la Castelul Fushimi şi, cum veştile de pe front erau crâncene, suveranul a plecat iarăşi la Nagoya. Oamenii din Ky5 to şi-au reluat traiul petrecăreţ, ceea ce însemna că artiştii nu duceau lipsă de spectatori. Situaţia financiară se anunţa prosperă.

Cântecele de dragoste erau la modă. Baladele pierduseră treptat teren, fiind înlocuite de cântece vesele, potrivite cu atmosfera plină de viaţă a capitalei.

Părul meu ferchezuit s-a zbârlit. Inima-mi liniştită A zvâcnit.

Odată cu melodiile, s-au schimbat pe nesimţite obiceiurile şi moda. Fetele purtau cârlionţii pe frunte, punându-şi părul pe moaţe şi împodobindu-l cu panglici sau fâşii de mătase colorate. Okuni îşi ţinea părul după urechi, dar tot îi mai cădeau şuviţe în timp ce dansa.

Profilul i se contura perfect şi cârlionţii i se unduiau odată cu trupul, într-o mişcare plină de efect. Lumea era pur şi simplu fascinată de frumuseţea ei.

Ce durere!
Inima-mi tânjeşte după tine
Zi şi noapte
Ne-ncetat.

O, dragoste şireată şi nebună! Hoţ de inimi ce eşti! Mă zvârcolesc şi mă răsucesc, şi nu mă odihnesc. Ce trist e să dormi singur După ce-ai dormit cu cel drag lângă tine. Doamne, câtă tristeţe!

Kanji avea o voce încântătoare. Okuni privea, fermecată, dansul lui Okane. Fata se perfecţionase. După cum se mişca, îţi dădeai lesne seama că înţelegea sensul cuvintelor din cântec. Okuni simţea şi ea că iubirea e şireată.

Otsuru şi Omatsu nu dădeau semne de progres, dar nici nu voiau să se despartă de Okuni. Chiar dacă nu se descurcau, erau ferm convinse că vor ajunge artiste cândva. Exersau din răsputeri. Cum aveau un strop de răgaz, cântau şi dansau ca nebunele. N-aveau pic de talent, dar Okuni nu se-ndura să le spună pe şleau. Nu era chip să scoţi vreodată ceva din ele. Însă n-o lăsa inima să le alunge sau să le ignore. Dacă cineva ear fi avut curajul să le sugereze să renunţe, probabil că s-ar fi opus Sankuro, neavând pe altcineva în locul lor. Ca să nu mai vorbim de Mame. Sankuro îl învăţase să bată la tobă. Şi el era ageamiu, dar mai dădea culoare spectacolelor.

Lui Sankuro i se părea o prostie să cânte la tobă în capitală în lipsa suveranului. El ar fi vrut să ajungă la Nagoya din Hizen, să afle o cale de a se apropia de Baian. Nu găsea însă nimic potrivit, acum, în toiul războiului. Prin urmare, s-a resemnat şi a rămas să dea reprezentaţii în capitală.

Sankuro ştia foarte bine că Hideyoshi îl numise *kanpaku* pe nepotul său şi-i cedase reşedinţa Juraku. Auzise că nu era un bărbat puternic. Asta n-avea însă nicio legătură cu faptul că el trebuia să-şi câştige totuşi

existenţa. Şi pentru că nu-şi mai permitea să hoinărească singur cu toba pe umăr, ca la Ōsaka şi Sakai, trebuia să profite de prilejurile care i se iveau. Se gândea la ce urma dacă murea suveranul, dar nu-i venea în minte nimic, mai cu seamă că asistase la procesiunea lui fastuoasă. Nu-i rămânea decât să-l aştepte să se întoarcă în capitală. Numai că nimeni nu putea ghici data terminării războiului din China. Se plictisea îngrozitor aşteptând un eveniment incert. Ca să-i treacă plictiseala, Sankuro mai cânta din când în când.

Mi-e ciudă, zău.
Tare mi-e dor de Murogimi
Şi de Asatsuma.
Nu găseşti gheişe ca ele
Pe toate drumurile.
De-ar fi în Omi.
Aş da o fugă.
Dar acolo.
Sunt prea departe.
Hai să vâslim…
Şi să vâslim!

Fiind în trupa Kanze, se instruise de mic şi se specializase la tobă. Cu toate astea, mai şi cânta, dar altfel decât Kanji. Avea un stil propriu. Îmbina cântecele moderne cu balade şi cu melodii populare. Era genul care i se potrivea. Ori de câte ori cânta Sankuro, Okuni se încorda toată şi începea să bată ritmul cu picioarele şi apoi să se lase pradă dansului, îndreptându-şi spatele şi întinzând braţele. Se simţea plutind în al nouălea cer. Chiar dacă unor balade nu le găsise ritmul potrivit sau un sfârşit pe măsură, spera că avea să vină şi ziua în care va atinge desăvârşirea. Sankuro îi privea picioarele. O afectase destul de mult perioada în care nu putuse dansa. Simţea asta în sprinteneala lor şi în elasticitatea corpului. Okuni îşi muşca buzele, se îndrepta iar, mândră, de parc-ar fi câştigat o mare victorie. Cu

toate că Sankuro o mai certa sau îi arunca o privire mai dură, doar ei doi înţelegeau ce se petrece.

„N-am să mă despart niciodată de el. Nici el n-o să găsească altă femeie care să răspundă bătăilor de tobă aşa cum o fac eu”, îşi spunea Okuni încântată.

Ca să-l facă să gândească aidoma ei, nu-i rămânea decât să fie desăvârşită. Nu-şi încăpea în piele de fericire la gândul ăsta.

Când nu cânta, Sankuro era foarte morocănos. Nu reuşea să scape de melancolie şi nici măcar Okuni nu-i intra în voie. De aceea, îi plăcea grozav să-l vadă cântând şi bătând la tobă. În clipele acelea simţea între ei o legătură puternică, pe care nu o tulbura nimic. Era mai fericită chiar decât atunci când făceau dragoste, în liniştea nopţii. În asemenea clipe i se mai întâmpla să-şi amintească de Oan, de felul în care plecase de-acasă, nebună. Când se dezlipeau unul de altul, Okuni intra în panică. Niciodată însă nu se întâmpla aşa ceva atunci când el cânta şi ea dansa. Nimeni nu se strecura între ei. Nici măcar Oan.

— Otane a născut un băiat.

— Iar?

Cu toată barba falsă pe care o purtase la procesiune, Hideyoshi i se păruse lui Okuni tare bătrân.

— Da, îl cheamă Ninomaru.

— De ce?

— Pentru că atunci când Otane s-a întors de la Yodo la Ōsaka, a locuit în a doua incintă a castelului, care se cheamă *ninomaru.*

Sankuro se umfla în pene când dădea astfel de explicaţii, chiar dacă uneori se limita la amănunte prosteşti. Okuni se mira întotdeauna când afla câte ceva de la el. Şi-a amintit de palanchinul splendid care se

îndreptase către Castelul Yodo, de fătul lepădat, de naşterea de la castel… Ce furioasă fusese în acele momente, dar se calmase după ce născuse cealaltă, de parcă ea devenise fericita mamă. Când murise Tsurumatsu, îl jelise de parcă-i murise propriul copil! Iar a născut femeia aia! Şi tot băiat!…

— Norocoasa de ea! exclamă Okuni.

Okuni nu mai rămăsese însărcinată de-atunci. Nu-i venea să creadă că bătrânelul acela mic şi ofilit avea să fie tată. Cât de mult îşi dorea şi ea un copil! Dintre toate femeile lui Hideyoshi, doar Otane îi dăruise copii. Aşadar, nu numai ea era norocoas ci şi el. După ce i-a murit primul copil, a avut mare grijă de Otane. Se simţea cu atât mai fericit, cu cât ştia foarte bine că acela pe care-l numise *kanpaku* nu făcea doi bani.

Vestea suna bine şi pentru Sankuro. El, care-şi pierduse aproape orice speranţă cu trei ani în urmă, năzuia din nou să se apropie cumva de Hideyoshi.

— Okuni, plecăm la Ōsaka.

— De ce?

— Nu mai întreba! Chiar nu-ţi dai scama? Suveranul va reveni acolo, Baian e cu el… Trebuie să mergem şi noi.

— Pentru că suntem slujitorii lui Baian?

— Grea mai eşti de cap… Chiar dacă nu pricepi, tot plecăm…

S-a întâmplat întocmai cum prevăzuse Sankuro. Hideyoshi jubila pentru că avea un nou moştenitor şi puţin îi păsa că pierduse războiul. Uitase complet de planurile ambiţioase de a cuceri China. Purtarea lui îi nemulţumea pe generali, însă pe el nu-l mai interesa nimic în afară de fericirea personală. S-a înapoiat la Castelul Ōsaka, însoţit de o procesiune fastuoasă – nobili, samurai, slujitori. Cu un an în urmă se întorsese la Ōsaka, cu un cortegiu uriaş, pentru că murise mama lui. Acum… iarăşi… Parcă nici nu-i mai păsa că avea de condus o ţară.

Baian l-a urmat, iar Densuke, revenind la Templul Hoshi, a avut astfel ocazia să le vadă pe fete după o lungă perioadă de timp.

— Cum stau lucrurile pe front, Densuke? Zvonurile care circulă în capitală nu sunt grozave.

— La Nagoya, chiolhanurile se ţin lanţ. Generalii de pe front au solicitat prezenţa suveranului. Batalioane întregi au fost scufundate în mare. Cei ajunşi în Coreea au avut parte de experienţe cumplite.

— Şi ce se va mai întâmpla? întrebă Okuni.

— La Nagoya se vorbeşte numai despre nenorociri. Toată lumea e disperată. Pentru a masca starea de spirit, se scriu şi se cântă *kyoka.*

— Cântece umoristice?

— Da… Cam aşa:

Dacă taiko *nu-şi permite să cumpere zece baniţe azi, Cumpără doar cinci şi mâine, încă cinci!*

Fetele au pufnit în râs auzindu-l pe Densuke. Sankuro s-a încruntat.

— Densuke, oare ce părere o să aibă domnul Baian dacă află că circulă asemenea cântece?

— Domnul Baian le ştie. Cei care le-au compus fac parte din elită. Şi el le apreciază atunci când sunt cântate bine. La Nagoya nu există nici măcar o singură persoană care să nu le fi auzit.

— Se zvoneşte c-au venit mesageri chinezi.

— De venit, au venit, însă nu ştiu amănunte. Am aflat doar că s-au iscat o mulţime de neplăceri…

Nimeni nu aflase prea multe. Lumea zicea că pe suveran nu-l mai interesa nicio negociere. I se născuse moştenitorul şi asta însemna totul pentru el. Aşadar, nu s-a mai sinchisit să se ducă la Nagoya şi să lămurească lucrurile. Nu voia decât să se ocupe de familie. Pentru că primul copil purtase porecla de Sutegimi, care se dovedise a fi ghinionistă, pe al doilea moştenitor l-au poreclit Hiroi[56] şi i-au dat numele de Hideyori. Baian era plecat toată ziua la castel şi nu-l prea vedeau pe la Templul Hoshi, iar când stătea totuşi acasă, avea de scris. Chiar dacă mai dădea

56 *Suteru* înseamnă „a arunca", *birou,* „a culege". Conform credinţei populare, copiii cu probleme de sănătate scapă de acestea dacă sunt aruncaţi sau culeşi de la răspântii de drumuri.

ochii cu Sankuro, nu şi-a mărturisit niciodată dorinţa de-a o vedea pe Okuni dansând.

— Domnule Baian!

— Ce doreşti, Sankuro?

— N-aţi vrea să vă relaxaţi în pauzele de scris? Să vă cânt ceva?

— La tobă?

— Da.

— Bine, haide! O să cânt şi eu una sau două din compoziţiile mele.

Baian compusese cântece proslăvind faptele de arme ale lui Hideyoshi. Erau fragmente pentru piese No. Acolo unde nu-i plăcea cum îi ieşise ritmul, rescria, recompunea… L-a pus şi pe Sankuro să i le interpreteze. Mai dădea din când în când din cap, nemulţumit.

Pe Baian nu-l preocupau decât situaţia de la Castelul Ōsaka şi starea de spirit a suveranului. Prin urmare, nici măcar n-a adus vorba de Okuni.

Densuke, pe de altă parte, profita de orice ocazie pentru a sta de vorbă cu Okuni. Nu prea era dispus să povestească despre ceea ce se întâmplase la Nagoya. Prefera să ştie ce mai făcuse Okuni între timp, câte cântece şi dansuri mai învăţase, care mai era moda în capitală. O năucea cu întrebările.

— Locuitorii din Kyōto sunt mult mai sensibili decât cei din Ōsaka. Am văzut acolo şi piese No interpretate la răspântii… şi multe altele. Densuke, să ştii că niciun dans nu-i atât de frumos ca *Firul tors* pe care-l dansezi tu.

— Nu exagera, spuse el, stânjenit.

— Îmi doresc din tot sufletul să vină vremea când o să putem improviza iar o scenă şi să dansăm amândoi.

— Zău? Eu m-am gândit numai la asta, tot timpul cât am stat în Nagoya.

Densuke a tăcut, dus pe gânduri. S-a abţinut să spună mai multe. Era adevărat. În perioada şederii la Nagoya, tânjise după Okuni. După ce-o văzuse la procesiunea lui Hideyoshi de la Kyōto, când el ducea de căpăstru calul lui Baian, imaginea ei nu-i mai ieşise din

minte. Chiar şi acum, după un an de zile, simţea că-i bate inima mai tare doar amintindu-şi ziua aceea, în drum spre Kyoshu nu dormise nopţi întregi, stând cu gândul numai la ea. Apoi, în tabără, obsedat de Okuni, nu se atinsese de nicio târfă, din cele ieftine, aduse camarazilor săi. A înţeles însă că acestea erau o momeală, mai ales pentru ţăranii legaţi de pământurile lor, care începuseră să evadeze.

Când ţinea cu tot dinadinsul s-o alunge din minte pe Okuni, Densuke se îmbăta şi mai agăţa câte o prostituată. După aceea se căia atât de tare, încât îl durea inima. Îşi spusese de nenumărate ori că Okuni îi aparţinea lui Sankuro, şi totuşi nu se putea apropia de nimeni altcineva. Fata îi acaparase toate gândurile – vocea, unduirea corpului şi paşii sprinteni de dans; Okuni care se prăbuşise în zăpadă, pătându-şi chimonoul; Okuni pe care o luase apoi în braţe şi o dusese la bătrâna din Moriguchi… Toate se prăvăleau peste el ca o avalanşă. Lui Densuke îi plăcea doar capitala. La Nagoya se simţise îngrozitor.

Okuni, întoarsă la Ōsaka după ce stătuse atâta timp la Kyōto, îşi dădea seama cât de mult se deosebeau ca fire locuitorii celor două oraşe. Nu mai avea chef să danseze şi să cânte decât în capitală. Nu înţelegea de ce ţinuse Sankuro să se întoarcă în oraşul care, pentru ea, n-avea nici sare, nici piper.

Era nespus de bucuroasă că-l revedea pe Densuke, dar ştia la fel de bine că acesta avea datoria să-l urmeze pe Baian pretutindeni. Aşadar, nu se întrevedea nicio posibilitate ca ei să danseze iar împreună, ca înainte.

Când Sankuro s-a lămurit definitiv că pe Baian nu-l mai interesau dansurile lui Okuni şi că nu avea de gând să le prezinte pe fete suveranului, a plecat de la templu. Era sfârşit de toamnă. Okuni a prins prilejul şi a mărturisit că voia să se-ntoarcă în capitală. Densuke i-a condus o bucată de drum. Sankuro era atât de supărat, încât n-a fost în stare să-i spună acestuia nici să se întoarcă la stăpân, nici că-i părea rău dacă nu mai vine cu ei.

Starea proastă a lui Sankuro era de înţeles. În primul rând, pentru că Baian îl trata ca pe un membru al trapei.

Uitase complet că lui i se datora existenţa acesteia, că el îi ceruse să se ocupe de fete. Cu toate că Sankuro îi mai trimitea din când în când o sumă de bani protectorului – deloc neglijabilă din punctul lui de vedere –, pentru Baian aceasta nu însemna mai nimic. Ba mai mult, considera că i se cuvine. Sankuro nu şi-a dat seama că Baian îl mai băga în seamă numai datorită banilor şi îl amăra profund răceala stăpânului, fără să se vaite vreodată ori să facă vreo aluzie. Poate că l-ar fi jignit şi astfel înrăutăţea şi mai mult situaţia.

Fetele au ajuns la Kyōto pe acelaşi traseu ca şi data trecută, tocmai pentru a evita trecerea prin satul Moriguchi. La confluenţa celor trei râuri au văzut Castelul Yodo. Ploua.

— Vai de mine! Ce se-ntâmplă aici?

— Dărâmă castelul.

— De ce?

— Pentru că nu mai au nevoie de el. Pesemne că transportă materiale la Fushimi.

Okuni era uluită. Rămase cu privirea aţintită la Castelul Yodo. Ploua cu găleata, însă toată lumea muncea. N-avea nimeni timp să-şi tragă sufletul. Bărbaţii dărâmau zidurile din piatră, încărcau bolovani în coşuri imense, cărau în spate stâlpi şi prăjini îmbibate cu apă, uzi până la piele. Câteva sute de ţărani luau parte la dărâmarea castelului pe ploaia torenţială.

Într-o zi cu viscol, Okuni îi văzuse construindu-l. Asta se petrecuse cu cinci ani în urmă. Aflase atunci de la bătrâna din Moriguchi despre nemulţumirile ţăranilor siliţi să muncească fără nicio răsplată şi fără să mai revină la casele lor până la terminarea construcţiei. Pentru demolarea castelului porniseră iarăşi la vânătoare de mână de lucru. Okuni îi privea cu durere în suflet cum se mişcau ţinând privirile-n pământ. Se gândi o clipă că şi tatăl fetelor se număra printre ei şi le întrebă dacă nu vor să-l caute. Otsuru şi Omatsu au răspuns aproape în cor, cu amărăciune-n suflet:

— Chiar dacă-l vedem, nu putem merge la el.

— De ce?

— Mai sunt şi alţi săteni acolo.

— Nu vreţi să întrebaţi, totuşi? zise Okuni.

— Lasă-le-n pace, i-o reteză Sankuro.

Lui Okuni îi părea rău că au ocolit satul Moriguchi. Ar fi vrut totuşi să le ducă pe fete la bătrână, să le împace, dar se temea de reacţia lui Sankuro. Aşadar, a mers tăcută mai departe, gândindu-se la construcţia aceea fără rost. La ce îi trebuise suveranului să înalţe castelul, ca apoi să-l dărâme? Cu cinci ani în urmă, bieţii ţărani se spetiseră la înălţarea lui, fără să li se permită să se întoarcă acasă măcar o singură seară. Munciseră neîntrerupt pe vremea aceea câinoasă, iar acum trudeau zi şi noapte ca să distrugă ce făcuseră atunci. Chiar nu mai înţelegea nimic.

Sankuro a lămurit-o cu răceală în glas.

— Au nevoie de Castelul Fushimi. Castelul Yodo nu mai serveşte nimănui.

— Nu pot opri construirea celui nou şi să-l folosească pe acesta?

— Nu, suveranului îi place Fushimi mai mult.

— Muncă inutilă…

— Aşa crezi? Consideri că Fushimi n-are niciun rost?

— Da. Nu eşti de părere că suveranul e cam nesăbuit?

— Pentru suveran nimic nu e în zadar.

Okuni se întreba de ce Sankuro înţelegea lucrurile astfel… pe dos faţă de ea. Îi urmări profilul arătos câteva clipe. Trecuse cu puţin de treizeci de ani, prinsese un bronz frumos peste vară, avea o piele minunată… Era tare chipeş şi i se părea că se maturizase.

— Ce s-a-ntâmplat, Okuni? Ce-ai văzut?

— Nimic.

Okuni a întors capul ruşinată. Îi era teamă să-l înfrunte pe Sankuro. Se gândea doar la cât de rece şi distant putea fi. Se cutremura toată când îşi amintea de purtarea lui faţă de o an… Nu-i era greu să renunţe la o femeie. Dacă ar părăsi-o pentru alta… Okuni nu îndura nici măcar ideea. Prin urmare, avea multă grijă să nu-l

contrazică şi să nu-l supere.

Cât timp au lipsit ei din Kyōto, Kanji şi Mame avuseseră grijă de casă. Ardeau de nerăbdare să le vadă pe fete înapoi. Kanji a luat-o de mână pe Okane, fugind cu ea spre Toribeno.

— S-a făcut tare frig! zise Mame, negăsind, ca de obicei, subiecte de discuţie.

Okuni şi fetele s-au apucat să pregătească mâncarea. Sankuro s-a aşezat în faţa focului cu braţele încrucişate, privindu-le.

„Nu se mai poate aşa, îşi zicea. Cât o să mai rămân artist de stradă? Chiar am dat cu piciorul la tot ce-am învăţat în trupa Kanze? Rău am făcut că m-am lăsat numai în nădejdea lui Baian! Au trecut anii peste mine. Regretele nu-şi mai au rostul”.

Scrâşnea din dinţi de necaz.

Ploaia s-a oprit a doua zi dimineaţă. Obosite de drum, fetele au dormit duse. La trezire, au început să se pregătească pentru a ieşi în oraş să danseze. Sankuro nu şi-a luat toba cu el. La un moment dat, s-a despărţit de grup şi a pornit spre o zonă mai aglomerată a capitalei.

— Sankuro! Unde mergi?

Okuni a alergat, mirată, după el.

— Mă duc să văd castelul.

Lui Okuni nu-i venea să creadă. Rostise şi ea exact aceleaşi cuvinte cu cinci ani în urmă.

— De ce?

— N-am un motiv anume. Vreau doar să văd castelul.

— Castelul dărâmat?

— Nu, mă duc să văd Castelul Fushimi.

Când şi-a dat seama că nu glumea şi că vrea să meargă singur, Okuni l-a lăsat în pace, cu părere de rău. S-a resemnat şi a încercat să nu se mai gândească la tobă. Trebuia să se mulţumească şi cu cântecele lui Kanji, să danseze pe ritmul lor. Pe Okuni o durea sufletul că nu se afla împreună cu Densuke. Dansul lui era neîntrecut. O bătea gândul să-l înveţe şi ea într-o bună zi.

Auzind că Sankuro mergea să vadă Castelul Fushimi,

Okane a pufnit în râs.

— Cine se-aseamănă se-adună!

Şi-a amintit că şi Okuni plecase de capul ei să vadă Castelul Yodo, care se înălţa pentru o femeie însărcinată. Numai că motivul de-acum al lui Sankuro era altul, şi de aceea s-a întors bine dispus.

— Fushimi e mult mai frumos decât Juraku. Nici Yodo nu se compară cu el.

— Şi cine o să locuiască acolo?

— Suveranul.

— Dar în Castelul Ōsaka rămâne cineva?

— Dacă se va stabili la Fushimi, celelalte două reşedinţe vor fi doar vizitate din când în când. Ninomaru se mută cu suveranul.

— Chiar şi Ninomaru?

— Da, copilul va sta împreună cu părinţii.

Construirea castelului a început în luna august, iar în anul următor, în aprilie, a fost gata. Peste vară s-a născut moştenitorul, Hideyori. Aşa că Hideyoshi, nerăbdător, a hotărât ca la sfârşitul lunii să aibă loc ceremonia de inaugurare. Războiul nu se terminase, negocierile cu Coreea şi China erau în impas, şi totuşi lui Hideyoshi nu-i păsa deloc de situaţia de pe front, spre disperarea generalilor săi. De când se născuse Hideyori, o ţinuse în chefuri. La venirea primăverii, poruncise o procesiune fastuoasă care să-l însoţească la sărbătoarea florilor de cireş, până la poalele muntelui Yoshino. Îşi făcea deseori timp şi pentru a interpreta piesele No scrise de Baian special pentru el. Oamenii de rând se molipsiseră şi ei de bună dispoziţie, astfel încât toată capitala trăia parcă într-o sărbătoare continuă. Dacă fetele îşi improvizau o scenă, adunau cu siguranţă spectatori în jurul lor.

— Ce-ar fi să ne instalăm lângă podul Gojo? sugeră Sankuro, ştiind că suveranul se mutase la Fushimi.

Podul Gojo era pe ruta Fushimi-Kyoto. Suveranul avea să treacă pe-acolo ori de câte ori se întorcea la Juraku sau când mergea să-l viziteze pe împărat. Şi la ducere, şi la întoarcere. Când a făcut propunerea, Sankuro a socotit că

procesiunea va fi oricum aproape de ei şi, dacă suveranul îi va vedea, îi vor stârni interesul.

Nimeni din trupă nu se gândise atât de departe şi nici nu ştia vreunul ce era în capul lui Sankuro, însă nu aveau de ce să se împotrivească.

Mame, care se ocupa de aranjarea spectacolelor, a conceput un fel de teatru în albia majoră[57] a râului Kamo, pe partea de răsărit, în apropierea podului. Scena era cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decât rogojinile pregătite pentru spectatori. Nu numai că semăna cu teatrul No, însă lucrurile au fost astfel gândite, încât, dacă apărea un oaspete de seamă – bunăoară suveranul – în palanchin sau călare, acesta să vadă foarte bine reprezentaţia din poziţia în care se afla. Ca să împiedice trecătorii să privească pe furiş, fără să plătească, au ridicat un gard de lemn cât un stat de om, acoperit cu pânză opacă, însă destul de viu colorată, într-un galben luminos, ca să stârnească interesul curioşilor. Sankuro era absolut convins că suveranul nu va trece pe acolo fără să se oprească.

— Când dansaţi lângă podul Goj5, aveţi grijă să purtaţi cele mai bune chimonouri înflorate şi să vă prindeţi frumos părul cu podoabele de preţ.

Auzindu-l pe Sankuro, fetele au sărit în sus de bucurie. Sosise vremea când se deschideau ultimele flori de cireş bătute. Purtate de aripile vântului, aşterneau pe jos un covor minunat. Iar ele n-aveau nevoie să-şi pună mai multe rânduri de chimonouri ca să le ţină de cald. Frigul iernii trecuse. Puteau să se îmbrace cum pofteau.

— Ce-ar fi să punem totuşi două chimonouri unul peste altul? sugeră Okuni.

Zis şi făcut. Okane a procedat la fel. Au făcut câţiva paşi de dans şi şi-au dat seama că linia şoldului se vedea armonios şi că poalele nu se agăţau de picioare chiar dacă ritmul era mai vioi. Culorile vesele ale chimonoului care se afla dedesubt apăreau şi dispăreau la fiecare mişcare.

---

57 Râul Kamo are o albie minoră (cea în care curge apa), o albie majoră (malul albiei minore) şi un mal superior înalt.

— Nu e rău deloc! exclamă Sankuro.

Okuni le-a arătat fetelor cum să-şi prindă părul, în aşa fel încât coafura să fie înaltă şi aranjată atrăgător, ca să iasă în evidenţă şi farmecul siluetelor.

Sălciile de pe malul râului Kamo se mlădiau în bătaia brizei. Sankuro era în vervă şi cânta la tobă. Mame bătea şi el toba. Okuni a dat semnalul, făcând să răsune clopotul cel mare, iar Kanji şi fetele au început să cânte. Lumea se aduna dinspre pod. În prima zi s-au bucurat de un mare succes. Buna dispoziţie a lui Sankuro a atras după sine entuziasmul tuturor.

Suveranul s-a întors de la Fushimi pe nepusă masă. A năvălit pe podul Goj5, însoţit de o suită restrânsă, în a treia zi de la începerea spectacolelor. Trecuse de prânz. Altă dată, gărzile îi anunţau zgomotos sosirea, dar acum lucrurile se precipitaseră brusc. Hideyoshi n-avea astâmpăr şi, când îşi punea ceva în cap, nu-l mai oprea nimeni şi nimic. Chiar îl bucura să ia lumea prin surprindere. De data asta a avut motive serioase să plece valvârtej.

Era supărat. În pofida faptului că ordonase construirea Castelului Fushimi pentru noul său moştenitor, concubina lui nu voia nici în ruptul capului să plece cu copilul din a doua incintă a Castelului Ōsaka. Din superstiţie. Tsurumatsu murise după ce fusese mutat din locul în care se născuse. Hideyoshi se simţea obligat să facă aşa cum voia Otane. Poate avea dreptate. Forţele malefice stăteau la pândă, pe drum. Cu toate astea, nu-i plăcea să locuiască singur în castelul cel nou.

În plus, primise veşti proaste de la ostile întoarse de pe front şi staţionate vremelnic la Nagoya – pierduse foarte mulţi oameni, iar peste supravieţuitori se abătuseră nenorociri cu duiumul; dezastrele îi urmăriseră la tot pasul pe întinderea de neînchipuit a Chinei… Se înfuriase tare, însă n-avea pe cine da vina. Cele întâmplate erau numai urmările propriilor greşeli.

Ca să se liniştească, s-a apucat să conducă o ceremonie a ceaiului. Dar necazurile nu încetaseră. Mânios

fiind că la Fushimi nu avea toate ustensilele de care dispunea la Ōsaka, în timp ce amesteca pudra de ceai în cel mai frumos şi sclipitor bol, creat de cel mai bun olar din ţară, l-a scăpat din mână. Bolul s-a spart în trei, iar conţinutul s-a vărsat pe *tatami.* Vina a fost, din nou, doar a lui. Prin stângăcia de care a dat dovadă, le-a lăsat oaspeţilor o impresie proastă. Nervos, a aruncat cioburile în grădină. Lovindu-se de pietre, s-au făcut ţăndări.

În aceeaşi zi, mai târziu, la întâlnirea cu Consiliul de guvernare a aflat că toată lumea era nemulţumită de Hidetsugu. Ar fi fost de datoria acestuia, ca regent, să-l povăţuiască pe împărat în problemele de politică internă. Când îi murise fiul, cu trei ani în urmă, Hideyoshi îl numise pe Hidetsugu regent şi-i cedase reşedinţa Juraku. Însă Hideyoshi avea acum un fiu şi toate greşelile lui Hidetsugu îl enervau peste măsură. Regreta din tot sufletul că se grăbise cu numirea. Chiar dacă nu ştia exact cu ce greşise acesta faţă de cei din Consiliu, şi-a descărcat asupra lui întreaga furie.

— Mă duc imediat peste el! tunase Hideyoshi.

A plecat spre Juraku însoţit de un grup mic de samurai şi slujitori. Nu voia să-l cheme pe Hidetsugu la el, pentru că ar fi trebuit să-l aştepte ore-n şir să ajungă la Fushimi. Intenţiona să lămurească lucrurile cât mai repede cu putinţă. A preferat să plece în palanchin, nu călare, nefiindu-i nici lui prea limpezi motivele propriei mânii. Stătea, supărat, picior peste picior, în palanchinul său maiestuos, încrustat cu aur.

Când a ajuns la podul Gojo, a ridicat oblonul şi a privit afară. A zărit teatrul lui Okuni, cu uşa de la intrare din lemn şi o draperie albastru-deschis. Dinăuntru se auzeau cântece vesele.

— Ce-i acolo? întrebă Hideyoshi pe tonul lui piţigăiat.

— Nişte bieţi artişti instalaţi în albia râului, răspunse samuraiul din dreptul lui.

— Nu mă interesează!

Cortegiul a trecut mai departe, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. De fapt, suveranul a uitat pe loc de trupa

lui Okuni.

Cuvintele lui s-au transmis din gură-n gură.

— Ce-a întrebat?

— Voia să ştie ce-i cu teatrul din albie.

— Dansează unii Nenbutsu Odori.

S-a zvonit că suveranul nu voia să-i vadă sau să mai ştie de ei. Toţi oamenii lui erau cu nervii încordaţi încă de dimineaţă, de când au aflat că spărsese bolul de ceai.

Baian se afla în cortegiu. Când i-au ajuns la urechi cuvintele lui Hideyoshi, s-a schimbat la faţă. A smuls hăţurile din mâinile slujitorului şi a ţâşnit furios spre balustrada podului.

— Sankuro! Okuni! Ieşiţi afară imediat! Vă calc în picioare!

Auzind strigătele, cei din teatru au ieşit, speriaţi.

— Ce s-a întâmplat, domnule Baian? întrebă Sankuro, îngenunchind.

Baian era şi mai agitat decât calul, care azvârlea din copite.

— Să nu vă apropiaţi de mine, cerşetori nenorociţi!

— Cu ce-am greşit, stăpâne?

— Nu sunt stăpânul vostru! Nu sunteţi slugile mele! Dacă mă-ntreabă cineva, nu vă cunosc! N-am ce vorbi cu voi!

— Ce s-a întâmplat? Cu ce-am greşit?

— Asta-i traseul suveranului! Nişte gunoaie ca voi n-au niciun drept să-şi instaleze un teatru la vedere. Jos cu el, imediat!

— Dar, domnule Baian…

— Gata! Gura!

Baian trase de căpăstru, îşi întoarse calul spre micul cortegiu şi traversă podul în galop.

Sankuro l-a petrecut cu privirea, încremenit. Nu înţelegea ce s-a întâmplat… în afara faptului că nu mai avea stăpân. Totul părea învăluit în mister. La început nu-l rugase pe Baian să-l ia sub protecţia lui. Fusese ideea preotului budist să-l ducă la Templul Hoshi. El îl rugase să le pregătească pe fetele din Izumo. Îi era limpede că

legătura s-a rupt în mod neaşteptat, că Baian nu mai voia să ştie de el.

„Dacă mă-ntreabă cineva, nu vă cunosc! N-am ce vorbi cu voi!”

Cuvintele îi răsunau dureros în urechi. Nu înţelegea nimic. De ce o schimbare atât de bruscă, chiar şi faţă de Okuni? Ea ce-o să priceapă din toate astea?

„Aş vrea să-i râd în nas într-o bună zi”, îşi spuse el, înciudat.

Totuşi, Sankuro şovăia încă. Nu ştia ce-l supărase pe suveran, însă în capul lui încolţea planul de a-l aborda direct, scoţându-l pe Baian din joc. Acesta-şi ieşise din fire de invidie, pesemne. Nu-i rămânea decât să nu-l mai bage-n seamă.

Nu reuşea să-şi scoată din minte cuvintele lui Baian. „Asta-i traseul suveranului! Nişte gunoaie ca voi n-au niciun drept să-şi instaleze un teatru la vedere. Jos cu el, imediat!”

— Îţi arăt eu ţie, domnule Baian! spuse Sankuro, scrâşnind din dinţi.

Se uita cu ură cum dispare dincolo de pod.

Privindu-i profilul, Okuni a observat că niciodată nu fusese atât de frumos şi de curajos. O senzaţie de fericire a străbătut-o din cap până-n picioare. De multe ori se întristase la gândul că n-o iubea şi avusese senzaţia că e departe.

În noaptea aceea, Sankuro a strâns-o în braţe cu atâta putere încât a simţit că deveneau un singur trup… şi că-n el bătea o singură inimă. L-a simţit mai aproape decât oricând.

„Nu cred că mai există o pereche atât de fericită în toată ţara”, îşi zise în sinea ei.

O copleşea bucuria împlinirii.

— Sankuro! strigă ea, fără să-şi dea seama.

Era topită. Plutea în mrejele fericirii… şi-aşa a adormit. Nu însă înainte de a se gândi că poate va avea un copil. Nu-şi dorea decât să i se împlinească visul.

Planul urzit de Sankuro şi hrănit cu speranţe de atâta vreme se spulberase într-o clipă. Cât trăia Baian, nu se mai putea apropia de suveran. Îl măcina adânc furia pe care o nutrea faţă de preot, iar cearcănele i se adânceau din zi în zi. Timp de şapte ani nu se gândise nicio clipă să abandoneze trupa şi să cânte de unul singur, ca pe vremuri. În capitala în care distracţiile se ţineau lanţ, ar fi putut trăi cu Okuni şi fără teatrul lor. Chiar de-i trecea mânia, rămâneau cicatricile din suflet. Aşadar, trebuia să părăsească locul care-i atrăsese, brusc, necazuri.

Pe Kanji şi Mame îi uimise atitudinea lui Baian. De teamă să nu li se întâmple ceva neplăcut, voiau să fugă de-acolo cât mai repede, îndemnându-i şi pe Sankuro şi Okuni să plece.

— Unde ne-am putea duce?

— Ce ziceţi de podul Shijo?

— Nu-i o idee rea.

Sankuro, care se împotrivise propunerii de a merge la Templul Kitano-Tenjin, de frică să nu-l supere pe Baian se gândea acum că ar fi fost nimerit să-şi instaleze un teatru chiar în locul care-i displăcea acestuia.

Albia râului Kamo era la fel de mare în dreptul podului Shijo ca şi la Gojo. Aveau şi-acolo voie să-şi înalţe un teatru şi să locuiască prin preajmă. Spre deosebire de Goj5, care lega Fushimi de capitală, în zona Shijo se afla Templul Gion, care aduna în jurul lui, mai cu seamă la sărbătorile populare, lume multă, printre care tot felul de artişti itineranţi. Aici se puteau vedea, încă din perioada Heian, spectacole desfăşurate în împrejmuiri din rogojini. Aşadar, era o zonă cât se poate de potrivită pentru reprezentaţii.

Dar Kanji şi Mame aveau motive mult mai simple să se mute în Shijo: se aflau aproape de capătul podului Gojo, aşa că puteau căra uşor materialele folosite la fostul teatru. Pe de altă parte, se simţeau mai în siguranţă, zona fiind deja locuită.

Pe Sankuro îl mângâia gândul că aveau să-şi

construiască în Shijo o minunăţie de teatru, care să atragă privirile tuturor şi să le depăşească pe celelalte.

Socotea că pe spectatori îi atrăgea mai mult teatrul lor decât o improvizaţie din rogojini. Acesta urma să aibă o scenă ridicată de la pământ, să fie împrejmuit cu un gard de lemn, acoperit cu o pânză opacă, de un galben luminos, iar la intrare, un fel de draperie albastră. Când se va cânta Nenbutsu Odori, acordurile melodiei vor răsuna limpede în preajmă şi lumea va ciuli urechile. Sankuro nu-şi mai încăpea în piele de mândrie că o să li se ducă vestea în tot oraşul.

Războiul cu Coreea nu se terminase. Proviziile soldaţilor lui Yukinaga Konishi se sfârşiseră, aşa că acestora li s-a ordonat retragerea. Negocierile de pace cu marea împărăţie a Chinei se aflau şi ele în impas. Hideyoshi părăsise viaţa politică şi nu-l mai interesau decât petrecerile şi familia. Trecuseră trei luni de când Sankuro şi trupa lui avuseseră de suferit din cauza toanelor suveranului, văzându-se nevoiţi să se mute. Cam tot pe-atunci, situaţia de pe frontul Coreei s-a înrăutăţit. Foametea făcea ravagii, iar coreenii au început să opună o rezistenţă îndârjită atacatorilor, obligându-i pe generalii japonezi să se predea. Soldaţii coreeni au folosit armele confiscate ca să-şi întărească poziţia. Între timp, Hideyoshi se delecta cu priveliştea florilor de cireş de la poalele muntelui Yoshino şi se ocupa de ceremonia ceaiului. Războiul cu China, anunţat cu surle şi trâmbiţe, se sfârşise dezastruos, iar generalii de pe front nu mai puteau aştepta, calmi, ordinele lui Hideyoshi. Konishi trebuia să ia măsuri urgente. Prin urmare, a trimis un mesager la împăratul Chinei pentru a cere să fie primit de acesta şi a-i propune începerea negocierilor de pace. Lucrurile s-au târâgănat până în decembrie, iar Hideyoshi, l-a primit pe mesagerul împăratului chinez abia după un an şi jumătate.

În capitală, subiectul principal al discuţiilor nu-l constituia situaţia de pe front, ci nelegiuirile lui *kanpaku,* aflat la reşedinţa Juraku.

Hideyoshi îl numise succesor pe nepotul său,

Hidetsugu, în momentul în care el nu avea încă un moştenitor. Renunţase la titlu din cauza durerii provocate de moartea lui Tsurumatsu. La vremea aceea, Hidetsugu împlinise douăzeci şi patru de ani.

Atunci, având oarecum cugetul neîmpăcat, Hideyoshi a luat unele măsuri neaşteptate, impunându-i acestuia învăţăturile confucianiste. Când l-a asigurat că nu-şi va încălca promisiunile, Hidetsugu a jurat pe cei opt miriade de zei, pecetluindu-şi cu propriul sânge jurământul scris. Gestul lui Hideyoshi a fost mai mult de convenienţă, dar i s-a părut firesc să procedeze astfel.

După doi ani însă, iată că norocosul suveran a avut parte de un alt băiat, pe nume Hideyori, pentru care construise Castelul Fushimi. Dată fiind legătura de sânge, directă şi puternică, îşi dorea acum să-l lase moştenitor pe acesta. Înfricoşat de o asemenea posibilitate, *kanpaku* Hidetsugu a făcut greşeală după greşeală. Hideyoshi s-a repezit la Juraku să-i ceară socoteală, în pofida faptului că-i promisese, la un moment dat, că îl va căsători pe fiul său, Hideyori, cu fiica lui, lăsându-şi astfel fiul moştenitorul lui Hidetsugu, s-a răzgândit. Abia trecuseră câteva luni de la naşterea lui Hiroi şi gândurile lui Hideyoshi se îndreptau doar spre moştenitorul direct. Uitase cu totul de războiul din China şi de situaţia de pe frontul din Coreea.

Hidetsugu şi-a dat foarte repede seama de starea de spirit a suveranului. Simţind că nu avea să i se mai permită multă vreme să fie la cârma ţării, l-a cuprins disperarea. Aşa că a început să se ţină de ticăloşii.

— Okuni, bine că am înălţat teatrul în apropierea terenului de călărie, zise încet Sankuro.

Se învârtise pe malul râului în zona Shijo, însă nu găsise un loc mai potrivit. Terenul respectiv aparţinea Templului Kitano-Tenjin, unde se ţineau festivaluri în fiecare lună şi se aduna multă lume. Îşi aminti cât de intens trăise ritualul Usokae de la Tenman-Tenjin şi ardea de nerăbdare să mai treacă prin experienţe neobişnuite.

Lui Okuni i-a sunat ceva ciudat în vocea lui Sankuro şi i-a cerut amănunte.

— De ce?

— *Kanpaku* Hidetsugu s-a antrenat pentru trageri şi-a omorât un ţăran.

p! iiipijP!;

— Cum?

— A ţintit un ţăran de pe câmp şi l-a făcut zob.

Okuni rămase împietrită. Kanji şi Mame schimbară priviri între ei, iar fetele începură să tremure.

— A omorât un ţăran pe câmp? Cu puşca? întrebară Otsuru şi Omatsu într-un glas.

Okuni era uluită. Dacă ar fi aflat bătrâna din Moriguchi, ar fi urlat de durere.

— De aceea, locuitorii din partea de apus a capitalei, în loc să se bucure de linişte şi pace, stau încuiaţi în casă. Nici pe terenul de călărie nu se cântă şi nu se dansează.

— Oare vom putea juca în teatrul nostru?

— Cum să nu? Stai liniştită. Albia secată a râului Kamo e în partea de răsărit. *Kanpaku* nu se înghesuie să meargă la Fushimi, aşa că puţin probabil să vină până pe-aproape.

— Şi totuşi, glonţul a zburat prin aer.

— Fii sigură că povestea asta nu va ajunge la urechile suveranului.

— Dar de ce-i lasă mână liberă unui astfel de *kanpaku?*

— Cred că s-au iscat ceva neînţelegeri între ei. Mai întâi s-a supărat Hideyoshi, apoi Hidetsugu s-a apucat de prostii. Ţăranii din partea de apus sunt tare nemulţumiţi… întâmplările nefericite s-au ţinut lanţ.

Sfătuitorii lui Hidetsugu l-au avertizat îndată, pentru că se temeau ca plângerile supuşilor să nu fie auzite de suveran. De aceea, Hidetsugu a renunţat la puşcă, dar a înhăţat un servitor care trecea prin faţa reşedinţei Juraku şi l-a străpuns cu săgeata, întâmplarea s-a răspândit ca fulgerul. Până şi suveranul a trebuit să accepte că nepotul lui era un om de nimic şi că trebuia să pună capăt cruzimii

lui. Tot mai mulţi locuitori se încuiau în casă imediat după prânz. Nimeni nu ştia când se vor sfârşi toate nelegiuirile.

— Nu ne mai construim teatrul? întrebă Okuni, îngrijorată.

— Partea aceasta a capitalei e mai aproape de Fushimi. Nu cred că avem motive de îngrijorare, răspunse Sankuro, încrezător.

Numai că, renunţând la puşcă şi la săgeţi, lui Hidetsugu i-a venit pofta să spintece pe cineva cu sabia. Circula zvonul că ar fi anunţat o răsplată în bani familiei omului care îşi oferea trupul. Însă nu se oferea nimeni să moară aşa, chiar dacă primea bani în schimb. Prin urmare, a pus mâna pe un individ care nu-i plăcea şi l-a târât în incinta reşedinţei Juraku ca să-l ucidă. *Daimyō* şi alte oficialităţi influente din administraţie au început să se alarmeze. Pe de altă parte, oamenii tremurau de frică. Stăteau încuiaţi şi bombăneau, la gura sobei, întrebându-se cum aveau să se termine lucrurile dacă faptele nemernice ale lui Hidetsugu continuau.

Din cauza ştirilor crâncene, a frigului şi zăpezii, trupa lui Okuni a amânat construirea teatrului. Chiar dacă fetele ar fi putut cânta şi dansa pe zăpadă şi-n frig, lumea n-ar fi ieşit din casă ca să le vadă.

În zilele în care nu dansa, Okuni se întrista. Simţea că nu mai are mâini şi picioare. Cum n-aveau reprezentaţii, îşi dădea silinţa să-şi perfecţioneze cântecele. Exersa împreună cu Kanji, încercând să adapteze tot ce era la modă. După ce terminau cu treaba la bucătărie şi aduceau apă, fetele făceau şi ele repetiţii.

De nu vii o seară Nu-s de-nvinuit că dau cu perna de pământ, în toate părţile.

Am impresia că se-apropie cineva. N-o fi de vină sakeul! Mă-mpleticesc, şovăi, Nu mă pot ridica să m-apropii de el.

Când avea chef, li se alătura şi Sankuro. Se pricepea la cântecele pentru teatrul No, foarte apreciate la vremea respectivă.

M-am îmbujorat tot. Să fie sakeul de vină? Doar n-o fi

demonul!

Şi demonul zise:

Nu te teme.

Sunt de nădejde.

Dacă te împrieteneşti cu mine.

Se-nţelege că la chefuri Nu sunt poftiţi Doar oameni!

Însă rareori cânta. Iarna, pe frig, stătea mai tot timpul mohorât. Ani de zile îşi pusese toate speranţele în Baian în zadar. S-a apucat de băutură… Sakeul îl atrăgea mai mult decât Okuni. Se simţea ca demonul din cântec. Nu se purta violent când se-mbăta. De obicei, îşi interpreta cântecele sale, mai tradiţionale decât ale lui Kanji şi Okuni, de care era foarte mândru. Aceştia îl ascultau respectuos. Okuni se ridică şi dansa.

— De ce naiba te mişti aşa? o întreba el pe un ton răstit.

Okuni făcea eforturi disperate să danseze mai potolit şi nu-şi dădea seama de ce-l deranjau figurile ei mai ample.

Lui Kanji şi Mame nu le plăcea sakeul, aşa că Sankuro bea de unul singur, cu nasu-n ceşcuţă. Bărbaţii abordau de obicei subiectul care-i plăcea acestuia cel mai mult: *Yamato Shiza*[58]*.* Îşi începea povestea cu fundalul impunătorului Templu Kofuku din Nara. Bucurându-se de patronajul shogūnului Ashikaga, acest gen de teatru a cunoscut o înflorire uluitoare, căpătând mai târziu denumirea de Kanze, care s-a despărţit de celelalte trei şcoli. Ori de câte ori povestea, Sankuro se îmbujora. Kanji şi Mame îl ascultau cu respiraţia tăiată, admirându-i erudiţia. Ei nu ştiau că trupa Kanze fusese preferata lui Ieyasu Tokugawa şi nici că actualul suveran acorda favoruri trupei Konparu. Gloria trupei Kanze părea să se oglindească în ochii lui Sankuro. Se entuziasma şi mai mult când îi vedea pe cei doi sorbindu-i cuvintele…

58 Gen de piesă No.

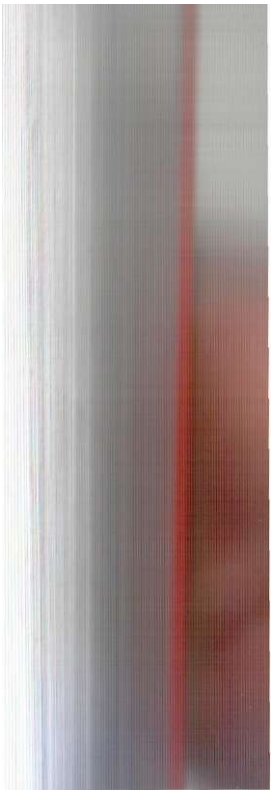

— Vă daţi seama că mi-am pus tot sufletul în trupa Kanze. Am trăit cu intensitate fiecare moment, încă de copil. Chiar dacă Baian nu mă bagă-n seamă, o să găsesc eu o cale să mă apropii de suveran.

Okuni ştia povestea de multă vreme şi mai auzise asemenea vorbe de nenumărate ori. Prin urmare, n-o mai impresionau ca la început. În plus, i se părea ciudat că Sankuro nu renunţa cu niciun chip la „marea lui speranţă”. Pe Okuni o fericea doar dansul. Nu voia decât să danseze în teatrul pe care urmau să-l înalţe la Shijo. Îşi dorea din toată inima să atragă spectatori care să cânte şi să danseze împreună cu ea. Asta era „marea ei speranţă” şi umbra suveranului n-avea cum să i-o tulbure. Pentru ea, acesta nu era decât un omuleţ bătrân şi ciudat, călare pe un cal alb. Ea nu înţelegea de ce Sankuro ţinea cu tot dinadinsul să se apropie de moşuleţ, chiar şi după ce nu-l mai aveau pe Baian ca sprijin.

Uneori, Sankuro o îmbia şi pe Okuni cu sake şi ea accepta. Prima oară când a dus ceşcuţa la gură, s-a mirat că există pe lume ceva atât de gustos. Când bea, se înfierbânta. Când se ridica, avea senzaţia că pluteşte deasupra norilor. Dansa în extaz.

„O fi efectul băuturii”, îşi zicea în sinea ei.

În urechi îi răsuna cântecul iubitului.

M-am îmbujorat tot. Să fie sakeul de vină? Doar n-o fi demonul!

Şi demonul zise:

Nu te teme!

Sunt de nădejde.

Dacă te împrieteneşti cu mine.

— Nu dansezi, Okuni?

— Dacă-mi cânţi, dansez.

— Hai că-ţi cânt!

Dorm singur, M-am obişnuit să dorm singur. Chiar şi-aşa, Lumea clevetește. M-am săturat De zvonuri şi lume clevetitoare! Puiul de rândunică Se-ntreabă Care-i adevărul?

După ce se-mbăta zdravăn, Sankuro cânta cu ochii-nchişi, fără să-i mai dea vreo indicaţie lui Okuni, care parcă era transpusă pe altă lume. Chiar dacă nu veneau nobili s-o vadă, nu-i păsa. Nu voia decât să danseze. Sankuro părea să încălzească iarna cu băutura lui, însă ea nu voia decât să vină primăvara, să vadă sălciile plângătoare înmugurind pe malul râului Kamo. Ştia că lumea va ieşi să le admire şi, astfel, va avea şi spectatori. Okuni prefera să se îmbete cu dansul ei decât să stea în casă cu Sankuro şi să bea sake.

Nu numai Okuni aştepta primăvara, ci şi fetele, Kanji şi Mame, până şi Sankuro. Iarna, stăteau ţintuiţi în casă fără să aibă mare lucru de făcut. Nu se putea pescui, fetelor le era tot timpul frig şi preferau să nu iasă… înainte de Anul Nou, şi-au scos totuşi hainele şi chimonourile la primenit, întinzându-le la soare. Apoi s-au apucat de cârpit. Se pregăteau pentru zilele când vor dansa iarăşi.

Kanji şi Mame mai mergeau să controleze dacă totul

era în bună stare la teatrul lor, dacă nu le-a furat cineva vreo scândură sau nu s-a stricat ceva. Aşa aşteptau ei primăvara.

Lumea se temuse să iasă din casă toată iarna, aflând veştile legate de cruzimea lui Hidetsugu. Dar, odată cu venirea primăverii şi cu înflorirea sălciilor, cartierul Shij5-Muromachi avea să se însufleţească iarăşi, cu lumea colindând prin oraş, cu tobele şi clopotele răsunând în albia râului. La Shijo, nu se va afla numai trupa lui Okuni, ci şi grupuri de No, trupa Saruwaka interpretând piese umoristice, tarabe cu mărfuri, persoane care aminteau de bătrânul dans Furyu. O atmosferă pur şi simplu incendiară".

— Se pare că florile se deschid mai devreme anul acesta.

— E firesc. Apa râului Kamo e mai călduţă. S-au înmulţit şi peştii…

Teatrul înălţat conform planului lui Sankuro era de-a dreptul atrăgător – pe dinafară şi pe dinăuntru. Ridicarea scenei de la pământ fusese o idee inspirată. Nicio altă trupă nu era atât de numeroasă. Prin urmare, trecătorii urmau să fie cu siguranţă atraşi de spectacolul lor. Mame s-a aşezat la intrare ca să-i taxeze pe curioşii care voiau să vadă ce se petrecea înăuntru. Pentru ieşirea spectatorilor, prevăzuseră o altă uşă, aşa încât aceştia să poată pleca oricând doreau, fără să deranjeze. Cine rămânea până la capăt putea cânta împreună cu artiştii. Locurile s-au ocupat repede şi teatrul s-a umplut până la refuz. Okuni dansa pe scena din lemn cu frenezie. Toată energia adunată în iarna cea lungă se elibera acum şi îşi croia drum în văzduh prin picioare, care băteau ritmul incredibil de vioi. Scena părea că-i răspunde. Se acompania singură, lăsând clopotul să răsune, din când în când, însă o ajuta şi toba lui Sankuro. Uneori, şi a lui Mame.

În acelaşi timp, din a doua incintă a Castelului Fushimi pleca palanchinul concubinei lui Hideyoshi, însoţit de o mică suită. A luat-o de-a lungul râului Kamo spre Shishitani. Artiştii n-au observat nimic. În fruntea alaiului

se afla Zenshu Yakuin, un bătrân de aproape şaptezeci de ani, ras în cap precum un călugăr budist. Galopa energic, cu capul gol, scrutând împrejurimile cu atenţie. Deodată, şi-a plecat privirile în albia de la Shij5 şi a zărit-o pe Okuni. I s-a părut că aude sunetul clopotului şi nişte incantaţii budiste care-i aminteau de Nenbutsu Odori. Făcea parte din grupul de medici ai lui Hideyoshi, fiind primul dintre ei, de o seriozitate ieşită din comun. Pe el nu-l preocupa doar starea fizică a suveranului, ci şi cea psihică. Aşadar, înainte de a-i prescrie medicamente, stătea de vorbă cu el ca să ştie în ce dispoziţie se află. Era isteţ şi încă foarte sprinten pentru vârsta lui. Cu gândul la suveran, a întors calul şi a coborât galopând în albie. Gardul de la intrarea teatrului, înălţat în apropierea podului Gojo, era destul de înalt, însă un călăreţ putea zări ce se petrecea înăuntru. În faţa ochilor i-a apărut Okuni în mijlocul scenei.

— Ia ascultaţi! V-am cunoscut la Kanbei Suekichi acasă!

Okuni se sperie, iar Sankuro era cât pe-aci să scape toba din mână. Nu se aşteptase nicio clipă să li se adreseze medicul suveranului în persoană. Nu uitase de întâlnirea de la Suekichi. Printre oaspeţii de seamă se număraseră atunci Nagamori Mashita şi Baian. Okuni îşi amintea, la rându-i, de medic. Sankuro sări de pe scenă, croindu-şi drum printre spectatori, şi îngenunche la picioarele calului.

— Domnule Yakuin, vă sunt deosebit de recunoscător că m-aţi ţinut minte.

— Băteai la tobă?

— Da… şi mă numesc Sankuro.

— Pe fată o cheamă Okuni, nu-i aşa?

— Da.

— Okuni din Izumo. Toate fetele par sănătoase tun…

— Da, vă mulţumim.

— Nu vreţi să veniţi cu mine la Shishitani?

— Poftim?

Era uimit din cale-afară şi i se părea că nu aude bine.

— O conduc pe Nishinomaru să privească florile de

cireş la Shishitani. Să le spui şi fetelor să vină după noi.

— Vă mulţumim din tot sufletul, domnule Yakuin!

— Hai să-i facem o surpriză. Acela e palanchinul lui Nishinomaru, spuse Zenshu, arătând cu degetul spre palanchinul minunat oprit pe malul râului Kamo.

Sankuro a înţeles imediat cum stăteau lucrurile şi i-a mai mulţumit o dată medicului, fericit peste măsură.

— Am înţeles. Vă ajungem din urmă.

L-a petrecut cu privirea pe Zenshu şi s-a întors spre spectatori:

— Cam atât pe ziua de azi! Trebuie să plecăm degrabă. Vă rugăm să ne scuzaţi.

Spectatorii au fost cam surprinşi, iar Okuni nu-şi mai revenea din uimire. Nu mai pricepea nimic. Îşi amintea că-l văzuse pe medicul suveranului de două ori: la Suekichi acasă şi în procesiunea lui Hideyoshi, cu prilejul invaziei puse la cale de suveran. Cum de-i stătea în putere medicului să ia asemenea hotărâri?

Sankuro era foarte mândru de invitaţia făcută în prezenţa atâtor spectatori şi ţinea să o sublinieze şi mai mult:

— Aţi auzit că am fost poftiţi să prezentăm spectacolul în faţa lui Nishinomaru de la Fushimi. Vrea să admire dansul lui Okuni din Izumo. Nu l-a mai văzut de multă vreme. Nishinomaru este concubina principală a suveranului… cea care i-a dat naştere lui Wakamatsu[59].

— Unde? Chiar la Castelul Fushimi?

— Nu.

Spectatorii au auzit doar că era vorba de Nishinomaru de la Fushimi. Au părăsit îndată teatrul. Nici nu s-au mai gândit să-şi ceară înapoi banii plătiţi la intrare când şi-au dat seama că cel care le anunţase evenimentul avea legătură nemijlocită cu suveranul.

59 Wakamatsu înseamnă „tânărul prinţ".

Chiar şi după ce a înţeles situaţia, Okuni n-a încuviinţat prea uşor. Nu-i convenea hotărârea luată în pripă de Sankuro. De ce să plece la Shishitani? în sfârşit, cântase şi dansase împreună cu spectatorii, se simţise bine, în al nouălea cer, iar spectacolul s-a întrerupt brusc. Nu i se părea cinstit. Oricât ar fi fost Nishinomaru de importantă, nu-i era atât de simplu să renunţe la clipele ei de fericire.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Sankuro.

De când îi alungase Baian, suveranul i se părea foarte departe şi nu mai credea că va apuca să se apropie de el. Acum nu-i venea să creadă că primiseră invitaţia direct de la suita lui Nishinomaru… să-i însoţească la sărbătoarea florilor! Dacă ar fi fost samurai, ar fi ţâşnit cu sabia-n mână. Trebuia să le spună fetelor să-şi îmbrace chimonourile cele mai bune, să-şi aranjeze părul şi să-şi dreagă fardul, apoi s-o ia pe urma procesiunii cât se putea de repede. I-a pus pe toţi pe jar.

Zenshu Yakuin numea pesemne Shishitani câmpia cuprinsă între Nyoigatake şi dealul pe care se desfăşura dansul sacru *kizgura.* Până la războiul Onin, când arsese din temelii, Templul Nyoirin se mândrise cu şapte clădiri splendide. Acum, după o sută de ani, nu mai rămăsese nici urmă din el. În schimb, zona era renumită pentru florile imense de cireş, pentru copacii bătrâni şi uriaşi, cu trunchiuri negre, groase şi noduroase, cu rădăcinile răsfirate şi cu crengile plecate până la pământ de greutatea florilor, de unde şi numele dat văii „paradisul florilor de cireş”. Petalele erau pline de viaţă, chiar dacă efemeră. Lăsau impresia că se agaţă cu disperare una de alta pentru a alcătui un spectacol neasemuit – nori albi, pufoşi, care nu aveau să dureze prea mult.

Nishinomaru privea florile, fermecată, şi spuse, cuprinsă de emoţie:

— Nu există nimic mai frumos pe lume!

Zenshu se simţea mulţumit. Meritase tot efortul de a căuta cea mai încântătoare zonă cu flori de cireş. Priveliştea era superbă, iar liniştea deplină. O adevărată

minune a naturii. Nishinomaru s-a aşezat pe nişte perne roşii aduse din străinătate, şi-a rezemat cotul pe un suport special şi nu şi-a mai dezlipit privirea din feeria aceea de parfumuri şi culori.

— Sunt minunate! exclamă ea. Zenshu, sunt convinsă că şi *taiko* ar fi fost fericit să le vadă.

— Cât mă bucur! Mi-am dorit enorm să vă fac plăcerea asta.

— Dacă ar vedea zona, cu siguranţă că ar vrea să înalţe o casă pentru ceremonia ceaiului… la cât de mult îi plac lui construcţiile!

Nishinomaru era bine dispusă. Starea ei de spirit îl încânta peste măsură pe Zenshu. Şi nu era singurul care se bucura… Hideyoshi avea tot timpul grijă să le cânte în strună soţiei şi copilului său drag, Hideyori.

Hideyoshi plecase în urmă cu trei zile la Castelul Ōsaka, unde se afla Consiliul de guvernare. Nu mai putea sta fără să facă nimic în privinţa războiului şi fără să ia măsuri aspre împotriva lui Hidetsugu. Nu-i plăceau oamenii din Consiliu şi nici n-avea chef de întruniri, însă n-avea încotro. Se simţea cu atât mai supărat, cu cât ştia că se despărţise pentru câteva zile de cei dragi. Îi lăsase în seama lui Zenshu, ca să fie mai liniştit.

Femeile au scos cutiile lăcuite, încrustate cu aur şi argint, iar shogūnul Harunaga Ono i-a pus lui Nishinomaru în mână ceşcuţa de sake. Harunaga îi jurase credinţă veşnică lui Hideyoshi şi fusese desemnat să facă parte din suita lui Nishinomaru. Dintre doamnele de onoare, stăteau mereu prin preajmă mama lui Harunaga şi doica lui, Aibă, de departe cele mai influente.

Pe lângă Harunaga, Zenshu şi cele două doamne de bnoare, Nishinomaru mai avea în suită samurai de rând şi patru sau cinci slujitoare.

— Harunaga, Zenshu, beţi şi voi nişte sake!

Suveranul lipsea de la petrecere, aşadar atmosfera era liniştită.

— În sănătatea dumneavoastră! închină Zenshu.

Nici n-apucă să ia câteva înghiţituri, că i se şi înroşi

chelia. Se lăsă în genunchi în faţa favoritei.

— Ce doreşti?

— V-am pregătit o surpriză. Nu ştiu dacă o să vă facă plăcere.

Nu ştia nici măcar Harunaga de ea.

— Despre ce e vorba? întrebă acesta, curios, aplecându-se mult în faţă.

— Au venit la Ky5 to nişte fete de la Templul Izumo din Kizuki. Maestre în Furyu. Dansează Nenbutsu Odori. Dacă nu aveţi alte planuri, vi le prezint.

— De acord! Să le vedem!

De când îl născuse pe Hiroi, Nishinomaru putea să facă tot ce dorea în familia Toyotomi. Drepturile îi erau nelimitate. Toată lumea se străduia să-i facă pe plac, nu numai cei doi care o însoţeau la spectacolul florilor de cireş. Acum aveau prilejul să-i ofere o reprezentaţie pe cinste: trupa lui Okuni din Izumo.

Când s-a lăsat seara, au aprins un foc în aer liber. La lumina lui, florile de cireş, care păreau şi mai mari în adierea primăverii, erau pur şi simplu încântătoare. S-a improvizat o scenă la o oarecare distanţă de favorita suveranului.

— Aveţi mare grijă la toate detaliile, să nu faceţi cumva vreo gafă! i-a avertizat Zenshu.

Sankuro încuviinţă, îngenunchind. Apoi se adresă fetelor.

— Nu e o reprezentaţie obişnuită. Dansaţi cu tot sufletul. Omatsu rămâne deoparte, spuse el cu un ton sever.

Sankuro şi-a dat seama că pe Omatsu şi Otsuru nu le putea prezenta doamnei Nishinomaru. Omatsu se retrase, tristă, în spatele lui Mame. Date fiind împrejurările, până şi Okuni avea emoţii.

Sankuro marcă începutul cu două bătăi de tobă şi apoi începu să cânte.

Am lăsat în urmă locurile natale, Ţinutul Izumo. În capitală înfloresc florile, Florile de primăvară.

Întâi de toate, Astea-s fetele din Izumo. La Marele

Templu Ele sunt miko.

Ar vrea să danseze în capitală, Cât suveranul domneşte în pace.

Okuni îşi trase pălăria neagră pe ochi. Era îmbrăcată în mantie neagră de călugăr, făcută din mătase aspră. Păşea apăsat, pe ritmul melodiei lui Sankuro, cu pieptul înainte şi picioarele depărtate. După mişcări, lăsa impresia că e bărbat. În urma ei veneau Okane şi celelalte fete, îmbrăcate în splendide chimonouri înflorate. Se pare că şi doamnei Nishinomaru îi plăcea cum îşi prinseseră părul cu bentiţe colorate, pentru că-i aruncă o privire mulţumită lui Zenshu. Doctorul se înfoie ca un păun de plăcere, îmbujorându-se şi mai mult.

E minunat să priveşti, cu sufletul senin.
Florile din capitala însorită.
Florile toate încântă privirile.
De sub copaci
Se văd ca un nor întins
Ce învăluie totul în jur.
Ce bine e să cânţi aşa!

Sankuro făcuse în mod intenţionat aluzie la respectul său faţă de interesul lui Nishinomaru pentru spectacolul florilor de cireş, presărând cântecul cu triluri fermecătoare. A anunţat apoi dansul Nenbutsu Odori. Okuni a marcat intrarea în scenă a fetelor printr-un răsunet de clopot, căruia i-a răspuns Kanji, din umbră.

Namu Amida Butsu Namu Amida.

Să ne rugăm lui Amida Buddha. Să venerăm numele sfânt al Celui ce va dăinui pe veşnicie. Nici rătăcirea, nici statornicia, Nici ştiinţa, nici ignoranţa Nu aduc Salvarea.

Cel ce rosteşte numele lui Buddha va fi răsplătit prin Iluminare şi va intra în împărăţia Sa. Cel ce aspiră la asta, Nu va fi uitat. Namu Amida Butsu.

Kanji şi Okuni îşi loveau clopotele pe rând, tot mai repede. Kanji nu cânta şi nu dansa. Vocile fetelor au prins tonuri înalte, răsunând cristalin. Paşii vioi loveau poalele chimonourilor, iar tălpile căpătaseră culoare. Spectatorii păreau fascinaţi.

Să rostim numele lui Buddha Cel Mărinimos.
Puterea Lui e nemărginită.
Rostiţi-i numele
Şi vă veţi elibera de păcate.
Namu Amida Butsu.
Lumina, gloria întregii lumi
Este Buddha.
Rugaţi-vă şi veţi fi primiţi
În împărăţia Lui nemărginită.
Namu Amida Butsu.

Pe Okuni o nemulţumea totuşi ceva. Din cauza pălăriei trase pe ochi, n-o vedea pe Nishinomaru. Se întreba dacă nu era femeia care, cu şapte ani în urmă, îl născuse pe Tsurumatsu în timp ce ea pierduse sarcina în satul Moriguchi; cea pentru care suveranul construise Castelul Yodo; cea căreia îi murise primul copil, dar fusese binecuvântată cu al doilea; cea căreia îi deplânsese copilul dispărut de parcă ar fi fost al ei. I se părea ciudat că o preocupa atât de mult femeia din palanchinul minunat. N-ar fi trebuit... Trecuseră atâţia ani, iar deosebirea de rang dintre ele era uriaşă.

Când Nenbutsu Odori s-a apropiat de sfârşit, melodia a devenit mai vioaie, iar Okuni şi-a înteţit paşii, unduindu-şi fermecător şoldurile şi picioarele sub mantia de călugăr. Fetele nu se lăsau nici ele mai prejos, atingând poalele chimonourilor cu călcâiele.

În clipa în care Okuni a lovit clopotul tare şi scurt, fetele s-au adunat în jurul ei, cântând şi formând un fel de paravan. Okuni s-a lăsat pe vine, şi-a scos mantia de călugăr, şi-a dezlegat pălăria, Okane i-a luat repede clopotul, iar Omatsu mantia. Când s-a ridicat, fetele s-au retras spre stânga şi spre dreapta, formând două rânduri şi lăsând-o să apară în toată splendoarea ei. Okuni şi-a fluturat mânecile chimonoului colorat şi s-a pornit să cânte pe un ton mai ridicat.

Şnururile pălăriei s-au rupt l-am vrut sau n-am vrut. N-o mai port, Dar nici n-o arunc!

Harunaga Ono simţea că i se taie răsuflarea. Îl

fermecase frumuseţea fetei ivită de sub mantia de călugăr. Văzându-i reacţia, Yakuin Zenshu nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Cât despre doamna Nishinomaru, i se citea fascinaţia pe chip. O privea pe Okuni parcă fără să mai respire. Zenshu vedea că dansul fetelor o cucerise.

Lumea asta plutitoare E o roată a vieţii. Se-nvârte şi se-nvârte. Încotro o ia corbul? încotro zboară oare? Corbul de Inaba Nu ştie ce-i dragostea. Tra la ta, tra la la!

Priviţi florile! Cât sunt de mândre, Pe crenguţele gingaşe! Nimic mai frumos Pe lumea asta!

Toate cântecele, indiferent de tonalitate, erau minunate. Erau la modă şi lumea le iubea, chiar dacă, pe ici-colo, s-au strecurat greşeli. În mitologia japoneză, de exemplu, apare iepurele de Inaba, nu corbul. Însă n-a deranjat pe nimeni…

Dansul pe iarbă îi dădea lui Okuni o cu totul altă stare decât cea de pe scenă. Îşi amintea de vremea săriturilor din piatră-n piatră în albia râului Hii şi de senzaţia încercată când călcase pe nisip prima oară. Acum vibra toată, uitând că dansează în faţa doamnei Nishinomaru. Simţea iarba. Era nemaipomenit! Ca şi cum primăvara i se răspândea în trup, pornind de la tălpi. Grozavă senzaţie! Okuni cânta şi se mlădia pe ritmul tobei lui Sankuro. El intervenea anume, lăsând uneori impresia că o ceartă, ca să-i pună şi mai mult în valoare întreaga splendoare. Paşii ei păreau un imn de laudă adus frumuseţii.

Dar într-o bună zi Florile se vor scutura şi inimile lor Vor înceta să bată…

Au sfârşit de cântat şi de dansat. Flăcările roşii ale focului dădeau farmec peisajului.

Yakuin Zenshu şi Harunaga Ono s-au prosternat în faţa doamnei Nishinomaru. După câteva clipe, Zenshu s-a retras la o parte şi a chemat-o pe Okuni.

— Te cheamă doamna. E o mare onoare. N-ai voie să o priveşti în ochi. Pune-ţi mâinile pe genunchi şi să-i faci o reverenţă adâncă. Ţine capul plecat. Ai grijă cum te porţi. Ai înţeles? Eu sunt doar un mijlocitor, însă am un cuvânt

de spus la nevoie.

Okuni n-a înţeles imediat semnificaţia cuvintelor. Sankuro a apreciat îndată reacţia.

— Domnule Yakuin, Domniei Sale i-a plăcut spectacolul, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Atunci, aş avea o rugăminte la dumneavoastră.

— Ce anume?

— S-ar putea ca, prin bunăvoinţa Domniei Sale, să ajungem să prezentăm dansurile în faţa suveranului şi a tânărului moştenitor? V-aş fi recunoscător toată viaţa.

— Să vedem…

Când s-a gândit la Hiroi, Zenshu şi-a dat seama că dansurile i-ar fi plăcut foarte mult.

— Bine, am s-o rog eu.

— Vă mulţumesc din tot sufletul.

Zenshu se cam fâstâcise. Se bucurase că dansul lui Okuni îi plăcuse doamnei Nishinomaru. Ca iubită a suveranului şi, mai presus de orice, ca mamă a moştenitorului, cuvântul ei atârna greu în faţa suveranului. Însă îl îngrijora faptul că trupa îşi desfăşura activitatea în albia râului Kamo, nu într-un teatru de elită. Se temea să nu i se reproşeze că-i culesese de pe drumuri.

Privind-o pe Okuni, a rămas profund impresionat. Îngenunchease la oarecare distanţă de favorită şi procedase exact cum îi spusese el.

— Să bea şi femeia asta. E o petrecere fără pretenţii. Nishinomaru întrecea uneori măsura la băutură şi Zenshu observa imediat, însă degeaba îi atrăgea atenţia. Harunaga Ono, cunoscând-o de mică, ştia că oricum făcea numai ceea ce voia. Nici suveranul nu o stăpânea în asemenea momente. Dacă o certa, îi purta pică şi uneori chiar se răzbuna. Zenshu şi Harunaga au hotărât să consimtă.

— Okuni, doamna îţi oferă nişte sake. Te rog să-l primeşti cum se cuvine.

Zenshu luă ceşcuţa din mâna lui Nishinomaru şi i-o întinse lui Okuni. Cineva turnă în ea câteva picături de băutură. Okuni nu ştia cum să se comporte în asemenea

situaţii. Nu-i spusese nimeni ce avea de făcut. În timp ce şovăia să ducă ceşcuţa la gură, se auzi strigată.

— Okuni! Parcă aşa ziceai că te cheamă… îţi place băutura? Eticheta nu admitea ca o femeie de rang înalt să i se adreseze direct uneia de condiţie modestă. Aşadar, Harunaga Ono a preluat rolul de intermediar.

— Okuni, doamna te întreabă dacă-ţi place sakeul. Okuni a încuviinţat îndată.

— Fata îi răspunde Domniei Voastre că nu-i displace, zise Ono. Se comporta ca un tălmaci de limbi străine.

— Îi place să bea sau îi place să se îmbete? întrebă doamna în continuare.

Pentru că Okuni auzea întrebarea şi o înţelegea, lui Ono nu-i rămânea decât să dea răspunsul.

Pe Okuni o amuza situaţia, având impresia că joacă într-o farsă.

— Dacă băutura-i gustoasă, îmbătatul vine de la sine. Vocea modulată a lui Okuni a răsunat plăcut. Ono şi Zenshu au considerat gestul ei o mare impoliteţe, însă doamna, înfierbântată şi de la focul ce-i bătea în faţă, nu s-a sinchisit.

— Nu-i adevărat. Cred că-i place doar să se-mbete. Mai întâi s-a ameţit şi apoi a dansat… îmbătată de cântec şi dans. De propriul ei dans. Am impresia că şi-a manifestat dorinţa să danseze şi în faţa lui *taiko* şi a tânărului prinţ. Nici vorbă. Actorii de N5 dau spectacole în faţa nobililor… şi postesc înainte, pentru a se purifica. Sunt reverenţioşi şi supuşi. În asemenea situaţii, e firesc să fie lăudaţi de suveran. Este o neobrăzare ca oamenii de rang umil să se îmbete în faţa mea. Nici vorbă de un spectacol dat în prezenţa lui *taiko* şi a fiului nostru. Nu mai nutri speranţe deşarte. Întoarce-te în albia râului cu bine!

Doamna părea teribil de încântată de discursul ei convingător şi logic. Zâmbi mulţumită şi mai luă o înghiţitură de sake.

Okuni puse ceşcuţa cu băutură pe iarbă. Harunaga Ono se schimbă la faţă.

— Okuni, nu bei?

— Nu, răspunse ea hotărâtă şi ridică privirea.

Era prima oară când se uita la femeia căreia i se spunea Nishinomaru şi care îi câştigase dragostea suveranului. Femeia care îi dăruise doi moştenitori. Cu ceva vreme în urmă, el îi construise Castelul Yodo, iar acum Fushimi. O femeie extravagantă. Femeia care, dintre numeroasele concubine ale suveranului, pusese stăpânire pe inima lui. Printre oamenii de rând circula zvonul că e frumoasă. Femeia pe care o privea acum cercetător făcuse, cu trei ani în urmă, variolă şi de-atunci se machia foarte puternic. Îmbrăcămintea ei elegantă, cu imprimeu de flori şi păsări, nu se putea compara cu chimonoul ponosit al lui Okuni. Broderia şi brâul din mătase, în şapte culori, te fermecau. Poalele lungi erau întinse pe covoraşul roşu şi ţinea braţul rezemat de suportul special. Era fericită că o umilise pe Okuni. Însă şi Okuni o pusese pe jar. Nu voia să se dea bătută.

— Domnule Yakuin, aş avea o rugăminte.

— Ce anume?

— S-o rugaţi să-mi îngăduie să mai dansez o dată.

Okuni n-a aşteptat să-i răspundă Zenshu. S-a ridicat, a început să cânte frumos, şi-a fluturat elegant poalele chimonoului şi s-a pornit să danseze.

Se vor scutura sau nu Florile împărăţiei? Dacă se scutură sau nu Doar furtuna ştie! Tra la ta, tra la la…

Ce e rău în a te îmbăta? îi stătea în fire să se-ameţească de la cântec şi dans. Aşa era de mică. Dacă reuşea să se îmbete, spectatorii trăiau spectacolul cu şi mai multă intensitate. Cel puţin, astfel reacţionau aceia care se adunau în albia râului. Sankuro, mândru de ea, îi spusese cândva că nu conta dacă spectatorii erau nobili sau nu. Chiar nu pricepea de ce Nishinomaru a făcut-o neobrăzată. Ea nu se cherchelea când bea sake? Nu există băutură care să nu te ameţească. La fel se-ntâmplă şi cu cântecele. Apoi, nu există dans care să nu te îmbete. Cele care nu provoacă o asemenea reacţie n-au nici sare, nici piper, iar spectatorii nu le primesc cu tot sufletul. N-au cum. Interpretul e dator să le transmită propria trăire.

Doar atunci e artist adevărat.

Astfel a înţeles Okuni să răspundă aroganţei lui Nishinomaru: dansând, transfigurată în lumea pe care o adora. Pesemne că doamna şi-o fi dat seama că o cucerise trăirea lui Okuni şi nu suporta gândul. Ba chiar se simţea jignită. Okuni era convinsă că dansul îmbată. Ştiind asta, a vrut s-o înfrunte prin cântec şi dans.

Aflându-se la o oarecare distanţă, Sankuro n-a înţeles mai nimic din cele întâmplate. El a interpretat greşit. A crezut că i se ceruse lui Okuni să mai danseze o dată. De aceea cântase la tobă, iar Kanji interpretase un cântec. Mame bătuse, timid, toba, iar fetele ciripiseră, vesele.

Lumea asta-i precum grindina Ce culcă la pământ bambusul pitic, şi viaţa se duce Cât ai clipi din ochi!

Ono şi Zenshu încremeniseră. Nishinomaru fusese aceea care-i oferise lui Okuni o ceşcuţă cu sake. Nu înţelegeau ce motiv ar fi avut doamna să se supere dacă Okuni a pus ceşcuţa jos şi a-nceput să danseze. Nu pricepeau nimic. Au oftat din toţi rărunchii. Nu-şi dădeau seama nici de ce se apucase Okuni să danseze iarăşi. Ono se gândea că aşa găsise Okuni de cuviinţă să reacţioneze la reproşurile doamnei. Zenshu avea aceeaşi părere.

Vântul de seară se răcise brusc. Doamnele de onoare începuseră şi ele să se îngrijoreze. Citindu-le neliniştea pe chip, a propus cu voce tare:

— Înălţimea Voastră, ce-ar fi să ne-ntoarcem? Vă aşteaptă stimatul dumneavoastră fiu.

Chiar dacă se îmbătase, Nishinomaru a reacţionat prompt, auzind că o aşteaptă fiul.

— Atunci, să plecăm! Aţi pregătit palanchinul?

Însoţitorii au îngenuncheat şi au ajutat-o să urce. Nishinomaru i-a aruncat o privire ciudată lui Okuni, care dansa mai departe.

Yakuin Zenshu a încercat să facă o glumă:

— Cred c-a înnebunit pentru că aţi certat-o.

Nishinomaru râse din toată inima şi dispăru în palanchin.

Zenshu dădu pinteni calului, iar Sankuro rămase pe

loc încremenit, dându-şi seama că visul i se spulberase. Lăsă toba deoparte şi-şi cuprinse genunchii cu mâinile. Chiar nu o înţelegea pe Okuni. De ce mai cânta şi dansa dacă n-o vedea nimeni? De fapt, nici ceilalţi nu pricepeau ce se-ntâmplă. Însă pe Sankuro nu-l mai interesa nimic… Avea să trăiască doar cu regretul că planul lui se dusese iar de râpă.

Kanji încetă să mai cânte. Fetele tăceau. Mame, transpirat tot, puse toba deoparte şi privea speriat în jur. Numai Omatsu Omatsu căreia Sankuro îi interzisese să danseze în ziua aceea – o sorbea din ochi pe Okuni, care dansa în continuare, plângând în hohote.

14

În ziua respectivă nu s-au adunat spectatori la teatrul din albia râului. Nici măcar un trecător care să arunce o privire peste gard. Era în toiul verii şi umezeala înăbuşitoare şi periculoasă persista. Trecuse şi ritualul Gion prin care se alungau forţele malefice aducătoare de molime. Apa râului Kamo curgea limpede şi, de obicei, pe la prânz se mai aduna ceva lume, însă astăzi era pustiu. Se strânseseră oamenii la Sanjo, dar niciunul nu părea să-şi îndrepte paşii către miazăzi, până la Shij5.

Kanji şi Mame s-au dus acolo ca să vadă ce se-ntâmplă. La întoarcere, au dat raportul.

— S-a înălţat un gard de jur-împrejur, bine păzit. S-au strâns foarte mulţi gură-cască.

Hidetsugu, temându-se de represalii din partea suveranului, dăduse bir cu fugiţii. Din ordinul lui Hideyoshi, s-a pornit în urmărirea lui până la muntele Takano. A fost prins şi obligat să-şi facă *seppuku.* Nu exista locuitor al capitalei care să nu fi aflat vestea. Nu trecuse decât jumătate de lună de la nelegiuirile ce revoltaseră lumea, dar se isprăvise cu toate. Nu-i mai era nimănui frică să iasă din casă, ca nu cumva să fie împuşcat sau înhăţat şi tăiat cu sabia. Se mai zvonea că suveranul le ordonase concubinelor şi soţiei nemilosului *kanpaku,* precum şi tânărului vlăstar şi prinţeselor să se prezinte la Sanjo pentru a fi pedepsite la rândul lor. Lui Okuni şi fetelor nu

le venea să creadă, aşa că s-au dus până la Sanjo să se convingă. Înţeleseseră că nici picior de spectator nu se mai apropia de teatrul lor, chiar dacă era deschis.

În interiorul palisadei se făcuse o groapă mare. Pământul săpat fusese înălţat alături, iar sus de tot se zărea ceva. Vrând să vadă mai bine despre ce era vorba, Okuni se apropie încet şi cu teamă.

— A! ţipă ea, acoperindu-şi faţa cu mâneca de la chimono. Simţea că o trec fiori de groază.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite-acolo!

— Da, e capul lui *kanpaku.* S-a împlinit pedeapsa divină, spuse Sankuro indiferent.

Aerul dogorea, iar capul retezat al lui Hidetsugu trona în vârful movilei. Sângele lipicios fusese şters, numai că, din pricina căldurii, pielea îşi schimbase culoarea. Capul era acuşi doar o bucată de carne vânătă, cu dinţii dezgoliţi. Fusese expus imediat după decapitare şi întors către apus.

— Cine-i acela?

— Domnul Nagamori Mashita. L-ai întâlnit la Kanbei Suekichi acasă.

Shogūnii Geni Maeda, Mitsunari Ishida şi Nagamori Mashita fuseseră investiţi de Consiliu să se ocupe de recentele evenimente. Şedeau pe scaune pliante şi aşteptau. Geni Maeda avea în jur de cincizeci de ani, însă părea mai în vârstă. Era ras în cap, ca un preot budist. Mitsunari Ishida şi Nagamori Mashita arătau tineri şi aveau o ţinută impunătoare. Semănau la faţă, amândoi cu tenul deschis, numai că Ishida privea fix, fără să clipească, pe când Maeda îşi ţinea capul sus şi stătea cu ochii închişi. Erau aceeaşi pe care Okuni îi văzuse la Suekichi, însă astăzi pe chipul lor se citea o asprime care ţinea lumea la distanţă. Spre deosebire de cei adunaţi în afara gardului, ei ştiau bine ce urma să se petreacă.

Palanchinele purtând femei şi copii – fiecare dintre ele păzit de trei-patru bărbaţi – au fost scoase pe rând din Jurakutei şi duse spre locul de execuţie din albia râului de

la Sanjo. Dintre toate femeile prezente acolo, numai una, Ichinodai, fiica ministrului de dreapta, părea pregătită sufleteşte pentru pedeapsa crâncenă la care fuseseră condamnate. Se uita, palidă, la capul din vârful movilei, trecându-şi mâinile prin părul despletit. Celelalte încremeniseră de frică şi nu erau în stare să facă doi paşi după ce coborâseră din palanchine. **III**

Când Ishida s-a uitat cu înţeles la Mashita, acesta s-a ridicat şi a dat ordin santinelelor. Şi-au scos săbiile, au aşteptat semnalul şi au trecut prin faţa femeilor. Au smuls mai întâi copiii din braţele lor, i-au străpuns pe fiecare cu sabia, de două ori, şi i-au aruncat în groapă. Aşa a început măcelul. Unele nu şi-au pierdut firea şi au mai avut puterea să-şi împreuneze palmele a rugăciune, privind capul decapitat al lui Hidetsugu. Altele însă încercau să fugă, să se ascundă, să nu mai vadă nimic, dar erau trase înapoi de păr sau de poalele chimonourilor. Zadarnic se împotriveau. Le-au decapitat dintr-o lovitură de sabie, cel mult două, şi apoi le-au împins cu piciorul în groapă.

Lumea privea îngrozită. Unii îşi acoperiseră ochii, nemaiîndurând priveliştea de coşmar.

Okuni a dat un ţipăt scurt, gata să se prăbuşească, dar Sankuro a prins-o la timp.

— Ce s-a-ntâmplat, Okuni?

— Oan!

— Ce-i cu Oan? I

— Era şi Oan acolo. Tocmai au ucis-o.

Sankuro se arăta neîncrezător. Oan nu se putea număra printre cele treizeci şi nouă de femei pedepsite de suveran. I se păruse doar lui Okuni…

— Nu-ţi mai face griji, zise Sankuro râzând.

El se obişnuise de multă vreme cu ideea că Oan se amestecase printre femeile care-l slujiseră pe *kanpaku.* Da, Oan cea frumos îmbrăcată… fără-ndoială că fusese şi ea arestată.

În groapa comună săpată la Sanjo sfârşiră toţi copiii, femeile şi capul lui Hidetsugu. Vărsarea de sânge luase sfârşit. Oamenii din zonă care săpaseră groapa o

acopereau acum.

Măcelul se terminase. Maeda s-a ridicat anevoie şi a plecat de-acolo. Ishida şi Mashita l-au urmat şi au pornit agale spre casă, de parcă nu mai aveau nicio treabă la Consiliu. Cei care căscaseră gura la scena aceea de groază nu se simţeau în stare să se dezlipească de locul cu pricina. Păreau ţintuiţi locului. Priveliştea cumplită părea desprinsă dintr-o pictură reprezentând iadul. Îşi pierduseră cumpătul şi nu le venea să creadă că măcelul fusese adevărat, că totul se petrecuse aievea. Printre femeile ucise se aflaseră douăsprezece sau treisprezece prinţese, tinere şi frumoase ca nişte boboci de trandafiri, şi câteva femei bătrâne trecute de şaizeci de ani. Toate gătite cu grijă. La ce le mai folosea eleganţa în călătoria spre lumea de dincolo? Asemenea gânduri se desluşeau pe chipurile privitorilor. Totul se transforma în ţărână. Atât. Lumea era prea îngrozită ca să observe vreo legătură între măcel şi autoritatea lui Hideyoshi.

Nici Okuni nu făcea excepţie. Se clătina în mers, sprijinită de Mame şi agăţată de Sankuro. Le-a trebuit o jumătate de zi ca să ajungă în Shij5. A luat apă din râu şi şi-a umezit buzele. Răcoarea i-a făcut bine şi şi-a mai revenit. A rămas cil privirile în gol, întrebându-se dacă râul Kamo nu le absorbea, ca un burete, toată vlaga.

— Okuni, hai să ne întoarcem la Toribeno. Astăzi nu dansezi, oricum.

— Nu pot dansa.

Cu toate că băuse apă, îi era sete în continuare.

Timp de două zile, niciun spectator n-a mai venit la teatrul lor. Cum se simţea foarte slăbită, Okuni chiar s-a bucurat. Sankuro a ieşit în oraş să vadă ce se întâmplă.

217

216

— Probabil că n-o să vină nimeni să ne vadă, zise el la întoarcere. Dărâmă Juraku şi s-a strâns lume acolo.

— Şi Castelul Juraku?

— Da. Suveranul vrea să şteargă orice amintiri legate de crimele şi ticăloşiile lui Hidetsugu.

— Mă duc să văd.

— Hai, du-te! Şi eu am fost curios. Doar în asemenea împrejurări poţi arunca o privire înăuntru.

Cum nu reuşea să scape de spectrul măcelului petrecut cu două zile-n urmă, Okuni încerca să-şi satisfacă doar curiozitatea, începând cu Kanji şi până la Omatsu, toată trupa a plecat la Jurakutei.

Demolările începuseră cu o zi în urmă. Unde-or fi fost ascunse porţile acelea frumos colorate? Nu mai existau. Nici palatul din Xianyang al primului împărat din dinastia Minchu nu întrecuse în frumuseţe reşedinţa Juraku, acum sortită pieirii. Lumea stătea şi privea neputincioasă. Nimeni nu putea opri distrugerea lui. Acoperişul, sculptat atât de migălos, dispăruse de parcă n-ar fi avut nicio valoare. Tot castelul ajunsese o grămadă uriaşă de moloz şi gunoi. Stâlpii de fier ai porţii Sakuramon au fost făcuţi una cu pământul fără nicio greutate. Nu mai rămăsese nimic din ceea ce împăratul admirase din toată inima la a doua sa vizită.

— Sankuro, de ce-a poruncit suveranul distrugerea acestei reşedinţe?

— Aşa a înţeles el să-şi arate supărarea pe nelegiuirile lui *kanpaku.*

— Păcat! Doar a fost a lui la început, nu-i aşa?

Okuni a oftat din rărunchi. Se părea că suveranului îi plăcea să înalţe castele, dar şi să le dărâme. La fel a procedat şi cu Yodo. Juraku nici măcar nu se putea compara ca mărime şi frumuseţe cu Castelul Yodo. Cu toate astea, suveranul se lăsase mânat de furie. Păcat! Mare păcat!

— Îi place să aibă castele noi şi apoi să le distrugă?

— Aşa e suveranul. Are libertatea să facă orice doreşte.

— E un om înspăimântător?

— N-aş zice. Mai degrabă puternic.

— Prin urmare, de aceea nu te poţi apropia de cel

care are puterea. Dacă te place, îi intri-n voie, iar dacă nu, te zdrobeşte cu sânge rece. Nu contează că-i eşti soţie sau iubită sau orice altceva. Eu nu mi-aş dori niciodată să pună ochii pe mine o asemenea persoană. Vreau doar să dansez în albia râului. Este singurul lucru care mă face fericită.

Sankuro nu era în apele lui şi n-a răspuns. Îl durea şi acum că scăpase printre degete prilejul de a fi mereu în apropierea lui Nishinomaru. Nu i se va mai ivi ocazia să pună ochii pe el Yakuin Zenshu sau altă persoană importantă. Îl nemulţumea dorinţa lui Okuni. Ba chiar o dispreţuia.

Sankuro se deosebea de Okuni. Tânjea mereu să stea în preajma unor oameni puternici, să fie luat sub aripa lor protectoare, să-i admire. După el, Hidetsugu trebuia să se fi considerat mulţumit – chiar dacă a sfârşit cum a sfârşit – numai pentru faptul că ajunsese să cunoască luxul şi splendoarea. Nu le compătimea deloc pe femeile care-şi pierduseră viaţa în albia râului la Sanjo. Măcelul era urmarea firească a nesăbuinţei lui Hidetsugu. Oricum, nu i s-a părut îngrozitor, ca lui Okuni. Să fi fost el în locul lui Hidetsugu, ar fi murit fără regrete. Dacă i s-ar împlini visul să ajungă protejatul suveranului, măcar o dată, s-ar simţi împăcat, indiferent de ceea ce s-ar întâmpla apoi.

„Aşa-s femeile, îşi zise el. Şi Okuni nu face excepţie”.

Ea nu-i înţelegea aspiraţiile. Absolut deloc.

După ce i-a respins Bai an la podul de la Gojo şi au ratat şansa cu Zenshu, Sankuro îşi cam pierduse speranţele. Se uita, prost dispus, cu buzele strânse, cum sfărâmau oamenii gardul de piatră, însă nu voia să accepte înfrângerea. Îşi amintea zilele de glonţă, când făcea parte din trupa Kanze, eşecurile de după… se consola spunându-şi că e tânăr încă…

Venise vara… Dar vântul bătea încă răcoros şi stârnea praful din dărâmăturile castelului, ce plutea pe străzile capitalei.

— Ce vânt nefiresc! Şi ce vreme ciudată! exclamă Mame, privind în sus, încruntat.

El, care ştia că supravieţuirea depindea de recoltă,

iar recolta de vreme, îi observase primul capriciile.

— A venit vara şi totuşi e prea rece.

Ajuns acasă, s-a ghemuit într-un colţ, ascultând îngrijorat vântul.

— Nu-mi place deloc…

A urmat o vreme înăbuşitor de caldă, dar după alte patru sau cinci zile, s-a pornit o ploaie torenţială care nu se mai oprea. Cerul s-a dezlănţuit de parcă i se rupseseră zăgazurile. Acoperişul de trestie ameninţa să se prăbuşească sub furia ploii. Nici vorbă nu putea fi de dans.

— Parcă şi cerul deplânge moartea celor ucişi la Sanjo. Varsă lacrimi amare…

— E cutremurător. Ai zice că izbucnirea cerului se contopeşte cu mânia suveranului, spuse Sankuro, râzând.

Okuni şi fetele îşi făceau griji din cauza ploii.

— Groaznică ploaie!

— Nici n-o să se mai poată ieşi din casă.

— Iar noi n-o să mai putem dansa.

— Dacă o ţine tot aşa, vai de recolta de pe câmp, zise Mame, ridicându-se brusc.

— O să iasă râul din matcă.

— Mi-e teamă şi pentru coliba noastră. Chiar dacă-i vară… De nu-ncetează… strigă Mame şi ţâşni spre casă. Okuni, Otsuru şi Omatsu alergau în urma lui.

— Aaa! Nu mai e! A fost luată de ape, spuse Mame uitându-se rătăcit în albia râului.

Okuni n-a auzit ce-a zis Mame, din cauza răpăitului ploii, însă privea şi ea, absentă, spre albie. Arăta a câmpie imensă… amăgitoare. Puhoaiele se revărsau năprasnic. Lăcaşul trupei lui Okuni, mai solid şi mai frumos decât oricare altă construcţie din albia râului, dispăruse. Nu rămăsese nici urmă de el. Râul Kamo, urmându-şi cuminte cursul spre partea de apus a capitalei, înnebunise parcă deodată şi nimic nu reuşea să-i mai stăvilească furia. Râul minunat care părea să-şi susure povestea trecătorilor de pe pod în zilele lui bune, râul cu apa străvezie precum cristalul, de puteai vedea peştii înotând liniştiţi, devenise acum urât, tulbure şi plin de nămol, cu vârtejuri

înfricoşătoare, gata să înghită fără milă, scoţând din rădăcini sălciile care-i făcuseră atâtea plecăciuni. Curgea năvalnic, vuind asurzitor.

Când ieşiseră prima oară în oraş şi se plimbaseră pe mal, Okuni îl întrebase pe Sankuro despre pericolul unor inundaţii. Sankuro îi răspunsese în doi peri, zicând că orice râu se mai înfurie din când în când.

Nu reuşea să-şi revină din şoc. Cum de le luase apa lăcaşul? în bătaia ploii şi văzând râul capitalei învolburat, Okuni îşi aminti de Hii, din ţinuturile natale. Dacă un râu mic precum Kamo face aşa prăpăd, râul cel mare de-acasă n-avusese cum să nu-i înghită părinţii. Înţelegea acum mai bine ce se întâmplase. Care o fi oare situaţia în Izumo? Dacă plouă şi acolo tot aşa? se gândi la Okiku, fetiţa cea jucăuşă care bătuse trunchiul negru al pinului, rostindu-şi dorinţele răspicat. Pesemne împlinise treisprezece ani… Era puţin mai mică decât Omatsu.

Le-a zărit pe Otsuru şi Omatsu stând în ploaie. Păreau zguduite.

— E periculos! Hai, fugiţi de-aici! le spuse Okuni, bătându-le uşor pe umăr.

Au pornit spre casă ude leoarcă şi frânte de oboseală. Okuni s-a întins pe duşumea, iar fetele, după ce s-au şters, s-au aşezat pe vine şi s-au lăsat pradă amintirilor, fără să se mişte multă vreme.

— Vă gândiţi la bunica? le întrebă Okuni, ridicându-se într-un cot.

Amândouă au încuviinţat. Văzându-şi „teatrul” dispărând, înghiţit de Kamo, erau şi mai îngrijorate din cauza bunicii. O fi fost oare luat de ape şi satul Moriguchi, din apropierea râului Yodo? Otsuru plângea în hohote.

Kamo îşi purta apele în Katsura, iar acesta, împreună cu Kizu se vărsau, în apropierea castelului, în râul Yodo. Dacă Yodo ar fi ieşit din matcă, pagubele ar fi fost greu de măsurat. Nici nu se compara cu Kamo! Fetele îşi dăduseră seama câtiera Yodo de mare pe vremea când locuiseră la templul lui Baian. Nu semăna întru totul râului Hii din Izumo, cu albia plină de nisip, însă, dacă se revărsa,

dezastrul provocat putea fi chiar mai mare. Okuni nu se putea linişti la gândul ăsta. Satul Moriguchi n-o fi păţit nimic? Dar bătrâna?

— Îndată ce stă ploaia, mergem să vedem, le-a spus Okuni fetelor, mângâindu-le pe umăr.

Au fost de acord. Otsuru plângea mai departe, însă Omatsu n-a vărsat o lacrimă. Stătea încordată, cu ochii închişi. Otsuru avea nouăsprezece ani, Omatsu, şaisprezece. Okuni nu-şi dădea seama de ce-o obseda atât de mult chipul lui Okiku din Izumo. Învăţase de la Kanji să scrie şi să citească. Aşadar îi trimisese o scrisoare lui San emon, dar nu ştia dacă ajunsese sau nu în mâinile lui. Oftă adânc, neputând să-şi învingă neliniştea.

La munte nu plouase prea mult peste vară. În schimb, în ţinutul Ou, s-au revărsat toate râurile, luând cu ele recolta şi casele întâlnite în cale. Pagubele au fost uriaşe. După cum îşi închipuise Okuni, râul Yodo a rupt digul şi a inundat oraşul Ōsaka. Nu s-au înregistrat pierderi de vieţi omeneşti, dar spaima a fost cumplită. Digurile comandate de Hideyoshi s-au dovedit folositoare. Lumea se întreba dacă dezastrele nu erau pedeapsă divină pentru crimele săvârşite de suveran în familia lui Hidetsugu. Şi totuşi, el personal n-a avut de pătimit. Castelele sale Fushimi şi Ōsakastăteau mai departe în picioare, neatinse de intemperii.

Când ploaia a încetat, Okuni şi fetele au început să se pregătească pentru plecarea la Moriguchi. Însă, în momentul în care Okuni a vrut să-l anunţe pe Sankuro de intenţia lor, Otsuru i-a zis că voia să meargă doar cu sora ei. Cu toate că nu prea-i înţelegea motivul, lui Okuni nu i-a rămas decât să încuviinţeze, resemnată. Mai ales că şi Omatsu împărtăşea părerea lui Otsuru.

— Nu mai sunteţi copii. Prin urmare, faceţi cum doriţi, le spuse Sankuro.

Le-a sfătuit să aibă grijă pe drum şi le-a dat nişte bani. Okuni le-a rugat să o anunţe dacă bătrâna păţise ceva. La nevoie, va merge ea s-o îngrijească. Fetele au plecat fără să facă vreo promisiune.

„Cine ştie ce-o fi în capul lor!” îşi zise Okuni.

Un timp, le-a fost urât fără ele. Parcă le lipsea ceva, însă aveau de cumpănit o grămadă de lucruri. Apele s-au retras, dar albia arăta jalnic. Din căsuţa-teatru nu le rămăsese nici măcar o scândură. În schimb, se vedeau, pe alocuri, movile întregi de lemne şi pietre. Trebuia să facă ordine şi apoi să se apuce de construit.

În timp ce Okuni căra pietre pe soarele arzător, la un moment dat, s-a descoperit un cadavru de femeie sub un morman de bolovani. Îi fuseseră smulse nu numai hainele, dar pe alocuri chiar pielea şi carnea. S-a făcut mare vâlvă în zona Shijo. Fetele nu au rezistat să o privească. În schimb, bărbaţii au luat-o şi-au îngropat-o pe câmpul din apropiere, unde creştea iarbă înaltă.

Oamenii dădeau din umeri, neputincioşi şi înspăimântaţi. Nimeni nu zicea nimic, dar se presupunea că apele o aduseseră din groapa lui Hidetsugu. La gândul acesta, Okuni tremura toată. Ropotul se pornise imediat după măcelul de la Sanjo. Nu putea fi decât pedeapsă divină. Îşi aminti de femeia ameţită de sub cireş. Femeia pe care suveranul o iubea mai mult decât orice pe lume. Femeia care îi dăruise copii. Oare ea ce părere avea despre măcelul pus la cale de suveran? Despre faptul că-i omorâse toate iubitele şi copiii lui Hidetsugu? După ploaia torenţială, apa râului Kamo a luat cadavrele celor treizeci şi nouă de femei şi ale celor trei copii. Dispăruse şi inscripţia funerară. Cum oare o să se răsfrângă blestemul lor asupra celor rămaşi în viaţă? Chiar nu-i era teamă de nimic acelei fiinţe încrezute Nishinomaru – care se îmbătase sub cireş şi se purtase atât de arogant?

După trei zile, albia râului Kamo arăta la fel ca înainte, doar apa nu se limpezise încă. Locuitorii capitalei, multă vreme ţintuiţi în casă din cauza ploii, şi-au reluat treburile de zi cu zi.

Trupa lui Okuni nu începuse pregătirile în vederea unor noi spectacole. Pentru moment nici nu se prea găseau amatori de distracţie, toţi fiind preocupaţi de necazurile personale. Privind focul aprins cu lemnele strânse din

albie, Okuni îi spuse lui Sankuro, tristă:

— Otsuru şi Omatsu tot nu s-au întors… Oare s-o fi întâmplat ceva? Sunt tare neliniştită din pricina lor. M-aş duce mâine până la Moriguchi să văd ce-i acolo.

— Nici să nu te gândeşti!

— De ce?

— Le-a oprit bătrâna şi nu le mai lasă aici. Bine c-am scăpat de ele!

— Cum poţi vorbi aşa?

— N-am dreptate? Nişte broaşte ţestoase cu burta la soare. Nu-s bune de nimic. Cu toate străduniile noastre, n-au progresat deloc… nici la cântec, nici la dans. N-au dram de talent. Pesemne că şi-au dat şi ele seama de asta.

— Sankuro!

— Dacă au chef să se-ntoarcă, n-au decât, dar nu ai de ce să te-ngrijorezi.

Când le poftise să facă parte din trupă şi i se împotrivise din răsputeri bătrânei care venise de câteva ori să le ia acasă, avusese alte argumente. Dându-şi seama că n-aveau pic de talent, era bucuros că scăpase de ele.

„Urât din partea lui”, îşi zise Okuni în sinea ei.

Lemnele adunate, uscate la soare, ardeau bine. Lumina flăcărilor puternice se reflecta în ochii lui Sankuro, care sclipeau ciudat. Okuni îl privea şi se întreba, oftând, dacă nu cumva şi suveranul, ros de ambiţii, arătase la fel în tinereţe. Poate că Sankuro ar fi procedat la fel cu nepotul lui dacă ar fi fost suveran… şi cu femeile lui. I-ar fi decapitat cu sânge rece. Pe Okuni o treceau fiorii. Sankuro nu era, de fapt, decât suveranul ei. La gândul acesta i se făcuse pielea de găină.

„Înspăimântător focul ăsta! remarcă Okuni în gând. Cum dezvăluie el trăirile omului! Păi, ce deosebire e între Sankuro şi doamna de sub cireş… în faţa focului? Poate doar că el e bărbat, iar ea, femeie”.

Deşi gândea astfel, Okuni nu era în stare să-i reproşeze nimic lui Sankuro. I se supunea orbeşte. Poate că i se fi părut numai că o văzuse pe Oan printre victimele suveranului, însă nu putea da glas gândurilor. Pe

de altă parte, ştia foarte clar, ca şi Sankuro de altfel, că Otsuru şi Omatsu n-aveau strop de talent. Deşi exersaseră la nesfârşit, nu reuşiseră niciodată să priceapă ceva din ceea ce le învăţase Sankuro şi puţin probabil să ajungă să se perfecţioneze vreodată. Dacă privea lucrurile astfel, atunci poate că era chiar mai bine pentru ele să renunţe la spectacole, să rămână cu bunica lor şi să trăiască împreună fericite.

Okuni urmărea focul, resemnată. Parcă i se scursese toată vlaga.

„La ce-or servi cântecele şi dansurile? se întreba ea. Bătrâna avusese dreptate. Femeile *kabuki* sunt nişte buruieni care nu-şi au rădăcinile în pământ. Sunt doar smulse din pământ şi duse la oraş pentru a fi vândute. Se ofilesc cât ai clipi din ochi".

Trecuseră trei zile de la plecarea fetelor. Deodată, Okuni o văzu pe Omatsu cărând pietre din albia râului.

— Omatsu! Te-ai întors? Cât mă bucur!

Omatsu a ridicat o clipă ochii, însă n-a scos o vorbă. Okuni s-a apropiat de ea, îngrijorată.

— Ce face bunica? E sănătoasă?

— A murit.

— De ce? Când?

— Din cauza ploii. S-a rupt stăvilarul din dreptul satului. Apa a luat şi casa. Am căutat-o amândouă, am răscolit noroiul… nu i-am găsit cadavrul. Vreo zece săteni din Moriguchi sunt daţi dispăruţi. Şapte case au fost luate de viitură.

— Bunica e dată dispărută?

— A murit.

Omatsu repeta cuvântul, privind în gol. S-a întors în albie şi-a mai luat o piatră mare. Okuni amuţi. Nu mai era în stare de nimic. O îngrijora Omatsu. În acelaşi timp, o mişca puternic. Şi pe ea o legau amintiri de bătrâna din Moriguchi.

— Unde-i Otsuru? întrebă Okuni, uitându-se în jur, neliniştită.

— Nu se mai întoarce aici. S-a hotărât să rămână în

sat.

— De ce?

— Zicea că o să se aleagă praful de ea dacă nu face altceva decât să danseze, răspunse Omatsu, pe un ton de reproş.

Avea dreptate. Dacă dansai şi cântai fără pasiune, n-ajungeai nicăieri. Nu aveai niciun viitor. Mâinile trebuiau folosite, altfel nu-şi aveau rostul. Otsuru renunţase de bunăvoie la cântec şi dans. Otsuru se întorsese la pământ, încercând să îndeplinească, postum, dorinţa bunicii. Sankuro îi intuise reacţia. Otsuru s-a gândit profund şi şi-a dat seama că pentru ea lucrul la câmp era mai potrivit. Ştia pesemne că nu are talent. Lui Okuni îi era milă de ea. Oftă din rărunchi.

Omatsu o privea pe Okuni cu coada ochiului. Se uită la ea îndelung. Omatsu, singura dată la o parte cu prilejul spectacolului ţinut în faţa lui Nishinomaru, singura care nu dansase, singura care se înapoiase din satul Moriguchi, îngropat în noroi, strigă:

— Okuni, să ştii că eu merg mai departe! Otsuru m-a certat până n-a mai putut, m-a luat şi cu frumosul… numai să rămân acasă. Nu vreau! M-am întors la Shijo. Am de gând să dansez.

225

224

Nu renunţ nici moartă… nici la cântece, nici la dansuri… Chiar dacă nu mă vreţi, eu nu mă las. Să-ţi fie clar!

Okuni avea senzaţia că aude sufletul bătrânei vorbind, certând-o, înjosind-o:

„Numai destrăbălatele cântă şi dansează”.

Strigătele lui Omatsu îi răsunaseră la fel de aspru în urechi. Parcă ar fi biciuit-o cineva din cap până-n picioare.

Adevărul era undeva la mijloc. Aveau dreptate… şi bunica, şi nepoata.

15

Briza uşoară vestea apropierea verii. Râul Kamo, curgând alene, oglindea în apa sa limpede silueta unui bărbat secătuit de puteri, rămas nemişcat de multă vreme. Era murdar, iar noroiul i se întărise pe hainele zdrenţuite. Până şi petecele se rupseseră de tot. La brâu îşi legase un şnur din paie. Nu purta nimic în picioare. Avea barba aspră şi pieptul plin de păr. Arăta ca un urs. Creştetul, care ar fi trebuit să fie neted, se acoperise de ţepi. Nu se răsese de multă vreme. Nu purta sabie şi nici nu părea să fi purtat vreodată. Aşadar, nu putea fi *roninK* Nu avea părul cărunt şi nici nu era adus de spate. Să tot fi avut vreo treizeci de ani.

Bărbatul şovăi, însă apoi se apropie de femeile care spălaseră rufe şi se pregăteau acum să le clătească.

— Shijo… E aproape de-aici? întrebă el.

Femeile au ridicat privirile şi-au rămas uimite când l-au văzut atât de păros şi de jerpelit. Au ţipat scurt. Pesemne că s-au speriat de cum arăta, deşi vedeau cerşetori pe toate drumurile în capitala florilor. Când şi-au dat seama că nu avea gânduri rele, i-au răspuns pline de bunăvoinţă.

— Acela care se zăreşte e podul de la Gojo. Shijo e puţin mai încolo.

— Partea dinspre apus de pod este Shijo.

— Ce anume căutaţi?

— Latura secată a albiei.

— A, atunci, imediat la răsărit de pod.

— Am auzit că acolo sunt nişte dansatoare din Izumo. E adevărat?

Femeile, şocate de accentul lui necioplit şi de chipul lui încruntat, şi-au continuat treaba fără să-l mai bage în seamă. Omul a tăcut şi s-a îndepărtat de ele, pornind spre locul indicat.

Era Kyuzo din Izumo. Nu apăruse în Kyōto întâmplător. După inundaţiile dezastruoase, Hideyoshi le ceruse câtorva *daimyō* din provincie să ridice diguri de-a lungul cursului mai periculos al apelor şi să-i trimită

oameni pentru înălţarea digului Yodo. În zonă îi rămăseseră puţini ţărani care să muncească, îşi epuizase mâna de lucru la ridicarea castelului Yodo, la căratul pietrelor, la alte construcţii din capitală. Nu mai avea lucrători. Puţinii ţărani care se mai găseau abia mai făceau faţă. Prin urmare, Hideyoshi a desemnat trei guvernatori de provincie – incluzând Izumo – să-i caute forţă de muncă. Hideyoshi mai avea de gând să le ceară vasalilor să contribuie cu sume uriaşe pentru lucrările publice, plănuind să-şi sărăcească potenţialii rivali, ca Sanke Mori din Chugoku sau cei din partea de răsărit.

Câmpurile de orez din ţinutul Kizuki erau în întregime dedicate întreţinerii Marelui Templu. Lucrătorii de acolo ar fi trebuit să rămână pe loc. Numai că noul *daimyō* al provinciei Izumo, Hiroie Yoshikawa, a recurs la măsuri drastice, pentru a-şi întări poziţia pe lângă Hideyoshi. Chiar dacă localnicii ar fi vrut să înalţe digul râului Hii, considerând că ar fi fost mai important pentru ei, Yoshikawa a adunat toţi ţăranii de pe feuda sa, inclusiv pe cei care locuiau în satul Nakamura – locul de başină al lui Kyuzo –, şi i-a trimis la Yodo. La mai puţin de o lună de la primirea ordinului, pe data de 16 ianuarie –, Kyuzo s-a trezit că rând pământ şi bolovani sau umplând coşuri de nuiele pe malul râului Yodo.

Salahorii erau trataţi cu multă cruzime. Dacă se prăbuşeau din pricina epuizării, erau împinşi cu piciorul la o parte, ca să nu stea în drumul celor care munceau. Aceia care se îmbolnăveau nu primeau doctorii. Când murea unul dintre ei, altul îi luă locul de îndată. Kyuzo cântărea situaţia. Avea experienţă.

Îi era foarte limpede că lucrările la digul unui râu atât de lung şi mare ca Yodo nu se puteau sfârşi în trei luni, nici măcar în şase. Ştia la fel de bine riscurile muncii şi nu se îndoia că putea oricând muri înainte de terminarea digului său, în cel mai fericit caz, doar îmbolnăvi – mai devreme sau mai târziu.

„De ce să mor?” îşi zise, ridicând privirea spre cer.

Kyuzo îşi lăsase soţia şi copilul în Izumo. Se gândea

să fugă din Yodo, s-o ia pe panta însorită a muntelui, de la Mimasaka până la Hoki şi să se întoarcă acasă. Însă drumul era lung. Chiar să fi ajuns teafăr, cu siguranţă l-ar fi arestat şi pedepsit pentru evadare de la locul de muncă. Sau l-ar fi trădat alţi ţărani, speriaţi de pedeapsa cu moartea pentru complicitate. Aşadar, n-avea ce să caute acasă dacă ţinea la viaţă.

„Unde-o fi Okuni?" se întrebă el, muşcându-şi buzele.

Okuni… pe care a aşteptat-o atâta amar de vreme. Cu nouă ani în urmă, doar Okaga şi San emon s-au întors în Izumo. Când i-a întrebat de Okuni, Okaga a pus nasu-n pământ, stânjenită, iar San emon l-a sfătuit, cu un ton dispreţuitor, să nu se mai gândească la ea. Tot atunci a apărut şi edictul care prevedea legarea ţăranilor de glie. Prin urmare, nici nu se punea problema să plece de-acasă. S-a însurat, fără pic de tragere de inimă, nevasta i-a dăruit un copil, dar în toţi cei nouă ani n-a uitat-o pe Okuni nici măcar o clipă.

— Yokichi, se zvoneşte că Okuni şi fetele ar fi prin Ōsaka.

— Sub aripa protectoare a unei persoane importante de la Templul Tenman… Am auzit şi eu.

— Mă duc s-o caut.

— Kyuzo, ce rost are? Eşti bărbat însurat, ai copil… Eu sunt atât de nerăbdător să mă-ntorc la Okaga mea! Nici nu visez altceva.

Pe la sfârşitul primăverii, bietul Yokichi a alunecat pe când căra pământ, şi-a frânt spinarea, a scuipat sânge şi a zăcut la pat destul de mult. Cu toată strădania lui Kyuzo de a-l ajuta să se pună pe picioare, Yokichi s-a stins din viaţă. În clipele acelea, Kyuzo a hotărât, scrâşnind din dinţi, să folosească orice tertip pentru a scăpa cu bine. La nevoie, avea să evadeze.

Într-o dimineaţă, s-a dus la Templul Tenman şi-a întrebat de Okuni. Mulţi i-au răspuns, aspru, că nu auziseră de ea, însă un bătrân s-a arătat dispus să-l lămurească.

— Fetele din Izumo… Da, am auzit… dar asta-i

poveste veche. Au fost protejatele lui Baian. Acum sunt în capitală, în albia râului Kamo. Cred că dansează prin preajma străzii Shijo. M-aţi întrebat de *miko* din Izumo, nu-i aşa?

— E printre ele şi o femeie pe care-o cheamă Okuni.

— Îmi pare tare rău, dar nu-mi amintesc numele lor.

O arătare precum Kyuzo nu avea ce căuta pe domeniul lui Baian, mai ales că acesta era ţintuit la pat de ceva vreme. Nici Kyuzo n-a mai insistat, din moment ce întâmplarea de la templu ţinea de trecut. A plecat, calm, mai departe.

În timp ce căra pământ pe digul râului Yodo, tânărul din Izumo îşi ticluia un plan amănunţit. Un plan secret de evadare. Dacă oamenii continuau să moară de oboseală, urmau să aducă forţe noi. Kyuzo avea să profite de un asemenea prilej.

Într-o seară, a ieşit din baraca salahorilor pe furiş. A luat-o, alergând, în susul râului. Se mişca de parcă era în transă. Plănuia să doarmă în pădure când se crăpa de ziuă şi să fugă noaptea, întrebase cum se putea ajunge în capitală şi aflase că trebuia să treacă de râurile Yodo şi Katsura şi apoi să meargă tot pe malul râului Kamo. Nu prea ştia el locurile, însă râurile l-au ajutat.

Fugarul a ajuns epuizat în albia de la Shij5. Pica de somn şi căpătase o înfăţişare înspăimântătoare. Nici nu şi-a dat seama că era nebărbierit şi nespălat de multă vreme şi că mirosea respingător. Nu se gândea decât la faptul că nu trebuia să se lase prins şi dus înapoi la muncă şi că îşi dorea din tot sufletul să o revadă pe Okuni. Inima îi bătea puternic de emoţie.

— Unde o găsesc pe dansatoarea din Izumo? l-a întrebat pe un trecător.

Omul a întors capul speriat, fără să-i răspundă. Kyuzo a mai făcut câţiva paşi şi-a auzit clopotul ce anunţa începerea dansului Nenbutsu.

După ce fostul lăcaş fusese luat de ape, trupa lui Okuni construise altul, mai puţin arătos, şi îşi reluase spectacolele.

Cel ce rosteşte numele lui Buddha va fi răsplătit prin Iluminare şi va intra în împărăţia Sa. Cel ce aspiră la asta.

Nu va fi uitat.

Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Kyuz5 privea înăuntru printr-o margine a draperiei de la intrare. Mame l-a tras la o parte şi i-a cerut să plătească. Kyfizo nu s-a aşteptat să fie bruscat şi s-a dezechilibrat.

— O caut pe Okuni. Vreau să stau de vorbă cu ea!

— Ei, nu mai spune!

— Mă cheamă Kyuz5. Te rog s-o anunţi c-am venit tocmai din Izumo ca s-o întâlnesc.

— N-o pot deranja când dansează. Ai răbdare!

— N-aştept deloc! Okuniii! Sunt eu! Kyuzo! Sper că îţi mai aduci aminte de mine!

Mame era uimit de neobrăzarea individului. Okuni l-a auzit şi ea. Era uluită. Numele. Vocea. Da, le cam uitase în nouă ani de zile.

— Aşteaptă! După ce se termină dansul, ai s-o vezi!

Mame, deşi mic de statură, l-a împins pe intrus cu forţă.

Vlăguit de foame, s-a împleticit şi a căzut, de ziceai că are de gând să înoate.

— Unde te trezeşti, mă? Cheam-o pe Okuni! Eu sunt Kyuzo din Izumo şi-am venit să vorbesc cu Okuni. Hai, mişcă repede!

În timp ce dansa, Okuni a tras cu coada ochiului la Sankuro. Se temea ca el să nu-l fi văzut pe Kyuzo sau să nu fi auzit scandalul. Sankuro cânta însă liniştit la tobă, absent la tot ce se petrecea în jur. Pesemne că-şi imagina că fusese un beţiv pus pe scandal – fapt cu care se obişnuiseră. Sau observase totul, dar se făcea că nu-i pasă. Okuni încerca să se calmeze. Ce vânt l-o fi adus pe Kyuzo în capitală? Şi-a făcut apariţia prea brusc! N-avea de unde să ştie că ea cânta acolo. Cine i-o fi spus?

Inima tulburată

Se destăinuie câteodată.

Bărbat nesimţitor.

De ce te prefaci nepăsător?

Okuni a ridicat foarte mult vocea, ca să mai atenueze efectele neplăcute ale ţipetelor de dinainte. Dansul s-a încheiat, însă urletele aspre în dialect de Izumo îi răsunau în urechi. Nu putea să lase lucrurile să continue astfel. A ieşit afară.

Mame se lupta cu un bărbat mătăhălos, păros şi murdar, îl ţintuise la pământ, la oarecare distanţă de intrarea teatrului, acoperindu-i gura cu o mână, pentru că nu se oprea din ţipat. Scandalul adunase ceva lume. Okuni a sperat că era un străin, aşa că s-a apropiat. Mame se purta prea aspru cu omul acela şi trebuia să acţioneze într-un fel.

Okuni era frumoasă şi avea o ţinută minunată. Chimonoul ei de mătase, înflorat, atrăgea privirile. Nemaipunând la socoteală podoabele, precum şi panglicile din catifea de import, prinse în părul strâns. Ieşea în evidenţă de departe. Kyuzo a observat-o imediat.

— Okuni!

Kyuzo s-a eliberat din strânsoarea lui Mame şi s-a târât în genunchi.

— Okuni, sunt Kyuzo! Sper că nu m-ai uitat. Eu te ţin minte… foarte bine.

Okuni s-a cutremurat. Monstrul acela înspăimântător era, fără-ndoială, Kyuzo. Ce naiba căuta acolo? De ce plecase din Izumo? Cu toate că arăta îngrozitor, l-a recunoscut… firește.

Kyuzo a vrut să se agaţe de poalele chimonoului, însă ea s-a retras scârbită.

— Ce cauţi aici? De ce-ai venit în capitală?

— Să construim digul de la Yodo. Aşa ni s-a ordonat. Am venit cu Yokichi, pe la jumătatea lunii ianuarie.

— Unde-i Yokichi? Ce mai fac Okaga şi Okiku?

— Fetele sunt bine, dar Yokichi a avut un accident la dig.

— S-a rănit?

A *

— A murit.

— Cine, Yokichi?

— Da. Acolo se munceşte fără întrerupere… şi nu ne hrănesc cum trebuie. Dacă ne îmbolnăvim sau dacă păţim ceva, nu primim nici doctorii, nici îngrijire.

— Vai de mine, cât de supărată o să fie Okaga!

— O să fie, o să plângă, o să-l jelească… dar ea măcar s-a întors acasă.

— Ce?

— Okuni, te-am aşteptat… în zadar… De ce n-ai venit cu Okaga? Încă-s foc de supărat pe tine. N-am putut pleca imediat să te caut pentru că n-am avut voie să ieşim din ţinutul Izumo… mă rog, ne-au îngrădit în sat, ne-au legat de pământ. Eu nu mă mai despart de tine. Cânt şi eu în trupa ta.

— Nu se poate…

— Ştiu să cânt. Îţi aminteşti, sper… băteam toba şi clopotul la festivaluri. Pot face şi eu ce-a făcut San emon. Intru şi eu în trupa ta!

La început doar mirată de pretenţia lui Kyuz5, Okuni era acum de-a dreptul speriată. În niciun caz nu voia să afle Sankuro despre intenţiile bărbatului din Izumo.

— Nu se poate. Nu poţi intra în trupa asta.

— De ce?

— Nu e a mea. Nu dispun de ea cum vreau eu. Şi pe urmă, nu ştii să cânţi şi să dansezi.

— Dar individul de la intrare? Crezi că eu nu pot sta de pază?… Mamă, ce frumoasă te-ai făcut! Se vede c-ai stat la oraş atâţia ani! Erai fainã şi-nainte, dar acum… mă dai gata!

Kyuz5 o privea cu jind, uitând pentru câteva momente de pica pe care i-o purtase. O siluise când avea doar şaisprezece ani, fusese brutal cu ea, o copilă ca o mlădiţă înmugurită. Acum înflorise ca un trandafir. Avea un farmec ameţitor. Okuni îi simţea privirile plimbându-se de la obrajii bucălaţi la gât şi umeri, ca să coboare apoi pe sânii ei mari. O scârbea până şi vederea lui… Parcă abia aştepta s-o devoreze. Se cutremură de groază.

„Nu-l pot lăsa pe Sankuro să dea nas în nas cu

Kyuz5”, îşi zicea în sinea ei, disperată.

Când aflase de existenţa lui Oan în viaţa lui Sankuro şi încercase să-i reproşeze acestuia, iubitul ei rostise clar numele lui Kyuzo. Îl ţinuse aşadar minte. Cei doi nu trebuiau să se vadă. Okuni tremura toată numai la gândul ăsta. Însă nu-i venea nicio idee cum să-l alunge pe intrus ca să evite întâlnirea celor doi. N-avea să-l lase pe Kyuzo să intre în trupă. Îi cunoştea foarte bine şi pe unul, şi pe altul. Nu-i era greu să-şi închipuie ce-ar urma. Chiar i-ar fi peste puteri să trăiască sub acelaşi acoperiş cu amândoi. Nici măcar nu voia să se gândească la soarta ei dacă nu l-ar fi cunoscut pe Baian… dacă n-ar fi ajuns la Tenman. Tenjin… dacă s-ar fi măritat şi-ar fi renunţat la dans… Când îşi amintea că nespălatul ăla o atinsese înaintea lui Sankuro, o apuca sila. Se tot frământa cum să se descotorosească mai repede de el. Nici nu ştia ce să spună. Îşi dorea cu disperare să scape de privirile iscoditoare ale lui Kyuzo. Nu-l mai suporta.

În clipa aceea, s-a auzit strigată. S-a întors şi l-a zărit pe Densuke ducând în spate o boccea imensă. A dat fuga la el şi l-a întrebat în şoaptă:

— Densuke, ce s-a întâmplat? De ce-ai venit?

— Baian s-a stins. De-acum încolo, pot fi membru permanent al trupei voastre. Ce face Sankuro?

Uitându-se la chipul zâmbitor, Okuni găsi pe loc soluţia salvatoare.

— Densuke, te rog mult spune-i bărbatului de-acolo că eşti soţul meu.

L-a apucat pe Densuke de mână şi s-a îndreptat spre Kyuzo. Densuke nu-şi revenea din uimire.

— Kyuzo, te rog să mă ierţi, dar nu poţi intra în trupa noastră. Eu sunt căsătorită cu el.

Okuni i-a lăsat pe amândoi cu gura căscată şi-a fugit înăuntru. Fusese deja chemată de câteva ori, prin clopot şi prin cântece.

— Aşadar, tu eşti bărbatul lui Okuni? îl înfruntă Kyuzo pe Densuke, răscolit de invidie.

— Tu cine eşti?

— Eu sunt Kyuzo din Izumo. Hotărâsem să mă-nsor cu Okuni la întoarcerea ei acasă.

— Şi-ai bătut atâta amar de drum ca s-o vezi?

— Nu chiar.

Kyuzo i-a povestit lui Densuke, în vorbe simple, de ţăran, ce s-a petrecut: cum a ajuns la Yodo, forţat să muncească la dig, şi cum a fugit de-acolo… Pe Densuke părea că-l interesează tot mai mult cele auzite.

— Când a murit Yokichi, m-am hotărât să fug, să-mi salvez pielea. Am aflat că Okuni e în capitală şi m-am gândit să-i cer ajutorul.

Cu tot dialectul de Izumo, Densuke a înţeles cum ajunsese Kyuzo acolo şi ce urmărea. Trebuia să se descotorosească neapărat de el, să nu-l vadă Sankuro, cu atât mai mult cu cât intrusul nu însemna nimic pentru Okuni şi Sankuro nu era genul care să se poarte frumos cu un asemenea om. Chiar şi în situaţia în care se găsea, Kyuzo se uita la Densuke cu ură şi dispreţ. Nu se putea abţine. Densuke îşi ferea privirea şi clipea des.

— Îmi pare sincer rău de cele întâmplate, însă, după cum ţi-a spus şi Okuni, nu te putem primi în trupa noastră.

— Nuuu?

— Avem şi noi un stăpân şi nu facem ce vrem. Nu noi luăm hotărârile.

— Eşti bărbatul lui Okuni? mai întrebă o dată Kyuzo, cu îndoială în glas de data asta.

Densuke încuviinţă din cap fără să mai spună nimic.

— Mă mir… Nici Okaga, nici San emon nu mi-au zis că Okuni ar avea bărbat… cu toate că eram sigur că are. Aşadar, Okuni e *kabuki.* O destrăbălată. Iar tu eşti norocosul, zise el rânjind înciudat, dar mâhnit în acelaşi timp.

Densuke băgă mâna în buzunarul de la piept, hotărât să-i dea banii pe care-i primise de la soţia lui Baian la plecare. Trebuia să scape cât mai repede de acest nepoftit vrednic de dispreţ, să-l trimită departe de Shijo.

— Dacă ţii cât de cât la Okuni, te rog, du-te de-aici!

— Înşelătorul se roagă de înşelat?! Halal!

— N-am ştiut că Okuni urma să fie nevasta ta. A plecat de atâta vreme din Izumo.

— De nouă ani.

— Anii ăştia au îndepărtat-o de tine şi-au apropiat-o de mine. Nu trebuie să porţi pică nimănui. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai pleca de aici. Uite, ia banii ăştia!

Kyuzo se uita mirat la banii ce-i fuseseră puşi în palmă şi spuse pe un ton amenințător:

— Prin urmare, mă plăteşti ca să nu mai rămân aici!

— Ai dus-o greu la Yodo… ai fugit de-acolo… nu ştii niciodată ce ţi se poate întâmpla. Viaţa e mai preţioasă ca orice altceva. Banii ăştia te-ar ajuta să încerci să ajungi iar acasă.

— Da, preţuiesc viaţa. Nu vreau să dau colţu' ca Yokichi.

Apoi, urmă, ca pentru sine:

— De acord, iau banii ăştia cu împrumut. Anii mi-au răpit-o pe Okuni. Banii ne vor despărţi şi mai mult. Ţi-i voi înapoia. Să fii convins că nu rămân dator.

Densuke nu băgă de seamă amenințarea din glasul lui Kyuzo.

— Nu te gândi la datorii acum. Ai grijă de tine!

Kyuzo se răsuci pe călcâie, fără să mai privească înapoi. A urcat malul cu pas hotărât şi a traversat podul Shijo. Densuke a rămas locului, urmărindu-l până a dispărut din raza vizuală. Îi răsuna încă în urechi vocea dispreţuitoare a intrusului.

„Aşadar, ăsta e Kyuzo… bărbatul lui Okuni din Izumo. N-ar fi trebuit să mă port aşa cu el. Am fost cam aspru. Într-un fel, noi doi semănăm. Okuni ne-a întors spatele la amândoi. Mai bine m-ar trimite şi pe mine… undeva… departe", îşi zise el, cu ironie amară.

Densuke ridică de jos bocceaua şi intră.

Toţi din trupă ţineau la Densuke. L-au primit cu braţele deschise. Până şi Sankuro îi recunoştea arta din *Firul tors* şi abia aştepta să li se alăture.

Densuke le-a povestit că Baian s-a stins din viaţă

după o suferinţă îndelungată. Sankuro i-a istorisit incidentul de la podul Gojo, petrecut cu trei ani în urmă.

— A, de aceea domnul Baian s-a întors acasă de la Castelul Fushimi foarte supărat şi mi-a spus să vă alung dacă vă prind la templu. Mi-am făcut griji din cauza voastră. Apoi am aflat că v-aţi construit un lăcaş frumuşel în albie, la Shijo, şi că vă mergea bine.

— Lăcaşul acela frumuşel a fost luat de ape anul trecut, interveni Okuni…

— Prin urmare, râul Kamo a ieşit din matcă?

— Şi bătrâna de la Moriguchi şi-a pierdut viaţa din cauza revărsării apelor.

— Ce rău îmi pare!

Numai întâmplări triste. Cu toată pica pe care i-o purtase lui Baian până la aflarea veştii despre moartea acestuia, Sankuro recunoştea că datorită lui ajunsese în capitală. Avea o trupă proprie, cu Okuni în frunte. Pesemne că aripile cintezoilor lui Baian încă mai băteau, cel puţin în pieptul dansatoarei. Se spune că sufletul unui dispărut îşi urmează cursul, întrupându-se în altcineva. Okuni avea impresia că sufletul bătrânei din Moriguchi migrase în entuziasta Omatsu. De când se întorsese din sat, era plină de energie. Cânta şi dansa ca o nebună, fără să se vadă însă nici urmă de progres, în pofida atâtor strădanii. Când îi auzea vocea, Okuni trăia cu senzaţia că aude vocea bătrânei din Moriguchi. Nicio deosebire. La ce i-or fi ajutat atâtea repetiţii? Nici la dans nu se pricepea mai bine. Însă absorbise cu disperare toată energia bunicii, chiar dacă o făcuse împotriva acesteia. Cât despre sufletul ei, Okuni simţea în el prelungirea voinţei lui Baian. Minciuna lui se transformase în adevăr. El o numise „dansatoare de la Marele Templu”. Dansatoare a şi ajuns. Vrerea lui Baian se împlinise. Baian ocupa un loc aparte în inima lui Okuni.

În sfârşit, după atâta amar de vreme, Okuni dansa iarăşi pe melodiile interpretate de Densuke. Ce dor îi fusese!

Iubirea mea, Lasă-ţi ochii să grăiască! Nu rosti cuvinte, Că ne-auzim vorbe. Ne-ascundem de ochii lumii,

Doar noi doi.

— Ce frumos cânţi!

— O, dar ce frumos dansezi tu, Okuni!

Nu se mai săturau de cântat şi de dansat. Nu-i mai putea opri nimeni.

De se-află de dragostea noastră.

Mie nici că-mi pasă.

De se zvoneşte că ne iubim.

La ce să ne rănească?

Bine să ne fie.

Cât pe lume trăim!

Densuke lăsa impresia că, prin cântece, îşi lua o greutate de pe inimă. De fapt, cânta ce simţea.

— Dacă m-ai fi văzut dansând pe scena teatrului luat de ape! răsuna ca o tobă când călcam duşumeaua. Păcat că nu mai e!

Densuke simţi o undă de regret amintindu-şi că-i dăduse bani lui Kyuzo. Poate le-ar fi ajuns să construiască o scenă nouă. Pe de altă parte însă, ştia prea bine că intrusul nu s-ar fi lăsat convins doar cu vorbe. N-ar mai fi scăpat de el.

Dându-şi seama că Sankuro ieşise, Okuni se opri brusc din dansat.

— Densuke, te rog să mă ierţi. Nu ştiam ce să fac. Când te-am văzut, am socotit că Buddha mi te-a trimis ca să mă salvezi din iad. Nici n-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— Ştii foarte bine că-mi fac apariţia taman când trebuie.

— Nu mă gândeam atunci decât la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat nas în nas cu Sankuro. Ce tărăboi ar fi ieşit!

— Şi pe mine mă frământa acelaşi lucru.

— S-a întors la Izumo?

— Păi… a zis că-mi înapoiază banii.

— Ce bani?

— I-am dat nişte bani… nu mulţi.

Okuni şi-a împreunat palmele şi a făcut o reverenţă adâncă, îi era foarte recunoscătoare şi nu cunoştea altă cale de a-i mulţumi. Îndată după aceea, a intrat Sankuro.

— Densuke, anul trecut am dansat în faţa doamnei Nishinomaru, zise Sankuro, înfoiat ca un păun.

— Ei, nu mai spune!

— Yakuin Zenshu aranjase totul… cu prilejul sărbătorii florilor de cireş.

— N-am ştiut! Bravo vouă!

— Îţi dai seama? Fără nicio intervenţie din partea lui Baian!

— Şi cum a fost?

Sankuro s-a încruntat un pic, apoi a continuat:

— Minunat! Toată lumea a fost încântată.

Adevărul era că doamna Nishinomaru nu le dăduse niciun bănuţ, nu-i onorase cu niciun compliment. Sankuro n-a aflat nici mai târziu ce se întâmplase, ce-o supărase pe Nishinomaru. Okuni privea în pământ, aşteptând să schimbe subiectul.

— Dacă tot a venit şi Densuke, hai să ne mutăm pe terenul de călărie de la Kitano. Se ţin multe sărbători de toamnă acolo.

Sankuro se bucura că Densuke se afla iarăşi cu ei. Trupa se mărise. Cum Baian se stinsese, nu-i mai împiedica nimic să meargă la Kitano-Tenjin, chiar şi în zilele de festivaluri.

Lui Sankuro îi veni ideea să-i cedeze lui Densuke supravegherea trupei, măcar o perioadă. Intenţiona să mai dea o raită prin Sakai şi Hirano. Okuni fremăta de fericire când Sankuro se punea vesel pe treabă. Terenul de călărie, situat în partea de apus a capitalei, era un loc foarte animat. Se apropia ziua când aveau să-şi instaleze teatrul prin preajmă. Okuni nu mai putea de încântare. Şi dacă ar fi rămas în Shijo, n-ar fi dus lipsă de spectatori atâta vreme cât dansa ea. Voiau să strângă bani şi să-şi construiască un lăcaş ca acela de dinainte. Toată trupa visa la asta. De când reapăruse Densuke, starea de spirit a tuturor se schimbase cu desăvârşire.

Podul de bârne să-l trecem iute! împreună să fim chiar şi-n albie.

Peştişorii de sub pod Aleargă neobosiţi, în sus, şi-n

jos!

Okuni n-a simţit nimic, pentru că dansa. Însă Densuke şi Kanji, care cântau, s-au schimbat la faţă. Spectatorii şi-au dat seama că era cutremur. Măruntaiele pământului răsunau ciudat. Cu toţii s-au înclinat subit… Okuni lăsa impresia că înota.

Trecuse un an de la inundaţii. Albia râului revenise la normal… până la cutremur. Chiar şi Castelul Fushimi, atât de solid, suferise pagube uriaşe de data asta. Tot oraşul gemea de panică. Replicile nu le dădeau răgaz nici să răsufle. Fisurile se vedeau şi-n pereţii groşi. Incendiile continuau să facă ravagii, se întindeau cu repeziciune. Oricât de puternic, nu doar cutremurul i-a speriat pe locuitorii capitalei. I-au mai alarmat ploile cu nisip alb, o cometă, distrugerea în nenumărate locuri a zidului gros care împrejmuia capitala şi multe alte nenorociri. Lumea vedea în ele pedeapsa divină dată lui Hideyoshi pentru crimele comise.

În toiul calamităţilor, a sosit în albia râului un mesager din partea lui Kanbei Suekichi.

— Divinităţile sunt supărate. Cerul e nemulţumit. Preoteasa Okuni din Izumo este invitată să alunge forţele malefice.

Se zvonea că şi împăratul începuse rugăciunile de împăcare a zeităţilor înfuriate. Pesemne că aşa îi venise şi lui Suekichi ideea de-a o chema pe Okuni. Avea un conac solid la poalele Castelului Fushimi. Nu păţise nimic la cutremur. Afacerile îi mergeau excepţional, mai cu seamă cele maritime. Ajunsese şi el să dea ordine precum suveranul. Se simţea foarte bine în piele de conducător. Era mic de statură, purta lucruri simple, care nu băteau la ochi, la fel ca atunci când Okuni îl întâlnise la Hirano, iar mai apoi în procesiunea suveranului, în drum spre Nagoya. Cu toate că se apropia de şaptezeci de ani, pielea îi arăta la fel de proaspătă ca a lui Sankuro.

— Okuni, nu te-ai schimbat deloc. Bravo ţie! îmi prezinţi şi mie, te rog, un dans?

Oricui îi era limpede că pe Kanbei nu-l interesa decât

Okuni, din toată trupa. Deoarece Kanbei îl vedea pe Densuke pentru prima oară, Sankuro n-a avut curajul să-i laude dansul *Firul tors.*

— Am de gând să invit mulţi oaspeţi, Okuni. N-ai vrea să stai aici o vreme?

Apoi le-a dăruit iarăşi mătăsuri, tuturor fetelor. Fireşte că dorea ca ele să strălucească… Fiecare îşi privea, fermecată, materialul de chimono. Mătăsurile erau chiar mai frumoase decât cele pe care le primiseră cu opt ani în urmă, la Hirano. Culorile erau mai vesele, modelele mai atrăgătoare. Pluteau în al nouălea cer de fericire şi s-au apucat îndată să şi le coasă…

Omatsu, care nu mai avusese parte de o asemenea experienţă, a rămas cu gura căscată de uimire. Nu se aşteptase să primească şi ea material de chimono, şi încă asemenea splendoare!

„O să-mi dau toată silinţa ca să-l merit”, îşi zise.

— Ai grijă de el! îi atrase atenţia Sankuro.

Omatsu încuviinţă, inocentă, şi-l puse repede deoparte.

În luna următoare au început taifunurile şi ploile torenţiale. Kamo, Katsura şi Kizu au ieşit iarăşi din matcă. Digul de la Yodo s-a rupt din nou. Densuke s-a gândit, fără să vrea, la Kyuzo.

Nu-i putea uita privirile fioroase când îşi asumase rolul de stăpân al lui Okuni. Iar el, deşi o iubea pe Okuni cu disperare, nu avea niciun drept…

„Sunt prostănac şi pace, îşi spuse el cu amărăciune. Ciudat!”

— Densuke!

— Da.

— Cum ţi se pare ăsta? îl întrebă Okuni, râzând.

Apăru în faţa lui îmbrăcată cu un chimono bărbătesc, de un verde-deschis, cu imprimeu de cocori albi.

— Îţi place cum îmi stă? L-am făcut pentru Sankuro, din cel mai bun material primit de la Kanbei, însă el nu-l vrea.

Lui Densuke i se puse un nod în gât.

— Eşti minunată!

Densuke simţea că-i sare inima din piept de emoţie şi clipea des. Chimonoul scotea şi mai bine în evidenţă trupul voluptuos al lui Okuni.

— Atunci, am să-l port. O să joc un rol de bărbat.

— Tu?

— De ce nu? Şi tu joci roluri de femei, nu-i aşa? Nu ţi se pare interesant ca eu să apar ca bărbat, iar tu ca femeie? îmbracă tu chimonoul meu.

— Eu? întrebă el, surprins.

Okuni, ajutată de Omatsu, s-a apucat să-l îmbrace pe Densuke, aproape cu forţa.

Okuni, zâmbind larg, îşi balansa greutatea corpului pe un picior, ca bărbaţii când îşi scot sabia din teacă. Pe cap îşi aranjă o pălărie mov cochetă.

Mărgăritare de rouă la lumina lunii. Mâneca udă, Mărturie-a tristeţii. Raţele mandarin Nu mai sunt împreună.

Grindina loveşte Fără zgomot, Crângul de bambuşi pitici. Frunzele se leagănă puternic.

Arătau amândoi extrem de caraghioşi. Fetele râdeau cu lacrimi. Kanji şi Mame au izbucnit şi ei în râs. Nici Densuke nu s-a mai putut abţine. Okuni chicotea şi dansa, plină de voioşie şi gingăşie. Parcă nu dansase niciodată ca acum. Se-ncinsese o veselie de nimeni nu mai desluşea ploaia torenţială de afară.

Auzind gălăgia, Sankuro a intrat, furios. Când i-a văzut pe cei doi dansând, s-a apucat să-i certe.

— Nu vă mai prostiţi! Sunteţi oameni în toată firea! Nu vă daţi seama ce caraghioşi sunteţi? N-aveţi minte? Unde vă treziţi?

Lui Densuke îi venea să intre în pământ, iar Okuni se aprinsese la faţă de ruşine. S-a retras într-un colţ al camerei, să se schimbe. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Densuke şi-a îmbrăcat din nou hainele de slujitor şi a împăturit cu grijă chimonoul cu care dansase. Când a zărit-o pe Okuni plângând, a simţit o durere în piept. Nu i se putea împotrivi lui Sankuro. A oftat din toţi rărunchii.

— Okuni, domnul Kanbei o să aibă oaspeţi.

— Pe ploaia asta?

— Nu, după ce se înseninează.

— Pesemne că atunci vor începe reparaţiile la dig.

— Nici domnul Kanbei, nici seniorul de Mikawa n-o să se ocupe de aşa ceva.

— Seniorul de Mikawa?…

— Oaspetele principal este Hideyasu, senior de Mikawa.

Okuni îşi ştersese lacrimile. Sankuro le explica tuturor, înflăcărat, cine era Hideyasu.

— L-a adoptat suveranul, iar numele său Hideyasu Hashiba – este o combinaţie între numele tatălui adoptiv şi cel al tatălui natural. Înainte de asta, i se spunea Ogimaru. Se zvoneşte că e cel mai inteligent dintre toţi băieţii adoptaţi de suveran.

— L-am văzut şi în procesiunea suveranului care pleca la Nagoya, nu-i aşa?

— Da.

Okuni urmărise procesiunea suveranului cu atenţie. Îşi amintea că Hideyasu se aflase în batalionul de războinici comandat de Ieyasu Tokugawa, tatăl său, şi că se remarcase prin ţinuta sa impunătoare. Îi lăsase o impresie excepţională. Era cu vreo doi-trei ani mai tânăr decât ea.

— Ce se mai aude cu războiul din Coreea?

— Păi… nu prea ştiu.

Zvonurile fuseseră alarmante. Dar suveranul, rupt parcă de tot ce se petrecea, se întorsese de la Nagoya din Hizen şi-şi înălţase, liniştit, Castelul Fushimi. Kanbei, care afirmase că războiul nu avea să dureze prea mult pentru că ţăranii se săturaseră de lupte, se instalase şi el la Fushimi, construindu-şi un conac. De asemenea, începuseră să se întoarcă tot mai mulţi generali din Coreea, poposind mai întâi în vecinătatea castelului. Datorită lui Yukinaga Konishi, ministru al clanului Toyotomi, războiul se apropia de sfârşit. De aceea, pentru începerea negocierilor de pace, devenise imperioasă

primirea mesagerului chinez. Hideyoshi a tot amânat-o, fiind extrem de ocupat cu deplasările la Fushimi, Ōsaka şi Kyōto, şi cu ritualurile de ceremonie a ceaiului şi spectacolele de teatru No. Au intervenit apoi inundaţiile, cutremurul şi, din nou, ploile neîntrerupte.

S-a înseninat în sfârşit. Hideyasu a acceptat invitaţia lui Kanbei. Era o zi de toamnă timpurie. Okuni îl distrase cu dansul ei şi pe vremea când se numea Ogimaru. Dorindu-şi ca totul să iasă bine, Suekichi a trecut pe la Okuni cu o zi înainte de spectacol, să se asigure că pregătiseră veşmintele şi rânduiseră tot.

— Fără greşeli mâine! Vreau să dansaţi perfect. Okuni, te rog să te îmbraci în stil *kabuki* şi să porţi la gât rozariul acesta, îi zise Kanbei, oferindu-i un şirag de mărgele din cristal.

Stilul *kabuki* însemna moda introdusă de europeni, „barbarii din sud”, cum mai erau ei numiţi. Pasiunea pentru îmbrăcămintea exotică începuse după vizita lui Valignano la Kyōto. Seniorii, maeştrii de ceremonie a ceaiului şi slujitorii mai însemnaţi ai suveranului au etalat primii în public pelerinele fără mâneci, pantalonii bufanţi, pălăriile rotunde, brâurile de catifea, crucile creştine şi rozariile. Din mers au preluat moda şi tinerii samurai îngâmfaţi şi negustorii bogaţi. Purtau la gât eşarfe de mătase portugheze, despre care se spunea că erau foarte *kabuki.*

La origini, cuvântul *kabuki* a însemnat „a înclina” sau „a o lua pieziş”. Apoi, treptat, a căpătat semnificaţia de „excentric”, în Izumo fiind folosit cu sensul „destrăbălat”. În capitală, cel care nu era *kabuki* nu se putea considera în pas cu moda.

Lui Okuni îi venea ca turnat chimonoul acela minunat, cu rozariul sclipitor la gât. Mărgelele de cristal sclipeau feeric, cu fiecare pas de dans şi fluturare a mânecilor. Visase să poarte un asemenea rozariu de când îl văzuse pe Valignano la Kyōto, cu mulţi ani în urmă. Acum nu găsea cuvinte de mulţumire. Era foarte fericită.

— Ţi se potrivesc perfect. O să-i placă sigur tânărului

senior Hideyasu.

Toată trupa a aşteptat, emoţionată şi încordată, momentul spectacolului.

Hideyasu, care a ocupat locul de onoare în sala de spectacole de la reşedinţa lui Kanbei, avea douăzeci şi trei de ani. Era în situaţia unică de protejat atât al lui Hideyoshi, cât şi al lui Ieyasu. Luat la început ostatic, fusese apoi adoptat. Hideyoshi îl preţuia enorm, admirându-i onestitatea şi înfăţişarea bărbătească. Avea mare încredere în el şi chiar îi permitea să se mai întoarcă, din când în când, în ţinutul tatălui. Acum locuia la Fushimi, ca emisar al lui Ieyasu pe lângă suveran. Astăzi, Hideyoshi era plecat la Ōsaka pentru a-i întâlni pe mesagerii chinezi. Cum pe Hideyasu nu-l interesau negocierile câtuşi de puţin, acceptase invitaţia lui Kanbei.

După „vânătoarea de săbii” comandată de Hideyoshi şi după delimitarea exactă a claselor sociale, Kanbei a renunţat la statutul de samurai şi l-a ales pe cel mai profitabil dintre toate – cel de negustor. Dând dovadă de o diplomaţie deosebită, reuşise să obţină tot felul de privilegii atât de la Hideyoshi, cât şi de la Ieyasu. Spre orice făgaş politic ar fi urmat să se alunece, cei doi bărbaţi din încăpere – unul samurai, celălalt negustojse aflau în siguranţă. Hideyasu era, ca de obicei, foarte bine dispus.

— Vă amintiţi de dansatoare?

— Cum o cheamă?

— Okuni.

— A, da. A dansat Nenbutsu atunci, şi-i sfârâiau călcâiele.

Fetele au fost plăcut surprinse aflând că Hideyasu le văzuse dansând. Cum Nenbutsu Odori nu se prea schimbase în şase ani, oaspetele privea dansul cu nostalgie. Când Okuni şi-a scos pălăria neagră şi mantia de călugăr şi a apărut îmbrăcată în chimonoul bărbătesc de un verde-pal, cu mărgelele sclipitoare de pe piept, Hideyasu s-a bătut peste genunchi şi a strigat entuziasmat:

— Okuni s-a făcut *kabuki!*

Era prima oară când apăreau veşminte europene într-

un dans popular japonez. Kanbei privea încântat, când la Okuni, când la Hideyasu. Ideea lui fusese chiar mai grozavă decât se aşteptase.

Înainte ca Okuni să termine de dansat, a sosit un mesager de la Ōsaka. Vestea s-a răspândit la toţi războinicii din Fushimi şi din afara castelului. Hideyasu, comandantul armatei în lipsa lui Hideyoshi, a pălit când a aflat ştirea de ultimă oră. S-a ridicat imediat şi a părăsit încăperea în grabă.

Nimeni din trupă nu şi-a dat seama ce se întâmplase. Sankuro a ieşit şi i-a întrebat pe slujitorii lui Kanbei.

— Iar începe războiul, îi anunţă el la întoarcere.

— De ce?

Ca să pară mai veridice cuvintele pe care urma să le rostească, Sankuro vorbea intenţionat mai tare.

— Suveranul a primit o solie din China, la Castelul Ōsaka, cerându-i să transmită tuturor că renunţă la cucerirea Chinei şi a Coreei. Suveranului nu i-a plăcut mesajul împăratului Chinei. S-a înfuriat, s-a înroşit tot şi a azvârlit de pământ darurile primite.

Era adevărat. Scrisoarea oficială i se adresa lui Hideyoshi, „rege al Japoniei, supus al împăratului Chinei”. Se menţiona că Japonia avea dreptul să desfăşoare negocieri cu China numai dacă Hideyoshi accepta să-l slujească, supus, pe împărat.

Nici nu-i greu de imaginat cât de insultat s-a simţit bărbatul care visa la cucerirea întregii lumi. Hideyoshi Toyotomi a dat imediat ordin să pornească a doua campanie de cucerire a Coreei.

— Iar război?! murmură Okuni.

Kanbei, cu braţele încrucişate într-una din încăperile conacului său, rostea aceleaşi cuvinte.

El aflase că generalii lui Hideyoshi îl convinseseră să se abţină de la noi atacuri, sperând ca între timp să se poarte negocieri de pace cu trimişii împăratului chinez, menite să pună capăt vărsării inutile de sânge. Rănit în amorul propriu, Hideyoshi a reuşit să zdruncine toate pregătirile de pace şi a zădărnicit încercările de prevenire

a unui război fără sorţi de izbândă. Kanbei nu întrevedea nicio soluţie prin care Hideyoshi să păstreze controlul situaţiei. În plus, era ferm convins că doar cei mai apropiaţi oameni ai săi vor mai trimite oştiri pe câmpul de luptă. Ieyasu şi mulţi alţii îşi vor opri războinicii acasă.

Kanbei cântărea bine situaţia. Ca negustor, el nu avea preferinţe. Îl interesau doar afacerile.

16

Okuni şi trupa ci au avut mare noroc să se afle sub protecţia lui Kanbei în vremurile acelea de restrişte. După cutremure au urmat inundaţii, apoi iar cutremure... Oamenii erau disperaţi. La începutul iernii, împăratul a poruncit schimbarea numelui pe care-l purta perioada aceea, considerând că denumirea de Keicho[60] avea să atragă după sine încetarea calamităţilor şi mult aşteptata linişte. N-a fost să fie aşa. De la Fushimi şi Ōsaka au pornit noi trupe în Coreea. Kanbei ieşea din casă doar pentru a-şi lua rămas-bun de la generali, dar nu părăsea niciodată Castelul Fushimi. Se mulţumea să contemple lucrurile, fără să intervină, sub pretextul că îmbătrânise. Avea şaptezeci de ani. În locul lui, l-a trimis la Nagoya pe fiul său, Saemon Mago, o figură ştearsă, trecut cu puţin de douăzeci de ani.

Kanbei se ocupa doar de comerţ, cu foarte multă precauţie. Obţinuse deja din partea lui Hideyoshi sigiliul roşu, semn al scutirii de taxe, iar din partea shogūnului Kagektsu Uesugi, permisiunea de liberă circulaţie pentru şase vase comerciale în zona Echigo2. Ieyasu, la vremea aceea doar guvernator de Mikawa, cu reşedinţa la Castelul Okazaki, îi pecetluise şi el dreptul la liberă trecere prin ţinutul său. După ce Ieyasu şi-a extins stăpânirea în opt prefecturi Sagami, Musashi, Avva.

Kayusa, Shimăsa, Hitachi, Kozuke, Shimatsuke –, vasele lui Suekichi s-au deplasat fără oprelişti în toată zona Kantō.

Kanbei Suekichi nu bea şi nu fuma. Nu încuraja nici

60 Perioada istorică dintre anii 1596 şi 1615, având semificaţia de „fericire îndelungată".

măcar ceremonia ceaiului, la mare modă printre negustori. O practicau pentru a face pe placul lui Hideyoshi, însă Kanbei o dispreţuia din tot sufletul. Experienţa marelui maestru Sen no Rikyu[61] îi fusese învăţătură de minte. Negoţul se făcea cu eforturi serioase, nu cu vorbe deşarte. După părerea lui, câştigul asigura legătura dintre oameni, nu prietenia.

În pofida faptului că nu părăsea Fushimi, Kanbei rămânea cât se poate de activ, reşedinţa lui fiind un du-te-vino de neînchipuit. Se trezea pe cap şi cu mari *daimyō.* Împrumuturile şi afacerile lui păreau avantajoase şi de aceea era atât de căutat. Banii împrumutaţi se întorceau întotdeauna sub o formă sau alta, uneori cu profituri uriaşe. Lui Kanbei îi plăcea să creeze o atmosferă plăcută, întreţinându-şi uneori oaspeţii cu dansurile lui Okuni. Nici prin cap nu-i trecea să-i distreze numai pentru a le obţine favorurile. N-avea nevoie de aşa ceva.

Când era liber, le chema pe fete în camera de zi şi le punea să danseze. Nu le impunea ceva anume. Îi plăcea să stea cu spatele la *tokonoma*[62]*,* să le asculte şi să le privească în timp ce se gândea la propriile treburi. Când fetele dansau, mai scotea o hârtie şi se apuca să scrie scrisori. Primea tot timpul veşti din zona Kantō sau din Nagoya de Hizen. Uneori mai sosea câte un surugiu de poştalion din Hakata. Îşi socotea neîncetat câştigurile.

Trupa lui Okuni o ducea bine. Nici nu se compara cu situaţia de pe vremea când stăteau la Templul Hoshi, sub protecţia lui Baian. Acum mâncau pe săturate, erau trataţi cu generozitate, aveau veşminte minunate, chiar luxoase. Deşi pe el personal nu-l interesa moda „barbarilor", Kanbei se îngrijea întotdeauna ca ei să fie îmbrăcaţi după ultimele tipicuri. Ca să-şi încânte privirile, le-a cerut fetelor să poarte gulere din dantelă, iar lui Sankuro şi Densuke, pantaloni bufanţi. Altor angajaţi nu le permitea să îmbrace

---

61 I se ceruse să-şi facă *seppuku* în momentul în care 1-a nemulţumit pe suveran.

62 Alcov decorat cu un sul pictat sau un aranjament floral. Este locul pe care-1 ocupă şi un oaspete de onoare.

haine europene, însă era bucuros când îşi vedea artiştii dichisiţi excentric.

— Densuke, eu cred că domnul Hideyasu avea dreptate să râdă de noi cu poftă… Arătăm ca nişte adevăraţi *kabuki.*

— *Kabuki* de soi!

— Stilul ăsta ţi se potriveşte, Densuke!

— Dar şi ţie! Ce bine îţi vin colierele şi toate podoabele!

Okuni şi Densuke se sorbeau din ochi şi râdeau fericiţi. Poate exista undeva, în adâncul sufletului lor, un strop de stânjeneală, însă o topea imediat dorinţa de a fi în ton cu tot ce-i nou. Densuke purta, la pantalonii lui bufanţi, o vestă roşie, îi venea mult mai bine decât lui Kanji sau Mame. De când îl certase Sankuro, Densuke nu mai dansa, doar cânta. Kanbei nu-i ştia talentul, aşa că puţin îi păsa.

Erau zile când Okuni nu mai putea de plictiseală şi căsca de simţea că i se rup fălcile.

— Sankuro, aş prefera să renunţ la toate veşmintele splendide, numai să pot dansa… în albia râului Kamo. Nu vrei să mergem acolo când domnul Kanbei n-are treabă cu noi?

— Eşti în stare să renunţi la luxul de-aici? Dacă plecăm, nu ne mai putem întoarce. Cine crezi că stă după noi? Ce nu-ţi convine? Eşti hrănită bine, îmbrăcată frumos…

— Nu spun că sunt nemulţumită, însă nici domnul Kanbei, nici oaspeţii lui nu ştiu să aprecieze cu-adevărat cântecele şi dansurile noastre… nu aplaudă, n-au pic de entuziasm… Am senzaţia că dansez pentru pereţi. Nimic nu se compară cu atmosfera de la râu.

— Da, însă nici spectatorii de-acolo nu se aseamănă cu oaspeţii care vin aici… Ştii că sunt de rang inferior… De ce ţii să dansezi în faţa lor?

— Mă simt mai bine.

— Gata cu mofturile! zise Sankuro, înfuriat. Ştii că n-o să se mai ivească nicio ocazie de a dansa pentru doamna Nishinomaru. Şi acum regret cele întâmplate… Am fi avut

şansa să apărem în faţa suveranului. Dacă spectatorii sunt de speţă joasă, nici n-ai cum să progresezi. Nu-nţelegi atâta lucru?

— Nu.

— Cuuum?

— Mie-mi place să dansez pentru cei care se bucură de spectacol şi îşi arată bucuria. Asta mi-ar da mai mult avânt… Aş fi mai fericită.

— Lasă aiurelile! Aici nu-i ca la tine la ţară, în Izumo… Sunt mulţi nobili, oameni de soi. N-am de gând să mă-ntorc iar la nespălaţii ăia de ţărani, negustori mărunţi şi slujitori. De ce-ţi închipui că am luptat din greu să ajung unde-am ajuns?

— Tu crezi că, dacă o să stai aici, într-o bună zi o să te bage în seamă suveranul? Tu crezi că, pentru asta facem atâtea eforturi şi dăm tot ce-avem mai bun din noi?

Okuni începuse mai de mult să-şi spună propria părere. Nu mai stătea să înghită ca o toantă, fără replică, observaţiile lui Sankuro, aşa cum făcea pe vremuri. În astfel de situaţii, Sankuro se schimba la faţă, o străfulgera cu privirea şi-i întorcea spatele. Okuni se punea pe plâns şi hohotea până nu mai putea. Când se stârneau scandalurile, nu intervenea nimeni. Le ştiau firile puternice şi reacţiile violente.

— Okuni, îţi dai seama ce simte Sankuro când te porţi aşa cu el!?

Densuke încerca s-o calmeze, iar Kanji mai arunca şi el câte-o vorbă bună.

— Pe mine nu mă interesează decât să dansez. Vreau iarăşi scena noastră veche, de la Kamo.

Când Okuni se înfierbânta, trăncănea vrute şi nevrute.

— Ori de câte ori Sankuro deschide gura, nu vorbeşte decât despre suveran. Eu nu ţin să dansez în faţa lui. Mi-a ajuns stimabila doamnă Nishinomaru. Când îmi amintesc de ea, mi se face rău. Auzi, Densuke! Să-mi zică mie că nu trebuie să dansez beată…

Okuni nu-i spusese nici lui Sankuro ce discutase cu

doamna Nishinomaru. Îşi deschidea sufletul doar faţă de Densuke.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă el, cu braţele încrucişate.

Pe Densuke îl speriau certurile dintre cei doi. Înţelegea foarte bine că Sankuro aspira să ajungă sub protecţia suveranului, dar nu condamna nici puritatea sufletească a celei ce se lăsa îmbătată de cântec şi dans şi care-şi făcuse un adevărat crez din ele. Priveau lucrurile într-un fel cu totul diferit. Era greu de crezut că relaţia lor va mai rezista multă vreme.

Densuke nu-l învinovăţea pe Sankuro. În primul rând, era şi el bărbat. Apoi, o învăţase o mulţime de lucruri cât se aflase la şcoala lui Baian. Probabil că ar fi gândit la fel ca Sankuro dacă s-ar fi aflat în locul lui. Pe de altă parte, n-avea cum să n-o admire pe Okuni că a avut curajul să refuze ceşcuţa de sake oferită de doamna Nishinomaru. Numai că el nu avea dreptul să-şi spună deschis părerea. Ceea ce Okuni nu băgase de seamă era că Sankuro o suporta tot mai greu de când începuse şi ea să-şi spună propria-i părere. Pe de altă parte, nu putea renunţa la ideea că el era şeful trupei. Ruptura părea oricum iminentă. Densuke nici nu ştia ce să facă. Îl îngrijora viitorul trupei.

Când Okuni se apuca să-i bombăne şi să-i critice pe Nishinomaru şi pe suveran, Sankuro se-nfuria şi pleca de la Fushimi, fără să mai dea pe-acasă două-trei zile. Pe Okuni o apuca disperarea la gândul că şi-a găsit altă Oan. Se trezea în toiul nopţii şi bântuia pe-afară. Densuke abia reuşea s-o liniştească. I se rupea sufletul de mila ei.

„Ciudată mai e şi relaţia dintre un bărbat şi o femeie”, gândi el. „O ţine doar legătura trupească… cea sufletească se zdruncină rău”.

Densuke era plin de amărăciune.

Cum lui Sankuro nu-i plăceau izbucnirile lui Okuni, o pedepsea dispărând de-acasă. Cei care-l vedeau rătăcind prin oraş se opreau şi se întorceau după el. Li se părea ciudat. Veşmintele lui extravagante atrăgeau privirile

trecătorilor. Conştient de ele, Sankuro păşea ţanţoş, cu pieptul înainte.

Imediat după trecerea la era Keicho, suveranul a interzis religia creştină. Când vasul comercial spaniol *San Felipe* eşuase spre insula Shikoku, Nagamori Mashita îl luase la întrebări pe căpitanul vasului. Acesta începuse să se laude cu ţara lui întinsă, susţinând că nenumăratele ei bogăţii se datorau în mare parte misionarilor creştini care recurseseră şi la violenţă ca să le obţină. Vestea ajunsese îndată la urechile lui Hideyoshi, care a interzis oficial propaganda creştină începând cu anul 1587. El, care până atunci îi tratase bine pe preoţii străini, s-a hotărât brusc să-i strângă la un loc şi să-i execute. Dar asta nu însemna că renunţase şi la vinul roşu al „barbarilor" sau la carnea de vită şi ouăle de găină. Nu! mai mult, chema croitori de la Nagasaki pentru a-şi comanda pantaloni bufanţi şi pelerine „barbare". Cu toate că interzisese activitatea religioasă, obiceiurile europenilor se răspândeau tot mai mult, atât printre *daimyō* cât şi printre principalii lor vasali. Nemaivorbind de veşminte şi mai ales de podoabele care luau ochii prin strălucire! Şi oamenii de rând tânjeau să fie în pas cu noua modă. Aşadar, nici nu era de mirare că aceia care-l vedeau pe Sankuro nu-şi mai puteau dezlipi privirile de la el. Pantalonii lui bufanţi şi eşarfa de mătase de pe umăr acţionau ca un magnet asupra trecătorilor.

După ce trecea podul de la Gojo şi-o lua spre oraş, Sankuro uita cu totul de cearta cu Okuni şi de nemulţumirile ei. Nu se considera câtuşi de puţin – aşa cum credeau Densuke şi ceilalţi – bărbatul lui Okuni. Dacă trăia cu ea, nu însemna că avea şi obligaţii de soţ. El gândea simplu, ca orice bărbat: „Okuni e femeie şi n-ai ce-i face!" Ştia că ea lăsa ochii-n pământ îndată ce el ridica vocea. Sankuro era convins că Okuni făcuse nazuri şi în faţa doamnei Nishinomaru. De aceea nu mai dorise să-i vadă dansând. Şi mai ştia sigur un lucru: Okuni îl iubea ca la început. Dacă lipsea de-acasă două-trei zile, îl întâmpina smerită, agăţându-se de gâtul lui şi făcându-i declaraţii de dragoste.

Îi plăceau peste măsură veşmintele lui în stil *kabuki,* ce stârneau admiraţia la tot pasul. De data asta, a luat-o pe străzile întortocheate ale capitalei până în zona Yanagi din cartierul Nijo. Acolo s-a oprit. Câteva clădiri, mirosind a lemn proaspăt, dădeau impresia că sfidează cataclismul care trecuse şi lăsase atâtea urme dureroase. Cutremurul părea să fi fost doar un prilej ca oraşul să se întindă pe o suprafaţă tot mai mare. Sankuro şi-a încrucişat braţele, privind cu încântare în jur.

„De ce sunt oare altfel decât celelalte? Ale cui sunt? Cine le sprijină băneşte în asemenea vremuri grele?" se întreba Sankuro.

Era zona cu bordeluri, pe care le mai frecventa din când în când.

Doi *ronini,* foşti grăjdari de-ai lui Hideyoshi, au întemeiat cartierul de prostituate din Yanagi-Nijo. Asta se întâmpla în

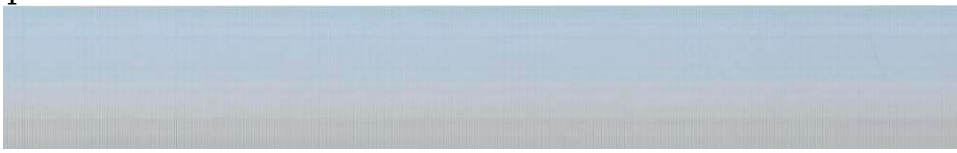

1589. Toată lumea era fericită că în partea de nord a capitalei se găseau asemenea distracţii. În ultima vreme, atât nobilii, ascunzându-şi feţele cu mânecile, cât şi simplii locuitori dornici de aventură frecventau zona. Moda adusă de „barbari" putea lesne masca statutul social. Din pricina veşmintelor *kabuki,* prostituatele nu-şi dădeau seama dacă Sankuro, stând nehotărât în faţa clădirii, era orăşean sau nobil. Până şi artiştii itineranţi, care nu avuseseră dreptul la o viaţă de desfrâu, începuseră să vină nestânjeniţi prin aceste locuri.

Considerându-l client, femeile i-au ieşit în întâmpinare, asaltându-l din toate părţile.

— Poftiţi la noi!

— Intraţi aici!

Care mai de care încerca să-l atragă spre bordelul ei. Sankuro n-avea cum să nu se simtă bine astfel băgat în

seamă. Acum i se părea chiar firesc că zona se reconstruise grabnic. După plecarea războinicilor pe frontul coreean, bărbaţii distinşi şi îmbrăcaţi exotic din capitală îşi puteau face liniştiţi de cap în Yanagi-Nijo. Toată lumea din jur era într-o stare de spirit neobişnuită.

Sankuro a pus ochii pe o intrare cu draperia roşie coborâtă. Ca o prăvălie de mare clasă! Chiar dacă nu se vindeau obiecte, ci femei. Pe felinarul de sub streaşină stătea scris Tinere de Calitate. Era numele acelei case.

„S-or fi băgat bani mulţi în afacerea asta. Pesemne că aduce câştig”, îşi zise Sankuro.

— Bine-aţi venit!

L-a întâmpinat un bărbat care a îngenuncheat politicos lângă el, i-a scos sandalele şi i-a şters tălpile cu o cârpă umedă. Apoi s-a trezit cu câteva prostituate făcându-i ochi dulci şi încercând să-l ademenească. Se străduia să aleagă una, dar nu se putea hotărî. Ca să mai câştige timp, i s-a adresat bărbatului.

— Am impresia că e un loc renumit.

— Da, e foarte frecventat.

„Ce fel de clienţi or fi având? Cu siguranţă că se poartă ireproşabil. Nu-i supără nici pe nobili, nici pe samurai, şi atunci e firesc să vină clientelă aleasă, care să nu regrete banii aruncaţi”, gândi Sankuro.

234853022353485353535389

Şi el putea fi considerat un astfel de client. Cu toate că se simţea foarte mândru de trupa lui Okuni, uneori se sătura să stea acasă la Suekichi şi să facă pe modestul. Se îndrepta cu toată inima spre Yanagi-Nijo ca să petreacă.

În cele din urmă ochi o fată şi porniră spre camera ei.

— Bem ceva?

— Da, hai să bem!

Fata a comandat sake, pe care l-a adus bărbatul ce-l întâmpinase la intrare. Acesta lăsa impresia că muncea din greu. I se mai desluşea dialectul de Izumo, dar Sankuro n-avea ce să-i reproşeze. Nu ştia că era Kyuzo, pentru că nu avuseseră ocazia să se întâlnească faţă-n faţă la teatrul de la Shijo. De fapt, nici Densuke sau Mame, care-l văzuseră

atunci, nu l-ar mai fi recunoscut. Atât de mult se schimbase.

Cu banii primiţi de la Densuke, îşi croise drum spre bordeluri. Ştia că se cerea mână de lucru şi a nimerit, întâmplător, la bordelul Tinere de Calitate. Arăta ca vai de capul lui, aşa că la început i s-a permis doar să măture şi să aducă apă. Însă nu stătea nicio clipă locului. Se trezea primul şi se culca ultimul. Fiind atât de muncitor – calitate de preţ a ţăranilor din ţinutul Izumo – patronul l-a remarcat şi, în mai puţin de un an, i-a permis să întâmpine clienţii. Se cizelase mult şi nu se mai distingea nici urmă de ţăran în înfăţişarea lui, aşa îmbrăcat frumos, în haine de in tuns ca slugile de la oraş.

Au pus ochii pe el şi fetele de la bordel, acum că se îngrijea şi avea bani. Dar Kyuzo nu răspundea provocărilor şi se purta întotdeauna foarte sobru. Până şi patronul îl lua uneori peste picior, acuzându-l că nu-i plac femeile.

Kyuzo ştia exact ce voia. Îşi făcuse un plan şi nici prin cap nu-i trecea să se abată de la el. Îşi propusese să adune bani. Nu putea uita că singurii întorşi de la oraş fuseseră San emon şi Okaga, într-o vreme cumplit de grea pentru ţărani. Li se îngrădise orice libertate: îi numărau ca pe vite şi le supravegheau orice mişcare. Parcă aveau cătuşe la mâiyii şi la picioare. Îşi pierduse orice speranţă că va reuşi să se îndepărteze de glie. Când s-a ivit prilejul să plece să lucreze la digul râului Yodo, s-a gândit doar că astfel se putea apropia de capitală. Îl zgândărise şi faptul că San emon îşi deschisese o fierărie. Dar nici el, nici Okaga nu-i pomeniseră nimic despre cintezoiul de aur. Iar atunci îşi închipuise că în capitală se agoniseau banii mai uşor. Cu toate condiţiile potrivnice de muncă de la Yodo, a avut grijă să n-o păţească precum Yokichi, izbutind în cele din urmă să evadeze. Cauza fugii de-acolo fusese Okuni. Nu-i ierta faptul că-i întorsese spatele. Îl avertizase şi pe Densuke, atunci când îi pusese banii în palmă, că-i va înapoia cu vârf şi-ndesat.

Întâmplarea a făcut să ajungă să lucreze într-un bordel. Şi-a dat repede seama că acolo putea câştiga bani

frumoşi. Chiar dacă edictul dat de Hideyoshi interzicea prostituţia, după plecarea lui în campania din Kyūshū, aceasta se practica liber, mai cu seamă că ţăranii trăiau tot mai rău. Pe lângă inundaţii şi alte dezastre ale naturii, tot ei duceau povara întreţinerii armatei plecate la cucerirea Coreei. Prin urmare, se văzuseră nevoiţi să-şi vândă fiicele ca să poată supravieţui. Proprietarii de bordeluri le puteau cumpăra, la fel ca pe orice altă marfă. Noroiul de la ţară se spăla uşor cu apa din capitală!

Fetele erau tinere – mult prea tinere –, aşa că, până să-şi dea seama ce soartă le aştepta după ce scăpau de viaţa amărâtă de la ţară, se şi lăsau prinse în mrejele ameţitoare ale capitalei, la cheremul clienţilor, alunecând tot mai mult pe panta depravării.

Kyuzo a fost teribil de surprins la început, văzând cât de darnici erau clienţii şi cum aruncau cu bani în dreapta şi-n stânga. De fapt, odată cu fetele, ei plăteau şi uitarea necazurilor de zi cu zi. Veneau în cartierul Yanagi nu numai din nevoi trupeşti, ci şi ca să petreacă de-adevăratelea: să bea, să cânte, să chefuiască toată noaptea. La apropierea dimineţii, liese făcea foame. Alţi bani, altă distracţie. Unele bordeluri serveau şi mâncăruri, ba ofereau şi găzduire. Toate se bucurau de câştiguri grase, iar oaspeţii plecau acasă plutind în lumea visurilor frumoase.

„Ce prost am fost că am muncit la câmp, că m-am târât prin noroi ca să plivesc buruienile, că am cărat ca un măgar… iar roadele le-au cules mai-marii satului. Viaţa din Izumo şi cea de-aici se deosebesc ca de la cer la pământ”.

Kyuzo îşi vedea de treabă încrâncenat şi rezista tuturor tentaţiilor şi provocărilor.

— Kyuzo, nu vii cu mine?

— Nu.

— Nu vrei să bem ceva?

— Eu nu beau.

Fetele, ba chiar şi patronul, îl acuzau că-i de lemn şi are inimă de piatră.

Kyuzo urmărea doar să strângă bani şi de aceea nu-şi

îngăduia să se abată de la ţintă. Pentru el, femeile erau doar un mijloc de îmbogăţire, iar băutura, o apă scumpă. Nu-şi permitea să irosească niciun bănuţ.

Patronul se arăta foarte încântat de Kyuzo, care nu se dădea îndărăt de la nicio muncă. Tăcea şi lucra. Nu putea uita viaţa grea pe care o dusese şi, în plus, se obişnuise să fie strângător. Când mai primea câte-un bacşiş, nu-l cheltuia aiurea. Îl punea deoparte cu multă chibzuinţă. Cu resturile de mâncare îşi hrănea căţelul. Dacă fetele îşi aruncau vreun veşmânt murdar, îl spăla cu grijă şi-l vindea, chiar de lua mai nimic pe el. La fel făcea şi cu zorzoanele lor. Nu pierdea niciun prilej de câştig, oricât de mărunt. Visa acum să-şi cumpere o prostituată. Un codoş ar fi câştigat mai mult. Suma primită de la Densuke se dublase de ceva vreme. Îi promisese că-i înapoiază banii, dar când se uita la ei, era gata să se răzgândească.

Câinele a fost tare drăgălaş cât a fost mic şi, pentru că era negru, aşa îl şi striga. Pe măsură ce creştea, avea o mutră tot mai feroce şi devenea din ce în ce mai rău. La necunoscuţi, lătra ca apucat. Când Kyuzo îi cerea să fie cuminte, se potolea. Îl asculta întru totul.

Ajunsese s-o blesteme pe Okuni în prezenţa prietenului său necuvântător, care părea că înţelege absolut orice. Seara plecau la plimbare şi cutreierau albia râului Kamo, în sus şi-n jos, sperând s-o găsească. Îl treceau fiorii şi-şi muşca buzele de ciudă când se gândea cât de rece se purtase cu el. O iubea şi o ura în acelaşi timp, dar nu voia decât să se răzbune. Pe Okuni şi pe bărbatul acela al ei. /

Încă se mai dansa în albia râului Kamo, dar spectacolele erau slabe. Deşi foarte zgârcit, Kyuzo a plătit totuşi câţiva bănuţi ca să poată intra la una dintre reprezentaţii. Cea mai ieftină.

Neobişnuit cu întunericul dinăuntru, Negru a început să mârâie. Fetele au ţipat, speriate.

— Negru, stai cuminte! Aşteaptă!

Kyuzo l-a mângâiat ca să-l liniştească. În clipa în care a coborât privirea, a văzut trei capete de femei, cu părul

încâlcit, stropite cu noroi şi sânge închegat pe faţă. Păreau moarte, însă ochii erau deschişi şi buzele li se mişcau. Femeile îşi ascunseseră trupurile într-o gaură şi-şi lăsaseră doar capetele afară, pe scenă. Kyuz5 a tresărit în prima clipă, însă a descoperit imediat trucul lor ieftin.

— Hai, Negru! Hai, să plecăm!

Când a ieşit la lumină, a izbucnit într-un râs sardonic. Îi părea rău că-şi sacrificase nişte bănuţi pentru porcăria aia. Însă pe drum spre Yanagi a tot cugetat. Dacă lumea dădea bani ca să vadă nişte capete de femei, ce-ar fi să le prezinte din cap până-n picioare pe curtezanele de la bordelul Tinere de Calitate? Cum le-ar sta oare în albia râului Kamo? El n-avea de gând să le arate spectatorilor capete urâţite în mod intenţionat, ci fete frumos pieptănate şi îmbrăcate după ultima modă.

L-a strigat pe Negru, a intrat în bordel şi s-a pus imediat pe treabă.

Printre oaspeţi se număra şi Sankuro. Nu era el de viţă nobilă, însă felul cum l-au tratat de la început l-a determinat să revină destul de des la Tinere de Calitate. De cum păşea înăuntru, Kyuzo se şi repezea şi îi ştergea tălpile. Nici măcar Okuni nu se purta astfel cu el. S-a împrietenit pe loc cu fetele. Însă din cauză că exista o lege nescrisă, care nu îngăduia să schimbi femeile fără motive serioase, nu-şi permitea să se destrăbălеze chiar după voia inimii. Întotdeauna fetele roiau în jur când stătea la o ceşcuţă de sake, şi fremăta de bucurie că-l alintau şi-l distrau pe cinste. Prin urmare, nu avea de ce să fie nemulţumit. Absolut deloc. Cum nu mai spera să-l ia suveranul sub aripa sa protectoare şi să-l considere cel mai grozav toboşar din ţară, se mulţumea şi cu distracţia de la bordel.

Okuni nu era prea îngăduitoare cu el după ce lipsea astfel de-acasă şi întotdeauna se iscau certuri. Ea îl sâcâia că vrea să danseze, el nu putea sta toată ziua la bordel pentru că-i era teamă să nu-l caute Kanbei şi apoi să se supere pe el. Densuke respira uşurat când îl vedea apărând… şi tot aşa.

Singurul eveniment mai deosebit, de când trupa stătea la reşedinţa lui Kanbei Suekichi de la Fushimi, a fost naşterea copilului lui Mame. Okuni a observat prima sarcina fetei. N-au mai lăsat-o pe Onei să danseze, au avut grijă cu toţii să o hrănească bine, iar Mame nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Ardea de nerăbdare pe măsură ce ei i se apropia sorocul. În asemenea clipe, Okuni mai uita de scandalurile pe care le avea cu Sankuro şi trăia din toată inima fericirea altora.

O dragoste nebună îi lega pe Mame şi pe soţia lui, Onei. Îţi venea să plângi de bucurie când îi vedeai. N-avea cum să nu iasă o minune de copil dintr-o asemenea iubire!

Densuke n-a zis nimic, însă nu-i ieşea din minte că Okuni pierduse sarcina. Vedea mereu în faţa ochilor petele de sânge ţâşnind pe albul imaculat al zăpezii. Ea nu mai reuşise să rămână însărcinată de-atunci. Acum aştepta cu nerăbdare copilul lui Mame.

„Cât e de blândă şi de bună!” îşi zicea Densuke.

Printre slujitoarele de la reşedinţa lui Kanbei se afla o bătrână pricepută la moşit. Ea a avut grijă de Onei de îndată ce-au început durerile naşterii. Fetele, în frunte cu Okuni, s-au învârtit pe lângă ea s-o ajute: au adus apă de la fântână, au încălzit-o şi au trebăluit la bucătărie…

În astfel de situaţii, lucrurile erau lăsate pe mâna femeilor. Densuke şi Kanji l-au scos pe Mame în grădină. Prea se frământa. Iar Sankuro lipsea. Plecase în oraş şi nu se întorsese încă.

La un moment dat, s-a auzit un ţipăt triumfător.

— Gata! A născut!

Kanji, mai iute de picior, a venit cu vestea cea mare:

— E băiat!

Onei stătea întinsă lângă nou-născut. Mame intra din când în când în odaia lor să vadă ce fac şi se puneau amândoi pe râs. N-aveau nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă.

După ce veselia generală s-a risipit, pe Okuni a apucat-o iar tristeţea. Pierduse copilul şi de-atunci nu mai rămăsese însărcinată. Gândul revenea obsesiv. Ziua aceea

cu zăpadă multă, când s-a dus la Castelul Yodo, o chinuia. Dacă n-ar fi salvat-o

Densuke şi n-ar fi îngrijit-o bătrâna din Moriguchi, n-ar mai fi apucat ziua de azi. Avea o strângere de inimă ori de câte ori îşi amintea că bătrâna murise la inundaţii – se scurseseră deja trei ani purtându-le pică ei şi lui Sankuro pentru că îi răpiseră nepoatele.

„Cred că m-a blestemat să nu mai am copii în veci… şi blestemul a prins", îşi repeta ea cu amărăciune.

Legătura ei cu Sankuro mergea tot mai rău. De ce se răcise atât de mult? Nu i se mai împlinea visul de a se apropia de suveran… după atâta amar de vreme. Privind aşa lucrurile, Okuni îi înţelegea supărarea. Nu se putea mulţumi doar cu protecţia lui Kanbei? Lui Okuni i-ar fi plăcut mult mai mult să danseze în albia râului Kamo decât să lâncezească zile-n şir la conacul lui Kanbei, pe când Sankuro considera mai important să danseze la Castel, în prezenţa unor oaspeţi de seamă. Pe tema asta se certau ori de câte ori se ivea prilejul.

Mame era sărac şi nu i-a putut dărui soţiei un castel la naşterea copilului. Însă bucuria pe care ea a simţit-o în sufletul lui făcea mai mult decât toate castelele din lume. Cel puţin aşa gândea Okuni. Acum stătea şi se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi pierdut sarcina şi ar fi născut copilul pe care trebuia să-l ascundă de Baian. Ar fi împlinit zece ani. Care ar fi fost soarta lui? Dar a relaţiei dintre ea şi Sankuro?

A trezit-o din visare un cântec vechi, ce răsuna deseori la sărbătorile câmpului.

Visul s-a spulberat
Pe aripile vântului.
Trandafirul s-a ofilit.
Roua de pe iarbă s-a topit.
O lume plină de visuri.
Te pierzi în labirintul lor.

Versurile copilăreşti se loveau parcă de zidul alb al conacului… Vocea, vai şi-amar de ea… Okuni a recunoscut-o pe Omatsu. Cea mai bună dovadă era că nu-i venea să

danseze. A pornit în direcţia din care se auzea cântecul, din curiozitate.

Omatsu cânta cu faţa la perete şi dansa în acelaşi timp. N-a observat-o pe Okuni. Mâinile şi picioarele nu i se armonizau deloc cu melodia. Era îngrozitor de caraghioasă cum se chinuia acolo să-şi sincronizeze mişcările. Când îşi dădea seama că o lua razna prea tare, o lua de la capăt, cu un zel de nedescris. Cu cât se străduia mai tare, cu atât arăta mai ciudat. Okuni nu mai suporta să stea acolo. O durea sufletul când se gândea că Omatsu fugise de-acasă degeaba. A plecat tristă spre camera lui Onei.

17

Suveranul, care ordonase cu mare zarvă invazia Coreei, n-a ajuns nici măcar până la Nagoya. Ceea ce nu însemna că renunţase la procesiuni fastuoase în timp ce se fâţâia între Ōsaka şi Fushimi. Nu abandonase nici ritualurile de ceremonie a ceaiului, care îi produceau atâta încântare.

Pe data de 15 martie, exact înainte de mult aşteptatul şi îndrăgitul spectacol al contemplării florilor la Templul Daigo din Fushimi, la castel s-a iscat mare agitaţie. Suveranul a constatat că incinta pavilionului Sanboin din Templul Daigo avea prea puţini cireşi. Ar fi dorit ca bolta de flori să acopere întreaga suprafaţă. Prin urmare, lumea a început să se frământe şi să adune cireşi din regiunile apropiate, ca să-i planteze mai apoi în curtea templului. Până şi Kanbei Suekichi s-a văzut nevoit să renunţe la cei trei copaci minunaţi din grădina lui, rugându-i pe Kanji şi Mame să-i scoată şi să-i ducă la templu.

— De aşa ceva – i arde suveranului? Dar cu războiul din China ce se mai aude? întrebă Okuni, încruntându-se.

Nu doar ea gândea astfel. Toată lumea bârfea pofta nesăbuită a suveranului. Suekichi nu făcea nici el excepţie. De atâta vreme îi admirase puterea şi inteligenţa, dar acum, şocat şi dezamăgit, privea cu durere în suflet cei trei cireşi luând drumul templului. Conform surselor lui Kanbei, noua campanie din Coreea avea să sfârşească dezastruos. Japonezii fuseseră înfrânţi în repetate rânduri.

Se părea că până şi puternica armată a lui Kiyomasa Katō scăpase ca prin urechile acului la Ulsan, în Coreea.

Kanbei mai ştia că doar generalii apropiaţi lui Hideyoshi, din partea de apus a Japoniei, se învoiseră să lupte în această campanie. Exact după cum bănuise el, Ieyasu Tokugawa găsise un pretext onorabil ca să-şi ţină armata acasă, în siguranţă, refuzând să o trimită chiar şi până la cartierul general aflat la Nagoya din Hizen. Între timp, Tokugawa îşi întărea forţele din provinciile de răsărit. Kanbei socotise de la bun început că Hideyoshi acţionase în pripă şi că n-ar fi trebuit să pornească războiul. Privind spre viitor, Kanbei încerca să-i intre în graţii lui Ieyasu. Intuiţia îi funcţionase fără greş. Luându-şi rămas-bun de la cireşii lui iubiţi, îşi zise în sinea lui că nicio floare nu stătea deschisă o veşnicie.

Suveranul iubea fastul mai mult decât orice pe lume şi a ordonat o procesiune măreaţă, care să-l conducă până la templul cu cireşi. Cum era de aşteptat, Sankuro a ţinut să-l petreacă. Şi ceilalţi membri ai trupei l-au însoţit, cu toate că Daigo era destul de departe şi drumul se anunţa obositor. La castel au rămas doar Okuni şi tânăra mamă, Onei, fericită că avusese prilejul să nască în condiţii atât de bune şi să aibă parte de oameni înţelegători în jurul ei.

Copilaşul zâmbea fericit când Okuni îl lua în braţe. Puiul mic îi simţea dragostea, cu toate că ea avea o strângere de inimă la gândul că nu era al ei.

— Ce bine de tine, Onei! E minunat să ai un copil!

— Da, este.

Când era vesel, pruncul întindea mâinile spre ea, gângurind. Era nespus de dulce. Okuni se prăpădea de dragul lui şi nu se mai sătura privindu-l. O uimea şi pe ea că putea dărui atâta dragoste unui copil străin.

Când Onei îl alăpta, Okuni stătea într-un colţ şi plângea înăbuşit. În asemenea momente, se gândea cu părere de rău la sarcina pierdută, dar şi la faptul că unii se bucurau de lucruri al căror rost ea nu-l vedea – războaiele ori chiar spectacolul contemplării florilor de cireş.

După ce l-au însoţit pe suveran până la templu, s-au

întors cu toţii acasă, până şi Sankuro. Erau din cale-afară de impresionaţi de cele văzute – palanchinul de aur al suveranului plecat de la Castelul Fushimi şi alte şase de la Castelul Ōsaka s-au întâlnit cu o precizie extraordinară exact în poarta Templului Sanbo. Erau care mai de care mai frumoase. Nici nu ştiai ce să admiri mai întâi. Fiecare era escortat de gărzi, samurai călare, înveşmântaţi în costume strălucitoare şi servitori care cărau bagajele. Mai întâi a intrat palanchinul suveranului, apoi unul din Ōsaka.

— Păcat că n-ai venit, Okuni! Palanchinul doamnei Nishinomaru a fost al doilea. Nemaipomenit de frumos!

— Al doilea?

— Păi, primul a purtat-o pe soţia suveranului. A urmat Nishinomaru, iar în celelalte se aflau favoritele suveranului. Nici nu-ţi poţi închipui atâta frumuseţe la un loc!

A fost prima oară când suveranul şi-a adunat toate iubitele, ca să le distreze cu prilejul sărbătorii de la templu. Petrecerea a fost luxoasă şi urma să fie un prilej de bârfă multă vreme.

— Sankuro!

— Ce vrei?

— Nu le invidiez deloc pe concubinele suveranului. Mă bucur că tu mă ai doar pe mine, zise Okuni cu amărăciune, amintindu-şi de zilele în care îl împărţise pe iubitul ei cu Oan. Mă mir că nu mor de gelozie, continuă ea. Mă consider mai fericită decât Nishinomaru, care trebuie să rabde prezenţa atâtor rivale. Eu n-am parte de aşa ceva.

Sankuro nu i-a răspuns. Nu avea rost să-i povestească despre femeia din Yanagi. Faptul că suveranul întreţinea atâtea femei dovedea abilitatea şi forţa de neîntrecut. N-avea niciun chef să vadă exact ce se petrecea în sufletul lui Okuni, care se considera mai fericită decât Nishinomaru. Pe el îl deranja altceva.

— Păcat că nu te-a plăcut Nishinomaru la spectacolul acela! Un cuvânt potrivit de-al ei ne-ar fi putut schimba soarta.

— Adică?

— Dacă i-ai fi intrat în graţii, azi am fi dansat sub cireşii înfloriţi de la Templul Sanbo… chiar în faţa suveranului…

Okuni nu scoase o vorbă. O mai apăsa amintirea tonului arogant cu care-i vorbise favorita suveranului. Femeia aceea sulemenită, care se îmbătase cu sake şi care nu fusese în stare să înţeleagă plăcerea lui Okuni de a dansa. Bucuria ce-i umpluse inima mai mult decât orice altceva. Chiar poftită să danseze la Sanbo, nu s-ar fi dus. Însă îl iubea prea mult pe Sankuro ca să-i poată mărturisi ce o frământa. Ştia prea bine că avea să se înfurie dacă-i spunea că Nishinomaru era duşmanca ei. Se supăra cu siguranţă şi dacă susţinea iarăşi că ei îi plăcea să danseze în albia râului.

După sărbătoarea florilor de cireş, Okuni s-a plictisit şi mai tare la Kanbei acasă. Venea la fel de multă lume ca şi până atunci, numai că arareori mai invita trupa să-i distreze oaspeţii.

— Hai să dansăm în albia râului!

Okuni se săturase până peste cap să lâncezească şi-ar fi vrut să se întoarcă la spectacolele de dinainte. Ar fi fost oricum mai de folos decât să stea fără să facă nimic la reşedinţa lui Kanbei sau, în cel mai bun caz, să le dea o mână de ajutor celorlalţi slujitori. Densuke o înţelegea perfect, dar el nu era în măsură să ia vreo hotărâre. Nici nu ştia ce să-i spună. Pricepea foarte bine că prezenta relaţie dintre Suekichi şi ei era de stăpân-slujitori, dar slujitori care trăiau mai mult decât onorabil. Dacă plecau să danseze în albie, soarta lor putea fi mult mai aspră, din cauza edictului emis de suveran. La conacul lui Kanbei erau cât de cât protejaţi. Poate nu merita să dea cu piciorul situaţiei respective, care le asigura o oarecare siguranţă a zilei de mâine.

Oaspeţii lui Kanbei se frământau tot mai mult. Veneau, vorbeau pe furiş, plecau. Umblau zvonuri ciudate… Sankuro a aflat primul ce se întâmplase şi părea grozav de îngrijorat.

— Suveranul e bolnav. La Templul Hoko se ţin slujbe speciale pentru însănătoşirea lui grabnică.

— Bolnav?

— Foarte bolnav. Până şi împăratul a cerut să se danseze *kagura* la Palat... dansul sacru, care să atragă bunăvoinţa zeilor... doar forţa lor l-ar putea însănătoşi pe suveran.

În curtea Castelului Fushimi era mare zarvă. De când se zvonise că suveranul avea zilele numărate, venea lume de pretutindeni. Cel puţin aşa tălmăceau cei care locuiau în incinta castelului.

Fără să se mişte de la reşedinţa sa din Fushimi, Kanbei Suekichi aduna informaţii... cât putea de multe. Până la urmă, a aflat că generalii plecaţi pe front fuseseră rechemaţi în mare secret. Sănătatea lui Hideyoshi se înrăutăţea de la o zi la alta. Kanbei şi-a comandat degrabă palanchinul şi a plecat la vila lui din Hirano. Negustorul din el, privind doar spre viitor, nu putea sta cu braţele încrucişate. Şi-a dat foarte repede seama că era mai bine să fie departe de Fushimi.

Trupa lui Okuni rămase fără protector. Lui Kanbei nici nu-i trecuse prin minte să-i ia cu el. Avea de rezolvat probleme mult mai serioase.

— Dacă moare suveranul, o să-i ia locul împăratul? întrebă Okuni.

— Ce prostii spui! Suveranu-i suveran şi împăratu-i împărat, răspunse Sankuro cu iritare-n glas.

— Şi-atunci?

— O să devină suveran moştenitorul lui.

— Băiatul pe care i l-a dăruit Nishinomaru?

— Da.

— Şi câţi ani are?

— Cred că o să-mplinească şase... dacă s-a născut în 1593.

— Şase ani? Un copil de şase ani să conducă o ţară?

Sankuro era tot mai nervos.

— Ce întrebări prosteşti pui! Suveranul n-a murit încă.

Okuni nu pricepea o mulţime de lucruri. Bărbatul pe care-l văzuse în procesiunea comandată cu prilejul invaziei în China fusese un bătrânel cu priviri aprige. Okuni nu înţelegea de ce ţinuse el să le omoare cu atâta cruzime pe soţia şi pe concubinele celui pe care el însuşi îl alesese *kanpaku.* E-adevărat, înainte de naşterea moştenitorului direct. Dacă murea suveranul, locul bătrânului urma să fie luat de un copil.

„Nici că există ceva mai ciudat pe lume!” exclamă Okuni în sinea ei.

După ce Sankuro i-a întors spatele, Okuni l-a asaltat cu întrebări pe Densuke.

— Chiar nu ştiu ce are şi ce n-are înţeles pe lumea asta, spuse Densuke. Ceea ce mă îngrijorează este vestea despre război.

— În China?

— Nu, în ţară. Război civil.

— Cine cu cine se luptă?

— Fushimi cu Ōsaka.

— De ce?

— Habar n-am.

Vara se anunţa cumplit de caldă şi de timpurie. Încă din luna mai, hainele se lipeau pe om de atâta sudoare.

— Dacă suveranul e atât de bolnav, ce-o să se întâmple cu sărbătoarea Gion? E cea mai însemnată din ţară, nu-i aşa?

— Da, este. Şi, tocmai pentru că a fost iniţiată ca să alunge spiritele rele aducătoare de molime, n-are cum să nu se ţină. Zeitatea patronatoare e Gozu Termo, împăratul care apare, în imagini, cu cap de bou. Mai mult decât atât, există credinţa că va îndepărta spiritele malefice, atrăgând după sine însănătoşirea suveranului.

Densuke avusese dreptate. Nimeni n-a interzis ritualul de întâmpinare a carelor alegorice care avea loc pe data de 7 iunie[63]. Trupa lui Okuni se simţea liberă să facă

63 Gion-matsuri datează din anul 869. Conform calendarului gregorian, se desfăşoară pe parcursul lunii iulie, momentele principale fiind tragerea la sorţi a carelor alegorice pe 2 iulie, parada acestora pe

orice dorea, atâta vreme cât Suekichi era plecat la Hirano. S-au sfătuit cu Sankuro şi au ajuns la concluzia că puteau să meargă în oraş să guste atmosfera marii sărbători şi, mai cu seamă, să vadă parada carelor alegorice. Fetele s-au îmbrăcat frumos, şi-au prins părul, s-au împodobit, s-au machiat şi au ieşit în oraş. Nu mai puteau de fericire că aveau ocazia să evadeze din reşedinţa lui Kanbei Suekichi.

Sărbătoarea Gion fusese iniţiată ca să pună capăt unei molime devastatoare. S-au înălţat şaizeci şi şase de lănci numite *hoko,* reprezentând fiecare câte una din provinciile Japoniei de la acea vreme. Lăncile au fost înlocuite treptat cu uriaşe care alegorice pe roţi, *dashi,* care poartă numele de *hoko* datofită parului lung din vârf. Desenele de pe pereţii carelor alegorice reprezintă personaje mitice sau istorice renumite, iar parada acestora pe străzile oraşului Kyōto reprezintă vizita pe care o fac zeii, credincioşilor. Energia cu care bat tobele porneşte din convingerea

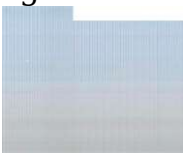

că răpăitul lor izgoneşte bolile şi nenorocirile iscate de arşiţa vremii. Au loc, de asemenea, spectacole de Dengaku[64] şi Sarugaku. În perioada Heian, cheltuielile cerute de o sărbătoare aşa grandioasă au fost susţinute de Casa Imperială şi familiile de nobili. În perioada Kamakura, au contribuit la cheltuieli şi oamenii de rând mai înstăriţi. Sărbătoarea a căpătat astfel un caracter popular. Începând cu perioada Muromachi, shogūnii au comandat înălţarea unor tribune de la care priveau parada carelor alegorice. Apoi, din cauza războiului Onin, sărbătoarea Gion a fost suspendată timp de aproape treizeci de ani. După reluarea ei, a devenit mai degrabă un

data de 17 şi întoarcerea lor la sălaşul permanent de la Templul Yasaka, pe data de 24 iulie.

64 Dans care însoţeşte ritualurile agricole.

eveniment citadin fastuos. Cu sprijinul Casei Imperiale, Nobunaga a acordat toată atenţia cuvenită moştenirii culturale străvechi, iar Hideyoshi a adus-o pe culmile înfloririi, manifestând un entuziasm deosebit pentru tot ceea ce însemna măreţie. Gion-matsuri a ajuns curând cea mai mare sărbătoare din Japonia.

Punctul culminant îl constituie parada carelor alegorice pe roţi, *hoko,* sau a celor numite *yama,* purtate pe braţe. În vremea lui Hideyoshi, un *hoko* ajungea la o greutate de aproximativ trei mii şapte sute cincizeci de kilograme. Înălţimea, de jos şi până-n vârful parului-lance, era cam de douăzeci şi patru de metri, iar de jos şi până la acoperişul carului, de opt metri. Diametrul roţilor atingea trei metri. Toate – neasemuit de frumoase. Un car alegoric *yama* avea nevoie de aproape douăzeci de persoane pentru a-l transporta.

Şi în zilele noastre, la sosirea verii, începe asamblarea carelor alegorice în Kyōto, privirile trecătorilor fiind îndeosebi atrase de picturile şi pânzele care le împodobesc, de multe ori cu totul şi cu totul originale – adevărate comori de artă. O anume breaslă negustorească sau locuitorii unui cartier se ocupă de câte un car alegoric. Toată lumea lustruieşte, curăţă şi împodobeşte cu entuziasm carul respectiv. Unele dintre ele sunt decorate cu mătăsuri chinezeşti sau tapiserii persane. Altele au în vârf şi păpuşi europene – cu nasul mare şi cu pălării pe cap. Cu toate că Hideyoshi interzisese practicarea religiei creştine, în zilele de sărbătoare se purtau veşminte „barbare”.

Cu o zi înainte de începerea propriu-zisă a paradei, capitala gemea de lumea care asista la ultimele pregătiri. Prinsă în vârtejul mulţimii, Okuni şi-a amintit de seara petrecută la Templul Tenman cu prilejul ritualului Usokae.

„Câţi ani or fi trecut de-atunci? se întrebă ea. El mi-a sporit şi mai mult pofta de dans”.

— Sankuro, ce-ar fi să dansez şi eu mâine? întrebă Okuni, nemaiputându-se stăpâni.

— Nu se face… Mâine e sărbătoarea orăşenilor,

răspunse Sankuro, îmbufnat.

Din cauza poziţiei geografice a capitalei, arşiţa verii devenea înăbuşitoare. O căldură umedă, periculoasă, aducătoare de boli. De fapt, sărbătoarea a fost de la bun început gândită să alunge spiritele rele aducătoare de molime. Perioada cea mai caldă şi mai greu de suportat e între 7 şi 14 iunie. Pe 6 seara, aerul era aproape irespirabil. Sankuro admira carele alegorice împreună cu fetele. La un moment dat, şi-a dat seama că se apropiau de cartierul Yanagi din Nijo. S-a oprit.

— Okuni, e foarte multă lume. Dacă vă rătăciţi, nu vă speriaţi. Ne întâlnim mâine la răspântia carelor alegorice de la Shij5.

— Unde mergi?

— Să beau ceva. E prea cald pentru plimbare.

— Vin cu tine.

— Nu! Mă duc singur, zise Sankuro, întorcându-i spatele.

Okuni oftă şi-l petrecu din priviri. Îşi reveni îndată şi se simţi tentată să-l lase în plata Domnului… dar nu putea. O durea inima când se gândea câte nopţi lipsise de când stăteau la Fushimi. Înainte, când locuiseră la Ōsaka, venea la Oan, în capitală. Okuni era convinsă că se combinase iarăşi cu 6 femeie. Din cauza înghesuielii de pe stradă, se pierdu de fete şi Densuke. Aşadar n-avea cine s-o mai oprească…

Okuni îşi croi drum cu coatele şi porni după Sankuro. Parcă era în transă. Îi trecuse brusc cheful de Gion-matsuri. Oan nu mai era, şi…

„Totuşi… Unde merge? Cine mi l-a furat? Sankuro e al meu. Nu mi-l poate lua nimeni!”

Sankuro nu se-mbrăcase extravagant, ca primăvara. Era prea cald şi preferase un chimono mai răcoros. Nu avea cum să-l distingă prea uşor în mulţimea de oameni. Se abţinea să-l strige, cu toate că o cuprinsese panica. Încerca disperată să nu-l piardă din ochi.

Partea de nord a capitalei nu mai era înţesată de lume. Pe lângă Nijo, Okuni a răsuflat uşurată. Nu-i era

greu să-l urmărească, dar trebuia să fie foarte atentă ca să n-o observe Sankuro. Dacă s-ar fi ştiut supravegheat, nu s-ar mai fi dus la femeia aceea. Okuni se temea de întrevedere… însă mersese prea departe ca să mai dea îndărăt.

Când a ajuns la Yanagi, Sankuro s-a oprit şi şi-a aranjat ţinuta. Speriată că o să se uite înapoi, Okuni s-a ascuns degrabă pe o străduţă lăturalnică. Când a scos capul după colţ, Sankuro nu mai era. A ţâşnit imediat de-acolo, însă dispăruse fără urmă.

Încremeni de uimire. Nu putea face doi paşi. Până să-şi dea seama că se afla în cartierul prostituatelor, apucă să-i şoptească numele de câteva ori. Văzu tot felul de fete iţindu-şi capetele din toate localurile şi ademenindu-şi clienţii.

— Poftiţi! Vă rog intraţi! Haideţi la noi! Avem şi băutură…

Lui Okuni nu-i venea a crede că Sankuro s-a înhăitat cu o prostituată… şi că-şi pierdea vremea la băut… Nu era pregătită pentru un asemenea deznodământ. Aştepta nehotărâtă. Fiind vorba de o prostituată, nu ştia cum să se poarte şi nu spera să-l scoată prea lesne din mâinile ei. Din păcate, nu observase unde a intrat, dar nici nu se vedea în stare să plece de-acolo fără să afle răspunsurile la întrebările care o măcinau.

Stătea neclintită şi se uita la felinarele localurilor. Deodată, bărbatul care întâmpina clienţii bordelului Tinere de Calitate s-a întors şi privirile li s-au întâlnit. Amândoi au tresărit.

„Ce naiba caută Kyuzo aici? se întrebă Okuni. Nu-mi vine să cred! îmbrăcat frumos, după moda capitalei, şi pieptănat îngrijit, cu moţ în vârf şi restul capului ras”.

— Okuni!

În clipa în care s-a auzit strigată, Okuni a şi rupt-o la fugă. Pornise în urmărirea lui Sankuro şi dăduse întâmplător peste Kyuzo. Nu voia decât să scape de el. I se făcea pielea de găină numai când se gândea că e în capitală. Okuni fugea mâncând pământul. Nu era prea

multă lume pe stradă… oricum, nu prea multă până în preajma cartierului Shijo. Acolo a trebuit iar să dea din coate ca să poată trece.

— Okuni! Cât te-am mai căutat!

Okuni leşinase. Când şi-a revenit, Densuke îi ştergea sudoarea de pe gât.

— Ah, Densuke!

— Uită-te la carul acela! Se cheamă Tsuki hoko[65].

Densuke o căutase pe Okuni disperat, iar acum, că o găsise, se simţea stânjenit şi nu ştia ce să spună. De aceea arăta spre carul alegoric ce aparţinea breslei de negustori bogaţi.

Era cel mai uşor de recunoscut. Toată lumea îl ştia. Se distingea chiar şi pe întunericul care se lăsa tot mai mult. Felinarele aprinse pe sub streşinile caselor nu dădeau lumină destulă.

— Densuke, e cam târziu ca să ne-ntoarcem la Fushimi, nu-i aşa? Ce-or fi făcut fetele?

— S-au dus acasă, însoţite de Kanji.

— Eu ce să fac?

— În apropierea carului Uradeyama se cântă toată noaptea muzică de Gion. N-ai vrea să mergem acolo?

Okuni a fost de acord. Nu era capabilă să gândească. Prin faţa ochilor nu-i trecea decât imaginea ei urmărindu-l pe Sankuro şi întâlnirea neaşteptată cu Kyuzo. Nu se simţea sigură pe picioare. Se clătina de parcă era beată.

— Okuni, ai grijă să nu te rătăceşti! a avertizat-o Densuke, întinzându-i braţul.

Okuni a răspuns gestului şi-au plecat mai departe ţinându-se de mână. Ca să ajungă la Uradeyama, au trecut de Tsuki hoko, dar au înaintat greu din cauza bulucelii. De îndată ce-au sosit, copiii au început să interpreteze cântece specifice festivităţii Gion, acompaniaţi de fluiere şi clopoţei. Densuke tremura de emoţie. Spiritul sărbătorii vibra în toată fiinţa sa. Era nebun de fericire. A tras-o spre

---

65 Numele îi provine de la semiluna din vârf. Este carul alegoric cel mai bogat decorat cu picturi şi sculpturi renumite, precum şi tapiserii aparţinând dinastiei Ming.

el pe Okuni, care stătea parcă absentă, şi-au rămas aşa, îmbrăţişaţi.

La Urade Yama[66] se găsea şi carul alegoric Funa hoko, sub forma unei bărci uriaşe, închinat împărătesei Jingu Kogo2. Păpuşa care-o reprezenta purta o fustă-pantalon exagerat de mare. În mâna stângă ţinea o undiţă, iar în dreapta, un cârlig, în vărul căruia era înfipt un *ayu*[67]. Conform credinţei populare, Jingu Kogo era zeiţa protectoare a naşterilor, iar undiţa şi cârligul erau uneltele sale de exorcizare a spiritelor demonice, cu ajutorul cărora făcea previziuni. Prin urmare, i se aduceau multe ofrande, lumina numărându-se printre ele. De aceea strălucea atâta lumină în preajma colinei Urade Yama. Cei adunaţi acolo nu se plângeau de lipsa băuturii. Cântau pe ritmul melodiilor sărbătorii şi flirtau în voie. Distracţia era în toi.

— Okuni, vrei să bei ceva?

— Da.

Era o seară în care n-avea cum să nu bea. Okuni a dat pe gât sakeul adus de Densuke de parcă ar fi băut apă. Nici măcar nu făcuse gestul de a-l gusta mai întâi. S-a ameţit imediat. *Chan chiki chi, chan chiki chi.* Melodiile pe care le auzea nu erau vechi, ci unele la modă. Toată lumea cânta.

Nu mai spera
La dragostea ne-mplinită.
Trăieşte-ţi clipa!
Seară de seară mă apropii tot mai mult.
Vin de departe şi trec muntele
Ca să te fac fericită.
Nu lăsa gelozia să te macine.
Mare prostie!
Vai! Vai! Vai!
Hai, nu mai sta!

---

66 Muntele Oracolelor, colină pe care a fost înmormântată împărăteasa Jingu şi numele unuia dintre carele alegorice dedicate ei.

67 Păstrăv de apă dulce. împărăteasa încerca să afle, pe calea divinaţiei, dacă expediţia ei în Coreea avea să fie încununată de izbândă.

Okuni cânta. Cânta şi bea. Nu-şi mai putea stăpâni picioarele şi nici nu-şi dădea seama că asta se chema, de fapt, „băutura disperării”. Densuke o ţinea în braţe, cu toate că se îmbătase şi el. O strângea tare. Okuni nu i se împotrivea. Se lăsase moale ca o cârpă pe pieptul lui. Trăiseră în aceeaşi cameră atâta amar de vreme şi n-o mângâiase nici măcar o dată, pentru că îi aparţinea lui Sankuro. Densuke se tot abţinuse, dar acum simţea că cedează. Băutura îl ajuta să uite de Sankuro.

— Okuni, te iubesc! Te iubesc din clipa în care te-am zărit prima oară… izbucni el în cele din urmă.

Femeia din braţele lui zăcea nemişcată.

— Okuni!

Densuke îi ridică faţa şi o întoarse spre el. Genele ei negre şi lungi se arcuiau frumos sub ochii închişi. Erau ude de lacrimi, care se prelingeau pe obraji.

— Okuni, de ce plângi?

A scuturat-o. Okuni, beată criţă, n-a răspuns.

Cât timp locuise la Suekichi, se mai împlinise. Chimonoul subţire de vară nu-i ascundea cu totul sânii, care se rotunjiseră şi ei. Se îmbătase, dormea şi nici măcar nu-şi dădea seama că el o îmbrăţişa. Când a înţeles ce se întâmplă, Densuke s-a trezit subit. Ameţeala i se risipise dintr-odată.

A privit la cei tolăniţi în jur, beţi şi ei. Nimic rău în asta, pentru că zeului cu cap de bou îi plăcea veselia; făcea parte din sărbătoarea închinată lui. Comportări imorale nu erau. Şi bogaţii, şi săracii cântau şi beau până cădeau laţi.

Densuke a luat-o pe Okuni în braţe şi a dus-o într-un colţ mai ferit. După ce s-a aşezat şi el, i-a pus capul îţ poală. Lacrimile de pe genele ei nu se zvântaseră, însă ea adormise. Avea sânii mari, dar chip de fetiţă. Densuke i-a aranjat puţin chimonoul, petrecând atent o pulpană peste alta. Când i-a atins gâtul, a simţit că-i sare inima din piept.

Era o vară nefiresc de călduroasă. S-a putut respira doar cât a căzut roua. Când s-a crăpat de ziuă, Densuke a-nchis ochii şi-a aţipit şi el puţin. Doar puţin. O iubea pe Okuni şi nu voia să piardă nicio clipă de bucurie în

prezenţa ei.

„Dacă am avea amândoi un copil, ar fi frumos ca ea”, îşi spuse.

Oraşul s-a trezit devreme, pentru parada carelor alegorice. Okuni dormise prea mult, fără să vrea. Când a făcut ochi, a fost tare mirată. Nu ştia unde se află. Densuke avea şi el o figură buhăită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu-ţi aminteşti?

— Ştiu c-am băut…

— Ai băut şi-ai cântat.

— A, da…

— Te-ai îmbătat şi-ai adormit. Te-am scuturat, am vrut să te trezesc, dar mi-a fost peste putinţă. Am stat şi te-am păzit.

Okuni s-a lovit uşor cu palmele peste urechi. Nu avea nimic, nu era mahmură. Se odihnise bine. Se simţea minunat. Îşi amintea doar până la un punct că a băut şi a cântat în apropiere de Urade Yama.

— M-am îmbătat. Îmi amintesc câte ceva…

— Te doare capul?

— Ba dimpotrivă, e foarte limpede.

Densuke nu i-a spus că adormise cu obrajii plini de lacrimi. Nici Okuni nu i-a povestit nimic despre Oan şi gelozia care o măcina. Nici măcar că-l văzuse pe Kyuzo.

Dis-de-dimineaţă s-a ţinut ritualul purificării carelor alegorice. Stăteau rânduite în oraş ca piesele pe tabla de şah. Chigo, pajul sărbătorii, în veşminte strălucitoare, şi-a ocupat locul din frunte. Pe căldura înăbuşitoare, a-nceput parada. Bărbaţii, cocoţaţi pe care, cântau cât îi ţinea gura, acompaniaţi de clopote şi tobe. *Chan chiki chi, chan chiki chi.* Lumea adunată la marginea drumului privea fermecată întreg spectacolul şi mai ales ornamentele carelor alegorice.

În vârful parilor lungi, care fuseseră iniţial lănci, se găseau tot felul de obiecte decorative: săbii, păsări, bijuterii. În vârful carului Takayama, un uliu cu aripile deschise dădea impresia că avea să zboare de-acolo în

orice clipă. Scene pur şi simplu copleşitoare. La un semn făcut cu evantaiul de conducătorul carului, toţi bărbaţii au început să cânte. Melodii de bun-gust, acompaniate la fluier şi tobă… potrivite atmosferei de sărbătoare din capitală. Prin faţa ochilor defilau mătăsuri şi tapiserii de o rară delicateţe. Bijuterii preţioase atârnau de şnururile elegante. Belşug greu de descris în cuvinte… în miezul călduroasei zile de vară.

La intersecţia de la Shijo, Densuke şi Okuni s-au întâlnit cu fetele însoţite de Kanji şi Mame. Au pornit apoi în căutarea lui Sankuro, însă Okuni era mult mai tăcută decât cu o seară în urmă. Parcă se rupsese ceva în sufletul ei.

— Densuke, tu ai ajuns la bordelurile din Nijo?

— Nu, doar am auzit de ele.

Densuke se uita mirat la Okuni. Ea habar n-avea ce se petrecuse în inima lui în seara trecută, însă la o asemenea întrebare nici nu se aşteptase. O iubea prea mult pe Okuni ca să se poată gândi la altă femeie. Nu s-a supărat totuşi, pentru că i-a surprins privirea inocentă.

— Tare aş vrea să fiu bărbat, ca să văd şi eu ce au femeile alea în plus?

Densuke era tot mai uimit.

Okuni ar fi vrut să fie bărbat, ca să înţeleagă ce se petrecea la un bordel, cum era viaţa în acel loc. N-o tenta nicio clipă să muncească acolo ca femeie. Se întrista ori de câte ori Sankuro o repezea şi apoi pleca de-acasă, însă n-ar fi fost capabilă să se lase cumpărată. Ar fi însemnat iadul pe pământ pentru ea. Şi-a amintit iar de Kyuzo şi-au trecut-o fiorii. O siluise… Amintirea era cumplită… Iar Sankuro, pe care-l iubea, frecventa bordelurile. Dacă femeile alea îl răsfăţau, fireşte că se lăsa dus de valurile plăcerilor. Oricât încerca să înţeleagă o asemenea purtare, nu reuşea. Cu atât mai mult cu cât nu-l vedea bine dispus după o noapte petrecută la prostituate.

Parada carelor alegorice numite Yama hoko se desfăşura pe Shijo Muromachi, cea mai animată stradă din capitală. Acolo au dat şi peste Sankuro, într-o înghesuială

de nedescris, pe căldura aia insuportabilă. Lac de sudoare, privea, tâmp, parada. Dimineaţă o fi flirtat cu vreo prostituată, iar acum făcea baie de aburi.

— A, ai venit? îl întrebă Okuni din vârful buzelor.

Sankuro dădu doar din cap, uşor stânjenit, încropind un zâmbet.

Okuni tăcu şi-i întoarse zâmbetul. Nu se mai frământa. Ştia că-i leagă nu doar dragostea trupească, ci şi cântecele şi dansurile trupei. Nu-i puteau lăsa pe ceilalţi de izbelişte, prin urmare n-aveau cum să se despartă.

Scopul principal al paradei fiind alungarea spiritelor rele, aducătoare de nenorociri, carele înaintau încet, iar la răspântii se opreau. Poate şi pentru ca aceia care cărau sau împingeau să apuce să-şi tragă sufletul. Parada a continuat până la apusul soarelui.

Spiritul sărbătorii îi pătrunsese şi nu-i slăbea deloc. În drum spre Fushimi, au cântat, în frunte cu Kanji, în timp ce fetele băteau ritmul cu palmele.

Cui îi trece prin cap să doarmă

Pe-o aşa noapte de vară?! Nici nu-i cu putinţă, De prea multă lumină!

Densuke cânta şi el cât îl ţinea gura:

Iubirea mea e-nfocată... Licurici sclipitori pe apă, Luminându-i calea. Licurici caraghioşi, Ce nu ştiu să grăiască!

În apropierea Castelului Fushimi domnea o linişte desăvârşită. Sankuro s-a încruntat şi le-a atras atenţia, răstit:

— Tăceţi din gură! Suveranul e bolnav.

Okuni replică îndată:

— Păi, noi cântăm ca să-l înduplecăm pe împăratul cu cap de bou să alunge duhurile rele.

— Gura! Sărbătoarea Gion s-a terminat!

Au pus cu toţii capu-n pământ şi-au luat-o tăcuţi spre intrarea din spate a castelului.

Chiar în zilele acelea se răspândise zvonul că suveranul murise. Era mare zarvă la castel. Rugăciunile adresate miriadelor de zei şi fastuoasa sărbătoare Gion, al

cărei scop fusese tocmai exorcizarea relelor, nu avuseseră niciun efect asupra suveranului.

„Eu am impresia că sărbătoarea nu i-a fost destinată suveranului, îşi zise Okuni. Toată lumea a petrecut pe cinste şi nu cred că a stat cineva în clipele acelea să se roage pentru sănătatea lui. Câţi îşi câştigă existenţa datorită lui şi se roagă pentru el din toată inima? Pe mine, moartea suveranului nu mă afectează câtuşi de puţin. Poate pe nobili, în frunte cu împăratul, şi pe seniorii mai mari şi mai mici…”

La Castelul Fushimi era un du-te-vino zi şi noapte… samurai călare dinspre şi înspre Castelul Ōsaka. Slujitorii şi slugile schimbau priviri îngrijorate, cu toate că nimeni nu le spunea nimic concret.

Pe 19 august[68], dimineaţă devreme, Kanbei Suekichi, proaspăt întors de la Hirano la Fushimi, le-a cerut servitorilor să-i încarce bagajele. Abia atunci, Okuni şi ceilalţi au înţeles că zvonul despre moartea suveranului era adevărat. Hideyoshi Toyotomi se stinsese din viaţă cu o seară în urmă, la vârsta de şaizeci şi doi de ani. Dar slujitorii lui credincioşi, în frunte cu shogūnul Mitsunari Ishida, au preferat să nu anunţe moartea în mod oficial. La mijloc se aflau motive politice serioase.

Imediat după prânz, Kanbei a chemat trupa lui Okuni. Pe chipul peste care trecuseră ani mulţi, nu se citea nici măcar oboseala provocată de drum. Le-a oferit, cu nespusă generozitate, banii şi cadourile pregătite din timp şi li s-a adresat cu multă blândeţe:

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi slujit cu credinţă atâta amar de vreme. M-am hotărât să mă-ntorc la Hirano şi să locuiesc acolo o vreme. S-ar putea să vă chem la un moment dat. Sper să nu mă uitaţi.

Prin urmare, nu mai avea nevoie de ei. Fuseseră doar nişte slujitori vremelnici.

— E sigur că suveranul s-a stins din viaţă? întrebă Sankuro, încercând să afle cât anume din ceea ce se zvonise era adevărat.

---

68 Conform calendarului gregorian, 19 septembrie.

Kanbei s-a prefăcut că nu-l aude şi li s-a adresat tuturor, zâmbindu-i însă lui Okuni:

— Vă doresc numai bine şi mult noroc!

Sankuro nu era omul care să lase lucrurile nelămurite. Prin urmare, a continuat să-l sâcâie cu întrebări.

— Domnule Kanbei, cine va fi succesorul suveranului?

Kanbei Suekichi i-a aruncat o privire scurtă lui Sankuro şi i-a răspuns cu răceală:

— Prinţul moştenitor.

— Fiul suveranului?

— Prinţul Hideyori. Mulţi seniori şi generali i-au jurat deja credinţă.

— Ce fel de jurământ i-au făcut?

— Au jurat să-l slujească cu devotament pe fiul suveranului.

Mai demult, Kanbei îi mărturisise cinstit lui Sankuro că războiul n-o să dureze, mai cu seamă că ţăranii extenuaţi nu mai erau dispuşi să-l sprijine. Previziunile lui se adeveriseră. Nici armata trimisă în cea de-a doua campanie nu avea cum să mai reziste. Acum regreta că fusese atât de nătâng, încât să-i încredinţeze unuia ca Sankuro informaţii preţioase, ba chiar periculoase, îşi propusese să nu mai spună nimic… cu atât mai puţin să-şi dezvăluie convingerea că succesorul la cârma ţării urma să fie Ieyasu Tokugawa.

18

De îndată ce Kanbei a renunţat la serviciile lor, Okuni şi ceilalţi s-au hotărât să se întoarcă în albia râului, la Shijo. Nu asta şi-ar fi dorit Sankuro, însă nu-i venea o idee mai bună. Trăiau vremuri tulburi. Grupuri mari de samurai patrulau în permanenţă între cele două castele Fushimi şi Ōsaka –, speriind lumea pe care o întâlneau în cale. Din toată zarva, au înţeles cu toţii că suveranul murise.

Okuni, Kanji şi Mame erau nespus de fericiţi la gândul că îşi vor putea construi un teatru nou cu banii dăruiţi de Kanbei. Unul asemănător cu cel luat de ape la

inundaţii. Ba poate chiar mai mare. Când i-au spus lui Sankuro că voiau să ridice mai mult scena, să lase parterul pentru spectatori, iar uşa de la intrare să aibă două canaturi, acesta n-a făcut decât să bombăne. Umbla tot timpul morocănos.

Sankuro se îndoia că succesorul suveranului putea fi un băiat de şase ani, aşa cum îi spusese Kanbei. I se părea cu atât mai ciudat, cu cât Kanbei se retrăsese la reşedinţa din Hirano şi, colac peste pupăză, nu cedase conacul de la Fushimi, ci îşi lăsase câţiva oameni de pază. Ce se petrecea oare? Cine avea să fie noul suveran? Dacă ar fi trăit Baian şi relaţiile dintre ei ar fi fost bune, ar fi dat fuga să-l întrebe ce se-ntâmplă. În vremea şederii la Kanbei Suekichi, lui Sankuro îi scăpaseră multe dintre mişcările suveranului. Ştia bine că nu se va mai număra vreodată printre oaspeţii lui Kanbei, însă nici nu avea altă cunoştinţă de la care să ceară lămuriri.

Sankuro era supărat şi pentru că trebuia să se resemneze cu un rol de mâna a doua în trupa lui Okuni, pe ai cărei membri îi dispreţuia din tot sufletul. Visurile lui se năruiseră şi nimic nu-i mai plăcea. Se cutremura la gândul că oaspeţii lui Kanbei îşi vor aminti de Okuni, dar nu şi de el. El, care făcuse parte din trupa Kanze!

Decesul suveranului s-a anunţat oficial la patru zile după ce s-a stins din viaţă. În acest răstimp au fost rechemate la bază oştirile trimise la cucerirea Coreei şi Chinei. Pe data de 22 august (după vechiul calendar lunar) urma să aibă loc, în holul statuii lui Buddha de la Templul Hoko, slujba de comemorare. Toate astea n-aveau însă nicio legătură cu agitaţia trupei lui Okuni la Shijo.

După ce şi-au construit noul teatru, l-au împrejmuit cu rogojini ieftine. Când a fost gata, arăta desăvârşit şi atrăgea toate privirile. Lumea care-şi amintea de teatrul luat de ape abia aştepta să-l vadă pe cel nou. Aşadar, au venit mulţi spectatori la deschiderea lui. Picioarele lui Okuni nu mai atinseseră de multă vreme scândurile unei scene şi lăsau impresia că plutesc. Era nebună de fericire. Omatsu, aprinsă la faţă, se străduia din răsputeri să facă

impresie bună. Kanji cânta cu elan. Mame bătea toba la intrare ca să atragă spectatorii.

Cu toate că suveranul se prăpădise, nu vedeai niciun chip trist prin capitală. Dimpotrivă, strada Shijo era mai animată ca oricând, şi nici alte zone nu fuseseră cuprinse de mâhnire. Cei care treceau prin Shijo aveau pasul sprinten şi erau bine dispuşi. Când auzeau melodiile şi sunetul clopotelor dinspre teatrul lui Okuni, se îndreptau iute spre el, de parcă fuseseră chemaţi.

Începând cu Okuni, trupa purta veşminte de ultimă oră, după moda „barbară”, o atracţie în plus pentru amatorii de excentric. Toate le primiseră în dar de la „marele” negustor al suveranului Kanbei Suekichi. Nimic însă nu se compara cu frumuseţea lui Okuni şi strălucirea dansului ei sau cu spectacolul neobişnuit prezentat de fete. Spectatorii aplaudau şi aclamau. Nu numai că le spuneau şi altora ce grozavă era trupa din albia de la Shijo, însă mai reveneau şi ei de câteva ori. Spectatorii erau de tot felul – de la slujitori şi trecătorii întâmplători până la persoane de viţă nobilă, care-şi acopereau chipurile în spatele evantaielor mari, ca să nu fie recunoscute. Se temeau să nu-şi strice reputaţia venind în asemenea locuri. Însă atât de mult se dusese vestea trupei lui Okuni, încât uneori lăsau impresia că nu le păsa. După moartea lui Hideyoshi, nobilii îşi vedeau de viaţa lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu-şi pierdeau vremea să se roage pentru sufletul celui dispărut.

Deşi nu duceau lipsă de spectatori, Sankuro nu părea câtuşi de puţin mulţumit. Îl scotea din sărite genul de

oameni care le frecventa teatrul. Trecuse de treizeci de ani şi sperase altceva, îşi regreta zilele din tinereţe când făcuse parte din trupa Kanze, îi părea rău că suveranul nu-l luase sub protecţia sa, că toate planurile lui măreţe eşuaseră. Lumea îi lăuda, însă pe el nu-l bucura nimic, iar celor din trupă le vorbea mereu pe un ton caustic.

— Sankuro, chiar nu înţeleg de ce stai supărat tot timpul. Ce nu-ţi convine? Avem de două ori mai mulţi spectatori decât înainte, ne aplaudă, cântă cu noi, e limpede ca lumina zilei că ne îndrăgesc. Ce-i cu faţa asta? Ce te deranjează?

— Costumele noastre sunt prea alese, iar spectacolele prea bune pentru ei. Mă apasă un sentiment al irosirii… Păcat de atâta risipă!

— Păi, tocmai de aceea vin şi atâtea femei la reprezentaţiile noastre. Vor să vadă noua modă *kabuki* şi să o imite. Şi pe bărbaţi îi încântă costumele noastre… mi-e limpede după cum ne privesc. Trebuie să fim frumoase ca să-i atragem. Sankuro, crede-mă, nu se iroseşte nimic.

— Okuni, tu n-ai voinţă. Pentru mine singurul spectator care ar conta ar fi suveranul.

— Suveranul a murit.

— Moştenitorul lui e acum suveran. Cum de-ai pierdut ocazia să intri în graţiile doamnei Nishinomaru?

— Ce rost mai are să vorbim de lucruri petrecute demult?

— Greşeşti! Persoana aceea este mama suveranului! Dacă te-ar fi plăcut atunci, n-ai dansa acum în albia râului Kamo.

— Îmi place mai mult să dansez aici decât în faţa unei fiinţe ca ea.

— Înseamnă că atâta meriţi.

Okuni ar fi vrut să dea o replică pe măsură cuvintelor lui usturătoare, dar el i-a întors spatele şi dus a fost.

— Ce-a vrut să spună cu „atâta meriţi”? De ce-a plecat din trupa Kanze dacă e aşa de grozav? Da, atâta merit şi sunt mândră de mine. Îmi place să dansez pe scena asta… mai mult ca la Baian sau la Kanbei. Decât în

faţa oaspeţilor ăia scorţoşi, mai bine pentru cei din albie – bat din palme, cântă cu noi, li se citeşte încântarea pe faţă. Densuke, n-am dreptate?

Okuni îşi imagina lesne unde plecase Sankuro. Nemaiputând fi de acord cu toate ideile lui, începuse să-şi spună părerea sincer, agresiv câteodată. Se certau tot mai des. De obicei, Sankuro o străfulgera cu privirea, îi întorcea spatele şi pleca la bordel, iar lui Okuni nu-i rămânea decât să urle până nu mai putea. Densuke, prins la mijloc, se tot întreba unde aveau să ducă neînţelegerile celor doi. Chiar dacă de multe îi dădea dreptate lui Okuni, nu-şi permitea s-o recunoască.

Când Sankuro dispărea, Okuni îşi umplea golul din suflet cu repetiţii. Cânta pe tonuri cât putea de înalte, de parcă urmărea să se ia la ceartă. Dansa din toată inima, parcă intenţiona să zgândăre pe cineva.

— Densuke, într-o bună zi o să mă-ncumet să dansez şi *Firul tors,* îi mărturisi ea.

— N-o să-ţi fie uşor.

Nici n-avea cum să fie uşor! Densuke, în rol de femeie, arăta ca un ştrengar greu de imitat. Spectatorii se prăpădiseră de râs pe vremuri şi-l aplaudaseră îndelung. Între timp îşi perfecţionase dansul, transformându-l în artă. Puţin probabil ca vreun membru al trupei să fi fost în stare să-l imite… darămite să atingă stadiul la care-l adusese el. Cu excepţia lui Okuni, cea extrem de ambiţioasă. Poate ar fi reuşit amândoi.

Când dansaseră la reşedinţa lui Kanbei, Densuke purtase chimono înflorat, iar Okuni, veşminte bărbăteşti, însă nu mai vorbiseră despre tentativa aceea. Sankuro îi certase atunci, cerându-le să nu se mai prostească. Dăduseră totul uitării… mai puţin sfada. Nici acum nu li se părea potrivit să apară împreună pe scenă, Okuni în veşminte femeieşti, iar Densuke dansând *Firul tors.* Se tot gândeau cum să facă.

Hideyoshi lăsase cu limbă de moarte să i se înalţe un templu maiestuos, având o pagodă cu cinci niveluri, în care să fie venerat ca Amida Buddha al naţiunii. Alesese terenul

în partea de răsărit a capitalei, pe vârful unuia dintre dealurile, care formau un peisaj mirific. Câteva sute de trepte duceau până la templu. Privind în jos, se vedea toată valea dominată de renumitul templu Kiyomizu, iar în zare, perspectiva se deschidea până spre Ōsaka. Mormântul şi templul lui Hideyoshi se aflau chiar în locul sacru potrivit celui care ţinuse să i se spună „suveran”. La venirea primăverii, Hideyoshi era deja venerat – prin ordin imperial – ca Gongen[69] al Templului Toyokuni.

Până la terminarea Templului Toyokuni, evenimentele au început să se precipite şi în restul ţării. După moartea lui Hideyoshi, trupele japoneze au fost evacuate din Coreea. De fapt, au fost obligate să se retragă. Pe generalii întorşi în patrie nu-i aşteptau ordine şi medalii, ci lupta crâncenă pentru putere.

Pe data de 10 ianuarie, doamna Nishinomaru l-a luat pe Hideyori şi s-au mutat la Castelul Ōsaka. Okuni şi ceilalţi au văzut procesiunea. Nu înţelegeau de ce aşa-zisul „nou suveran”, moştenitorul lui Hideyoshi, trebuia să se retragă la vechea fortăreaţă. Mai mult decât atât, după ce s-a construit Templul Toyokuni, Ieyasu Tokugawa şi-a mutat reşedinţa la Fushimi. Unii dintre supuşi îl numeau deja „suveran”. Situaţia părea tot mai încâlcită.

Pe chipul lui Okuni se citea mirarea. Nu mai înţelegea chiar nimic.

— Cum e cu putinţă una ca asta? îl întrebă Okuni pe Sankuro.

El nu-i răspunse. Era foarte supărat. După calculele lui, trupa

Kanze începuse să fie uitată în momentul în care îl însoţise pe Ieyasu pe domeniul lui din prefectura Mikawa, în urmă cu peste zece ani. Atunci nu se încumetase s-o urmeze, crezând că n-avea nicio şansă de a se face cunoscut. Sankuro îşi muşca buzele de ciudă la gândul că Ieyasu devenea suveran, iar trupa Kanze îşi va recâştiga faima la care el visa de atâta amar de vreme. Chiar dacă ar fi vrut să se întoarcă la Kanze acum, n-ar fi reuşit. Membrii

69 Divinitate şintoistă considerată o manifestare a lui Buddha.

trupei nu îngăduiau intruşii, mai ales dacă aceştia îi trădaseră cândva. Nu prea ştia cum să reînnoade legătura cu ei.

Sankuro nu-şi putea reveni. Îşi mângâia toba, cufundat în gânduri. S-a ridicat brusc şi a ţâşnit pe uşă. În noaptea aceea nu s-a mai întors.

Trupa şi-a înălţat un nou lăcaş în albia râului Kamo. Noaptea, le servea drept adăpost. Cât timp stătuseră la Kanbei, căsuţa de care se folosiseră în zona Toribeno fusese ocupată de alţi sărmani. De data asta, au construit în aşa fel încât, dacă inundaţiile veneau peste ei, să o poată dărâma îndată şi să recupereze pereţii din lemn.

Copilul lui Onei a început să umble. La trup semăna cu Mame, la chip, cu mama lui. Era nespus de drăgălaş şi toată lumea îl alinta. Făcea doi-trei paşi şi-apoi cădea. Încerca să se mişte pe ritmul muzicii cu care se obişnuise de când venise pe lume. Socoteau cu toţii că avea să fie un bun dansator. Okuni era pur şi simplu înnebunită după copilaş. Jucându-se cu el, îi mai trecea amărăciunea provocată de absenţa lu' Sankuro. Pesemne că Densuke nu ghicea întru totul ce se petrecea în sufletul ci în astfel de clipe, dar îi ţinea isonul. Umbla şi el în patru labe şi se prefăcea că să nu se mai ţine pe picioare. Se distrau de minune cu toţii, râzând şi bătând din palme ca să-l încurajeze pe copilaş.

— Hai, Densuke, dansaţi!

— Să vezi ce grozavi suntem!

Okuni râdea şi nu-şi putea desprinde privirea de la băieţaş. Cine-i vedea zicea că nu există altceva pe lume în afară de dans.

„Eu n-am putut avea un copil, însă mă bucur că sunt lângă el când creşte. Aş vrea să-l pasioneze dansul", îşi spunea Okuni.

Îi venea să-i cânte:

Hai, pui mic, Nu te lăsa! Noi te creştem la pe-o floare. Fii tare ca itadori[70] *Din vârful muntelui, şi sprinten*

70 Plantă perenă originară din Japonia, care poate atinge o înălţime de trei metri.

ca o căprioară.

În clipele acelea, prin albia râului Kamo îşi croia drum o umbră. Veşmintele din pânză aspră arătau jalnic. Nici că mai exista vreo tânără în capitală îmbrăcată astfel. Ducea o bocceluţă în spate, iar în mână ţinea ceva. Abia îşi târa picioarele, de parcă ar fi trecut văi şi munţi până să ajungă acolo. Părul îi cădea în dezordine pe obraz, însă părea atât de ostenită, încât nu mai avea puterea să şi-l dea la o parte. Privindu-i ceafa, îţi dădeai seama că-i tânără, dar lăsa impresia unei cerşetoare. După ce-a trecut podul, a zărit un teatru mai acătării, dar neştiind că era al lui Okuni, nu s-a oprit şi a mai dat o raită prin albie, uitându-se şi la alte lăcaşuri. Vagabonzii din cale îi strigau vorbe deocheate sau o trăgeau de mânecă, încercând s-o agaţe. Fata nu-i băga în seamă, făcându-şi loc nepăsătoare printre ei.

— N-o cunoaşteţi pe Okuni din Izumo? Am auzit că-i pe-aici.

— Okuni din Izumo? A, da! Uite-acolo!

— Mulţumesc.

A rămas puţin descumpănită, ascultând zgomotele dinăuntru. Era cam devreme pentru spectatori şi totuşi… se auzeau multe voci… şi râsete. A ocolit clădirea, ca să ajungă la intrarea din spate. De îndată ce-a pus mâna pe zăvor, poarta s-a deschis de parcă o aştepta.

A mirat-o scena care i s-a dezvăluit privirilor. Toată lumea râdea în jurul unui copilaş, care trăgea de ciocănelul de la clopotul lui Okuni şi făcea câte cinci-şase paşi. Văzând că ţintea chiar clopotul, Okuni şi-a împins pieptul înainte ca să-l ajute să bată. Toţi ceilalţi se amuzau, încântaţi, de spectacol. Văzându-l atât de entuziasmat, Okuni a repetat mişcările de câteva ori: îi dădea ciocănelul, se retrăgea cu clopotul, apoi se apropia ca să-l ajute să nimerească… Numai că, nedeprins cu mişcarea, băieţelul cădea îndată ce lovea clopotul. Se ridica iute, fără un scâncet. Distracţia era în toi, aşa că nimeni nu observase prezenţa străină. S-au întors cu toţii deodată ca s-o privească. Okuni n-a mai avut timp să-l răsplătească

prin aplauze şi râsete pe copilaşul care-şi atinsese ţinta. Necunoscuta şi-a dat la o parte părul de pe faţă.

— Surioară Okuni! Sora mea, Okuni!

— Okiku! Tu eşti?

Vocea lui Okiku i se păstrase vie în minte, în pofida celor aproape zece ani de când o lăsase în urmă pe fetiţa aceea drăgălaşă. Se făcuse domnişoară în toată firea…

S-au îmbrăţişat îndelung. Lacrimile le curgeau pe obraji nestăvilite.

— Okiku! Eşti chiar tu!

— Okuni! Ce bine că te-am găsit!

Okuni şi-a revenit prima. A constatat cât de mult crescuse Okiku. Copila de care se despărţise de atâta amar de vreme se făcuse femeie în toată firea.

— Cum ai ajuns în capitală?

Asta voia Okuni să ştie înainte de orice.

— Am călătorit de una singură…

Okuni i-a dat să bea apă caldă şi ceva de mâncare. Simţindu-se ca acasă, Okiku a început istorisirea întâmplărilor petrecute după plecarea lui Okuni.

În 1591, douăsprezece sate şi şapte golfuleţe aparţineau Marelui Templu din Izumo, dar în scurt timp numărul s-a redus la şapte sate şi cinci porturi mici.

— După ce-ai plecat, zise Okiku, a venit un nou senior de Izumo care le-a confiscat aproape toate. Nu şi satul nostru. Kizuki-Nakamura s-a numărat printre cele cinci care-au scăpat. Dar templul a sărăcit îngrozitor. Apoi, samuraii au vizitat zona şi seniorul a acaparat tot mai mult din recolta de orez. Okuni, apele învolburate ale râului iau cu ele parcele de orez… fără număr. Ţăranii-s tot mai săraci.

Okiku povesti totul dintr-o suflare.

— Iar inundaţii?

— Vai de mine! Apele fac prăpăd cel puţin o dată la doi ani. Orochi a plesnit în două!

— Pe vremuri, Orochi avea opt capete.

— Acum mai are doar două. S-a adunat atât de mult nisip în albie, că jumătate din râu a ajuns să curgă spre

apus, iar cealaltă, spre răsărit. Când erai şi tu acasă, Hii pornea din munte şi brăzda ţinutul Izumo spre apus.

— O!

Okuni rămase fără grai.

Îi era greu să-şi închipuie cum se modificase cursul râului. Şi ea se schimbase mult în cei aproape zece ani. Oftă adânc. Okiku nu mai avea aproape nimic din aerul de copilandră. Era de nerecunoscut.

— Ce mai face Okaga?

— S-a călugărit.

— Di se

S-a trezit vorbind ca la ţară. Pesemne că vestea o şocase.

— După ce-a aflat că Yokichi s-a prăpădit din cauza traiului neomenos de la digul Yodo, Okaga a plâns până n-a mai putut. Pe urmă s-a dus la Templul Renga şi-acolo a rămas. Tata a-ncercat s-o împiedice, dar în zadar. Nimeni n-a reuşit s-o convingă să se răzgândească.

— N-a avut copii?

— Nu.

„Okaga l-a iubit pe Yokichi şi a renunţat la dans pentru el. Soţul i-a pierit înainte să aibă copii. El a murit, ea s-a călugărit. Ce crudă poate fi soarta unei femei!” gândi Okuni.

— Okuni, Kyuzo n-a ajuns pe-aici?

Întrebarea a luat-o prin surprindere.

— De ce?

— A lucrat şi el la digul Yodo. S-a zvonit că a fugit după moartea lui Yokichi şi a plecat să te caute. Nu te-a găsit?

Okuni n-a răspuns. Okiku a îngânat de una singură:

— Aşadar, n-a mai apărut. O fi murit şi el.

Okiku nu semăna cu Okaga. Era cu picioarele pe pământ.

— De ce-ai venit aici? o întrebă Okuni.

— Ştii bine că-mi doream încă de mică să dansez cu tine… în capitală. Nu te-am uitat nicio clipă şi nici n-am renunţat la vis.

— Şi eu m-am gândit la tine de multe ori. Zău?

Era adevărat. Okiku scâncise şi-i bătuse la cap s-o ia cu ei. După ce Okaga s-a întors acasă şi a îmbrăcat chimonoul înflorat la nunta cu Yokichi, Okiku n-a mai visat decât să ajungă-n capitală, să poarte veşminte frumoase şi să danseze în fiecare zi. Când şi-a deschis San emon fierăria cea mare şi lumea a-nceput să-şi închipuie că banii se fac uşor în capitală, Okiku s-a rugat neîncetat să ajungă acolo. Numai că ţăranilor nu li se permitea să părăsească satele. Nici măcar copiilor. Okiku n-a reuşit să plece împreună cu Kyuzo. Pentru digul de la Yodo se căutau doar bărbaţi. Okiku îi invidia, cu toate că Yokichi încerca să-i explice că n-avea niciun motiv. Ba era chiar îngrijorat că nu se luau măsuri pentru râul Hii, mai degrabă decât pentru Yodo.

Văzând că n-are cu cine vorbi, Okiku i-a şoptit lui Kyuzo la ureche:

— Dacă te-ntâlneşti cu Okuni, spune-i că vreau şi eu să ajung în capitală.

Numai că Yokichi a murit, iar Kyuzo nu s-a mai întors. Okiku a crescut frumos, ca fiică a fierarului din sat, dar gândul la viaţa din capitală nu-i dădea pace. Când Okaga s-a călugărit, San emon s-a hotărât să-i lase fierăria moştenire lui Okiku.

— Cine-o să fie mireasa licuricilor-scântei din vatră? o tachina San emon.

Okiku nu suporta să rămână în sat.

Între timp, Marele Templu sărăcise şi mai mult. Credincioşilor li s-a îngăduit să plece în pelerinaj ca să vândă amulete de-ale templului, pentru a-l salva de la pieire. Nici că se putea ivi o ocazie mai bună pentru Okiku. S-a alăturat grupului, fără ştirea tatălui, şi a plecat din Izumo în primăvară. N-a fost o călătorie uşoară.

Numele templului din Kizuki era cunoscut în toată ţara. Prin urmare, obiectele s-au dat foarte repede. Pelerinii erau obligaţi să se întoarcă după vânzarea talismanelor, numai că Okiku a fugit. Întrebând în dreapta şi-n stânga, a aflat că Okuni dădea spectacole în albia

râului Kamo.

— Ce curaj ai avut!

Okuni o asculta pe Okiku cu lacrimi în ochi. O impresiona tot mai mult ambiţia fetei. Se gândea deja cu drag ce atrăgătoare avea să fie după ce-o spălau şi o îmbrăcau frumos.

— Okuni! zise Okiku, punându-i mâna pe genunchi şi scuturând-o uşor. Lasă-mă să dansez! învaţă-mă să cânt! De-aia am plecat de-acasă.

— Nu crezi că tata-i îngrijorat din cauza ta?

— S-o fi resemnat! I-am spus că o să te caut într-o bună zi. Întotdeauna-mi zicea că semăn cu tine.

Okuni o luă de mână şi o privi drept în ochi:

— Dansează dacă vrei! N-o să te oprească nimeni! Şi cântă dacă poţi!

— Aici vin spectatorii?

— Da… acolo sus se dansează.

Okiku a fost plăcut surprinsă de existenţa scenei. Nu se aşteptase la aşa ceva. Okuni s-a arătat prudentă, din cauza experienţei pe care o avusese cu Otsuru şi Omatsu.

Sankuro a apărut la începutul amiezii. Okuni l-a înştiinţat de sosirea fetei.

— Din Izumo? Bine, învaţ-o!

Sankuro s-a uitat o clipă la Okiku, însă nu părea să-l intereseze fata de la ţară… Tocmai se întorsese din cartierul plăcerilor! Putea să fie şi poleită cu aur… I-a aruncat totuşi câteva vorbe, din vârful buzelor.

— Okiku, să ai grijă! Aici nu se dansează ca-n Izumo! mai întâi, uită-te bine şi reţine mişcările din priviri. Şi cântecele sunt diferite… Ascultă-le cu atenţie şi ţine-le minte!

După drumul obositor, fericită c-a găsit-o pe Okuni, Okiku a aţipit toropită într-un colţ. Imediat după prânz începeau să vină spectatorii. Nu mai rămânea loc pentru somnoroşi. Pe Okiku însă n-au trezit-o gongul sau toba. Era tânără şi ardea de curiozitate. În capitală totul i se părea altfel… De-aceea şi plecase din Izumo. N-avea rost să doarmă acum… Trebuia să prindă cât mai iute noile

mişcări.

Sora ei avusese dreptate. Okiku nu mai recunoştea nimic din dansul învăţat în satul natal. Nu se aşteptase însă ca acesta să fie total diferit, şi nici ca Okuni să-şi azvârle de pe ea mantia neagră de preot, la terminarea dansului Nenbutsu, şi să rămână într-un chimono neasemuit de frumos. Nu-şi imaginase nicio clipă că avea s-o vadă pe Okuni dansând pe un ritm atât de vioi. Okiku privea pur şi simplu vrăjită. Nu-i venea să creadă că Okuni se schimbase atât de mult. Nu-şi putea dezlipi privirea de pe rozariul ce-i strălucea la piept, săltându-i pe sâni la fiecare pas de dans. Se temea că nu va reuşi niciodată să danseze ca ea.

Okiku s-a uitat apoi la spectatori. O fascina moda *kabuki* introdusă de „barbari”. Nu mai văzuse aşa ceva. Nu numai femeile, ci şi bărbaţii erau altfel. Purtau o minune de chimonouri, cu eşarfe pe umeri. Nici nu-i venea să creadă că sunt bărbaţi. Fustele-pantalon aveau pliscuri adânci de o frumuseţe greu de închipuit. Îi privea de parcă aştepta ca-n orice clipă flori fermecătoare să-şi iţească dintre ele capetele. La gât purtau şiraguri de mărgele din lemn, ca al lui Okuni, iar unii dintre ei aveau la piept cruci de diferite mărimi. Ca să nu fie etichetate *kabuki*, femeile îşi acoperiseră chipurile cu voaluri, stârnind şi mai mult curiozitatea bărbaţilor. Se prefăceau însă indiferente şi priveau scena, concentrate. Câţiva slujitori îşi serveau stăpânii cu mâncare şi băutură în timp ce aceştia urmăreau nestingheriţi spectacolul. Cei ce se îmbătaseră deja cântau împreună cu fetele şi băteau energic din palme. Lui Okiku îi tresălta inima.

„O să-i fac eu să mă aplaude şi pe mine într-o bună zi!” îşi zise în sinea ei.

În colţul scenei, Sankuro îşi lovea, încruntat, toba. Okiku se tot întreba cine putea fi, dar şi-a dat curând seama că el conducea trupa. Nu înţelegea de ce stătea atât de încruntat, când toţi ceilalţi – cântăreţi, dansatori, spectatori – erau într-o vervă de invidiat. S-a uitat mai atent şi a văzut că era bărbat chipeş…

cum numai în capitală puteai întâlni. În Izumo, de căutai cu lumânarea, tot nu găseai aşa ceva.

Când a început dansul lui Densuke, *Firul tors,* Okiku s-a comportat ca şi spectatorii: aplauda şi râdea cu lacrimi. După ce-a dansat în rolul de femeie, Densuke s-a apucat să imite un copilaş care se chinuia să umble şi să vorbească. Cuvintele cântecelor răsunau peltic şi lumea era în delir. Aplauzele nu mai conteneau. După atmosfera incendiară, era limpede că acea parte a spectacolului fusese în premieră. Okiku fremăta de emoţie.

„Prin urmare, aşa arată capitala!" îşi zise.

Okiku şi-a dat curând seama că Sankuro era bărbatul lui Okuni. Nu i-a spus nimeni, însă a înţeles după felul cum îşi vorbeau. Okiku avea deja şaptesprezece ani. Nu era greu să priceapă atâta lucru. Cu toate astea, a vrut să se asigure şi le-a întrebat pe Okane şi pe Onei. I-au confirmat bănuiala. Okiku părea puţin dezamăgită, dar n-a comentat. A zis doar:

— Era şi firesc să-l uite pe Kyuz5!

Cea mai tânără membră a trupei, Okiku era mică de statură şi subţirică. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece – cincisprezece ani. După ce s-a odihnit câteva zile, plimbându-se dimineţile şi spălându-se pe faţă cu apă din râu, a început să se gândească serios la repetiţii. Fetele au pieptănat-o şi-au îmbrăcat-o după moda capitalei. Arăta cu totul altfel. Era frumoasă foc. Okuni se ocupa de ea în fiecare dimineaţă, învăţând-o să cânte şi să danseze. Okiku prindea cu o repeziciune uluitoare. Era mult mai talentată decât sora ei, Okaga, şi decât celelalte fete. Statura n-o împiedica să prezinte dansuri de mare forţă. Pasul apăsat uimea prin îndrăzneală. S-a acomodat repede.

Okuni se trezea de multe ori îmbrăţişând-o, fermecată. Recunoştea că fata avea talent, iar pe Kanji şi Mame îi impresionase grozav.

— Ce părere ai, Sankuro? Okiku o să danseze cât de repede în centrul scenei, cu mine! îi zise Okuni, încântată.

— A, da?

Nimic nu-l mai mulţumea şi nu-l mai interesa pe Sankuro. De când Ieyasu ocupase Castelul Fushimi, nu-i mai intra nimeni în voie. Kanbei îl asigurase că moştenitorul lui Hideyoshi avea să devină noul suveran… Nu se aşteptase la o asemenea întorsătură. Puţin îi păsa ce spectatori se adunau în albia râului! Totul îi devenise indiferent.

Ochii tăi m-ademenesc
La umbra evantaiului.
Oh, iubitule!
Ce mă fac?
Ai milă de mine!
Sunt ca roua
De pe zorele.

— Densuke, nu-ţi place cum cântă Okiku?

— Ba da. E grozavă!

— Şi dansează minunat! Ce zici, o iau lângă mine, în centrul scenei?

— Da, fireşte!

Okuni era nespus de fericită. Chiar dacă Sankuro nu reacţiona la entuziasmul ei, îl avea pe Densuke. Ce bine! Se bucura de Okiku de parc-ar fi fost fiica ei. Trăia cu sentimentul că era copilul pierdut la Moriguchi, pe zăpadă, şi crescut în apropierea râului Hii. Okuni îşi petrecea tot timpul liber cu Okiku, învăţând-o să cânte şi să danseze, fără să bage în seamă invidia lui Omatsu. Fata îşi muşca buzele înciudată, însă nu scotea o vorbă.

Okuni o iubea pe Okiku din tot sufletul. Aşa le fusese sortit… să se întâlnească iar după atâţia ani de zile. Îi punea la dispoziţie, fără pic de regret, veşmintele şi podoabele ei cele mai frumoase. Părea că-şi revărsa asupra fetei toată dragostea pe care ar fi vrut să i-o dea lui Sankuro… dar nu mai reuşea. Cu băiatul lui Onei se juca mai rar… poate tocmai pentru că ea gândea acum că-şi creşte propriul copil.

Densuke amuţise de uimire. Recunoştea şi el că Okiku avea talent, însă Okuni i se părea totuşi prea posesivă. Oricâte roade dădeau eforturile ei, nu era firesc

să se comporte astfel. Când Okuni plânsese în braţele lui în noaptea sărbătorii Gion, fusese tristă pentru că pierduse dragostea lui Sankuro. I-o dăruia acum toată lui Okiku. Poate asta era explicaţia.

A sosit momentul ca Okiku să apară pe scenă. Okuni n-a lăsat-o în grup cu celelalte fete, ci a pus-o să danseze singură, în mijloc. A îmbrăcat-o cu cel mai frumos chimono al ei. Okuni fiind mai voinică, lui Okiku mânecile erau cam lungi şi i se vedeau doar vârfurile degetelor. Însă când a început să danseze, s-a mişcat cu atâta graţie, încât până şi mânecile păreau atrăgătoare.

Te-ntrebam în nopţile ploioase şi te-ntreb pe lună plină: Nu vrei să te răzgândeşti?

Okuni o rujase, iar Okiku se aprinsese la faţă de emoţie. Se îmbătase de propria-i fericire. Plăcut surprinşi de noua apariţie, spectatorii obişnuiţi ai trupei cântau şi aplaudau în delir. Omatsu nu stârnise niciodată asemenea reacţii.

Fluierarii din Suma şi Akashi îşi strigă amărăciunea în noapte. O simţim din plin şi-n capitală, şi la ţară.

— E încântătoare! şopti Okuni.

I se luase o piatră de pe inimă văzând-o cum dansează. Spectatorii o priveau pur şi simplu vrăjiţi. I-a fascinat pe loc. Până acum doar Okuni mai reuşise asta.

Nu se mai sătura privind-o pe Okiku. Parcă se vedea pe ea însăşi. Şi-a amintit de Baian, de festivalul de la Tenman şi de ritualul Usokae. Probabil că aşa arătase şi ea atunci, dusă de valul mulţimii. Se gândea că n-ar fi fost rău să i-o arate pe Okiku doamnei Nishinomaru. Pesemne că femeia aia nu-şi poate imagina cum e să te îmbeţi de la dans. O arogantă ca ea se îmbată doar cu sake!

După plecarea spectatorilor, Okuni a stat de vorbă cu Sankuro.

— Cum ţi s-a părut Okiku?

— Bravo! Ai pus mâna pe cine trebuie! Dacă o şi instruieşti puţin, o să ajungă o dansatoare de mare clasă… va fi succesoarea ta.

Okuni era tare fericită. Sankuro nu avea obiceiul să

laude pe nimeni şi, mai ales în ultima vreme, nimic nu-l mulţumea. Cu atât mai îmbucurătoare reacţia lui!

— A, prin urmare asta crezi şi tu? Şi eu zic la fel. Spectatorii au fost foarte încântaţi…

— E firesc, nu-i aşa? Încă-i foarte tânără.

Un ghimpe i-a străpuns inima lui Okuni. Okiku avea şaptesprezece ani; ea, douăzeci şi opt.

„Cum de nu mi-am dat seama de diferenţa de vârstă?” se întrebă Okuni, oftând din rărunchi.

19

După moartea lui Hideyoshi, situaţia politică a devenit extrem de încordată. Ţara stătea parcă pe un butoi cu pulbere. Hideyoshi îl considerase pe Ieyasu Tokugawa unul din cei cinci oameni de încredere din guvern şi de aceea îl însărcinase cu numirea lui Hideyori ca succesor. Îndată după funeralii, a pornit însă vrajba între Ieyasu Tokugawa şi Toshiie Maeda, care s-au separat în două tabere distincte. Atmosfera incendiară o întreţineau atât generalii întorşi de pe frontul din Coreea, care făceau mare vâlvă la Fushimi, cât şi slujitorii.

Generalii lui Hideyoshi, care înfruntaseră atâtea primejdii şi greutăţi în timpul războiului, aşteptau acum răsplata. Aveau însă parte de îngâmfarea celor din guvern, care se lăfăiau confortabil şi fără griji. Generalii credincioşi fostului suveran, în frunte cu Kiyomasa Katō, erau total nemulţumiţi de Mitsunari Ishida şi de Yukinaga Konishi. În toiul vrajbei, Hideyori şi mama lui s-au mutat de la Fushimi la Ōsaka.

În pofida sănătăţii sale şubrede, Toshiie Maeda l-a vizitat pe Ieyasu la Fushimi şi l-a acuzat de despotism. Totodată, l-a supus unui interogatoriu dur. Însă imediat după aceea s-a stins din viaţă. Mitsunari Ishida s-a hotărât să-l atace pe Ieyasu. Simţindu-se ameninţat, Ieyasu s-a ascuns la Castelul Fushimi. La Fushimi şi Ōsaka domnea o atmosferă de panică. Nimeni nu mai ştia care-s aliaţii şi care-s duşmanii.

Kanbei Suekichi se ţinea departe de toate intrigile şi de aceea se retrăsese la Hirano. Cum reapariţia trupei lui

Okuni în albia de la Shijo n-avea nicio legătură cu vremurile tulburi, amatorii de distracţii nu luau în seamă mişcările trupelor şi se adunau la spectacole. Capitala împăratului părea liniştită şi dornică de o viaţă liberă şi amuzantă, indiferentă la ambiţiile generalilor sau la poziţia nesigură a suveranului.

Cu toate că deccsul lui Hideyoshi a fost ţinut secret până la retragerea trupelor din Coreea, vestea s-a răspândit cu repeziciune. Distracţiile, cântecele şi dansurile tradiţionale nu fuseseră interzise. Ba dimpotrivă, sărbătorile de la templele budiste şi şintoiste erau în toi, iar lumea petrecea.

La sfârşitul verii, conflictele dintre Fushimi şi Ōsaka păreau să se fi încheiat. Generalii s-au întors în ţinuturile hotărâte şi neînţelegerile se dovedeau, cel puţin aparent, rezolvate. Atât de la Fushimi, cât şi de la Ōsaka plecau în permanenţă trupe conduse de generali sau *daimyō.* Lumea credea că luptele interne s-au încheiat. Atmosfera din capitală se însenina tot mai vădit, iar calamităţile naturale rămăseseră un vis urât. Zona Kinai fu binecuvântată cu o recoltă bogată. Tobele care anunţau sărbătorile agricole răsunau cu putere.

În jurul teatrului lui Okuni se mai înălţară şi altele. Crescuse numărul celor care imitau atât construcţia, cât şi conţinutul spectacolelor. Trupa Saruwaka făcea eforturi uriaşe să o copieze pe cea a lui Okuni şi atrăgea destul de mulţi spectatori prin cântecele vesele şi dansurile sprintene. Începuseră să prindă la public şi alte genuri de distracţie. Trupa lui Okuni şi-a păstrat însă spectatorii fideli. Unii dintre ei îşi făcuseră un mod de viaţă din prezenţa lor acolo, având grijă să-şi ascundă identitatea într-un fel sau altul.

Chiar de suntem împreună, Nu ştim ce-o să iasă. Pentru cine-mi bate inima? Pălăria ponositǎ îmi ascunde dragostea Ce-o port aceluia cu inima de gheaţă.

Okuni dansa împreună cu Okiku. Jocurile făcute de mânecile chimonourilor erau de-a dreptul fermecătoare. Inima îi râdea de bucurie. Nu se simţise nicicând mai

fericită. Spectatorii aplaudau încântaţi. Plăcerii ei nebune de a dansa i se adăuga şi vigoarea dată de tinereţea lui Okiku. Sankuro avusese dreptate. Okiku era tânără şi nespus de talentată. Se născuse ca să danseze. Reacţia spectatorilor spunea totul. La apariţia ei pe scenă, aveau impresia că s-a deschis o floare.

— Iar război?

Într-o seară, după terminarea spectacolului, Kanji a venit cu noutăţi.

— De ce? întrebă Okuni, sătulă de veşti proaste.

Parcă nu le venea să ia în serios asemenea zvonuri. Spectatorii şi trecătorii adunaţi pe malul râului Kamo păreau veseli şi fără griji. Campania din China se sfârşise odată cu moartea suveranului. Viaţa devenise iar frumoasă. De ce să se răspândească asemenea grozăvii? Pe ce temei?

— Nu am habar, însă toată lumea vorbeşte numai despre asta.

— Şi care-i următoarea ţintă?

— Păi…

Kanji nu ştia ce să spună. Sankuro şi Densuke i-au ocolit privirea lui Okuni, de parcă n-ar fi vrut să-i răspundă.

După ce Ieyasu a ocupat şi Castelul Ōsaka, soţia legitimă a lui Hideyoshi s-a mutat la reşedinţa Sanbongi din Kyōto. La Ōsaka, împreună cu Ieyasu, mai rămăsese moştenitorul lui Hideyoshi, Hideyori, desemnat succesor. Oamenii de rând se întrebau, îngrijoraţi, ce urma să se mai întâmple. Încotro aveau să-i mai poarte valurile intrigilor şi ambiţiilor nemăsurate ale celor care deţineau puterea?

Venise vara…

Okuni şi Okiku dansau după pofta inimii. Teatrul lor era mereu plin de spectatori.

Într-o după-amiază, Sankuro s-a aşezat pe malul apei. Nu se sinchisea de aplauzele care se auzeau înăuntru. Îşi scălda picioarele în apa limpede a râului. Răcoarea plăcută îi străbătea tot trupul. Şi-a pus toba pe genunchi şi a slăbit încet şnururile roşii de mătase, care se învechiseră. Toba

era moştenire de la tatăl lui, care cântase şi înainte de a se naşte el. Murise de tânăr. Când bunicul i-a dat toba, i-a atras atenţia: „Bate tare! Trebuie să baţi cu putere ca să obţii un sunet bun”.

Toba lui Sankuro era făcută dintr-un trunchi de cireş scobit în formă de clepsidră, acoperit la ambele capete cu câte o membrană de piele petrecută peste două inele de oţel. Fiecare membrană avea două straturi de piele: una subţire pe partea interioară, luată de pe burta unui cal de şapte ani, şi alta mai groasă pe partea exterioară, de pe coastele animalului. Pielea era perfect întinsă şi fixată de jur-împrejur cu şnururi împletite, care legau cele două inele metalice de la capete. Când se bătea la partea superioară, sunetul trecea prin partea îngustată şi apoi prin gâtuirea ce se lărgea treptat, reverberând delicat odată ajuns la partea inferioară. Şnururile de mătase controlau tensiunea la cele două capete şi, în acest fel, înălţimea tonului. Prin presiunea mâinii stângi, toboşarul putea să tensioneze şnururile în zilele ploioase sau să le slăbească în zilele aride, atunci când pielea era oricum mai întinsă.

Sankuro sprijinea toba de umărul drept, ţinând cu stânga partea ei îngustată şi şnururile pe care le strunea la tensiunea dorită. Bătea toba cu degetele mâinii drepte. Uşor, ascuţit sau grav… tonalitatea se schimba în funcţie de cât de strânse erau şnururile, de forţa mâinii drepte sau de suprafaţa lovită. Sankuro privea cursul apei şi se gândea la bunicul său. Parcă îi auzea şi acum vocea: „Bate tare! Trebuie să baţi cu putere ca să obţii un sunet bun”.

Se spunea că membrana tobei scotea sunete perfecte abia după ce era folosită vreo cincizeci de ani. Toba lui Sankuro răsuna minunat.

„Când o să ajung şi eu să cânt pentru cine-mi place? Nu e păcat că n-am spectatori pe măsură?”

Tânăr fiind, renunţase la trupa Kanze odată cu mutarea ei în provincie, la Mikawa, locul fiindu-i luat de Konparu – preferata lui Hideyoshi. Se zvonea că după dispariţia fostului suveran, trupa Kanze avea să-şi

redobândească locul de frunte.

„Fir-ar să fie! L-am văzut cu ochii mei pe şeful trupei Kanze însoţindu-l pe Ieyasu când s-a mutat de la Fushimi la Ōsaka”, îşi zise Sankuro, enervat.

Se bârfea că Tokugawa îl ridicase la rangul de sfetnic principal. Lui Sankuro îi era limpede că pasul greşit din tinereţe se întorsese împotriva lui.

Şezând pe malul râului, cu toba atârnată de umărul drept, Sankuro o lovea, supărat, cu degetele de la mâna stângă. Tare… mai tare… parcă voia să-şi verse pe ea tot năduful. Acordurile răsunau ca un ecou peste apă… până departe. Luă apoi toba cu ambele mâini şi o puse iar pe genunchi. Oftă din rărunchi. Regreta că toba răsuna în gol, fără rost, în albia râului, că o cunoscuse pe Okuni la Baian.

Sankuro observase că, în ultima vreme, Okuni nu-l mai asculta întru totul. Nu-l prea interesa motivul, numai că, după părerea lui, aspiraţiile fetei erau mult sub nivelul ei. Or, el ţintea tot mai sus.

„La urma urmei, la ce să mă aştept de la o ţărăncuţă din Izumo? îşi zise el ironic. Nu e de nasul meu! Cea mai bună dovadă… a scăpat prilejul de a se afirma în faţa doamnei Nishinomaru”.

Sankuro o dispreţuia din tot sufletul pentru că-i plăcea să danseze în albia râului. Era şi fericită pe deasupra! Ştia că o încântau mai cu seamă veşmintele frumoase primite de la Kanbei Suekichi.

Sankuro regreta nespus că părăsise trupa Kanze de bunăvoie.

Acum dădea vina pe Okuni. Din cauza ei se afla tot în albie.

*

Era firesc să găsească un ţap ispăşitor!

Luă iar toba. Buum! Buuum! Fiecare bătaie părea să răspundă stării lui de spirit. Cu cât răsuna mai frumos, cu atât regretele îl măcinau mai mult. Slăbea un pic şnururile… Bum! îşi muşca buzele, descumpănit. Toba scotea sunete minunate pe malul apei… Şi totuşi, chiar nu se putea bucura de un public ales? Cineva din anturajul

suveranului… Fuseseră şi din ăştia. Baian. Zenshu Yakuin. Doamna Nishinomaru.

„Şi-acum ce să fac? Să-mi pun cenuşă-n cap?”

Nu-şi putea înfrâna mândria că se trăgea dintr-o familie de toboşari, dar ei puţin îi păsa. Până şi drumurile în cartierul plăcerilor începuseră din cauza certurilor cu Okuni… La ea nu-şi găsea consolarea oferită de prostituate şi băutură. Din trupă, singura care-l interesa acum era Okiku. Doar ea îl mai făcea să vibreze. Cu Okuni nu mai avea chef nici să vorbească. Toţi membrii trupei lui Okuni Okiku, Densuke, Okane, Kanji – cântau şi dansau, fără ca măcar unul să se întrebe ce necazuri avea. Se temeau de proasta lui dispoziţie şi-atât.

„Iar război? Buuun!” îşi zise Sankuro.

Kagekatsu Uesugi din Aizu aduna oaste. Zvonul apăruse deja în capitală de vreo lună. Vestea că Ieyasu adunase câţiva *daimyō,* pentru a-l zdrobi pe acesta, se răspândise şi ca de multă vreme. Cu zece zile-n urmă, Ieyasu Tokugawa a plecat de la Castelul Ōsaka însoţit de armată. Ştirea ameninţătoare avea să se adeverească.

Sankuro râdea în sinea lui.

„Bine-ar fi să izbucnească războiul! După bătălii, situaţia din Japonia se schimbă. Mereu. Bine-ar fi! S-ar dărâma zidul care-mi împiedică avansarea. Şi poate aş reuşi să mă agăţ de cineva. Acum sunt legat de mâini şi de picioare de trupa lui Okuni. Ea n-are aspiraţii înalte. De m-aş putea întoarce la Kanze, aş face-o fără ezitare”.

Sankuro ştia însă foarte bine că nu exista nicio şansă. Trupa Kanze, care se bucura de protecţia lui Ieyasu, n-avea cum să-l bage în seamă. Îl durea teribil, mai ales că trebuia să-şi recunoască vina. Nicio trupă serioasă nu-l primea înapoi pe cel care a părăsit-o. Regulile erau stricte, şi nu numai la Kanze. Sankuro îi invidia. Ieyasu i-a luat cu el când s-a mutat la Castelul Ōsaka în toamna trecută, iar de Anul Nou au dat spectacole timp de cinci zile.

Nu se ştie ce se-ascunde în sufletul omului,
Adevăratul suflet rămâne necunoscut, încercăm să ne-
nţelegem unii pe alţii, însă nu reuşim. Tristeţea-i

copleşitoare.

Sankuro stătea pe malul râului. Cânta şi bătea la tobă, instrument rar ce scotea sunete minunate. Aceia care treceau pe podul de la Shijo se opreau şi-l ascultau fermecaţi.

— Hei! auzi?

Sankuro nu şi-a dat imediat seama că-l striga cineva. S-a întors şi a văzut un tânăr scrutându-l cu atenţie. Avea fruntea înaltă şi sprâncenele vopsite arcuit, semn că se trăgea dintr-o familie de nobili.

— Eu? întrebă Sankuro nedumerit.

— Nu tu baţi la tobă pentru Okuni?

— Ba da, domnule.

— În teatrul de-acolo, nu-i aşa?

— Da. Pentru Okuni din Izumo.

Sankuro a înţeles că bărbatul frecventa zona uneori. Avea în jur de douăzeci şi patru de ani. În ultima vreme nu i se mai părea nimănui ciudat că printre spectatori se numărau şi nobili îmbrăcaţi *kabuki.* Era ciudat însă că un astfel de nobil intra în vorbă cu unul care-şi ducea traiul în albia râului. Sankuro s-a neliniştit puţin, crezând că tânărul pusese ochii pe vreo fată din trupă şi venise la el ca să negocieze. Probabil confundase teatrul cu un bordel sau se gândea că după spectacole poate beneficia şi de prostituate.

— Mă bucur că te văd, zise el. Ne-am cunoscut la Baian.

— Daaa?

Sankuro era teribil de surprins să audă numele lui Baian, care nu se mai număra printre cei vii. Îl cerceta cu privirea pe cel care i se adresase, însă tot nu-şi amintea cine e.

Era un tânăr subţirel, cu ten deschis, ochi frumos conturaţi. Avea nobleţea celui născut în familie de aristocraţi.

— Sunt Tokio Yamashina.

— Mă numesc Sankuro.

— Tot nu-ţi aminteşti de mine? întrebă el, zâmbind.

Sankuro făcea eforturi disperate, dar nu-şi amintea. Era lac de sudoare.

Tatăl tânărului era Tokitsune Yamashina, nobil de la Curte, pe care împăratul îl exilase la Ōsaka în anul 1585. Îl rugase pe Hideyoshi să intervină pe lângă împărat pentru a-l reabilita.

La vremea aceea se împrietenise cu Yuko Baian Ōmura, sfetnicul lui Hideyoshi, cu Zengoro Shirae, secretarul suveranului, şi cu mulţi alţii din preajma lui. Yamashina a contribuit mult la instruirea lui Hideyoshi, punându-i la dispoziţie şi cărţi din biblioteca personală. Intervenţiile lui Hideyoshi pe lângă împărat nu s-au bucurat de succes, astfel că Yamashina a trebuit să aştepte până la demersul lui Ieyasu Tokugawa, în noiembrie 1598. Tânărul din faţa lui Sankuro, care împlinise douăzeci şi trei de ani, îşi recăpătase locul cuvenit în rândul nobilimii de un an, după reabilitarea tatălui său.

— A, da, însă atunci vă numeaţi Ochamaru.

— Acum mă cheamă Tokio Yamashina. Aşadar, nu m-ai uitat!

— Eraţi un copil la vremea aceea. Acum sunteţi un tânăr distins. V-aţi schimbat mult. Vă rog din suflet să mă iertaţi că nu v-am recunoscut din prima clipă.

— Fireşte că nu mai sunt acelaşi. Ne-am cunoscut în 1588, cu doisprezece ani în urmă.

— Îmi cer iertare…

— Sankuro, ascultă…

Tokio plecase de la reşedinţa de pe strada Imadegawa şi venise direct la Shijo. Ţinta era teatrul lui Okuni, însă înainte de a ajunge acolo, îl zărise, de pe pod, pe Sankuro.

— Baian nu mai e… Voi sunteţi însă foarte buni…

— Vă mulţumesc.

Îi văzuse pentru prima oară pe Okuni şi pe Sankuro când Baian îi invitase pe Tokitsune Yamashina şi Zengoro Shirae la Templul Hoshi. Tokitsune îşi chemase şi fiul de la reşedinţa de pe strada Nakanoshima din Ōsaka. Ochamaru, copilul de-atunci, era Tokio – tânărul

prezentabil din faţa ochilor lui Sankuro. Ochamaru fusese extaziat şi aplaudase cu frenezie. Sankuro îşi amintea plăcerea deslușită pe faţa plină de riduri a lui Baian, când l-a auzit pe băiat strigând: „Ce dans drăguţ!” Se făcuse bărbat în toată firea!

— Vă aştept la Palat, poimâine!

Lui Sankuro nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se uita la Tokio, mut de uimire.

— Pregătesc un program artistic pentru împărat. Ai înţeles?

53482391480002535390485348235353234848235348232353535348

— Cu ce să ne prezentăm? întrebă Sankuro sugrumat de emoţii.

— Cu dansurile şi cântecele voastre obişnuite. Trimit pe cineva să vă aducă la Palat poimâine după prânz, răspunse Tokio pe un ton cât se poate de firesc.

A traversat podul de la Shijo şi dus a fost.

Sankuro a rămas cu privirile-n gol. Şi-a revenit îndată şi s-a uitat cu drag la toba lui.

„Cred că toba asta l-a chemat pe Ochamaru, îşi zise el. Ei îi datorez că sunt băgat în seamă”.

Hideyoshi se prăpădise, însă împăratul era sănătos. Speranţele năruite păreau să prindă iarăşi aripi…

A luat-o la goană spre teatru. Când a intrat, Okuni dansa, iar mărgelele de cristal de la gât sclipeau de-ţi luau ochii.

— Okuni!

Okuni, absorbită de dans, nu s-a întors. Sankuro nu s-a sinchisit de spectatori şi-a strigat în gura mare:

— Suntem invitaţi la împărat! Mergem la Palat poimâine!

— La împărat?

Nu Okuni a reacţionat, ci Okiku, care a coborât de pe scenă în timp ce-şi dregea puţin machiajul.

— Domnule Sankuro, la care Palat?

— La Palatul în care locuieşte împăratul.

— La castel?

— Mă rog… cam aşa ceva.

Sankuro şi-a dat seama în clipa aceea că Okiku era singura din trupă care nu dansase în altă parte… în faţa nobililor. Ea nu ieşise din albia râului. Îi răspunse cu blândeţe tocmai pentru că-l fermecase curiozitatea fetei. Îi explică răbdător prin ce se deosebeau spectatorii de la râu de cei în prezenţa cărora urmau să danseze peste două zile.

— Care-i mai important: împăratul sau suveranul?

Sankuro îşi aminti că, pe vremuri, Okuni îi pusese aceeaşi întrebare prostească, însă îi explică răbdător.

— Împăratul îl numeşte pe suveran. Prin urmare, împăratul este pe o poziţie superioară.

Lui Okuni îi explicase lucrurile altfel, dar puţin îi păsa. Din cauza originii umile, Hideyoshi a trebuit să fie mai întâi adoptat ca să poată intra în garda imperială, parcurgând câteva trepte până să dobândească titlul de *kanpaku.* Adevărul e că n-avusese niciodată rang de nobil, asemenea împăratului.

Când şi-a încheiat dansul şi a coborât de pe scenă, Okuni a aflat de invitaţia la Palat. N-a prea impresionat-o, dar şi-a amintit cu nostalgie de Ochamaru, oaspete al lui Baian, şi de aplauzele entuziaste. Nu-i venea să creadă că trecuse atâta vreme şi că era acum un bărbat în toată firea.

„Ce zboară timpul! Doisprezece ani! Nu-mi vine să cred!” îşi spuse.

— Ce se mai aude cu războiul? întrebă Okuni.

— Tokugawa s-a îndreptat spre Aizu, însă atacul n-a început încă. Drumul e lung şi greu.

— Împăratul n-are legătură cu războiul?

— N-are.

— Fermecătorii oameni de la Curte n-au nicio treabă…

Okuni n-a rostit cuvintele pe un ton ironic. Exact aşa gândea.

Cei de la Curte duceau o viaţă lipsită de griji şi nu-i prea atingea zvonul războiului, pe care poate că nici nu-l

luau în serios. Dacă actualul suveran plecase cu oastea lui, nu le rămânea decât să se distreze.

„Aşa or fi curtenii? Nu-mi dau seama prea bine cum e alcătuită lumea asta!” îşi zise ea.

Suveranului dinainte îi plăcuse grozav să se distreze. Toată lumea ştia asta. După moartea sa, Hideyori şi mama lui s-au mutat de la Fushimi la Ōsaka şi nu s-a mai auzit nimic despre ei. Dar nici nu s-a zvonit că ar ţine-o în petreceri după plecarea lui Ieyasu. Gura lumii bârfea că actualul suveran nu se deosebea cu nimic de predecesorul său. Umbla peste tot cu suita după el şi se dădea în vânt după procesiuni şi spectacole. Un exemplu grăitor erau reprezentaţiile de teatru No ale trupei Kanze, oferite de Anul Nou chiar în incinta Castelului Ōsaka.

Ieyasu a plecat de la Castelul Ōsaka, a poposit la Fushimi două nopţi şi apoi a luat-o spre Aizu. Asta se întâmpla pe 18 iunie. Trupa lui Okuni a primit invitaţia la Palat pe 27 iunie. Pe data de 29, un slujitor de-al lui Tokio Yamashina i-a condus până la reşedinţa acestuia din Imadegawa, şi apoi la locul unde urma să se ţină reprezentaţia.

În grădina interioară, aflată între pavilioanele Jijuden şi Ryokiden, s-au întins pe jos rogojini care să ţină loc de scenă. Nobilii s-au aşezat în apropiere, iar doamnele în preajma coridorului care lega cele două clădiri. Fetele urmau să danseze în dreptul pavilionului Seiryoden, preferatul împăratului, unde s-a instalat un paravan cu îmbinări din bambus. Împăratul avea să stea şi să privească spectacolul dintr-un colţ al acestuia. Câţiva supuşi s-au îndreptat spre el şi i-au făcut reverenţe adânci, înainte de a li se atrage atenţia, cei din trupă şi-au dat seama că se cădea să procedeze la fel.

Palatul nu era atât de fastuos pe cât părea din afară. Clădirea cea mare, culorile, veşmintele şi mişcările elegante ale nobililor… toate au încântat-o pe Okuni în primele clipe. Amintindu-şi însă de Jurakutei, şi-a dat seama că nu se comparau. Văzuse câte ceva din interiorul reşedinţei Juraku la dărâmarea acesteia şi atunci fusese

foarte impresionată de luxul extravagant din interior.

„Nu ştiu ce să zic… Pluteşte aici un aer învechit, începând cu împăratul. Şi nobilii ăştia… Of, Doamne! Totul e atât de simplu… Şi împăratul se ascunde după paravan! Cum naiba să dansez dacă nu-l văd? ™

La teatrul ei, avea scenă. Lovea podeaua cu piciorul de răsuna până departe… îi plăcea să danseze acolo. Aici, lumea o privea de sus… dansa pe rogojini. Nici nu se aştepta să fie aplaudată sau să cânte şi spectatorii împreună cu ei… aşa cum se întâmpla pe malul râului.

„N-am cum să mă îmbăt de propriul meu dans”. Okuni îşi aminti de acuzaţia doamnei Nishinomaru. Cum de-şi permisese să-i spună că dansase beată? De ce naiba tânjea Sankuro atât de mult să danseze în faţa nobililor? Ce era aşa de nemaipomenit?

Însă Okuni era singura care gândea astfel. Okiku, Okane şi Omatsu au dansat din tot sufletul, pe ritmul tobelor şi clopotelor.

La terminarea spectacolului, nobilii i-au făcut reverenţe împăratului. A fost primul care s-a ridicat.

Răsplata n-a fost pe măsura celei oferite de Kanbei Suekichi, însă au primit bani şi materiale valorând cât munca lor de o lună în albia râului. Balotul de bumbac era un semn că împăratului îi plăcuse spectacolul. În rest… nicio vorbă, o laudă ori aplauze…

Când au ajuns la teatrul lor, se lăsase deja seara şi nimeni nu mai avea chef să danseze. Cu excepţia lui Okuni, pe toţi îi entuziasmase experienţa acelei zile. Okiku era aprinsă la faţă şi încă foarte emoţionată.

— Sankuro avea dreptate. E mai palpitant să dansezi pentru un public de elită. În albie… spectatorii sunt cu totul altfel. Eu nu mai pot dansa aici ca la Palat… Oare cum i s-or fi părut împăratului dansurile noastre?

— Îi sclipeau ochii, din câte mi-am dat eu seama.

— Chiar aşa? întrebă Okiku.

Lui Okiku îi plăcuse la nebunie ieşirea în oraş şi reprezentaţia dată în prezenţa nobililor de la Curte.

— Nu mai am nicio tragere de inimă să dansez în

albie…

Okuni, care până atunci se stăpânise, a răbufnit furioasă:

— Spectatorii de aici sunt adevăraţii noştri admiratori. Bat din palme, cântă… Trăiesc spectacolul împreună cu noi. Să nu te mai aud că nu-ţi plac!

Okiku se întristă îndată şi nu mai scoase o vorbă. Nu-i plăcea să fie mustrată. Sankuro pufni pe nas şi o luă în primire pe Okuni:

— Dar ţie câte nu-ţi plac pe lumea asta?

Toată lumea tăcu. Se înnoptase de-a binelea, însă nimeni nu adormise încă. Băieţelul lui Onei, care împlinise trei ani, începu să plângă fără motiv, de parcă l-ar fi speriat ceva.

— Faceţi linişte odată! ţipă Sankuro.

Se ridică şi ieşi afară.

— Nici eu nu pot dormi, zise Okiku, ridicându-se pe jumătate.

Ar fi vrut să se ducă după Sankuro, însă Okuni o prinse uşor de încheietura mâinii şi fata se răzgândi.

— Okuni, azi eşti cam întoarsă pe dos, zise Okiku în dialect de Izumo, vrând să-i schimbe starea de spirit.

— Mi-e lehamite de locul ăla, răspunse Okuni.

Au izbucnit amândouă în râs şi s-au potolit.

Când Sankuro s-a întors, răcorit şi liniştit după plimbarea pe malul râului, dormeau cu toţii.

În ziua următoare, Tokio Yamashina şi-a făcut iar apariţia la Shijo, aducând cu el veşti bune.

— Toată lumea a fost încântată de reprezentaţia voastră… chiar şi concubina împăratului. Vor să vă vadă iarăşi. Vă aştept mâine, imediat după prânz.

Concubina împăratului Goyozei, Sakiko, făcea parte din marca familie Konoe. Era fiica lui Sakihisa Konoe, *kanpaku* la vremea lui. Cu toate că puţini îşi mai aminteau, când Hideyoshi se lupta să ajungă shogūn, a adoptat-o şi a prezentat-o împăratului ca pe propria consoartă. Fusese ideea lui Baian, pentru a-l introduce pe Hideyoshi într-o familie aristocratică şi a-i înlesni astfel ascensiunea. Însă

din planurile lui Baian se alesese praful. Sakiko a devenit în scurt timp concubina împăratului. Avea atunci optsprezece ani, iar acum douăzeci şi şase. Era favorita lui şi mama a şapte copii. Familia ei, destul de absentă din viaţa politică, era însă foarte cultivată, remarcându-se prin renumiţi poeţi şi artişti. Cum împăratul Goyozei n-avea consoartă, Sakiko a devenit prezenţa feminină dominantă la Palat. O personalitate puternică, însă foarte îndărătnică. De asemenea, îi plăceau spectacolele la nebunie. De data asta a cerut ca reprezentaţia să aibă loc în aripa în care locuia. Voia să se delecteze în voie.

Sankuro şi Okiku au sărit în sus de bucurie. Nici Okuni n-a mai avut nimic de obiectat.

— Sankuro, ce-ar fi să danseze şi Densuke dansul *Firul tors,* propuse Okuni, voioasă.

— Nu merge bufoneria aia ieftină! Nu ne putem prezenta cu-aşa ceva în faţa doamnei Konoe. T

Spectatorilor din albia râului le plăcea, însă nobilii aveau alte gusturi. Okuni i-a dat dreptate. Şi-a amintit şi vorbele doamnei Nishinomaru şi i-a pierit pofta. Nici ea nu trebuia să se-mbete cu propriul dans, însă nici bufoneria lui Densuke nu se chema artă. Oricum, nu în prezenţa unor spectatori de viţă nobilă care s-ar fi simţit pesemne ofensaţi.

— Nu-i nimic. O să acompaniez şi o să cânt, zise Densuke.

L-au pus pe Mame să bată clopotul şi Densuke a preluat toba. Kanji avea şi el un clopot, însă important era să cânte, pentru că avea o minune de voce, dând un farmec deosebit reprezentaţiilor.

Conacul familiei Konoe, în care locuia şi concubina împăratului, se afla peste drum de reşedinţa lui Tokio de pe strada Imadegawa. Fusese astfel construit, încât ea se putea întoarce acolo în taină, ori de câte ori voia să se bucure de singurătate.

Familia Konoe ocupa funcţii de seamă la Palat de cinci generaţii, de la Motozane Fujiwara încoace. De exemplu, Sakihisa Konoe fusese ministru de stânga şi

ajunsese *kanpaku,* însă în timpul shogūnului Yoshiaki Ashikaga, fusese nevoit să fugă din capitală în Settsu şi Tanba, ba chiar mai departe, până în Kant5. S-a întors la Kyōto împreună cu procesiunea lui Nobunaga Oda în anul 1582 şi a fost numit ministru. L-a adoptat pe Hideyoshi, dar când *kanpaku* a fost atacat, el a dat bir cu fugiţii şi s-a ascuns în Yamato. Fiul lui Sakihisa, Nobusuke, actualul cap al familiei Konoe, era cam aprig la fire. Fiind crescut într-o perioadă istorică mai tulbure, se deprinsese cu bătăliile. Faptul că Nobunaga în persoană i-a ţinut ritualul *genpuku* prin tonsura specifică, l-a îmboldit şi mai mult. L-a însoţit pe vremelnicul frate vitreg, Hideyoshi, până la Nagoya, cu prilejul campaniei împotriva Coreei. Sâcâindu-l pe Hideyoshi să-l lase să participe la expediţie, acesta s-a înfuriat şi l-a exilat în Satsuma[71], prin ordin imperial, în anul 1594. În 1596 i s-a permis să revină în capitală, după ce sora lui mai mică, Sakiko, concubina împăratului, a dat naştere celui de-al treilea copil – succesorul împăratului Goyozei, cunoscut sub numele de Gomizuno-o. După naşterea celui de-al patrulea copil, familia Konoe a dobândit o poziţie deosebită la Curtea Imperială. După aceea, Nobusuke şi-a schimbat numele în Nobutada Konoe, devenind renumit poet, pictor şi caligraf. A impus un stil nou, aspru, cunoscut sub numele de Shoren inryu, iniţiind drumuri noi în caligrafie. A fost considerat, alături de Koetsu Hon a-mi şi Shojo Shokado, unul din cei mai mari caligrafi ai vremii. Pornind pe drumul artei şi fiind un om foarte cultivat, a pierdut teren în sfera politicului, unde sora sa îl depăşea.

Okuni şi ceilalţi au constatat că vila familiei Konoe nu era atât de impunătoare precum Palatul Imperial. Totuşi, graţie stăpânei, domnea o atmosferă mai luminoasă. Lui Sakiko îi plăceau pesemne lucrurile strălucitoare şi ieşite din comun. Şi astăzi chemase mulţi oaspeţi – majoritatea din suita împăratului – hotărâţi să se relaxeze şi să petreacă momente plăcute.

Spectacolele de muzică şi dans tradiţional, oferite de

71 Partea de apus a actualei prefecturi Kagoshima.

Curtea Imperială, se ţineau pe scena amenajată în grădina interioară a familiei Konoe. Tokio se simţea mândru de condiţiile pe care le oferea trupei, în comparaţie cu rogojinile pe care dansaseră cu două zile în urmă. Aveau şi o scenă… deşi sub cerul liber. Căldura verii la început de iulie era însă greu de suportat şi soarele ardea nemilos. Până şi în teatrul lor mic, de pe malul râului, aveau un acoperiş deasupra capului! Okuni şi ceilalţi păreau toropiţi.

Când Tokio a dat semnalul, au început să danseze Nenbutsu Odori. Nici de aici nu lipsea paravanul auriu din faţa scenei, cu pardoseală şi acoperiş, în care se afla, după toate probabilităţile, Sakiko.

Spre sfârşitul dansului, înainte ca Okuni să-şi scoată mantia de călugăr şi să apară în chimono, s-a auzit vocea concubinei:

— E cald rău! Să-mi aducă cineva zăpadă!

Cameristele lui Sakiko au strâns îndată paravanul care-o separa de Okuni. Când cerea zăpadă-n toiul verii, era limpede că făcea aluzie la o poezie din perioada Heian. Toţitcei de la Curte ştiau episodul din *însemnări de căpătâi* de Sei Shonagon[72].

La Templul Iaiji, Ciuleşte urechile la clopot. În vasul de tămâie. Se oglindeşte zăpada De pe piscul muntelui.

Se spune că la auzul cuvintelor, împărăteasa de-atunci a cerut să se strângă paravanul. Slujitoarele socoteau că Sakiko a solicitat îndepărtarea lui din cauza căldurii, însă ea voia, de fapt, s-o vadă mai bine pe Okuni. Înconjurată de fete, aceasta tocmai îşi scotea pălăria şi mantia neagră de călugăr, ca să rămână în chimonoul înflorat. Sakiko o privea fermecată.

Părul s-a despletit, Inima e liberă. Pentru cine bate?

Au strâns degrabă paravanul din faţa lui Okuni şi dansatoarea a zărit o tânără – cam de aceeaşi vârstă cu ea – înconjurată de cameriste, care-i făceau vânt cu evantaie. Stătea aplecată pentru a o vedea mai bine pe Okuni.

72 Poetă a perioadei Heian, care a iniţiat genul de „scriere în goana condeiului", jurnal intim în care notaţiile se fac la întâmplare.

Putând-o privi în voie, Okuni şi-a dat seama că femeia nu era câtuşi de puţin înfumurată, iar pe chip i se desluşea o inocenţă copilărească. Şi-a întors privirea emoţionată, continuând să cânte. În clipa aceea şi-a amintit că o mai văzuse cândva. Da. La procesiunea împăratului, cu ani în urmă, când acesta vizitase a doua oară reşedinţa Juraku a lui Hideyoshi. Trecând pe lângă ea, li se întâlniseră privirile. Femeia din palanchin ridicase oblonul şi privise curioasă în jur. Slujitoarele şi samuraii care însoţeau palanchinul ei încercaseră s-o oprească, însă nu reuşiseră. Femeia de-atunci fusese Sakiko Konoe. N-avea cum să uite vreodată faţa aceea palidă şi obrajii bucălaţi, ca de copil. În timp ce dansa, Okuni îi mai arunca priviri ca să se asigure că nu se-nşală. Nu se-nşela. Fără să-şi dea seama, Okuni cânta mai tare.

Roată de apă Pe râul Yodo, Aştepţi pe cineva Cât te tot învârteşti?

Auzind cântecul, doamna Sakiko a aplaudat cu frenezie şi a-nceput să râdă. Avea ca model un verset din memoriile de război de la începutul perioadei Kamakura, intitulate *Heiji Monogatari.* Okuni înlocuise râul Uji din text cu Yodo. Pe Sakiko Konoe a distrat-o grozav faptul că dansatoarea adaptase cântecul la perioada pe care o ştia – epoca de aur a lui Hideyoshi, când îşi construise castele peste castele, printre care şi cel de la Yodo. Cu toate că-şi dobândiseră un rang oficial şi se bucurau de protecţia familiei imperiale, nobilii de la Curte, în frunte cu Sakiko, nu-l prea avuseseră la inimă pe suveran. Ironia sorţii – aşa cum se desluşea din cântecul lui Okuni – era chiar amuzantă. Concubina lui Hideyoshi şi moştenitorul acestuia se aflau la Castelul Ōsaka. Văzând că doamna Sakiko se distra grozav, lumea a răsuflat uşurată. Au aplaudat cu toţii.

Okuni n-a pierdut ocazia şi a trecut la un dans vioi, împreună cu Okiku şi Okane. Nu numai Sakiko, dar şi ceilalţi nobili păreau pur şi simplu fascinaţi. Atmosfera era tot mai veselă, iar fetele din ce în ce mai aprinse. De-a dreptul îmbătate de paşii de dans.

Să trăim clipa.
Căci scurtă-i viaţa!
Să-nvingem capriciile sorţii.
Să ne-mplinim visele.
Florile multe
Se ofilesc la soare.
Vântul alungă roua
De pe iarba proaspătă.
Să nu dispară
Şi lumea noastră de vise!

Spectacolul a mers strună, de la cap la coadă. Doamna Sakiko a fost şi mai încântată decât cu două zile-n urmă.

— O cheamă Okuni? E cea mai bună dansatoare din ţară, nu-i aşa? întrebă ea în dreapta şi-n stânga.

— Da, înălţimea Voastră. E cea mai bună! răspunseră în cor câteva doamne.

Tokio era foarte fericit, mai cu seamă că el le făcuse intrarea. Lui i se datora reprezentaţia. Între timp, i-au servit pe spectatori cu mâncare şi băutură. Distracţia a ţinut până seara târziu, fetelor cerându-li-se să danseze aproape neîntrerupt.

Okuni era la fel de entuziasmată ca şi doamna Sakiko. Ce deosebire între ea şi aceea în faţa căreia dansase cu prilejul sărbătoririi florilor de cireş!... deşi amândouă erau de viţă nobilă.

— Okuni, ce-ar fi să-ţi tragi o clipă sufletul? strigă Densuke.

Densuke părea îngrijorat de efortul pe care-l făceau fetele.

Okuni s-a retras să se odihnească puţin, lăsând-o pe Okiku să danseze. A privit-o mai atent pe doamna Sakiko. Şi-a amintit că se gândise la Okiku atunci când o văzuse prima oară. Dar între ele nu era nicio asemănare. Okiku avea pielea mai smeadă şi în ochii ei mari nu se putea citi aceeaşi candoare pe care o descifrase în ochii doamnei Sakiko. Parcă şi culoarea lor se schimbase. Desluşea în ei ceva din licărul unui animal de pradă. N-avea nimic din

gingăşia nobilei Sakiko. Absolut nimic. Mişcările erau vioaie. Dansa de parcă ar fi vrut să scape de tot ceea ce-o apăsa pe suflet. Nici vorbă de asemănare între ele. Dimpotrivă. Deosebirea sărea în ochi. De ce se gândise atunci că ele semănau? Ţinuse oare prea mult la Okiku?

Spre înserate, slugile au aprins un foc mare în grădină.

Okuni şi-a dat brusc seama că pe chipul doamnei Sakiko se păstrase încă naturaleţea împletită cu sinceritate şi naivitate. Aşa fusese şi Okiku pe vremuri… Dar copilei din Izumo – mică de statură, dar viguroasă – nu-i mai rămăsese nici strop de inocenţă. Se maturizase mult.

20

Fetele se bucurau de o reputaţie bună atât în rândul familiei imperiale, cât şi a nobililor de la Curte. Erau chemate tot mai des. Tokio Yamashina ajunsese să le mijlocească spectacolele, iar dansatoarele acceptau cu inima deschisă orice invitaţie. Okuni, care susţinuse odată că-i plăcea mai mult să danseze în albia râului, la Shijo, ardea de nerăbdare să-şi etaleze talentul în faţa nobililor care o tratau călduros, recunoscându-i meritele. Domnea o atmosferă încântătoare. Faima trupei flutura pe buzele tuturor. Sankuro nu-şi încăpea în piele de mândrie. Nu se aşteptase la o întorsătură aşa de favorabilă şi nu putea decât să se bucure pentru că lumea dorea să-i vadă. Câştigul era pe măsură. Okiku se simţea din ce în ce mai fericită. Ea preferase de la bun început casele nobililor, nu albia râului. Starea de spirit neobişnuită se oglindea în dansurile ei. În pofida căldurii înăbuşitoare, reprezentaţiile se ţineau lanţ, datorită renumelui dobândit de fete.

Ieyasu Tokugawa strânsese oaste mare, hotărât să atace Aizu[73]. Seniorul ţinutului îl sprijinea pe moştenitorul lui Hideyoshi, situaţie pe care Ieyasu nu o putea accepta. Doar nobilii continuau să ducă o viaţă lipsită de griji. Se adunau tot mai mulţi nori negri aducători de moarte. Pericolul luptelor şi al revoltelor ameninţa liniştea aparentă. Foştii vasali ai lui Hideyoshi întâmpinau numai

73 Actuala prefectură Fukushima.

de greutăţi. Trecuse o lună de când Ieyasu părăsise Castelul Ōsaka. Între timp a poposit la Edo, unde şi-a întărit oştirea cu cei şaptezeci de mii de soldaţi care-l aşteptau acolo. Printre principalii săi adversari se număra Mitsunari Ishida, susţinătorul cel mai înfocat al lui Hideyori, care-şi mobilizase trupele la Omi[74]. Se înţelesese dinainte cu Kagekatsu Uesugi din Aizu ca să-l atace pe Ieyasu din două direcţii. Fireşte că oamenii de rând habar n-aveau de ceea ce se întâmpla.

— Iar război!

Primul care-a adus vestea cruntă a fost Mame, pe al cărui chip se citea disperarea.

— La Aizu.

Sankuro rămase calm.

— Nu. La Omi.

— Oricum… linişte nu e.

— Stăpânul Castelului Sawayama se cam avântă…

Câţiva dintre generalii lui Ieyasu Tokugawa erau de-a dreptul şocaţi. Se iscase un haos de nedescris.

— Cine-i stăpânul Castelului Sawayama? întrebă Okuni.

Mame, ţăran fugit din provincia Omi, cunoştea foarte bine situaţia de-acolo şi îi dădu explicaţii amănunţite.*

Mitsunari Ishida, unul dintre cei cinci foşti miniştri ai lui Hideyoshi, răspundea de problemele politice, ajutat de fostul *taiko,* Nobuyori. Venitul lui anual număra cel puţin nouăzeci şi cinci de mii de baniţe de orez. Fiind sfetnicul cel mai apropiat al lui Hideyoshi, se afla tot timpul în preajma lui. Prin urmare, se întorcea rareori în ţinutul natal. Dar, când o făcea, se remarca prin muncă intensă, dădea indicaţii legate de irigarea pământului şi recalcula veniturile. Mame avusese ocazia să-l vadă de nenumărate ori.

— Parc-am mai auzit de numele ăsta, zise Okuni, clătinând din cap.

— Da, pentru că el s-a ocupat de execuţia celor de la Sanjo, răspunse Mame.

---

74 Actuala prefectură Shiga.

Lui Okuni i-a trecut prin faţa ochilor priveliştea cruntă a uciderii concubinelor şi copiilor lui Hidetsugu.

Dintre cei trei care s-au ocupat de execuţie, Okuni îşi amintea de generalul Nagamori Mashita, unul din oaspeţii de onoare ai lui Kanbei Suekichi, alături de Baian. Mame le-a amintit că Mitsunari Ishida stătuse lângă Mashita. Privise scena aceea de coşmar cu capul sus, fără să clipească, ţinându-şi pieptul înainte şi braţele încrucişate. Toată lumea se întorsese îngrozită, nemaisuportând priveliştea. El nu. N-a lăsat să-i scape nici măcar un singur amănunt.

— Pe cine atacă Mitsunari Ishida? De ce? întrebă Okuni.

Mame nu ştia s-o lămurească. Sankuro era derutat. La fel şi generalii. Se aflase de ceva vreme că Ieyasu Tokugawa voia să-i înlăture pe susţinătorii lui Hideyori Toyotomi şi că de aceea pornise atacul împotriva lui Uesugi din Aizu. Numai că Mitsunari Ishida nu se lăsa mai prejos şi avea de gând să-l ucidă pe trădătorul Ieyasu. Nimeni nu putea să priceapă adevărata situaţie din ţară şi cu atât mai puţin să anticipeze o posibilă ieşire din impas. Domnea un haos total. Însă lucrurile se mişcau. Încet, dar sigur.

Într-o seară, la Castelul Ōsaka domnea mare agitaţie. Samuraii alergau de colo-colo, cuprinşi de panică. Flăcări uriaşe se înălţau spre cer, gata parcă să-i dea foc. În pofida distanţei de aproape patruzeci de kilometri care despărţea capitala de locul evenimentelor, a doua zi dis-de-dimineaţă, toţi locuitorii acesteia ştiau ce se întâmplase la castel. Începuse războiul. Okuni simţea că i se taie răsuflarea.

Ishida hotărâse să ia ostatici femeile şi copiii shogūnilor din Castelul Ōsaka, slăbind şi în acest mod puterea lui Tokugawa. Soţia shogūnului Tadaoki Hosokawa, prieten de-al lui Ieyasu, se afla în castel, dar a preferat să-şi curme zilele decât să se lase prinsă. Nu înainte însă de a da foc locuinţei. După două zile, Ishida a încercuit Castelul Fushimi. Cum toată lumea vuia, era firesc ca vestea să ajungă şi pe malul râului Kamo, la Shijo.

— Cine locuieşte-n castel?

— Vasalii lui Ieyasu Tokugawa.

— Şi cine-l atacă?

— O mulţime de samurai… numărul lor creşte neîncetat.

— Cade castelul?

— Nu ştiu. S-ar putea. Atacatorii sunt înarmaţi, dar deocamdată trag doar focuri când şi când.

Situaţia a rămas neschimbată câteva zile. Războinicii din partea de vest a Japoniei, care-au răspuns chemării lui Ishida, nici nu ştiau prea bine ce aveau de făcut. Toshiie Maeda se prăpădise, iar dintre cei cinci bătrâni din Sfatul suveranului, singurul care ar mai fi putut constitui un pericol pentru Tokugawa era Terumoto Mori, protectorul lui Hideyori. Descumpănit de mersul lucrurilor, acesta nu voia să plece din Castelul Ōsaka. Generalii stăteau şi ei într-o aşteptare apăsătoare.

În teatrul din albia râului, la Shijo, nu se cunoşteau astfel de amănunte, însă cu toţii erau agitaţi. Inclusiv Okuni. Înţelesese că Fushimi fusese încercuit, iar combatanţii celor două tabere se pândeau una pe cealaltă. Îi era limpede că nu mai puteau dansa în asemenea condiţii şi nici trăi liniştiţi când încordarea plutea în aer.

— Mă duc să văd cu ochii mei, îi anunţă Okuni.

Fetele s-au cam speriat. Sankuro şi Densuke au fost de acord cu ea şi s-au pregătit s-o însoţească…

Cunoşteau foarte bine Castelul Fushimi. Locuiseră la Kanbei Suekichi şi avuseseră tot timpul să se familiarizeze cu împrejurimile. Chiar dacă se trăgeau focuri de armă, ştiau exact unde să se ascundă ca să nu fie în pericol. N-au avut totuşi curajul să-şi pună veşminte *kabuki.* Aşadar, au pornit toţi trei îmbrăcaţi în haine simple, ca să nu bată la ochi. Pe parcurs, şi-au dat seama că Okiku venea, tăcută, în urma lor… şi după ea, Omatsu.

Era 30 iulie, după-amiază. Trecuseră zece zile de când castelul fusese înconjurat.

Schimbul de focuri inofensive a încetat în acea dimineaţă de sfârşit de iulie, când Ishida şi-a început

atacul cu săgeţi aprinse, de care agăţase texte scurte menite să-i înşele pe duşmani. În seara când Okuni a ajuns la Fushimi, castelul ardea ca o torţă. Odată cu ţipetele de război, pe metereze îşi făceau apariţia tot mai mulţi soldaţi. Domnea panica generală. S-a prăbuşit unul dintre zidurile interioare, zdrobit parcă de-o avalanşă. Flăcările erau pe alocuri atât de mari, încât castelul părea luminat ca ziua-n amiaza mare. Ţi se tăia răsuflarea. Apărătorii de pe metereze, spintecaţi de lăncile duşmane, cădeau şi se rostogoleau prin aer. Concile[75] şi tobele sporeau vacarmul.

Okuni şi-a dat scama la un moment dat că-l prinsese pe Sankuro de mânecă. Okiku şi Omatsu stăteau lângă Densuke, cu sufletul la gură. Toţi cei veniţi din capitală – greu de apreciat cam câţi se adunaseră pe colina aceea, oricum foarte mulţi – urmăreau înfricoşaţi spectacolul sângeros. Limbi de foc uriaşe învăluiau donjonul. Strigătele de luptă răsunau puternic, anunţând înfrângerea celor atacaţi. Castelul Fushimi, construit de Hideyoshi într-un loc ideal, menit să dăinuiască pe vecie, devenise o ruină. Cerul nopţii era cuprins de văpaie.

„Or fi ars de vii vasalii fostului suveran?” se întreba Okuni pe când se uita la castelul în flăcări. „La ce bun bătăliile astea? Ciudat… foarte ciudat”.

— Cine a-nvins? întrebă Okiku.

— Mitsunari Ishida.

Okuni şi-a amintit de chipul nepăsător al bărbatului care ordonase execuţia de la Sanjo. Pe atunci era ministru. Acum, sub comanda lui fuseseră împuşcaţi sau arşi de vii o mulţime de luptători.

— Mai continuă războiul? întrebă Okuni.

— Da. Însă eu cred că răvăşeşte şi capitala, răspunse Sankuro.

Mitsunari Ishida a bătut de câteva ori drumul între Sawayama din regiunea Omi şi Ōsaka. Şi-a ales întotdeauna căi ocolitoare, ferindu-se de capitală. Consiliul de război a trimis trupe şi arme suplimentare la Mino[76].

75 Cochilii mari de scoică folosite ca instrumente de suflat.

76 Actuala prefectură Gifu.

Absolut toate ocoleau capitala. Sankuro

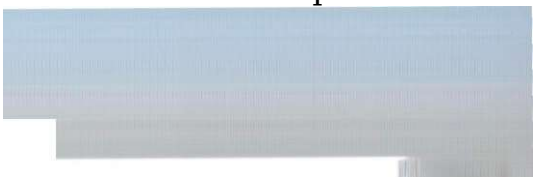

se gândea că poate din respect pentru împăratul Goyozei… Se-nşela amarnic. Pentru prima oară în istoria Japoniei, bătălia nu s-a dat în numele Casei Imperiale. Pe de altă parte, a luat prea mare amploare ca să poată fi considerată o simplă răfuială personală. Ţara s-a împărţit în două tabere: cea de apus şi cea de răsărit, în centrul atenţiei aflându-se Hideyori, nicidecum împăratul.

Castelul Fushimi s-a prăbuşit mistuit de flăcări.

„La ce naiba folosesc castelele astea?” se întrebă Okuni.

Fusese martoră la construirea Castelului Yodo. Acesta fusese apoi distrus. Suveranul şi-a înălţat reşedinţa Juraku, ştearsă şi ea de pe faţa pământului. Fushimi a concurat-o în frumuseţe – mai cu seamă donjonul –, însă după moartea suveranului propriii lui vasali s-au bătut între ei şi i-au dat foc.

„Tot nu-nţeleg ce-i cu castelele astea. Primul lucru pe care şi-l doreşte unul cu bani e castelul. Primul lucru care se prăbuşeşte după dispariţia lui e castelul”.

— Dacă iese-nvingător Ishida, ce mai urmează? întrebă Okuni.

— Îl atacă pe Tokugawa.

— A, deci luptele continuă.

— Abia au început.

— Şi ce-o să se-ntâmple?

— Cine ştie? răspunse Sankur5, răstit, retezându-i dorinţa de a mai pune şi alte întrebări.

Se zvonea că la Ōsaka se adunaseră nouăzeci de mii de soldaţi. Mitsunari Ishida îşi împărţise armata în două: o parte avea să atace dinspre I se cealaltă dinspre Mino, urmând să se-ntâlnească la Mino. În felul acesta, capitala

se afla la adăpost.

În timpul atacului asupra Castelului Fushimi, lumea din preajmă s-a refugiat speriată în albia râului. La zece zile după căderea acestuia, s-au întors cu toţii pe la casele lor. Capitala părea să-şi fi recăpătat suflul obişnuit. Cine voia să se răcorească seara, se aşeza pe malul râului. Prin urmare, Kamo fremăta iar de viaţă.

Într-o seară, trupa lui Okuni s-a trezit cu un mesager de-al lui Tokio Yamashina, care-i invita să danseze la unul dintre curteni acasă. Sankuro s-a mirat puţin, însă a tras degrabă concluzia că nobilii rămâneau departe de luptele pentru putere, dând dovadă de un gust mai rafinat şi de o permanentă dorinţă de distracţie. Trupa nu putea refuza o astfel de invitaţie. Nimeni din cei aflaţi pe malul râului nu ştia că avea să urmeze bătălia decisivă de la Sekigahara. Nici artiştii care ofereau spectacole, nici oamenii de rând veniţi să vadă reprezentaţiile. Pe ei nu-i preocupau asemenea lucruri. Puţin le păsa lor de ceea ce se întâmpla dincolo de capitală! Nu că n-ar mai fi vorbit deloc de bătălii sau de căderea castelelor – de curând fusese cucerit Castelul Tanba –, dar nu-i interesa cine avea să câştige. Subiectul era adus în discuţie doar ca fapt divers.

Tokugawa s-a retras de la Edo şi s-a întâlnit cu armata lui Ishida din apusul Japoniei, însă şi unii, şi alţii au înaintat prudenţi, cu proviziile-n spinare, spionându-şi reciproc mişcările. Confruntarea celor două armate n-a avut loc, deşi trecuse o lună de la începerea ostilităţilor.

Vara se sfârşise. A venit toamna, iar culorile de pe malul râului Kamo îşi schimbau necontenit nuanţele, arătând o privelişte încântătoare. Locuitorii capitalei îşi luau cu ei ceai şi gustări şi mergeau să-şi petreacă timpul la Shijo. Trupa lui Okuni părea să fi uitat de frământările politice, dansând şi cântând cu pasiune.

Îmi aştept omul, Nestatornic

Precum iarba dezrădăcinată. Tânjesc după el, Dar adorm cu luna sus, pe cer.

Lui Sankuro îi venise ideea să lărgească intrarea pentru ca fetele să fie văzute şi auzite din stradă chiar

înainte să înceapă spectacolul propriu-zis. Scârţâitul porţii de lemn la închidere avea să marcheze desprinderea de lumea din afară. Efectul fusese gândit de conducătorul trupei.

— Staţi! Aşteptaţi! auzi Mame, pe când se pregătea să încuie poarta.

A zărit un bărbat cu un câine negru în braţe.

— Grăbiţi-vă, bombăni Mame. Chiar dacă spectacolul a început, trebuie să plătiţi intrarea.

— Să plătesc? bombăni Kyuzo.

Scoase de la brâu o punguţă cu bani, legată bine la gură.

— N-aveţi voie să intraţi cu câinele.

— De ce?

— O să-i deranjeze pe spectatori.

— Nu supără pe nimeni… dar plătesc şi pentru el, ca să mă lăsaţi în pace.

Împinse poarta brutal şi intră, cu paşi apăsaţi, lăsându-l pe Mame din cale-afară de nedumerit. Câinele stătea cuminte la pieptul lui. Lăsau impresia că nu se despart nicio clipă unul de altul.

Kyuzo se uita fix la Okuni, simţind că i se opreşte răsuflarea. Nu mai era fetiţa inocentă de care se despărţise în Izumo. Vedea acum o femeie în toată firea, împlinită, care îşi unduia braţele ridicate şi dansa, bătând ferm în podea şi cântând în acelaşi timp. Mânecile colorate arătau ca nişte fluturi care dădeau din aripi în cerc, în jurul braţelor albe şi plinuţe. Poalele pictate ale chimonoului se desfăceau ca o floare la mişcarea sprintenă a picioarelor. Frumoase picioare! Roşie în obraji, îşi ţinea pleoapele pe jumătate închise, iar buzele uşor întredeschise. Părea pur şi simplu îmbătată de dans.

Pe Kyuzo l-au trecut valuri de fierbinţeală. O privea fără să clipească, dorindu-şi s-o absoarbă cu totul, ca un burete.

„Ce mică şi nevinovată a fost la plecarea din Izumo! Şi-acum îşi arată minunăţia aia de trup în faţa tuturor… fără nicio ruşine”.

Kyuzo a văzut în jurul lui mulţi tineri care o aplaudau fermecaţi de graţia dansului. De-a dreptul extaziaţi, nici nu-şi puteau desprinde privirile de la ea. A simţit ghearele geloziei sfârtecându-i pieptul. Asemenea unui animal de pradă înfometat. Nu mai suporta să-i vadă pe toţi sorbind-o lacomi din ochi, îmbătaţi de imaginea ei.

Mârâitul câinelui, care amorţise la pieptul lui, l-a adus cu picioarele pe pământ.

Nu-mi pot întâlni dragostea
În vis.
Sau în viaţa crudă.

Ieri a fost trecutul lui azi, Azi e trecutul lui mâine. Dragostea zboară în vis... în vis. Ce vis urât!

Trei fete i-au luat locul lui Okuni pe scenă. Kyuzo n-o cunoştea pe Omatsu, dar şi-a amintit de Okiku şi Onei, plecate din Izumo. Cu uimire a recunoscut-o pe Okiku în faţa care dansase, cântând în acelaşi timp: „Ieri a fost trecutul lui azi, azi e trecutul lui mâine”. Ar fi trebuit să fie acasă, la ţară. Ce căuta acolo în trupă?

Îi fusese greu s-o urmărească pe Okuni, dar acum, că dispăruse, s-a mai liniştit. Când şi-a făcut intrarea Densuke, cu *Firul tors,* lumea a început să-l aplaude şi să cânte. Kyuzo a surâs dispreţuitor, aruncându-i priviri înveninate.

„Nu-mi vine să cred că ăsta-i bărbatul lui Okuni. Dar aşa au zis amândoi. Prin urmare, o fi adevărat. Nu cred că şi-au bătut joc de mine”.

În clipa când şi-a mutat privirea de la Densuke, l-a zărit pe Kanji bătând clopotul şi, îndată după aceea, pe Sankuro la tobă.

„Maaamă! E ăla care vine la bordel! Mărinimos... bărbat *kabuki...* Ce caută aici?”

Şi-a dus mâna la inimă ca să-i potolească bătăile. I se părea de necrezut! A scos bani din punguţă şi a numărat de două ori mai mult decât îi dăduse Densuke cu vreme-n

urmă. A pus la loc restul. S-a ridicat apoi cu mare stăpânire de sine. Simţindu-i starea de spirit, câinele a început să latre. Spectatorii s-au întors spre el, speriaţi. Atunci, Kyuzo a azvârlit pe scenă banii pe care-i ţinea în pumn. Densuke tocmai dansa *Firul tors.*

Kyuzo s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit. Câinele îl urma, lătrând. Afară era încă lumină. Kyuzo a avut senzaţia că se-nvârte lumea cu el. A luat-o încet spre pod, cătrănit foc. Câinele continua să latre.

Preţ de câteva clipe, în teatrul din albia râului s-a stârnit panica. Atât cei de pe scenă, cât şi spectatorii înlemniseră. Nimeni n-a înţeles ce se întâmplase. Singurul lucru neîndoielnic erau banii mulţi împrăştiaţi pe scenă.

Lumea obişnuia să arunce bani către actorii îndrăgiţi. Şi trupa lui Okuni primise destui pe vremea când dansa pe străzi. Li se mai aruncau, din când în când, şi pe scenă… mai cu seamă când spectatorii erau extaziaţi, când le plăcea mult un dansator sau un actor. De data asta însă, banii aveau alt miros… Cel puţin aşa bănuia Densuke.

„N-o fi fost Kyuzo?” se întrebă el.

Nu avusese timp să-i vadă chipul în toiul dansului. Când a observat banii, bărbatul se întorsese deja cu spatele. Chiar şi aşa, cum l-a zărit în fugă, Densuke era aproape sigur că fusese Kyuzo. Semăna cu străinul care venise s-o caute pe Okuni.

— Densuke, ştii cine era ăla? întrebă Sankuro după ce-au închis teatrul.

— Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut, răspunse Densuke.

Sankuro încerca şi el să-l ia de undeva, fără a reuşi însă.

— Ce se-ntâmplă? se răsti Okuni.

Kanji încerca să-i explice că n-apucase nimeni să-l vadă pe cel care azvârlise banii pe scenă. Densuke dansa,

Sankuro bătea toba, iar fetele tocmai se schimbau.

— I-a aruncat? se miră Okuni.

Ceva nu-i plăcea… nu părea în firea lucrurilor, dar au încheiat repede discuţia. Ştia că în ultima vreme se înmulţiseră teatrele din albia râului Kamo… tot soiul de spectacole… nobili beţi în căutare de aventuri… Ca să nu mai vorbim de intrigi! Trebuia să fie foarte atenţi să nu-şi piardă spectatorii.

— În teatrele de lângă pod sunt prostituate care-i trag pe clienţi de mânecă ziua-n amiaza mare!

— E plin de târfe acolo!

— Le-am văzut cu ochii mei.

Cam asemenea vorbe îi ajungeau la urechi lui Okuni, de câte ori ieşea în oraş. Închidea ochii şi clătina puternic din cap, de parcă ar fi vrut să se scuture de toate bârfele.

Auzise şi de păpuşarii care-şi ţineau reprezentaţiile în albia râului, profitând de cei adunaţi acolo ca să se distreze. Încet-încet îşi înălţaseră şi ei teatre. Fetele din trupele păpuşarilor erau prostituate, însă şi dansau, devenind astfel o ameninţare reală pentru trupa lui Okuni.

Densuke încerca să-i mai alunge temerile.

— Doamna Konoe n-a mai numit pe nimeni „cea mai grozavă dansatoare”. Nu-i aşa? Eşti singura.

— Da, însă… ştiu şi eu…

Kanji se bătea fericit pe genunchi, fetele băteau din palme… Le revenise buna dispoziţie. Densuke avea dreptate. Oricâte dansatoare ar mai apărea la Shijo, nimeni altcineva n-avea să fie „cea mai grozavă”. Okuni era încrezătoare. Plecase din Izumo cu aproape zece ani în urmă şi de-atunci dansa… mai puţin cât zăcuse la pat. N-avea niciun motiv să se teamă de cele apărute brusc în albie. Nu se puteau compara. În primul rând, se deosebeau prin calitatea spectatorilor care se adunau la celelalte teatre. Apoi, teatrul lor era frecventat, în cea mai mare parte, de aceeaşi oameni care cântau împreună cu fetele şi aplaudau cu entuziasm. Nu se lăudau chiar cu nobilii cei mai de soi sau cu foarte mulţi bani aruncaţi pe scenă de către admiratori. Nu. Însă cei care ajungeau să se distreze

aproape jumătate de zi o făceau cu plăcere. Fetele ştiau asta şi se străduiau să-i răsplătească pe măsură.

Printre spectatorii permanenţi se numărau şi nobili. Unii dintre ei veneau îmbrăcaţi ca simpli orăşeni, iar alţii, cât mai fistichiu cu putinţă, ca să nu fie recunoscuţi. Dansurile lui Okuni şi atmosfera teatrului ei îi vrăjeau şi-i extaziau. Orele petrecute aici îi îmbătau de fericire. Printre ei se număra şi Tokio Yamashina. Venea însoţit de unul sau doi slujitori, intra neanunţat şi pleca în timpul spectacolului, tot pe nepusă masă. El cunoştea trupa lui Okuni din Izumo de copil. Ştia că Baian o pusese pe picioare. Se născuse, practic, sub ochii lui. Okuni simţea că nu exista alt nobil mai aproape de sufletul lor. Sankuro îl saluta întotdeauna reverenţios când îl dibuia printre spectatori. Considera comportamentul lui firesc, atâta vreme cât tânărul îi prezentase la Curte şi îi invitase la doamna Konoe.

Într-o după-amiază, când nu se adunase prea multă lume, Tokio Yamashina şi-a făcut deodată apariţia, urmat de doi servitori. Pe parcurs a dispărut împreună cu unul dintre ei, celălalt rămânând până la sfârşitul reprezentaţiei. Avea un mesaj surprinzător pentru toată lumea.

— Okiku e aşteptată la reşedinţa domnului Tokio Yamashina.

— Ce-nseamnă asta? se răsti Okuni, nevenindu-i să creadă.

Densuke şi Mame s-au schimbat la faţă.

— O cheamă doar pe Okiku, spuse Sankuro senin.

Era singurul pe care nu-l deranja invitaţia.

— Ce să facă Okiku singură acolo?

Okuni şi-a dat imediat seama că întrebarea ei răsunase prosteşte, că îi scăpase fără intenţie. Încerca să întoarcă lucrurile pe toate feţele.

— După părerea mea, e o glumă proastă a nobilului, sau slujitorul îşi bate joc de noi, zise Okuni, strâmbându-se.

— Nu e o glumă proastă. Nu râde nimeni de noi. O

cheamă doar pe Okiku, spuse Sankuro, apăsând pe fiecare cuvânt şi stând, nepăsător, cu braţele încrucişate.

Okuni sări imediat:

— Sper că nu dăm curs invitaţiei. Trupa noastră nu e o adunătură de prostituate. Okiku nu-şi vinde favorurile. Să-i refuzăm!

Văzând că Sankuro nu-i răspunde, Okuni era din ce în ce mai îngrijorată. Nu-i plăcea nici faptul că tăceau cu toţii. Chiar ciudat!

— Sankuro! Ar fi nimerit să nu acceptăm invitaţia. Trupa noastră e altfel decât celelalte. Noi nu suntem târfe şi nu ne vindem trupurile. Au greşit adresa. Dacă vor prostituate, n-au decât să meargă la cele de la Yanagi din Nijo. Dacă domnul Tokio Yamashina nu cunoaşte zona, poate-l conduci tu.

Pradă furiei, Okuni depăşise măsura. N-ar fi trebuit să arunce asemenea vorbe. Mai bine s-ar fi abţinut! Sankuro o străfulgera cu privirea, fără să scoată vorbă, ceea ce<o supăra şi mai tare pe Okuni.

— Tokio Yamashina e un biet nobil, nu-i aşa? Nu e samurai. Nu poartă sabie, aşadar nu te poate ucide. Te gândeşti că e cazul să-i fim recunoscători pentru că ne-a dus la Palat şi la doamna Konoe? Crezi că, dacă refuzi, n-o să mai ajungem la Palat? Nici nu ne pasă! Dacă nu dansăm la Palat, putem să ne vedem liniştiţi de spectacolele noastre în albia râului, la Shijo. Numai să fie pace-n ţară. Nu e cazul să ne temem de nimeni. N-avem nevoie de împărat sau de suveran! Sankuro, te implor, gândeşte-te bine!

HMHMMI

Sankuro rămase uimit de vorbăria ei. Nu era obişnuit cu aşa ceva. Okuni fusese întotdeauna supusă şi-şi cântărise atent vorbele. Se ridică, încruntându-se.

Okiku, care nu scosese un sunet până atunci, privindu-l doar pe Sankuro, se ridică şi-o înfruntă pe nestăvilita Okuni:

— Mă duc la reşedinţa domnului Yamashina.

Lui Okuni nu-i venea să creadă.

— Ce prostii spui, Okiku?

— Sunt hotărâtă să răspund invitaţiei.

— Okiku, de ce crezi că te-a invitat doar pe tine?

— Crezi că nu ştiu? Ce părere ai? O să rămân pe veci copilă neprihănită?

Okuni nu era singura uluită de vorbele lui Okiku. Până şi Sankuro înlemnise, cu braţele încrucişate, privind-o pe fată înmărmurit.

Okuni nu voia să cedeze.

— Okiku! Cum poţi vorbi aşa? Tu nu eşti prostituată. Eşti fiica lui San emon din satul Nakamura, comuna Kizuki, ţinutul Izumo, nu-i aşa?

— La ce-mi serveşte numele tatălui meu? Am ajuns şi cu dansatoare *kabuki...* şi fac parte dintr-o trupă…

— Nu-i o ruşine să fii dansatoare *kabuki.* La Yamashina însă n-ai ce căuta singură. Să-ţi fie clar!

Okiku se uită la ea dispreţuitor, rânjind sarcastic.

— Dacă ai fi invitată, nu te-ai duce, Okuni?

Luată prin surprindere, Okuni tăcu o clipă, însă îşi reveni degrabă.

— De ce să merg? Sunt soţia lui Sankuro.

— Eşti sigură că ăsta ar fi motivul?

— Ce întrebare e asta?

— Sunt convinsă că eşti geloasă… Ţi-e ciudă că Yamashina m-a invitat pe mine, nu pe tine.

— Okiku! Nu pot să cred…

Okuni simţea cum i se urcă sângele la cap. Nu mai reuşea să-şi stăpânească furia. Buzele îi tremurau şi nu mai putea rosti niciun cuvânt. Okiku o privi cu răceală şi-şi continuă atacul.

— Eu n-am bărbat care să mă-mpiedice… Yamashina nu e urât, aşadar merg cu plăcere.

— Nu te purta ca o târfă, Okiku!

— Dacă nu mă plăteşte, eşti de acord?

— Se distrează un pic şi-apoi se descotoroseşte de tine.

— Nu eşti de părere că depinde de femeie dacă

bărbatul stă lângă ea mai mult sau îi dă papucii imediat?

Okuni simţea că se înăbuşă. Ce fel de fată era Okiku? Ce se alesese de ea? Asta să fi fost Okiku pe care o răsfăţase în copilărie, iubind-o din tot sufletul? Okiku pe care o îmbrăţişase de atâtea ori? Okiku care se agăţase de ea la plecare, implorând-o s-o ia la oraş? Okiku care, până la urmă, şi-a croit singură drum spre capitală, vânzând talismane de la Marele Templu?

Trăgând cu coada ochiului la Okuni, Okiku a început să se pregătească de plecare. S-a machiat şi s-a rujat. Şi-a dat cu mult roşu pe pleoape şi pe obraji, s-a pieptănat frumos, şi-a uns părul. Fiecare gest al ci părea o sfidare la adresa lui Okuni. Nimeni nu scotea o vorbă. Erau înspăimântaţi de purtarea ei. Cu cât era mai conştientă de privirile celor din jur, cu atât gesturile ei deveneau mai provocatoare. S-a pieptănat şi s-a îmbrăcat cu cel mai frumos chimono, fără să ceară ajutorul nimănui.

Sankuro s-a pregătit şi el de drum, schimbându-şi mai întâi veşmintele.

— Unde mergi? îl întrebă Okuni.

— O însoţesc. O femeie nu trebuie să umble singură.

A ieşit pe uşă înaintea lui Okiku, făcând-o să alerge în urma lui, cu paşi mărunţi. După câteva momente de ezitare, Okuni a luat în braţe toba şi a pornit în grabă după ei, ajungându-i din urmă pe podul Shijo.

— Sankură!

Bărbatul s-a întors enervat. Okuni i-a dat, timidă, toba. Obiectul îl cam încurca, dar, ca să evite o discuţie în văzul lumii, pe pod, a luat-o fără un cuvânt şi i-a întors spatele. Okiku nu i-a aruncat nici măcar o privire lui Okuni.

— Să vii acasă devreme!

Rugămintea lui Okuni a rămas fără răspuns. Vorbele s-au pierdut în vânt. Se simţea îngrozitor. N-o înţelegea nici pe Okiku, nu-l pricepea nici pe Sankuro. Nu-şi dădea seama ce se petrecea în inima ei. Distanţa dintre ea şi Okiku creştea pe zi ce trece. Gelozia îi măcina sufletul; simţea cum îi clocoteşte sângele.

Okuni nu s-a întors pe dată acasă. S-a plimbat de-a lungul râului Kamo. S-a oprit şi şi-a răcorit mâinile în apa lui. S-a spălat pe faţă. De nenumărate ori. Voia să înlăture urmele lacrimilor. Nu ştia de ce plânge. Okiku, pe care o iubise ca pe propriul ei copil, se răzvrătea acum împotriva ei. Ce gust amar îi lăsase! Durerea îi sfâşia sufletul. Okuni îşi simţea mândria terfelită. Nu se compara cu prostituatele! Şi o învăţase toate dansurile! Datorită ei ajunsese o bună dansatoare. De ce să decadă în asemenea hal? I se rupea inima pur şi simplu. Şi-a mai aruncat nişte apă pe faţă, ca să-şi vină în fire.

— Okuni!

S-a întors şi l-a văzut pe Densuke. S-a şters cu mâneca. Vântul de toamnă era rece.

— Au început să se bată la Ōtsu.

— La Ōtsu?

— Da. A-nceput războiul.

— Ca la Castelul Fushimi?

— Nu-i chiar cât Fushimi… însă orăşenii şi-au pus mâncare în traistă şi s-au dus să vadă.

— Şi-au luat mâncare la ei?

— Nu mergem şi noi?

— Acum?

— Kanji şi Mame vin şi ei.

Trecuse mai bine de-o lună de la căderea Castelului Fushimi, iar orăşenii trăiau în continuare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nobilii se distrau cât puteau de mult. Se apucaseră să agaţe şi femei. Războiul era pentru samurai, nu pentru ei! Armata de răsărit a lui Ieyasu Tokugawa şi cea de apus a lui Mitsunari Ishida urmau să se înfrunte hotărâtor la Sekigahara. În capitală nu se aflase încă.

Densuke îi propusese lui Okuni să vadă bătălia de la castel ca să-i mai schimbe puţin dispoziţia. Ea nu prea ştia mare lucru despre Castelul Ōtsu, aflat totuşi la o aruncătură de băţ de capitală. Inima îi bătea mai tare cu gândul la castelul ce avea să fie mistuit de flăcări. Ajungând acasă, au găsit restul trupei gata de plecare.

Onei îşi ţinea copilul în spinare.

— Toată lumea merge?

Au încuviinţat toţi odată.

— Parcă ne-am duce la spectacol sau la sărbătoarea frunzelor ruginii.

Niciunul nu s-a gândit la primejdie. Şi-au luat merinde şi au plecat. Okuni nu era singura pe care o necăjea purtarea lui Okiku. Cu toţii voiau să uite cele întâmplate. De aceea, după plecarea lui Okiku şi a lui Sankuro, au socotit că o schimbare e bine-venită.

Au mers aproape o jumătate de zi. Drumul a fost plăcut şi s-au simţit ca în excursie. Spre seară, au întâlnit lume multă, cu felinare de hârtie aprinse, venind dinspre Ōtsu. Cei care se îndreptau spre castel îi întrebau pe cei care se întorceau ce se mai petrecuse. De parcă se cunoşteau de-o viaţă.

— Care e situaţia?

— Am stat şi ne-am uitat toată ziua… soarta castelului nu e hotărâtă. Nu s-a-ntâmplat nimic.

— De unde aţi privit?

— De la Templul Mitsui, aproape de pavilionul închinat lui Kannon[77]. Acolo vă aflaţi în siguranţă şi se vede foarte bine.

Bătălia era în toi. Soldaţii se înfruntau cu înverşunare, de parcă soarta propriilor familii depindea de rezultatul luptei. În oraş, lumea îşi vedea de treburi, ca de obicei. Cei adunaţi parcă veniseră să vadă un spectacol. Okuni şi prietenii ei au ajuns la Ōtsu pe la mijlocul nopţii. Asediatorii au aprins focuri în preajma castelului. Recolta fusese culeasă de-e terenul care ardea. Castelul Ōtsu îi servea drept sediu lui Takatsugu Kyogoku, unul din cei cinci foşti miniştri ai lui Hideyoshi. Nu era atât de frumos precum Fushimi, însă în partea de sud se înălţa un turn impunător din piatră.

Între castel şi templu nu exista niciun obstacol şi se vedea bine. Trupa lui Okuni a întâlnit acolo persoane venite de câteva zile, care nu se înduraseră să mai plece,

77 Zeiţa îndurării.

spunând că săgeţile

PI*

aprinse la lăsarea serii ofereau un spectacol fără seamăn. Îşi aduseseră suficientă mâncare şi băutură.

Copilaşul lui Onci dormea dus. Nu se foise nici măcar atunci când îl mutase din cârcă în braţe.

Armata lui Ishida, formată în mare parte din samurai veniţi din Kyushti, împresurase castelul, urmărind să cucerească mai întâi împrejmuirea exterioară. Zidurile s-au prăbuşit sub tirul artileriei.

— În a doua împrejmuire s-a aflat doamna Matsunomaru. Când s-a pornit atacul, femeile au plâns şi-au ţipat. Pesemne că n-au mai rezistat să stea în castel. Doamna Matsunomaru s-a refugiat în capitală ieri, spuse cineva din mulţime.

Profitând de cheful individului de a face pe atotştiutorul, Okuni l-a întrebat:

— Cine-i doamna Matsunomaru?

— Nu ştiţi? Femeia suveranului care s-a prăpădit… sora mai mică a stăpânului castelului.

— Femeia suveranului?

— Războinicii care-au înconjurat castelul n-au atins-o nici măcar c-un deget. Era firesc… Şi cu toate astea, a fugit în capitală… Pe cine o avea acolo? Sărmana de ea!

Okuni auzise şi ea despre femeia lui Hideyoshi, căreia i se spunea Matsunomaru. Se bucura de mare preţuire ca a doua favorită, după mama prinţului moştenitor. Numele i se trăgea de la denumirea aripii castelului în care locuia. Şi Matsunomaru de la Fushimi arsese jumătate de zi şi apoi se prăbuşise. După moartea lui Hideyoshi, se mutase în castelul fratelui mai mare. Speriată de zgomotul armelor şi neştiind câţi soldaţi pieriseră deja, fugise în capitală ca să-şi salveze viaţa. Poate că n-avea niciun sprijin şi n-o aştepta nimic bun acolo. De-aia o fi compătimit-o omul dinainte.

WKKF

Okuni îşi aminti de nobilii care băteau din palme şi râdeau în timp ce cântau: „Pe cine-o fi aşteptând roata de apă de pe Yodo?” Cei ajunşi la putere conduceau ţara, construiau castele, adunau femei în jurul lor. Apoi, norocul le-ntorcea spatele. Castelele se prăbuşeau, femeile semprăştiau… Okuni privea absentă castelul negru de dincolo de câmpul recoltat. Destinul îi înlănţuie pe bărbaţi şi femei. Se prăbuşeşte castelul… se prăbuşeşte totul.

— Când arde de tot? întrebă Okuni.

Nu-i răspunse nimeni. Porţile s-au deschis dinspre interior a doua zi, fără să ia foc turnul. Spre deosebire de Castelul Fushimi, aici Takatsugu Kyogoku a fost lăsat să plece viu.

— Ce-i prostia asta?! Cum pot face aşa ceva?

— Scapă fără să lupte pe viaţă şi pe moarte!

Lumea a început să-şi strângă lucrurile, dezamăgită la culme. Erau cu toţii supăraţi pe armata înfrântă, aruncându-i vorbe grele. Nici măcar Takatsugu Kyogoku nu sperase ca Ieyasu Tokugawa să învingă în bătălia de la Sekigahara din ziua următoare. Cu atât mai puţin şi-a închipuit că soarta bătăliei se va hotărî în doar jumătate de zi. Dacă ar fi crezut aşa ceva, nu s-ar fi predat atât de uşor. Ar fi încercat să lupte şi să aştepte întăriri de la Tokugawa. Procedând ca un laş, şi-a pecetluit singur soarta.

A doua zi, pe când trupa lui Okuni se întorcea acasă, la Shijo, Suekichi Kanbei primea, la Hirano, un raport amănunţit al bătăliei de la Sekigahara. A cerut să i se pregătească imediat palanchinul. Ieyasu Tokugawa avea să intre, calm în Castelul Ōtsu cinci zile mai târziu, numai că Suekichi voia să ajungă acolo înaintea lui şi să-l întâmpine pe câştigătorul bătăliei cum se cuvine: cu felicitări şi daruri aduse de la Hirano. Fiind în toane bune, Tokugawa l-a numit degrabă magistrat local. Fireşte că a fost pus să jure fidelitate pe viaţă atât noului suveran, cât şi succesorilor acestuia. Isteţ şi nespus de prevăzător, negustorul Kanbei Suekichi se afla mereu cu un pas înaintea evenimentelor, pe care le prevedea cu o intuiţie

demnă de invidiat. Mintea îi lucra tot timpul. Deja îi umblau prin cap viitoare planuri.

Hidetada, al treilea fiu al lui Tokugawa, a ajuns la Castelul Ōtsu la trei zile după Ieyasu. Aflând că Mitsunari Ishida îşi ridicase oastea la luptă, Ieyasu l-a lăsat la Koyama pe al doilea fiu, Hideyasu, îndreptându-şi atacul împotriva lui Uesugi din Aizu. Şi-a împărţit armata în două, una pe ruta Tokaido, cealaltă pe Nakasendo. I-a încredinţat lui Hidetada comanda pe ruta Nakasendo, pornind degrabă spre Sekigahara. Din păcate, Masayuki Sanada i-a ieşit în cale lui Hidetada la Shinshu, nelăsându-l să

mai înainteze. Prin urmare, Hidetada n-a mai ajuns la Sekigahara. E lesne de închipuit furia lui Ieyasu. Nici n-a vrut să stea de vorbă cu el.

Hideyasu a reparat gafa lui Hidetada, reuşind să-l învingă pe neînfricatul Uesugi. Talentul lui de strateg a ieşit astfel în evidenţă. În mod firesc, a trecut pe locul al doilea după Ieyasu. Cum însă Hideyasu ţinea foarte mult la Hidetada, a avut grijă să nu-i ştirbească în niciun fel rangul oficial de la Curte. Lumea nu putea crede că Ieyasu nu era dispus să-l ierte. Umbla chiar zvonul că-l va lăsa moştenitor pe Hideyasu.

Cântecul victoriei răsunase tot drumul, până la Ōsaka. Nu fusese oare tot ideea lui Kanbei Suekichi? Pesemne că el scrisese şi versurile… să fie gata pregătite pentru orice eventualitate. Suekichi zâmbea în sinea lui, satisfăcut. N-avea de ce să-şi destăinuie secretul. Când fiul său, Magozaemon, i-a spus ce se zvonea, Suekichi a replicat pe un ton răstit:

— Ce-au mai bun de făcut şi negustorii ăştia, decât să poarte vorba de colo-colo?

În ochi îi sclipea o luminiţă ciudată.

Okiku şi Sankuro şi-au continuat drumul fără să

scoată un cuvânt. Au traversat podul Shijo, au trecut de strada Teramachi şi au sosit la reşedinţa lui Tokio Yamashina din Imadegawa. Doi slujitori au condus-o înăuntru doar pe Okiku. Sankuro i-a oprit, vrând să intre şi el, spunând că avea de vorbit cu stăpânul.

— Cine? Sankuro? se răsti Tokio, încruntându-se.

Tânărul Yamashina, cu ochii înroşiţi de băutură, a pus ceşcuţa deoparte când a văzut-o pe Okiku. Mare îi fusese nerăbdarea. Până acum el aranjase reprezentaţiile trupei lui Okuni la Palat şi la vila Konoe. De aceea se aşteptase să-i fie respectat ordinul… şi Okiku să ajungă la el singură. Când a dat cu ochii şi de Sankuro, s-a simţit rănit în amorul propriu şi s-a înfuriat de obrăznicia acestuia. Tokio era prea tânăr ca să aibă puterea să-i alunge pe amândoi.

— În grădină! Numai Sankuro! strigă el, indicându-i slujitorului cu bărbia unde să-l conducă.

Înfuriat, Tokio a trecut de pe verandă, prin casa care mirosea a mucegai, într-o încăpere care dădea spre grădină. Nici măcar nu s-a sinchisit să scoată capul pe fereastră. Stând drept, de parcă înghiţise un băţ, l-a întrebat răstit:

— Ce vrei de la mine?

Sankuro a îngheţat auzind tonul autoritar. A făcut o plecăciune până în pământ şi a rămas îngenuncheat, fără să poată rosti o vorbă.

Îl crezuse amabil şi prietenos pe cel care până atunci frecventase teatrul de la Shijo. Nu înţelegea nimic din schimbarea de atitudine a nobilului care-l privea din spatele ferestrei. Nu simţise niciodată atât de adânc deosebirea de rang social. Îi venea să moară de ciudă că trebuia să se umilească, târându-se în noroi. Se pierduse cu firea din cauza purtării neaşteptate a lui Tokio. Nu i se întâmplase niciodată aşa ceva la Baian acasă. Nici măcar la Kanbei Suekichi nu fusese nevoit să îngenuncheze afară, pe pământ. Uitase cu totul de reprezentaţiile în aer liber de la Palat, precum şi de cea de la sărbătorirea cireşilor, când au avut-o ca spectator pe doamna Nishinomaru, la iarbă verde. Atunci făcuse plecăciunile pe rogojini sau

direct pe pământ, dar nu mai conta. Fusese umilit. Tremura tot. Cum să stea de vorbă cu cel pe care nici nu-l vedea? se gândea totuşi să se arate preocupat de soarta războiului. Nu voia să se dea bătut cu una, cu două.

— Domnia Voastră trăiţi în preajma împăratului şi vă sunt cunoscute toate evenimentele din ţară. Nimic nu mişcă fără ştirea dumneavoastră. Aş vrea să vă întreb, dacă nu vă supăraţi, care va fi soarta ţării de-acum încolo?

Sankuro îşi luase un ton cât se poate de elogios şi linguşitor în acelaşi timp.

— Adică vrei să ştii cine va fi următorul suveran?

— Da, înălţimea Voastră.

Tokio era tânăr şi lumea de la Curte nu-l prea băga în seamă. Prin urmare, nu-i mai pusese nimeni o întrebare atât de importantă. Îl măgulise.

— Dansatoarele şi cântăreţii de pe malul râului chiar se sinchisesc de asemenea probleme?

— Pe mine mă interesează foarte mult, înălţimea Voastră.

— Ei bine, dacă tu, o persoană lipsită de importanţă, vrei să afli care va fi rezultatul prezentei confruntări, închipuie-ţi cât de mult şi-ar dori samuraii care se luptă să ştie aşa ceva.

Amuzat de propriile-i cuvinte, Tokio chicoti, piţigăiat.

— E o treabă de mare însemnătate, nu crezi, Sankuro?

Neluând în considerare aerul de superioritate al lui Yamashina.

Sankuro şi-a adunat toate forţele şi a încuviinţat.

— Aveţi dreptate.

— Şi totuşi, nu-nţeleg de ce-şi bagă unul ca tine nasul unde nu-i fierbe oala. Pe noi, cei din capitală, nu ne preocupă situaţia politică. Victoria e o chestiune de noroc. Câştigătorul va fi primit la Curte cu onorurile cuvenite, cel care pierde n-are ce căuta acolo. Asta-i tot. Înţelegi cum stau lucrurile, Sankuro?

— Da, înălţimea Voastră.

— Victorioşii sosesc în capitală, îşi construiesc clădiri

impunătoare, îi oferă aur împăratului, îi scaldă pe nobili în bani pentru a-i câştiga de partea lor. Sunt nişte bieţi parveniţi care vor să deprindă de la noi bunele maniere, să le arătăm cum să se poarte şi ce să facă. Nobunaga şi Hideyoshi n-au fost excepţii. Nici generaţiile de shogūni din perioada Muromachi. Familia Yamashina e cunoscută pentru gusturile alese şi de aceea ne cer sfaturi cum trebuie să se îmbrace la Curte. Şi nu doar în privinţa asta.

Tokio părea îmbătat de propriile sale vorbe, umflându-se tot mai mult în pene. S-a pornit să-i povestească despre strămoşii lui care instruiseră, contra cost, generaţii întregi de generali, arătându-le cum să-şi mascheze originea umilă. Sankuro încuviinţa din cap, dar nu-l interesau câtuşi de puţin asemenea istorioare, nefiind familiarizat cu viaţa de la Curte. Începea să se plictisească şi de aceea şi-a reluat întrebarea, tăindu-i avântul lui Tokio.

— După părerea dumneavoastră, cine are să câştige războiul?

Tokio Yamashina s-a înfuriat cumplit de întrerupere. L-a străfulgerat pe Sankuro cu privirea, fără să-şi ascundă dispreţul.

— Vrei să ştii cine învinge? se răsti el. Nu cred că are vreo importanţă. Acela care câştigă vine la Palat. Nobilii îl aşteaptă cu braţele deschise.

Chipul alb a dispărut într-o secundă în întunecimea vilei. Sankuro s-a ridicat şi a pornit-o agale pe strada Imadegawa. Se lăsa încet întunericul. Sankuro s-a plimbat o vreme pe străzi, gândindu-se la măiestria cu care Tokio Yamashina evitase să-i răspundă la întrebare.

I se spusese să meargă după Okiku dimineaţă. Nu-i plăcuse felul în care fusese tratat, dar n-avea de ales. Se târa pe străzi fără vlagă. Nu ştia ce să facă pentru a-şi schimba starea de spirit. Brusc, şi-a dat seama că avea toba la el. Nu se cuvenea să umble cu ea pe străzi, aşa neînvelită. Şi-a desprins din chimonoul interior o mânecă, a desfăcut-o la cusături şi a încropit din ea o bocceluţă în care a băgat-o. S-a hotărât apoi să-şi petreacă noaptea la

bordelul din Yanagi, în aşteptarea lui Okiku. La gândul ăsta, mersul i-a devenit mai sprinten.

În capitală, chiar şi oamenii de rând foloseau lămpi cu gaz. Seara, în cartierul prostituatelor te izbea o lumină ca ziua-n amiaza mare, iar forfota nu părea cu nimic mai prejos decât cea din albia râului Kamo la Shijo.

Când a ajuns la Tinere de Calitate şi a dat să intre, Sankuro s-a trezit împins de un bărbat. Luat prin surprindere, s-a dezechilibrat şi a căzut în noroi. În clipa în care l-a văzut pe Kyfizo, Sankuro a fost mai degrabă uimit decât supărat.

— Ai uitat cine sunt!

— N-ai ce căuta aici! ţipă Kyuzo.

— Nu? De ce?

— Ar trebui să ştii că regulamentul nu permite cerşetorilor din albia râului să calce în casele noastre alese.

— Ce vrei să zici?

— Aşa-zişii artişti n-au dreptul să cumpere favorurile prostituatelor. Eşti chiar neobrăzat! Ce ai sub braţ? O tobă? întrebă Kyuzo dispreţuitor.

Între timp, Sankuro s-a ridicat de jos, indignat la culme.

— Ar fi cazul să-ţi vezi lungul nasului şi să te porţi civilizat cu clienţii, strigă el.

Kyuzo îşi încrucişă braţele şi izbucni în râs.

— Civilizat? Cu unul ca tine? Ai grijă cum vorbeşti! Dacă nu taci, chem poliţia! Nicio fată din această casă aleasă nu are chef să se culce cu un cerşetor, să-ţi fie clar. Sunt toate mai presus de tine. Hai, cară-te! Dacă vrei neapărat o prostituată din Yanagi, de ce nu te plimbi prin cartier, strigând ca un nebun: „Sunt un amărât de toboşar din albie! Care mă vrei?” Sau ţii să te prezint eu? Să le spun eu cine-mi eşti?

Sankuro fierbea de furie pentru că fusese insultat. Nu înţelegea de ce schimbase paznicul purtarea. Îl deranja că acesta striga în gura mare. Lumea s-a adunat, curioasă, neştiind ce se întâmplase. N-avea însă de ce să mai stea să

dea lămuriri.

— Să nu te mai prind pe-aici!

Sankuro i-a aruncat priviri furioase, i-a întors spatele şi a plecat mâncând pământul.

— Să nu-ţi mai văd mutra aia nesuferită! mai spuse Kyuzo.

Legea nescrisă care le interzicea artiştilor ambulanţi să calce prin casele plăcerilor era veche, ştiută încă din perioada Muromachi. Unul dintre motive era apartenenţa la aceeaşi categorie socială a celor două tipuri de femei. Oricum, regulamentul conform căruia artiştilor de Sarugaku şi No li se interzicea să intre în bordeluri a rămas în vigoare până pe la sfârşitul perioadei Edo[78]. Sankuro auzise de el. Numai că, de când cu moda „barbarilor”, avea posibilitatea să-şi ascundă adevărata ocupaţie şi identitate, să facă pe filfizonul şi să frecventeze nestingherit cartierul Yanagi. Sankuro nu-şi dădea seama cum de reuşise cel care întâmpina clienţii de la Tinere de Calitate să afle ce hram poartă.

„Ah! Cred că e din cauza lui Okuni! A alergat după mine pe pod să-mi dea toba asta nenorocită! Toba e de vină!”

Sankuro o suduia pe Okuni, scrâşnind din dinţi. Când şi-a dat seama că ea fusese cauza, toată mânia lui s-a îndreptat către biata fată. Parcă se prăbuşise cerul pe el. Începea să regrete că i-o lăsase pe Okiku lui Tokio Yamashina. Poate-l întărâtase chiar reacţia lui Okuni, care se opusese din răsputeri unei asemenea idei şi el n-a mai stat să se gândească dacă era bine sau nu ce făcea. Când şi-a amintit cât de mult se schimbase şi îngâmfatul de Yamashina, îi venea să turbeze de furie. Nu-i rămânea decât să-şi înece amarul în băutură, să bea până nu mai ştia de el…

N-avea altceva mai bun de făcut. Totul se-ntâmpla cu o seară înaintea bătăliei de la Sekigahara, unde se hotăra cine avea să fie noul suveran.

Patronul de la Tinere de Calitate era nedumerit de

78 1603-1868.

scandalul de-afară. Kyuz5 l-a lămurit îndată, calm:

— A venit un artist ambulant cu toba sub braţ ca să cumpere favorurile unei fete. L-am trimis la plimbare!

— Îţi mulţumesc. Eşti foarte vigilent. Chiar dacă plătesc, asemenea oameni n-au ce căuta la noi. Bravo, Kyuzo!

— Aş vrea să vă mai spun ceva.

— Ce anume?

— Ştiaţi că sunt tot mai multe aşa-zise artiste în albia râului, la Shijo, care ziua-n amiaza mare agaţă bărbaţi?

— Am auzit ceva.

— Nu le putem permite să ne fure clienţii!

— Şi eu mă întreb ce e de făcut.

— O să mă gândesc…

În ochii lui Kyuzo a sclipit o luminiţă răutăcioasă. Tremura de emoţie. Savura plăcerea brutală de a-l fi înjosit pe bărbatul din trupa lui Okuni. O simţea în toate mădularele. Urma să fie şi mai mulţumit când avea să-l umilească şi pe caraghiosul care dansa în veşminte femeieşti şi care se pretindea soţul lui Okuni. Abia aştepta! Dorinţa nestăvilită de-a o pedepsi pe Okuni era ceea ce-l ţinea în viaţă. Îşi găsea consolarea în ranchiuna pe care i-o purta şi în visul de răzbunare.

21

După bătălia de la Sekigahara, prima îndatorire publică a lui Ieyasu a fost condamnarea generalului învins. Mitsunari Ishida, încadrat de Ekei Ankokuji şi Yukinaga Konishi, a fost purtat, pe străzile capitalei, într-o cuşcă de lemn cu un umbrar din frunze de arţar de un portocaliu aprins, având un lanţ de fier în jurul gâtului. A fost un război care nu s-a dat în numele Casei Imperiale, iar această măsură luată de Ieyasu se dorea a

fi un avertisment pentru toţi. Locuitorii capitalei s-au adunat, ca la sărbătoare, în jurul palisadei de bambus de la Rokujo, ca să privească execuţia. Deşi era vreme bună, în asemenea zile lumea nu venea în albia râului de la Shijo. De îndată ce-au aflat vestea, Sankuro, Okiku şi Kanji au pornit spre Rokujo. La întoarcere au povestit amănunţit ce au văzut.

— Îngrozitor! Sângele a ţâşnit cu cea mai mare forţă tocmai la Ishida – numai piele şi os, zise Kanji.

— Când i-a căzut capul, pe chip i-a rămas un rânjet oribil, spuse Okiku, exaltată.

Okane şi Onei şi-au astupat, îngrozite, urechile, însă Okiku n-avea de gând să înceteze. Îmbujorată, descria amănunţit scenele, de parcă delira. După părerea ei, cel mai jalnic se prezentase Ekei Ankokuji. În pofida faptului că era preot budist, îşi lăsase părul să crească. L-a imitat, izbucnind în râs. Apoi a început un dialog comic cu Kanji, gesticulând caraghios în timp ce reconstituiau scene tragice.

Okuni s-a încruntat, dar asta n-a făcut-o să tacă. Okiku n-o mai asculta de multă vreme. Îşi răcea gura de pomană cu ea. Acum, că asistase la prima execuţie din viaţa ei, se aprinsese atât de tare, că n-o mai domolea nimic. Văzând-o, Okuni şi-a amintit de spectacolul cutremurător oferit de uciderea ibovnicelor şi copiilor lui Hidetsugu, cu ani în urmă. Okuni, Densuke, Omatsu vedeau cu ochii minţii priveliştea îngrozitoare de atunci. De aceea refuzaseră să iasă în oraş. N-aveau să uite prea uşor acele imagini.

Până şi Kanji era de-a dreptul dezgustat de agitaţia lui Okiku şi încerca să o mai potolească, pe un ton mustrător.

— Okiku, nu-ţi dai seama cum a fost cu şase ani în urmă, la Sanjo… zise el. Au executat o mulţime de femei şi copii. Priveliştea a fost şi mai cumplită.

— Numai femei şi copii? Ce n-aş da să văd şi eu aşa ceva! exclamă ea, cu o sclipire ciudată în priviri.

Le era limpede tuturor că n-avea să se liniştească

prea curând. Okuni nu era doar uluită de purtarea lui Okiku, ci de-a dreptul înspăimântată. Doar Sankuro nu s-a sinchisit. El şi-a văzut de gândurile lui, fâţâindu-se prin încăpere. La un moment dat, a ieşit fără să scoată o vorbă.

Nobililor de la Curte puţin le păsa de frământările generalilor şi samurailor, dezamăgiţi că războiul se terminase prea repede.

Sankuro privea cerul toamnei, cu braţele încrucişate. Apoi le întinse, însă n-avea ce să prindă cu ele. De când aflase că executarea lui Ishida a fost făcută în numele bătrânului Ieyasu Tokugawa, i se pusese un nod în gât. Soarta ţării era pecetluită. Nu mai exista nicio îndoială că Ieyasu avea să fie noul suveran. Sankuro simţea că-l cuprinde ameţeala. Părăsise trupa Kanze în momentul în care a considerat că aceasta nu avea niciun viitor. Voise să se apropie de suveran, de unul singur, cu toba-n mână… Fusese cât pe ce să reuşească, dar, de fiecare dată, a dat greş. Anii au zburat cu repeziciune. S-a trezit – nu ştia nici el cum şi când „artist” în albia râului Kamo. Între timp, trupa Kanze renăscuse sub aripa protectoare a lui Ieyasu. Încă o şansă ratată. Simţea că înnebuneşte.

— Sankuro!

Auzindu-se strigat, s-a întors şi a dat cu ochii de Okiku. Obrajii îi luaseră parcă foc şi avea o căutătură fioroasă, de animal de pradă.

— Ce-i cu tine?

— Mă sperie faţa asta a ta… Ce s-a întâmplat? întrebă ea mieroasă, aruncându-i o ocheadă galeşă.

Okiku era o femeie în stare să schimbe starea de spirit a oricărui bărbat. Cel puţin aşa credea ea…

— Nu mă simt în apele mele. Îmi vine să calc în picioare pe oricine-mi iese-n cale.

— De ce?

— Mai demult mă chema Saburokuro şi făceam parte din trupa de teatru Kanze. Nu credeam vreodată că o să decad în halul ăsta… să ajung să acompaniez la tobă dansurile unor femei, în albia râului…

Lui Sankuro nu-i plăcea să se plângă şi să-şi

recunoască eşecurile, însă acum dorea să-şi verse amarul… Okiku îl privea

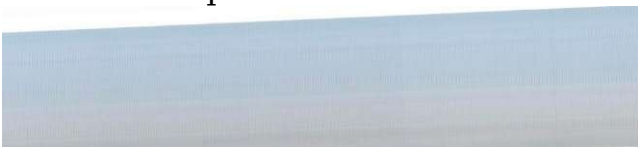

ţintă şi-l asculta cu atenţie. Era prima oară când i se ivea un asemenea prilej şi avea de gând să-i dea apă la moară.

— Ştiu ce te nemulţumeşte. Şi eu aş simţi la fel dacă aş fi în locul tău, zise ea.

— Okuni e o persoană fără voinţă. Ea nu ţinteşte prea sus. Se mulţumeşte să cânte pe ritmul bătăilor mele de tobă… aici, în albia râului. Ghinioanele au început la Templul H5 shi, când am cunoscut-o. Nu, de fapt nu e ea de vină. Eu am pierdut controlul. Baian mi-a dat-o pe mână s-o instruiesc… de-aci a-nceput totul… Apoi ne-am înălţat teatrul, am fost invitaţi la nobili acasă… dar s-a terminat! Nu mă mai interesează! O să-mi înec amarul în băutură.

Sankuro nu avusese de gând să-şi descarce sufletul în faţa lui Okiku. Putea fi la fel de bine Densuke, Kanji sau Mame. Nu fusese o atitudine tocmai bărbătească, dar aşa s-a întâmplat. Era hotărât să se îmbete.

Okiku l-a tras de mânecă.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Cum adică? Nu-nţeleg!

— Pe mine nu mă bucură spectatorii din albie. Prefer casele nobililor… Eu nu-s ca Okuni. Şi-apoi sunt şi mai tânără cu unsprezece ani. Te implor, ajută-mă… Vreau să dansez pe ritmul tobei tale.

Sankuro încremenise. Se uita la Okiku de parcă nu înţelegea ce zice. Tânără. Da… era tânără. Când o cunoscuse pe Okuni la templul lui Baian, şi Okuni fusese cam de aceeaşi vârstă şi arătase minunat. Asta se-ntâmpla cu doisprezece ani în urmă. La început o învăţase şi pe Okuni, numai că atunci el fusese încă plin de speranţe. Până adineauri s-a gândit că anii trecuseră în van… şi,

deodată, i-a apărut în cale Okiku. Dacă Okuni se încăpăţâna şi nu mai voia să asculte... Ochii îi sclipeau ciudat, dar nu s-a putut abţine de la ironia muşcătoare.

— Ce fluşturatică eşti, Okiku! Asta te-a învăţat nobilul acela tânăr? întrebă el cu răutate în glas, întorcându-i spatele.

Okiku strigă după el cu un glas sfâşietor:

— Dacă tu n-ai spus nimic! Eu am tot aşteptat... Nu m-ai dus chiar tu la el?

— Ce vrei să zici?

— Am aşteptat să-mi spui ceva... am tot aşteptat, până la poarta conacului. Dacă m-ai fi atins măcar cu un deget... dacă ai fi... ţi-aş fi căzut degrabă în braţe.

— Zău?

— Ce fel de relaţie ai tu cu Okuni? Ea susţine că eşti soţ... Ce fel de soţ, dacă Okuni doarme cu mine? De culcat, nu te mai culci cu ea. Nici nu vă mai înţelegeţi... îmi vine să râd! Numai minciuni...

— Okiku!

De data asta, Okiku s-a răsucit pe călcâie şi a plecat, intrând degrabă în casă. Fata asta deprinsese arta de a-i învârti pe bărbaţi pe degete, nu glumă!

Sankuro a băut de unul singur în seara aceea. Gândurile i-au stat mai degrabă la Okiku decât la amărăciunea provocată de plecarea din Kanze.

Liniştea şi pacea din trupa lui Okuni au început să se destrame când Ieyasu a schimbat, printr-o lovitură măiastră, soarta ţării. În urma bătăliei de la Sekigahara, când lupta pentru putere a atins apogeul, nobilii şi generalii au aflat limpede încotro bătea vântul şi ce aveau de făcut. Ieyasu şi-a consolidat poziţia încet şi fără incidente. Cum nu se afla alt războinic mai puternic decât el, era limpede că urma să fie suveran. Cei aflaţi de partea lui urmau să primească noi proprietăţi, celor din tabăra adversă li s-au confiscat averile. Au fost înlocuiţi guvernatorii de provincii. Unii s-au întors la locurile de baştină, alţii au preluat posturi noi. Totul se schimba din temelii. Contrar aşteptărilor, prefacerile s-au petrecut

paşnic. Ieyasu se vădea un conducător înnăscut şi om foarte chibzuit. Nici nu se putea compara cu fostul suveran, Hideyoshi, care iubise luxul şi risipise banii pe campanii militare, fără sorţi de izbândă. Ieyasu ştia prea bine că belşugul ţării depindea mult de ţărani. Aflase de la Kanbei că aceştia o duceau greu de mai bine de zece ani. Seniorii se săturaseră de război, cel puţin pentru o vreme. Toată lumea ar fi dorit să-şi tragă sufletul, să fie linişte şi pace… ceea ce nu era cu neputinţă, atâta vreme cât Ieyasu nu devenea lacom.

Anul acela, recolta din ţinutul de baştină al lui Okuni a fost neaşteptat de bună. Râul Hii, de obicei învolburat, n-a ieşit din matcă şi n-a provocat pagube. Fostul guvernator de Izumo, Kikkawa din clanul Mori, a fost înlocuit de Tadauji Horio, care a primit domenii între Hamamatsu şi până la Castelul Toda din Izumo, unde s-a aşezat cu o suită numeroasă de vasali. Ieyasu, prietenos cu Terumoto Mori până la Sckigahara, a întors foaia după ce s-a instalat la Castelul Ōsaka, confiscându-i clanului Mori şase din cele opt ţinuturi – printre care şi Izumo – şi lăsându-i doar două zone mai îndepărtate, Nagato şi Suo. Sosise momentul prielnic să-l ţină sub supraveghere şi să-i mai taie din clan.

Cu toată recolta bogată din toamnă, ţăranii din Izumo au avut de suferit din pricina taxelor duble pe care le cereau atât noua administraţie, cât şi cea anterioară. Cel puţin în Kizuki, era sărăcie lucie. Ţăranii hămesiţi s-au răsculat pe alocuri, răzmeriţele împânzind până şi zone mai izolate din munte, unde cei porniţi în căutarea nevoiaşilor erau deseori ucişi. Râul Hii s-a potolit, însă ţăranii şi băieşii din Izumo fierbeau de mânie.

Noul guvern local a luat măsuri aspre împotriva ţăranilor răzvrătiţi, căpetenia lor fiind prinsă şi ferecată în Castelul Toda. Răscoalele au fost înăbuşite cu cruzime. Viaţa grea a ţăranilor a continuat şi după ce războaiele samurailor s-au sfârşit. Nenorocirile lor aveau să ţină încă trei sute de ani.

Okuni n-a avut cum să afle ce se petrecea în Izumo. Între timp, iarna cea friguroasă a făcut loc ploilor

interminabile de primăvară. Până şi florile de cireş au putrezit, iar locuitorii capitalei nu s-au mai putut bucura de spectacolul lor. La începutul verii s-a zvonit că se construieşte un castel la Zeze. Era adevărat. Ieyasu ordonase înălţarea unui castel în apropierea promontoriului Zeze din Omi. Judecând după aşezare şi după stil, putea fi considerat o copie a Castelului Ōtsu, prăbuşit odată cu Takatsugu Kyogoku. Ieyasu alesese bine locul: la răspântia a trei drumuri principale Tokai, Nakasen şi Hokuriku –, însă şi în apropierea lacului Biwa. E lesne de închipuit că avea să fie o lucrare perfectă, atâta vreme cât Ieyasu îi acordase o atenţie deosebită şi investise chiar mai mult decât ar fi fost necesar.

— Incinta interioară e pe patru niveluri.

— Am auzit că a doua incintă o să fie astfel clădită, încât să pară că iese din mijlocul lacului.

— Ce frumos!

Asta îşi închipuiau locuitorii capitalei, martori la incendierea Castelului Ōtsu. Era şi firesc să-şi dorească să admire un castel impunător, amplasat într-un peisaj cu totul ieşit din comun.

— Şi eu vreau să-l văd! exclamă Okiku.

Pentru că nu se adunase lume în Shijo, i-a luat cu ea pe Sankuro şi pe Kanji.

— Iar se construieşte un castel? îi întrebă Okuni pe Densuke şi Mame, încruntându-se.

Lui Okuni nu-i cădea bine nici faptul că Okiku hotărâse de capul ei să plece la castel.

— Am crezut că s-a terminat cu înălţarea castelelor noi odată cu moartea fostului suveran. Iar?… bombăni ea.

— Unde mai pui că fostul suveran le-a confiscat ţăranilor nu numai armele, ci şi uneltele agricole pe motiv că avea nevoie de cuie şi şuruburi pentru marea statuie a lui Buddha… zise Mame.

Atât Mame, cât şi Okuni învăţaseră să nu se încreadă în conducători. Aşadar, reacţia lor era firească. Densuke îi privea tăcut. De fapt, gândurile lui erau acaparate doar de Okuni.

„Dacă ar fi bărbat, n-ar dansa… pesemne că ar pune acelaşi suflet în orice altă muncă. Şi, pentru că nu s-a născut bărbat, dansează ca o nebună… Doamne, ce paşi sprinteni are! Cum poate sări astfel?”

Densuke tuşi uşor. În ultima vreme, ori de câte ori răcea, îl chinuia tuşea şi nu mai scăpa de ea.

Vremea a continuat să fie umedă şi peste vară. A plouat mult. Când ploua, albia majoră a râului Kamo devenea pustie. Teatrul lui Okuni rezista binişor, fiind împrejmuit de scânduri, numai că acoperişul nu făcea faţă şuvoaielor de apă. Singurul loc în care se puteau retrage şi care nu se uda era scena. Acolo îşi petreceau zilele ploioase, zgribuliţi, pentru că spectatorii nu înfruntau ploaia oricât de mult le-ar fi plăcut dansurile fetelor. Prin urmare, aveau neapărată nevoie de un acoperiş solid.

Din păcate, fostul lor protector, Kanbei Suekichi, era foarte ocupat. Nu-i stătea gândul la Okuni. Îl sfătuise pe Ieyasu să construiască o monetărie la Fushimi. Ramura de răsărit a neamului Suekichi se apropiase prea mult de Hideyoshi şi de aceea

IIIM liilillllllipliill

Ieyasu nu-i vedea cu ochi buni. Ba chiar se aflau în dizgraţie, în schimb, cei din ramura de apus îşi sporiseră considerabil averile şi nu-şi permiteau să slăbească frâiele. Ajunseseră aşa cum îşi doriseră de mai bine de zece ani – mâna dreaptă a suveranului. N-aveau când să se gândească la dansuri. Nu le rămânea nici măcar timp să se odihnească. Şi nici nu era cazul să-l distreze pe noul suveran, care nu semăna deloc cu Hideyoshi. Pe Ieyasu nu-l interesau decât afacerile şi soarta negustorilor, iar oamenii lui nu se comparau cu ai fostului suveran. Mai mult decât atât, Kanbei se bucura de încrederea lui Ieyasu, ajungând foarte repede să fie invitat la petrecerile celor ce căutau să obţină prin intermediul lui favorurile

suveranului. Kanbei pretexta mereu că e prea bătrân şi refuza invitaţiile. Ceilalţi nu se lăsau şi-i cerşeau întrevederi. Comerţul cu India şi China, pe care-l începuse cu multă vreme în urmă, mergea nemaipomenit. Când avea vizitatori, ei îl copleşeau cu mătăsuri, bijuterii şi alte obiecte. Darurile se adunaseră cât un munte. Cum lucrătorii de la monetărie nu aveau asemenea lucruri, îi ofereau aur şi argint – materia primă la îndemâna lor. Profitul era uriaş. Mai mult decât atât, în aceeaşi perioadă s-au descoperit importante filoane de aur şi argint în insula Sado. În fruntea afacerii se afla Kanbei, iar insula a trecut degrabă sub controlul direct al lui Ieyasu. Nagayasu Okubo răspundea de minele de aur şi argint din întreaga ţară, acestea devenind o sursă de venituri a guvernului. Kanbei Suekichi îşi avea şi el partea lui în această afacere, bucurându-se de un rol însemnat în luarea deciziilor. Prin urmare, nu-şi mai vedea capul de treburi.

— Tot mai plouă.

— Se pare că n-are de gând să stea.

— Iarăşi o să iasă râul din matcă.

— Dac-o ţine tot aşa…

Deşi sezonul ploios ar fi trebuit să ia sfârşit, continua să plouă fără întrerupere. Locuitorii din albie nu găseau alt subiect de discuţie. Mai mult tăceau. Păreau atât de amărâţi, de parcă ploaia le-ar fi înecat şi sufletele.

— Densuke!

— Ce doreşti, Okuni?

— Auzi ploaia?

— Îhî.

— Deosebeşti sunetele… mărimea şi intensitatea picăturilor? Plouă tare… slab… uşor… răpăie… doar stropeşte… Uneori ai senzaţia că-ţi bate cineva cuie-n cap… iar alteori că suspină…

Densuke n-a înţeles la început ce voia Okuni să-i spună. A tăcut şi a ascultat. Îşi dădea seama ce simţea Okuni atunci când nu putea dansa. Trecuseră zile bune…

— E greu, zise Okuni, oftând. E greu să dansezi pe muzica ploii. Densuke, tu poţi dansa ascultând ploaia?

— Păi… nu ştiu.

— E firesc să nu ştii. Nu avem cântecul potrivit. Cunoşti vreo melodie anume pentru ploaie?

— Da, este una…

Densuke a îngânat-o mai întâi, iar apoi a cântat-o pe un ton piţigăiat, caraghios:

Când vine toamna Plouă şi plouă şi plouă. Oare se usucă sau nu Mâneca îmbibată de lacrimile Iubirii?

Auzindu-l, s-au adunat şi ceilalţi membri ai trupei şi au pufnit în râs. Okuni era fascinată de talentul lui Densuke, capabil să scoată apă şi din piatră seacă.

— Ce interesant! Hai, Kanji şi Mame, cântaţi şi voi!

— Eu? se miră Mame.

— Da, bărbaţii cântă, fetele dansează. Haideţi! Okane, Onei, Omatsu! Ce mai staţi? Yata, hai dansează şi tu!

Yata, copilaşul lui Onei şi al lui Mame, împlinise patru anişori.

Okuni i-a ridicat pe toţi cei de pe scenă, a dat tonul şi s-au pornit pe cântat şi dansat.

Okuni observase de multă vreme că Sankuro şi Okiku lipseau, dar se gândise că Tokio Yamashina se plictisea pe vreme ploioasă şi solicitase favorurile fetei. Nu se întâmpla prima oară.

Okuni îşi imagina că Sankuro o conducea până la conac şi-apoi îşi făcea de cap prin Yanagi, cu prostituatele lui.

Okuni nu era singura căreia i se păreau ciudate ieşirile celor doi. În plină zi, mereu. Însă nimeni nu-şi îngăduia să aducă vorba despre asta. În asemenea clipe, ca să le abată gândurile, Okuni lua iniţiativa. Ea nu se mira nici când Sankuro şi Okiku se întorceau fără un bănuţ sau vreun cadou de la Tokio. Parcă nu-i venea să o treacă pe Okiku în categoria prostituatelor sau a dansatoarelor din teatrele de marionete. De aceea nu mai obiecta când pleca de-acasă, deşi se abţinea tot mai greu.

Încântat că i se ceruse să danseze, Yata îşi luase rolul în serios, ca un adult. Bărbaţii cântau, femeile dansau. Se

simţeau bine. Până la urmă au izbucnit într-un râs nestăvilit.

— Am auzit de cântece care aduc ploaia. Densuke, nu ştii vreunul care s-o oprească? Să fie senin mâine!

Se prăpădeau de râs cu toţii. Densuke abia mai respira.

— Ai râs prea mult, îi zise Okuni.

— Am râs cu lacrimi... Hai, ploaie, opreşte-te! Opreşte-te! strigă Densuke, desfăcându-şi braţele şi făcându-i ploii semn să stea.

Toată lumea hohotea.

Celor din jur, care trăiau la fel ca ei, li s-a părut ciudată şi nefirească veselia neobişnuită din teatrul lor. De aceea, unii mai curioşi au ieşit prin ploaie să arunce o privire, prin spărturile gardului, să vadă ce se petrecea acolo. De unde atâta veselie, când oamenii sărăciseră şi aproape că n-aveau ce mânca?! Nici ei nu s-ar zice că o duceau bine, mai ales de când nu le mai veneau spectatori. Însă nu se pierdeau cu firea. Nu încă. Ba dimpotrivă, sperau din tot sufletul să reuşească să alunge ploaia cu cântecele şi dansurile lor.

Dar ploaia nu a încetat. Cele mai multe râuri din ţară au ieşit din matcă, însă nu şi râul Kamo. Pesemne că ascultase de rugăciunile trupei lui Okuni.

În luna septembrie, guvernatorul provinciei Iga[79], Katsushige Sakakura, a plecat de la Edo la Kyōto ca reprezentant în guvern.

Avea misiunea să supravegheze îndeplinirea fără greş a ordinelor date de Ieyasu Tokugawa. Reşedinţa lui se afla la nord de strada Nij5. A venit de la Mikawa însoţit de o seamă de slujitori şi s-a pus imediat pe treabă, făcându-se remarcat prin zel. În pofida ploii neîntrerupte, a dat o raită prin apropierea Palatului Imperial şi prin cartierul nobililor. N-avea timp nici să respire. Nu voia decât să ducă la îndeplinire sarcina dată de Ieyasu. Începea o eră nouă. Locuitorii capitalei nici nu apucaseră să se dezmeticească bine.

79 Partea apuseană a actualei prefecturi Mie.

22

Kyuzo reuşise să scape de dialectul de Izumo şi să deprindă, încet-încet, accentul noilor oaspeţi din Mikawavasalii şi slujitorii lui Ieyasu. Puşi să vegheze ordinea şi să menţină liniştea şi pacea, cu toţii mândri că-l slujesc pe Ieyasu Tokugawa, samuraii, ţărani la origine, nu-şi puteau ascunde dorinţa care-i măcinase – de a ajunge în capitală. Li se citea pe chip de la o poştă. Erau oameni simpli, voinici, perseverenţi, precum toţi cei din ţinutul Mikawa. Capitala îi încânta grozav, iar vorba domoală de aici răsuna plăcut în urechile unor neciopliţi ca ei. S-au familiarizat cel mai repede cu cartierul Yanagi din apropierea cartierului lor general. Odată cu răspândirea confucianismului, ce impunea precepte morale severe, samurailor li se interzisese destrăbălarea, la fel ca preoţilor budişti. Acum însă, până şi ministrul Katsushige Itakura le acorda suficientă libertate de mişcare, nereproşându-le escapadele la bordelurile din Yanagi.

Privindu-i pe cei din Mikawa cum petrec, Kyuzo şi-a dat seama că nu-şi irosesc timpul de pomană. Nu-şi beau minţile, nici nu adunau în jurul lor femei multe cu care să chefuiască până la epuizare, dar nici nu se mulţumeau cu o singură prostituată. De plătit, plăteau bine, fără să facă risipă totuşi. Toţi se purtau la fel, de la samurai până la slujitori, fără să depăşească nişte limite. Pesemne că respectau un regulament.

Kyuzo se întreba dacă nu cumva li se ceruse să ţină capitala în frâu. În timpul domniei fostului suveran, rareori vedeai astfel de oameni. În general, samuraii beau şi cântau când îi apuca tristeţea, iar după ce se îmbătau, deveneau arţăgoşi şi scoteau degrabă sabia. Văzuse tot felul de luptători de la ţară, dar aceştia, din Mikawa, se deosebeau de restul. Cel puţin aşa i se părea lui după trei ani de muncă la bordel.

— Trebuie să ne purtăm bine cu ăştia, îi spuse el patronului într-o bună zi.

— Asta e părerea ta? se miră patronul, neînţelegând motivele lui Kyuzo.

Recunoştea şi el că oamenii aceia nu le creau probleme, dar nici nu prea câştigau cu ei.

Când îi intra lui Kyuzo ceva în cap, nu reuşea nimeni să-l mai convingă de contrariu. Zis şi făcut. Era om de acţiune. Aşadar, s-a apucat să se poarte foarte curtenitor cu cei din Mikawa. Îi întâmpina cu reverenţe desăvârşite, îi invita, plin de respect, să le mai viziteze localul şi îi conducea la fel de ceremonios. Rezultatul s-a văzut foarte repede. Când venea vorba de Yanagi, preferau Tinere de Calitate. Nu doar samuraii, ci şi oficialii şi slujitorii. Se dădeau în vânt după manierele lui Kyuzo şi după felul cum erau trataţi acolo.

De la ei a aflat Kyuzo de miraculoasa descoperire a minei de aur din Sado.

— Tot săpăm şi săpăm şi nu se mai termină…

— E nemaipomenit!

— Aurul ţâşneşte pur şi simplu! Un munte de aur! Mă mir că nu l-a descoperit fostul suveran.

— Da, ai dreptate.

— Kyuzo!

— Poftiţi…

— Cum vă merg treburile?

Samuraii din Mikawa îşi făceau datoria chiar şi atunci când veneau să se distreze. Nu-şi uitau o clipă îndatoririle faţă de noul stăpân. Cereau părerea tuturor celor cu care intrau în vorbă şi încercau să le impună respectul faţă de noua stăpânire.

— Am auzit că n-o să mai fie războaie. Sunt foarte fericit că urmează o perioadă de linişte şi pace.

— Datorită noului suveran.

— Înălţimea Sa merită toate laudele.

Samuraiul se arăta foarte încântat de aprecierile lui Kyuzo.

— Cine ţi-a spus toate astea?

Kyuzo nu era prost să mărturisească faptul că a tras cu urechea şi a auzit de la alţi samurai din Mikawa.

— În toată capitala se vorbeşte doar despre asta.

— A, da?

Petrecăreţii au raportat degrabă vestea superiorilor, de parcă ar fi fost meritul lor. Se simţeau triumfători. Cu toate astea, la plecare nu i-au oferit lui Kyuzo un bacşiş mai gras, pentru că nu aveau un asemenea obicei. În schimb, Kyuzo a aflat – şi încă printre primii – un secret mai preţios decât toţi banii.

La sosirea iernii, Ieyasu Tokugawa s-a hotărât să se-ntoarcă la Edo. Îndată după aceea, Katsushige Itakura, comandantul samurailor, a început să pună-n aplicare tot felul de proiecte. Mai întâi, s-a gândit la construirea unei reşedinţe în care suveranul să se odihnească atunci când vine la Kyōto. Locul ţintit se afla în partea de nord a capitalei, în apropierea Palatului Imperial. Nu considera potrivit să se orienteze spre partea de sud, unde îşi aveau negustorii cartierul general. Ca să obţină un teren suficient de mare acolo unde-şi propusese, ar fi însemnat să ordone evacuarea orăşenilor. Numai că nu-şi permitea să şi-i pună-n cap şi să le stârnească ura împotriva celor proaspăt instalaţi la sediu. Trebuia să evite cu orice preţ zona aglomerată din preajma cartierului Shijo Muromachi. S-a oprit apoi la cartierul Nijo, numai că acolo se afla zona bordelurilor.

— Stăpâne, am auzit că vor să demoleze cartierul Yanagi.

Patronul de la Tinere de Calitate a înmărmurit.

— Eşti sigur?

— Da, absolut sigur. Adineauri i-am auzit vorbind.

— Şi ce se-ntâmplă cu noi?

Patronul era cuprins de panică, însă Kyuzo încerca să-l liniştească.

— Ce-ar fi să ne mutăm în partea de vest a străzii Rokujo Shincho?

— În Rokuj5?

— Stăpâne!!!

— Ce-i?

— Trebuie să se facă o deosebire clară între cartierul plăcerilor şi cel al samurailor… şi avem nevoie de protecţia lor.

Kyuzo îşi pregătise vorbele cu grijă şi dinadins îl lua încet-încet.

— Ştim fără nicio îndoială că veniturile bordelurilor vin în cea mai mare parte de pe urma prostituatelor, dar să nu trecem cu vederea că sunt destui oaspeţi care aruncă bani pe mâncare şi băutură. Sakeul este scump. Cei puşi pe băut bagă mâna-n pungă fără să se uite cât scot şi consumă tot mai mult sake. Cei care se-mbată fac scandal şi pot deveni violenţi. Dacă se-apucă şi ţipă la ai casei, aceştia-i rabdă, cu condiţia să mai scoată nişte bani din buzunar. Dacă se ceartă între ei, noi nu avem nimic de făcut. Dacă-i vorba de orăşeni, fetele reuşesc cumva să scape… însă dacă avem de-a face cu samurai beţi morţi, ăştia scot imediat sabia şi nu avem voie să-i scăpăm din ochi. Fetele n-au mai multe vieţi… Trebuie să şi-o apere pe cea de-acum. În asemenea cazuri, lucrurile se rezolvă mai sus… Dacă nu, casele noastre suferă pierderi uriaşe… şi nu ne permitem.

Kyuzo nu era foarte deştept şi nu se pricepea să dea lămuriri, dar patronul i-a ascultat bâlbâiala până la capăt, mut de uimire, în adâncul sufletului, îl admira.

Pe Kyuzo îl preocupau mult mai multe lucruri.

Odată cu înflorirea capitalei, prosperaseră şi bordelurile. Atât în timpul shogūnilor din perioada Muromachi, cât şi pe vremea lui Hideyoshi, cartierul Yanagi cunoscuse o dezvoltare fără seamăn. În ultima vreme, apăruseră case ale plăcerilor şi în alte zone, aşa-numitele cartiere ale felinarelor roşii. Pentru cei din Yanagi, erau doar nişte imitaţii ale unor amatori. Însă puteau deveni periculoase. În albia de la Shijo răsăriseră puzderie de teatre, unde spectatorii se delectau cu dansuri şi cântece… iar dacă fetele de aici îi atrăgeau şi altfel, situaţia se complica şi bordelurile aveau să piardă teren. Odată ce lucrurile scăpau de sub control, Yanagi urma să decadă, poate chiar să dispară. Asta îl îngrijora cel mai mult pe Kyuzo.

Potrivit ordinelor lui Katsushige Itakura, cartierul plăcerilor din Yanagi se muta la Rokujo. Orice împotrivire

s-ar fi dovedit inutilă, bordelurile fiind nevoite să accepte mutarea prin ordin oficial. Astfel, samuraii obţineau mai uşor controlul asupra certurilor şi disputelor, menţinerea liniştii în capitală şi respectarea ordinii în Rokuj5.

— Kyuză, trebuie să ne mişcăm repede.

— Poftim?

— Am înţeles ce mi-ai spus. I-am explicat cum stau lucrurile şi patronului celei mai importante case din Yanagi. A rămas să ne întâlnim şi să vedem ce-avem de făcut. Să vii şi tu la întâlnire.

Bordelul Tinere de Calitate nu avea faimă în Yanagi, însă patronul lui a ajuns să fie admirat de ceilalţi pentru pontul vândut. Drept răsplată, acesta i-a făgăduit lui Kyuzo că-l va înainta în rang.

Îndată ce-au încetat ploile, cartierul Yanagi a pornit mutarea din Nij5 în partea de nord a zonei Rokujo, în cunoscutul cartier Nishinot5 in. Aici existaseră destul de multe bordeluri în perioada Muromachi. Acum, în anul 1602, îşi reluau de fapt locul începutului. Numai că, faţă de atunci, casele plăcerilor au luat un avânt uluitor, ajungând în culmea gloriei.

În perioada Muromachi, pe când schimburile comerciale dintre China şi Japonia erau înfloritoare, cei cărora li s-au încredinţat negocierile au fost, de fapt, călugării cu carte, aparţinând celor mai importante temple budiste din secta Zen. Informaţiile aduse de ei au sporit interesul pentru casele plăcerilor, precum şi pentru vechile obiceiuri chinezeşti, încă nerăspândite în Japonia. Cuvântul *yanagi*, cu sensul de „salcie plângătoare”, a fost preluat din limba chineză, unde avea o încărcătură emoţională aparte. Treptat, s-au plantat tot mai multe sălcii în Nishinotoin. Apoi, când bordelurile de aici s-au mutat în Nijo, cu sălcii cu tot, cartierul a ajuns să fie cunoscut sub numele de Yanagi-Nij5.

După mutarea la Nijo, a fost frecventat de orăşeni, samurai şi preoţi. Bordelurile s-au extins şi s-au specializat. Pentru delimitarea lor clară, s-a propus ca la Rokujo acestea să fie împărţite în trei categorii şi

împrejmuite cu rânduri de sălcii. Terenul s-a distribuit în mod egal, de la nord la sud, iar cele trei zone au primit denumirile de Ageyamachi, Nakaddji şi Nishinotoin. Cartierul felinarelor roşii s-a mutat mai târziu la Shimabara, ajungând treptat la imaginea cunoscută şi în perioada modernă timpurie.

Treaba mergea bine în Yanagi-Rokuj5. Tâmplarii munceau de zor, mirosea a lemn proaspăt. Kyuzo se plimba cu câinele în braţe, bombănind tot timpul.

— Uită-te bine, puiule! Cartierul ăsta o să prospere. Casele plăcerilor au dispărut din celelalte părţi ale capitalei. Doar aici o să fie. Uită-te bine, Negru! O să m-asculte toate fetele din oraş! N-o să ne scape nici cei de la Shijo. Le vin eu de hac lui Okuni şi bărbatului ei. Şi-atunci, tu să latri în albie! O să latru şi eu cu tine!

În afară de stăpânul lui, pe care îl iubea la nebunie şi-l asculta orbeşte, Negru nu putea suferi oamenii. Stătea tot timpul ghemuit la pieptul său. Acesta îl strângea uneori prea tare, până se zvârcolea, şi-i vorbea mereu sau, mai bine zis, bombănea neîncetat acelaşi lucru, la disperare. Parcă se îmbăta cu propriile-i cuvinte.

În luna mai a fost gata şi reşedinţa lui Icyasu de pe strada Nij5. Mai târziu avea să fie cunoscută drept Castelul Nijo. Se lucrase cu grijă, timp de un an de zile. La o lună după ce s-au pornit lucrările, a început şi restaurarea Castelului Fushimi, care arsese înainte de bătălia de la Sekigahara, fiind prima fortăreaţă care se prăbuşise atunci. Tot în iunie, a fost demontată şi transportată, în insula Chikubu din ţinutul Omi, splendida poartă a templului şintoist Toyokuni Gokuraku –, deosebit de preţuită de Hideyoshi Toyotomi. Astfel, s-a şters din mintea tuturor, până la ultimul slujitor, amintirea lui Hideyoshi ca suveran.

Okuni privea, mirată şi dezgustată totodată, repararea castelelor Zeze şi Fushimi, precum şi înălţarea reşedinţei Nijo şi apoi a aripii de răsărit a templului Hongan. Nicio deosebire faţă de vremea lui Hideyoshi. Totul îi părea la fel. Lumea mergea înainte pe acelaşi

drum.

— Cine-o să locuiască la Fushimi de data asta? îl întrebă ea pe Sankuro.

— Ce-are a face? Pe tine tot nu te atrage să dansezi acolo, răspunse el pe un ton plin de dispreţ.

Okuni nu putu trece cu vederea râsul răutăcios al lui Okiku.

— Ce-ai de râs? se răsti Okuni, încruntată.

Până şi Okiku s-a speriat puţin.

— Râdeam pentru că mi-am amintit că ţie nu-ţi place să dansezi decât în albia râului.

Din vorbele ei răzbătea neobrăzarea. Lui Okuni îi venea s-o plesnească. Chiar nu-nţelegea de ce s-a schimbat atât de mult de când stătea în capitală şi mai ales în ultimul an, de când, socotea Okuni, se întâlnea cu Tokio Yamashina. Tokio încetase să-şi mai facă apariţia la teatrul lor. Okuni nu-şi dădea seama dacă lipsea pentru că nu-l mai interesau dansurile lor sau pentru că era ocupat cu treburi mai importante. Nu-i venea s-o întrebe pe Okiku ce s-a întâmplat şi cu atât mai puţin avea curajul să deschidă o discuţie în faţa lui Sankuro. Nu se mai înţelegeau deloc în ultima vreme. Nu-şi mai vorbeau frumos… ba chiar deloc. De aceea, trebuia să se mulţumească doar cu bănuielile ei.

După un an de ploi necontenite, capitala arăta plină de viaţă. Sărbătoarea Gion din vară a fost şi mai animată. Hideyoshi murise, Ieyasu plecase la Edo, aşa că nimic nu-i împiedica pe locuitorii ei să se distreze. În zilele de sărbătoare spectatorii nu prea veneau în albia de la Shijo, însă nici ei nu puteau participa direct la ceremoniile de pe străzi. Cu toate astea, Okuni n-a rezistat să nu meargă să privească procesiunea carelor alegorice. A avut astfel ocazia să admire dansatoare care păreau că imită dansurile trupei lor, pe ritmul clopotului… *konebiki chikhi.* Gesturile fetelor o fermecau pur şi simplu… modelele veşmintelor erau încântătoare. Cu gândul şi la semnificaţia sărbătorii – alungarea spiritelor malefice, Okuni simţea că trebuia să le însoţească până la capăt. Căldura fiind

înăbuşitoare, spre seară s-a întors acasă frântă de oboseală. L-a găsit doar pe Densuke, zăcând în mijlocul scenei.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

— Din primăvară nu mai reuşesc să scap de răceală. Când am văzut atâta lume, m-a cuprins ameţeala. Mă simţeam vlăguit, aşa că m-am înapoiat.

— Răceala de vară e cam păcătoasă… Nici nu dormi liniştit… Ai grijă să nu răceşti în somn, zise Okuni, râzând.

Avea dreptate. Dormeau toţi la grămadă şi de-aici apăruseră fel de fel de necazuri, mai ales sforăitul lui Mame şi foiala lui Densuke din timpul somnului. Sankuro îl lua mereu peste picior pe Densuke, punând starea lui pe seama dansului, mai ales a *Firului tors*, care ajunsese specialitatea lui. „Când dormi, trebuie să fii bărbat!” îl ironiza el. Când dansa, avea gesturi gingaşe, de femeie, iar în somn devenea foarte neliniştit. De cele mai multe ori se trezea jos, pe rogojina spectatorilor. Oricum, aproape niciodată unde se culcase, deşi locul lui era în colţul scenei. Pe Mame îl culcau lângă nevastă, ca să nu mai sforăie. Bietul de el nu mai sforăia, dar nici nu închidea ochii toată noaptea. Când îi lăsa în pace şi dormea buştean, îl legau cu sfoară de picioare, însă lui puţin îi păsa. Dormind sub acelaşi acoperiş atâta amar de vreme, se obişnuiseră unii cu alţii şi nu se mai jenau. În schimb, gesturi mărunte puteau deveni prilej de haz în orice clipă. Nici Omatsu n-a scăpat de glumele lor. Deşi femeie, dormea şi mai împrăştiat decât Densuke. Când au legat-o, a făcut urât de tot: a gemut, s-a zvârcolit, a ţipat, a scrâşnit din dinţi… Aşa că s-au lăsat păgubaşi.

Densuke părea însă foarte prost dispus.

— Stai liniştită, n-o să ajung ca Omatsu, îi zise el lui Okuni.

— Ce vrei să spui? întrebă Okuni mirată.

Omatsu devenise prea tăcută. Abia mai scoteai o vorbă de la ea. Nu se ştia niciodată ce e-n capul ei. Nu se sfătuia cu nimeni. Nu-şi găsise nici iubit. Greu de spus dacă nu-i atrăgea pe bărbaţi sau pur şi simplu n-o

interesau. Fără a fi frumoasă, nu arăta mai rău decât Onei, care se măritase cu Mame.

Şi mai de neînţeles era faptul că, din toată trupa, Omatsu repeta cu cea mai multă râvnă. Trecuseră ani buni de când fugise de la bunica ei ca să danseze, paisprezece ani de când Densuke o cărase pe Okuni în cârcă la ele acasă în Moriguchi. Probabil că acum avea douăzeci şi trei de ani, cu trei ani mai mulţi decât

Okiku. În pofida stăruinţei, timp de treisprezece ani, rămăsese la acelaşi nivel mediocru. Se dovedea incapabilă să ţină ritmul, sau, chiar dacă începea bine, nu putea continua la fel. Oare îşi dădea seama de asta? Măcar un pic? Şi, dacă da, de ce se înverşuna atât? Okuni o privea uneori tare ciudat. Oricât o certa, oricât îi atrăgea atenţia, Omatsu nu se supăra. Nici n-avea ce să-i reproşeze. Lipsa de talent? Existau şi flori care înmugureau dar nu mai apucau să se deschidă, nu-i aşa? Nici măcar nu dădeau semn că ar înflori vreodată. Îl găsea pe Sankuro singurul vinovat! Când se gândea la necazurile pricinuite bătrânei din Moriguchi, îi venea să-l strângă de gât.

Densuke se străduia la fel ca şi la început s-o ajute pe Omatsu. Îi întindea mâna, se purta politicos şi binevoitor, dar eforturile lui rămâneau fără rezultat.

— Fata aia dansează şi cântă şi-n vis, zise Densuke, făcând pe nevinovatul. Cred că doar aşa simte că se liniştеşte.

Okuni se uită atentă la el. Arăta suferind. Oare din cauza căldurii? A observat că de la o vreme era palid. Îşi aminti că el îi dăduse deseori doctorii luate de la Baian.

— Asta a fost atunci… şi aflasem de la Tokitsune Yamashina cum se iau… Acum nu mai pot procura, spuse Densuke, ezitând.

— Pe mine m-au salvat. Chiar nu avem cum face rost şi pentru tine?

— Vezi-ţi de treabă! N-avem noi bani să cumpărăm doctorii… Atunci le-am furat… Altfel nu reuşeam să pun mâna pe-aşa ceva.

— Mi-e greu să stau cu mâinile-n sân când văd cum

zaci. Ce-ar fi să mă duc la Yamashina să-l rog… Ba nu, a venit acum rândul meu să fur doctorii.

— Nici să nu te gândeşti!

— O rugăm pe Okiku. Ea se întâlneşte cu Tokio, fiul lui Tokitsune Yamashina. Poate ne ajută chiar Tokio şi ne spune cum trebuie luate. Să-i cerem lui Okiku să vorbească cu el.

Densuke o întrerupse, dând din mâini disperat. Nici nu încăpea vorbă.

— N-are rost! Nu doctorii din alea-mi trebuie mie.

Se ridică în şezut şi tuşi de câteva ori.

— La mine-i vorba de răceală. Mă vindec şi fără hapuri.

În ultima vreme, pe chipul lui atrăgător se citea o suferinţă greu de închipuit, iar acum refuza propunerea cu încăpăţânare.

El nu gândea la fel ca Okuni în ceea ce-o priveşte pe Okiku. După părerea lui, fata nu se întâlnea cu Tokio. Nu-i spusese nimeni nimic, dar aşa bănuia el, după comportamentul ei ciudat.

— Densuke, nici eu n-o prea înţeleg pe Okiku. Cred c-am îmbătrânit şi tare n-aş fi vrut.

— Nu-i vorba de vârstă… nu anii contează.

— Da, însă am sărit de treizeci… Şi totuşi, când dansez…

Auzind-o mărturisindu-şi vârsta, lui Densuke i s-a pus un nod în gât. Nici nu-şi dăduse scama cum trecuseră anii…

— Nu te mai gândi la ani, zise el, fâstâcit.

După un alt acces de tuse, s-a înroşit la faţă.

— Nu te-ai schimbat deloc de când te cunosc, continuă el după un timp.

— Nu cred!

Când Baian o dusese la Templul Hoshi, Okuni avea şaptesprezece ani. Amintindu-şi-o pe Okuni de lângă soba din bucătărie, recunoştea că nu fusese atât de frumoasă ca acum… Ba da, însă nu chiar atât de bine făcută. El rămăsese la fel. Okuni din Izumo înflorise sub ochii lui şi el

o iubise de la bun început. Sentimentele lui au rămăseseră aceleaşi. Aşadar, i-a mai spus o dată:

— Okuni, nu te-ai schimbat.

— Tu, da. Eşti mult mai încăpăţânat. Şi tu ai îmbătrânit, zise ea, râzând.

De fapt, pe ea n-o îngrijora vârsta, pentru că nu se simţea mai bătrână. Chiar dacă zicea asta, n-o credea. Cu cât dansa mai mult, cu atât dansurile ei transmiteau sentimente mai profunde. Şi-a dat seama de asta în ultima vreme. Când şi-a amintit de dansurile de pe carele alegorice de la sărbătoarea Gion, şi-a propus să le încerce şi ea, ba chiar să le mai aducă figuri noi, să le îmbogăţească, să le facă şi mai vioaie. Numai când se gândea, o treceau fiorii.

Kanji şi Okane s-au întors acasă. La scurt timp, au venit Onei şi Mame, cu Yata în braţe, iar apoi şi-a făcut apariţia Omatsu. Au povestit cu însufleţire cât i-a impresionat sărbătoarea Gion:

parada carelor alegorice, frumuseţea podoabelor, dansurile… Densuke n-avea cum să mai doarmă văzându-i pe toţi atât de încântaţi.

— Da? Ce rău îmi pare c-am plecat!

Se făcuse târziu, aşa că au început să se pregătească de culcare. Sankuro şi Okiku nu veniseră încă. Pe Okuni o frământa gândul.

„Ce se-ntâmplă, oare?” se întreba ea.

În asemenea zile, atmosfera se încinge întotdeauna în oraş. Unii au chiar obiceiul să le ofere băutură trecătorilor încă din ajunul sărbătorii. Cu câţiva ani în urmă, ea însăşi se îmbătase la Uradeyama. O nechibzuită ca Okiku se îmbată şi fără să bea. Ca să se liniştească, Okuni se ruga să-i fie bine fetei.

„Ei i-o fi rău… dar Sankuro pe unde umblă?”

Okuni ştia că bordelurile s-au mutat în Rokujo, însă nu-şi putea închipui cum reuşeau prostituatele să se

descurce printre mormanele de unelte de pe şantier. Mai auzise şi de bordeluri mai mici, împrăştiate prin tot felul de locuri din capitală şi de fetele din albia de la Shijo, de la alte teatre, care agăţau bărbaţi.

„Mi se face scârbă numai când mă gândesc, murmură Okuni, tremurând. Dacă Sankuro se află într-un asemenea loc, nu-l mai consider bărbatul meu. Dacă-l apuca asta cât a fost mai tânăr, cred că înnebuneam. Nici acum nu mi-e uşor… De ce s-o fi schimbat atât de mult?”

Se mai înstrăinase şi Okuni. Uneori privea lucrurile cu detaşare. Nu-l mai simţea atât de aproape pe Sankuro şi, prin urmare, nu voia să se mai îngrijoreze. Dar tot se frământa. Nu mai avea încredere nici în Okiku. Şi totuşi trebuia să se liniştească.

„Dacă Sankuro o ţine-n braţe pe Okiku… care s-a îmbătat? Ce-i rău în asta? Şi eu am fost beată criţă şi m-am trezit pe genunchii lui Densuke servindu-mi drept pernă. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla între noi cât am fost cu minţile plecate. Cu toate c-am ajuns acasă a doua zi dimineaţă, nimeni nu ne-a bănuit că am fi făcut ceva necuviincios. Nimeni nu s-a îndoit de noi vreo clipă. Sankuro a sosit atunci mult după mine… şi tot eu m-am simţit prost.

Ciudat! Cred că acum e o potrivealã că lipsesc amândoi. Fiecare şi-a petrecut ziua în felul lui şi pesemne i-a luat valul celor beţi. Dacă stau şi mă gândesc bine, Okiku a venit aici singură, din Izumo, ca să vândă amulete de la Marele Templu, şi nu s-a rătăcit. Aşadar, n-am de ce să mă neliniştesc din pricina ei. De-acum încolo n-am de gând să-mi mai fac griji nici din cauza lui Sankuro. Dar de unde până unde ideea că Sankuro o ţine-n braţe pe Okiku? Poate pentru că ea s-a schimbat foarte mult şi n-are pic de bun-simţ. De ce am încredere în Densuke, dar nu accept o asemenea situaţie când e vorba de Sankuro?”

Okuni se tot frământa, fără să ajungă la vreun rezultat. Se dojenea, dar în zadar! Singurul lucru limpede era că relaţia ei cu Sankuro se răcise îngrozitor. Căldura înăbuşitoare o împiedica să adoarmă. Din cauza zăpuşelii,

nici roua nu căzuse peste noapte.

Sankuro şi Okiku s-au întors îndată ce Okuni a aţipit. Se perpelise prea mult şi obosise. Toată lumea a dormit prost în noaptea aceea. Chiar şi Mame, care s-a răsucit pe burtă şi a încercat să-şi înăbuşe sforăitul. Doar Densuke a stat de veghe. Dormise peste zi şi-i pierise somnul.

Sankuro şi Okiku s-au dus la aşternuturile lor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Densuke şi-a amintit ce-i spusese Okuni după-amiază. „În ultima vreme nu mai înţeleg ce se petrece-n sufletul tinerelor”. Ar fi vrut s-o întrebe dacă înţelegea ce se petrece-n sufletul bărbaţilor, însă se lăsase păgubaş, prefăcându-se că tuşeşte.

Okuni abia începuse să se îndoiască de cei doi, dar Densuke observase cu multă vreme în urmă că Okiku nu mai mergea la reşedinţa lui Tokio Yamashina. El pricepuse din purtarea lui Sankuro şi din felul în care călca, mândru, că se considera bărbatul tinerei. Densuke descifrase şi în gesturile lui Okiku destule ca să cadă la bănuieli. Îi văzuse de multe ori flirtând, într-un colţ, când Okuni nu se afla prin preajmă. Sankuro se purta deseori cu Okiku de parcă era femeia lui. Fără pic de jenă. Dar se pare că amândurora le era frică de Okuni. Sankuro voia pesemne să scape de certuri. Văzându-l nehotărât, nici Okiku n-avea curajul să se dea în petic. Se temea pesemne să nu fie acuzată că i-a furat bărbatul. Din câte-şi dădea Densuke seama, Okiku încerca să se pună în pielea lui Okuni. Dacă ar fi putut să i-l ia cu forţa, i l-ar fi luat fără remuşcări, dar dacă nu reuşea…

urma să zboare din trupă. Okiku era isteaţă şi trebuia să fie şi prevăzătoare. De răbdare nu ducea lipsă.

Densuke închise ochii şi-şi zise în sinea lui:

„Cât mai zaci, Densuke? Tu de ce nu pui mâna pe ea? Inima lui Sankuro nu mai bate de multă vreme pentru Okuni. Şi inima lui Okuni e departe… ba şi trupul. N-au mai fost împreună… Cea mai bună dovadă e că Sankuro nu mai cântă la tobă când Okuni dansează. Nu că n-ar mai vrea să cânte, dar nu mai poate cânta. Paşii de dans ai lui Okuni nu mai ascultă de ritmul impus de toba lui. Parcă i-

ar împiedica cineva. Ba nu, sar mult peste ceea ce-i poate el oferi. Sunt desăvârşiţi… o minune!”

Densuke părea singurul din trupă care observase. Nici măcar Okuni nu-şi dădea seama de transformare. Iar Sankuro ieşea din discuţie. El stătea tot timpul bosumflat şi n-avea cum să bage de seamă deosebirea.

„Acum e momentul, Densuke! Până nu observă şi Okuni ce se petrece între Sankuro şi Okiku! Ia-o cu forţa! Doar aşa reuşeşti s-o salvezi de la pierzanie. Doar aşa…”

Densuke era foarte tulburat. Şi-a amintit că adineauri ardea tot. Palpitaţiile se înteţiseră. Simţea ceva în gât… Şi-a dus mâna la gură şi a început să tuşească.

Sankuro a plescăit supărat şi s-a răstit la el, în şoaptă:

— Mai termină!

— Ce să termin? întrebă Densuke, răstindu-se.

Sankuro nu se aşteptase la un asemenea răspuns. Densuke nu ridicase tonul la el niciodată.

„O fi visat ceva urât”, îşi zise Sankuro.

N-avea rost o ceartă cu Densuke în ţoiul nopţii, mai cu seamă că se întorsese şi el obosit. Pe lângă asta, ar fi trezit pe toată lumea. Aşa ar fi aflat şi Okuni că a ajuns acasă împreună cu Okiku şi iarăşi ar fi avut certuri cu ea. Sankuro, în calitate de conducător al trupei, nu-l înghiţea pe Densuke, însă nu avea de-ales. Trebuia să-i recunoască toate calităţile. Dacă Densuke vorbise totuşi în somn, nu trebuia să se simtă jignit.

Prima care l-a auzit pe Densuke a fost Okuni. Moţăia, dar l-a simţit pe Sankuro lângă ea. A întins mâna, însă el s-a întors pe partea cealaltă şi s-a mai îndepărtat puţin.

„Ce bine c-a venit! S-a întors singur!” îşi spuse Okuni fericită, deşi pe jumătate adormită.

N-o mai invidia nici pe Okiku în clipele acelea. I se părea chiar firesc să fie şi ea foarte bună dansatoare.

„Pe unde-o fi umblând, aşa beată moartă? Ce proastă am fost! Cum să-mi fac asemenea griji?”

Okuni a scăpat repede de gândurile ce-o copleşiseră până nu cu mult timp în urmă. Câtă naivitate! Nu putea

nici măcar să fie neîncrezătoare. Doar anii trecuseră… însă, pe undeva, ea tot copil rămăsese.

Densuke a avut o noapte grea… n-a închis un ochi.

„Vai de capul meu, ce bărbat mai sunt şi cu!”

Îndată ce se răstise la Sankuro, şi regretase. Spiritul lui bătăios se stinsese precum licuricii în apă. Se dădea repede bătut. Sankuro l-a lăsat în pace, fără să-i dea atenţie, dar pe Densuke îl înfuria cumplit propria prostie… şi pentru că tot timpul se minţise singur că nu vede şi n-aude. Îl măcinau părerile de rău. Şi când o cunoscuse pe Okuni la Baian, ratase ocazia… şi-acum avea s-o rateze… La ce îi slujise că a stat atâta amar de vreme în preajma lui Okuni şi n-a mişcat nici măcar un deget? Nu exista bărbat mai prost pe lume! Merita din plin să se râdă de el.

„Nu sunt bun de nimic… ba da, doar de *Firul tors*! Numai imitaţii! Până şi-n dragoste mă port la fel! îmi vine să-mi dau palme!”

23

În anul 1602, Ieyasu Tokugawa a intrat în capitală, liniştit, fără escortă. S-a instalat degrabă la Castelul Fushimi. Şi-a trimis vasalii pe la nobili ca să vadă cum se prezintă situaţia şi a început să-şi pună la punct toate planurile.

Pe data de 14 ianuarie un cutremur mic a zguduit oraşul Kyōto. Atunci, statueta îngropată într-unul din tumulii shogūnilor de pe vârful Kachozan, situat pe versantul de miazăzi al muntelui Higashi, a ţipat puternic, ecoul ajungând până în centrul oraşului, iar o porţiune din tumul a luat-o la vale. Deşi cutremurul a fost uşor, lumea s-a speriat, luându-l ca semn de rău augur.

În timpurile de-altădată, când împăratul Kanmu[80] a mutat capitala de la Nagaoka la Kyōto, în 794, îi adusese ca ofrandă zeităţii protectoare o statuetă din lut cu armură şi coif, cu arc şi săgeţi, îngropând-o pe o colină din partea de răsărit a capitalei. Povestea rămăsese din bătrâni. Se ştia că, la cataclisme, statueta răsuna, iar tumulul se mişca.

---

80 781-806.

Locuitorii capitalei şi-au amintit toată povestea, răspândită întâi de clanul Taira, apoi de Minamoto. A circulat mai departe până în vremea samurailor, iar mai târziu, printre shogūnii Ashikaga din perioada Muromachi. Toată lumea ştia că ultimul shogūn, Yoshiaki Ashikaga, dobândind protecţia suveranului Hideyoshi, a devenit sfetnicul apropiat al acestuia. La procesiunea în vederea cuceririi Chinei, se remarcase prin fapte deosebite.

Pe data de 12 februarie, împăratul Goyozei i-a conferit lui Ieyasu, până atunci doar Senior Păstrător al Micului Sigiliu, titlurile de Ministru de Dreapta, Conducător al Clanului Genji, Protector al Academiilor Junna şi Shogaku, şi totodată pe cel mai râvnit dintre toate, Sei Tai Shogūn Comandant Suprem al Forţelor de Expediţie împotriva Barbarilor. Doi nobili de rang înalt Kanekatsu Hirohashi şi Mitsutoyo Kanjuji – au condus un alai impunător, de la Palatul Imperial până la Castelul Fushimi, pentru a face cunoscută în toată capitala proclamaţia împăratului şi pentru a-i duce daruri deosebite lui Ieyasu. Lumea a început să vorbească despre o nouă „eră a shogūnilor”.

— De ce împăratul l-a numit *kubo* pe Ieyasu? înseamnă tot shogūn, nu-i aşa? îi întrebă Okuni pe Densuke şi pe Kanji, nedumerită.

Ştia foarte bine că Sankuro ar fi lămurit-o pe deplin, însă în ultima vreme se ferise să-l mai întrebe ceva”.

— Pe vremuri, cel mai înalt rang era cel de *kubo.*

— Prin urmare, e totuna cu suveran?

— Cam aşa ceva.

— Şi-atunci de ce nu-i zice suveran?

Okuni ar fi vrut să mai obţină nişte lămuriri de la Sankuro, însă el a plecat în grabă la Fushimi ca să se asigure că zvonurile erau adevărate. La întoarcere, era schimbat la faţă.

Sankuro ştia prea bine că titlul de Sei Tai Shogūn, primit de shogūnul Takauji Ashikaga[81] în anul 1338, după modelul dinastiei Hokucho, s-a păstrat peste două sute de

81 1305-1358.

ani, până la alungarea lui Yoshiaki Ashikaga[82] de către Nobunaga, în anul 1573. Conducătorii din perioada respectivă s-au mai numit şi *kubd.* Începând cu al doilea shogūn din clanul Ashikaga, Yoshimitsu3, trupa Kanze a cunoscut o mare înflorire, după înfiinţarea ei de către Kan a-mi, renumitul actor şi dramaturg al trupei Yamato Sarugaku. Fiul acestuia, Zeami, s-a bucurat de protecţia shogūnului, care îl copleşea cu daruri, fiindu-i şi iubit în acelaşi timp. Se spune însă că nu acest fapt l-a propulsat ca mare artist, ci în primul rând talentul lui înnăscut. Oricum, tatăl şi fiul au întemeiat trupa Kanze şi tipul de artă pe care o cultivau. Timp de două sute de ani au fost de departe cei mai buni artişti, bucurându-se de sprijinul a paisprezece generaţii de shogūni Ashikaga.

Au venit vremuri neprielnice, într-o perioadă de mari frământări, gloria de altă dată apunând odată cu plecarea trupei Kanze în provincie. Sankuro era disperat. Ar fi dat orice să o poată reînvia, dar nu până-ntr-acolo încât s-o însoţească în locuri uitate de lume. El voia să rămână în capitală. Tânjea să se apropie de suveran. Prin urmare, a ales să-şi trădeze trupa.

În mai puţin de douăzeci de ani, lucrurile s-au schimbat cu totul… lumea s-a-ntors cu susu-n jos. Ieyasu Tokugawa, din simplu guvernator al provinciei Mikawa, a ajuns shogūn, iar trupa Kanze, pe care o luase la vremea aceea cu el, se afla iarăşi la loc de cinste – trupa Casei Tokugawa, instalată la Castelul Fushimi.

Sankuro s-a simţit la fel de lovit în amorul propriu ca atunci când a fost alungat de la bordelul Tinere de Calitate din cartierul Yanagi. Ba nu, lovitura era mai mare… şi-l durea îngrozitor. Douăzeci de ani de eşec continuu… ani de ghinion. Părea complet neputincios.

Reveniseră timpurile lui *kubd.*

În faţa unui adevăr atât de cumplit, Sankuro simţea că i se taie răsuflarea. Era palid şi răvăşit. Se simţea mai prăbuşit decât reşedinţa Juraku după ce-a fost dărâmată… făcut ţăndări… fărâme… Parcă şi-ar fi pierdut complet

82 1537-1597.

capul. El, care ar fi putut acum cânta la tobă în trupa Kanze, nu în albia râului. Cum de-a trecut norocul pe lângă el?

— Omatsu, du-te şi cumpără-mi sake!

Fiind ziua-n amiaza mare, fetei i s-a părut că n-a auzit bine şi l-a întrebat, mirată:

— Ce să cumpăr?

— Sake! Hai, mişcă repede!

Sankuro i-a aruncat banii şi, după plecarea ei, s-a tot învârtit prin căsuţă ca un leu în cuşcă. Membrii trupei au înmărmurit. Până şi Okuni se mira de starea lui. Le plăcea sakeul la amândoi, dar nu se atingeau de el ziua, când aşteptau spectatori. Se mai răsfăţau uneori seara, după ce se asigurau că nu mai venea nimeni. Oricât de supărat, Sankuro nu cântase niciodată băut. Pentru el, toba era un obiect sacru.

Când s-a-ntors Omatsu, a strigat:

— Hai, cine-mi toarnă?! Okiku, ce mai stai!

S-a aşezat cu picioarele încrucişate pe rogojina spectatorilor, din centru, şi s-a pus pe băut. Şi Okiku îl privea nedumerită, dar n-a îndrăznit să spună nimic văzându-l atât de furios.

Când s-a apropiat ora la care urma să vină lumea, Kanji a bătut clopotul, iar Mame, toba. Fetele au început să cânte. Aşa obişnuiau să-şi poftească spectatorii să intre în teatrul lor.

— Sankuro, vino aici! îl rugă Okuni.

— Vezi-ţi de dansul tău şi lasă-mă-n pace! De azi încolo, sunt spectator. Dacă nu m-a chemat suveranul şi nu mă invită nici *kubo,* eu nu mai fac altceva decât să asist la reprezentaţiile altora.

Deja se îmbătase. Era palid, avea ochii injectaţi şi privea în gol.

Au început să apară spectatorii. Okuni l-a lăsat pe Sankuro în plata Domnului şi s-a dus în culise. Mai avuseseră spectatori beţi la asemenea reprezentaţii, aşa că Sankuro a trecut neobservat. Unii aduceau chiar băutură şi beau în timp ce priveau.

Cobor pe vâltoarea Râului de lacrimi amare, Cu alţi ochi.

Perna e udă de lacrimi. Norii grăbiţi Plimbă luna. Inima îndrăgostită Hoinăreşte fără ţintă.

Se schimbau în fiecare an cuvintele pentru Nenbutsu Odori, adaptând versurile unei melodii la modă. Când Okuni îşi scoase mantia neagră şi pălăria şi începu să danseze, lovindu-şi poalele chimonoului cu călcâiele, spectatorii aplaudară cu frenezie. Alţii o aclamau sau cântau împreună cu ea. Sankuro, din mijlocul lor, o privea cu ciudă... ba nu, cu ură. Pufni pe nări, ca Baian, şi se strâmbă.

„Ce tâmpit am fost că mi-am irosit atâţia ani cu ea! Nu pricepe nimic”.

Mai luă o înghiţitură de sake şi închise ochii ca să-şi şteargă imaginea ei din minte. Era tare prost dispus.

„Baian mi-a băgat-o pe gât pe Okuni asta! Să fii al naibii, Baian!”

Sankuro îl bombănea pe Baian cu toate că murise cu mult înaintea suveranului. Îşi aduse aminte cum le-a întors spatele la podul de la Gojo. Parcă fusese ieri. Timpul trecuse foarte repede.

„Să fii al naibii, Baian!”

Regretele nu conteneau. Blestemele aşijderea.

„Mi-am irosit viaţa lângă o proastă! Oi fi avut orbul găinilor…” îşi spuse zeflemitor.

Nu-i putea ierta anii pierduţi cu ea. Închise iarăşi ochii şi mai dădu o ceşcuţă de sake pe gât, încercând să-şi înece amarul în băutură.

La apariţia pe scenă a lui Densuke cu său *Firul tors,* spectatorii au izbucnit în râs. La fel şi Sankuro, căruia i se părea tare caraghios.

„Doamne, ce tâmpit! Tâmpit de-a binelea!”

Sankuro şi-a dat seama că Densuke era îndrăgostit de Okuni. Bănuise de la bun început. Însă tot atât de bine ştia că nu avusese curajul s-o atingă nici măcar c-un deget. O ura, dar nici altuia nu i-o lăsa!

Un ropot de aplauze a izbucnit după ce Densuke s-a

răsucit cu măiestrie, încheindu-şi astfel dansul. Sankuro a înălţat din umeri, dispreţuitor.

Mânia i s-a risipit însă ca prin minune când a zărit-o pe Okiku.

„Ce drăgălaşă e! Mi-a suspinat la piept ca o păsărică. Mi-a mărturisit că se aştepta s-o iubesc… că până la mine n-a ştiut ce-nseamnă dragostea… că vrea să danseze pentru un public de elită… m-a rugat s-o învăţ… Şi-a dat mereu silinţa. Of, dacă aş lua-o de la capăt cu ea, ar fi cu totul altceva!” îşi zise el.

Tânjea după un nou început. Năzuia să avanseze, să fie invitat la Palat şi la nobili, la negustori de seamă. Ar avea mai multă ambiţie, iar concurenţa s-ar dovedi mai puternică decât la Shijo.

Sankuro a simţit deodată că se-nvârte totul cu el. A încercat să se ridice, dar fără sorţi de izbândă. S-a gândit o clipă că şansa putea să-i surâdă dacă Ieyasu a ajuns *kubd.*

— Okiku, vino-ncoa’!

A chemat-o tocmai când se pregătea să iasă din scenă.

Okiku a înlemnit, spectatorii au rămas uimiţi. Când a coborât, au început s-o aplaude ca nebunii. Mâinile dornice s-o atingă se întindeau cu disperare. Bărbaţii, stârniţi de apropiere, au înaintat, strigând… şi au înconjurat-o. Mâinile străine care încercau s-o pipăie au împiedicat-o să ajungă la Sankuro.

— Ne vedem afară, îi strigă ea, fugind înapoi pe scenă.

Spectatorii aplaudau cu frenezie. O aclamau, ţipau…

Okuni n-avea cum să ignore ropotul de aplauze. Sankuro, beat, a chemat-o la el… pe Okiku. Ea a coborât de pe scenă, dar s-a întors pentru că nu putea trece de lume. Okuni a rămas locului, înmărmurită. Cel mai mult o deranjau aplauzele. Semănau cu cele primite de ea când îşi scotea mantia, apărea în chimonoul colorat… şi începea să danseze sprinten. Ba nu, mai puternice. Pesemne că spectatorii care veneau deseori la teatrul lor se obişnuiseră cu ea… îi cunoşteau deja toate mişcările…

ştiau că o să se transforme din călugăr în femeie. Prin urmare, nu mai avea cu ce să-i surprindă.

„Nu mă dau bătută nici moartă! Okiku, fii sigură că nu mă las!” îşi zise ea, scrâşnind din dinţi.

Îi recunoştea calităţile, dar nu voia să fie o a doua Oan.

— Ah!

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Densuke îngrijorat.

Tocmai se schimba şi l-a surprins ţipătul ei.

— Nimic!

Pe Okuni au trecut-o fiorii, însă şi-a revenit imediat. Cel puţin aparent. Inima îi bătea nebuneşte în continuare. Îndoiala şi disperarea puneau treptat stăpânire pe ea… ca un nor negru ce brăzdează brusc cerul.

Şi-a amintit de înfruntarea cu Oan în căsuţa ei. Fusese o vară călduroasă. Curgeau apele pe amândouă. Atunci, Sankuro o preferase pe ea.

„Pentru că eram mai tânără şi dansam. Aveam două atuuri. Oan nu era nici măcar frumoasă. Sankuro i-a spus în faţă că mă prefera pe mine”.

Oan, geloasă pe Okuni, îşi ieşise din minţi. La propriu. Okuni se aflase de la bun început pe o poziţie superioară. Uneori regreta şi se ruga pentru sufletul ei… La fel ca pentru al mamei.

„Okiku şi Sankuro. Cum de nu m-am gândit nicio clipă?! Sub nasul meu! Nu-mi dau seama când s-au combinat. Dragostea lor o fi înmugurit tam-nisam… apoi a înflorit… tot mai mult. Eu nu sunt Oan. Şi nici n-am să fiu vreodată!”

Okiku era mai tânără şi era firesc ca Sankuro s-o prefere. Pe urmă… Okiku nu se sfia când venea vorba de bărbaţi. Concura cu Okuni la inima lui Sankuro fără nicio jenă. Nu-i era ruşine nici să întindă mâna după veşmintele altora. Şi imită tot ce-i frumos. Voia să fie cea mai grozavă, să n-o întreacă nimeni.

Okuni tremura toată şi-i clănţăneau dinţii. I se pusese un nod în gât. Simţea cum îi năvăleşte sângele în obraji. Ar fi fost bine să poată sta de vorbă cu cineva, să-şi descarce

inima.

„Eu nu sunt Oan. Pe mine nu mă doboară Okiku. Eu dansez mai departe. Nu mă las pradă disperării. N-o să înnebunesc!”

Urmărindu-i chipul cu atenţie, aveai impresia că-i auzi strigătele de deznădejde din suflet. Îşi repeta în gând, obsedant, acelaşi lucru. De nenumărate ori. Cu pumnii încleştaţi şi privirile rătăcind în gol. Era hotărâtă să nu renunţe. N-o învingea nimeni cu una, cu două.

Când a observat ce se-ntâmpla, şi-a dat seama că restul trupei ştia de mult de relaţia celor doi. Densuke părea cel mai îngrijorat. Stătea ca pe spini. Îşi reproşa că nu făcuse nimic pentru Okuni, cu toate că-i era limpede că nu se va da bătută precum Oan. Din ziua aceea, Okuni cea luminoasă s-a închis în ea. Nu mai cânta decât la reprezentaţii, nu mai vorbea. Nici nu prea mai mânca. Mâncarea i se oprea în gât. Slăbea văzând cu ochii.

Sankuro s-a pus pe băut zi şi noapte. Nimeni nu-l mai putea opri. Devenise tot mai violent. Nu se mai suporta nici el… cel puţin, aşa dădea impresia.

— Okiku! Hai!

Momentele de trezie durau prea puţin. Şi-atunci o chema pe Okiku, fie că se afla în toiul spectacolului, fie că era noapte… O lua cu el şi ieşeau.

— Okiku, există un *kubd,* ştiai?

— Cine? Suveranul?

— Nu, nu suveranul e *kubd…* Okiku e! strigă el, scuturând-o de umeri. Trupa Kanze e la Fushimi! continuă el, îndurerat, frecându-şi obrazul de pielea lui Okiku.

— Sankuro!

Okiku nu prea ştia ce-l frământă. O încânta că el nu se sfia să-i arate deschis dragostea, că-şi descărca sufletul în faţa ei. Nu-şi mai încăpea în piele de fericire, simţindu-se mai presus de Okuni.

— Sankuro! Cântă la tobă pentru mine! Uită de suveran şi de *kubd.* Lasă trupa Kanze! împăratul e mai presus decât toţi. Dacă o să cânţi pentru el, nu mai ai nevoie de nimic.

Sankuro o privea uimit. Tânără şi frumoasă… şi câtă hotărâre! O iubea. Nici nu şi-ar fi imaginat vreodată că avea să fie atât de îndrăgostit. Okiku habar n-avea de trupa Kanze… de tradiţia vechii arte… a trupei… a spectacolelor de Sarugaku. Aflase doar câte ceva de la Sankuro. Totuşi, faptul că-i propunea acum să cânte şi să danseze pentru împărat, nu pentru *kubo*, era o dovadă a dorinţei ei de împlinire, sub protecţia lui.

„Ce drăguţă e! Trebuie să-i fac un copil! îşi zise în sinea lui, strângând-o şi mai tare în braţe. Trebuie să devin un Kan a-mi.

I I I IHHHI

Iar copilul nostru să fie Zeami. O s-o luăm de la capăt. Eu cu ea. Trupa întemeiată de noi va supravieţui sute de ani!”

— Sankuro! Iubitul meu!

Okiku credea cu adevărat tot ceea ce zicea. L-a încolăcit cu mâinile şi picioarele, lăsându-se pradă pasiunii.

„Am învins-o pe Okuni. Mi-e limpede că sunt aleasa lui”.

Okiku plutea de fericire.

S-au întors la ai lor, îmbrăţişaţi. Okiku nu se mai temea de Okuni. Nu-i păsa chiar de nimeni. Sankuro dorea să arate că e bărbat. Se lăsă de băutură şi conduse mai departe trupa, mândru. Când bătea la tobă, acompaniind-o pe Okuni, găsea mereu ceva de comentat. Îi făcea întruna observaţii. După ce plecau spectatorii, se apuca să repete împreună cu Okiku.

Densuke, Kanji şi Mame dezaprobau purtarea lui, însă n-aveau încotro. Nu puteau interveni. Okuni strângea din dinţi. Nu voia să se dea bătută.

— Densuke, îmi cânţi? îl întrebă ea, cu un glas sfâşietor.

— Cum să nu! răspunse el prompt.

Se apropie furtuna, în golfuleţ

Se greblează acele de pin, Apoi se-adună. Dacă nu ard, Nu iese fum. Şi totuşi, iese…

Era un cântec vechi ce însoţea ritualurile agricole, aparţinând genului Dengaku. Densuke l-a interpretat cu forţă. L-a tot cântat şi, la un moment dat, a început să danseze. Nu *Firul tors,* ci un dans puternic, bărbătesc. Densuke spera din tot sufletul să-i schimbe starea de spirit. Lui Okuni îi priise cântecul. Şi dansul. Dacă nu mai ardea iubirea-n în inima ei, n-avea de ce să se mai amărască… nu mai ieşea nici fum. Okuni se simţea ceva mai liniştită.

„Pesemne că nici dragostea lui Sankuro şi Okiku nu va arde prea mult… va rămâne doar fumul, îşi zise ea. Totuşi, Okiku e puternică. Se impune mai mult decât am făcut-o eu vreodată.

Pe urmă, ea a crescut pesemne la şcoala lui Tokio Yamashina şi acesta o fi învăţat-o meserie într-ale amorului. De câte ori nu se grozăvise cu asta!”

Okuni nu-şi dădea seama ce s-a întâmplat pe urmă şi nici n-a avut curajul să întrebe. O obsedau din când în când vorbele lui Okiku: „Doar de femeie depinde dacă bărbatul stă lângă ea mai mult sau îi dă papucii imediat”.

Okuni încerca să-şi închipuie relaţia fetei cu Tokio. Nu-şi putea însă imagina cum a-nceput amorul nebun al lui Sankuro. Un timp a fost groaznic… îmbătat de farmecele ei, dar şi de sake.

„Mai bine mă calmez şi pun capăt frământărilor. Aşa, nu ajung nicăieri”, îşi zise în sinea ei, închizând ochii.

Trebuia să se obişnuiască şi cu atitudinea ciudată a lui Sankuro, ori de câte ori cânta pentru ea. Nu-i intra cu nimic în voie.

— Nu-nţelegi? Coboară puţin şoldurile. De câte ori să-ţi repet? Crezi că aşa se atrag spectatorii? Nu ţi se pare că eşti prea încrezută? Proasta naibii!

Nu-i tăcea gura o clipă. O jignea mereu. Okuni strângea din dinţi şi îndura. N-avea de ales. Cu toate strădaniile, nu reuşea să danseze cum îi spunea Sankuro. N-o asculta trupul. Şi-a dat foarte repede seama de asta. Braţele ei se ridicau şi corpul se întindea, respirând libertate. Dansul ei plin de viaţă îşi avea izvorul în paşii

lipsiţi de griji din timpul copilăriei… când dansa în nisipul din albia râului Hii. Spectatorii din Shijo îi simţeau fericirea în mişcările mâinilor şi picioarelor. Cântau şi dansau împreună cu ea pentru că îi împărtăşeau bucuria. Trupul lui Okuni refuza să se îndoaie şi să se aplece cum îi ordona Sankuro. Îi fusese greu şi pe vremea când abia ajunsese la Baian. Cât de chinuitoare se dovediseră repetiţiile şi-atunci… însă pe vremea aceea îl iubise din tot sufletul. Ceea ce dorise Sankuro s-o înveţe era un fel de dans ritual… mai vechi. Încerca să i-l impună şi acum. Şi ei, şi lui Okiku. Okuni nu-l considera învechit, dar nu-i plăceau poziţiile rigide din teatrul No care sugerau slugărnicie. Trupul ei refuza să se plece cu umilinţă, ca în faţa nobililor. Mişcările ei erau ample, ritmul vioi şi ocupa toată scena. Uneori se gândea că i-ar fi plăcut să poată zbura sau să ţâşnească măcar până la acoperiş. N-ar mai fi ascultat de toba lui Sankuro, care o aducea înapoi cu picioarele pe pământ. Voia să danseze după pofta inimii, nu după modelul pieselor No de altă dată.

Okuni a observat că dansurile lui Okiku, pe ritmul tobei lui Sankuro, aveau din ce în ce mai puţine gesturi ample. Parcă şi ea se micşora odată cu paşii de dans. N-o avantaja deloc poziţia aceea de respect exagerat, la care o obliga Sankuro. Mişcările ei păreau ţinute în frâu de bătăile rigide ale tobei. Dar asta nu însemna că renunţase să-şi dea aere.

„Nu e bine, fata mea! îi venea lui Okuni să strige. Nu aşa se dansează! Trebuie să-ţi întinzi corpul când dansezi, în salturi uşoare. Dansul e complet diferit de mişcările simple ale teatrului No pe care le înveţi de la Sankuro! Okiku! Nu aşa! Aminteşte-ţi cum săreai din piatră-n piatră când scoteai apă din râul Hii! Aceia sunt paşii! Okiku! Greşeşti teribil!”

Okuni îşi înăbuşea strigătele. Sankuro o instruia pe Okiku la fel cum o învăţase şi pe ea cu aproape douăzeci de ani în urmă, la templul lui Baian… cu aceleaşi intenţii. Okiku se supunea. Cei doi repetau cu şi mai multă râvnă… uneori păreau la capătul puterilor, dar nu se lăsau.

Okuni îşi simţea inima grea. Tot mai grea. Okiku pierdea treptat din graţia mişcărilor… şi aplauzele se răriseră. Mult. Ce-o fi în capul fetei? Chiar crede că spectatorii din albie sunt doar nişte gunoaie? Era îngrozitor de înfumurată. Îngâmfarea n-are cum să-i aducă succes. Nici prin cap nu-i trece să se gândească vreun pic la reacţia publicului. De fapt, în faţa bătăilor puternice ale tobei, ea se făcea mică, se încordează, îi dispar cu totul firescul, gesturile elegante, extazul. Spectatorii priveau acum alt spectacol.

După ce s-a mai potolit puţin, Okuni şi-a dat seama că aveau să-şi piardă publicul. Pe zi ce trece devenea tot mai nervoasă.

În toiul înfloririi cireşilor, Kanji a auzit un zvon:

— Soţia oficială a lui Hideyoshi Toyotomi i-a ţinut o slujbă de comemorare la Templul Toyokuni, unde se afla şi mausoleul înălţat în memoria acestuia.

— Care soţie?

— Soţia fostului suveran.

— Nishinomaru de la Fushimi?

— Nu, nici vorbă. Nu concubina. Aia e la Castelul Ōsaka. Fosta soţie locuieşte undeva în capitală… de multă vreme.

Văduva lui Hideyosbi s-a dus la templu, pentru slujbă, pe ploaie. Situaţia familiei Toyotomi fiind nesigură, parcă ar fi dorit să-i transmită ceva răposatului. Cel puţin aşa se zvonea. După bătălia de la Sekigahara şi mai ales după investirea lui Icyasu cu noul titlu, existaseră tot felul de frecuşuri între cele două neamuri. Lumea punea calamităţile pe seama sufletului neîmpăcat al lui Hideyosbi. De la Anul Nou şi până pe data de 10, cutremurele mici s-au ţinut lanţ; pe 1 aprilie, în pofida vremii frumoase, s-a întunecat brusc. Eclipsa de soare petrecută chiar în miezul zilei a stârnit groază. Se gândeau cu toţii că ritualul de la templu a urmărit să împace sufletul fostului suveran. După ce l-a investit pe Ieyasu cu titlul de Comandant Suprem al Forţelor de Expediţie împotriva Barbarilor, împăratul a simţit nevoia să aducă şi

el o ofrandă sufletului celui dispărut, în luna a doua a anului a trimis un mesager la Hideyori, fiul lui Hideyosbi, aflat la Castelul Ōsaka. I-a oferit ca dar imperial două monede de aur. În societatea nobililor, începând cu cei de la Palat, se obişnuia să se azvârle cu bani în dreapta şi-n stânga. Cu atât mai caraghios părea darul de două monede la investitura cu titlul de *kanpaku* a lui Hideyori. Şi venea tocmai din partea Palatului Imperial! Se zvonea totodată că între vasalii lui Hideyosbi rămaşi în viaţă s-au iscat nemulţumiri vădite. Hideyori şi mama lui din Ōsaka aveau şi ei supărările lor. Nu erau semn bun nici intrigile apărute între foştii vasali ai lui Hideyosbi, care trecuseră de partea lui Ieyasu după tatălia de la Sekigahara.

În albia de la Shijo nu se ştia aşa ceva. Kanji a auzit doar că văduva fostului suveran s-a dus la Templul Toyokuni de pe muntele Amida, pe ploaie. Au ieşit s-o vadă clevetitorii. De la ei a aflat Kanji vestea.

— E aproape. Hai să vedem şi noi procesiunea, Densuke!

— Bine.

— Dacă mergeţi voi, merg şi eu, zise Kanji.

Până la urmă, li s-au alăturat şi Okane, Mame, Onei şi Omatsu. Okiku i-a privit cu dispreţ. Sankuro nu părea interesat. Pentru el, „suveran” însemna Ieyasu. N-avea niciun sens să bată drumul până la Toyokunibyo. I se părea mai importantă apariţia la Castelul Nijo a celor patru trupe de teatru No decât cutremurul şi eclipsa de soare. Ieyasu a invitat nobili şi *daimyō* de seamă la spectacolele care au ţinut trei zile. Cele mai multe din cele nouă piese prezentate le-a interpretat actorul principal din Kanze, favoritul amfitrionului. Ieyasu a oferit câte un veşmânt nou fiecărui membru al trupei, de la primul până la ultimul interpret. Se spunea că Ieyasu a făcut două grămezi de patru sute de monede de argint, în stânga şi-n dreapta scenei, iar în ultima zi, conducătorul trupei Kanze şi membrii ei au primit drept răsplată cam două sute cincizeci de chimonouri de mătase. Dărnicia shogūnului a surprins cu atât mai mult, cu cât se ştia că era nespus de

zgârcit. Pe vremea fostului suveran, care favorizase trupa Konparu, Sankuro rămăsese în umbră. Acum, când trupa din care făcuse parte se afla pe culmile gloriei, el stătea şi bătea toba în albia de la Shijo. Fierbea de furie.

Okuni l-a lăsat pe Sankuro în capitala întunecată ca inima lui şi a pornit spre muntele Amida. Aici fuseseră înălţate mausoleul şi pagoda cu cinci etaje în memoria fostului suveran. Poarta Paradisului de la intrarea în templu, recunoscută pentru frumuseţea şi semnificaţia ei, atrăsese neîntrerupt vizitatori. O poartă maiestuoasă, viu colorată, cu modele desăvârşite… pasărea kalavinka şi zeiţa protectoare plutind printre norii în cinci nuanţe. O adevărată minune a creaţiei. Aşa şi-o imaginase Okuni din descrieri. Simţise că pluteşte în văzduh. Se închipuise dansând nestingherită, cu braţele întinse către cer. Mai liberă şi mai sprintenă decât în albia râului.

Acum privea dezamăgită. Poarta fusese demontată cu un an în urmă şi mutată pe o insulă mică din ţinutul Omi. Nu mai avea cum s-o vadă. După ce urcase până-n vârf… Prezenţa fostului suveran, ştearsă fără urmă, până şi prin înlăturarea Porţii, era o altă deziluzie.

La templu încă se mai ţineau ritualuri religioase şi slujbe comemorative. De la Castelul Ōsaka participa un reprezentant de-al lui Hideyori, însă nimic organizat din partea Curţii Imperiale. În plus, cei care se bucuraseră de protecţia lui Hideyoshi dar trecuseră de partea lui Ieyasu se fereau să-şi facă apariţia în acest loc. Aşadar, era pustiu. Fiind şi o zi ploioasă, în preajma Templului Toyokuni nu se afla nimeni.

După ce trăise cu toată fiinţa ritualul Usokae, Okuni nu vedea rostul sărbătorilor fără strălucire. Ei îi plăcea să simtă intens orice. Azi a plecat din albie ca să scape de durerea din sufletul ei provocată de relaţia dintre Sankuro şi Okiku… de modul în care se purtau cu ea în ultima vreme. Îşi închipuia că avea să vadă ceva interesant la Toyokunibyo. Liniştea apăsătoare de-aici o copleşea cu atât mai mult. Lumea nu mai era cum a fost… se schimba nespus de repede.

— Eu plec, zise ea.

Se răsuci pe călcâie şi a ţâşnit în jos pe treptele abrupte. Densuke, Kanji şi fetele n-au putut ţine pasul cu ea. Parcă zbura. Sărea câte două-trei trepte deodată. Aşteptările îi fuseseră înşelate. Mişcările ei bruşte sugerau furia ce o stăpânea. Îi tremurau mâinile şi picioarele şi nu se putea stăpâni. Fugea ca o nebună. Alerga fără oprire prin ploaia măruntă. Sânii îi săltau şi lumea se uita după ea. Nu voia decât să fugă, să fugă mâncând pământul. Capul i se golise de toate celelalte gânduri. Părul lung, pe care nu-l tăiase niciodată, i se despletise şi flutura ca un voal întunecat. Cei care o vedeau se întorceau nedumeriţi.

„O fi nebună?”

Okuni a coborât în fugă muntele Amida, a trecut în grabă pe lângă Templul Kenni, a străbătut aleea cu cireşi, a cotit-o spre apus şi nu s-a mai oprit până la Shijo. Ajungând pe malul râului Kamo, s-a prăbuşit epuizată. A luat apă în pumni şi s-a clătit pe faţă. Nici ea nu înţelegea de ce alergase aşa. Era udă leoarcă de la ploaie, cu părul răvăşit. Ar fi avut nevoie de un pieptene. Şi-a răsfirat degetele şi a reuşit, într-un târziu, să-l descâlcească. S-a ridicat, îndreptându-şi frumos chimonoul. Avusese de gând să se întoarcă direct acasă şi să se schimbe, dar se ruşinase de ţinuta ei şi se oprise mai întâi să se aranjeze. A pornit apoi cu paşi repezi spre teatru. Când ploua şi nu veneau spectatori, uşa din faţă stătea încuiată. A intrat, uşor, prin spatele scenei. Se simţea la ea acasă. De mai bine de zece ani dormea şi dansa acolo.

Fiind în toiul zilei, era lumină, în pofida ploii. Acoperiş exista doar deasupra scenei. S-a oprit dintr-odată ca trăsnită, văzând perechea strâns îmbrăţişată.

Nu doar Okuni a înlemnit. Okiku şi-a dat seama prima de prezenţa ei. Apoi, s-a întors şi Sankuro. Au sărit amândoi în picioare ca arşi.

Okuni a rămas nemişcată. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nu-i trecuse prin cap nici în visele cele mai urâte. Cu toate astea, nu se gândea să se mişte de-acolo. Trupul ei atât de mlădios înţepenise brusc, de parcă i-ar fi ruginit

toate încheieturile. Îi privea încremenită pe cei doi, care se îndepărtaseră unul de altul.

„Nu eu am să plec de-aici!” îşi zise în sinea ei.

— Hai, continuaţi! Doar sunteţi pe scenă, nu-i aşa? Vreau să urmăresc spectacolul până la capăt!

A simţit un nod în gât, însă a reuşit să încheie ce-avea de zis. Nici ei nu-i venea să creadă că avusese atâta curaj. Okiku, care până atunci stătuse cu spatele la ea, s-a întors, speriată, aranjându-şi chimonoul.

Timp de câteva clipe s-a lăsat o linişte cumplit de apăsătoare. O linişte de mormânt.

Sankuro a rupt tăcerea:

— Nu mai vorbi prostii!

A ţâşnit pe uşă, ca de obicei, cu un rânjet sarcastic în colţul gurii. Okuni nu s-a întors să se uite după el. Continua să stea ţeapănă.

Okuni şi Okiku. Rămăseseră doar ele. Okiku s-a aşezat în mijlocul scenei. Se uita într-o parte şi nu scotea un cuvânt, de parcă rivala ei n-ar fi meritat nici măcar atât. Okuni, udă leoarcă, s-a dus spre locul spectatorilor din zilele senine. O străfulgera cu privirea pe Okiku. Nu prea ştia ce să-i spună. Bănuia de multă vreme că relaţia dintre cei doi devenise mai strânsă, dar acum nu putea nici să fie supărată, nici să-i reproşeze fetei ceva. Nu mai era furioasă pe Sankuro şi n-o ura pe Okiku. Avea capul golit de gânduri şi trupul ţeapăn. Atât. Rămăsese parcă fără sentimente după fuga aia nebună. Ea să fie de vină? Nu simţea absolut nimic.

— M-am udat, m-am udat din cap până-n picioare!

— Ploaia de pe vremea cireşilor!

— Sunt ud leoarcă, dar nu mă deranjează!

Primul a dat buzna Kanji. Porniseră cu toţii imediat după Okuni. Fetele şi-au curăţat degrabă tălpile şi au urcat pe scenă. Apoi, şi-au pus haine uscate pe ele. Bărbaţii s-au dezbrăcat până la brâu şi au început să se şteargă bine pe cap, pe braţe, pe spate. Densuke a sosit ultimul. Arăta extenuat. El a observat că Okuni stătea nemişcată în veşmintele ei ude. I s-a părut ciudat. A bătut-o pe umeri,

zicându-i:

— Măi, să fie, eşti ca o floare de piersic!

— Adică?

— O crenguţă de piersic înflorit, frumos împodobit. Densuke şi-a luat special un ton cântat. Era un vers din

Yokihi, o baladă cunoscută şi îndrăgită, care narează frumuseţea unei prinţese chineze, chipul ei fiind asemuit cu floarea cea mai frumoasă. Un cântec dificil. Okuni ştia despre ce e vorba, însă ceilalţi nu-l înţelegeau, cu toate că râdeau prosteşte. Okuni a reacţionat în cele din urmă printr-un oftat adânc. Când a ridicat privirea, a constatat că Okiku dispăruse.

Okuni ţinea ochii deschişi. Nici măcar nu clipea. Nu-i închidea de teamă că o să-i vadă din nou pe Sankuro şi Okiku îmbrăţişaţi. N-avea încotro. Altfel intra în panică, deşi îşi repeta la nesfârşit: „N-ai priceput? Tot nu înţelegi că nu mai e nimic de făcut?”

„Urât! îi scăpă printre dinţi. De fapt, ce e urât? Că s-au îmbrăţişat? Că un bărbat şi o femeie se plac? Că eu sunt într-o stare absolut îngrozitoare?”

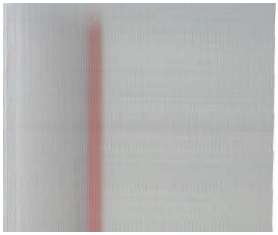

Illllfil.

Okuni nu mai pricepea nimic. Viaţa i se părea iadul pe pământ. Nu ştia a cui e vina. Singurul lucru de care-şi dădea seama acum era că ajunsese în iad. Un iad mult mai înfiorător decât cel în care intrase atunci când a aflat de relaţia lui Sankuro cu Oan. Aproape insuportabil. Durerea i se revărsa prin toată fiinţa. Părăsită de omul iubit, nu putea decât să supravieţuiască prin dans.

A doua zi s-a făcut vreme frumoasă, de parcă s-ar fi sfârşit brusc un vis urât. Trupa lui Okuni s-a apucat să scoată lucrurile la primenit. Erau siguri că se vor bucura iarăşi de oaspeţi.

Okuni tremura. Dacă veneau spectatori, trebuia să danseze. Se întreba dacă va reuşi să fie la înălţime în starea ei de spirit. Va dansa… altfel s-a zis cu ea. Arăta cumplit de palidă, iar buzele roşii aproape că-i sângerau de cât şi le muşcase… îşi dorea să-şi revină cât mai repede.

Ca de obicei, oamenii au început să-şi facă apariţia la teatrul lor. Veseli, luminoşi, nerăbdători… Văzându-i, Kanji a bătut clopotul, iar Mame, toba. Okuni s-a înfiorat. Prin faţa ochilor îi trecea doar chipul lui Oan. Nu se putea stăpâni. Ţi se rupea sufletul de mila ei dacă o priveai.

Okuni îl ţintuia cu privirea pe Sankuro, care-şi ocupase locul obişnuit. Profilul lui chipeş şi bărbătesc… indiferent la tot ce se întâmpla. Acum cânta la tobă, încremenit ca o stană de piatră, fără să-i pese de nefericirea ei… ca şi cum nici nu exista. Nu se sinchisise nici de Oan, care înnebunise de durere.

„Aşa-s bărbaţii!” îşi zise ea cu amărăciune.

Okuni a observat că Okiku îşi îmbrăcase cel mai frumos chimono, purtat numai când dăduseră reprezentaţii în faţa nobililor. Aşa găsea ea de cuviinţă s-o înfrunte, hotărâtă să câştige bătălia. Okuni părea disperată şi arăta rău la faţă… nedormită şi cu ochii înroşiţi… înfrunta cu greu nepăsarea lui Sankuro. Îl ura în asemenea clipe.

„Nu-i bine să fii femeie”, gândi ea.

Admirându-i profilul în timp ce bătea toba, Okuni se

trezi brusc la viaţă.

„Vreau să fiu bărbat!”

În sufletul ei, dorea de multă vreme să se deghizeze în bărbat. De fapt, o mai făcuse odată… la Kanbei acasă. S-a hotărât pe loc. Şi-a pieptănat pe îndelete părul lung, l-a ridicat de pe ceafă şi a strigat-o pe Omatsu.

— Te rog să mi-l legi sus, îi spuse ea, dându-i un şnur de cânepă.

Apoi l-a tăiat, cu un cuţit, de la nodul făcut de Omatsu.

Omatsu o privea tăcută, însă Okane şi Onei au ţipat, îngrozite. O femeie îşi tăia părul doar când se călugărea.

I – Okuni, ce s-a întâmplat? I – Nu s-a-ntâmplat nimic.

A surprins-o şi pe ea propria reacţie. N-a luat în seamă veşmântul pregătit de Omatsu şi a întins mâna după un chimono I «ilrbătesc, din mătase verde, cu motive florale, primit de Sankuro de la Kanbei Suekichi. Nu-l mai purtase pe scenă. Lui Okuni îi venea foarte bine, fiind mai voinică. Eşarfa în cinci culori; i-a petrecut-o peste şale, nu la mijloc, ca femeile, imitând stilul „barbarilor”, considerat *kabuki.* La gât şi-a pus rozariul cu mărgele de cristal, dăruit de Kanbei. Arăta ca un tânăr fluşturatic. Fetele o priveau nedumerite. Okuni şi-a ascuns costumaţia cu mantia de călugăr şi cu pălăria obişnuită. A luat de jos clopotul „i inspirat adânc şi a început un cântec învăţat în Izumo, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă.

Preasfinte Buddha, Omul vrea bunătate, Dar nu e demn de ea. Se teme de chinurile iadului, La care lesne se ajunge. Fie-ţi milă de noi! Namu Amida Butsu! Namu Amida!

După plecarea de la Baian, Sankuro îi tot schimbase conţinutul, adaptându-l cântecelor aflate la modă şi înteţindu-i ritmul. Devenise complet diferit de ceea ce fusese la început. Okuni a simţit acum nevoia să-l reia, în forma de odinioară. Au înmărmurit cu toţii. Okuni a ieşit în mijlocul scenei, cântându-l pe note înalte, sonore. Lăsa impresia că-şi punea viaţa la bătaie… cu toată energia.

Să ştiţi că sunt miko *La Marele Templu Izumo. Mă*

cheamă Okuni.

Kanji şi Mame s-au prins însufleţiţi în joc, cu instrumentele lor. Fetele au înconjurat-o, emoţionate, pe Okuni.

Nenbutsu Odori a început pe un ritm vioi. La un moment dat, Okuni şi-a scos mantia şi pălăria, ivindu-se în faţa spectatorilor în veşminte *kabuki* bărbăteşti. Surpriza a fost mare, iar uralele şi aplauzele, pe măsură. Okuni a cântat şi câteva balade, ca pe vremuri. Şi-a dat seama că în hainele acelea se mişca asemenea unui bărbat. Descoperirea i-a dat aripi şi a continuat să danseze, extaziată.

În clipa în care Okuni cobora de pe scenă în ropote de aplauze, a apărut Okiku, îmbrăcată în chimonoul ei strălucitor. A fost primită cu acelaşi entuziasm. Pe Okuni a înfuriat-o prezenţa ci bruscă. Nici măcar nu le lăsase răgaz spectatorilor să-i savureze dansurile. A revenit degrabă pe scenă, străfulgerând-o cu privirea pe Okiku.

Văzând ce se-ntâmplă, Densuke şi-a scos îndată hainele şi a îmbrăcat chimonoul lui Okuni, lăsat de Omatsu la vedere. Şi-a machiat obrajii strident fără să se mai uite în oglindă. În locul pălăriei, şi-a pus o eşarfă „barbară”, al cărei capăt l-a prins între buze, şi a ţâşnit pe scenă.

Între timp, Okuni a apucat-o pe Okiku de mânecă. Fata s-a smuls din strânsoare, enervată. Scena s-a repetat de câteva ori. Okuni nu voia s-o lase să danseze, vrând să atragă asupra sa atenţia publicului. Spectatorii nu puteau citi în sufletul fetelor. Aşadar, le-au considerat personaje dintr-o piesă: un tânăr frumos care flirtează cu o prostituată. Bărbaţii din sală asociau gesturile lor cu ceea ce se petrecea în cartierul Yanagi şi se distrau grozav. Ropotele de aplauze nu mai conteneau.

A apărut şi Densuke, îmbrăcat în chimono de damă, cu obrajii exagerat de roşii. S-a aşezat între fete, încercând să le despartă, fără ca spectatorii să-şi dea seama. Gesturile lui comice, pe melodia *Firul tors,* au stârnit noi hohote de râs.

— Okuni, încetează! îi şopti el la ureche în timp ce

dansa.

Okuni nu reuşea să se calmeze. Gelozia feroce îi întunecase minţile. L-a împins pe Densuke cât colo, cu forţă. El s-a împiedicat de poalele chimonoului şi a căzut în fund.

Spectatorii aplaudau frenetic şi râdeau cu lacrimi, ţinându-se de burtă. Hohotele de râs se auzeau până departe, atrăgând tot mai mulţi curioşi. Când ecoul lor a răsunat şi-n urechile lui o kuni, şi-a dat seama ce se întâmpla. A rămas câteva clipe ţintuită locului. Okiku a profitat şi a fugit de pe scenă.

— Dansează! ţipă Densuke la ea, printre ropotele de aplauze.

Atunci a observat că Densuke îi purta chimonoul şi îşi roşise obrajii. Aplauzele şi uralele o înnebuneau. N-avea cum să nu reacţioneze.

Ah, pălărie lăcuită, Amintire din Kawachi, Cât îmi eşti de dragă! Nu te pot lăsa… Hei, şi-aşa! Hei, şi-aşa!

Îmi porţi noroc, Mi-aduci belşug şi-nflorire. Banii curg gârlă, Nu te pot lăsa… Hei, şi-aşa! Hei, şi-aşa!

Okuni îşi dădea toată silinţa să transforme rolul pe care-l juca în dans bărbătesc, folosindu-şi experienţa şi talentul. A văzut că putea face paşi mari, apăsaţi, la fel ca un bărbat. Braţele i se mişcau larg, sărituriile erau sprintene şi ample. Okuni se-mbătase cu propriul ei dans, pe ritmul cântecului. Oaspeţii celorlalte localuri din jur, atraşi de hohotele de râs şi de aplauze, au venit în grabă să vadă ce se întâmpla. S-a adunat lume mai multă ca niciodată. Atmosfera devenise incendiară.

Au stat până seara târziu. Când fetele terminau de dansat şi voiau să se retragă, aplauzele le chemau să revină. De nenumărate ori. Li s-a cerut să repete scenele care declanşaseră hohotele de râs. În vreme ce în culise se desfăşura o tragedie, pe scenă se năştea prima reprezentaţie de teatru adevărat din Japonia… teatrul Kabuki. Frenezia nu mai cunoştea limite. Okuni şi trupa ei îşi încântaseră spectatorii. Fetele dansau fără pauză. N-aveau răgaz nici măcar să se schimbe. Cu ochii injectaţi,

Okiku încerca să se elibereze de Okuni. În rol de bărbat, aceasta o urmărea neîncetat.

Când rămâneau doar ele două pe scenă, ura reciprocă răbufnea cu violenţă. În pofida faptului că ştia foarte bine că Sankuro era vinovatul, Okuni nu-şi putea birui gelozia. Se agăţa de chimonoul minunat al lui Okiku, pregătită să-l sfâşie. Aceasta abia reuşea s-o evite şi să danseze câteva clipe singură. Okuni o urmărea în paşi de dans. Se auzeau vocea lui Kanji, toba lui Mame şi cea a lui Sankuro. Când îşi dădea seama că paşii ei răspundeau bătăilor lui Sankuro, Okuni se potolea puţin. Doar un pic. Apoi o ataca din nou. Densuke apărea pe scenă în momentele-cheie, când spectatorii se prăpădeau de râs, văzând femeia deghizată în bărbat ţinându-se după o altă femeie. Nu se mai săturau privindu-le. Kanji, Okane şi Onei cântau. Omatsu, roşie la faţă, scotea şi ea nişte sunete răguşite. Spectatorii li s-au alăturat, bătând din palme. Atmosfera se încinsese.

În seara aceea, spectatorii au dus vorba în dreapta şi-n stânga despre succesul noii reprezentaţii. În câteva zile zvonul s-a răspândit în toată capitala. Mulţi dintre cei care asistaseră la premieră s-au întors în albie ca să mai admire piesa. Toată lumea vorbea despre Okuni. Oamenii se buluceau în albia râului Kamo pentru a o vedea. Faptul i-a pus pe jar pe „artiştii” din vecini.

Cei mai miraţi de succes au fost chiar autorii spectacolului. Nu se aşteptaseră. Însă Okuni n-avea timp să se întrebe de ce şi cum se întâmplase aşa ceva. Pradă beţiei care punea stăpânire pe ea când dansa, îi încânta de fiecare dată pe cei veniţi s-o admire. Ar fi fost cazul ca Sankuro, Okiku şi Densuke să se trezească la realitate. Pluteau parcă în altă lume. Kanji şi Mame au luat iniţiativa şi-au trecut la acţiune.

Într-o dimineaţă, cei doi au rupt o bucată de pânză albă, făcând două fâşii late. Le-au prins capetele de câte un par lung de bambus, încât fâşia să atârne ca o bandieră. Kanji a scos puţină apă din râul Kamo şi a topit nişte praf negru de cerneală indiană, pe care-l pusese deoparte cu

multă vreme în urmă. A luat apoi o pensulă groasă şi a scris, cu litere mari: „Cea mai grozavă din ţară”. Pe cealaltă fâşie, a trasat cu pensula: „Okuni Kabuki”. S-a dat câţiva paşi îndărăt ca să-şi contemple opera.

II Ce părere ai, Mame? ţ Hai s-o punem aici pe prima! Ai dreptate. I – Aici cum se citeşte?

— „Okuni Kabuki”. A, da?

Mame habar n-avea că „destrăbălat” sună la fel ca şi „kabuki”, cu sensul cunoscut astăzi „talentat la cântec şi dans”.

Kanji îşi făcuse ucenicia la un atelier de recuperare a hârtiei. Asemenea negustori se bucurau de preţuire datorită cultului pentru hârtia făcută manual. Adunând diverse manuscrise de pe la nobili şi negustori bogaţi şi nevoit să le sorteze pentru.1 le trimite mai departe, Kanji a învăţat să citească şi să scrie. Din trupa de neştiutori de carte a lui Okuni, doar Sankuro a putut desluşi ideogramele scrise de Kanji. Însă nici el nu le-a priceput imediat sensul, dată fiind citirea lor chinezească. Până şi cei cultivaţi scriau greşit în mod frecvent. Nu era o ruşine, atâta vreme cât se cereau memorate mii de semne. Cu atât mai viudat părea faptul că noul tip de reprezentaţie, născută în trupa lui Okuni, purta o denumire greu de descifrat… şi totuşi, foarte concisă.

Kanji şi Mame au prins cei doi pari de bambus printr-o stinghie, în unghi drept, şi au înălţat cele două bandiere de fiecare parte a intrării, marcând astfel identitatea lăcaşului. Aduceau a steaguri de luptă. Mai văzuseră aşa ceva la atacarea Castelului Ōtsu… ba nu, chiar şi mai înainte.

„Cea mai grozavă din ţară” şi „Okuni Kabuki” fâlfâiau în bătaia vântului de primăvară. Titlul de „cel mai grozav din ţară” fusese propus de Nobunaga Oda şi folosit apoi de Hideyoshi ca să încurajeze talentele în diverse meserii. O singură persoană dintr-un anumit domeniu putea deţine o asemenea calificare. Pe vremea lui Hideyoshi, existau „cel mai grozav” ceramist, făuritor de oglinzi, ţesător de *tatami*… Odinioară, şi Sankuro visase să ajungă „cel mai

grozav toboşar”. A rămas doar cu visul. După moartea lui Hideyoshi, nu s-au mai acordat astfel de titluri oficiale. Când şi când, mai apărea câte unul care se autointitula „cel mai grozav”. Aşa i-a venit ideea lui Kanji. Numai că, de data asta, calificativul de pe bandieră avea o semnificaţie întemeiată: însăşi concubina împăratului, Sakiko Konoe, o apreciase pe Okuni ca fiind „cea mai grozavă din ţară”.

— Okuni Kabuki?

— Cum ziceai?… Kabuki?

— Aşa se cheamă acum?

— Cea mai grozavă din ţară!

— Hai să vedem despre ce-i vorba!

Lumea de pe podul Shijo arăta cu degetul spre bandicre, cobora în albie şi intra la Okuni. Kanji şi Mame priveau, încântaţi.

— Nu avem oameni suficienţi.

— Ai dreptate. Ne trebuie şi dansatori, şi muzicanţi.

— Şi eu mă gândeam la asta…

Uitaseră cu totul să-i ceară părerea lui Sankuro, semn că nu-l mai considerau conducătorul trupei.

Numele lui Okuni a ajuns pe buzele tuturor. Uşa s-a închis după ultimul val de spectatori sosiţi s-o vadă pe cea mai grozavă dansatoare din ţară. Clopotul şi tobele răsunau voios. Vocile pluteau vesele în aer. Bandierele fâlfâiau mândre, scoţând parcă un sunet biruitor.

24

Cea mai surprinsă de naşterea întâmplătoare a noului gen de spectacol, Kabuki, a fost Okuni. Nu se aşteptase ca gelozia ei să aibă asemenea consecinţe. Încântaţi peste măsură de urmărirea lui Okiku, spectatorii primiseră scena cu aplauze furtunoase. Okuni îşi dorise de mult să fie mai tare, mai cu picioarele pe pământ. Primul pas – deghizarea în bărbat. Succesul a depăşit toate închipuirile.

Okuni n-avea de gând să mai danseze şi a doua zi momentul urmăririi, însă lumea n-a plecat până ce n-a apărut ea, încercând să pună mâna pe Okiku, şi până ce

Densuke nu şi-a încheiat *Firul tors.* Pesemne că se plictisiseră de aceleaşi dansuri, pe care le văzuseră mai bine de zece ani, deşi ritmul lor vioi îi cucerise. Simţeau nevoia unei înnoiri. Ca atunci când Okuni-călugărul devenise Okuni-dansatoarea. Travestirea lui Densuke în straie muiereşti şi a lui Okuni în spatele chimonoului bărbătesc le satisfăcea pe deplin gustul pentru excentric, ca să nu mai pomenim armonia perfectă dintre cântec şi gesturi. Dacă spectatorilor le plăcea reprezentaţia, trebuia continuată. Okuni s-a gândit îndelung cum să procedeze. Până la urmă, a hotărât să rămână îmbrăcată în straie femeieşti pe parcursul dansului Nenbutsu şi să se schimbe îndată după aceea, ridicându-şi părul în vârful capului, ca un moţ de samurai. Îl purta scurt acum şi-l aranja uşor, mai ales că-l avea prins cu şnur şi în timpul primului dans. Omatsu o ajuta, tăcută, să se schimbe în doi timpi şi trei mişcări.

Spectatorii tot mai numeroşi nu-i încântau câtuşi de puţin pe Sankuro şi pe Okiku. Pe faţă chiar o sâcâia prezenţa lui Okuni în haine bărbăteşti şi faptul că o înhăţa ori de câte ori îşi prezenta propriul dans. De asemenea, îşi dădea seama prea bine că dansul lui Okuni îi atrăgea mai mult şi pe bărbaţi, şi pe femei, cu toate că ea era mai tânără. N-avea încotro. Trebuia să-i recunoască măiestria.

Sankuro îşi aminti, dezgustat, ziua când Okuni şi Densuke îşi schimbaseră veşmintele, în aripa destinată slujitorilor lui Suekichi. Poate chiar de atunci nutriseră speranţa năstruşnică să danseze astfel. Dar acum trebuia să se resemneze şi să bată la tobă. Nu mai putea face nimic. Chiar dacă el pleca, spectatorii se-nghesuiau să-i admire pe dansatori. N-avea cum să stăvilească ropotele de aplauze şi aclamaţiile. Se simţea complet neputincios şi-i dispreţuia pe cei doi din tot sufletul.

Okuni dansa minunat. Avea un farmec nespus. Pardi-i ţinea pe toţi în mână, specatorii respirau odată cu ea. Îi vrăjea pur şi simplu. În timp ce „flirta” cu Okiku, Okuni se lăsa prinsă în mrejele dansului. Era nebună de fericire. Chiar dacă n-o mai putea suferi pe Okiku, atunci când

dansa uita cu desăvârşire de pizma pe care i-o purta. Se temea însă că fericirea ei n-avea să dureze multă vreme. După ce se termina reprezentaţia şi spectatorii plecau, atmosfera din teatru redevenea încordată, plină de ură. Sankuro şi Okiku refuzau să-i vorbească. Traiul în comun ajunsese un adevărat infern. Okuni se simţea fericită doar când dansa pe scenă, când reuşea, furioasă şi seducătoare totodată, să o chinuie pe Okiku în faţa spectatorilor. Ar fi fost mulţumită dacă viaţa ei s-ar fi limitat la asemenea momente, dacă ar fi dansat fără oprire. O stare de pustietate o cuprindea când Okiku părăsea scena. Recunoştea că avea talent. Gesturile şi paşii ei sprinteni erau o încântare şi uita de necazuri când îşi potrivea mişcările cu ale fetei.

La apariţia lui Densuke, Okiku se retrăgea. Cu toate că spectatorii râdeau de se prăpădeau de gesturile lui caraghioase, Okuni avea o senzaţie de gol. Nu-i plăcea să danseze numai cu el. Nimeni nu înţelegea ce se petrecea în sufletul ei.

Într-o zi, în toiul hohotelor de râs ale spectatorilor, s-au auzit notele suave ale unui flaut, alunecând ca o rază de lumină în plin întuneric.

— Nu e domnul Sanza?

— E Sanza Nagoya.

Şoapta s-a dus din gură-n gură. Okuni a rămas nemişcată în mijlocul scenei, vrăjită de sunetul flautului.

„De câţi ani n-am mai auzit aşa ceva!” exclamă în sinea ei.

Melodia gingaşă a înfiorat-o din creştet până-n tălpi, amintindu-i de susurul râului Hii din Izumo. Ce dor îi fusese! întâlnirea cu Sankuro la templul lui Baian îi schimbase viaţa. Atunci nu-şi dăduse bine seama de asta. Între timp, lucrurile s-au schimbat.

Okuni şi-a deschis evantaiul şi a început să danseze, cu paşi uşori. Părea un fluture bătând ameţitor din aripi. Trupul îi plutea în acordurile delicate ale melodiei. Densuke ieşise de pe scenă, aşa că se putea desfăşura în voie, singură. Mişcările ei graţioase i-au lăsat pe spectatori

fără grai. Nu le venea să creadă că exista atâta frumuseţe pe lume.

Densuke a aruncat o privire în sală şi i s-a tăiat respiraţia când a văzut cine cânta la flaut.

Sanzaburo. Sanzaemon. Nu-i ştia exact numele. Lumea îi spunea „domnul Sanza”. Un bărbat misterios. Avea fălci puternice, buze groase, sprâncene dese şi negre ca pana corbului, iar ochii mari şi frumoşi cu gene lungi, ca de femeie. Puţini cunoşteau

5348234823000253482353488923000000010202000000010101010209091 0

faptul că era nepotul lui Nobunaga Oda şi că îl chema, de fapt, Kyuemon Oda.

Cunoscuse de tânăr moda „barbară”, fiind întotdeauna în pas cu ultimele noutăţi. Şi acum, în încăperea arhiplină, sărea în ochi prin îmbrăcăminte: un chimono vesel, cu imprimeu din flori de prun, o pelerină roşie deasupra, căptuşită cu mătase cu dungi aurii şi verzi, iar pe umăr o eşarfă violetă. Cutiuţa lăcuită de la şold, în care-şi ţinea sigiliul şi medicamentele, avea un model pe un fundal bleumarin.

Putea liniştit să ducă o viaţă liberă. Tatăl lui fusese Nagoya, iar mama, fiica lui Daisuke Oda. Nu se ştie de ce, el a preluat numele mamei, nu al tatălui. După evenimentele de la Templul Horind şi sfârşitul guvernării lui Oda, în 1586, a intrat în slujba lui Ujisato Gam5 convertit la religia creştină –, însuşindu-şi totodată numele tatălui. Când nu avea decât şaisprezece ani, a străpuns cu sabia un duşman de temut, în campania din Kyūshū, la cucerirea Castelului Buzen Ganseki. Ujisato Gamo i-a preţuit curajul şi l-a îndrăgit mult. Pe vremea aceea, pe Ujisato îl interesa îndeosebi noua civilizaţie europeană, pe care încerca s-o absoarbă ca un burete. Printre altele, a adoptat şi moda „barbarilor”, dăruind veşminte moderne şi celor din jurul său, care tânjeau după aşa ceva. Sanza l-a copiat pe stăpânul lui şi s-a împodobit ca pasărea paradisului. Îl adora pe Ujisato Gamo, despre care se spune că ar fi murit otrăvit de oamenii lui Hideyoshi în

anul 1595, în floarea vârstei. Şocul a fost mare pentru toată lumea. Sanza n-a avut puterea să treacă în slujba altui stăpân.

De bani nu se plângea. Pe lângă faptul că Ujisato îi lăsase o sumă uriaşă încă de pe vremea când trăia, sora lui mai mică îl sprijinea băneşte. Se măritase cu Tadamasa Mori, proprietarul minei de aur Mino, şi era foarte bogată. Tadamasa nu se arăta însă încântat de ideea că Sanza trăia o viaţă de boem în Kyōto. Prin urmare, când s-a mutat de la Mino în insula Kawanaka din ţinutul Shinshu, i-a propus să lucreze pentru familia Mori. Numai că Sanza rămânea Sanza şi nici prin cap nu-i trecea să se înhame la jug.

Sanza a auzit despre noul spectacol al lui Okuni la câteva zile după înălţarea bandierei. Se întreba de ce inversarea rolurilor avea atât de mare succes. A venit din curiozitate, dar şi ca să-şi omoare timpul. Umbla des prin acea parte a oraşului. De când cartierul plăcerilor se mutase de la Yanagi la Keisei în cartierul Rokujo, aproape de trupa lui Okuni, lumea îl vedea mereu prin preajmă. Îşi câştigase reputaţia de cel mai elegant tânăr fluşturatic, iar veşmintele lui „barbare” atrăgeau atenţia de departe. Nici în Shijo nu se afla prima oară. Lumea-l mai auzise cântând la flaut. Văzuse şi dansurile lui Okuni de două-trei ori. De data asta însă, Sanza voia să-i admire reprezentaţia despre care se vorbea în tot oraşul.

În mijlocul spectatorilor, trăia o senzaţie ciudată. La apariţia lui Okuni, inima i-a luat-o la goană. Nu-şi putea stăpâni emoţiile. Nici nu-şi dăduse până atunci seama de frumuseţea ei. Era de-a dreptul fermecătoare. Ca să se liniştească, a pus mâna pe flaut şi a început să cânte. Sunetele duioase pluteau în aer. Când a ridicat privirea, Okuni îşi deschidea evantaiul, păşind pe ritmul melodiei lui. Dansa uşoară ca fulgul.

„Ciudat!” îşi zise în sinea lui.

Nu mai cântasc de mulţi ani cu atâta dăruire… de pe vremea lui Ujisato. A constatat cu plăcere că Okuni îşi înteţea ritmul când el atingea note mai înalte. Fata reacţiona la fiecare schimbare de tonalitate a flautului.

Sanza părea că uitase de sine. Cânta din adâncul inimii. Din când în când se uita, vrăjit, la Okuni. Nu-i venea să creadă că-şi irosise trei ani prin bordeluri. Nici nu era în stare să numere femeile care-i căzuseră la picioare. Cea mai frumoasă, cea mai voluptuoasă se afla în faţa lui.

„Cum de n-am observat până acum?”

S-a lăsat pradă muzicii, îmbătat de sentimentul nou pe care-l trăia.

— Sanza Nagoya a fost la teatrul acela…

— Sanza a cântat la flaut.

— Okuni a dansat.

A doua zi, vestea prezenţei lui Sanza Nagoya la teatrul Kabuki s-a răspândit în tot oraşul… cu viteza fulgerului.

Însă pe Okuni n-o interesa decât să-şi armonizeze paşii cu melodiile lui Sanza, iar el nu voia decât să cânte pentru ea. Okuni aştepta cu nerăbdare seara, ca să-l vadă pe Sanza. În momentul în care-i auzea flautul, se liniştea. Sanza, la rândul lui, nu şi-o putea scoate din minte nici măcar o clipă. Trei seri la rând a venit la Kabuki-ul ei. Locuia aproape de Shijo, pe strada Teramachi. Traversa doar podul.

La lăsarea serii, Okuni a simţit nevoia să se plimbe. Mirosea a primăvară şi nu mai avea stare între cei patru pereţi. S-a apropiat de râu, să-i audă mai bine susurul, şi a respirat adânc. A ieşit la plimbare pentru că nu reuşea să adoarmă. Trupul îi mai fremăta încă de la trilurile flautului cu care se contopise. Pesemne că nu se săturase… nu-i dăduse destul. Încă voia să danseze.

„Domnul Sanza!” exclamă ea, şoptit.

Inima-i vibra de bucurie. Îl iubea. Trupul ei înţepenit parcă, neatins de Sankuro de ani de zile, tremura de pasiunea care ameninţa să-i mistuie carnea şi oasele. Se rupseseră zăgazurile. Fără să-şi dea seama, a luat-o la fugă peste pod, spre Teramachi, ca o smintită.

Când a ajuns, Sanza citea o scrisoare de la sora lui. Tadamasa Mori, cumnatul său, intrase în posesia unui nou domeniu şi urma să se mute de la Kawanaka-Shinshu la

Mimasaka. Printre altele, îi reproşa lui Sanza că ducea o viaţă destrăbălată în capitală, deşi avea rang de samurai şi provenea dintr-o familie veche, de viţă aleasă. I se cerea ferm să revină la activităţile pe care le desfăşurase pe vremea lui Ujisato. Scrisoarea prezenta în amănunt ţinutul Mimasaka şi faptul că Tadamasa trebuia să-şi înceapă guvernarea prin construirea unui castel. Cum perioada războaielor trecuse şi se anunţau vremuri de pace şi prosperitate, nu-şi permitea să neglijeze niciun amănunt şi avea să acorde o atenţie deosebită şi oamenilor pe care-i angaja. Lui Tadamasa personal îi venise ideea să-i propună lui Sanza un post de onoare.

Dându-şi seama de prezenţa cuiva în încăpere, a ridicat privirea şi l-a văzut pe credinciosul său slujitor, Sarujiro, speriat. La câţiva paşi mai încolo, Okuni stătea nemişcată.

— Okuni! şopti Sanza, împăturind încet scrisoarea. Nu vrei să intri? Te aşteptam.

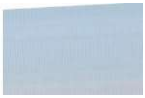

Sanza ducea o viaţă boemă, slujit de doi oameni credincioşi: Sarujiro şi Shikazo. Nu chema femei acasă, dar îşi făcea de cap prin cartierul prostituatelor, mai cu seamă după dispariţia lui Ujisato.

Trebuia să recunoască şi el că sora lui avea dreptate: perioada războaielor trecuse şi urma una de linişte şi pace. De aceea, după moartea lui Ujisato Gamo, se îndreptase către capitală, fără să renunţe complet la ideea de a fi samurai, care mai pâlpâia încă în adâncul sufletului său. Însă în acelaşi timp, nu putea uita o seamă de lucruri care-i displăceră odinioară. În pofida unui venit de opt mii de baniţe anual şi a promovării, Ujisato Gamo nu reuşise să iasă în evidenţă aşa cum ar fi meritat. În loc să i se dea un domeniu cât de mic în apropierea capitalei, l-au trimis tocmai la Aizu. Sanza, care-l urâse pe Hideyoshi, visase şi el să fie răsplătit pentru faptele de arme, printre ele numărându-se şi răpunerea unui adversar de temut, în

timpul campaniei din Kyūshū. N-a fost să fie. Cu toate astea, tânărul Sanza îi rămăsese fidel până la moarte stăpânului său Ujisato.

Sanza se întrebase dacă dispariţia lui Hideyoshi n-avea să atragă după sine o nouă perioadă de războaie. Atunci n-ar fi fost deloc greu să se angajeze iar ca samurai, mai ales că toate clanurile, mari şi mici, păreau dezorientate. Dacă va fi cazul, se va mai gândi… îşi va relua numele de Kyuemon Nagoya şi va mai captura, probabil, şi alţi duşmani. Aşa îşi închipuia. Însă, cel puţin pentru moment, nu era dispus să se angajeze la alt stăpân. Şi din respectul pe care i-l purtase lui Ujisato.

S-a bucurat de vestea că Uesugi îşi pregătise armata, fiind gata de luptă. Considera că sosise clipa mult aşteptată. Cât stătuse Ieyasu Tokugawa la Aizu, Mitsunari Ishida îşi întărise forţele. Ţara se împărţise în două. Sanza îşi spunea că-i venise şi lui vremea să avanseze. Ca urmare, a pus mâna pe sabia cu cruce încrustată pe mâner, fără să poată lua totuşi o hotărâre. După bătălia de la Sekigahara, a urmat o perioadă de mari frământări, şefii de clanuri rivale vrând să-şi apere autoritatea. Cum pierderile fuseseră imense, atât înăuntrul ţării, cât şi dincolo de hotare – rezultat al campaniei eşuate în China –, shogūnii şi seniorii se străduiau din răsputeri să nu işte noi înfruntări. S-au adunat sub oblăduirea bătrânului calm şi ferm Ieyasu Tokugawa, care avea să pună temeliile unei ere paşnice. În acele momente, Sanza s-a eschivat pur şi simplu, privind neîncrezător totul. În pofida faptului că-şi pregătise din vreme sabia ca să o folosească la nevoie, s-a descurajat şi a preferat să se apropie mai mult de viaţa şi obiceiul „barbarilor”, cu care se familiarizase. Purta haine de-ale lor şi, în scurt timp, şi-a făurit faima de tânăr uşuratic. L-a ajutat şi firea lui înflăcărată, ţinută în frâu multă vreme. Aşa se explica reacţia lui la dansul lui Okuni. Nu putuse decât să-şi scoată flautul şi să cânte. Astfel găsise el cu cale să se mai domolească… concentrându-şi gândurile şi sentimentele asupra unei singure persoane. De data asta nu mai era vorba de Ujisato Gamo, ci de o

femeie. Simţea că avea să fie cu totul altfel decât cele de până atunci.

Cei doi slujitori au schimbat priviri scurte şi au ieşit imediat afară, cu ochii plecaţi. Ştiau foarte bine cine era femeia. Sanza zicea că o aşteptase. Nu mai înţelegeau nimic. De obicei, ghiceau tot ce avea să se întâmple. Îşi cunoşteau bine stăpânul. Acum însă…

Okuni plutea în al nouălea cer. Când Sanza i-a strâns mâna, s-a lipit de el de parcă era prima oară când o iubea un bărbat. Nu-i venea să creadă, fiind convinsă că aşa ceva n-avea să mai trăiască niciodată în viaţă. Fremăta de fericire. Trupul îi ardea. Sânii, coapsele, umerii… răspundeau la gesturile tandre ale lui Sanza. În clipele acelea el nu se întreba cine era şi de unde venea, îl vrăjiseră corpul ei frumos şi dăruirea ei totală.

„O iubesc cu-adevărat”, îşi zise el.

O strângea în braţe cu pasiune, frământa trupul a & la fascinant, îi admira sânii mari. Trăia cu senzaţia că aşteptase de mult asemenea clipe. De la moartea lui Ujisato Gamo nu trecuse decât prin momente de deznădejde, chiar şi în dezmăţ. Sperase să-şi revină după Sekigahara, dar n-a fost să fie aşa. Acum, cu femeia asta, se simţea alt om. Părea că-şi revenise complet. Okuni era fermecătoare. Nu-l interesau nici vârsta, nici familia ei… nimic. O iubea şi-atât.

— Sanza…

— Okuni…

Îşi rosteau numele în şoaptă, în culmea fericirii, şi se gândeau că îşi găsiseră perechea mult visată.

„Okuni e frumoasă, îşi spunea Sanza. O femeie cu care aş putea clădi o viaţă nouă”.

„Sanza e minunat. Am încredere în el. Ce noroc să întâlnesc un asemenea om! Şi să mă şi iubească!”

Nu-şi rosteau gândurile. Se înţelegeau din priviri, iar limbajul comun era flautul. Amândoi îl adorau.

La ivirea zorilor, Okuni trebuia să se-ntoarcă acasă. Sanza şi-a scos sabia de la brâu şi i-a dăruit-o.

— Unui bărbat *kabuki* nu-i poate lipsi aşa ceva.

Avea aproape jumătate de metru şi teaca încrustată cu aur. Okuni a ridicat-o reverenţios în dreptul frunţii, fără să poată scoate un cuvânt. În viaţa ei nu primise un dar atât de preţios, iar faptul că i-l dăruia Sanza îi sporea fericirea.

În timp ce-şi aranja părul, Okuni îl privi pe Sanza în ochi şi-l întrebă:

— Te aştept diseară?

— Fireşte. Vin să cânt la flaut.

Viaţa ei ca dansatoare căpătase o întorsătură nouă datorită flautului. Avea să se mişte pe melodiile lui sublime. Şi-a luat sabia la subsuoară şi a plecat acasă. Parcă zbura, nu mergea.

Se apropia ora la care soseau spectatorii. Aşadar trebuia să se schimbe şi să se machieze.

„Iar pe scenă! Minunat! Sanza o să-mi cânte la flaut!”

Era atât de bucuroasă, încât Sankuro şi Okiku nici nu mai existau pentru ea.

Fericirea-mi e neţărmurită. Dovada dragostei De dimineaţă o port cu mine.

Pentru iubire, îndur orice, Nu-mi pasă Ce zic alţii.

Dacă aventura noastră. Se află în lume, Nu pot decât să-mi cer iertare.

Vocea lui Okuni răsuna serafic, ca briza verii timpurii ce adie printre mugurii proaspeţi. Aerul ei măreţ şi bărbătesc îi încânta pe spectatori din cale-afară. Flautul lui Sanza i-a dat semnalul. Cu stânga pe sabia de la şold şi în dreapta cu un evantai deschis, Okuni plutea în aer. Purtarea sabiei nu era un lucru simplu, dar parcă prinsese aripi. Putea mişca şi-un munte. Paşii ci păreau uşori ca fulgul.

Sankuro se minuna de siguranţa de sine a lui Okuni. Chipul ci emana strălucire. Densuke a fost şi mai şocat de schimbare. Privindu-i profilul în momentul în care s-a auzit flautul lui Sanza, a înţeles ce se petrecuse. I-a fost limpede

ca lumina zilei. Okuni devenise cu totul alt om. Cea mai bună dovadă era sabia de la şold. Până cu o seară în urmă arătase ca un orăşean îmbrăcat *kabuki...* acum, ca un adevărat samurai fluşturatic. I se potrivea extraordinar. Ca să-şi înece amarul, Densuke a cântat mai tare ca de obicei, dansând *Firul tors.*

Haide, haide, Nu te lăsa! Haide, haide şi faima-i a ta!

Densuke îşi perfecţionase mult dansul, adăugând paşi noi. Îşi pusese flori în păr; îşi fardase strident pleoapele şi obrajii; asemenea unei prostituate, trăgea de guler în jos ca să i se vadă ceafa; poalele chimonoului fluturau când îşi mişca exagerat şoldurile. Spectatorii se ţineau de burtă de râs. Cu cât ţipa mai tare în urechea lui Okuni, cu atât se distrau mai mult.

Okuni şi-a ascuns obrazul în spatele evantaiului şi, în clipa în care hohotele au încetat, samuraiul a răspuns propunerii femeii:

Faima ca faima, Important e să mă treacă fiorii.

Densuke şi-a încheiat rolul, ieşind din scenă în ropote de aplauze. Okuni dansa singură pe ritmul flautului. Plutea de fericire. După ce-a coborât, lui Densuke i-au dat lacrimile fără să vrea. Pierduse iar şansa de-a o avea pe Okuni.

Seara, după reprezentaţii, Okuni pleca la Sanza, ca de obicei. Sankuro şi Okiku se uitau după ea, uimiţi. Nu le venea să creadă.

Capitala căzuse iarăşi pradă arşiţei. Densuke nu putea dormi, într-o seară, a tras-o pe Omatsu lângă el şi a îmbrăţişat-o cu forţă. Fata nu s-a împotrivit. Amândoi sufereau. Ştia că pusese mâna pe ea din disperare, dar nu regreta. Expresia de pe chipul fetei nu s-a schimbat cu nimic şi nici nu dansa mai bine. În schimb, dormea profund.

Okuni n-a avut timp să observe schimbarea. Kanji şi Mame au început să se poarte mai blând cu femeia lui Densuke şi cu toţii se bucurau de succesul trupei Okuni Kabuki.

25

Faima teatrului Kabuki creştea zi de zi. Despre succesul trupei vorbeau nu numai spectatorii obişnuiţi ai teatrului, ci şi nobilii, samuraii şi negustorii bogaţi.

Îndată ce s-a ivit luna nouă pe cer, au primit un mesaj de la concubina principală a împăratului Goyozei, doamna Sakiko Konoe. Blânda şi inocenta Sakiko era favorita împăratului încă din 1586, de când îi dăruise primul moştenitor. De atunci, mai născuse, de-a lungul a paisprezece ani, şapte copii. Înainte de ceremonia oficială cu care a întâmpinat-o pe Sakiko la Palatul Imperial, o altă concubină, Chikoko Nakayama, îi născuse deja împăratului doi copii. Însă al treilea fiu, cel născut de Sakiko, a fost desemnat prinţ moştenitor şi avea să devină împăratul Gomizuno-o, iar cel de-al patrulea, moştenitorul clanului Konoe. Ca favorită a lui Goyozei, e lesne de închipuit ce loc ocupa. În primăvara când s-a ţinut ceremonia, au adus-o la Palat şi pe cealaltă concubină. Ca rang social, nu putea concura cu Sakiko. Nu era nici frumoasă, nici elegantă, dar îi născuse doi fii împăratului. Într-o asemenea perioadă de frământări sufleteşti auzise

Vikiko de teatrul Okuni Kabuki. Indiferent de starea de spirit ui care se afla, nu renunţa la spectacole şi nu uita niciodată sărbăi orile de contemplare a florilor, primăvara, şi a lunii, vara. Acum. Illase de faima dansatoarei din Izumo, pe care o invitase la ea cu trei ani în urmă. Ţinea mult s-o revadă. De data asta nu l-a folosit ca mesager pe Tokio Yamashina, ci a trimis în albia râului Kamo o cameristă de la conac.

Pentru Sakiko, nu conta doar protecţia împăratului, ci şi, i mamei lui. Îşi dorea ca moştenitorii dăruiţi de ea să ajungă pe tron. De aceea, n-o neglija nici pe mama împăratului, Haruko Kanjuji, o fostă călugăriţă budistă fără obârşie princiară. Sakiko socotea că i-ar fi plăcut şi ei spectacolul prezentat de *miko* din Izumo. Mesajul venea aşadar de la concubină, care le cerea să dea o reprezentaţie acasă la călugăriţă.

Când l-a citit, Sankuro s-a gândit că sosise momentul

să-şi recâştige poziţia în trupă.

„A meritat să aştept”, îşi zise în sinea lui.

Turbase de furie când se văzuse obligat să accepte schimbările aduse de Okuni, fără să poată interveni. Okuni făcea numai ceea ce voia şi nu-l mai consultase de multă vreme. Îl ignorase complet mai ales de când îşi tăiase părul.

— Am primit un mesaj să ne prezentăm la mama împăratului pe data de 6, ora 11 dimineaţa.

— Să ne lăsăm spectatorii de-aici, şi să onorăm invitaţia? obiectă Okuni.

Sankuro i-a răspuns prompt şi dispreţuitor, de parcă abia îi aştepta reacţia.

— Tu n-ai decât să rămâi să dansezi aici. Eu îmi iau trupa şi plec la Palat.

Pe Okuni au trecut-o fiori de spaimă, dându-şi seama de pericol.

— Nu, merg şi eu! Concubina împăratului a invitat teatrul Okuni Kabuki. De data asta o să vadă şi *Firul tors* al lui Densuke. Dacă nu apreciază totul cum se cuvine, pentru mine această doamnă nu mai există.

Cu trei ani în urmă, lui Densuke i se interzisese dansul, pe motiv că era prea vulgar pentru gusturile alese ale nobililor. Dar acum, Okuni i-a retezat-o scurt lui Sankuro şi i-a întors spatele. Le-a aruncat apoi o privire celorlalţi. Toată lumea o aproba. Mai mult decât atât, au susţinut-o hotărât. Densuke se arăta de-a dreptul încântat.

Pe bandiera de la intrare scria „Cea mai grozavă din ţară”. Doamna Sakiko însăşi botezase astfel trupa lui Okuni, când au fost invitaţi prima oară la conacul ei.

— Să-l punem şi pe Yata să danseze! interveniră Mame şi Onei. Sankuro şi Okiku i-au privit surprinşi. Dar Mame şi Onei nu glumeau. Ei voiau ca Yata să apară pe scenă.

„Au dreptate! îşi zise Okuni. Yata face parte din trupă, împreună cu samuraiul şi Densuke-femeia. Spectatorii casei sunt încântaţi de el. Din partea mea… îl las din toată inima”.

— Bine, o să danseze şi el!

Yata avea şase ani. Semăna cu Mame – mic şi îndesat. În ochi îi sclipea o luminiţă ciudată. Era tare mândru că Okuni îl trata ca pe un om mare. Pe Okuni o impresionă seriozitatea copilului şi îl îmbrăţişă.

— Okiku!

Auzindu-se strigată, Okiku s-a speriat. Relaţiile ei cu Okuni deveniseră foarte încordate. În ultima vreme, nici nu-şi mai vorbeau. Când a ridicat privirea, a văzut-o pe Okuni zâmbind larg, cu Yata în braţe.

— Când am plecat eu din Izumo, şi tu erai cam tot atât de mică. Okiku a venit în capitală, a intrat în trupă. Şi Yata are aceleaşi drepturi. La Palat de data asta. Se vor duce cu toţii. Grozav! N-a găsit nimic rău în faptul că-şi părăseau pentru o zi spectatorii fideli ca să dea o reprezentaţie la Palat.

— Ce faci cu domnul Sanza? întrebă Okiku pe un ton răutăcios.

— Domnul Sanza e spectator. El n-a fost invitat, răspunse Okuni simplu.

Până şi Sankuro a băgat de seamă înţepătura din vocea lui Okiku şi a întors capul în altă parte.

În seara aceea, Okuni i-a spus lui Sanza despre invitaţia primită de la doamna Sakiko. Devenise vorbăreaţă în ultima vreme. I-a povestit apoi, una câte una, toate întâmplările zilei. Deşi dansase mult, energia ei părea inepuizabilă şi se prelungea acum prin vorbărie. Sanza o asculta, încuviinţând, fără să comenteze, îi plăcea să se lase prins în mrejele fetei. Se născuse pe lumea asta ca să danseze. Dansul îi fusese hărăzit de la naştere.

„Nu orice bărbat are şansa de a cunoaşte o astfel de femeie”, gândi el.

— Părerea mea despre spectatorii din albie se deosebeşte complet de-a lui Sankuro. În ceea ce mă priveşte, eu nu renunţ la ei chiar dacă mai trebuie să accept şi invitaţii la Palat. Cei de-acolo nu-şi permit să vină la noi.

— Asta cam aşa e.

— Parcă mi-e milă de cei care nu pot merge unde vor sau nu pot vedea ce le place, ori de câte ori le pofteşte inima, zise ca râzând.

Sanza desluşea pe chipul lui Okuni o fermitate rar întâlnită la femei. Era din zi în zi tot mai apreciată şi mai încrezătoare în forţele proprii. Sanza şi-a amintit de Ujisato Gamo, de expresia neclintită de pe chipul lui când s-a aflat în batalionul de avangardă la cucerirea Coreei. Aşa i se părea Okuni. Pesemne că pe vreme de pace, femeile urmau să aibă mai multă voinţă şi să fie mai puternice decât bărbaţii, care nu se gândeau decât la binele lor.

— Am dansat şi în faţa concubinei favorite a lui Hideyoshi, care se află acum la Castelul Ōsaka – numai că ea nu m-a plăcut. Nici eu pe ea. În schimb, concubina împăratului e distinsă… drăguţă, prietenoasă… mi se pare deosebită.

Okuni i-a redat schimbul de cuvinte cu Nishinomaru, când i s-a cerut să danseze la sărbătoarea florilor de cireş. Sanza o sorbea din ochi, admirându-i însufleţirea. Recunoştea şi el că la bătrâneţe Hideyoshi făcuse doar lucruri nechibzuite şi nu se găsise nimeni care să-l dojenească sau să pună capăt extravaganţelor lui, dar, pe de altă parte, nu-i venea să creadă că Okuni fusese în stare să refuze ceşcuţa cu băutură oferită de concubina acestuia. Mare îndrăzneală din partea unei dansatoare de rând! Okuni nu povestea faptele ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată în evidenţă curajul, ci mai degrabă ca să o compare pe Nishinomaru cu delicata doamnă Konoe.

Okuni îi dăduse atâtea amănunte şi insistase că-i plăcea Konoe, tocmai ca să pregătească terenul. A făcut-o cu multă dibăcie.

— Okiku crede că tu n-ai ce căuta acolo, zise Okuni, de parcă atunci şi-ar fi amintit vorbele fetei.

— Adică?

— I-am spus că tu nu eşti invitat… dar pe mine mă încurcă faptul că nu vii. Ar însemna să renunţ la ultimul dans… cel pe care-l dansez când cânţi tu din flaut. Şi nu

pot…

Sanza s-a încruntat puţin, dar şi-a revenit imediat şi i-a propus:

— Ia-l cu tine pe Sarujiro! Cântă bine la flaut şi-l mai învăţ eu.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Okuni a primit sugestia cu bucurie, deşi ştia că interpretarea lui Sarujiro n-ar fi avut acelaşi efect. I-a mărturisit lui Sanza cinstit frământările ei.

— Dar eu n-am cum să merg! se scuză el încurcat.

— Totuşi… ce-ar fi să cânţi şi tu cândva?

— Cum?

— Dacă doamna vrea să te audă, trebuie s-o aducem cumva în albie!

Văzând-o pe Okuni atât de serioasă, a pufnit în râs. Au hohotit amândoi cu poftă. S-au îmbrăţişat cu pasiune. Okuni nu se simţise niciodată atât de fericită. Sankuro o intimidase mereu; se temuse de el, nu-i putuse povesti tot ce-avea pe suflet… nu trăise atât de liberă alături de el. Sankuro se purtase întotdeauna autoritar. Însă cu Sanza se potrivea… şi nu doar trupeşte… Samuraiul fără stăpân şi femeia *kabuki*… Bărbatul *kabuki* şi dansatoarea din albia de la Shijo. Ce potriveală! Fără oprelişti… fără inhibiţii… Sankuro, care făcuse parte din trupa Kanze, era mereu nervos şi îi dispreţuia pe artiştii de la Shijo. Nu se gândea decât la o cale de-a evada de acolo. Sanza, samurai prin naştere, i-a dăruit lui Okuni până şi însemnul rangului său. Se număra printre spectatorii din albie, dar şi cânta la flaut pentru ca Nu puteau merge împreună la doamna Konoe, însă toată lumea observase că Sanza era mai preţios pentru dansurile lui Okuni decât Sankuro, membru permanent al trupei. Okuni plutea în al nouălea cer. Lăcaşul lor se umplea zilnic de spectatori… până la refuz. Sanza Nagoya cânta la flaut. Lumea îl ştia bine, numele îi răsuna în auzul tuturor. Okuni era cu atât mai bucuroasă, cu cât nu mai trebuia să-şi ascundă sentimentele, aşa cum făcuse la Baian, când îl cunoscuse pe Sankuro. Putea să-l iubească fără oprelişti. Nici nu-i venea să creadă că

sosiseră şi asemenea clipe, tocmai la vârsta ei… Îi mărturisea deschis dragostea. Nu se mai temea. Simţea că Sanza n-o trata ca pe-un obiect, aşa cum procedase Sankuro. Bărbaţii sunt egoişti şi mândri… Nu şi Sanza. Okuni era nebună de fericire.

Sanza, la rându-i, era pur şi simplu îmbătat de trupul mlădios al lui Okuni, pe care-l îmbrăţişa, şi de şoaptele ei dulci, care-i răsunau în urechi. Atunci îşi dădea seama că Okuni era totuşi femeie. Când o lăsa din braţe, vedea că putea fi considerată mai mult decât atât… şi pe chip îi apărea un zâmbet amar.

„De ce oare o consider femeie doar cât o strâng la piept?”

Era şi el nedumerit. În noaptea aceea n-a închis un ochi. l-a ascultat respiraţia liniştită, încântat că se află lângă ea.

Pe data de 6 mai, o cameristă a concubinei împăratului i-a condus la Palat. Vremea era minunată. În grădină li se pregătise o scenă splendidă, de aceeaşi înălţime cu cele din teatrul No. Se plantaseră pini pitici pe întreg coridorul care o lega de culise, în pofida improvizaţiei, arăta mult mai bine decât scena pe care dădeau spectacole zi de zi, în albia de la Shijo. Okuni era extaziată. Osteneala meritase cu vârf şi-ndesat.

Mai întâi a dansat Yata. Doamna Sakiko şi împărăteasa-mamă, ascunse după un paravan auriu, păreau încântate, ba chiar amuzate. Mame şi Onei avuseseră mari emoţii, le transpiraseră palmele, însă dansul odraslei lor s-a încheiat cu bine. A urmat Nenbutsu Odori, Okiku în dansul ei solo, Okuni în rolul de bărbat, *Firul tors* al lui Densuke. Şi interpretarea la flaut a lui Sarujiro a fost acceptabilă. De după paravan se auzeau şoapte aprobatoare. Celelalte spectatoare de rang înalt îşi ţineau mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul.

La plecare, au primit nenumărate daruri, oferite într-una din încăperile slujitorilor. Cu toate că dansaseră în ritm alert, fetele nu se simţeau deloc obosite. De îndată ce-au ajuns acasă, au desfăcut cadourile, crezând că printre

ele se aflau şi materiale pentru chimonouri. Spre dezamăgirea lor, n-au găsit decât foarte puţine lucruri legate de meseria lor. Primiseră, în schimb, delicatese fel de fel, de care nu avuseseră niciodată parte… cu gust delicios, rafinat. Şi erau atât de multe, încât le ajungeau pentru zece sau douăzeci de zile, chiar dacă-i serveau şi pe spectatori. Okuni se considera răsplătită. Nu regreta decât că nu văzuse nici măcar o singură clipă chipul doamnei Sakiko pe care, în taină, o admira foarte mult.

Dintre toţi, doar Sankuro şi Okiku rămăseseră îmbufnaţi. Fiind prea puţini bărbaţi printre spectatorii de la Palat, Okiku n-a reuşit să strălucească în vreun fel… nici prin chimonoul ei frumos, nici prin dans. Aplauze au stârnit *Firul tors* şi dansul în care Okuni, în straie de bărbat, lăsa impresia că voia s-o agaţe pe curtezana Okiku. În pofida faptului că spectatorii au reacţionat călduros, ca şi cei de la Shijo, Sankuro turba de furie. Dar bine că s-au dus, pentru că a înţeles că bărbaţii aveau să reacţioneze la dansurile lui Okiku aşa cum şi-ar fi dorit el. În prezenţa unor shsguni sau războinici de seamă, Okuni şi Densuke ar fi ignoraţi. Cu siguranţă. Pe oameni serioşi ca ei n-aveau cum să-i cucerească nişte dansuri ridicole. De îndată ce şi-a pus ordine în gânduri, şi-a dat scama totuşi că actualul suveran proteja trupa Kanze, arătându-se încântat doar de piesele N5. Nu găsea ieşire din situaţia încurcată în care se afla.

Okiku stătea bosumflată. Pe vremea când Sankuro condusese trupa, dansurile ei solo se remarcaseră mai mult. Şi nu doar atât. Era frumoasă, tânără, şi captiva toate privirile cu chimonoul ei. Şi acum ar fi reuşit, dar n-o lăsa Okuni. Ţâşnea cu paşii apăsaţi, deghizată ca bărbat, şi pornea în urmărirea ei. Fireşte că-i umbrea dansul. Apoi mai apărea şi Densuke cu *Firul tors* şi cu scamatoriile lui. Okiku socotea că ei îi distrugeau cariera.

— Sankuro, nu mai pot îndura! strigă ea, revoltată.

— Nici eu!

— N-ai vreo idee… Ce-am putea face?

— Să mai aşteptăm puţin…

— Nu mai pot, Sankuro! Pe Okuni toată lumea o crede cea mai grozavă. Pentru ea vin cu toţii… Noi, ceilalţi, suntem doar un fel de umplutură… nişte resturi neînsemnate. Dac-o ţinem tot aşa, n-o să ne bage în seamă nimeni.

— N-am de gând să las lucrurile aşa. Ai răbdare!

Scrâşneau din dinţi, mânioşi. Ştiau foarte bine amândoi că

Sinkuro nu mai avea nicio putere să schimbe situaţia. Cel puţin deocamdată. Nu era cazul să oprească dansul lui Okuni sau pe cel al lui Densuke. Spectatorii ar fi protestat.

„Ar trebui să găsesc o cale să fac spectacolele şi mai atractive”, (ţândi Sankuro.

De aceea îi spusese lui Okiku să mai aştepte. Oricum, altă soluţie nu exista. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Teatrul Kabuki fiind în plin avânt, nu era prea uşor să-i taie elanul lui o kuni. Mai încercase o dată, în zadar, la Kanbei Suekichi acasă… când îi certase pe ea şi pe Densuke. Reacţia n-a fost cea scontată de el. Până la urmă, ei au făcut tot cum au vrut.

Okiku devenise şi ea foarte neliniştită. Îşi muşca înciudată buzele, mai ales de când văzuse că nimeni nu vorbea despre ea şi Sankuro… în pofida faptului că i-l furase lui Okuni. Oamenilor pur şi simplu nu le păsa de ei. Pe buzele tuturor flutura numai povestea de dragoste dintre Okuni, cea mai grozavă dansatoare, şi Sanza, tânărul *kabuki,* bărbatul cunoscut întâi în cartierul Yanagi-Nijo, apoi şi în Rokujo… care frânsese inimi cu duiumul. Li se părea de necrezut că tânărul fluşturatic se îndrăgostise lulea.

— Sankuro, lumea zice că Okuni e cea mai grozavă din ţară.

— Cum adică? Eu i-am dat papucii şi te-am ales pe tine. Sanza nu face două parale. Fustangiu politicos şi-atât. Asta nu e samurai!

— Dar e tare *kabuki!*

— Oricum, nu face două parale ca artist. N-are pic de talent.

Sankuro îi bârfea de nu mai putea, însă prin asta nu reuşea să-şi schimbe starea de spirit. Pe-a lui Okiku nici atât!

Spectatorii veneau în continuare pentru Okuni. Iar când apărea Sanza, Kanji şi Mame îl întâmpinau cu mare bucurie.

Ducându-li-se vestea după invitaţia la Palat, nobilii au început să-i cheme pe la conace. În timpul zilei dansau în albia râului, seara dădeau spectacole prin casele nobililor. Aşteptând ocazia ca lui Sankuro să-i vină vreo idee salvatoare, Okiku dansa tot

D

mai prost, cu toate eforturile lui de a o trezi la realitate prin bătăile de tobă.

Faima lui Okuni a ajuns şi la urechile lui Kanbei Suekichi, aflat la Castelul Fushimi.

— Cine? Okuni care-a stat la mine? întrebă el, căscând ochii.

Îi era dor de ea şi voia să se şi recreeze puţin. Muncise prea mult… ani de zile. Merita o pauză. Se gândea să mai invite pe cineva s-o vadă pe cea mai bună dansatoare din ţară. Aşa procedase şi pe vremuri. Avusese mereu oaspeţi de seamă în timpul lui Hideyoshi, pe care-i şi cinstea… Şi-a amintit de Hirano, de Baian, sfetnicul apropiat al lui Hideyoshi, care s-a stins subit, de Zengoro Shirae, secretarul lui Hideyoshi. Nici despre el n-a mai auzit nimic după moartea fostului suveran… Nu reuşise să intre sub pielea noului conducător. Nici n-avea cum! Iar Nagamori Mashita, care a trecut de partea lui Tokugawa în bătălia de la Sekigahara, a fost apoi exilat.

„Aşa-i soarta! Trebuie să fiu atent de unde bate vântul!” îşi zise Kanbei, oftând adânc.

Avusese întotdeauna grijă. Nu dăduse niciodată greş. Dovadă că o ducea la fel de bine şi acum.

— Vreau să meargă cineva în albia de la Shijo să mi-o aducă pe Okuni. Am aflat de teatrul ei Kabuki… se spun numai lucruri grozave.

Slujitorii, care nu-l auziseră niciodată vorbind despre

artă şi artişti s-au minunat, rămânând fără grai câteva clipe. Cel mai uimit însă a fost fiul său, Magozaemon.

— Doreşti să vezi spectacolul de Kabuki? întrebă el.

Kanbei împlinise şaptezeci şi opt de ani şi se cam temea ca

Magozaemon să nu interpreteze greşit interesul lui brusc pentru Kabuki, mai cu seamă că ştia cât de zgârcit este şi că nu suporta cu niciun chip extravaganţele. Aflase de vremea în care tatăl lui apreciase spectacolele artiştilor itineranţi şi protejase trupa lui Okuni. Nu fusese întru totul de acord cu cheltuielile lui inutile nici atunci, întrucât Okuni nu era un nume răsunător. Angajaţii lui de-acum nu făceau legătura între „cea mai grozavă” şi dansatoarea care locuise la conacul lui cu zece ani în urmă.

— Mă ocup eu de toate amănuntele, îl asigură pe Magozaemon.

Vrând totuşi ca fiul să-l considere un tată serios şi sever, Kanbei s-a răzgândit, spunându-şi că era mai înţelept să nu o cheme pe Okuni la el acasă.

Kanbei Suekichi, care îşi calculase mişcările toată viaţa, unduindu-se după cum bătea vântul într-o lume condusă de samurai capricioşi, se gândea că merita totuşi câteva clipe de distracţie. Recunoştea că nu avea motive personale pentru a-l favoriza pe Hideyasu şi nici calcule meschine nu-l îndemnau să se gândească la el, însă ţinea mult să-i facă o plăcere, cu toate că acesta pierduse sprijinul lui Ieyasu Tokugawa. Steaua sclipitoare a tânărului pălise. Ceva se rupsese în sufletul tatălui său adevărat încă de pe vremea când îl înfiasc Hideyoshi. După isprava lui Hidetada la Sekigahara, lumea s-a aşteptat ca Hideyasu să fie din nou favorizat. N-a fost să fie aşa.

Kanbei se arăta foarte prudent când lua hotărâri, mai ales când era vorba de propria lui viaţă şi carieră. Nu se compara cu Shirojiro Chaya, un negustor cu legături politice solide, preferatul lui Ieyasu. De aceea, se străduia întotdeauna să găsească tertipuri ca să-i împace pe toţi. Aşa a şi ajuns clanul Suekichi să dobândească renume. Lui Suekichi îi plăcea firea lui Hideyasu. Dar nu acesta a fost

motivul de apropiere, ci ideea că ar putea face din el o trambulină profitabilă pentru propriile interese. S-a gândit totuşi să lase deocamdată calculele la o parte şi să-l distreze pe Hideyasu, căruia i se dăduse în stăpânire provincia Echizen şi care stătea doar pentru scurt timp la Fushimi. Dată fiind legătura de sânge cu Ieyasu, Kanbei credea că niciun alt general nu avea o poziţie mai sigură…

Când scrisoarea de invitaţie a lui Kanbei Suekichi a sosit la teatrul de la Shijo, singurul în stare s-o citească a fost Sankuro.

— Domnul Kanbei ne invită la el! strigă el entuziasmat.

— Cine-i Kanbei? întrebă Okiku.

Trupa lui Okuni stătuse la Castelul Fushimi până după moartea fostului suveran, iar Okiku îi găsise un an mai târziu. Era şi firesc să nu fi auzit de Kanbei.

— A, domnul Kanbei! exclamă Kanji, întorcându-se şi luând, aproape fără să-şi dea seama, scrisoarea din mâna lui Sankuro.

Lui Sankuro nu i-a căzut bine gestul, însă Kanji nu s-a sinchisit, de vreme ce nu-l mai considera şeful trupei.

— Suekichi la Fushimi! E minunat că ne solicită domnul Kanbei! Okuni, Densuke! Ştiţi ce scrie?… Că abia aşteaptă să vadă spectacolul Kabuki, cel mai grozav din ţară!

Kanji flutura fericit scrisoarea pe sub nasul tuturor.

— A, domnul Kanbei! şopti Okuni.

Dintre toţi oamenii cu care avusese de-a face, Okuni nu-i uitase pe Baian, pe Kanbei şi pe bătrâna din Moriguchi. Dacă se gândea bine, dansul ei în straie bărbăteşti şi *Firul tors* al lui Densuke se născuscră în momentele de plictis din vremea când locuiseră la conacul lui Kanbei.

Dacă plecau la Fushimi, Okuni nu voia să lipsească mai mult de două zile. Nimeni n-a obiectat. Nu-i puteau neglija pe spectatorii care dădeau năvală la teatrul lor, însă îşi dorea nespus să-l întâlnească şi pe Kanbei Suekichi. Ţinea cu tot dinadinsul să-i arate cât de mult se

perfecţionaseră şi de ce lumea îi considera cei mai buni. Între timp se schimbaseră multe lucruri şi ei n-aveau cum să nu fie în pas cu vremurile. Pesemne că şi pe Suekichi îl rodea curiozitatea să vadă cum evoluaseră.

De îndată ce-au ajuns la conacul de la Fushimi, un slujitor i-a condus la căsuţa de odinioară. Alţi trei i-au întâmpinat cu braţele pline de mătăsuri şi podoabe – daruri de la Kanbei. Okuni a fost uimită, însă a înţeles repede că amfitrionul se aştepta ca ei să îmbrace veşminte alese, nu să danseze cu cele obişnuite. Cadourile oferite de Kanbei nici nu se comparau cu cele de la Palat. Okuni s-a apucat degrabă să le împartă fetelor, care nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie. Lui Okiku i-a dat cel mai frumos chimono, fără pic de regret. Okiku l-a luat, dar n-a mulţumit, deşi se vedea limpede că-i plăcea.

Okuni nu şi-a ales niciun material de chimono de damă. S-a îmbrăcat din cap până-n picioare în stilul *kabuki* al lui Sanza. Direct pe piele, un chimono subţire, din mătase bleu; peste el, altul, înflorat, care-ţi lua ochii; pantaloni bufanţi din mătase, cu dungi verticale stridente; o pelerină prinsă la gât cu şnururi aurii; un brâu în cinci culori – model Nagoya, peste talia subţire.

După două zile, de la Kanbei a sosit un mesager care i-a poftit la Palatul Fushimi.

— La Palatul Fushimi? repetă Okuni ca un papagal.

— La Nishinomaru, zise Sankuro emoţionat.

Aici locuise odinioară doamna cea extravagantă, care se mutase, apoi la Castelul Ōsaka. De multă vreme, nu se mai ştia nimic de ea.

— Atunci, cine a rămas la castel?

— Doamna shogūnului?

„Pe timpul suveranului, concubina lui locuia în Nishinomaru, iar acum stă soţia noului stăpân”, gândi Okuni, înfoindu-se ca un arici.

— Ba nu, Hideyasu, îi anunţă Sankuro. Al doilea fiu al actualului conducător şi copil adoptiv al fostului suveran.

Kanbei Suekichi n-a trecut să verifice dacă totul era în ordine. Avea încredere deplină în Okuni. Ea şi-a amintit

de copilul drăgălaş şi palid care-o aplaudase la Hirano şi de atenţia cu care Kanbei Suekichi le examinase veşmintele înainte de reprezentaţia pe care o dăduseră în cinstea lui. Pe Hideyasu, samuraiul cel modest dar semeţ, l-a zărit şi în procesiunea fastuoasă a suveranului, cu prilejul campaniei de cucerire a Chinei.

„Să nu faceţi nicio greşeală! le spusese atunci Kanbei. Să dansaţi frumos! Okuni, tu să te îmbraci *kabuki*".

Socotea că temeliile teatrului Okuni Kabuki se puseseră la reşedinţa lui, când primise şiragul de perle.

Okuni nu era zgârcită, însă nu le purtase decât foarte rar. Avusese grijă de ele ca de ochii din cap. Şi-a amintit reacţia lui Hideyasu când i le-a văzut la gât: „Okuni s-a făcut *kabukil*" N-avea cum să uite remarca lui. Acum îi pregătea o nouă surpriză. Faima i-a adus-o, de fapt, dansul în straie bărbăteşti.

— Nu vreţi să renunţăm la Nenbutsu Odori? întrebă ea.

Propunerea l-a surprins pe Sankuro. Şi ceilalţi s-iu cam mirat…

„Pesemne că are un motiv anume", îşi zise Densuke.

— În niciun caz la Nenbutsu Odori, spuse Sankuro iritat. Tocmai ăsta o să-l facă să-şi amintească de noi. Nici prin cap nu-mi trece să sărim peste el!

— Eu nu-l dansez. Încep direct cu dansul în care port haine bărbăteşti, insistă Okuni.

— N-ai decât! O punem pe Okiku la Nenbutsu Odori.

— Foarte bine! răspunse Okuni simplu.

Okiku şi Sankuro nu puteau scăpa o asemenea ocazie. Okiku urma să-şi ascundă faţa cu pălăria şi, după ce se încheia dansul, îşi scotea mantia neagră de călugăr şi apărea în chimonoul înflorat. O să-i dea gata pe toţi… iar femeile au să moară de invidie când au s-o vadă aşa de frumoasă. Cel puţin aşa îşi închipuiau cei doi.

Conacul lui Kanbei se afla la o aruncătură de băţ de castel. Şi-a comandat palanchinul şi s-au întâlnit la poartă. Okuni şi trupa ei îl vedeau astfel pentru prima oară.

— Arătaţi grozav! Felicitări! O să se bucure mult şi Hideyasu. L-am invitat să vadă reprezentaţia voastră.

Kanbei le zâmbea călduros. Le-a spus că se bizuia pe ei şi că n-avea nicio îndoială că totul urma să iasă cum trebuie. Auzise că fuseseră chemaţi la Palat şi că trupa Okuni Kabuki era cunoscută drept cea mai grozavă din ţară. Okuni nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

Castelul fusese refăcut după incendiul devastator. Arăta acum la fel de luxos ca şi înainte.

După ce-au trecut de poartă, Kanbei şi Okuni s-au despărţit. Un slujitor i-a condus până în splendida grădină a celei de-a doua incinte, Nishinomaru, şi de acolo, spre o încăpere unde puteau să-şi facă ultimele pregătiri. Omatsu a ajutat-o pe Okuni să se schimbe. Din cauza căldurii înăbuşitoare, asudase toată. Şi-a scos chimonoul îmbrăcat direct pe piele şi a îmbrăcat altul subţire şi uscat. Arăta minunat. Toată lumea era preocupată de veşminte, cu excepţia lui Densuke. El nu-şi putea desprinde privirea de la trupul fermecător al lui Okuni. Stătea într-un colţ şi se uita la ea, vrăjit.

Hideyasu împlinise treizeci de ani. Abia făcuse o baie şi mirosea proaspăt, a săpun, pe care-l folosea încă de pe vremea lui Hideyoshi. Chiar dacă religia creştină fusese interzisă, se aduceau în continuare lucruri străine de la Nagasaki. Nici nu se compara senzaţia pe care o lăsa pe piele săpunul, faţă de săculeţul cu tărâţe folosit înainte, iar mirosul persista. Învăţase de la tatăl lui adoptiv să se bucure de lucruri alese. Tatăl natural, lin adevărat samurai conservator, nu iubea niciun lucru adus de străini.

Hideyasu îşi avea propriul pavilion în Nishinomaru. Întotdeauna trăgea aici în drum spre Echizen, al cărui ţinut îl primise în stăpânire. Îi plăcea Fushimi mai mult decât lui Ieyasu, actualul stăpân. Hideyoshi, care ţinuse enorm la el, îl învăţase să iubească luxul. Fusese prea tânăr ca să deprindă obiceiuri extravagante de unul singur. Hideyoshi arătase caraghios îmbrăcat în veşmintele „barbare”, însă lui Hideyasu i se potriveau perfect. Hideyoshi înfiase mulţi băieţi, dar niciunul nu se

comparase cu Hideyasu. Lui îi stătea bine cu orice. Poate că de aceea şi fusese preferatul fostului suveran. La naşterea lui Hideyori, Hideyoshi sperase din tot sufletul ca fiul lui să ajungă precum Hideyasu.

— Domnule Suekichi, mă bucur tare mult că vă revăd!

Hideyasu îl salută reverenţios.

Era îmbrăcat într-un chimono de bumbac subţire.

— Sunt fericit că arătaţi atât de înfloritor, înălţimea Voastră, zise Kanbei, făcând o plecăciune adâncă.

— Ia, spune, domnul meu, ce surpriză mi-ai pregătit? Pluteşte în aer ceva cu totul neobişnuit…

— Poate vă amintiţi de trupa fetelor din Izumo, pe care aţi văzut-o la mine acasă, în Hirano.

— Cum să le uit! Era ziua în care suveranul a refuzat negocierile cu ambasadorul chinez şi au început ostilităţile din Coreea.

— Vă sunt recunoscător că le-aţi păstrat în gândurile dumneavoastră. Fata care a dansat atunci Nenbutsu Odori are acum propriul ei teatru Okuni-Kabuki – în albia râului Jiamo, la Shijo. Se zvoneşte că e cea mai grozavă din ţară.

— Cea mai grozavă din ţară? înseamnă că ne vom distra!

— Am adus şi nişte băutură… să treceţi mai uşor peste căldura asta insuportabilă…

Hideyasu era şi mai încântat. Şi-a amintit că şi la Hirano fusese tratat cu o băutură specială într-un pahar cu picior. Nu mai savurase aşa ceva până atunci. Ştia foarte bine cât de ocupat fusese Kanbei în acea perioadă, când Ieyasu încerca să la fel de fel de măsuri economice şi negustorii îi cântau care mai de care în strună. Cu toate astea, avusese mereu grijă să-i trimită! câte-un dar sau să-l distreze cu trupa lui Okuni. Era convins că se comportase astfel din pură simpatie. Şi făcuse toate astea pentru el în momentul în care tatăl natural îl lăsase moştenitor direct pe fratele său mai mic, Hidetada, în pofida isprăvii de la Sekigahara. Nu se gândise, nici atunci, nici mai târziu, că doar încerca să-i câştige favorurile.

Aşadar, atunci băuse şi privise Nenbutsu Odori. Azi era chiar fericit. Îşi adunase toţi vasalii pentru surpriza lui Kanbei. Se simţea de parc-ar fi fost cu-adevărat stăpânul Castelului Fushimi.

A început Nenbutsu Odori. După ce dansatoarea şi-a scos mantia de călugăr şi pălăria, apărând într-un chimono superb, Hideyasu a clătinat din cap, nedumerit. Era tânără, frumoasă, nu dansa rău... dar nu putea fi dansatoarea pe care o văzuse la Kanbei Suekichi acasă, cu şapte ani în urmă, când încă i se spunea Ogimaru.

— Kanbei!

— Poftiţi...

— Nu fata asta a dansat atunci... Cum o chema?

— Okuni.

— A, da.

— Nu este ea, nu-i aşa?

— Aveţi dreptate.

Era pur şi simplu uimit de memoria tânărului. Kanbei nu ştia nici el ce să creadă. Şi lui i se părea că nu Okuni dansa şi se întreba, îngrijorat, unde era dansatoarea favorită. N-avea ce să-i reproşeze fetei de-acum – frumoasă, cânta şi dansa minunat... însă n-avea acelaşi efect asupra lor ca pe vremuri.

După ce Okiku a dansat cât i-a poftit inima, aruncând ocheade cuceritoare, Okuni a apărut pe scenă şi-a tras-o de mânecă, repetând scena agăţatului pe care o jucase de atâtea ori. Kanbei şi Hideyasu şi-au dat seama îndată că Okuni se deghizase în bărbat şi s-au pus pe aplaudat. În clipa când Okiku, în rol de curtezană, părea să nu mai scape de Okuni, bărbatul insistent, între ele a ţâşnit Densuke cu *Firul tors.* Pe cap purta o bonetă liliachie şi-şi mişca şoldurile atât de caraghios, încât spectatorii nu s-au mai putut abţine. Ropotele de aplauze au răsunat în tot l iistelul. Aclamau şi aplaudau. I – Asta-i Okuni! i Da, ea e, răspunse Kanbei.

Hideyasu s-a liniştit.

„A, deci aşa arată un spectacol Kabuki! Dacă ar fi trăit I lideyoshi, l-ar fi încântat cu siguranţă o asemenea

comedie”, liyi zise în sinea lui.

Roşul aprins al chimonoului îl fermecase pur şi simplu.

Mărgăritare de rouă la lumina lunii. Mâneca udă, Mărturie-a tristeţii. Raţele mandarin Nu mai sunt împreună.

Când a auzit flautul lui Sarujiro, Densuke a ieşit de pe scenă, lăsând-o pe Okuni să danseze singură.

Cum se cheamă iarba cu care mă contopesc Sub streşini?

La final, Hideyasu i s-a adresat direct:

— Aşadar, tu eşti Okuni. Vino-ncoace!

Aflându-se acolo şi mulţi dintre vasalii lui Hideyasu, Kanbei Suekichi a încercat să intervină imediat cu cât mai multă diplomaţie.

— Înălţimea Voastră, nu se face să vă adresaţi direct unor artişti care-şi ţin spectacolele în albia râului. Vorbesc eu pentru dumneavoastră.

— Nu mă deranjează. Okuni, vino-ncoace!

Hideyasu s-a ridicat şi a luat dintr-o cutiuţă un rozariu din coral, pe care i l-a înmânat personal fetei, sfidând eticheta.

— Rozariul tău nu se vede bine. Poartă-l pe acesta.

Spectatorii prezenţi au schimbat priviri pline de înţeles. Hideyasu nu s-a sinchisit o clipă. S-a întors liniştit la locul său şi i s-a adresat lui Kanbei:

— Dintre milioanele de femei din ţară, Okuni e cea mai grozavă. Eu n-am reuşit să devin cel mai grozav bărbat, aşa că suni mai prejos de ea. N-am dreptate?

Hideyasu râse din toată inima, însă pe Kanbei îl trecură sudori reci.

„Cred că m-am pripit! Nu trebuia să le chem pe fete!”

Rozariul sclipitor de pe pieptul lui Okuni i-o fi amintit lui Hideyasu de vremuri mai luminoase, când viitorul lui promitea să fie strălucitor. Poate că de aceea a şi spus că rozariul ei nu se vedea bine.

— Okuni, nu vrei să mai dansezi o dată şi să porţi rozariul cel nou?

Okuni îl înlocui pe cel dinainte şi deschise evantaiul.

Roată de apă Pe râul Yodo, Aştepţi pe cineva, Cât te învârteşti?

Când îl cântaseră la Palat, nobilii râseseră auzindu-l, în frunte cu doamna Sakiko. Hideyasu a izbucnit în lacrimi. Kanbei a fost şocat de reacţie şi a ieşit valvârtej din Nishinomaru, pe când Okuni mai cânta şi dansa. Planul lui de a-l înveseli pe nefericitul general prin cântece şi dansuri eşuase. Ele îi aduseseră în schimb amintiri dureroase.

După ce-au terminat, Okuni şi ceilalţi au plecat la reşedinţa lui Kanbei, însă acesta a refuzat să le vorbească. Se închisese în camera lui şi nu voia să mai ştie de ei. Când fiul lui, Magozaemon, şi-a exprimat dorinţa de-a o cunoaşte pe cea mai grozavă din ţară, tatăl l-a refuzat aspru, fără să facă vreun efort de a-şi ascunde nemulţumirea.

— În niciun caz.

Fetele s-au întors la Shijo, regretând că nu li se apreciase reprezentaţia, dar încântate de darurile primite. Okuni nu mai putea de fericire că Hideyasu îi oferise personal un rozariu de coral… pe lângă veşmintele elegante, după ultima modă… Era îmbujorată toată.

Pentru că se făcuse deja seară, Okuni s-a despărţit de restul trupei şi s-a dus într-o fugă la Sanza. Nu se mai văzuseră de lin zile. Sanza o aşteptase cu nerăbdare. Nici măcar nu-l tentasei Artierul plăcerilor! De îndată ce Okuni şi-a făcut apariţia, în Im s-o salute, Shikazo a ieşit degrabă din cameră.

Cei doi s-au iubit cu mare pasiune, de parcă nu o mai făcuseră de zeci de nopţi. Okuni ofta fericită la pieptul lui Sanza, lăsându-se pradă îmbrăţişărilor lui înfocate. După ce s-au liniştit, Sanza a luat-o la rost.

— Ce-aţi făcut atâtea zile la Kanbei Suekichi? Te-ai gândit vreun pic la mine? Ţi-a trecut prin cap că sunt îngrijorat? Unde-ai fost?

I – La castel, răspunse ea veselă.

— Ce castel?

I Castelul Fushimi… Domnul Kanbei ne-a poftit să dan «am în Nishinomaru.

— Nishinomaru din Fushimi?

— Da. Şi cine crezi c-a venit acolo să ne vadă? Hideyasu în persoană. Am dansat în faţa lui! Acum e ministru de rangul trei.

— Eşti la curent cu toate, o tachină Sanza.

În glasul lui se distingea însă o urmă de invidie. Demult, când îl slujea pe Ujisato Gamo, aflat sub protecţia lui Hideyoshi, fusese şi el de câteva ori la Nishinomaru din Castelul Fushimi. Vremurile lui bune apuseseră şi Castelul îi aparţinea acum lui Ieyasu Tokugawa. Sanza nu mai avea habar cine locuieşte în Nishinomaru. Pesemne că nevasta şi concubinele lui Tokugawa fuseseră lăsate în Kantō. Nu-şi închipuia că avusese curajul să le ţină la Nishinomaru, precum fostul suveran. Snza refuza să-l considere pe Tokugawa conducătorul ţării.

— Eu îl cunosc pe Hideyasu de când se numea Ogimaru… Cu şapte ani în urmă, când am dansat la conacul lui Kanbei din Hirano, purtând rozariul la gât, s-a bătut peste genunchi şi a exclamat: „Okuni s-a făcut *kabukil*”.

— Ei, nu mai spune!

— Acum am dansat a treia oară pentru el. A ţinut să-mi ofere personal rozariul de coral… de fapt, lui Okuni *kabuki.* Avea lacrimi în ochi…

L-a scos şi i l-a întins să-l admire. Sanza îl privea tăcut, pro impresionat de frumuseţea mărgelelor mari, roşii. Sclipeau feeric la lumina lămpii.

— Îmi place coralul la nebunie. Mă bucur că pot pune la gât un lucru aşa de preţios. În albie… la Shijo.

— De ce avea lacrimi în ochi?

Lui Sanza îi scăpase întrebarea, fiind complet nedumerit.

— Hideyasu a plâns, şopti Okuni.

— De ce?

— Nu ştiu. Zicea că eu sunt cea mai grozavă, că el n-a reuşit să devină cel mai grozav… Plângea şi râdea,

plângea şi-apoi iar râdea…

Lui Sanza nu-i venea să creadă. Dacă se gândea bine… când îl înfiasc Hideyoshi, fusese cel mai inteligent dintre toţi. După ce Nishinomaru i-a dăruit un fiu suveranului, steaua lui Hideyasu a început să apună. După naşterea lui Hideyori, Hideyoshi l-a neglijat, iar acasă la Tokugawa nu se mai putea întoarce, în pofida faptului că fusese de partea tatălui său în bătălia de la Sekigahara, nu se alesese decât cu un domeniu neînsemnat, când toată lumea se aşteptase să fie numit shogūn-moştenitor după greşeala făcută de fratele său mai mic, Hidetada. Deşi ulterior a fost investit ministru de rangul trei, asta nu însemna mare lucru. Sanza cunoştea toate amănuntele mult mai bine decât Okuni.

Sanza bănuia de ce plânsese Hideyasu. Îi înţelegea foarte bine starea de spirit. Nu se putuse lăuda că era cel mai grozav din ţară. Nu putea nici el. Okuni îi avea la degetul ei mic.

— Aşadar, a zis că eşti cea mai grozavă?… mai întrebă Sanza o dată, cu ironie în glas.

Okuni n-a sesizat tonul lui uşor răutăcios. S-a cuibărit la pieptul lui, încolăcindu-l cu braţele, şi a adormit liniştită în timp ce el vorbea. Sanza a privit-o câteva clipe, oftând adânc.

„Asta este pentru Hideyasu cea mai grozavă femeie din ţară?” se întrebă dezamăgit.

A stins lampa, însă nu reuşea să-l fure somnul. Îl enerva până şi sforăitul uşor al lui Okuni. Şi-a luat flautul de lângă aşternut şi a ieşit. De pe strada Teramachi s-a îndreptat spre răsărit. A lusit hotărât în albia peste care se lăsase roua. S-a oprit apoi l, i piciorul podului Shijo şi a început să cânte la flaut. Trilurile lui se contopeau cu susurul râului Kamo.

„Eu sunt oare cel care a ţinut-o în braţe pe cea mai grozavă femeie? Kyuemon Oda a fost cel mai bun lăncier al lui Ujisato e iamo. Sanza Nagoya nu mai e cunoscut decât ca bărbatul celei mai grozave dansatoare din ţară”, îşi spuse el cu amărăciune.

Uneori, flautul lui scotea sunete aspre… şi atunci pe buze îi flutura un zâmbet batjocoritor.

26

Kanji şi Mame discutaseră despre extinderea teatrului din albie de când acesta nu mai făcea faţă spectatorilor, tot mai numeroşi din zi în zi. Însă o scenă mai mare presupunea şi alţi artişti. Chiar când căutau o soluţie, au avut norocul să apară un grup de la Marele Templu din Kizuki. La fel ca Okiku, scăpaseră de-acolo sub pretextul vânzării de amulete. Când a auzit că sunt din Izumo, Oku ni a nădăjduit că se putea bizui pe ei. Erau cu toţii prea tineri ca să-şi fi amintit de ea, însă auziseră că dansa în capitală. Pe Okiku o ştiau personal, o garanţie în plus că nu minţeau.

Erau patru femei şi trei bărbaţi. Cântau binişor şi se descurcau şi cu dansul. Cunoşteau bine paşii celor care scoteau apă din râul Hii, sărind din piatră-n piatră.

— De ce-aţi plecat de-acasă? întrebă Okuni, veselă.

— Dacă aici e paradisul pe pământ, acolo-i-iadul.

— Bine c-am scăpat!

— De ce ziceţi că-i iadul pe pământ? Nu-i frumos să vorbiţi astfel despre locul de baştină. Eu am plecat din Izumo acum douăzeci de ani… am venit să dansez la oraş… dar mi-e tare dor de-acasă. E un ţinut minunat… şi liniştit. Să nu vă mai aud vorbindu-l de rău.

Văzând că le ceartă, fetele s-au uitat una la alta şi-au tăcut. Bărbaţii, în schimb, mai curajoşi, încercau să-i explice.

— Nimic nu mai e ca înainte.

— Ce anume s-a schimbat?

— Când erai tu în Izumo, o fi fost într-adevăr liniştit. În ultimul timp însă nu mai e de trăit acolo.

— De ce?

— Numai nenorociri! Orochi înnebuneşte cel puţin o dau la doi ani… A plesnit în opt…

— Dar aşa era râul Hii şi pe vremea mea. La inundaţii, arăta ca un dragon cu opt capete.

— Nu-i adevărat. Când era potolit, nu făcea ravagii.

— Okiku zicea că s-a despărţit doar în două.

— Asta s-a-ntâmplat demult.

Pe vremea lui Okuni, râul Hii pornea din munte, iar când ajungea în câmpia Hikawa, se desfăcea în două. Partea de răsărit se vărsa în mare. Din cauza inundaţiilor din urmă cu doi ani, afluentul de apus s-a subţiat mult, iar cel de răsărit s-a ramificat în şapte râuri, fiecare primind un alt nume.

— Aşadar, râul Hii are opt braţe?

Okuni nu-şi închipuia cum arăta acum. Îşi amintea doar cursul domol al râului, văzut de pe Kyoyama… o panglică lungă cu solzi argintii, sclipind la lumina apusului de soare. De când se afla în capitală, nu se gândise nicio clipă că s-ar putea schimba vreodată numărul sau direcţia râurilor care curgeau în zona aceea muntoasă, îndepărtată.

— A înnebunit Hii…

— Dar oamenii? întrebă Okuni.

— Şi ei… ţăranii din satul Nakamura nu mai au nici ce mânca.

— De ce?

— Satul Nakamura din Kizuki a trecut de sub protecţia Marelui Templu în mâinile seniorului Kikkawa. Bătrânii spun că pe vremea lui se trăia încă binişor. Noul guvernator, Horio, este îngrozitor. Ţăranii se răzvrătesc mereu… dar în zadar.

— Răscoale sunt mai peste tot.

— Nici n-a isprăvit bine Kikkawa cu jecmănitul ţăranilor, c-a venit Horio ca o avalanşă… Plătesc taxe ambilor stăpâni. Viaţa ţăranilor a devenit infernală. În cursul unei răzmeriţe, câţiva au fost închişi într-o temniţă subterană şi torturaţi în castelul Toda. Nu numai ţăranii sunt nemulţumiţi, ci şi minerii. Răzvrătirile se ţin lanţ… S-a dus liniştea noastră.

I) după bătălia de la Sekigahara, la ordinele lui Tokugawa au ÎiiM schimbaţi guvernatorii de provincii. Moşia lui Mori a disj-Atut pur şi simplu, iar în Izumo a preluat puterea Yoshiharu i inrio. Asta s-a întâmplat în

toamna lui 1600. Horio fusese lin general de nădejde sub comanda lui Hideyoshi. Ca *daimyō,* i în venise prototipul omului modern. De îndată ce şi-a luat teritoriul în stăpânire, a pus la punct o organizaţie a căpeteniilor «Ateşti şi a dat câteva legi locale prin care acorda o atenţie deosebită măsurilor agricole. Crescut la şcoala lui Hideyoshi şi obişnuit cu edictele, în 1602 a redistribuit pământul, punând accentul pe revizuirea veniturilor. Măsurile lui nu se puteau compara cu cele pe care le luase M5 ri înaintea lui. Cota-parte care le revenea ţăranilor a scăzut drastic, în vreme ce taxele impuse. Iu ajuns de nesuportat. Cel puţin aşa susţineau tinerii care fugiseră din ţinutul natal, spunând că o să vândă amulete.

— Îngrozitor!

1 Da, cumplit de greu. În pofida faptului că Hii n-a mai fost atât de prădalnic de când a venit Horio, viaţa ţăranilor nu e cu nimic mai uşoară. Pe el nu-l interesează decât să-şi ia partea şi să încaseze taxele… Astea nu se schimbă după cum e vremea, rea sau bună. Că bate vântul, că nu bate, că se revarsă Hii sau nu… tot aia e. Ţăranii mor de foame.

— Of, Doamne!

— Pentru ţăranii din Nakamura e şi mai greu. Satul e aproape de mare. Revărsările sunt dese, pentru că Orochi aduce năvalnic apa din munte, iar şuvoaiele acoperă câmpul. Când bate vântul dinspre nord-vest, suflă nisipul din albia râului Hii şi se formează movile, care se prăvălesc peste holde. Dunele de nisip sunt tot mai numeroase. Chiar dacă recolta e bogată uneori, după strângerea ei, pe terenul ăla nisipos nu mai creşte nici măcar hrişcă.

— Nici măcar hrişcă? se miră Okuni.

— Nisipul distruge tot.

Okuni căzu pe gânduri.

„Ce mult s-au schimbat locurile cele dragi în douăzeci de ani!” exclamă în sinea ei. „Din cauza nisipului, pământul nu rodeşte. E cu putinţă aşa ceva?”

— Se zice că, până la urmă, Izumo o să fie îngropat

sub ruşi pul care se năpusteşte din munte.

— De ce?

Cel care-i explicase cum stau lucrurile rămase mut de uimire la reacţia lui Okuni. O privea nedumerit.

— Credeam că ştii atâta lucru… se întâmplă de multă vreme, Granitul desprins din munte e fărâmiţat. Nisipul se separă de pulberea de fier. Albia râului a strâns tot mai mult nisip, pierzând din adâncime şi provocând inundaţii repetate. Asta era şi pe timpul tău… şi al părinţilor tăi. Şi chiar mai demult.

— Da, aşa e.

Okuni tăcu. În vene-i curgea sânge de băieş şi topitor. Dar tot nu se împăca cu ideea ieşirii din matcă a râului Hii şi a nenorocirilor provocate.

Ea se aşteptase ca ţinutul natal să înflorească pe zi ce trece. Din cele auzite acum, se pare că-şi pierduse de tot frumuseţea de pe vremuri… Izumo ajunsese într-o stare jalnică.

„Poate-i mai bine că au venit în capitală să danseze. Ce să fi făcut acolo? Aici pot trăi totuşi omeneşte. Dacă-s buni şi atrag spectatori… îşi asigură o viaţă prosperă”, îşi zise ea, oftând din toţi rărunchii şi ducându-şi mâna la piept ca să-şi mai domolească bătăile inimii.

— Şi, colac peste pupăză, construiesc şi-un castel.

Lui Okuni nu-i venea să creadă. Vestea o şocase puternic. Se uita la tinerii sosiţi în albia de la Shijo ca şi când picaseră de pe altă lume.

— Dărâmă Castelul Toda.

— Ca să facă altul?

— Da. Au pregătit un teren special, ferit din calea apelor. Acolo vor să clădească un castel nou. Cel puţin, aşa am auzit. O să treacă poate nişte ani până-l gată. Mai au de rezolvat şi probleme de guvernare… Nu-i uşor. Lumea e foarte nemulţumită de tot ce se-ntâmplă.

„Prin urmare, cei cu putere au dreptul să dărâme şi să construiască după bunul lor plac. Am crezut că doar marii conducători au asemenea apucături. Asta nou şi-a înălţat Castelul Nijo şi se zvoneşte că-l măreşte pe cel de la

Edo. Bag de seamă i A cei din provincie fac la fel. Până şi-n Izumo… la ţară. **I**'ohc**ul** Castel Toda se duce de râpă… Aşadar, şi la oraş, şi la ţiu.1, tot aia e…", îşi spuse Okuni în gând. I – Cine-o să locuiască în castelul nou? întrebă ea.

Tinerii din Izumo au rămas cu gura căscată. Nu se aşteptairă la o asemenea întrebare şi nu ştiau ce să răspundă.

— Seniorul Horio, cred… zise în cele din urmă unul dintre ei.

Okuni şi-a amintit de Castelul Yodo, când plecase de la Ivmplul lui Baian pe viscol… când pierduse sarcina. Apoi de luxul din Nishinomaru de la Fushimi, unde a dansat pentru I lldeyasu… de florile din grădină.

„A, prin urmare şi la Izumo se construieşte tot aşa ceva!"

În pofida faptului că o cunoşteau pe Okiku, fetele şi băieţii din Izumo şi-au dat repede seama cu cine stăteau de vorbă, înţelegând că Okuni era şefa. L-au plăcut îndată şi pe Densuke. Alegerea lor l-a deranjat pe Sankuro, care a strâmbat din nas imediat, socotindu-i ţărani ignoranţi.

S-au apucat de treabă, cu Kanji şi Mame în frunte. În primul rând, trebuia înălţat cât mai repede un loc unde să poată dormi. I rău mai mulţi şi chiar nu le mai ajungea spaţiul. Pe scenă n-ar fi încăput. Apoi aveau nevoie de o încăpere laterală în care să se schimbe, mai ales în zilele în care-i asaltau spectatorii. Au folosit unul din baloturile de materiale primite de la Kanbei şi au decorat tavanul de deasupra scenei. Prin această modificare, efectul vizual a fost cu totul deosebit. Impresia pe care o lăsa atmosfera de-acum era mai grozavă decât draperia de la intrarea unui magazin luxos.

Numărul cântecelor şi al dansurilor a sporit. Clopotul răsuna şi mai vesel. Okuni şi Okiku dansau singure, însă celelalte formau un grup. Toate purtau veşminte alese, iar reprezentaţiile lor erau o încântare. Spectatorii se simţeau ca într-o grădină cu flori, înainte de a-şi termina băutura adusă, se ameţeau de atâta frumuseţe. Scena din faţa ochilor li se părea raiul pe pământ. Fetele abia sosite se

descurcau grozav. Cântau şi dansau nebuneşte.

Okuni dansa în fiecare zi. Vrăjită şi îmbătată de propriile ei mişcări, uita de neplăcerile din jur. Serile se ducea la Sanza. Nu se ruşina de nimeni şi nu avea de gând să-şi ascundă iubirea.

De când trupa Okuni Kabuki ajunsese renumită, albia de la SHijo se aglomerase tot mai mult. Spectatorii se înmulţiseră. Au apărut şi alte lăcaşuri. Artişti itineranţi care cântaser pe la răspântii şi-au înălţat şi ei adăposturi din rogojini, încercând să-i agaţe pe trecători. Spectacolele deveniseră tot mai variate şi mai numeroase. Au apărut chiar şi *ronini* care făceau mici demonstraţii de luptă cu sabia pentru câţiva bănuţi. În albie nu era ca pe stradă. Aici nu dădeau nimănui socoteală. Chiar dacă-şi ridicau un lăcaş, n-aveau de plătit taxe pentru teren. Pământul nu avea stăpân. Se mai adunau şi coate-goale, dar lumea venea ca să se distreze, aşa că-i lăsau în pace. Pe ici-colo, călugări orbi cântau, acompaniindu-se la lăută. Alţii zdrăngăneau la un fel de cobză numită *jabisen* – instrument care provenea din regatul Ryūkyū. Maimuţele din Tanba făceau tot felul de giumbuşlucuri. Ursarii îşi târau urşii după ei.

Niciun membru din trupa lui Okuni nu l-a băgat în seamă pe Kyuzo, care-şi ducea în braţe câinele negru. Venise de mai multe ori ca să observe atmosfera din albie, pentru că auzise de faima de care se bucura trupa Okuni Kabuki. Când aflase că dansul *Firul tors* al caraghiosului de Densuke era nespus de îndrăgit, Kyuzo a simţit că gelozia îi sfâşie pieptul. În loc să se potolească la vestea că Okuni se combinase cu Sanza Nagoya, l-a cuprins şi mai tare furia şi dispreţul faţă de bietul Densuke. Nu dorea decât să se răzbune cât se poate de crunt.

„Aşadar Okuni a ajuns cea mai grozavă din ţară!” scrâşni el printre dinţi.

Privind bandicra de la intrare, a rămas mut. Nu ştia să citească. Oricum, nu caracterele „Okuni Kabuki”. Putea să descifreze doar „cea mai grozavă din ţară”, pentru că îl învăţaseră cei care mergeau la bordel, ideogramele fiind

foarte simple. A remarcat dintr-o privire că şi-au mărit teatrul şi că aveau mai multe dansatoare.

Kyuzo era înciudat la culme. Aflase că peste zi Sanza îi cânta lui Okuni la flaut şi ea dansa, iar serile se ducea la el acasă.

Pe vremea când bordelul Tinere de Calitate se găsea în Yanagi-Nijo, Sanza nu-i vizita, nefiind renumiţi. Ştia însă că avea o curtezană favorită – frumoasa Katsuragi. Asta pentru i i se zvonise că ea refuza alţi oaspeţi de dragul lui. El însă frecventa şi alte bordeluri. Şi toate deveneau faimoase după ce trecea 11 pe-acolo, pentru că fetele se arătau înnebunite după Sanza. În Kyuzo nu-i mirosise a bine fidelitatea curtezanei Katsuragi, uiai ales după ce auzise de sinuciderea ei. Proprietarul bordelului ei făcuse mare caz de prezenţa lui Sanza. Trebuia totuşi» îi accepte că Sanza Nagoya era cel mai *kabuki* dintre toţi cei prese adunau în cartierul plăcerilor. Totodată, se ştia faptul i A-i plăceau femeile. De aceea, pentru toată lumea a fost un mister rând nu şi-a mai făcut apariţia după mutarea bordelurilor în Rokujo. Se vorbea că ar avea o altă curtezană, de data asta la Tinere de Calitate, pe nume Kashiwagi. Vestea răspândită de patron şi Kyuzo, ca să atragă mai mulţi clienţi, s-a stins treptat. Sanza n-a mai trecut pe la bordeluri, în pofida faptului că toţi îl aşteptau cu nerăbdare. Apoi, la scurt timp, s-a aflat că a început a cânta la flaut în trupa Okuni Kabuki.

Kyuzo tot dădea târcoale teatrului lui Okuni, cu căţelul în braţe. Nu-i venea să creadă că Densuke continua să danseze împreună cu regina teatrului Kabuki după ce i-a furat-o Sanza. Ar fi trebuit să-l compătimească, pentru că împărtăşise aceeaşi soartă cu el, dar nu putea. Îl dispreţuia din tot sufletul.

Simţindu-l nervos, Negru s-a smucit din braţele lui, lătrând tare. Kyuzo s-a lăsat pe vine, s-a uitat în ochii lui şi i-a zis:

— Ascultă-mă! Le arăt eu lor!

Părea hotărât. Câinele habar n-avea ce era-n capul lui Kyuzo, dar răspundea prompt stării lui de spirit.

Auzindu-i vocea, a dat din coadă liniştit şi a pornit în urma stăpânului, spre Rokujo.

La câteva zile după asta, au început dărâmarea unor colibe şi înălţarea unui gard din bambus proaspăt chiar în centrul albiei, foarte aproape de teatrul lui Okuni. Împrejmuiau cu el un spaţiu destul de mare. Atât spectatorii, cât şi locuitorii albiei se întrebau ce surpriză li se pregătea.

— Sper că nu-i vorba de un nou loc de execuţie, îi zise Okane lui Kanji. Arăta foarte speriată.

Aşa se procedase şi înainte de masacrarea femeilor şi copiilor lui Hidetsugu, la Sanjo, precum şi la decapitarea generalilor, printre care şi Mitsunari Ishida, la Rokujo.

Fiind la o aruncătură de băţ de teatrul ei, Okuni n-avea cum să nu se-ngrijoreze. Numai când îşi amintea scenele sângeroase i se făcea rău. Dacă avea careva gânduri criminale, nu se cade. I să-şi aleagă un loc în care lumea venea să se distreze. Pe cin voiau să omoare? îşi imagina cât de groaznic avea să fie şi păr hotărâtă să-şi mute teatrul de-acolo.

— Densuke, aş vrea să dansez la Kitano. M-am gândit U posibilitatea asta şi mai demult.

— Lângă terenul de călărie?

— Îhî.

Cei care frecventau Templul Kitano-Tenman nu erau cu nimic mai prejos decât spectatorii din albia de la Shijo. Okuni tânjea de multă vreme după Kitano. Nu se practica acolo niciun ritual de talia lui Usokac, dar şi-a amintit că latenman-Tenjin din Ōsaka îşi începuse viaţa ca dansatoare. Chiar îşi dorea să-şi deschidă acolo un teatru, să vadă cum îi merge.

— Nu shogūnul a comandat gardul ăla, zise Kanji la întoarcere. Oricum, nu e sub supraveghere oficială.

— Da, însă nivelează terenul… aduc lemn proaspăt… îl dau la rindea… sunt puşi pe fapte mari.

— Sper că nu-i vorba de un castel.

— Îţi dai seama c-ar fi avut un turn de supraveghere dacă voiau să ridice un castel.

— Ce-o fi, totuşi?

— Habar n-am.

Erau înnebuniţi. Ţineau neapărat să afle ce se construia. După ce cântau şi dansau, mai aruncau priviri printre ţăruşii gardului. Okiku şi Sankuro nu făceau excepţie.

— Ce-i? îl întrebă Okiku, văzându-l că se schimbă la faţă.

— Ce naiba de scenă e asta? Cine-a avut o asemenea idee? Sau ce urmăreşte? Toată lumea o să se uite prin gard… nimeni n-o să mai intre pe poartă ca să plătească! exclamă Sankuro, nedumerit.

Nu s-a putut abţine şi a izbucnit în râs.

Ceilalţi însă arătau chiar îngrijoraţi.

— Dar scena e mare. La ce-au de gând s-o folosească?

— Ce fel de spectacole or da?

I Tare-aş vrea să ştiu cine e proprietarul, zise Densuke, fivindu-l fix pe Kanji.

În aveau impresia că terenul se pregăteşte pentru spectacole Hiareţe. Celelalte lăcaşuri din albie, cu excepţia teatrului lui I) kuni, fuseseră ridicate într-o singură zi. Fiind împrejmuite de rogojini, nu se vedea înăuntru… Păreau întunecoase faţă de teatrul lui Okuni, luminos şi împrejmuit cu un gard de lemn. Dacă intenţionau să prezinte scene sângeroase, ar fi trebuit să li „gândească la gustul amar de după… Dar perioada războaielor trecuse. Se restabilise pacea şi lumea vădea interes sporit pentru frumos. Orăşenii o duceau din ce în ce mai bine de când înflorise comerţul… viaţă luxoasă, lipsită de griji… Deprinseeeră şi gustul depravării, aveau o grămadă de energie de cheltuit, îi atrăgeau şi spectacolele lui Okuni, travestiul: femeia dansa, iici rol de bărbat, iar bărbatul era femeie. Totul li se părea interesant. Tocmai de aceea socoteau că n-avea nicio noimă ridicarea Unei scene frumoase, înconjurată de un gard de pari.

La un moment dat, Kanji i-a întrebat pe dulgheri numele proprietarului.

— Păi, nu ştim exact. Cred că Sadojima.
— Cu ce se ocupă?
— Are un bordel în cartierul felinarelor roşii.

Vestea a picat ca un trăsnet, cu atât mai mult, cu cât cei din trupa lui Okuni considerau o adevărată neruşinare ca „artistele” din albie să agaţe clienţi. Auziseră de asemenea cazuri, destul de frecvente în ultima vreme la Shij5. Câteva colibe fuseseră dărâmate tocmai pentru că se aflase că „actriţele” se prostituau cu spectatorii, scopul lor fiind de fapt tocmai ademenirea acestora. Primiseră cu bucurie ordinul care interzicea dezmăţul în albie. Pentru aşa ceva existau bordeluri şi nu se cuvenea să amestece lucrurile. Trebuia să se facă o deosebire clară între cele două categorii.

Okuni şi ceilalţi nu considerau obligatoriu ca o femeie să aibă o singură relaţie, dar nu acceptau în ruptul capului ca aceasta să-şi vândă trupul. Nu sub masca „artei”. Ca dovadă, membrii trupei n-au protestat, până la urmă, împotriva legăturii lui Okiku cu Sankuro, chiar şi după ce s-au afişat în văzul tuturor, dar au condamnat destrăbălarea ei cu Tokio Yamashina. Ştiau cu toţii că Okuni îl iubea pe Sanza, aşadar li se părea firesc să se culce cu el, să meargă la el acasă. Nici măcar Densuke nu dezaproba iubirea lor.

Nimeni nu învinuia prostituatele, dar ele n-aveau decât să stea în cartierul lor, să nu se amestece cu ceilalţi. Aşa era ordinea lucrurilor şi trebuia respectată… numai că puţini se supuneau.

Exact în perioada asta, magistratul capitalei, Matsushige Itakura, a dat un edict, afişat în tot oraşul, care conţinea urmă-ltoarele puncte:

1. *Prostituatele nu au dreptul să-şi desfăşoare activitatea în afara localurilor stabilite.*
2. *Proprietarilor de bordeluri li se interzice categoric să-şi construiască asemenea lăcaşuri în afara cartierului cu felinare roşii. Încălcarea regulamentului se pedepseşte cu moartea.*
3. *Să se respecte ordinea publică. Să se evite*

scandalurile. Orice abatere să fie adusă la cunoştinţa magistratului.

Matsushige a dat edictul la cererea proprietarilor de bordeluri. Primul şi al doilea punct eliminau competiţia cu prostituţia de stradă şi cu bordelurile ilegale. Al treilea fusese sugerat de Kyuzo, care considera că magistratul trebuia implicat în ordinea publică şi în afacerile din cârticrul Rokujo. Scandaluri din cauza femeilor se iscau acolo în fiecare noapte, majoritatea provocate de samurai beţi, care abuzau de funcţia lor, punându-i pe patroni în situaţii neplăcute. Prin punctul al treilea se întărea, de fapt, poziţia proprietarilor de bordeluri, magistratul fiind de partea lor.

Cu toate că activitatea artiştilor din albie era permisă, nu pricepeau de ce se sprijinea totuşi prostituţia în Shijo. De ce unul sau două dintre marile bordeluri de la Rokujo începuseră să construiască teatre în albie? Munca era în toi şi lăcaşul cel arătos dar suspect se înălţa iute.

— Prostituatele o să-şi agaţe clienţii aici? întrebă Okiku nedumerită.

— Păi, prin gardul ăsta o să se vadă orice mişcare…

Părea pur şi simplu ridicol să priveşti din stradă scenele de amor dintre o prostituată şi un client. Până şi nou-veniţii ştiau cam ce însemna asta. Se prăpădeau de râs la gândul unei asemenea „reprezentaţii”.

— Prin urmare, la ce foloseşte scena? întrebă Okane, pe un ton inocent.

— Cine-o să danseze? întrebă Onei.

— Chiar nu înţeleg ce au de gând, zise Densuke.

Pe Okuni o îngrijora cu totul altceva. De când trăia în albie, nu intrase niciodată în alt lăcaş, n-o interesa ce făceau alţii. Aşa era ea. O preocupau doar problemele trupei şi cele personale.

De la începutul toamnei, observase o schimbare la Sanza. Nu mai cânta la fel. Flautul nu mai răsuna tot atât de limpede ca altă dată şi uneori melodia suna ciudat când dansa ea. Simţea că are o greutate pe suflet şi gândurile îi erau aiurea. Însă nu numai când îi cânta la flaut, ci şi când

o ţinea în braţe… parcă se strecura între ei vântul rece de toamnă.

— Sanza.

— Da.

— Te frământă ceva?

Nu-i răspundea, dar ea nu putea crede că n-o mai iubea. Imposibil să-şi fi găsit altă femeie atâta vreme cât ziua cânta pentru ea şi serile le petreceau împreună. Cântase cu dăruire mai bine de jumătate de an. Nu se gândise niciodată la bani. O făcuse din plăcere. O iubise pe Okuni şi-l atrăgeau dansurile ei. Ce s-a întâmplat dintr-odată?

— Sanza, de ce eşti atât de reţinut? Ce te apasă? întrebă ea, dându-i o palmă peste genunchi.

În relaţia dintre ei, Okuni era guraliva, el doar asculta. La început mai vorbise şi el un pic, lăsând sentimentele să grăiască mai mult. Însă în ultima vreme, nu mai izbutea să scoată un cuvânt de la el. Cu privirea în gol, n-o mai auzea pe Okuni. Părea că rătăceşte cu gândul undeva departe.

— Sanza, te rog să-mi spui cinstit dacă nu mă mai doreşti. Poate că te plictisesc…

Okuni simţea că nu ăsta era motivul, însă nu găsea altul la îndemână şi mai ales voia să-l provoace la o discuţie. Cu îmbufnarea lui Sankuro se obişnuise, dar Sanza avea cu totul altă fire. Nu-şi explica totuşi ce s-a întâmplat cu el.

— Nu-i vorba că te plac sau nu. Când te-am cunoscut, erai deja „cea mai grozavă din ţară”.

— Şi care-i problema?

— Nu-i niciuna.

— Atunci, chiar nu mai pricep nimic.

Sanza oftă din rărunchi şi zise:

— Visez şi eu…

— La ce anume?

— La un castel.

Okuni nu se aşteptase la asta. Ea ştia că un castel se construieşte din taxele şi prin eforturile ţăranilor, puşi la

muncă silnică. Credea că numai suveranii îşi doreau şi înălţau castele. S-a cutremurat pur şi simplu la auzul unor asemenea cuvinte din gura lui Sanza, bărbatul pe care-l iubea, cu ochi frumoşi şi trăsături puternice.

Orice samurai visa la un castel propriu. Când se gândea că Hideyoshi i-a purtat încălţămintea lui Nobunaga, dar a ajuns să aibă o grămadă de castele… Cât timp a fost în serviciul lui Ujisato Gam5, sperase să devină cineva. Castelul acestuia fusese mic, dar în ultimii ani de domnie ai lui Hideyoshi, îşi ridicase unul măreţ, la Aizu. Atunci se visase şi Sanza stăpânul unui domeniu şi al unui castel.

Visul i s-a spulberat după bătălia de la Sekigahara. Şi-a simţit mândria terfelită. Curajul era comoara cea mai de preţ a unui samurai. Nu-i fusese apreciat la adevărata-i valoare. Timpurile se schimbaseră. De la Mimasaka i-au tot venit veşti. Cumnatul lui, Tadamasa Mori, urma să guverneze un nou teritoriu şi-l invita să-l slujească. Tadamasa era fratele mai mic al lui Ranmaru Mori, care se sinucisese la moartea lui Nobunaga Oda. Tadamasa a fost *daimyō* atât pe vremea lui Hideyoshi, cât şi a lui Ieyasu, cu toate că nu se remarcase prin fapte de vitejie deosebite. Avea să primească un domeniu important şi dorea să-şi înalţe un castel impunător. Când a citit scrisoarea, Sanza a tratat propunerea cu dispreţ. Însă acum, aflându-se în prezenţa celei mai grozave dansatoare din ţară şi privind în urmă, şi-a dat seama că el, Sanza Nagoya, nu era decât un amărât de *ronin.*

Sanza se uita necăjit la şiragul lui de mărgele din lemn. Aşa ceva aveau mulţi oameni, şi mai ales asceţii care locuiau în munţi, răspândind religia budistă. Nu se comparau cu şiragurile de cristal şi de coral ale lui Okuni, dăruite de Kanbei şi Hideyasu, t «re sclipeau puternic la lumina lămpii. Okuni purta în permanenţă unul din ele, zi şi noapte, cu excepţia momentelor când Ikcau dragoste. Sanza era ca propriul său rozariu: şters, obişnuit, nu se remarca prin nimic. Nici nu putea sta alături de o kuni. „Cea mai grozavă din ţară”. Ujisato Gamo avusese o

mulţime de şiraguri de la „barbari”, dar lui nu-i dăduse niciunul. Începând să se îmbrace *kabuki,* Sanza şi-a cumpărat ce i-a plăcut. Nu lucruri ieftine. Dar lucruri simple, fără cruce, nu erau din cristal sau coral.

Indiferent de unde le primise Okuni, acestea îşi aveau fără îndoială valoarea lor. Le purta, cu schimbul, când dansa pe scenă. Şi chiar în afara ei. Îi atârnau la gât de dimineaţa până scara, chiar şi după ce termina de dansat. Sanza vedea tot timpul un şirag lângă pernă şi nu le mai suporta… comparându-le cu al lui. Reprezentau dovada sigură că Okuni era cea mai grozavă din ţară. N-avea cum să nu se gândească şi la plânsul lui Hideyasu când s-a simţit mai prejos decât ea. El însuşi i-o mărturisise, la Kanbei Suekichi acasă.

„Nu ştiu de ce mă mai vait… Nici nu merit rozariu de cristal sau de coral. Sunt un nimeni. Ar trebui să mă consider norocos că mă iubeşte cea mai grozavă femeie”, îşi spuse scrâşnind din dinţi.

— Sanza, dragul meu… zise Okuni, strângându-l în braţe.

Sanza desluşi în ochii ei o spaimă pe care n-o mai văzuse până atunci.

— Ce-ai păţit?

— Mi-e frică… îngrozitor de frică.

— De ce?

— Nu înţeleg nici eu, dar sunt tare neliniştită. Te simt departe de mine şi mi-e teamă…

— Departe?

— Hai, spune-mi! Ce te apasă? Te-am supărat cu ceva?

Okuni ar fi vrut să ştie ce gândea Sanza, însă nu-şi dădea nici el prea bine seama ce se petrecea. Oricum, nu Okuni era vinovată pentru dispoziţia lui proastă.

— Sunt pur şi simplu nemulţumit de mine.

Mai discutaseră şi altă dată, fără ca el să-i poată explica, însă acum, rozariul lui din lemn l-a ajutat să-şi definească simţămintele.

— Nemulţumit de tine?

— Visez prea mult.

— Nu-i adevărat.

Okuni nu i-a mai lăsat timp să riposteze.

— N-ai nevoie de castel.

— Ceea?

Sanza a observat că spaima îi dispăruse din priviri. L-a uimit grozav hotărârea din glasul ei.

„Aşadar, nu ajung nici la degetul ei mic. Nu merit o asemenea femeie”, gândi el cu amărăciune şi oftă din rărunchi.

Lăcaşul Sadojima, aflat în diagonală faţă de teatrul lui Okuni, era gata. Gardul din pari a fost acoperit de formă doar cu o pânză verzuie, care se ridică şi cu un singur deget pentru a privi la ce se petrecea înăuntru.

A fost inaugurat cu o paradă a prostituatelor din Rokujo, printre aclamaţiile celor veniţi să le vadă. La un moment dat, au ieşit pe scenă vreo optsprezece bărbaţi şi femei, pregătiţi să cânte, acompaniaţi de clopot, gong, tobă, flaut, *biwa, shakuhachi* Instrumentele răsunau puternic în albie şi toată lumea se adunase la ei. Taxa de intrare foarte mică nu se justifica în niciun fel. Cei care n-au mai reuşit să intre, au privit liniştiţi de-afară. Teatrul lui Okuni a rămas fără spectatori, însă ea s-a încăpăţânat să-l ţină deschis. Mai mult decât atât, s-a apucat să danseze ca o nebună. Kanji şi ceilalţi s-au dus şi ei peste drum, încercând să se strecoare prin mulţimea de gură-cască.

— Sunt cam douăzeci de prostituate care dansează, spuse Kanji la întoarcere. Veşmintele nu-s tocmai rele. În rest, nu e cine ştie ce.

— Ăla nu se cheamă dans. Se ridică, se-aşază, privesc la dreapta, apoi la stânga… pe ritmul melodiilor, zise Okiku dispreţuitor.

— Halal reprezentaţie!

1 Fluier din bambus cu cinci găuri.

— N-ai pierdut nimic!

După cum era de aşteptat, Sankuro nu s-a sinchisit să meargă, însă Okiku n-a rezistat tentaţiei. Pe chipul ei, pe lângă dispreţ, se citea şi nedumerire.

— Cum de şi-au deschis un bordel în afara cartierului Rokujo? Kdictul magistratului arată că e interzis.

Sankuro stătu puţin pe gânduri înainte de-a răspunde.

— De fapt, nu e bordel. Legea nu le interzice prostituatelor să danseze în afara cartierului cu felinare roşii.

— Dacă ele au dreptul să danseze în afara cartierului lor, înseamnă că şi noi putem să le mai furăm din clienţi, nu-i aşa, Sankuro?

Okiku era îngrijorată. Spectatorii le dispăruseră brusc. De când cu Sadojima, nu mai călcase picior de om pe la teatrul lor. Era convinsă că nu vor avea spectatori nici dacă vor dansa foarte bine. În albia de la Shijo nu exista o lege care să protejeze dansatoarele adevărate, în favoarea calităţii. În Rokujo, pe lângă faptul că-şi puteau alege oaspeţii, dacă se isca vreun scandal sau scotea vreun samurai sabia, interveneau îndată autorităţile, în albie, care nu aparţinea nimănui şi unde nu se plăteau taxe, era care pe care.

Sankuro a ascultat părerile tuturor şi a căzut pe gânduri. Nu înţelegea cum de reuşeau cei de-acolo să atragă atâţia spectatori. Aveau multe dansatoare, veşminte frumoase şi scumpe.

0taxă de intrare incredibil de mică… chiar nu pricepea unde era profitul şi ce urmărea patronul. Ciudată provocare! Nici nu se punea problema de câştig… asta era limpede.

Sankuro nu mai călcase pe la Tinere de Calitate de când fusese dat afară de Kyuzo, pe vremea când se aflau încă în Yanagi-Nijo. Cu atât mai puţin de când se mutaseră în Rokujo. Nu avusese aşadar cum să afle de intenţia patronului de a face dansatoare din prostituatele sale, cu toate că auzise de una care dansa deseori. Afacerea cu dansul în albie nu era nici pe departe la fel de bănoasă ca aceea de la bordel, unde oaspeţii erau bine trataţi, iar preţul prostituatei creştea în funcţie de servicii. De când sosea clientul şi până pleca, ajungea să ridice doar mâna şi

dorinţa
1 se îndeplinea. În plus, existau nişte reguli stricte care se respectau cu sfinţenie în cartierul curtezanelor. Cei de-acolo nu-şi permiteau să lucreze în pierdere. Nici n-aveau de ce să facă aşa ceva.

„Ce naiba se ascunde în spatele acelui gard prin care se vede totul?” se întrebă Sankuro, cu braţele încrucişate.

Oku ni n-avea de gând să se dea bătută cu una, cu două. Atâta vreme cât putea dansa, chiar şi în prezenţa unui singur spectator, era fericită. Se simţea atât de absorbită de dansul ei, care urma după *Firul tors* al lui Densuke, încât nu şi-a dat seama din prima clipă că la flaut nu mai cânta Sanza. Când l-a observat pe Sarujiro, a sărit ca arsă de pe scenă.

— Unde-i Sanza?

Okuni îşi închipuia că o părăsise pentru a le vedea pe prostituate şi se înroşise de furie.

Sarujiro a fost şocat de tonul ei aspru. A lăsat flautul la o parte şi se pregătea să-i povestească tot ce fusese instruit. Niciun cuvânt mai mult.

— Nu-ţi pot spune.

— Ce-nseamnă asta?

— Că nu-ţi pot zice unde-i Sanza.

— De ce? E la târfele de vizavi?

— Nici gând!

— Atunci, unde-i? Când se-ntoarce?

— A plecat din Kyōto şi nu mai vine. Altceva n-o să mai scoţi de la mine, pentru că n-am voie să vorbesc. Mi-a atras atenţia să te împiedic să porneşti în căutarea lui. De-acum încolo, orice m-ai întreba, nu-ţi voi mai răspunde.

Okuni rămase stană de piatră.

27

Pentru că Okuni nu ştia să citească, Sanza i-a transmis mesajul prin intermediul lui Sarujiro.

„Mi-a lăsat vorbă să nu-l caut!”, îşi spunea Okuni, distrusă.

Sanza plecase doar cu hainele de pe el… îmbrăcat ca samurai. Pesemne că se întorsese la ai lui… la Mimasaka…

la sora căsătorită cu Tadamasa Mori. Sanza, care îşi făurise o seamă de vise, a trezit că lumea-l cunoştea ca partener al celei mai grozave dansatoare din ţară. Până atunci nu i se plânsese nici măcar lui Sarujiro. L-a luat cu el doar pe Shikazo şi dus a fost. Sarujiro «e temea ca Okuni să nu se ducă după el.

— Domnul Sanza v-a lăsat amintire câteva lucruri…

— Amintire?

Pe Okuni a speriat-o cuvântul. Au pornit împreună la Sanza acasă. Okuni a rămas mută de uimire. Acolo o aşteptau: o sabie lungă cu filigran din aur, având mânerul din piele de rechin, o cutiuţă lăcuită pentru sigiliul personal, şase ploşti din tigvă acoperite cu foiţă de aur şi veşmintele minunate care-i aduseseră în Kyōto faima de cel mai cunoscut tânăr *kabuki.* Toate erau acum ale ei.

Okuni s-a prăbuşit pe duşumea. N-o mai ţineau picioarele. Privea în tăcere lucrurile pe care iubitul i le lăsase fără urmă de regret.

Sanza se lepădase de tot ce-i amintea de viaţa din capitală, îşi reluase până şi fostul nume, Kyuemon Nagoya. La sabie renunţase din mai multe motive: războiul se terminase şi nu mai avea nevoie s-o folosească; fiind prea lungă, îi luă timp s-o scoată din teacă şi, nu în ultimul rând, lama nu purta numele unui făurar renumit. Putea fi considerată mai degrabă un obiect luxos de ornament. Vremurile în care săbiile simbolizau sufletul samuraiului trecuseră, astfel că nu pierdea nimic dacă se descotorosea de ea. Ploştile cu foiţă de aur, cât palma de mari, se dovedeau incomode.

Pe Okuni a impresionat-o atât de mult sabia, încât i s-a tăiat respiraţia. Şi-a dat seama că Sanza n-o părăsise pentru că n-o mai iubea. Altfel nu i-ar fi dăruit sabia. Primise una de la el şi înainte. Acum însă, vedea pentru prima oară de-aproape un lucru atât de preţios. Lama nu ruginise, n-avea o pată cât de mică, iar chipul palid al lui Okuni se reflecta în ea ca într-o oglindă. A băgat-o la loc în teacă.

— Prin urmare, Sanza s-a întors la familie…

— Da, răspunse Sarujiro.

Okuni tăcea. Aflase ce însemna pentru un *daimyō* întoarcerea la familie. Văzuse suficiente procesiuni de când stătea în capitală. Bine, nu era neapărat cazul lui Sanza… însă comparaţia se potrivea oarecum. Lucru sigur – terminase cu viaţa de tânăr *kabuki.* Înţelegea asta.

Punând sabia jos, Okuni a luat rozariul în mână. Faptul că i l-a lăsat îi spunea totul. Ştia cât ţinuse la şirag. Cel mai mult dintre toate obiectele personale. Nu mai avea aşadar nevoie de nimic pentru a începe o viaţă nouă, de samurai serios, cu numele de Kyucmon Nagoya. Nu i-a rămas decât inima, şi aceea de gheaţă… În clipa aceea, Okuni a ştiut că nu avea nicio şansă de a-l mai întâlni vreodată. Renunţase şi la ea, odată cu obiectele.

— S-a lepădat de mine… şi eram cea mai grozavă din ţară…

Sarujiro a intrat în panică. Okuni şedea în continuare, calmă, cu spatele drept. Doar lacrimile îi curgeau şiroaie… fără să se oprească. Se simţea distrusă. Sentimentele ei se transformaseră în lacrimi. Nu se gândise că-i va fi atât de greu… N-avea rost să mai pornească în căutarea lui, de vreme ce părăsise toate lucrurile care-i aminteau de trecut. Situaţia era limpede ca lumina zilei. Undeva, într-un colţişor al sufletului ei, Okuni înţelegea amărăciunea lui Sanza şi motivul pentru care hotărâse aşa.

— Sunt cea mai grozavă… De ce m-a părăsit? ţipă ea fără să vrea.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu mai suporta atâta tristeţe. Inima îi era zdrobită. Pe măsură ce-şi dădea seama că n-avea rost să-l mai caute, înţelegea că nu-i rămânea decât să danseze la Shijo… cu disperare.

— Oan! strigă Okuni, amintindu-şi brusc de ea.

În vara aceea călduroasă… Oan plecase de-acasă şi înnebunise. Sankuro o alesese pe ea pentru că nu avea pe altcineva care să danseze… între timp ajunsese cea mai grozavă din ţară… dar acum lumea ei se prăbuşise. Se simţea fără pic de vlagă şi nici măcar n-avea puterea să se

mişte.

— Okuni! o strigă Densuke.

Okuni a dat să se ridice, dar s-a prăbuşit neputincioasă şi a început să plângă în hohote. Urla ca un animal rănit… apoi gemea… şi iar urla.

Până la urmă, Densuke s-a întors în albie.

I Omatsu, te rog să n-o laşi pe Okuni singură nicio clipă… uni. În pentru o vreme. Du-te şi adu-o acasă.

O matsu era femeia lui. Densuke aflase de la Sarujiro că Sanza X vase din capitală şi înţelegea mai bine decât oricare din trupă p se petrecea în sufletul ei, Fusese părăsită pentru a doua oară. II, i mai mult, trăia cu toată fiinţa durerea pe care o încerca Okuni, iliti nu ştia cum s-o ajute.

Omatsu a adus-o acasă şi a vegheat-o clipă de clipă, fără să în faţă o vorbă, fără nicio expresie pe chip, nefardată. Era foarte iută. Nu se schimbase cu nimic, nici după ce Densuke a luat-o tir nevastă. Acum, stătea şi o privea pe Okuni, cum plânge fără încetare… Chiar dacă ar fi vrut să spună ceva, nu-şi găsea i cuvintele potrivite. De fapt, ea nu avea niciodată nimic de spus.

Până şi fetele din Izumo, care se alăturaseră trupei de puţină vreme şi care dansau de obicei cu mare elan, se uitau la ea nepui uicioase. Tinerele se întristaseră văzând suferinţa celei care le învăţase atâtea lucruri frumoase.

Vegheată de Omatsu, Okuni a plâns şi a gemut toată noaptea. I) în când în când scrâşnea din dinţi. A aţipit la un moment dat, însă a sărit speriată, cu senzaţia că Sanza se afla la căpătâiul ei… nu voia să-l piardă. Când a deschis ochii bine, a zărit-o pe Omatsu. Izvorul lacrimilor îi secase, îşi simţea capul ca într-o menghină şi încheieturile înţepenite. O supăra lipsa de vlagă… şi mai ales că Omatsu stătea de pază.

Primul care se trezea dimineaţa era Mame. Ieşea imediat ea s-a pună la intrare cele două bandiere: „Cea mai grozavă din ţară” şi „Okuni Kabuki”. Când bătea vântul, cele două fâlfâiau mândre şi atrăgeau atenţia trecătorilor. În dimineaţa aceea de toamnă, fără nicio

adiere, au rămas nemişcate.

De când s-a deschis teatrul de peste drum, numărul spectatorilor de la Okuni Kabuki a scăzut drastic. În pofida faptului că *Firul tors* şi dansul lui Okuni îmbrăcată în veşminte bărbăteşti erau foarte îndrăgite, chiar şi spectatorii fideli lipseau în ultima vreme.

Dimineaţă s-au trezit cu toţii, s-au spălat la râu, fetele s-au pieptănat frumos, iar Sarujiro s-a apucat să-i înveţe pe tineri să cânte la flaut. Sanza îi ceruse asta. În locul lui cânta acum

Sarujiro, iar mai târziu, rolul său avea să fie preluat de cei din trupă, în aşa fel încât Okuni să-şi poată vedea nestingherită de dans. Sarujiro primise ordin să stea acolo până ce Okuni se restabilea. Apoi urma să se îndrepte spre Mimasaka.

Văzând-o pe Okuni după noaptea de coşmar, Densuke şi Sarujiro au schimbat priviri îngrijorate. Era de nerecunoscutil palidă şi fără vlagă, cu ochii încercănaţi şi faţa brăzdată de riduri. Parcă îmbătrânise cu zece ani peste noapte. Umbla ca-n somn. Kanji şi Mame s-au speriat.

— Okuni! Te simţi bine? o întrebă Densuke.

Se întoarse spre el, încercând să-i zâmbească, dar privea în gol. Omatsu o ajutase să se pieptene şi arăta îngrijit. Chiar prea îngrijit pentru un chip atât de răvăşit. Contrastul te izbea durerosil

— Ce-ar fi să te odihneşti azi!?

Okuni a încremenit. S-a uitat urât la Densuke, fără să scoată o vorbă în primele clipe.

— Vrei să spui că nu pot dansa?

În clipa aceea i s-a aprins ultima fărâmă de luminiţă care abia îi mai pâlpâia în ochi. Densuke era înspăimântat, dar şi bucuros totodată. Parcă întrezărea câteva firicele de speranţă în revenirea ei.

— Nici vorbă! Dar mă întrebam dacă n-ar fi mai nimerit să te odihneşti astăzi. Nici nu prea avem spectatori… închidem teatrul şi îţi tragi şi tu sufletul o zi.

— Înţeleg aşadar că nu vrei să dansez.

— N-am spus asta… ci doar că nu avem spectatori.

— Dacă dansez eu, o să vină şi lumea. Dansez, să-ţi fie clar!

„N-am cum să nu dansez”, îşi zise ea hotărâtă.

S-a auzit flautul. Tinerii făceau repetiţii, sârguincioşi, atenţi la toate îndrumările lui Sarujiro. N-o mai deranja că nu cânta Sanza. Parcă se resemnase.

„Nu plec în căutarea lui Sanza pentru că trebuie să dansez. Oricât aş fi de obosită şi oricât îmi e de greu, trebuie s-o fac!”

Treptat, spiritul de luptătoare i-a revenit. Densuke a stârnit-o cu rugămintea de a se odihni, zicându-i că e epuizată fizic şi psihic. Cânta şi dansa iarăşi. Doar Sankuro şi Okiku se uitau la ea cu răceală şi dispreţ.

z.

Nu poţi să vezi Ce se petrece-n sufletul altuia. N-ai cum să ştii Adevărul ce zace acolo.

Densuke dansa împreună cu Okuni, încercând să-şi stăpânească emoţia stârnită de mâhnirea din vocea ei. I-a răspuns, I cântând:

Lasă-un colţ în inima ta şi pentru dragostea med. Lacrimile nu le pot stăpâni, Cu gândul la tine.

În teatru domnea o atmosferă mohorâtă. Fetele, cu Okiku în frunte, dansau ca nebunele, lovind duşumeaua cu putere. Din cauza durerii din suflet, Okuni părea o umbră a celei ce fusese până nu demult. Şi, ca să pună capac la toate, rămăseseră şi fără spectatori.

Sankuro cânta mai tot timpul nervos. Bătea toba indiferent! ca şi cum puţin i-ar fi păsat de ce se-ntâmpla. La început, atitudinea lui îi surprinsese pe toţi, însă apoi s-au obişnuit şi-au încercat să se adapteze la bătăile tobei lui Mame. Kanji lovea şi el clopotul fără chef, iar tinerii cântau la flaut cum se pricepeau. E adevărat că starea de plictiseală dispăruse. Un zumzet continuu îi luase locul. Fetele nu se lăsau nici ele mai prejos, încercând să ţină ritmul instrumentelor. Cântau cât puteau de tare o melodie care se auzea la sărbătorile populare din ţinutul Izumo. Okuni s-a înviorat şi s-a pornit să cânte şi să danseze mai

sprinten.

Ah, pălărie lăcuită Amintire din Kawachi, Cât îmi eşti de dragă! Nu te pot lăsa… Hei, şi-aşa! Hei, şi-aşa!

Îmi porţi noroc Mi-aduci belşug
Şi-nflorire.
Banii curg gârlă.
Nu te pot lăsa…
Hei, şi-aşa!
Hei, şi-aşa!
Tătară, tătară!

Okuni nu ştia exact ce căuta cuvântul *tătară* aici, dar îi amintea de părinţii ei dragi. Nici ceilalţi din Izumo nu-i cunoşteau înţelesul, cu atât mai puţin Densuke, care crescuse la oraş. Melodia vioaie i-a stârnit paşii săltăreţi, dând impresia că i se tăia răsuflarea. Repeta refrenul fără încetare.

Puternică femeie! Plânsese până n-a mai putut, iar acum cânta şi dansa fără oprire. Pesemne că ăsta o fi fost motivul pentru care Sanza a renunţat la ea. Nicio lacrimă nu-i mai umezea ochii.

Când a terminat de dansat, arăta sfârşită. A dormit buştean într-un colţ al scenei. Dansul şi cântecul au salvat-o. În noaptea aceea, nu l-a visat pe Sanza.

După ce s-a mai liniştit, Sarujiro a început să-i povestească despre plecarea lui Sanza, nu pentru că acesta i-o ceruse, ci pentru că simţea că-i face bine fetei. Porunca lui Sanza a fost să aibă grijă de ea şi s-o liniştească de tot înainte de plecarea spre Mimasaka.

— M-a rugat să-ţi spun că nu se mai numeşte Sanza, ci Kyuemon. A părăsit capitala în veşminte sobre şi cu sandale de paie în picioare.

— Fără să-ntoarcă măcar un pic capul?

— A privit doar înainte… Probabil că interveniseră treburi urgente la Mimasaka.

Sarujiro era convins de ceea ce spune. Okuni însă credea că lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. Şi-a dat brusc seama că hotărârea lui a intervenit după spectacolul dat la conacul lui Kanbei de la Fushimi. L-o fi deranjat că a

dansat în prezenţa lui Hideyasu. Şi-a amintit cum s-a întunecat Sanza când i-a povestit cu lux de amănunte că Hideyasu o numise „cea mai grozavă din ţară”, oferindu-i în acelaşi timp rozariul din coral. Imaginile zilei de atunci se perindau prin faţa ochilor ei una câte una. La vremea respectivă, nu şi-a dat seama că făcuse o greşeală îngrozitoare, descriindu-i tot ce se întâmplase.

„Când Hideyasu mi-a declarat că sunt cea mai grozavă, s-a întristat nespus, fiindcă el nu se putea compara cu mine. După aceea… a dispărut Sanza. Înainte, am descoperit relaţia lui Sankuro cu Okiku. Încurcate mai sunt iţele sorţii…”, gândi Okuni, uimită.

— Deşi n-am castel, sunt cea mai grozavă din ţară… Şi totuşi am rămas singură cuc, şopti ea.

Sarujiro i-a interpretat şoapta greşit.

— Da, a plecat să construiască un castel.

Okuni privea în gol, de parcă nu-l vedea pe Sarujiro.

— Cine-a plecat?

— Sanza.

— Sanza? Vrea castel?

— Da, construieşte unul la Mimasaka. De aceea a dispărut pe nepusă masă. Lui Tadamasa Mori i s-a repartizat domeniul Mimasaka şi trebuie să-şi ridice un castel acolo. Sora lui l-a chemat urgent.

„Castel?” se miră Okuni în sinea ei.

Nu prea înţelegea cum stau lucrurile, dar părea teribil de uimită că Sanza a ajuns să-şi dorească un castel. Nu se aşteptase la aşa ceva, trăind cu convingerea că asemenea clădiri se înălţau pentru a fi dărâmate în cele din urmă. Totuşi Sanza o părăsise, preferând un castel.

„La ce naiba sunt bune castelele?” se întrebă ea.

Şi-a amintit de ziua în care s-a dus să vadă Castelul Yodo… când a lepădat… zăpada înroşită de sângele ei… chipul femeii arogante pentru care se construia castelul pentru simplul motiv că urma să-i dăruiască un copil suveranului… râsul ei sarcastic la auzul cântecului la modă pe-atunci… cel cu „toată de apă de pe râul Yodo”… Asemenea amintiri o dureau cumplit.

Noaptea târziu, Densuke fredona afară:

Viaţa trece
Cât ai clipi.
Nici nu-ţi dai seama
Cum dispare
Frunza pe valurile-nspumate.

Voia oare s-o mai liniştească pe Okuni? Sau încerca să se resemneze, simţindu-se la capătul puterilor?

Clopotul răsuna, toba bătea, fetele cântau şi dansau nebuneşte. Cu toate astea, nu mai reuşeau să-şi atragă spectatorii care le admiraseră atâta vreme. Şi asta numai din cauza noului teatru mare de vizavi… împrejmuit cu pari din bambus, pentru care fuseseră dărâmate câteva lăcaşuri mici, improvizate din rogojini.

— A mai apărut un teatru de curtezane.

— Ceea?

Bandlere asemănătoare cu „Okuni Kabuki” împânzeau încetul cu încetul toată albia. Curtezanele din Rokujo se prezentau sub acelaşi nume. La intrarea în teatrele lor scria: „Curtezane Kabuki”. Okuni turba de furie, muşcându-şi buzele.

— Cum de-au reuşit să-i alunge pe cei care au dat spectacole până acum?

— Cu bani!

— Ceea?

— Cu ajutorul banilor şi-au câştigat dreptul să-şi ridice un teatru. La magistratură se ştie.

— La magistratură?

— Cu toate că albia râului nu e proprietatea nimănui? Plătesc pentru a li se permite să folosească un teren care nu aparţine cuiva anume? Grozave mai sunt prostituatele astea!

Fostele bordeluri din Rokujo se întreceau, care mai de care, să-şi construiască lăcaşuri în albia de la Shijo. Ce amestec avea magistratura în toată afacerea asta? Nu-i ajunsese lui Okuni lovitura puternică suferită prin plecarea lui Sanza? N-apucase să-şi revină de-a binelea, că primea alta. Sankuro şi Okiku simţeau şi ei că se pregăteşte ceva

urât în albie.

— Prostituatele de la Rokujo au venit aici cu gânduri necurate… sunt sigur de asta, zise Sankuro încet.

— Ce-o să se-ntâmple cu noi, Sankuro? întrebă Okiku descurajată.

Sankuro nu i-a răspuns. Cartierul prostituatelor avea şi bani, şi fete destule. Împânziseră albia de la Shijo cu lăcaşuri împrejmuite cu pari de bambus prin care se zărea orice mişcare. Îşi orânduiau fetele pe scenă şi le puneau să danseze cât mai provocator. Scena se vedea de-afară, iar pânza care acoperea gardul se ridica uşor. Nimeni nu putea fi învinuit de faptul că taxa de la intrare era neînsemnată şi că aceia care nu voiau să plătească nici atât n-aveau decât să privească prin gard. Mulţi procedau aşa. Prin asta n-aveau cum să câştige bani pentru a-şi acoperi cheltuielile.

Sankuro şi-a dat seama degrabă că s-a recurs la un asemenea mijloc hoţesc pentru a-şi ademeni clienţii spre Rokujo. La Shijo dansau cum se pricepeau, lăsând impresia că era vorba de reprezentaţii, însă apoi plecau la Rokujo şi-şi vedeau de afaceri. 1. Cgea nu permitea prostituţia în albia de la Shijo. Prostituatele stârneau aici poftele spectatorilor. Clienţii îşi puteau alege curtezanele dorite în timp ce le priveau pe scenă. Atraşi de dansurile lor, le plăteau apoi serviciile la Rokujo. În astfel de situaţii, nici nu se mai punea problema de pierderi. Dimpotrivă. Afacerile deveneau chiar prospere. Simplu ca bună ziua! Prin urmare, curtezanele de la Rokujo veneau la Shijo în timpul liber, pentru a se face remarcate. Isteaţă mişcare!

„Cui naiba i-a trecut prin cap aşa ceva?” se întrebă Sankuro, uimit la culme.

În felul acesta, n-avea cum să nu se schimbe situaţia din albie. Micilor lăcaşuri le-au luat locul treptat unele impunătoare, în care curtezanele îşi etalau graţia. Construcţii impozante se înălţau îndată ce erau dărâmate cocioabele, rând pe rând. Zgomotul uneltelor era înăbuşit de cântece şi veselie. Pulsul activităţii din albie se simţea cel mai bine de pe podul Shijo. Clădirile abia ridicate

păreau că se întrec la un concurs de frumuseţe.

Noile lăcaşuri puneau în umbră teatrul lui Okuni, cu toate că la început acesta ieşise în evidenţă. Fusese de departe cel mai atrăgător. Numai că lemnul se mai înnegrise între timp, iar acoperişul arăta ca un purice în comparaţie cu cele noi.

„E limpede că-i vorba de o provocare”, îşi zise Sankuro enervat.

Teatrul Okuni Kabuki avea cea mai bună poziţie din albie, la piciorul podului Shijo. Gardul de lemn nu lăsa să se vadă nimic din afară. Pe spectatori îi interesa însă acum mai puţin conţinutul spectacolului, lăsându-se atraşi de locuril pline de lume. Cei ce treceau podul se duceau direct la curtezanele *kabuki.* Considerau mai profitabil să afle ce se petrece înăuntru, ca să ştie pe ce dădeau banii. În felul acesta, teatrul lui Okuni nu făcea faţă concurenţei. Bandiera pe care scria „cea mai grozavă din ţară” nu-şi mai avea rostul. Pesemne că nu-i demolaseră lăcaşul datorită faimei de care se bucurase atâta vreme, vrând să profite în acelaşi timp de vecinătatea lui. Sankuro începea să se gândească serios la o perspectivă nouă. Nu mai avea ce căuta în trupa lui Okuni.

Okiku se frământa şi ea.

— Dacă tot li se permite prostituatelor să vină în albie să ne fure clienţii, ce-ar fi să ne asociem afacerii lor? Ne lăudăm şi noi că suntem prostituate din Izumo… şi dăm lovitura, zise ea pe nerăsuflate.

Patronii bordelurilor începuseră să-şi unească forţele pentru a-şi spori afacerile. Sankuro ştia foarte bine că exista un regulament care trebuia respectat, mai cu seamă în lăcaşurile curtezanelor. Oricum, artiştilor din albie nu li se permitea să se bage în afacerile lor. Prostituatele n-ar fi primit-o pe Okiku. Pe de altă parte, trebuia să lupte cu adversară ei de temut.

— Crezi că reuşeşti s-o convingi pe Okuni? întrebă Sankuro cu dispreţ.

— Okuni n-are cum să ajungă prostituată.

— De ce?

— Nu-şi găseşte ea omul care s-o plătească, afirmă cu răutate Okiku.

— Zău?

— Nu-i ajunge nimeni la nas de când susţine că e cea mai grozavă din ţară. Şi-apoi… nu mai e chiar în floarea vârstei.

— Ai dreptate.

Sankuro observa ura mocnită în privirile şi glasul lui Okiku. Şi-a dat seama că pe el îl lăsa total indiferent, că nu avea niciun fel de emoţie.

— A sosit momentul s-o abandonăm, spuse el rece.

— Glumeşti?!

Lui Okiku nu-i venea să creadă, însă el vorbea foarte serios. Când legătura amoroasă a lui Okuni ajunsese pe buzele tuturor.

N.trtkuro se simţise umilit, dar nu vrusese să părăsească trupa, din mândrie. Acum nu mai avea niciun motiv să rămână cu foştii ei membri.

— Nu e vorba numai de Okuni… Sunt convins că prostiiuatele vor lua în stăpânire în curând albia şi trebuie s-o întindem înainte de asta.

— Unde-am putea merge?

— La Edo. N-avem unde în altă parte…

Se lăsase frigul. Iarna bătea la uşă şi, cu toate astea, prostituatele *kabuki* se bucurau de mulţi spectatori.

— Nu vreţi să le vedem şi noi pe curtezanele din vecini? întrebă Kanji.

Pe măsură ce se apropia Anul Nou, atmosfera din albie era tot mai animată.

— Ce-i ăla *jabisen*? Cine cântă pe scenă? întrebă Densuke, ciulind urechile.

— Prostituatele. Stau în mijlocul scenei şi cântă. Atrag tare mulţi gură-cască.

— Toate?

— Nu, numai una e în mijlocul scenei. Mai sunt două-trei la margine.

— A, da? Oricum, nu e mare lucru de capul lor. Haideţi să le vedem!

Densuke s-a întors spre Okuni şi-a poftit-o să vină cu ei. De la plecarea lui Sanza, nu mai ieşea deloc. Stătea mâhnită mereu şi parcă-i pierise de tot pofta de viaţă. Densuke o privea îngrijorat. Nu ştia ce să mai facă pentru a-i schimba starea de spirit.

— N-ai vrea totuşi să le vezi pe curtezane?

— Nu, răspunse ea categoric, încruntată?

Era atât de abătută, încât nimeni în afară de Densuke n-avea curajul să intre în vorbă cu ea.

— E la doi paşi. Ne uităm şi noi un pic prin gard.

— N-am chef să mă uit la ele prin gard.

— Atunci cumpărăm bilete.

— Densuke, dacă vrei să le vezi, du-te singur.

— Dacă voiam să mă duc singur, nu-ţi mai spuneam nimic. Ţin mult de tot să vii cu mine.

— De ce?

— Pân-acum nu ţi-a scăpat nimic din ceea ce s-a petrecut în capitală… nicio procesiune, nicio sărbătoare… Tu ai fost sufletul trupei, tu ne-ai cărat pe toţi după tine. Acum de ce te încăpăţânezi?

— Prostituatele alea?

— Nu sunt simple prostituate. Sunt curtezane *kabuki.* Nu crezi că-i cu totul altceva?

— Nu fac decât să mă imite… se folosesc de numele meu… de faima mea…

— Atunci, hai să ne lămurim ce imită. Pe lângă asta, acolo se adună negustori din toată ţara. Or mai fi învăţat şi ele câte ceva nou. Nu vrei să vezi ce? Hai, ridică-te! Să mergem!

Okuni a încercat din răsputeri să se împotrivească, dar Densuke a apucat-o de braţ, a tras-o după el, a plătit şi au intrat.

Teatrul de vizavi se umpluse până la refuz. Afară, în spatele gardului, lumea se înghesuia claie peste grămadă. Scena era de două ori mai spaţioasă decât a lor, în ciuda faptului că o măriseră şi ei după ce Okuni îşi dobândise faima de „cea mai grozavă din ţară”. Vreo douăzeci de fete în chimonouri splendide alunecau în paşi uşori. Prima

impresie – spectacol măreţ. Deşi doar câteva dintre ele erau drăguţe, fermecau prin veşmintele minunate şi cochetăria cu care se machiaseră. Păreau încrezătoare în forţele proprii. Dansau neîntrerupt, chiar dacă prost şi fără să-şi armonizeze paşii cu melodiile. Nici că le păsa.

Cântăreţii şi instrumentiştii, în majoritate bărbaţi, stăteau în capătul şi pe laturile scenei. Pesemne că fuseseră aleşi dintre artiştii itineranţi. Se descurcau destul de bine şi cunoşteau cântecele la modă.

De nu vii o seară
Nu-s de-nvinuit
Că dau cu perna de pământ
În toate părţile!
Pernă ticăloasă
Ce-mi eşti!
Şi peştii de sub pod în drumul lor.
Sunt trişti când te văd singur.
Să ne trăim clipa.
Căci scurtă-i viaţa!
Să-nvingem capriciile sorţii.
Să ne-mplinim visele.
Florile multe
Se ofilesc la soare.
Vântul alungă roua
De pe iarba proaspătă.
Să nu dispară
Şi lumea noastră de vise!

Pe Densuke nu-l interesa în mod deosebit ceea ce se întâmpla pe scenă, ci mai degrabă uşurinţa cu care cântăreţii treceau de la un cântec la altul.

„Nu-s răi deloc”, îşi zise în sinea lui.

Textele erau bine alese. Nu le lipseau instrumentele pe care le avea şi trupa lui Okuni, dar nici *biwa, jabisen* şi alte câteva tipuri de flaut. Acestea din urmă dădeau tot farmecul spectacolului. Coardele aveau o rezonanţă încântătoare şi melodia părea să exprime mai mult decât cuvintele. Cum trupa aparţinea unui patron de bordel, majoritatea cântecelor erau senzuale. Alese anume aşa.

După ce dansul în grup s-a încheiat şi scena s-a eliberat, cineva a adus în mijlocul ei o pernă pătrată înfăşurată în brocart. O curtezană înfumurată, îmbrăcată în veşminte fastuoase, care-ţi tăiau răsuflarea, şi-a făcut intrarea ca o corabie cu toate pânzele sus. Purta mai multe rânduri de chimonouri, lăsând să se vadă la poale curcubeul minunat de culori. Peste qle avea o pelerină de mătase, brodată cu model de flori şi păsări, într-un stil „barbar" mai rar întâlnit. S-a aşezat pe perna uriaşă, cu un aer impunător. Două tinere i-au oferit reverenţios *jabisen*-ul. Curtezana îl ţinea pe genunchi în diagonală, ciupind coardele cu degetele ei subţiri şi cântând în acelaşi timp:

Se spune că Dansul Curtezanelor s-a născut pe vremea împăratului Toba[83]. Cea mai frumoasă femeie din ţară, curtezana

Gio, a dansat în faţa Maiestăţii Sale, purtând pantaloni albi şi pălărie lăcuită şi având la brâu un pumnal.

Este un pasaj renumit din *Heike Monogatari,* prelucrare clasică sub forma baladei, cântată şi acompaniată la *biwa* de călugări cerşetori *orbi. Jabisen-ul* cu trei coarde nu reda fidel muzica baladei aşa cum o făcea *biwa,* cu cele şase coarde, dar sunetul puternic fermeca auzul. Curtezana a cântat mai degrabă decât a incantat cuvintele, adaptând textul situaţiei. Timbrul ei duios era deosebit de atrăgător şi, după fiecare vers, ecoul coardelor răsuna multă vreme. După ce şi-a sfârşit cântecul, curtezana a ieşit din scenă, întorcându-se şi acordându-le admiratorilor ei un zâmbet ademenitor.

Au revenit instrumentiştii, iar fetele şi-au făcut intrarea triumfătoare pe scenă, îmbrăcate cu mai multe rânduri de chimonouri. Cântau şi dansau în spaţiul acela imens. Cu toate că-şi spuneau *kabuki,* niciuna nu purta haine bărbăteşti ca Okuni. Singurul lucru pe care l-au luat de la ea a fost ridicarea poalelor, ca să se vadă mai bine mişcarea picioarelor. Nu mai avea însă acelaşi efect, pentru simplul motiv că paşii curtezanelor nu săltau în

83 1108-1123.

ritmul celor din trupa lui Okuni. Pe deasupra, chimonourile erau mai lungi decât ar fi fost cazul şi atunci când îşi dădeau intenţionat poalele la o parte, se dezvăluiau perechi de picioare albe. Unele dintre ele îşi machiaseră până şi picioarele! Arătau de-a dreptul caraghios. Nici mişcările lor nu se puteau numi „dans”. Mergeau în cerc, îşi fluturau mânecile dintr-o parte în alta, îşi unduiau şoldurile, călcau mai apăsat uneori şi cam atât.

„Ceea ce fac ele nu se cheamă Kabuki”.

Lui Okuni îi venea să urle de indignare. Aia nu era artă. Cum de îndrăzneau să se considere dansatoare? Nu ofereau decât un spectacol de seducere a bărbaţilor – un mijloc de a se vinde. Nici nu putea fi vorba de Kabuki. Okuni le străfulgera cu privirea.

Pesemne că fetele au simţit săgeţile din ochii lui Okuni, pentru că au coborât repede de pe scenă şi au plecat, în grup. Au trecut podul Shijo şi au pornit spre miazăzi, către Rokujo. Bărbaţii, stârniţi de spectacol, s-au luat după ele, astfel că alaiul se mărise, în urma lor veneau cântăreţii şi instrumentiştii, precum şi cei care strânseseră lucrurile de pe scenă, cărându-le acum în spate.

Proprietarul bordelului încheia coloana, cu un zâmbet şiret pe faţă. Pesemne că adevăratul scop al spectacolului era chiar lungul şir de bărbaţi care le însoţeau în final. Nici că s-ar fi putut găsi o cale mai ingenioasă de a se face remarcate. Proprietarul îşi etala marfa în public, atât pe scenă, cât şi pe stradă.

Okuni s-a întors acasă revoltată. Chipul de obicei palid al lui Densuke se îmbujorase.

— Nu ţi s-a părut interesant? îl întrebă pe Kanji, care privise reprezentaţia prin gard. Oricum, o născocire pentru a le face renumite pe curtezanele *kabuki.*

— Bătător la ochi! mai ales parada aia…

— Mie mi-a plăcut *jabisen*-ul cel mai mult. Ai auzit câte sunete poate să scoată?

Se întoarse apoi spre Okuni:

— Recunosc că dansează ca vai de lume, dar instrumentul ăla e minunat. De ce nu cumpărăm şi noi… N-

ai vrea să înveţi să cânţi şi tu?

— Cum să cumpărăm aşa ceva!? De ce să cântăm la un instrument pe care-l folosesc prostituatele!? Cum să le imităm noi pe ele!? îl repezi Okuni.

Okuni nu desluşi spaima şi disperarea de pe chipul lui Densuke. Nici ceilalţi nu erau mai liniştiţi. Urechile ei refuzau categoric noul instrument adus tocmai din regatul Ryūkyū. Nimeni nu ştia exact când şi de ce s-a închis Okuni în carapacea ei. În mintea şi-n sufletul ei nu exista decât hotărârea fermă de a-şi apăra arta creată şi reputaţia de cea mai grozavă dansatoare. Până la moarte. N-avea să imite în veci muzica prostituatelor! Provocarea venită dinspre teatrul vecin o întărâtă şi mai mult.

„Pot dansa şi fără instrumentul ăla. Rămâft oricum cea mai bună din ţară”.

28

Okuni refuza, hotărâtă, *jabisen*-ul. Curtezanele n-au mai aşteptat însă briza primăverii pentru a face să răsune în albia de la Shijo acordurile noului instrument şi melodiile trupei lor. Îşi câştigaseră deja o reputaţie şi voiau să şi-o păstreze. Ecoul care se auzea în albie era de-a dreptul fermecător. Când i se adăuga toba, inimile tresăltau de încântare, iar la alăturarea flautului, spectatorii vrăjiţi rămâneau ţintuiţi locului, uitând parcă să mai respire. În pofida faptului că fetele din trupa lui Okuni dansau fermecător, nu mai atrăgeau spectatorii ca altă dată, pentru că la reprezentaţiile lor nu se cânta şi la *jabisen.*

— Dacă nu-i place lui Okuni, ce-ar fi să-l folosim noi la dansul celorlalte fete? îi sugeră Kanji lui Sankuro după ce Okuni şi Densuke au ieşit.

— Şi eu m-am gândit la asta… Dar avem nevoie de bani… Şi-apoi, cine se încumetă să cânte?

— Eu! sări Okiku.

Sankuro ezitase până atunci să cumpere un asemenea instrument. Era foarte scump şi se procura destul de greu. Văzând-o pe Okiku încrezătoare în forţele ei, Sankuro i-a cumpărat unul din banii trupei, adus de un

negustor de instrumente muzicale direct din regatul Ryūkyū. Negustorul i-a explicat că genul acela de lăută provenea din China, unde se numea *sângenK* A fost apoi preluat de Ryūkyū sub denumirea de *jabisen, jabi* însemnând „şarpe”, iar *sen,* „coarde”[84].

Cele trei coarde se întind de-a lungul unui gât lung şi subţire, până la corpul instrumentului mic şi rotund, acoperit cu piele de şarpe bine întinsă, controlându-se astfel tensiunea şi înălţimea tonului. Se ţine oblic în poală, iar coardele se ciupesc cu unghiile de la mâna dreaptă sau cu un os mic, modelat special în acest scop, ce avea să devină plectrul folosit ulterior. *Biwa* şi *jabisen* se asemănau oarecum, aşa că cei care l-au folosit la început au fost cântăreţii de *biwa.* Pentru că pielea de şarpe putea vătăma corpul instrumentului, în Japonia aceasta a fost înlocuită mai târziu cu piele de câine sau de pisică. *Jabisen-ul* curtezanelor avea piele de şarpe. Îi acordau o foarte mare atenţie, iar plectrul îl puneau ca pe-un inel pe degetul mare.

Diferenţa de preţ era ca de la cer la pământ faţă de vremurile în care doar călugării-cerşetori cântau la *jabisen.* Okiku nu lăsa pe nimeni din trupă să se atingă de preţiosul obiect, umilindu-i astfel prin gestul ei.

— Nu mă aşteptam să nu mi-l dai şi mie un pic. În fond, a fost ideea mea, i-a spus Kanji, supărat, când Sankuro nu se afla pe-aproape.

— Mie mi l-a cumpărat, i-a răspuns ea, făcând pe grozava.

Okiku a găsit un călugăr-cerşetor care cânta la *biwa,* dar care învăţase cu uşurinţă şi *jabisen-ul,* mai ales că principiul de ciupire a coardelor semăna. Îl chema Ganjo, dar pentru că Okiku îl dispreţuia, îi stâlcea numele şi îl striga Ganjo. Avea însă nevoie de el ca s-o instruiască. Era orb şi lumea din capitală îl cunoştea pentru interpretarea lui *Heike Monogatari.* Teatrul Okuni Kabuki ducând lipsă

---

84 în Okinawa, instrumentul este cunoscut acum sub numele de *sanshin,* iar în restul Japoniei, ca *shamisen,* fiind unul dintre cele mai îndrăgite instrumente tradiţionale.

de spectatori, Okiku mergea zilnic la el acasă pentru a deprinde arta noului instrument. Obişnuită cu încarnările budiste din Nenbutsu Odori, a învăţat repede multe balade din *Heike*, în pofida faptului că stilul demodat al cântăreţului o mai călca pe nervi.

Dacă e vorba de ziua a opta din luna a patra, după calendarul lunar, trebuie să ne bucurăm de binecuvântarea primăverii. Ea vine să aducă verdeaţă şi crenguţe înmugurite, iar văile se umplu de trilurile privighetorilor. Cucul, vestitorul anotimpului, îşi ia zborul. Cu-cu! Cu-cu!

— Ganjo, e groaznic! Vreau ceva mai nou! îl întrerupea Okiku ori de câte ori nu-i convenea cum sună.

„Nou" ar fi însemnat balade ca *Râul Uji* sau *Nasu no Yoichi,* despre curajosul general al clanului Genji – cântece de luptă în ritm vioi, doar arareori mai lent. Okiku prindea iute şi obiecta ori de câte ori nu-i convenea ceva. Ganjo îşi mişca pleoapele şi se supunea, chiar dacă nu-i făcea plăcere să cânte anumite pasaje din Heike la *jabisen* şi nu la *biwa.*

— Haide, încă o dată! o corecta el, resemnându-se la gândul c-a ajuns să trăiască vremurile în care trebuia să asculte de discipoli.

Oricum, dădea dovadă de foarte multă răbdare, chiar dacă uneori se simţea umilit.

— Nu-i bine! Degetul mijlociu mai sus!

— Aşa?

— Da.

— Dar mie nu-mi place ritmul!

— Ba da, aici se potriveşte bine.

— E tare învechit!

Ganjo nu se supăra. Îi explica blând de ce era mai bine cum spunea el. Okiku accepta observaţiile, hotărâtă să deprindă toate şiretlicurile cât mai repede. Nu i se părea grea folosirea instrumentului, dar o deranja că nu cânta melodii mai vioaie. În cazul în care curtezanele interpretau pasaje din *Heike,* puţin probabil ca spectatorii lor să reacţioneze la fel ca la melodiile de dragoste. Okiku ar fi vrut să înveţe melodii speciale, ca ale

instrumentiştilor de alături… şi să se acompanieze singură. După ce-l chinuia pe Ganjo cu mofturile ei, se întorcea acasă şi continua să exerseze. Îşi dădea seama că-i trebuia mare atenţie la foarte multe detalii: avea probleme cu degetul mic de la mâna stângă pentru că nu ajungea cu el la coarde… când le ciupea, trebuia să aibă grijă să nu atingă pielea de şarpe cu unghiile… Repeta până la disperare, fără s-o intereseze dacă-i deranja pe ceilalţi.

La început, celor din trupă li s-a părut interesant, însă au obosit curând, ba chiar se săturaseră de înfumurata care nu vorbea cu nimeni şi le răspundea obraznic tuturor.

Kanji, care avusese ideea cumpărării instrumentului, dar căruia nu i se permitea să-l atingă, le-a spus la un moment dat, ironic:

— Săraca de ea! Poate vrea să atragă singură spectatorii… N-o fi în toate minţile…

Okuni simţea că-şi pierde firea. Pesemne că Okiku şi Sankuro o auziseră spunând că *jabisen*-ul era pentru prostituate, dar se prefăceau că nu le pasă. Sankuro îl cumpărase special ca să-i facă în ciudă, iar Okiku îi ţinea isonul. Nu-i venea să creadă că cei doi o urau. Ea îi iubise din toată inima… Chiar şi-acum, când vedea cu câtă râvnă exersează Okiku, n-o certa, în pofida faptului că nu suporta imitarea curtezanelor de-alături. Însă n-avea încotro… recunoştea că are talent.

„Orice-ar fi, n-am să dansez niciodată pe melodii de *jabisen.* Niciodată! Niciodată!”

TO/$/$//*

A început anotimpul ploios. Iunie şi începutul lui iulie au fost îngrozitoare. Nu puteai ieşi din casă… ba şi-n casă te pătrundea uneori umezeala până la piele. Albia de la Shij5 devenise pustie. Cu toată faima pe care şi-o făuriseră curtezanele de-aici, nu se zărea picior de om. Viitorul nu se arăta tocmai luminos. Trupa lui Okuni îşi pierduse spectatorii din cauza prostituatelor. Aceştia mergeau, pe vreme proastă, direct în cartierul Rokujo. Sau chiar dacă treceau mai întâi prin Shijo, le urmau imediat după

spectacol până în cartierul felinarelor roşii.

— Ploaie de vară… şopti Okuni, privind afară.

Şi-a amintit de ziua în care a coborât în fugă din vârful muntelui Amida… pe ploaie. Nu s-a oprit până jos. De atunci şi până l-a cunoscut pe Sanza a trăit momente de disperare… cea mai neagră disperare. Nici nu s-a putut bucura de renumele dobândit.

Densuke s-a întors spre ea vrând să comenteze, dar s-a răzgândit brusc. Şi-a pus o bonetă pe cap şi a ieşit afară să se uşureze. A zărit două siluete – una înaltă, alta scundă. Sarujiro şi Shikază. A rămas împietrit.

— De ce-aţi pornit la drum pe ploaia asta? Haideţi, poftiţi înăuntru!

— Okuni e-aici?

— Cum să nu! Ăsta-i chiar lăcaşul trupei lui Okuni Kabuki, cea mai grozavă din ţară.

Densuke i-a întâmpinat vesel, însă cei doi arătau înfrigurаţi şi necăjiţi.

Slujitorii lui Sanza. Când stăpânul lor a plecat din capitală şi şi-a reluat numele de Kyuemon Nagoya, doar Shikazo» l-a însoţit de la bun început. Sarujiro a rămas trei luni, până ce Okuni şi-a revenit din şoc. Fusese dorinţa lui Sanza. Densuke nu-şi putea închipui ce căutau în albie pe-o asemenea vreme.

În clipa în care au intrat, Okuni a înlemnit.

Sarujiro şi Shikazo au salutat-o cu voce tremurândă şi cu privirile în pământ. Okuni i-a întrebat îndată:

— Unde-i Sanza?

Inima îi bătea puternic. Nu se putea obişnui cu gândul că un bărbat *kabuki* precum Sanza a rămas uitat de lume în provincie.

Sarujiro s-a pregătit să-i răspundă, dar s-a răzgândit în ultimul moment. Shikazo l-a privit în ochi. Apoi, cu capul plecat, a zis, cu un nod în gât:

— Sanza nu mai e. S-a prăpădit.

În clipa aceea, au amuţit cu toţii, de parcă i-ar fi lovit trăsnetul.

Okuni se uita în gol. Nu-i venea să creadă. Plecase

din capitală cu câteva luni în urmă… n-avea cum să i se fi întâmplat o aşa nenorocire… I s-au părut o veşnicie lunile petrecute fără el, dar acum trăia cu senzaţia că abia o părăsise. Cum să moară!?

— De ce mă păcăliţi? întrebă pe un ton şugubăţ.

— Nu te păcălim. E-adevărat.

Sarujiro se pregătea să-şi înceapă istorisirea. Înainte de asta, Kanji şi Mame i-au ajutat să se schimbe de hainele ude.

Cu o primăvară în urmă, Tadamasa Mori fusese investit cu titlul de guvernator al provinciei Mimasaka, cu un venit anual de treizeci şi şapte de mii trei sute de baniţe. Renunţase pe loc la fostul domeniu, insula Kawanaka, şi s-a mutat la Mimasaka. Ajuns acolo, a inspectat tot ţinutul, hotărât să pună lucrurile la punct şi să-şi construiască un castel impunător. Nu ştia însă unde era mai bine să-l înalţe: la şes sau la munte. Sanza Kyuemon Nagoya – şi-a preluat postul în acele momente de derută ale cumnatului său. Kyuemon a cercetat cu seriozitate zona înainte de a-i da un răspuns. Socotea că ar fi fost mai potrivit la şes, de unde să supravegheze întreg domeniul. N-avea sens să se retragă în munţi, câtă vreme războaiele se terminaseră. Însă Uemon Ido – soţul mătuşii lui Tadamasa –, un vasal agresiv şi curajos, l-a sfătuit să şi-l ridice la munte, explicându-i cât era de important pentru un samurai să deţină un castel măreţ, în mijlocul naturii, cu şanţ de apărare de jur-împrejur.

Uemon Ido se purta urât şi-l ironiza pe Kyuemon de fiecare dată când îl vedea, zicându-i că un tânăr fluşturatic şi *kabuki* n-avea ce căuta acolo.

— Aşadar, Kyuemon era numele de samurai al lui Sanza?

— Da. Toată lumea îi zicea Kyuemon, numai Ido îl striga Sanza. Într-o seară, Sanza a remarcat că luna strălucea frumos. Uemon l-a luat peste picior, spunând că doar soarele străluceşte, că luna nu are asemenea calităţi. A izbucnit zgomotos în râs, atrăgând atenţia celor din jur. Atunci, Sanza i-a recitat un poem vechi… îţi aminteşti,

Shikazo?

— Da, minunat... Ceva despre strălucirea lunii care se reflecta la suprafaţa apei...

— I-a închis gura lui Uemon Ido, presupun.

— Da' de unde! I-a purtat o duşmănie crâncenă şi-l zeflemisea ori de câte ori îl întâlnea.

O dată, Uemon a scos din raft sabia lui Kyuemon şi, în timp ce-o privea cu dispreţ, a zis cu voce tare că era o sabie de jucărie, într-o zi de primăvară, Sanza a galopat intenţionat foarte aproape de Uemon şi l-a stropit cu noroi din cap până-n picioare. Vasalii au încremenit, însă nu s-au răfuit pe loc cu el, pentru că Sanza era ruda stăpânului.

Sanza a fost dezamăgit şi pentru că Tadamasa Mori n-a ţinut cont de sfatul său, ci a preferat argumentele lui Uemon, astfel că viitorul castel avea să fie înălţat pe colina Tsuru, sub pretextul că acolo ar fi devenit o fortăreaţă de neînvins, purificată prin prezenţa celor două râuri ce o străjuiau. Lui Uemon, samurai până-n măduva oaselor, nimic nu-i putea clinti hotărârile. Pentru el, castel însemna cetate de apărare, chiar în vremuri paşnice. Pentru Sanza, care locuise un timp la Ky5 to, castelul era mai degrabă centrul de unde se dirijau lucrările domeniului. Stăpânul n-avea de ce să se mai gândească la o armată puternică, ci la bunăstarea ţinutului pe care-l guverna.

Apoi, într-o zi de la începutul primăverii, şi-a continuat Sarujiro povestirea, mergeam alături de Sanza, care călărea. Dintr-odată ne-am trezit înconjuraţi de călăreţi de-ai lui Ido. Uemon Ido purta pantaloni strânşi pe picior şi îşi prinsese mânecile, gata de luptă. A ţipat la Sanza, făcându-l om de nimic şi amenințându-l cu moartea. Sanza şi-a văzut mai departe de drum, zâmbind calm şi nesocotind pericolul. Uemon i-a mai strigat o dată, tare şi răspicat, că oricum avea să înalţe castelul unde voia el, aruncându-i lui Sanza vorbe grele. Eu şi Shikazo ne-am pierdut capul. Sanza n-a pus mâna pe sabie. S-o fi gândit că oricum n-avea nicio şansă în faţa duşmanilor numeroşi. A trecut pe lângă Uemon, acuzându-l că e nelegiuit. În clipa aceea, nemernicul l-a rănit la cap.

— A murit pe loc? întrebă Okuni.

— A dat pinteni calului şi s-a îndepărtat. Noi am crezut c-a scăpat, dar când ne-am apropiat, l-am găsit prăbuşit. I-am întins plosca să bea apă, dar n-a mai rezistat… S-a stins în braţele mele.

Shikazo izbucni în lacrimi. Okuni era palidă ca un mort. În schimb, Okiku, îmbujorată toată, voia să ştie ce s-a mai întâmplat.

— Şi ce-a făcut Uemon Ido pe urmă?

— Seniorul Tadamasa s-a înfuriat teribil, pentru că Uemon n-avea dreptul să ucidă. Şi-a trimis samuraii să-l prindă, însă abia au pus mâna pe el. Până când au reuşit să-l străpungă cu lăncile, Uemon a rănit şi a omorât o grămadă de soldaţi.

— Extraordinar! exclamă Okiku, râzând şi bătând din palme, de parcă asculta un fragment din bătălia lui *Heike.*

Rămăseseră cu toţii consternaţi de reacţia ei.

— Sankuro, nu ţi se pare că acel Uemon Ido era de un curaj ieşit din comun? L-a omorât pe Sanza cu o lovitură de sabie, dar au avut nevoie de un batalion ca să-l doboare. Ce grozav!

După cum era de aşteptat, Sankuro a refuzat să ia parte la atacul lui Okiku îndreptat asupra lui Okuni şi s-a abţinut de la orice comentariu.

— Oribilă crimă, zise Okuni, fără să ia în seamă cuvintele răutăcioase ale lui Okiku.

„Viaţa unui samurai atârnă întotdeauna de un fir de păr, îşi spuse în gând. Sanza Nagoya, bărbatul care mi-a cucerit inima, s-a prăpădit. L-a slujit cu credinţă pe Ujisato Gamo, a devenit un cunoscut tânăr *kabuki*… Şi a părăsit albia de la Shijo ca să trăiască până la capăt tot ca samurai, aşa cum se născuse. N-a mai apucat. Tristă soartă!… Altfel decât cea a oamenilor de rând. Ei au arme şi asta-i face puternici, dar e şi foarte periculos… chiar nu văd rostul”.

Pe Okuni o întrista şi mai mult gândul că ar fi putut rămâne în capitală, împreună cu ea… „cea mai grozavă din ţară” şi ar fi dus o viaţă sigură, chiar dacă nu i-ar fi fost

fidel întotdeauna, însă el a preferat Mimasaka. O durea sufletul, dar nu plângea. N-a vărsat o lacrimă. Moartea lui Sanza i-a dat puteri nebănuite… Acum îşi amintea de el cu drag… îi era dor, de parcă se aştepta să-l întâlnească în orice clipă. Ba nu, avea convingerea că a plecat de lângă ea ca să moară. Îşi simţise sfârşitul aproape.

Sarujiro şi Shikazo s-au întors în capitala pe care o cunoşteau de pe vremea când stăpânul lor frecventase cartierul prostituatelor. Au revenit pentru că ştiau că se pot bizui pe Okuni… şi aveau un plan. Şi-au dat repede seama cât de mult se schimbase atmosfera din albia de la Shijo. Sarujiro plecase doar cu trei luni în urmă, Shikazo, cu şase. Nu mai recunoştea nimic. Era nedumerit la culme.

— Ăsta-i teatrul curtezanelor *kabuki* despre care-mi vorbea Sarujiro?

— E şi mai grozav decât ţi-am spus eu!

— Nu mai vin spectatori la Okuni Kabuki…

— Din păcate…

— Avea dreptate Sanza… lumea se schimbă pe zi ce trece.

Cei doi au hotărât să n-o părăsească nici în ruptul capului pe Okuni. Nu le plăcea deloc ceea ce vedeau în jur. Se întrebau unde dispăruseră artiştii alungaţi de curtezanele *kabuki.* Au pornit să cerceteze, mai întâi în albie, apoi în oraş. Pe Shikază l-au uimit clădirile noi şi castelul lui *kubo,* cu poarta cea impunătoare.

— Vremurile se schimbă cumplit de repede!

Până şi bordelurile din Rokujo îţi luau ochii prin frumuseţe, împrejmuite de ziduri groase, asemenea castelelor, având la porţi paznici semeţi. Au rămas muţi de uimire. Era limpede că se cheltuiseră bani mulţi. Nu mai semăna cu ceea ce fusese Yanagi pe vremea lui Sarujiro. Acum nici nu şi-ar mai permite să vină aici… Pesemne că patronii găsiseră fel de fel de şiretlicuri pentru a împiedica şi evadarea curtezanelor în cazul în care-şi găseau un iubit.

— Bravo lor! Ştiu ce să născocească, zise Sarujiro.

— Îhî…

— Când o să am bani, intru şi eu pe-o poartă ca asta.

— Nu prea mai avem mulţi purici de făcut prin albia de la Shijo.

Foştii slujitori ai lui Sanza au înţeles că artiştii nu mai aveau ce căuta acolo. Se urmărea doar prostituţia şi-atât.

Când s-au întors, i-au anunţat pe Okuni şi pe Densuke:

— Terenul de călărie Ukon, de la Templul Kitano, este la fel de animat ca şi albia pe vremuri. Se şi dansează.

— Kitano? Ce idee!

Majoritatea artiştilor din albie îşi ridicaseră mici lăcaşuri în locul acela, bine cunoscut pentru sărbătorirea florilor de prun cu prilejul deschiderii lor şi admiratul lunii în iunie şi decembrie. Lumea se aduna acolo tot timpul. Auzise şi Okuni, dar până nu i-a spus Sarujiro nu i-a dat prin minte să se mute. Nu suporta prea uşor gândul că avea să părăsească albia de la Shijo, unde-şi câştigase un renume. Mai mult din încăpăţânare.

— Lăsăm teatrul ăsta de-aici aşa cum e şi plecăm la Kitano, încerca Sarujiro s-o convingă.

Densuke dădu glas îngrijorării fetei.

— Şi între timp o să ni se fure totul.

— Cum să fure! spuse Shikazo cu seriozitate. Nu există om în capitala asta care să nu ştie că aici e teatrul Okuni Kabuki. Cea mai bună dovadă e că a supravieţuit în albie şi n-a venit nimeni să-l dărâme. Oricât de grozave ar deveni curtezanele *kabuki*, tot n-au cum să-şi pună bandieră cu „cele mai grozave din ţară”.

Densuke şi Okuni au fost de acord.

— Bine, hai să dansăm pe terenul Ukon!

Atmosfera mohorâtă de până atunci a dispărut ca prin farmec. Se făcuse parcă primăvară în inimile tuturor. Erau cu toţii veseli şi puşi pe treabă. Bărbaţii au plecat degrabă la Kitano, ca să caute un loc potrivit pentru un lăcaş provizoriu… pe care l-ar fi vrut atrăgător. Femeile şi-au scos la primenit chimonourile, făcându-şi o mulţime de planuri. Au început repetiţiile, care mai de care mai entuziastă, cu Okiku-n frunte.

— Eu am să mă acompaniez la *jabisen.* Ştiu deja trei cântece, îi spuse ca lui Sankuro.

Okuni se-ntoarse şi-o privi dispreţuitor:

— N-ai ce căuta cu *jabisen*-ul acolo!

— De ce, mă rog?

— Când urci pe scenă cu *jabisen*-ul, arăţi ca o maimuţă purtată de stăpân, ca să scoată şi el un ban. Teatrul Okuni Kabuki n-are nevoie de *jabisen.*

— M-ai făcut maimuţă?

— Okiku, recunosc că dansezi minunat, dar când ţii *jabisen*-ul în braţe, parcă eşti o maimuţă.

— Cum îţi permiţi? se răsti ea, simţind cum îi năvăleşte sângele în obraji.

Se ridică brusc şi se repezi la Okuni. S-au dezechilibrat amândouă şi au căzut.

— Potoliţi-vă! strigă Sankuro, trăgând-o pe Okiku de mânecă.

Okuni şi-a netezit părul şi şi-a aranjat chimonoul calmă, pe când Okiku turba de furie în continuare. Apoi a repetat, clar, ca să audă şi Sankuro:

— *Jabisen*-ul n-are ce căuta în trupa mea.

Simţind o durere pornind de la ochiul stâng, Okuni s-a uitat în oglindă şi a văzut două dâre roşii pe obraz. Okiku o zgâriase cu unghiile. A zâmbit în sinea ei.

„Ce bine că nu mi-am ieşit din fire! Am câştigat! O să le arăt tuturor cum m-a zgâriat, să se convingă de ce e în stare o curtezană!”

Bărbaţii s-au apucat să construiască noul lăcaş, iar Okuni a început să le instruiască pe femei, cu Okane în frunte. Le învăţa cântece cu un elan de invidiat. Densuke o privea uimit de câte ştia şi era fericit că prinsese iar viaţă. Combina cântecele vechi cu unele la modă, dând naştere unor variante interesante. Le cânta fetelor până când ele îşi întipăreau în minte şi cel mai mic amănunt. Okuni pregătea spectacolele pentru Kitano, având grijă să nu folosească absolut nimic din reprezentaţiile prostituatelor şi nici din ceea ce o învăţase Sankuro odinioară. La un moment dat, i-a oferit şi lui Okiku un rol, dar aceasta i-a

răspuns scurt şi înţepat că n-avea de gând să meargă la Kitano.

— Nu vrei să mergi? Cu atât mai bine!”

Okuni le orânduia pe scenă, le cânta, le asculta, le corecta…

— Tu nu dansezi? o întrebă Densuke îngrijorat. Nu te-am văzut repetând.

— Crezi că sunt Okiku? Fireşte că dansez! Cum îţi închipui că aş suporta doar să mă uit!?

— Când?

— Mă priveşte, zise ea, râzând. Dacă am să reuşesc să te iau şi pe tine prin surprindere, imaginează-ţi ce încântaţi vor fi spectatorii! Nici măcar ţie nu-ţi spun până nu începem spectacolele la Kitano, zise ea şugubeaţă.

Densuke n-o mai văzuse de multă vreme atât de luminoasă la faţă. Fermecătoare, pur şi simplu!

Adevărul e că în ultima jumătate de an, de când porniseră pregătirile pentru Kitano, Okuni se schimbase complet. Îi dispăruse oboseala şi mâhnirea, părea tot timpul plină de viaţă, veselă şi pusă pe treabă… chiar dacă era cea mai bătrână din trupă. Tinerele proaspăt sosite de la Izumo nu se comparau cu ea. Nu renunţase nici la dansurile în veşminte bărbăteşti după plecarea lui Sanza din capitală. Îşi lega părul în vârful capului, lăsând totodată câteva şuviţe să cadă aparent neglijent… Arăta ca un ştrengar.

Trecuse anotimpul florilor de prun la Templul Kitano, dar copacii stăteau înşiraţi frumos în incintă. Cireşii care împrejmuiau terenul de călărie Ukon ofereau privirilor un spectacol mult mai impresionant decât cel din albia de la Shijo, cu toate că de-aici lipsea apa râului. Sarujiro avusese dreptate… un loc mai frumos nici că s-ar fi putut găsi. Mai aveau un avantaj: majoritatea spectatorilor la reprezentaţiile din albia de la Shijo, date de curtezane, erau bărbaţi, dar aici, la Kitano, veneau în plimbare doamne nobile de la Curte şi însoţitoarele lor, precum şi o seamă de orăşence.

„Aşa public îmi doream pentru Okuni Kabuki!”

exclamă ea, fericită.

După ce-au terminat scena, au atârnat sus, la vedere, două bandiere cu aceleaşi inscripţii ca în albie: „Cea mai grozavă din ţară” şi „Okuni Kabuki”. Prin asta voiau, în primul rând, să atragă atenţia că dansau în continuare şi că nu făcuseră altceva decât să schimbe locul… mai ales pentru cei care trecuseră pe lângă teatrul lor din albie, în drum spre curtezane.

— Hai s-o vedem pe Okuni, cea mai grozavă din ţară!

— Cine-i Okuni Kabuki?

— Am auzit că au venit de la Shijo.

Se îndemnau unii pe alţii să intre şi să privească spectacolul.

După ce s-au adunat câţiva curioşi, la semnalul lui Okuni au început cu toţii să cânte vesel.

Privite din zare Sălciile se contopesc cu cireşii,
învăluind capitala în mantia primăverii.

Au tot repetat cântecul, plini de elan, până când lăcaşul s-a umplut de lume. Clopotul, toba şi flautul răsunau şi ele ademenitor. Densuke cânta la *shakuhacbi.* Tinerii din albia de la Shijo, care păreau să-şi fi pierdut suflul, şi l-au regăsit. Era o adevărată desfătare!

Spectatorii s-au molipsit îndată de voie bună, bătând ritmul cu picioarele şi palmele. Ba mai mult, jos, sub scenă, unii dintre ei, cu butelcuţa de sake în mână, s-au pornit chiar să danseze. Când a apărut Densuke cu *Firul tors,* bărbaţii se ţineau de burtă de râs, pe când femeile îşi acopereau gura cu mâneca, pentru a se putea distra în voie. Okuni tot nu se zărea.

— Care-i cea mai grozavă din ţară?

— Unde-i Okuni?

Când i-a simţit pe oaspeţi că şi-au pierdut răbdarea, Okane a ieşit pe scenă îmbrăcată într-un chimono înflorat, de toată frumuseţea, şi cu rozariul de cristal zăngănindu-i la piept. Dansa, fluturându-şi mânecile şi lovind poalele

chimonoului cu paşii ei vioi.

Primăvara, la Kyōto, Florile deschise îţi încântă inima. Hai să vedem Dansul Kabuki! Fluierarul ciripeşte, Primăvara trece. Kabuki rămâne însă Veşnic acelaşi. La Kitano vin Bogaţi şi săraci. Să-şi aducă obolul Zeului Tenman.

Cântecul împletea cu măiestrie versuri ce aminteau de piese No cu aluzii la Kabuki şi la Templul Kitano. După ce dansul s-a încheiat, unii au vociferat:

— Ceva nu e-n ordine.

— Aceea nu-i Okuni!

— N-o fi asta cea mai grozavă din ţară?

— Nu, nici gând!

— Unde-i Okuni?

— Okuni, ieşi odată din ascunzătoare!

Fusese reacţia scontată de ea. În timp ce lumea aştepta ca Okuni să apară, din rândul spectatorilor s-a ridicat un bărbat cu o pălărie cu boruri mari, care-i ascundea chipul. S-a apropiat de scenă şi a intrat în vorbă cu Okane.

— Am venit aici anume ca să vorbesc cu Okuni. Ne-am cunoscut pe vremuri şi amintiri dragi mi-au purtat paşii-ncoace ca s-o reîntâlnesc.

Okane s-a mirat nespus, ca toţi ceilalţi de altfel. Nu ştia de unde o să apară Okuni, însă i-a recunoscut vocea, cele două săbii de la şold şi şi-a amintit replica învăţată.

Spectatorii erau emoţionaţi şi totodată impresionaţi de înfăţişarea impunătoare a „bărbatului” cu două săbii aurite şi pălărie cu boruri largi. Spectatoarele, luate prin surprindere, au rămas cu gura căscată de uimire.

Okane şi-a revenit îndată şi a reluat dialogul:

— Cine nu te recunoaşte? Cine nu-şi aminteşte de tânărul *kabuki*? Sanza Nagoya te cheamă, nu-i aşa?

Okuni a început să cânte în timp ce-şi dezlega şnururile pălăriei.

Multe-s acele de pin. Tot atâtea vorbe v-aş spune şi eu De-aş putea. Mânecile-ţi m-au atras Spre terenul Ukon,

la parfumu-ameţitor De iarbă-nmiresmată.

Şi-a scos pălăria. Şoapte pline de admiraţie pluteau în aer.

— Eşti Nagoya *kabuki…* continuă Okane.

— Mă doare sufletul că-mi aud numele… Socot că răsună ciudat în urechile voastre. M-a ucis duşmanul într-o sfadă prostească şi lumea-mi e departe. Doar numele mi-a mai rămas pe pământ: Sanza Nagoya, preciză Okuni în timp ce dansa.

— Aia e Okuni!

— E Sanza Nagoya.

— N-are cum să fie Nagoya! A zis că nu se mai află printre cei vii…

— Dar a spus că-l doare sufletul…

Vestea că „stafia" lui Sanza Nagoya a venit la Ukon pentru a cânta şi a dansa într-un nou spectacol Kabuki s-a răspândit cu iuţeală nu numai la templu, ci şi în oraş. Numele lui Okuni, cea mai grozavă din ţară, flutura iarăşi pe buzele tuturor. Spectatorilor din albie, înnebuniţi după curtezanele de-acolo, li se părea cu neputinţă aşa ceva! Prin urmare, s-au dus să vadă ce se întâmpla pe terenul de călărie. Cine nu se grăbea să prindă un loc înainte de ridicarea cortinei nu mai putea intra pe urmă. Cel puţin aşa se zvonea. Teatrul era plin ochi tot timpul.

Okuni simţea o imensă bucurie. Avusese grijă de toate amănuntele… Nu-i era tocmai uşor să danseze cu două săbii la şold. Când a-nţeles că şi spectatorii şi-au dat seama de asta, a renunţat la ele şi a păstrat tecile, fără să uite să calce apăsat. Nu s-a gândit nicio clipă că sabia oglindea sufletul samuraiului.

Densuke o privea uluit. Nu-i venea să creadă că devenise complet alta. Îşi golise mintea de toate gândurile ca să întâmpine sufletul celui pe care-l iubise cu înfocare.

Se îmbrăcase exact ca Sanza când s-au văzut ultima oară: chimonoul liliachiu şi fesul roşu de sub pălăria de paie. Hainele păstrau încă mirosul lui Sanza. Îşi strânsese la mijloc brâul lat de catifea şi purta şorţul de brocart, cu ciucuri pe laturi. În mână avea un evantai auriu deschis pe

jumătate şi la piept, rozariul de cristal, săltând cu fiecare pas sprinten. Mărgelele răsunau de parcă voiau să-şi transmită propria melodie.

Okuni se mişca lăsând impresia că nu mai exista nimic altceva pe lume în afară de dans. Sala devenise neîncăpătoare. Numărul dansatoarelor crescuse, la fel şi al cântăreţilor, punându-i la socoteală pe Sarujiro şi Shikazo. Lipsa lui Sankuro şi a lui Okiku n-o împiedica pe Okuni să se îmbete de propriul ei dans. Îl trăia cu întreaga fiinţă, dăruindu-i-se cu înflăcărare.

Toţi membrii trupei s-au molipsit de la entuziasmul lui Okuni, antrenându-i şi pe spectatori. Doar Densuke stătea şi privea fără să clipească. Asemuia avântul şi farmecul fetei cu floarea care se deschide de tot şi se scutură apoi la prima furtună. Nu ştia nici el de ce simţea aşa. Încercând să-şi risipească tristeţea fără margini care-l apăsa, se gândea la ce avea să se întâmple cu Okuni în viitor. Nu se putea abţine să nu strige în sinea lui: „Draga mea, cât crezi că o să mai dansezi aşa?”

29

Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Sankuro părăsise trupa Kanze, plecând de la Yamato la Kyōto doar cu toba în mână. Acum îi venea să urle de necaz pentru că, sub protecţia lui Ieyasu, trupa îşi recâştigase faima de pe vremuri. Mare prostie făcuse atunci, dar punea totul pe seama ghinionului. Nu se putea spune acelaşi lucru despre Nagayasu Okubo, care a avut o carieră strălucită.

Tatăl acestuia, Shichiro Okura, conducătorul trupei Konparu, fusese angajat de Shingen Takeda, guvernatorul provinciei Kai[85], pentru a juca în piese Sarugaku. Numele pe care îl purtase în copilărie a fost Tojuro, şi în vremea aceea s-a remarcat pe scena teatrului No. Nici el, nici Ieyasu n-au pomenit vreodată despre felul în care s-au cunoscut, însă au apărut tot felul de zvonuri. Mai mult ca sigur că întâlnirea lor a avut loc în 1582, când Ieyasu a pus mâna pe provinciile Kai şi Shinano[86].

Ca maestru de Sarugaku, Nagayasu Okubo nu s-a bucurat de protecţia lui Ieyasu. Pe lângă aptitudinile sale de actor, dovedea un simţ administrativ deosebit. Astfel l-a remarcat guvernatorul de provincie. În septembrie 1582, Okubo s-a ocupat de ridicarea taberei provizorii şi de fel de fel de lucrări de la reşedinţă, cum ar fi baia din lemn de dud, folosindu-se de schiţa celei de la palatul lui Ashikaga, luată în secret de la fostul guvernator, Shingen Takeda. În scurt timp a dobândit cunoştinţe uimitoare atât în ce priveşte tactica şi strategia, cât şi în exploatarea minelor de aur, nemaivorbind de instinctul lui pentru negoţ. A fost numit administrator general al tuturor treburilor, inclusiv al celor agricole. A devenit treptat o comoară de nepreţuit, motiv pentru care Ieyasu nu s-a mai putut dispensa de el. Munca lui nu se compara nici pe departe cu serviciile pe care i le aducea Sankuro lui Baian.

În 1590, la ordinul lui Hideyoshi, Tokugawa s-a mutat în Kantō. Cei din clanul Tokugawa au înţeles de la bun început că mişcarea era rezultatul intrigilor lui Hideyoshi.

85 Actuala prefectură Yamanashi.

86 Actuala prefectură Nagano.

Ieyasu încerca să găsească şi partea bună a lucrurilor. Într-adevăr, mutarea urma să aibă o semnificaţie importantă pentru Tokugawa în dobândirea supremaţiei, mai târziu. Oricum, primise dreptul de a guverna opt provincii şi un venit anual pe măsură. Nagayasu Okubo se afla printre cei care trăgeau sforile din umbră, prilej deosebit ca să se afirme.

La bătălia de la Sekigahara, Nagayasu nu s-a aflat în linia întâi, dar, după încheierea conflictului, a demonstrat o inteligenţă sclipitoare şi un tact nemaiîntâlnit în toate cele întreprinse. Ieyasu nu avea talentul lui Hideyoshi de a strânge în jurul său lume multă, dar nu-i lipsea un al şaselea simţ. Dându-şi seama de valoarea lui Nagayasu Okubo, Ieyasu a pus ochii pe el, l-a apreciat la justa valoare şi l-a tratat ca atare.

Măsurile de supraveghere a ţinutului şi de exploatare a zonelor miniere s-au dovedit fructuoase. După ce-a devenit guvernator de Mino, a propus scurtarea ştăngii de măsurat terenul de la o sută optzeci şi nouă la o sută optzeci şi trei de centimetri, ceea ce a dus la sporirea însemnată a venitului shogūnului, provenit din taxa pe orez.

Pentru că pe fostul stăpân, shogūnul Shingen Takeda, îl interesau îndeosebi exploatările miniere, Nagayasu a acordat şi el o atenţie specială metodelor de extragere şi prelucrare a aurului, inspirându-se din metoda avansată a „barbarilor”. În anii 1601 şi 1602 a explorat în profunzime minele din ţinutul Iwami[87] şi insula Sado[88], făcând unele propuneri concrete. În 1603 a fost numit senior de Iwami. În insula Sado tocmai se descoperise mina de la Aikawa. E lesne de închipuit cât de mult suflet a pus în toată activitatea de minerit. În vremea lui Tokugawa, cantitatea de aur sporise mult faţă de cea din timpul fostului guvernator, însă de când Nagayasu preluase controlul, era înzecită. Ieyasu Tokugawa era fericit, Nagayasu nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Seniorul de Iwami împlinise

87 Partea apuseană a actualei prefecturi Shimane.

88 Aparţine actualei prefecturi Niigata.

cincizeci şi nouă de ani. Se îmbogăţise, având un venit de şase mii de baniţe de orez. Şi-a înălţat o reşedinţă la Takiyama, însă, la ordinele lui Ieyasu, s-a pus iarăşi pe drumuri. Lumea se aştepta ca, venind la Kyōto, să poposească la Fushimi, dar el s-a stabilit undeva în nordul capitalei.

Nagayasu a auzit despre Okuni, redevenită faimoasă în urma spectacolului în care îl întrupa pe Sanza Nagoya, la noul lor lăcaş de pe terenul Ukon. Trupa lui Okuni nu ştia nimic despre el. Într-o zi s-au trezit cu un mesager din partea lui. Trimisul a apărut brusc, în timpul spectacolului. De la plecarea din albia râului, era prima oară când primeau o invitaţie din partea unui bogătaş.

— Cine-i seniorul de Iwami? întrebă Okuni, fără prea multă tragere de inimă.

Ei îi plăcea să cânte şi să danseze pentru spectatorii obişnuiţi. Nu se dădea în vânt după invitaţiile la nobili, samurai şi bogătaşi, unde trebuia să danseze pe o scenă construită la repezeală, deloc familiară, în faţa unui public rece. Nici dansurile nu-i ieşeau cum ar fi vrut. Dacă avea de cântat, dorea să cânte cât o ţinea gura, iar de dansat… să se poată desfăşura în voie, îmbătată de propriile-i mişcări. Acolo trăia cu-adevărat. Chiar dacă-i plăcuse pe unii amfitrioni Sakiko Konoe, Kanbei Suekichi, ministrul Hideyasu –, nu regăsise nici la reşedinţele lor libertatea de care se bucurase în albia râului sau de care avea parte aici, pe terenul de călărie. Pe Okuni o încânta mai mult să-i simtă

aproape de sufletul ei pe cei care-o priveau decât s-o invite mari personalităţi.

Mesagerul sosit acum n-avea stare… semăna probabil cu acela care-l trimisese. N-a avut nici măcar bunul-simţ să aştepte ca Okuni să-şi încheie spectacolul sau să-i acorde răgazul de a da un răspuns. Servitorii şi samuraii de rang inferior au năvălit în teatru, au smuls

cortina, au înhăţat instrumentele şi lucrurile şi le-au încărcat în lăzi, trăgând apoi de membrii trupei ca de nişte răufăcători.

Okuni fierbea de indignare. Se afla în capitală de aproape zece ani şi fusese invitată în diverse locuri, în nenumărate rânduri, dar niciodată n-a fost tratată cu atâta aroganţă.

— Cine naiba se crede guvernatorul ăsta de Iwami?

Chiar voia să ştie cine era şi de ce se purta astfel. Nici măcar fostul suveran, căruia îi displăceau spectacolele lor, nici Baian, aspru cu ei atunci, la podul Gojo… nu se purtaseră aşa brutal.

Kanji şi Densuke schimbau priviri disperate, clătinând din cap. Păreau neajutoraţi fără Sankuro, care avusese şi el partea lui bună – o intuiţie greu de întrecut, mai ales că vâna persoanele influente şi-şi dădea seama imediat dacă merită sau nu să răspundă invitaţiei. Din acest punct de vedere, îl regretau amândoi. Dacă ar fi fost cu ei, ar fi reuşit să câştige favorurile seniorului de Iwami. Parcă le părea rău că Sankuro ratase o asemenea şansă. Neştiind nimic despre seniorul Okubo, se simţeau aruncaţi într-un vârtej ameţitor.

În astfel de situaţii, trupa nu se putea baza pe Mame. Kanji şi Densuke rămâneau singurii oameni de nădejde. Până să ajungă la reşedinţa lui Nagayasu, au încercat să afle» de la slujitorii acestuia ce fel de om era stăpânul lor.

— Se ocupă de minele de aur.

— Trăieşte într-un lux ieşit din comun.

— Administrează şi minele de argint din Iwami.

— Iwami? interveni Okuni. E lângă Izumo.

Spre surprinderea celorlalţi, Okuni ştia destul de multe despre minele de argint din vecinătatea locului natal. Kanji şi Densuke se arătau cu atât mai uimiţi, cu cât îşi închipuiau că avea să se lase târâtă, la un moment dat, într-o zonă atât de îndepărtată.

Dar cum să se împotrivească unui individ ciudat, care iubea luxul la nebunie?

Când au ajuns la reşedinţa lui de pe strada

Shimodachiuri, din partea de nord a capitalei, încă nu se întunecase. De departe, se auzeau neîntrerupt clopote, tobe şi *jabisen,* lăsându-i o vreme cu impresia că nimeriseră din greşeală în albia râului plină de prostituate.

Reşedinţa lui Nagayasu era provizorie, mai cu seamă că primise ordin de la Tokugawa să supravegheze activitatea minelor din insula Sado. Aşadar, în capitală ajungea destul de rar. De fapt, folosea respectivul conac numai când trebuia să raporteze la Fushimi. Celor din trupă li s-a părut o clădire impunătoare, deşi grădina nu era aranjată. În sala spaţioasă de oaspeţi, distracţia era în toi. Se aflau acolo o mulţime de curtezane, în veşminte colorate ţipător. Toată lumea râdea cu poftă. Un bărbat îmbrăcat în *bakama*\ cu blazonul familiei imprimat, le servea pe fete cu sake, iar lângă el şedea un individ cu un moţ în vârful capului, care cânta acompaniindu-se la *jabisen.*

Okuni şi ceilalţi şi-au făcut pregătirile în camera alăturată. Kanji şi Densuke au tras cu coada ochiului prin îmbinările uşii.

— Nu l-am mai văzut.

— Nici eu.

Crezuseră că se număra printre clienţii din albie, dar se înşelau.

Okuni se gândea la un plan. Fiind întâia lor apariţie în faţa lui Okubo, poate nu strica să-şi facă brusc intrarea ca spirit al lui Sanza. Nu avea totuşi niciun motiv să schimbe reprezentaţia.

— Nu-ncepem cu Nenbutsu Odori?

— Bună idee!

Familiarizaţi cu toate numerele din program, pentru ei nu conta cu care începeau. Okuni a îmbrăcat-o pe Okane într-un veşmânt din mătase mai aspră, însă ea nu şi-a pus mantia de călugăr. Ţinea să danseze în straiele lui Sanza Nagoya.

„Păcat!” îşi zise Densuke.

Ar fi vrut s-o vadă într-un chimono înflorat, dar ştia că n-avea nicio şansă dacă o bătea la cap.

Nagayasu Okubo a anunţat începerea spectacolului celei mai grozave din ţară.

Luminiţa din ochi, care până atunci îi sclipise de la băutură şi destrăbălare, s-a stins. Şi-a revenit, ca să privească reprezentaţia cu seriozitate. Avea fruntea lată, privirile ascuţite şi buzele subţiri, trăsături care trădau o fire aspră şi o şiretenie greu de biruit.

— Cum? Sunt de la Marele Templu din Kizuki? se miră Nagayasu.

„Izumo se află în imediata apropiere a ţinutului Iwami”, gândi el.

Dansau plictisitorul Nenbutsu şi cântau melodii din repertoriul No. În mijlocul fetelor care dansau vioi se zărea o siluetă de călugăr. La un moment dat, şi-a scos pălăria şi veşmântul negru, lăsând spectatorii să admire un chimono viu colorat. Repeziciunea cu care-şi mişca picioarele, lovind poalele chimonoului, i-a fermecat.

— E Okuni? îi întrebă Nagayasu, arătând cu degetul spre Okane, pe cei care-o văzuseră la Templul Kitano.

— Nu, Okuni e îmbrăcată în straie bărbăteşti.

— Joacă rol de bărbat?

— De multă vreme.

Nagayasu s-a aplecat în faţă ca s-o vadă mai bine. Până la urmă, a zărit cele două săbii de aur atârnând de şoldurile *ronin*-ului şi ceva din faţa care se ascundea sub borurile mari. Ochii i-au sticlit de plăcere. Era foarte sensibil la strălucirea aurului, numai că, de data asta, chipul ivit de sub pălărie l-a uluit prin frumuseţe… A oftat prelung, fără voie. Îl înnebuneau femeile frumoase chiar dacă avea şaizeci de ani şi îşi petrecea nopţile cu ele. Nu conta dacă erau dansatoare sau prostituate. Le privea extaziat pe Okuni şi pe Okane, uitând cu totul de curtezanele din preajmă… nici măcar n-a mai închinat ceşcuţa cu sake.

Între cele două a apărut şi Densuke, îmbrăcat în straie de femeie. *Firul tors* s-a bucurat şi aici de mare succes. Toată lumea râdea cu poftă şi bătea din palme, fără

să mai ţină seama de prezenţa seniorului. Numai pe Okubo nu-l interesa dansul lui Densuke. Până şi fata care-i turna sake a rămas cu privirile aţintite la *Firul tors*, dar a trebuit să revină repede cu picioarele pe

pământ. În timp ce ea îl servea, el o petrecea din ochi pe Okuni, care se retrăgea de pe scenă. Pentru Nagayasu, educat în spiritul spectacolului de Sarugaku, dansul lui Densuke n-a însemnat nimic.

— Chemaţi-o pe Okuni! Vreau să-i pun nişte întrebări, zise Nagayasu la sfârşitul dansului.

0 personalitate importantă ca Okubo, care se preocupase şi de Sarugaku, n-avea cum să nu stea de vorbă cu un artist care i-a plăcut. Când a apărut Okuni, i-a ordonat să se aşeze în faţa lui. A privit-o câteva momente în tăcere. Îşi schimbase veşmintele, dar avea încă părul prins în vârful capului, iar câteva şuviţe îi cădeau rebele pe umeri. Nu-i pierise aerul ştrengăresc de tânăr fluşturatic. Brâul colorat, împletit în două, era fascinant. Îşi scosese săbiile cu care dansase. Pe Nagayasu l-a impresionat profund că îşi ţinea spatele drept şi nu dădea semne de timiditate sau teamă.

— Am auzit că eşti de loc din Izumo.

— Da, aşa este.

— De unde-ai învăţat dansurile astea?

— Le-am învăţat după ce m-am mutat în capitală.

— Aha!

Okuni răspundea firesc, fără să stea pe gânduri. Pe Nagayasu nu-l deranja câtuşi de puţin firea deschisă a fetei şi faptul că-i dădea răspunsuri simple, naturale, aşa cum făceau de obicei artiştii. Nu era supărăcios şi nici îngust la minte.

— În locurile tale de baştină există *kogane*[89]*?*

Lui Nagayasu i se păruse ciudat că fata purtase două săbii aurite la şold. I-a pus întrebarea mai mult ca s-o tachineze. Ca senior de Iwami şi specialist în exploatările

89 în limba japoneză există trei cuvinte omofone *kogane,* semnificând „aur", „pulbere de fier" sau „holde bogate".

aurifere, ştia prea bine că în Izumo nu existau zăcăminte aurifere.

— În satul meu sunt puţine lanuri din pricina lui *kogane* care se scurge din munte, răspunse Okuni, crezând că Nagayasu se referise la pulberea de fier.

— Cum? Există *kogane* în Izumo? repetă acesta întrebarea despre aur.

— Da. *Kogane* se alege în amonte şi apoi nisipul umple albia râului Hii. Pulberea se introduce în cuptor, unde flăcările uriaşe o topesc. Tata a fost băieş, iar mama fiică de topitor. Aşadar, ştiu bine cum stau lucrurile.

Nagayasu şi-a dat seama de confuzie şi a pufnit în râs.

— Chiar că eşti cea mai grozavă din ţară. Prin urmare, pulberea de fier se numeşte *kogane* în Izumo. Nemaipomenit!

Nagayasu, renumit pentru ciudăţeniile sale, se pricepea grozav să se distreze din orice. Numărându-se printre foştii vasali ai seniorului de Mikawa, Ieyasu Tokugawa, după bătălia de la Sekigahara se remarcase printr-un simţ administrativ deosebit. Pe Nagayasu Okubo îl preocupa să strângă cât mai multe bogăţii. Aşa se explică faptul că îi plăcea să trăiască într-un lux exagerat. Fusese întotdeauna împotriva simplităţii şi modestiei – o tradiţie în familia Tokugawa. Cum Ieyasu îi aprecia talentul la afaceri şi profita el însuşi de pe urma lor, trebuia să închidă ochii la modul de viaţă excentric pe care-l ducea Okubo.

— Okuni, nu vrei să vii la Sado?

Nagayasu era bine dispus. Înainte să audă răspunsul fetei, a şi hotărât s-o ia cu el. Având o seamă de responsabilităţi, nu-şi permitea să lipsească prea mult şi nici să lase de izbelişte exploatarea auriferă din insula Sado. Lipsise trei zile, încredinţând treburile unui vasal, dar sosise momentul să se înapoieze. Avea să se întoarcă a doua zi, luând-o spre nord şi poposind la temple…

— Haide la Aikawa, în Sado. O să vezi cum ţâşneşte aurul înainte să-l scoată ţăranii cu săpăliga. O să poţi şi tu

compara *kogane* din Sado cu cel din Izumo.

Nagayasu era tot mai vesel. Cel mai ciudat şi bogat om din Japonia pusese mâna pe cea mai grozavă dansatoare din ţară. Îşi închipuia cum avea să-şi facă apariţia la Sado cu bandiera trupei lui Okuni în fruntea procesiunii şi cum îi va uimi pe toţi vasalii lui Ieyasu Tokugawa.

— Uite, dansez şi eu.

Nagayasu şi-a luat evantaiul şi s-a ridicat. L-a deschis şi a început să cânte o melodie veche din repertoriul No, pe care o îndrăgea mult şi care-i plăcuse şi fostului suveran. Oricum, o prezenta cu bucurie, ori de câte ori avea ocazia, şi familiei Tokugawa, mai cu seamă că piesa povestea despre aur căzut din cer. Era firesc să-i placă acest cântec unuia care se ocupa de exploatări aurifere. Nu vedea decât bani şi bogăţie în faţa ochilor.

Dansa sprinten, iar spectatorii – printre care mulţi artişti – nu-şi mai luau ochii de la el. Se lăsase o linişte desăvârşită. Nagayasu era arătos şi se mişca impunător şi elegant în acelaşi timp. Adora veşmintele negre şi podoabele de aur: suportul pentru braţe, ceşcuţa de sake, cutiuţa cu sigiliul personal care-i atârna la şold. Toate străluceau minunat. Densuke nu-şi putea desprinde privirea de la ele.

După cum era de aşteptat, şi pe Okuni a fermecat-o reprezentaţia lui Nagayasu. Sankuro îi tot vorbise de dansuri specifice trupei Kanze, dar nu exista nicio asemănare între simplitatea şi răceala demonstraţiilor lui cu tot ceea ce vedea acum: mişcări largi, încântătoare. Nagayasu părea de-a dreptul vrăjit de propriii lui paşi. Nu prea semănau cu ai ei, însă îi atinseseră o coardă sensibilă. Okuni a descoperit un punct comun: trăiau dansul cu toată fiinţa.

Petrecerea a ţinut până spre dimineaţă. Nagayasu s-a îmbătat şi i-a tot pus pe artişti să cânte şi să danseze până la epuizare.

— Okuni, vino-ncoa’!

Şi-a scos cutiuţa de aur de la şold şi i-a întins-o fetei

cu un gest firesc.

— Cea mai grozavă din ţară se va afla de-acum încolo sub protecţia mea!

Când a luat-o, Okuni şi-a dat seama de valoarea ei, observând blazonul familiei încrustat pe ea. Nu se compara cu cea pe care o primise de la Sanza Nagoya. Cu toate astea, pe Okuni n-a impresionat-o gestul seniorului. În primul rând, se simţea cumplit de obosită, fiind obişnuită să danseze în albia râului sau la Kitano şi să-şi respecte orele de somn. Apoi, invitaţia de a pleca la Sado venise prea brusc şi nu ştia dacă era de bine sau nu. Inima îi spunea să n-o accepte.

Nagayasu îi pomenise de aur, zicând că în Aikawa el ţâşneşte înainte ca ţăranii să-l scoată cu săpăliga. Numai că pentru Okuni aurul rămânea doar ceva frumos, nu şi aducător de bogăţie. De aceea nu-l asocia cu luxul lui Nagayasu şi nu făcea legătura între metalul preţios şi puterea politică în stat. În urechi îi răsuna numai invitaţia de a pleca din capitală peste două zile… mai degrabă ordinul de a se duce la Sado…

S-au întors la Kitano spre dimineaţă şi s-au odihnit puţin. Densuke şi Kanji erau şi ei miraţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar, frânţi de oboseală, au dormit buştean. Nu prea mult, pentru că Okuni i-a trezit după câteva ore, văzând că ziua se arăta senină şi frumoasă. Picioarele ei nu mai aveau astâmpăr.

— Haideţi să pregătim repede scena. O să se-adune în curând spectatorii.

— Spectatorii? întrebă Kanji, uimit la culme. Mâine plecăm la Sado, nu-i aşa?

— Mai e până mâine. Azi suntem la Templul Kitano şi trebuie să dansăm aici.

Okuni avea dreptate. Niciunul dintre ei nu primise cu inima deschisă invitaţia la Sado. Cum mâine era o altă zi, astăzi aveau să facă ce le plăcea mai mult: să cânte şi să

danseze pe terenul Ukon. Okuni a păşit pe scenă. Ceilalţi se urneau mai greu. Când s-a întors în culise ca să vadă ce se întâmpla, a auzit mare zarvă la intrare.

— Ce naiba faceţi aici? Aţi fost groaznici azi! Iar acum v-aţi pus pe ţipat…

— Nu noi ţipăm. E un călugăr orb afară şi nu ştiu ce tot vrea, zise Mame.

— De ce-a venit la noi?

— O caută pe Okiku.

— Pe Okiku?

Okuni a ieşit să se lămurească. În clipa aceea, Kanji îl târa pe Ganjo la o parte. Bătrânul orb, îmbrăcat în haine murdare, îşi strângea *jabisen-ul* la piept cu multă grijă. Densuke s-a apropiat de el.

— Ce treabă ai cu Okiku?

— E soaţa mea.

— Okiku? întrebă Okuni, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Ganjo se ridică, pipăind aerul din jur.

— Okiku! Okiku! Nu m-auzi? Sunt soţul tău! Răspunde-mi!

Avea o voce plângăreaţă, de parcă recita un pasaj din *Heike*

Monogatari. Okuni n-avea niciun chef să stea la taclale cu el.

— Îmi pare rău, însă Okiku nu-i aici. Dacă vrei s-o întâlneşti, du-te în albia de la Shijo.

— Am fost acolo, dar mi s-a spus că a vândut teatrul şi a plecat. M-au îndrumat spre Templul Kitano, zicându-mi că fetele de la Izumo s-au mutat pe terenul Ukon.

Ganjo continua să plângă după Okiku, dar pe Okuni a şocat-o vestea primită.

— Ceea? Au vândut teatrul meu prostituatelor? Cine-a avut curajul? Cine?

Okuni îşi pierduse cumpătul. Se uita, descurajată, la Densuke.

— Nu ştiu cine şi nici cui… Căutând-o pe Okiku, am auzit cum dărâmau fosta scenă. Cineva mi-a spus că aveau

de gând să construiască un teatru nou.

Nu numai Okuni a rămas fără cuvinte. Densuke şi Kanji s-au schimbat la faţă. Kanji i-a dat drumul lui Ganjo şi a zis că dă o fugă până în albie.

— Stai! Vin şi eu! strigă Okuni, scoţându-şi săbiile, cutiuţa şi rozariul şi întinzându-i-le lui Omatsu.

Şi-a ridicat poalele chimonoului şi a luat-o repede după Kanji.

— Nu fugiţi! Daţi-mi-o pe Okiku! Okiku! Okiku!

Densuke ar fi vrut să meargă şi el la Shijo, dar, până la urmă l-a luat de mână pe bătrânul orb, care abia se ţinea pe picioare. Având şi instrumentul în braţe, se mişca şi mai greu.

— În ce relaţii ai fost cu Okiku? îl întrebă el.

— Okiku a venit la mine şi m-a rugat s-o învăţ să cânte la *jabisen.*

— Am înţeles.

— Mi-a cerut să n-o ating până nu învaţă să cânte bine.

— Cum?

— A prins foarte repede. I-am arătat tot ce ştiam şi eu. După aceea…

— S-a culcat cu tine?

— N-am s-o uit toată viaţa.

Pe Densuke l-au trecut fiori de scârbă. Se uita la bătrân cum i se prelingea saliva, cum îi tremurau picioarele în mizeria de pe drum. Era limpede că-i rămăseseră întipărite în suflet şi-n trup momentele petrecute cu Okiku. Densuke o acuza în gând pe Okiku. Cum de-a putut face aşa ceva? N-avea să-i spună lui Okuni… dar nu putea să scape de bătrân.

— Ganjo, îmi pare rău, dar Okiku nu se mai află în trupa noastră. S-a despărţit de noi. Eu credeam că mai e în albia de la Shij5. Noi acolo am lăsat-o… Habar n-am unde a plecat.

Tonul blând al lui Densuke l-a mai potolit pe Ganjo. O căutase în fiecare zi peste tot. A întrebat lumea… Suferea cumplit. Dacă Okiku s-ar fi ţinut de promisiune, ar fi fost

împreună… De când se culcase cu el, o simţea pur şi simplu a lui.

Densuke îi înţelegea bine amarul şi simţămintele. I se părea firesc să-i vină să înnebunească. Aflase pe propria lui piele. Pe Okuni o iubea de când o văzuse prima oară la Baian. Ştia ce-nseamnă dragostea neîmplinită. Poate că, dacă ar fi apucat s-o atingă, s-ar fi zvârcolit acum în noroi, precum Ganj5.

Orbul l-a prins pe Densuke de mână, fără o vorbă, dând impresia că se lasă-n seama lui până avea s-o găsească pe Okiku. Au traversat încet oraşul şi-au ajuns, într-un târziu, în albia de la Shijo.

Okuni şi Kanji se aflau deja acolo. Zăriseră de pe pod scena nouă şi mult mai mare. Pesemne că munciseră o mulţime de dulgheri de-o terminaseră atât de repede. Lucrau şi la alt gard, care arăta exact ca toate celelalte – pari aliniaţi printre care se vedea cu uşurinţă. Gardul vechi fusese deja dărâmat.

Okuni simţea că i se frânge inima. N-a fost în stare să scoată un cuvânt. Kanji a început să ţipe:

— Cine v-a permis să dărâmaţi teatrul? Aici era Okuni Kabuki. Cine v-a lăsat să stricaţi gardul şi scena?

Cei care lucrau îşi continuau treaba, de parcă n-ar fi auzit nimic. S-a ivit îndată un bărbat bine îmbrăcat, cu răspunsul pregătit, ca şi când s-ar fi aşteptat la proteste.

— Magistratul ne-a dat voie să ne desfăşurăm activitatea artistică în albie. Pentru teatrul ăsta, care a fost al lui Okuni, i-am plătit unui individ pe nume Sankuro şi locul ne aparţine.

— Cum? Sankuro?

Bărbatul a scos din buzunarul de la piept o foaie de hârtie pe care a desfăcut-o calm. Okuni nu ştia să citească, dar Kanji s-a schimbat imediat la faţă văzând-o. Reieşea limpede că Sankuro vânduse teatrul lui Okuni în lipsa ei. Au rămas amândoi muţi de uimire.

— Stăpâne! strigă bărbatul, adresându-se unui individ arogant, care apăru de după gard. Era patronul bordelului Tinere de Calitate. Îl însoţea un bărbat cu un

câine negru în braţe.

Okuni a încremenit locului.

— Kyuzo!

A pus câinele jos. Animalul lătra de mama focului.

— Da, întocmai. Sunt Kyuzo. Ai văzut patalamaua, nu-i aşa? întrebă el, râzând batjocoritor.

Lui Okuni i se uscase gâtul de sete, dar a reuşit să-şi adune toate puterile.

— Aşadar, tu ai pus totul la cale. Ai complotat cu Sankuro ca să-mi distrugeţi teatrul.

— Complotat cu Sankuro? Te înşeli amarnic. Eu nu mă-ncurc cu artiştii din albie. După cum ai aflat adineauri, l-am luat cu bani cinstiţi.

— Numai că pământul din albie nu se cumpără cu bani. Cine-i ştie valoarea? Pământul de-aici nu se vinde. A aparţinut artiştilor din albie de când ştiu eu…

— Sankuro a fost fericit să primească bani de la patron şi a plecat de-aici degrabă. Ai văzut cu ochii tăi dovada… Mă rog, dacă ai fi ştiut să citeşti, ai fi înţeles.

Kyfizo era de un calm enervant. Îşi dădea seama oricine că aşteptase de multă vreme ocazia să se răzbune pe Okuni.

— Asta-i Okuni aia de care ziceai? întrebă patronul.

— Da.

— A… prin urmare aşa arată „cea mai grozavă din ţară”?

Patronul bordelului Tinere de Calitate se uita la ea ca la o vietate rară.

— Okuni, nu vrei să dansezi aici?

Okuni amuţi, iar lui Kyuzo nu-i venea să creadă. Numai că patronul îi făcuse propunerea cu seriozitate.

— Okuni, te cumpăr cu totul! Haide, lucrează pentru mine!

Nu se poate ca durerea pe care a simţit-o Sanza Nagoya, când sabia i-a străpuns capul, să fi fost mai cruntă decât ceea ce trăia Okuni în clipele acelea.

Okuni s-a răsucit pe călcâie fără să scoată o vorbă. Îi venea să fugă mâncând pământul, dar renunţă la impulsul

de moment şi a luat-o încet spre podul Shijo. Îi era greu să accepte că toată munca ei de ani de zile se dusese pe apa sâmbetei din cauza lui Kyuzo şi a lui Sankuro. Pentru ea, lăcaşul acela însemna ceea ce reprezintă castelul pentru un samurai. Şi-a construit reputaţia la fel ca pe-un castel, iar acum asista la distrugerea lui. În aer plutea un vânt de primăvară, însă inima ei îngheţase. Şi-a amintit de propunerea scârboasă făcută de patronul bordelului. Cum de se gândise la aşa ceva? Câtă neruşinare! Okuni şi-a scuturat capul de parcă ar fi vrut să-l golească de amărăciune, dar nu putea uita luminiţa crudă şi rece din ochii lui Kyuz5. Nu s-a aşteptat ca dorinţa de răzbunare a acestuia să ţină douăzeci de ani. Avea senzaţia că pierduse tot ce-i fusese mai drag pe lume. Absolut totul. Se întreba ce rost avea să mai trăiască.

La colţul străzii Teramachi l-a zărit pe Densuke ducându-l pe orb de mână. Densuke s-a speriat când a văzut-o livid la faţă.

— Ce s-a întâmplat, Kanji?

Acesta o urmase îndeaproape pe Okuni. Îi fusese frică s-o lase singură.

— Bătrânul a avut dreptate. Sankuro a vândut totul patronului de la Yanagi-Rokujo. Am văzut documentul… nu i-am putut găsi pricină… Au căpătat aprobare legală.

— Zău?

— Cumpărătorul e o cunoştinţă de-a lui Okuni.

— Ce?

— Lucrează la Tinere de Calitate. Îl cheamă Kyuzo.

— Kyuzo? El a cumpărat teatrul nostru?

Când l-a văzut pe Densuke reacţionând astfel, Kanji a amuţit. Şi-a amintit brusc de bărbatul care aruncase bani pe scenă cu ani în urmă.

Okuni a leşinat. Densuke s-a repezit s-o prindă. Era fără pic de vlagă. Parcă ţinea în braţe o păpuşă. Şi-a revenit însă repede.

Ganjo întrebă iarăşi:

— Unde-i Okiku? Unde s-a dus?

— Nu ştiu, şopti Okuni.

— Prin urmare, Sankuro ne-a vândut teatrul…

Lui Densuke nu-i venea să creadă. Bombănea nemulţumit. Sankuro l-a vândut, iar Kyuz5 a încasat banii. Or fi fost complici… A început să tremure tot şi să tuşească fără să se mai poată opri.

Ganjo s-a trezit strigând, privind spre cer:

— Edo! La Edo a plecat!

Gâtul lui plin de riduri arăta ca nişte rufe şifonate. Okuni l-a întrebat încruntată:

— Ce-i cu Edo?

— Okiku a plecat la Edo, zise Ganjo. Sunt aproape sigur. A zis că pleacă la Edo după ce-nvaţă să cânte bine la *jabisen.* Aşa o fi făcut…

— Adineauri aţi vorbit de Sankuro… Cine-i? Bărbatul lui Okiku? întrebă Ganjo.

— Nu, fratele mai mare, răspunse Densuke degrabă.

Ganjo răsuflă uşurat. Lui Densuke i se făcu milă de el.

„Întotdeauna mă bag în necazuri de-astea”, îşi zise el.

Văzând că pleacă, împleticindu-se, Densuke îl întrebă:

— Încotro?

— La Edo.

— Ceea?

— Vreau să mă-ntâlnesc cu Okiku. Dacă nu e-n capitală, mă duc s-o caut la Edo. Ce profesor aş mai fi eu dacă nu-mi găsesc discipolul? Nu are rost să trăieşti dacă n-ai un scop în viaţă.

La Ganjo, nu era vorba neapărat de tenacitatea maestrului de *jabisen,* ci mai degrabă de patima bărbatului. Umbra cea sinistră dispăru iute de pe terenul Ukon.

— Şi eu merg la Edo! zise brusc Okuni.

— Să-l cauţi pe Sankuro? întrebă Kanji fără să vrea.

Okuni clătină puternic din cap.

— Nu caut pe nimeni. Mă duc la Edo să mă găsesc pe mine.

Repetă cuvintele de câteva ori, de parcă încerca să se

convingă.

— M-am săturat de dansat în capitală. Plec la Edo!

În clipa aceea a avut senzaţia că-şi revenea, că se regăsea. Oraşul Edo era în plină construcţie. Şi starea de spirit se împrospăta într-un loc nou. Simţea cum se înviorează, ea care fusese gata să se prăbuşească.

A doua zi, Nagayasu Okubo părăsea capitala, după programul stabilit. Alaiul a pornit de la Nijo, a trecut prin Awadaguchi, zonă situată în partea de est a capitalei, apoi prin Yamashina, spre Ōtsu, îndreptându-se către Sado. Toată lumea era bine dispusă. Cortegiul care număra peste două sute cincizeci de persoane – optzeci de servitori şi femei, vreo treizeci de maeştri de Sarugaku şi alţii – arăta cu totul impunător.

Trupa lui Okuni lipsea. Membrii ei îşi strânseseră lucrurile în grabă şi plecaseră înaintea lui Nagayasu. Au înaintat aproape fugind mai bine de douăzeci şi cinci de kilometri, până la răspântia Kusatsu. Le-a luat o zi ca să treacă prin pasul Suzuka, însă au apucat până la urmă să-şi tragă sufletul. Ganjo se alăturase trupei, în schimb Sarujiro şi Shikaz5 au rămas în capitală. Ei fuseseră slujitorii lui Sanza Nagoya şi nu se simţeau legaţi de trupa lui Okuni. Nu ţineau să se despartă de Kyōto. Nu i-a regretat nimeni, oricum. Hotărâtă să-nceapă o viaţă nouă la Edo, Okuni urma să-şi ia rămas-bun şi de la sufletul lui Sanza.

Nagayasu o fi văzut că trupa nu mai era, dar puţin probabil să fi trimis pe cineva în urmărire. Pe drumul parcurs de acesta fusese plantat câte un *enokP* din patru-n patru kilometri, marcând locul de popas, unde se ţinea şi câte-un mic spectacol pentru a se distra.

«[90]

30

În urma bătăliei pentru cucerirea Castelului Odawara, Hideyoshi i-a acordat lui Ieyasu Tokugawa, spre guvernare, şapte provincii importante din câmpia Kantō: Izu, Sagami, Musashi, Kazusa, Shimosa, Kozuke şi

90 Ulm japonez.

Shimotsuke, acesta devenind astfel unul din cei mai bogaţi seniori. I-a luat, în schimb, provinciile primite anterior Suruga, Totomi, Mikawa, Kai şi Shinano. Hotărârea adoptată în 1590 făcea parte din strategia fostului suveran de a nu lăsa un senior să prindă rădăcini prea puternice pe un singur domeniu, fiind apoi preluată şi de noul guvern.

Ieyasu trăia cu speranţa într-un viitor strălucit şi făcea tot ce-i stătea în puteri ca samurailor din familia Tokugawa să li se acorde şanse deosebite, căutând astfel să-şi întărească poziţia pe toate planurile. Încerca să evite măsurile tradiţionale de strategie politică ale perioadei Kamakura şi cele ale clanului rival Hoj5, a cărui prosperitate se remarcase încă de pe vremea lui Hideyoshi, prin Castelul Odawara. Ieyasu încerca să facă din câmpia Musashi temeiul puterii sale.

La vremea aceea, Castelul Edo, o construcţie mică şi sărăcăcioasă, aparţinea unui vasal al clanului Hojo, Toyama. Neaflându-se în zonă de munte, nu asigura protecţie în caz de atac. Însă nici nu mai era nevoie, pentru că epoca războaielor trecuse. Rolul stăpânilor de castele devenea cu totul altul, ceea ce nu i-a scăpat lui Tokugawa. Recunoştea că trebuia să deţină un castel şi sub aspect strategic, dar mai important era ca acesta să ajungă centrul administrării domeniului, atât din punct de vedere economic, cât şi politic. Alegând castelul în apropierea oceanului, luase în calcul şi avantajul comerţului pe mare, mai ales că în golful Edo apa era liniştită, iar el reuşea să concentreze mai multe rute maritime în preajmă.

Aşadar, când Tokugawa s-a mutat la Edo, castelul era în paragină. N-avea nici măcar un zid exterior, buruienile îl năpădiseră, acoperişul stătea să cadă, rogojinile putreziseră. Arăta atât de jalnic, încât nici nu se putea numi castel. Nici cele aproape o sută de căsuţe din apropiere nu arătau mai bine. Vasalii s-au descurajat, însă Ieyasu a luat degrabă măsuri, repartizând cu înţelepciune sarcinile privind administrarea şi controlul domeniului. Cel mai puţin l-a interesat chiar clădirea castelului în care

urma să locuiască. Avea şi un motiv: o parte din vasalii săi se ocupau încă de restaurarea Castelului Fushimi şi nu-i putea împovăra cu prea multe responsabilităţi.

În februarie 1603, Tokugawa a fost numit Comandant Suprem al Forţelor de Expediţie împotriva Barbarilor, iar pe data de 3 martie a dat ordin câtorva *daimyō* să înceapă lucrările pentru refacerea malului de la Edo. Suveranul fiind plecat, a preluat comanda statului, cerând ajutorul celor mai credincioşi slujitori. A colaborat cu şaptezeci de seniori, printre ei numărându-se Masanori Fukushima şi Kiyomasa Katō. Aceştia s-au împărţit în treisprezece grupe şi s-au pus pe treabă. Fiecare a contribuit cu material şi mână de lucru. Asta se întâmpla în perioada când puterea lui Hideyoshi dădea semne vădite de slăbiciune, iar Tokugawa se afla într-o ascensiune de netăgăduit. Prin urmare, s-au luat la întrecere care mai de care să-şi ofere sprijinul pentru viitorul guvern care se ivea la orizont. Treizeci-patruzeci de mii de muncitori mişunau ca furnicile, nivelând dealul Kanda, precum şi movilele din Suruga şi Ochanomizu. Cu pământul respectiv s-au umplut gropile, construindu-se ulterior oraşul. Edo se întindea pe o suprafaţă ce corespunde astăzi zonei dintre Nihonbashi şi apropierea părţii de miazăzi a cartierului Shinbashi.

Trupa lui Okuni a călătorit, poposind pe la hanuri şi dând spectacole pe drum, fluturând bandiera ce o anunţa pe „cea mai grozavă din ţară”. Când au ajuns la Edo, lucrările de umplere a terenului se terminaseră. Fiecare *daimyō* a numit, după bunul său plac, zona de care răspunsese: Owari-machi, Kaga-cho etc. La Edo s-au adunat artizani şi meşteşugari din toată ţara, pornind afaceri prospere.

Între timp, membrii trupei s-au obişnuit cu condiţiile şi n-au mai oftat după teatrul frumos din albia râului de la Shij5. Pe măsură ce mergeau prin Edo, şi-au dat seama de uriaşa deosebire dintre oraşul nou şi vechea capitală, lăsându-se încetul cu încetul pradă admiraţiei. Aici noul era la el acasă, pe când în Ky5 to, în afară de îndrăgitele castele ale fostului suveran, totul avea un iz de învechit –

de la Palatul Imperial şi până la conacele nobililor din cartierul rezidenţial. Parc-ar fi fost clădite cu sute de ani în urmă. În pofida aerului proaspăt pe care-l aducea Kabuki, devenit o modă, acolo te copleşea o senzaţie apăsătoare… respirau greu până şi florile de pe crengile stufoase ale copacilor bătrâni, cu trunchiuri înnegrite de vreme. Edo era complet diferit. Pământul fusese nivelat frumos, copacii tineri nu crescuseră nici măcar până la înălţimea platoului Musaslii, florile nu se deschiseseră încă, dar ici-colo îşi iţeau capetele fire de iarbă proaspătă. Mireasma te îmbăta pur şi simplu. Cartierul rezidenţial din Edo mirosea a lemn. În faţa ochilor se întindea oceanul. Briza se simţea în aer. Cei sosiţi de pe un tărâm fără mare percepeau oraşul într-un chip aparte. Pescarii treceau într-un du-te-vino permanent pe străzile oraşului, strigându-şi marfa plini de viaţă şi vânzând-o din mers. Peştii de-aici nu se puteau compara cu peştişorii din râul Kamo: erau mari, feluriţi şi foarte ieftini.

Mai întâi, Tokugawa şi-a strâns pe domeniul din apropierea Castelului Edo vasalii pe care-i controla direct, hotărând să se înalţe conacele samurailor pe platoul Yamanote. Preţuindu-i în mod deosebit pe negustori şi pe meşteşugari, le-a acordat şi acestora un spaţiu central, considerând că unul mărginaş nu le-ar fi fost prielnic.

La Edo se adunaseră curtezane şi artişti cu duiumul, evitând însă cartierul Yamanote, plin de conace ale samurailor. Cartierul bordelurilor nu se deschisese oficial, dar pe strada Dosanbori se practicau activităţi asemănătoare cu cele din Yanagi. Era firesc atunci ca şi trupa lui Okuni să ocolească zona şi s-o prefere pe cea a negustorilor şi meşteşugarilor. Iniţial îşi întindeau şi-şi strângeau rogojinile, încercând să găsească locul potrivit. Până la urmă, şi-au înălţat un lăcaş permanent în „cartierul spectacolelor”. În Edo se construia cu o viteză uluitoare şi au primit şi ei un loc, ca toţi cei veniţi să se stabilească în noul oraş. Cu tot amplasamentul favorabil, duceau lipsă de spectatori. Au avut noroc să se instaleze în preajmă o fostă căpetenie de sat, care şi-a ridicat un conac impunător.

Zona s-a populat în scurt timp, devenind de-a dreptul înfloritoare. Nu s-a întins chiar până în Shibai, unde se oprise Okuni, dar, oricum, foarte aproape. Adevărul e că, după ce-au străbătut oraşul în lung şi-n lat în căutarea unui loc, când au ajuns aici, Densuke a căzut la pat. Aşadar nu se mai punea problema altor căutări. Călătoria până la Edo

I a doborât. Avea febră mare şi tuşea îngrozitor. Când respira, din pieptul lui se auzea un şuierat.

Cu un bolnav în grijă, nu se mai puteau odihni nici în zilele în care nu veneau spectatori. Problema cea mare în Edo o constituia lipsa mâinii de lucru… în orice domeniu. De aceea, cine era dispus să muncească îşi găsea repede ceva de făcut. Kanji I a luat pe tinerii din Izumo şi s-a dus cu ei la piaţa de peşte din Nihonbashi. O forfotă de nedescris… zi şi noapte. Mame căra cherestea în cartierul dulgherilor. Fetele s-au angajat slugi la conacul din apropiere, la fosta căpetenie de sat. Băiatul lui Mame, măricel acum, făcea diferite comisioane. Membrii trupei, până la unul, încercau să câştige într-un fel sau altul.

Deoarece Densuke zăcea la pat, Okuni a hotărât să întrerupă spectacolele o vreme.

— Iartă-mă! zicea Densuke fără pic de vlagă în voce.

Ardea ca focul.

— Te rog să te faci bine mai repede. Nu te mai frământa pentru nimicuri. Nu vreau spectacole fără tine.

Okuni se pregătea să-l hrănească pe Densuke. Prăjise peştele adus de Kanji, îl tăiase bucăţele apoi zdrobise orezul, îl amestecase cu peşte şi îi dădea puţin câte puţin, ca unei vrăbiuţe.

— Iartă-mă!

Densuke îşi tot cerea iertare, de parcă uitase restul cuvintelor. De când începuse sezonul ploios, se simţea tot mai rău. Okuni îl îngrijea cu dăruire, chiar dacă plecase spre Edo ca să se regăsească pe ea însăşi şi să scape de Nagayasu Okubo.

— Okuni, nu-i aşa că arzi de nerăbdare să dansezi? o întrebă Densuke cu voce stinsă. Abia îi desluşeai cuvintele.

— Bănuiesc că şi tu, îi răspunse ea cu un zâmbet larg, încurajator.

— Îţi închipui…

— Dar cât eşti bolnav, nu dansăm. Eu nu dansez fără tine. Aşadar, trebuie să te pui pe picioare cât mai iute.

— Te rog să mă ierţi!

— Gata cu scuzele! Ţii minte că mi-ai salvat viaţa? Crezi că pot uita? Cât am zăcut la Moriguchi, m-ai îngrijit cum n-ar fi făcut-o nimeni altcineva… până m-am însănătoşit.

Densuke închise ochii. Dincolo de ceaţa aşternută peste ei, vedea petele roşii pe zăpada imaculată… Okuni lepădase copilul, leşinase. Îşi revenise încet… un an, de fapt, doi… Pe vremea aceea, fusese legat de mâini şi de picioare cu treburile pentru Baian, însă toate clipele libere i le dedicase lui Okuni. Fusese tânăr şi nu se gândise nicio clipă că avea să se îmbolnăvească vreodată.

Densuke nu mai avea nicio speranţă de însănătoşire. Ştia de ani de zile că e bolnav. Nu se simţise prea bine nici înainte de-a o salva pe Okuni, dar fusese tânăr şi energic. Pesemne că drumul greu până la Edo îi grăbise boala. În adâncul inimii era fericit că Okuni avea grijă de el şi chiar nu-i mai păsa de nimic. Putea muri oricând, fără păreri de rău. Cuvintele lui Okuni îi mângâiau sufletul. Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

În căsuţa din Shibai se mai afla un bărbat care le dădea bătaie de cap. Nu era bolnav, ci orb. Ganjo. Însoţise trupa până la Edo, în căutarea lui Okiku. Densuke, om blând şi milos, nu se îndurase să-l alunge şi s-au trezit că nu mai scapă de el. Lui Okuni nu-i plăcea deloc. De fapt, nu pe el nu-l putea suferi, ci *jabisen*-ul de care bătrânul nu se despărţea o clipă. Nici ea nu prea înţelegea motivul – poate pentru că o duruse cumplit comportamentul lui Okiku de când se apucase de *jabisen* şi le ura din tot sufletul pe curtezane. Când au trecut de Suzuka[91], Okuni i-a interzis să mai folosească instrumentul, cu atât mai mult cu cât nu cânta niciodată melodii noi. Recita cum se

91 Localitate din apropierea oraşului Ise, actuala prefectură Mie.

pricepea din *Heike Monogatari* şi o sâcâia îngrozitor. Dându-şi seama că o supăra, Ganjo a încercat să se abţină. Până la urmă, l-au îngăduit printre ei pe bătrânul orb şi fără de folos.

De când Densuke căzuse la pat, Ganjo îşi lua *jabisen*-ul şi colinda oraşul Edo. Adevărat călugăr-cerşetor. Cum lumea de aici nu era dispusă, asemenea celor din capitală, să asculte pasajele lungi şi monotone din *Heike,* Ganjo hoinărea pe străzi şi se oprea în faţa porţilor, unde oamenii îi aruncau nişte mărunţiş, alungându-l apoi. Aşa îşi câştiga existenţa de unul singur, în cea mai mare parte a timpului reuşind să înveţe rostul noului oraş şi al celor veniţi din toate colţurile ţării.

— Uite, un pic mai departe există un cartier care se numeşte Izumo-cho. S-au adunat vreo trei sute de muncitori din Izumo… M-am gândit că ţi-o fi dor de locurile natale şi vrei să vorbeşti cu ei. Poate după ce se opreşte ploaia… zise Ganjo într-o bună zi.

Apoi, le-a povestit amănunţit, lui Densuke şi Okuni, ce văzuse acolo.

— Ganj5, să nu mai ieşi din casă în zilele ploioase. Dacă te-mbolnăveşti şi tu?! se răsti Okuni la el.

Densuke dormea. Nu mai avea strop de vlagă. Dormea zi şi noapte. Okuni a ieşit să aducă apă de ploaie, după ce-a umplut un urcior, s-a uitat atentă la chipul lui şi l-a întrebat pe Ganjo:

— Nu s-o fi îmbolnăvit de la apă?

Toată lumea ştia că, din pricina săpăturilor din zonă, apa de fântână nu era bună de băut. După mutarea sa la Edo, Ieyasu ordonase construirea unor sisteme de canalizare, dar nu se întinseseră încă în tot oraşul. Oricum, nu până la lăcaşul lor… De când se stabiliseră la Edo, necazul cel mare a fost apa de băut. Cu atâta şantiere, apa din Edo punea mari probleme locuitorilor. Mai ales scosul ei. Omatsu, de exemplu, fusese angajată în cartierul Kobiki tocmai pentru aşa ceva.

Cu toate eforturile lui Okuni, Densuke nu-şi revenea deloc. Se învinuia singură pentru prăbuşirea celui care-i

fusese atât de devotat. Ganjo, care tăcuse până atunci, a spus deodată.

— Eu cred că are oftică.

— Oftică?

— Dacă-i aşa, e foarte grav.

— Ganjo! strigă Okuni disperată. Ce-i de făcut?

— Cu un regim sever, s-ar mai prelungi viaţa unui bolnav de oftică, dar boala nu se vindecă.

— Nu se vindecă?

— Am auzit că barbarii ar avea o doctorie foarte bună, dar e scumpă.

— Ganjo! Densuke a avut grijă şi de tine mai mult decât oricine altcineva. Nu-l putem lăsa aşa! se răsti Okuni la bătrân.

— Tocmai de aceea umblu prin ploaie ca să mai câştig şi eu un bănuţ, zise el, luând de la pieptul chimonoului de cânepa mărunţişul şi găluştele de orez cerşite.

Oftică. Okuni era descumpănită. Auzise de boala asta… ştia că săracii nu-şi permiteau doctorii din străinătate, iar medicina japoneză nu progresase într-atât, încât să existe un tratament la îndemâna oricui. Văzuse în drumurile ei oameni care tuşeau sau a căror tuse se transformase deja într-un bârâit greu de suportat, care slăbiseră îngrozitor… Chiar şi în capitală îi întâlnise. O speria cumplit gândul că Densuke se afla într-o fază gravă şi că totul era pierdut. Nu-l putea lăsa să moară. Abia acum, în situaţia asta disperată, a înţeles că Okuni Kabuki nu se datora nici tobei lui Sankuro, nici flautului fostului ei iubit, Sanza Nagoya, ci firii deschise a lui Densuke, darului său înnăscut pentru dans şi curajului de a fi inventat *Firul tors.* El a îmboldit-o să danseze în haine bărbăteşti!

Okuni a înmuiat o bucată de pânză în apă şi i-a şters fruntea. Parcă ieşeau aburi din ea. I-a pus mâna pe piept. Ardea tot şi respira şuierător.

„Să nu mori! Te implor! striga Okuni în sinea ei. Orice s-ar întâmpla, nu-l las de izbelişte! Vreau să trăiască!”

Îl privea stăruitor pe Ganjo, care-i spusese că „barbarii” au o doctorie cu care se vindecă oftica. Era hotărâtă să-l salveze pe Densuke. Ştia însă că bătrânul orb n-avea cum să adune banii trebuincioşi oricât ar fi cerşit. Nici ea n-ar fi reuşit să strângă suma trebuincioasă, chiar dacă şi-ar fi vândut trupul în cartierul prostituatelor. Şi-a amintit că Densuke îi adusese nişte hapuri la Moriguchi… cumpărate de Tokitsune Yamashina pentru Baian… Densuke le drămuise cu grijă, să-i ajungă şi ei…

„Când se-ntoarce Omatsu, o să umblu prin spiţerii”, îşi zise ea, fără şovăire.

Apoi, s-a răzgândit. Se gândea să-l trimită pe el, pentru că bărbaţii se pricepeau mai bine la negoţ.

— Kanji! Ai văzut vreo spiţerie-n drumul tău?

— Poftim?

— Şi ce vrei să vinzi ca să faci rost de bani? gemu Ganjo.

Okuni a simţit o durere-n piept de parcă i-ar fi înfipt cineva. Teolo un cuţit. Nu se gândise la asta. Cum de nu-i trecuse prin cap că se puteau face bani din lucrurile pe care le avea? Dacă le vindea, obţinea bani şi cumpăra astfel leacurile de care Densuke avea atâta nevoie.

— Sabia aurită a lui Sanza Nagoya. Rozariul cu mărgele de cristal primit de la Kanbei Suekichi. Cel de coral căpătat de la Hideyasu. Cutia aurită dăruită de Nagayasu Okubo. Numai lucruri sclipitoare.

— Vorbeşti serios? Chiar vrei să le vinzi? se miră Kanji.

— Da! O să le dau pe toate în schimbul doctoriilor.

— Nu mai vrei să dansezi?

— Cum să nu! Dar pentru asta nu-mi trebuie decât un chimono… Trupul să-mi fie sănătos!

„Dacă mă ţin picioarele, un veşmânt şi instrumentele îmi ajung. Atâta vreme cât Densuke e cu noi, lumea se adună şi eu pot dansa. Deocamdată, cel mai de preţ lucru e sănătatea lui”.

Kanji a înfăşurat sabia într-o pânză şi a plecat în căutarea unui cumpărător. Lui Okuni îi rămânea cealaltă

sabie. Gândul îl mai liniştea cumva.

A umblat trei zile până a reuşit să găsească pe cineva, însă eforturile i-au fost răsplătite în cele din urmă. Obţinuse un preţ uimitor de bun. Okuni a luat banii şi a pornit în căutarea leacului mult dorit. După ce i-a descris spiţerului starea bolnavului, acesta i-a dat o bucată de scoarţă neagră de copac, care trebuia fiartă îndelung în apă de ploaie.

Când Omatsu s-a întors de la muncă şi a aflat cu ce preţ obţinuse Okuni doctoria, a înlemnit. Până şi ea, care nu era prea deşteaptă, a înţeles cât de mult dorea Okuni să-l vindece pe Densuke… soţul ei. N-a zis nimic. A luat doar lucrurile murdare ale lui Densuke, le-a spălat şi le-a pus la uscat. Apoi s-a aşezat şi a privit uimită cum Okuni îi strecoară licoarea cu forţa, printre buze, ţinându-l puţin ridicat, pe-un braţ.

Starea lui Densuke nu se îmbunătăţea deloc. Dormea două zile, apoi făcea febră mare, se înroşea tot şi gemea de ţi se rupea inima. Noaptea delira.

— Okuni! Okuni!

Okuni sărea ca arsă, îl apuca de mână şi încerca să-l potolească.

— Sunt aici, Densuke. Nu plec de lângă tine.

Deschidea ochii mari şi o striga iarăşi. Avea mintea înceţoşată.

— Am visat că dansai…

— Nu dansez până nu te faci tu bine.

— Iartă-mă!

— Dacă bei licoarea aia amară, te înzdrăveneşti cu siguranţă.

Densuke încuviinţa precum un copil ascultător, transpira puternic şi adormea liniştit. Okuni înmuia cârpa în apă, o storcea şi-i ştergea sudoarea, uşor, ca să nu-l trezească. Vara a fost caniculară. Din pământul ce umpluse gropile venea o duhoare îngrozitoare. Umezeala era mai cumplită decât în capitală, greu de îndurat şi pentru un om sănătos. Okuni se ruga pentru Densuke. Nu-i mai rămăsese decât să-l îngrijească şi să se roage. Nici măcar nu se

gândea la dans. Şi-l scosese de tot din minte. Ba nu, tocmai ca să poată dansa iarăşi se chinuia disperată să-l vindece. Doctoria cumpărată cu banii de pe una din săbiile lui Sanza n-a ţinut nici jumătate de an. Okuni i-a dat lui Kanji să vândă rozariul dăruit de Kanbei Suekichi.

— Socot că ţi-e tare greu să te desparţi de el… N-am să uit niciodată cum sclipea la pieptul tău.

— Ba nu, Hideyasu zicea că nu-i arătos. Nu-mi pare deloc rău că-l dau. Nu regret nimic dacă-i vorba de cumpărat leacuri pentru Densuke. Lucrurile le mai înlocuim, dar pe el, ba.

Okuni avea dreptate. Numai că, după încă jumătate de an, s-a dus şi rozariul cu mărgele de coral primit de la Hideyasu.

Abia după un an şi jumătate au început să se ivească primele semne de îmbunătăţire a stării lui Densuke: nu mai făcea febră, pofta de mâncare îi revenise. În pofida iernii friguroase, Densuke nu mai tuşea. Okuni s-a liniştit.

— A meritat osteneala ca să-l văd iarăşi în puteri. Şi tu ai meritul tău… ai obţinut preţuri bune pe lucrurile vândute, îi spuse ea lui Kanji.

— Dacă nu l-ai fi îngrijit tu… Ţie ţi se datorează totul. Nu am fost singurul care a băgat de seamă cât ai luptat ca el să se însănătoşească… şi ceilalţi au văzut.

— Dacă nu găseai tu cumpărători, puteam să am grijă de el… că tot degeaba.

În glasul lui Okuni nu se desluşea nici urmă de regret pentru obiectele sacrificate. Dimpotrivă, renunţase la ele cu o generozitate impresionantă. Se simţea atât de fericită că Densuke înviase, încât i se părea că nu făcuse niciun efort.

— Cartierul Yanagi! exclamă Kanji, şugubăţ.

— Ce-i cu Yanagi?

— Şi-n Edo există cartierul prostituatelor cu numele ăsta. Sunt vreo douăzeci de bordeluri pe strada Dosanbori, pe malul apei. Pe zi ce trece, zona e tot mai animată… am impresia că vor să le imite pe prostituatele *kabuki* din albia de la Shijo. Pe mine nu m-au interesat bordelurile, însă e o

zonă în care reuşeşti să vinzi orice. Mi-am băgat şi eu nasul prin vreo trei case de-alea şi m-am oprit acolo unde mi s-a dat un preţ mai bun.

Okuni îi era recunoscătoare pentru felul în care s-a descurcat, însă inima i s-a făcut cât un purice amintindu-şi că-şi pierduseră locuinţa de la Shijo din pricina unor astfel de creaturi. Iar aici, din cauza bolii lui Densuke, lucrurile ei dragi încăpuseră tot pe mâna celor de la bordeluri. Nu putea asculta întreaga poveste complet calmă.

— Yanagi din Edo nu seamănă cu cel din capitală, dar sunt sigur că atmosfera o să fie în curând şi mai însufleţită. Lumea de acolo vine din toate colţurile ţării… dacă dai o raită prin Yanagi, simţi îndată cum stau lucrurile… Totul pare artă încropită din mers. Doar că n-au încă destui învăţăcei. Tu de ce nu te duci în Yanagi să-i înveţi *jabisen* în loc să cerşeşti prin oraş? îl întrebă Kanji pe Ganj5. Ai câştiga mai mult.

— Kanji, gata! Nu mai vreau s-aud tâmpenii! Uite, l-am trezit pe Densuke, zise Okuni pe un ton aspru, încruntându-se.

O supăra şi felul în care Ganjo asculta atent ce vorbeau.

Omatsu îi freca picioarele lui Densuke. Criza trecuse şi urma să ia doar doctorii care să-l înzdrăvenească. Okuni nu mai avea putere să se bucure de reuşită. Se simţea tare obosită după toate strădaniile şi nopţile nedormite. Dar mai ales din cauza emoţiilor trăite clipă de clipă. Acum, că Densuke îşi revenise, Omatsu se ocupa de el. Sau, mai degrabă, lăsa impresia că o face. Dacă se gândea bine, era firesc… fiind soţia lui. Până azi nu-şi dăduse seama de asta…

Edo.

De când venise în Edo, nu făcuse decât să-l îngrijească pe Densuke. În timp ce-şi aranja poalele chimonoului, a simţit brusc miros de fiertură… licoarea cu care îl pusese pe Densuke pe picioare. Arăta ca o gospodină, părul îi crescuse, corpul nu-i mai era zvelt şi ferm. Timp de un an şi jumătate a fiert ceai, a spălat şi a

avut grijă de bolnav. Nu mai rămăsese nimic din femeia *kabuki* semeaţă din capitală.

În tot acest timp, oraşul Edo se schimbase cu o repeziciune uimitoare. Autorităţile au anunţat public refacerea castelului Edo. Câtorva seniori de provincie li s-a cerut să asigure materialele pentru a-l reclădi. Nu existau cariere în jurul oraşului, aşa încât blocurile de piatră pentru fundaţie şi zidurile exterioare se aduceau de departe. Transportul pe apă era mai ieftin decât pe uscat.

Chiar pe când Densuke şi-a revenit, Ieyasu Tokugawa s-a retras de la conducerea ţării, cedându-i puterea celui de-al treilea fiu al său, Hidetada. Pe acesta îl preocupau cel mai mult lucrările la Castelul Edo. Seniorii din provincie se întreceau trimiţând cele de trebuinţă. În frunte se afla Yukinaga Asano, cu trei sute optzeci şi cinci de vase încărcate cu bolovani şi pietriş. Din grupa lui se remarca seniorul de Izumo, Tadaharu Horio.

În porturile unde acostau vasele încărcate cu materiale era o forfotă neîntreruptă. Cea mai mare carieră de piatră se găsea în Izu. Prin urmare, trei mii de vase făceau de două ori pe lună drumul dus-întors între Izu şi Edo, aducând cantităţi uriaşe de piatră.

E greu de închipuit câtă muncă cerea apoi transportul blocurilor de piatră din port până la castel. Bolovanii mici şi pietrişul se încărcau în roabe, pe când blocurile mari de piatră şi cheresteaua erau purtate pe plase de oţel aşezate pe bârne şi trase de cincizeci sau o sută de oameni, uneori chiar o mie sau o mie cinci sute – în funcţie de mărime. Stâlpii mari de lemn erau mutaţi pe un soi de şa. Lucrătorii cântau în timp ce împingeau încărcăturile, iar lumea adunată încerca să fie de folos, trăgând de funiile de paie care legau blocurile de piatră. I) ieşi seniorii locali aduseseră ţărani în număr mare, ca să ajute la construcţii, tot mai aveau nevoie de mână de lucru. Hamalii erau mulţumiţi pentru că efortul le era răsplătit cu câţiva bănuţi şi cu orez. Se iscau însă tot felul de certuri atunci când se întâlneau două echipe. Ba chiar şi acte de violenţă – trăsătură specifică oraşului Edo.

Cum celor din trupa lui Okuni le plăceau zonele aglomerate, s-au alăturat şi ei mulţimii entuziaste, renunţând la locurile de muncă dinainte. Aşadar, într-o zi cărau bolovani pentru seniorul Masanori Fukushima, în alta, pentru Takatora Todo. Kanji a învăţat degrabă şi cântecele, iar Mame, obişnuit cu munca brută, trăgea de funii cu nădejde. Fiind în preajma portului, aflau şi ultimele noutăţi.

— Okuni, au adus un bloc uriaş de piatră tocmai din Izumo!

— Din Izumo?

Piatra pentru fundaţie şi zidurile care înconjurau castelul venea în principal din Izu, însă şi din regiunile muntoase Kozuke, Avva şi Kazusa. De fapt, fiecare senior îşi da obolul, oferindu-i lui Tokugawa, în semn de loialitate, materiale de construcţie din zone îndepărtate. Dintre toţi, s-a remarcat Kiyomasa Katō, cu piatra de o calitate nemaipomenită din Higo, prefectura Kumamoto. Au fost şi seniori din partea de apus a Japoniei care au trimis granit de Settsu, cu blazonul familiei încrustat pe blocuri. Înainte ca asemenea veşti să ajungă la urechile lui Tokugawa, ele circulau libere printre localnici.

Seniorul Tadaharu Horio din Izumo trebuie să fi avut acelaşi motiv pentru a se remarca în ochii conducătorului suprem atunci când a trimis la Edo un bloc imens de piatră, al cărui transport costase o avere şi durase o grămadă de timp. E lesne de închipuit că până şi Okuni s-a arătat interesată de piatra din ţinutul natal.

Transportul unor blocuri uriaşe obliga la măsuri de precauţie speciale, mai ales că vasele cu încărcătură mare se scufundau repede pe marea învolburată. S-au înregistrat multe accidente. Supraveghetorii mergeau din port în port, de-a lungul malului, ca să poată urmări vasele. Întâmpinarea lor devenea un spectacol impresionant. Vasul lui Tadaharu Horio şi-a făcut apariţia plin de măreţie. Pe catarg fâlfâia steagul domeniului, cu blazonul seniorului imprimat pe el.

— E roşie.

— Da, piatra e roşie.

Blocul sosit din îndepărtatul Izumo i-a uimit pe toţi cei prezenţi în port. În lumina răsăritului, piatra părea de un roşu aprins. Lumea adunată a dat o mână de ajutor la aşezarea blocului pe mal, o treabă deloc uşoară, motiv pentru care femeilor şi copiilor nu li s-a permis să se amestece. Okuni privea de la distanţă cum se legăna vasul care-l transportase şi inima-i bătea puternic. Roşul i se părea pur şi simplu ameţitor. Pe alocuri parcă-l încrustaseră cu luminiţe sclipitoare. Nu mai văzuse în viaţa ei un bloc de piatră atât de mare şi se simţea neobişnuit de emoţionată. Se întreba din ce parte a ţinutului Izumo provenea.

Cei mai mulţi dintre muncitori aparţineau clanului Horio. Tinerii din trupa lui Okuni au văzut câteva figuri cunoscute şi au încercat să se apropie. Cineva a venit în fugă la Okuni, strigând:

— Ăla-i bloc desprins din munte de băieşi!

— Ceea?

— Da, l-au smuls din inima muntelui, lăsându-l pe Orochi să-l care apoi.

— Adică… l-au adus pe râul Hii?

— Sigur!

Hamalii au reuşit să-l ridice pe mal şi se pregăteau să tragă bolovanul uriaş până la castel. Funiile erau împletite în zece… ba chiar în douăzeci… Unul dintre hamali s-a urcat pe blocul de piatră şi a dat tonul. A răsunat vechiul cântec din ţinuturile natale. Pe Okuni a năpădit-o tristeţea.

Sunt la muncă, Dis-de-dimineaţă. Aleg şi încarc Pulberea de fier. Aprind cuptorul în care pâlpâie Floricele de scântei.

Fusese pe vremuri cântecul băieşilor. Poate cei care-l cântau nici nu-i mai ştiau înţelesul… dar nu conta. Cine se mai gândea la legătura dintre bolovanul roşiatic şi jerbele de scântei din cuptor? Nu-i preocupa decât să aducă blocul acela din inima muntelui. Okuni a luat frânghia şi a început să cânte. Cum de rezistase tentaţiei atâta amar de vreme? … tot timpul cât îl îngrijise pe Densuke… Cânta şi trăgea

alături de bărbaţi.

La un moment dat, s-au oprit. Sute de suflete îşi uniseră forţele, numai că frânghia a plesnit şi blocul de piatră s-a răsturnat în mijlocul drumului. Câteva clipe a domnit panica totală. Apoi, încetul cu încetul l-au aşezat iar pe bârne şi lumea a hotărât un răgaz de odihnă.

Când s-au oprit, Okuni a respirat adânc şi a privit, fascinată, piatra roşie.

„E piatra băieşilor… Cred că şi cei din Edo ştiu că se cheamă granit. Nu e granit alb… pesemne că în munţii din Izumo există mult fier… şi ăsta-l colorează. În câmpia Izumo nu se găsesc asemenea pietre… le afli doar în inima muntelui, unde băieşn aleg fierul de granit. Şi tata spărgea blocuri uriaşe, roşii ca acesta. Mama, fiică de topitor, s-a îndrăgostit de omul în ale cărui vene curgea sânge de oţel. Râul Hii i-a înghiţit pe amândoi, dai" în mine clocoteşte sângele lor", îşi zise ea cuprinsă de emoţie.

Căpetenia muncitorilor a dat semnalul să reînceapă lucrul şi bărbaţii au apucat frânghia cu nădejde. Blocul imens s-a pus iar în mişcare. Bârnele pe care-l târau făceau mare zgomot, lăsând urme adânci în pământ, de parcă voiau să-l strivească. Hamalii duceau blocul de piatră într-o procesiune care înainta mai încet decât cea a împăratului şi era mai măreaţă decât cea de la sărbătoarea Gion. În pofida înaintării anevoioase, muncitorii continuau să cânte. Jumătate din ei erau din Izumo, iar Okuni îi domina cu vocea, mândră de melodiile din ţinutul ei natal. Nu se-ndoia nicio clipă de valoarea granitului roşu de Izumo, căruia i s-a dat drumul pe râul Hii. Încărcat apoi pe vasul special, a trecut prin strâmtoarea Shimonoseki, a intrat în Marea Japoniei, ocolind cu măiestrie furtunile; a lăsat în urmă Ōsaka, apoi Kumano şi, după o călătorie din cale-afară de lungă, a ajuns la Edo. Cu peripeţii cu tot, darul făcut de către Kiyomasa Katō noului conducător avea o valoare şi mai mare.

Okuni dansa veselă în mijlocul muncitorilor asudaţi de trudă.

„Cânt şi dansez iarăşi… Nu-mi vine să cred!"

Era din ce în ce mai emoţionată, cu atât mai mult, cu cât se afla în preajma blocului de piatră desprins din munte de oameni ca tatăl ei. Se simţea fericită că a venise la Edo. Parcă se trezise iar la viaţă după răstimpul în care se dăduse la fund.

Şirul de oameni se apropiase de cartierul Yanagi. La ferestrele bordelurilor s-au îţit capete curioase, machiate strident. Când le-a zărit, Okuni le-a socotit o nouă provocare şi a început să cânte cu putere. Muncitorii îi ţineau isonul. Blocul uriaş de granit roşu, tronând pe bârnele imense, te orbea cu strălucirea lui.

31

Okuni ştia puţine despre blocul de granit roşu, darul făcut lui Tokugawa de seniorul Horio. Nici n-o interesa prea tare în ce parte a castelului îl vor aşeza. Pentru ea conta altceva: simţea din nou clocotul vieţii şi dorinţa de a dansa. S-a întors la căsuţa din Shibai în goana mare.

— Densuke, nu mai pot... Vreau să dansez!

Okuni avea tonul unui copil răzgâiat, care-şi bate părinţii la cap până ce capătă jucăria dorită. Slăbit de boală, Densuke s-a ridicat doar pe jumătate.

— E firesc. Mă străduiesc şi eu să-mi revin cât pot de repede...

N-a răspuns aşa doar din recunoştinţă pentru că-l îngrijise atâta amar de vreme. Pe el îl fermeca mai mult Okuni-dansatoarea decât femeia obişnuită care stătuse lângă el zi de zi, timp de un an şi jumătate. Îl îngrijora cu-adevărat că Okuni îşi pierduse din mlădierea trupului în răstimpul cât îl veghease. Era mai fericit văzând cum renaşte în ea dorinţa de a dansa decât la gândul că se însănătoşeşte. Trebuia să se dea jos din pat chiar dacă-i era încă foarte greu. Nu-şi permitea să-i mai pună răbdarea la încercare lui Okuni.

Okuni n-a fost singura impresionată de blocul de granit roşu. Cu toţii parcă prinseseră aripi. După ce-au cules informaţii temeinice despre ce se întâmpla la Edo, s-au strâns ca să se sfătuiască unde să arboreze bandiera teatrului şi unde să-şi reînceapă spectacolele.

Omatsu a intrat în casă chiar atunci. Arăta ca vai de lume de câtă apă cărase. Se îngrăşase şi o dureau mâinile şi picioarele. Semăna cu un crustaceu diform şi părea mai agitată decât de obicei, arătând şi mai caraghioasă.

— S-a deschis un teatru Kabuki în cartierul Kobiki. Şi-au atârnat şi o bandieră pe care scrie „Cea mai grozavă din ţară”.

Vestea a picat ca un trăsnet nu numai pentru Okuni, ci pentru toată trupa.

— Ceea?

— Şi-au construit un lăcaş, nu se vede înăuntru, dar au steagul acela…

„Cea mai grozavă din ţară”?

Dură provocare! N-aveau să îngăduie nimănui să-şi ia un asemenea nume! Sakiko Konoe i-l dăduse lui Okuni… un titlu acordat întâi de Nobunaga şi apoi preluat de Hideyoshi. Nu va îngădui nimănui să i-l fure.

— Kobiki? întrebă Okuni.

Omatsu încuviinţă.

— Atunci, hai să ne aşezăm şi noi în Kobiki!

Din cuvintele ei reieşea limpede că n-avea de gând să se dea bătută.

— Bună idee! Ai dreptate, Okuni. Să lăsăm spectatorii să aleagă cine-i cel mai bun din ţară. Doar n-o să aibă curajul să-şi pună steagul lângă al lui Okuni! N-au cum sta două asemenea bandiere una lângă alta! zise Densuke.

Toţi membrii trupei socoteau ideea grozavă. N-aveau cum exista două teatre cu aceeaşi inscripţie. Spiritul de întrecere i-a trezit pe toţi din amorţeală.

Kobiki, cum îi sugera şi numele, era cartierul cherestelei sau al dulgherilor, aproape de castel. În aer plutea miros de lemn proaspăt. Lângă podul Kinokuni se găseau multe companii de transport pe mare. Negoţul pescăresc înflorise. Şi nu doar el. Se întâlneau la tot pasul fel de fel de prăvălii cu ce vrei şi ce nu vrei. Înspre răsărit se întindea un teren de călărie imens, cunoscut în întreg oraşul. Teatrul despre care le vorbise Omatsu era un doar

lăcaş mic şi părăginit, împrejmuit cu rogojini grosolane. Părea o trupă compusă din cel mult patru sau cinci membri.

Okuni şi ceilalţi şi-au împărţit treburile şi s-au răspândit care încotro. Nu pentru că n-ar fi avut ce mânca, dar mai întâi de toate trebuia să observe cu atenţie fiecare zonă. Îşi repetau mereu că veniseră la Edo să capete faimă de artişti, să cânte şi să danseze. Fiecare îşi dorea asta, prin urmare nu se puteau lăsa pradă disperării şi delăsării. Pentru Okuni sosise momentul să ţâşnească şi entuziasmul ei i-a cuprins şi pe ceilalţi.

Odată ales locul, primul lucru pe care-l aveau de făcut era să-i pună în umbră pe cei care se lăudau că sunt grozavi. Cu banii economisiţi, au cumpărat materiale, au construit scena, acoperişul şi zidurile, iar la urmă, gardul. Lăcaşul lor nu se putea compara cu cocioaba de-alături.

Trecuseră doi ani de când plecaseră din Kyōto. Aveau, în sfârşit, teatrul dorit, la intrarea căruia au atârnat cele două bandiere: „Okuni Kabuki” şi „Cea mai grozavă din ţară”. Kanji şi-a luat clopotul, Mame, toba, iar un tânăr din Izumo, flautul. Acompaniaţi la instrumente, s-au apucat să cânte melodii vesele, la modă în capitală. Okuni dansa parcă plutind pe un nor de fericire. Deşi doi ani de zile nu cântaseră şi nu dansaseră, scena proaspăt ridicată răsuna ca şi când nu s-ar fi desprins de ea nicio clipă. Spectatorii – negustori şi muncitori din zonă – adunaţi să-i admire au răspândit degrabă vestea că trupa Okuni Kabuki este nemaipomenită. Unii strigau chiar în gura mare c-au văzut-o pe cea care-şi câştigase faima de „cea mai grozavă” în capitală. Trupa vecină şi-a strâns îndată rogojinile şi bandierele, dispărând fără urmă. N-aveau de ales, cât timp adevărata Okuni Kabuki se afla în preajmă.

Ganjo părăsise grupul. Densuke s-a îngrijorat când a observat, dar Okuni l-a liniştit îndată:

— A venit la Edo s-o caute pe Okiku. S-a obişnuit deja cu oraşul, aşa că n-ai de ce să te frământi.

Okuni nu aflase prea multe lucruri despre Ganjo, însă Densuke se temea de o eventuală întâlnire a acestuia cu

Okiku şi Sankuro. În definitiv, trebuia să recunoască şi el că-l primiseră printre ei până la Edo şi n-aveau nicio obligaţie. Nu făcea parte din trupă. Okuni uitase prea repede că tocmai Ganjo îi lămurise ce boală avea Densuke şi că lui îi datora găsirea leacului potrivit, însă nu suporta *jabisen*-ul şi pace.

Veşmintele luxoase primite odinioară de la Kanbei Suekichi se duseseră pe doctorii şi nu le mai rămăseseră decât cele vechi şi agăţate la poale. Pe Okuni însă n-o deranja că nu purta un chimono strălucitor, dacă trupul o asculta. Dansa ca în transă.

Spectatorii din Kyōto se săturaseră pesemne de Nenbutsu Odori, dar pe cei de-aici îi fascina erau pur şi simplu călugărul în mantie neagră preschimbat într-o femeie frumoasă. Nu mai văzuseră aşa ceva. Îi fermeca totul, dar mai ales paşii uşori şi vioi ai dansatoarelor din Izumo. Nu-şi puteau dezlipi privirile de la fete.

Faima trupei lui Okuni s-a răspândit iute şi în rândul samurailor. Toată lumea a auzit că venise la Edo „cea mai grozavă din ţară”. Au început să curgă invitaţiile din partea samurailor de rang înalt, cu vile impunătoare în cartierul central Yamanote. Au constatat curând că duc iarăşi aceeaşi viaţă agitată ca atunci când Sankuro intrase în graţiile lui Baian, când se găsiseră sub protecţia lui Kanbei Suekichi sau când îi frecventaseră pe nobilii din capitală.

În foarte scurt timp, în apropierea teatrului lui Okuni s-au mai construit vreo două lăcaşuri cu bandiere pe care scria „Curtezane Kabuki” sau „Femei Kabuki”. Spectatorii s-ar fi putut lăsa lesne păcăliţi de asemenea nume. Okuni n-ar fi trebuit să aibă motive de îngrijorare, însă o scotea din minţi prezenţa curtezanelor.

— Densuke, noi am venit la Edo să pornim o viaţă nouă, să facem lucruri pe care nu le-am mai făcut… şi ne trezim acum că dansăm ca altă dată. E de neiertat! Doar nu suntem proşti.

— Nu cred că e cazul să ne grăbim, Okuni. Abia am început. Nu te-ncântă veşmintele primite de la samurai?

Ele înseamnă totuşi ceva…

Simţindu-se vinovat pentru cei doi ani de pauză, Densuke încerca s-o liniştească.

— Om fi având noi lucruri noi, dar dansurile tot vechi rămân. Nici cântecele nu-i interesează pe locuitorii din Edo. Mă înnebuneşte gândul că la *jabisen-ul* a ajuns la modă.

Se pare că în răstimpul cât stătuseră ei departe de lume, melodiile cântate la *jabisen* prinseseră aripi şi zburaseră din capitală tocmai la Edo. Câţiva dintre samuraii de rang înalt chiar se miraseră că instrumentul lipsea din trupa lui Okuni. Când i s-a reproşat, replica ei a venit iute:

— Cea mai grozavă din ţară n-are nevoie de *jabisen.*

Okuni ţinea capul sus, mândră. Le dispreţuia făţiş pe curtezanele *kabuki.* Altfel n-avea cum să se deosebească de ele. Nu-şi dădea seama că tocmai faptul că nu era în pas cu moda o cobora în ochii locuitorilor din Edo.

— Densuke! Aici nu e cum am crezut eu. Nu trăiesc la fel de puternic pe scenă. Parcă nici nu-mi place.

Spectatorii nu strigau şi nu aplaudau ca în capitală, păreau absenţi sau priveau fără interes. Poate şi pentru că ei nu ştiau cine a fost Sanza Nagoya. E adevărat că la pieptul lui Okuni nu strălucea nici şiragul de mărgele din cristal primit de la Kanbei, şi nici cel de coral dăruit de Hideyasu. Chiar dacă ar purta o sabie la şold, cei din Edo tot n-ar pricepe cine-a fost Sanza şi nu i-ar impresiona cu nimic. N-ar înţelege că Okuni, de fapt, juca rolul celui mai renumit tânăr fluşturatic din Kyōto. Era firească reacţia de indiferenţă din partea lor. La Kyōto, veşmintele „barbarilor” se aflau la mare preţ. La Edo, lumea trăia prea intens ca să se gândească la lucruri rafinate. Bărbaţii de-aici se îmbătau criţă, iar muzica stridentă *z jabisen-ului* se potrivea perfect distracţiilor zgomotoase şi oraşului gălăgios.

Okuni nu voia să accepte asta.

Totul se întâmpla pe dos aici. Deosebirea între ce-şi imaginase Okuni despre Edo şi ceea ce era, de fapt, o

dezamăgise profund. Lucrurile care-i plăceau lui Okuni nu se găseau în Edo, ci la Kyōto. Prin urmare, socotea că păşise cu stângul în Edo.

Densuke o înţelegea întrucâtva. Stătea cu braţele încrucişate şi se gândea la o soluţie. Recunoştea şi el că le lipsea ceva, că spectacolele date până acum nu fuseseră chiar pe măsura aşteptărilor, dar nici reacţia privitorilor nu era pe placul lui Okuni.

Trebuia schimbat ceva. Reputaţia câştigată de Okuni în capitală se va topi precum gheaţa la soare. Din cauza bolii lui, pierduseră doi ani preţioşi, fără să prindă pulsul vieţii. Se chinuia să găsească o idee salvatoare.

— Densuke, nu vreau să spun că în Edo nu-i nimic atractiv. O fi… Eu mi-am închipuit că Edo e aşa cum l-am văzut şi l-am trăit în clipele în care au adus blocul ăla de piatră din Izumo… Am dansat în voie… Atunci m-am simţit minunat.

— Care bloc de piatră?

— Un bolovan imens desprins din munte şi cărat pe râul Hii, iar apoi până la Edo, pe Marea Interioară. Se auzeau sute de paşi bătând pământul când duceau blocul acela. Lumea cânta… parcă desluşeam şi glasul munţilor din ţinutul meu… şi susurul râului… şi vuietul mării. Am dansat ca o smintită.

Pe măsură ce-i povestea lui Densuke, Okuni se înflăcăra tot mai tare. Simţea că trăieşte cu-adevărat… ca atunci când trăsese de frânghie în timp ce cântase cât o ţinuse gura… chiar dacă răguşise. Parcă înviase din morţi…

Densuke o privea tăcut. Fusese bolnav şi nu participase la spectacolul aducerii blocului de piatră, însă nu-i era greu să-şi închipuie prin ce trecuse ea. Ştia cât e de sensibilă la sunete. Trupul ei absorbise pesemne vitalitatea noului oraş, iar Okuni dorea să exprime totul prin dans. Nu se putea abţine. Orice zărea devenea cântec şi-i punea întreaga fiinţă în mişcare. Şi Sankuro a făcut-o să danseze… şi Sanza Nagoya. Acum ardea de nerăbdare să se găsească pe ea însăşi în Edo… fremăta.

Densuke părea neputincios. Deşi scăpase de crize, nu se întremase încă îndeajuns şi-i venea să plângă de ilecaz.

— Okuni! strigă Densuke, aproape gemând.

— Cee?

În clipa aceea şi-a dat seama că orice ar fi avut de spus, nu trebuia să i se adreseze pe aşa un ton. O povară uriaşă îi apăsa inima.

— Dacă vrei să dansezi la Edo, trebuie să accepţi *jabisen*-ul.

A răsuflat uşurat, reuşind să-şi spună părerea. Numai că

Okuni s-a împotrivit propunerii, străfulgerându-l cu privirea de-i venea să intre-n pământ.

— Eu n-am să accept în veci instrumentul ăsta. Nu pot să-l sufăr. E pentru Okiku, nu pentru mine. Nici nu vreau s-aud! continua ea s-a ţipe.

Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Nu se sinchisea să şi le şteargă. Continua să dea din cap disperată.

— La mine-n teatru n-ai să vezi *jabisen.* Fără porcăria asta la Okuni Kabuki! O să-i spun lui Kanji să adauge pe bandieră: Nu se cântă la *jabisen.*

Nu hohotea, însă lacrimile continuau să-i curgă nestăvilite. Nici ea nu înţelegea motivul plânsului, dar lui Densuke i se părea tare drăguţă aşa, supărată. Înşira mai departe numai prostii. I s-a făcut brusc dor de Okiku. Dansa foarte bine. Şi-a amintit şi de Ganjo… cu câtă grijă ţinea instrumentul în braţe…

„Unde-o fi bătrânul ăla orb? O mai caută pe Okiku?” se întrebă ea.

Când a văzut-o pe Okuni plângând, Densuke şi-a dat seama că scăpase o vorbă nepotrivită. Cu siguranţă că ea nu putea asocia *jabisen*-ul decât cu prostituatele şi cu Okiku, care i-l furase pe Sankuro. Nu se aşteptase să fie atât de încăpăţânată, dar nu regreta că deschisese discuţia. Trebuia să facă ceva… să fie în pas cu moda. Ea nu suporta locul al doilea.

Nemulţumită de mersul lucrurilor, Okuni a dormit

foarte prost, dar când s-a luminat de ziuă, s-a ridicat şi a dansat fără întrerupere. Întors acasă, Kanji a anunţat-o, amărât:

— A mai apărut o „cea mai grozavă”.

— Unde?

Toţi s-au schimbat la faţă, cu excepţia lui Okuni.

— Câte „cea mai grozavă” pot exista în acelaşi timp! zise ea cu dispreţ în voce.

— Vorbesc serios. La Yanagi…

Tinerii au pornit degrabă spre cartierul bordelurilor de pe strada Dosanbori. Au revenit, palizi precum ceara.

— Îngrozitor! au exclamat deodată.

Mame a explicat, dintr-o suflare, cele văzute:

— Nu-mi venea să cred. O prostituată îmbrăcată bărbăteşte, purta la piept rozariul de cristal al lui Okuni… şi avea prinsă la brâu şi sabia lui Sanza. O alta, într-un chimono înflorat, cânta şi se acompania singură la *jabisen.*

Densuke a văzut iar negru în faţa ochilor. Ca să-l salveze, Okuni îşi vânduse toate lucrurile *kabuki* preţioase… Au ajuns în cartierul curtezanelor şi, pe bună dreptate, se chemau acum „cea mai grozavă trupă”. Arborau bandiera ca dovadă.

— Nu e cea mai bună dansatoare doar pentru că are la gât rozariul de cristal, spuse Okuni, râzând. Nu face decât să mă copieze, nu-i aşa?

— Şi nu-i porţi pică?

— Nu. Prostituatele din capitală începuseră şi ele să danseze în albia de la Shijo imitâindu-mă… Astea de-aici nu-s mai breze. Nu-s în stare să născocească nimic. De ce să le urăsc?

— Necazul e că-i entuziasmează pe spectatori.

— Dacă-i atrag prostituatele, înseamnă că eu n-am de ce să mai dansez pentru ei, zise Okuni ridicând din sprâncene.

Nu după multă vreeme, au auzit că a apărut o „cea mai grozavă” şi în cartierul jshibai, unde stătuseră înainte. Lui Kanji, care scrisese pentru prima oară cuvintele pe bandiera lor, nu-i venea să creadă. A dat fuga să se

convingă. La întoarcere, văzându-l tras la faţă, (Okuni l-a luat peste picior:

— Kanji, unde crezi <că o să mai fluture o asemenea bandieră mâine?

Aşa s-a şi întâmplatân scurt timp, astfel de bandiere s-au ivit în toate cartierele (din Edo: Sakai, Fukiya, Hirokoji din Nakabashi… „Cea m; ai grozavă” îşi pierduse semnificaţia iniţială, ajungând eticheera oricărui spectacol în care se dansa Kabuki. La început, oatmenii de rând nici n-au putut descifra cuvântul „Kabuki”.

— Ce să-i faci? Aşa-ii în capitala noului conducător! exclamă Okuni, pufnind în râs.

Puţin probabil să-şi fi dat seama că râsul ei era nervos. Densuke a considerat mai înţelejpt să nu comenteze.

Brusc, vântul plăcut: de toamnă a lăsat locul serilor reci de iarnă. În Kobiki nu era e; chiar o plăcere să stai pe frig. Şi numărul spectatorilor scăzuse îngrijorător. Onei a propus să reînceapă lucrul ca să-şi câştige existenţa. Posibil să fi fost ideea lui Mame.

Onei nefiind prea vorbăreaţă. Ei doi se înţelegeau de minune, aveau şi un copil… Propunerea i-a luat pe toţi prin surprindere.

În colţul opus, Kanji şi Okane se certau tot timpul, mai ales de când veniseră la Edo. Nu scandaluri mari, însă mereu aveau ceva de împărţit. În capitală, Kanji răbufnea când spectatorii o sorbeau din priviri. Gelozia îl omora, iar aici… erau obligaţi să lucreze şi în locuri diferite… Din fericire, Okane nu reacţiona prea aspru. Ea a liniştit-o pe Onei.

— Chiar cu spectatori puţini, mai bine dansăm în Kobiki. Nu ne lăsăm!

Okuni tăcea. Densuke nu scotea o vorbă. Nici ceilalţi nu ştiau ce să zică. Densuke părea totuşi cel mai încântat de propunerea lui Okane. Abia reîncepuse şi el să danseze şi, cu toate că în Edo nu-şi câştigase reputaţia de care se bucurase în capitală, n-avea niciun chef să se întrerupă iarăşi, pentru a porni să-şi caute de lucru. Îşi amintea cu

plăcere de entuziasmul publicului de-acolo, de momentele în care Okuni, jucând rolul stafiei lui Sanza Nagoya, i-a pus pe jar pe toţi, stârnind o admiraţie fără margini. Dar de-atunci trecuseră aproape trei ani şi păreau cu toţii prea puţin încrezători în viitor.

— Eu aş vrea să mă înapoiez la Izumo, spuse una dintre tinerele fugite de-acasă cu ocazia pelerinajului organizat de Marele Templu.

Când se alăturase trupei, cu nouă ani în urmă, Okuni se afla în plină ascensiune, recunoscută drept „cea mai grozavă din ţară”. Însă de la plecarea din Kyōto viaţa ei nu se deosebise cu nimic de cea trăită pe vremea când vindea amuletele Templului. În serile fără spectatori, se simţea inutilă şi o cuprindea o tristeţe copleşitoare.

Okuni a privit-o mirată, însă n-a comentat în niciun fel.

„Of, Doamne! Izumo? Cât e de departe!” îşi zise în sinea ei.

Şi-a amintit îndată ziua în care trăsese de frânghie… blocul de granit roşu al băieşilor din munte. Probabil că momentele acelea le-au stârnit dorul fetelor şi de-atunci se gândesc să revină pe meleagurile natale.

La Edo, iarna era mai blândă şi mult mai uşor de îndurat decât la Kyōto, unde frigul îţi pătrundea până la oase. În pofida necazurilor iscate de boala lui Densuke, nimeni din trupă n-a prins măcar un guturai. Dar, când se lăsa frigul, spectatorii dispăreau, iar ei nu se mai simţeau în siguranţă, siliţi să-şi câştige cumva existenţa şi să găsească o rezolvare. Dansurile vechi nu mai aveau căutare. Viitorul părea din ce în ce mai sumbru. Până şi pe Okuni o îngrijora situaţia. Aşadar, cu tot avântul pe care i-l dăduse dansul liber din ziua în care sosise blocul de granit din Izumo, socotea că ar fi fost nimerit ca, pentru o vreme, să-şi vadă fiecare de treaba lui.

Exact în momentele acelea de derută a primit o invitaţie neaşteptată. Zăpada se transformase în lapoviţă până dimineaţă, iar membrii trupei stăteau zgribuliţi în căsuţa lor, încercând să se încălzească la focul de surcele

adunate de ici-colo. În uşa căsuţei lor au apărut trei samurai înfriguraţi, care i-au salutat cu un ton rezervat.

— Aici e teatrul lui Okuni, nu-i aşa?

— Poftim?

— De baştină din Izumo… Avem un mesaj de la seniorul de Iwami. Vă rog să vă pregătiţi îndată de drum.

Lui Okuni i se părea că n-a auzit bine, aşadar a încercat să-i descoasă.

— Vreţi să spuneţi că e vorba de seniorul ţinutului Iwami, care se învecinează cu Izumo?

Deşi samurai de rang inferior, au început să ţipe, crezând că-şi bate joc de ei.

— Încetaţi cu ironiile! Suntem mesagerii seniorului Nagayasu Okubo. Hai, grăbiţi-vă!

În prima clipă au înlemnit cu toţii. Apoi, au simţit că li se aprind obrajii. Okubo îi cunoscuse pe terenul Ukon, îi pofpise la Sado, numai că ei o luaseră la sănătoasa şi porniseră spre Edo. De-atunci se scurseseră trei ani şi seniorul le ieşise cu totul din minte. Se pare însă că el n-o uitase pe Okuni, de vreme ce ştia exact unde se află.

— Ce ne facem? întrebă Kanji.

Îşi dădeau bine seama că n-aveau cum să mai fugă de el şi se şi gândeau la urmări. Okuni s-a hotărât pe loc.

— Hai să mergem!

Au început imediat pregătirile de plecare.

Domeniul lui Nagayasu Okubo nu era peste măsură de mare. Fusese numit guvernator de Mino în anul 1600, apoi a preluat supravegherea proprietăţilor lui Ieyasu, numărându-se printre cei mai harnici şi mai destoinici vasali ai săi. Priceput la tot ce ţinea de minerit, i s-a încredinţat administrarea minelor de aur din Iwami şi Sado, iar de când se descoperiseră preţioasele mine de aur din Izu, a primit şi conducerea lor. El a fost iniţiat şi bornele indicatoare de-a lungul drumului principal. Nu stăpânea teritorii prea întinse, dar munca lui cuprindea toată ţara şi ajunsese să aibă un venit uriaş. Reşedinţa lui de bază se afla la Takiyama, însă mergea acolo cel mult o dată pe an. Şi-a construit un conac şi în a doua incintă a

noului castel, iar hambarul cu avuţiile adunate acolo rupea gura târgului. Mai avea şi altele. Oricum, se putea mândri, fără rezerve, cu cel mai înalt respect de care s-a bucurat vreodată un vasal, fiind extrem de influent. Progenitură a unui maestru de No, n-a suferit niciodată de complexe de inferioritate. Ba dimpotrivă, a dus tot timpul o viaţă luxoasă, plăcându-i să iasă în faţă oriunde şi oricând. Aduna bogăţii peste bogăţii, impresionând puternic prin curajul său. N-a fost niciodată zgârcit ca Ieyasu. Întotdeauna a pus binele mai presus de orice.

După moarte, conduita i-a fost aspru criticată. Deşi ascensiunea lui fără precedent i s-a datorat lui Ieyasu, urmaşii săi din clanul Tokugawa au interzis familiei să folosească sicriul de aur pregătit din vreme, iar soţia, concubinele, copiii şi nepoţii urmau să aibă un sfârşit tragic. Nici în cele mai negre gânduri Nagayasu nu prevăzuse un deznodământ atât de crunt.

Okuni şi ai ei înaintau anevoie prin lapoviţă. Acceptaseră invitaţia lui Nagayasu mai mult de teamă ca nu cumva seniorul să se răzbune dacă fugeau iarăşi de el.

— Okuni, ce bine-mi pare că te revăd!

Nagayasu împlinise şaizeci şi doi de ani. Purta un veşmânt negru cu blazonul familiei şi stătea în camera de oaspeţi, cu pipa în mână pe o pernă din brocart auriu, cu spatele la alcov. Foiţe de aur acopereau pereţii şi puzderie de ornamente din aur lăcuite îţi luau ochii. Seniorul se afla într-o stare de spirit deosebită.

— Am auzit din toate părţile că „cea mai grozavă din ţară” a plecat din capitală. Atunci când trebuia să mergem împreună la Sado, ai dispărut. Am trimis lumea să te caute, dar degeaba. Nu mi-a găsit-o nimeni pe Okuni. Acum vrei să-mi dansezi?

— Cu plăcere.

Okuni s-a liniştit. Se temuse să n-o certe pentru că fugise atunci de el. Nici n-ar fi ştiut ce motiv să invoce. Nu-i venea să creadă că n-o învinuia deloc. Însă Nagayasu, chiar dacă un pic cam repezit, nu era răzbunător.

— Hai, dansează mai repede!

— Fac îndată pregătirile.

— Ce pregătiri? Lasă-le! N-am nevoie să te mai împopoţonezi. Dansează aşa cum eşti! zise el nerăbdător, atingând-o cu evantaiul.

Okuni s-a speriat şi a ridicat privirea. Atunci i-a zărit ochii reci şi ridurile feţei prelungi, ca brăzdate de sabie. Expresia aspră de pe chipul său nu se potrivea câtuşi de puţin cu decorul. Okuni văzuse alaiul fostului suveran, o impresionase puternic, dar când a observat cât de cochet era bătrânelul din faţa ci, dichisit până-n vârful unghiilor, a cucerit-o farmecul lui irezistibil. Era pus la punct până la cel mai mic amănunt.

— Okuni!

— Da, vă rog.

— Poţi dansa cu un evantai ca al meu? E cam mare…

— Da… nu… nu ştiu.

— De ce mă priveşti astfel?

— Da… nu…

Okuni se emoţionase. Aproape inconştient, a scos o cutiuţă din buzunarul interior al chimonoului şi a pus-o în faţa lui. De fapt, se hotărâse să i-o înapoieze împreună cu scuzele de rigoare în cazul în care i s-ar fi reproşat fuga de-atunci.

— Ce-i cu aia?

— E o comoară pe care mi-aţi oferit-o dumneavoastră.

Unul dintre slujitorii săi a luat-o şi i-a înmânat-o lui Nagayasu.

Uitându-se cu atenţie, a remarcat blazonul familiei încrustat în aur. Şi-a amintit că fusese a lui, însă uitase că i-o dăduse lui Okuni. A deschis-o degrabă şi a văzut neatinse preţioasele medicamente. I-a măsurat pe toţi din cap până-n picioare şi a priceput cât de greu o duceau. Veşmintele de pe ei se zdrenţuiseră. Nagayasu chiar nu înţelegea cum de ajunseseră astfel şi ce fel de pregătiri ar fi vrut Okuni să mai facă. Oricum, privind cutiuţa, a fost teribil de mişcat.

— Okuni!

— Da…

— În cutiuţa aceasta sunt nişte doctorii preţioase care vindecă orice. Nu există boală care să le reziste. Ţi-o las ţie. O vrei?

Okuni a făcut o plecăciune reverenţioasă. Nu o măgulea atât mărinimia lui Nagayasu, cât vestea că în cutia aurie stăteau ascunse medicamente chinezeşti miraculoase. Ce ignorantă fusese! Dacă ar fi ştiut, l-ar fi vindecat pe Densuke şi n-ar mai fi mânat-o nevoia să se despartă de obiectele ei dragi… şi n-ar fi trecut un an şi jumătate fără să danseze…

Regretele nu-şi mai aveau rostul. Okuni se simţea în culmea fericirii că i-o oferea din nou. Strălucirea aurului o fermecase de la bun început, dar nu se gândise nicio clipă la valoarea din interior. Înţelesese de la Ganjo că boala lui Densuke era fără leac, putând fi uşurată doar vremelnic. Avusese mare noroc că nu vânduse şi cutiuţa lui Nagayasu. Nu că i-ar fi fost greu să renunţe la ea. Poate că nici n-ar fi găsit cumpărător, cutia având încrustat pe ea blazonul familiei Okubo. Orice s-ar spune, era totuşi mare senior… peste măsură de preţuit. Okuni îşi dăduse seama de asta încă din ziua în care asistase la procesiunea cu care urma să părăsească oraşul Kyōto.

Okuni o prinse de brâu, impresionată de gestul amfitrionului. Întoarse evantaiul lui Nagayasu cu partea exterioară spre el, se ridică de jos şi începu să cânte.

Am părăsit fermecătoarea capitală, Pornind într-o călătorie lungă, Ce ne-a purtat paşii spre declin şi-amărăciune multă.

În timp ce dansa, răsucea evantaiul în toate poziţiile şi direcţiile, obţinând efecte de culori şi nuanţe incredibile: de la auriu până la roşu-închis.

„Greu. E foarte greu”, îşi zise Okuni, trecându-l dintr-o mână în alta. A observat că pivotul principal al evantaiului nu era din bambus, ci din aur. Aşa se explica şi greutatea lui. A început să cânte pe un ton mai înalt, fără să-şi dea seama. Era copleşită.

Am trecut cele opt poduri De peste râurile la nişte

fire de păianjen şi m-am aruncat în torentul nemilos al vieţii.

N-avea de gând să se lase învinsă de-un obiect. Soarta trupei se afla în mâinile ei. O singură greşeală şi totul se ducea de râpă. Densuke a înţeles din clipa în care şi-a deschis evantaiul că se simţea în largul ei. Dansa cu paşi vioi, iar vocea-i răsuna tulburător. Era cu totul diferită de ziua precedentă. Era Okuni care-l fascinase de-atâtea ori.

În conacul lui Okubo se găseau, pe lângă vasali şi slujitori, şi numeroşi artişti. Când erau poftiţi să cânte, cântau. Când li se cerea să danseze, dansau. De li se dădea sake, se îmbătau. Rolul lor era să însufleţească atmosfera. Okuni părea să-i intimideze.

Adevărata „cea mai grozavă din ţară" le apăruse în faţa ochilor. Erau absolut convinşi. Îl însoţeau de multă vreme pe Nagayasu şi o admiraseră şi la Kyōto, invitată de stăpânul lor. Îi recunoşteau valoarea. S-a aşternut o linişte desăvârşită. O sorbeau din ochi. Când au văzut cum a răspuns provocării lui Nagayasu – luând din mâna lui evantaiul cel mare şi greu –, au rămas cu privirile încremenite, uitând parcă să clipească. Okuni dansa fericită, lăsând impresia că zboară. Plutea în al nouălea cer. Lumea o urmărea entuziasmată.

Nagayasu, mulţumit de spectacolul oferit de Okuni – pe măsura aşteptărilor de altfel –, se gândea deja la următorul pas. Intenţiona să-i pună la dispoziţie chimonouri minunate şi podoabe strălucitoare ca s-o lanseze în castelul lui Ieyasu Tokugawa.

De când i se solicitaseră artişti talentaţi, tot căutase. În sfârşit, sosise clipa.

În pofida faptului că-şi punea propriul sigiliu pe o seamă de documente oficiale, cei din clanul Tokugawa nu-l priveau cu ochi buni şi pe Nagayasu. Ieyasu începuse să-i recunoască tot mai mult meritele şi talentul de când se ocupa de administrarea minelor de aur şi argint, mai ales de când se descoperise aur în Sado şi Izu. Însă Okubo nu putea să trăiască modest şi să fie un model pentru ceilalţi

vasali. Ieyasu se prefăcea că nu bagă de seamă şi-i trecea cu vederea extravaganţele.

La începutul anului 1603, Ieyasu a dat ordin să se repare Castelul Edo, transformând construcţia sărăcăcioasă într-o clădire fără egal. Aici se dădeau spectacole de No de Anul Nou. Nagayasu Okubo dorea să i-o aducă lui Tokugawa pe Okuni, cea mai grozavă din ţară. Dacă avea să-i mărturisească lucrul acesta, cu siguranţă că nu avea să fie refuzat nici de către Ieyasu, nici de câte Hidetada. Nici măcar vasalii potrivnici nu i se puteau opune. Nagayasu se simţea pe deplin mulţumit, cu atât mai mult cu cât ştia că nimeni altcineva n-ar fi fost în stare de ceea ce făcea el.

— Okuni! Hai, mai dansează! Am să-ţi cânt eu.

Nagayasu a început o baladă veche. Artiştii prezenţi au amuţit de uimire, dar, de îndată ce şi-au revenit, s-au pornit să-l acompanieze.

Of, iubire, iubirea mea, Venită prin portul Anotsu, Nu mă uita şi nu mă înşela.

Okuni şi-a luat iute ţinută de bărbat, maimuţărindu-se şi sărind ca o zănatecă prin încăpere, în timp ce cânta şi-l aplauda pe Nagayasu.

Ce tot zici? Ia nu mai zice. Martor mi-e şi cerul, Dar şi lanul pârguit.

Densuke încremenise de emoţie. Într-o clipă, Okuni reuşise să strecoare în dansul ei *Firul tors.* I se părea incredibil! O minune!

Cât zăcuse el la pat, îl îngrijise şi nu avusese când să exerseze. Cum de-i prinsese toate mişcările fără nicio repetiţie? Nu-şi putea desprinde privirea de la ea. Cea mai bună dovadă că avea un talent înnăscut era că învăţa orice, oriunde şi oricând. Doar cu ajutorul evantaiului izbutise să sugereze că purta un chimono elegant în şapte nuanţe.

Dansa ameţitor!

Ca să mai schimbe atmosfera şi s-o lase pe Okuni să-şi tragă sufletul, Nagayasu a cerut să fie aduse douăzeci de curtezane, care să danseze împreună cu ea. În ciuda veşmintelor strălucitoare, din tot grupul se remarca doar Okuni.

„E într-adevăr extraordinară!” îşi zise Nagayasu. „Vreau neapărat s-o îmbrac frumos şi s-o trimit la Castel”.

Inima îi bătea la fel de nebuneşte ca atunci când găsea un nou filon de aur. Abia o putea stăpâni. Deja vedea cât de rece vor primi propunerea lui membrii familiei Tokugawa. Însă nu-i păsa.

32

La începutul anului 1607, vremea a fost frumoasă în Edo, însă Anul Nou a adus cu sine doar zile întunecate, atât în vechea capitală, cât şi în cea nouă. Împăratul era atât de bolnav, încât nu s-a mai sărbătorit începutul noului an. Nici Ieyasu n-o ducea mai bine. Zăcea la pat bolnav de blenoragie, aşa că nu şi-a făcut nici el apariţia la spectacolele tradiţionale de No. Fiul său, Hidetada, a luat în mâinile sale frâiele statului, iar Ieyasu s-a retras în incinta Nishinomaru a castelului. Cu un an înainte, recolta d orez fusese dezastruoasă în toate regiunile. Preţul orezului a crescut, apoi s-au iscat răzmeriţe, devastând întreaga ţară. În capitală se zvonise deja că Ieyasu se prăpădise, pentru că nimeni nu-l mai văzuse de trei zile. Era greu de înţeles că putea lipsi de la reprezentaţiile obişnuite de Anul Nou. Umbla vorba că, dacă îşi dădea obştescul sfârşit înainte de terminarea donjonului de la castel, era greu de prevăzut reacţia generalilor din ţinuturile îndepărtate, mai ales a celor care îşi manifestau încă fidelitatea faţă de fostul suveran. Se ducea naibii pacea abia instalată.

În pofida suferinţei, Ieyasu trebuia neapărat să ia măsuri urgente. Aşadar, a hotărât să se ţină spectacolele de No, timp de patru zile, din data de 13 februarie. Se încheiaseră lucrările la şanţul interior şi la temelia de piatră a donjonului, iar spectacolele inaugurau oficial

castelul. S-a înălţat în pripă scena, între Honmaru[92] şi Nishinomaru, la poalele colinei cu arţari. Pentru Ieyasu şi Hidetada s-a ridicat o lojă specială, mai înaltă decât restul locurilor, tocmai ca să poată fi văzuţi de toată lumea. N-au fost uitate nici lojile pentru marii seniori. Intrarea era liberă şi putea participa oricine. Pe la jumătatea lunii ianuarie, au apărut panouri în locurile mai frecventate din Edo: Nihonbashi, Asakusabashi, Shibafuda, Yotsuya, în faţa Templului Kanda Myojin şi altele. S-au distribuit vreo două mii de bilete gratuite, pentru locurile mai bune. Pe poarta din josul colinei se trecea fără oprelişti. Un asemenea eveniment n-avea precedent.

În felul acesta, s-a răspândit în toată ţara, mai cu seamă prin intermediul templelor, vestea că Ieyasu Tokugawa era sănătos şi participase la reprezentaţiile de No.

Trei zile mai târziu, cei cincisprezece membri ai trupei lui Okuni, conduşi de slujitori de-ai lui Nagayasu Okubo, au intrat pe poarta de la poalele colinei, cu ochii la turnul măreţ; apoi au traversat podul şi au luat-o de-a lungul heleşteului cu lotuşi, până la loji. După încheierea spectacolelor de No, înlăturaseră degrabă scena şi în locul ei întinseseră rogojini – e adevărat, suficient de mari – pentru ca Okuni şi fetele să danseze acolo. Le-au ridicat noi bandiere albe pe care scria, cu litere mari, „Cea mai grozavă din ţară” şi „Okuni Kabuki”. Nagayasu Okubo a avut grijă ca zvonul să se răspândească în tot oraşul, din gură-n gură, pentru că oficialităţile nu s-au străduit să pună panouri la intersecţii, cum făcuseră pentru piesele No. Aşadar, nu se ştia cu exactitate când urmau să aibă loc spectacolele de Kabuki. Clopotul şi toba trupei aveau să marcheze începutul lor, adunând lumea prin acest semnal. Chiar şi pe seniorii şi vasalii din incinta castelului. În lojile importante n-au mai apărut personalităţi în ţinută oficială, pentru că regulile nu mai erau atât de stricte ca la spectacolele No. S-a zvonit că mulţi seniori s-au întors în ţinuturile lor de îndată ce s-au terminat reprezentaţiile

92 împrejmurea interioară în care se află şi donjonul.

oficiale, iar faptul l-a supărat peste măsură pe Nagayasu.

Okuni privea fermecată şi plină de elan: verdeaţa, zidurile albe, acoperişurile masive.

„Aşadar, ăsta-i Edo!”

Nu avea cunoştinţe despre construirea castelelor, însă, din toate pe care le văzuse până atunci, acesta i se părea cel mai arătos. A remarcat că, spre deosebire de Ōsaka şi Fushimi, Castelul Edo se înălţa în zonă de câmpie. Prin urmare, nu-l plănuiseră ca fortăreaţă, ci ca sediu pentru treburile guvernului.

Okuni nu ştia că îndepărtaseră scena folosită în spectacolele de No la cererea înfumuraţilor de artişti ai lui Tokugawa, ca să n-o pângărească dansatorii obişnuiţi. Nu ştia nici că templele se împotriveau în fel şi chip unor spectacole ca ale trupei lor. Pe ea n-o deranja câtuşi de puţin scena improvizată din rogojini, mai ales că li se acordase spaţiu cu generozitate. N-a băgat de seamă că lojile seniorilor erau aproape goale şi că nu se afla nimeni în cele două aranjate pentru Ieyasu şi Hidetada. Prea puţin îşi bătea ea capul cu ocupanţii locurilor de onoare; mai mult o interesa mulţimea adunată ca să se bucure într-adevăr de ceea ce le oferea. Singurul lucru care i-a sărit în ochi a fost prezenţa mai numeroasă a locuitorilor din oraş decât a celor din castel.

— Densuke, aici mă pot desfăşura în voie! zise ea, râzând fericită.

În faţa ochilor avea colina cu arţari şi întinderea fără margini a câmpiei Musashi, neîntinată încă de mâna omenească, dar care avea să fie apoi transformată în şantier. Mai încolo avea să se clădească Palatul Toshogu, pentru generaţii întregi ale clanului Tokugawa.

Densuke se simţea fericit văzând-o pe Okuni în starea aceea de voioşie nestăpânită. El, în schimb, năduşise tot. Seniorii şi vasalii începuseră să apară din toate părţile. Nu putea să fie calm, aşa cum îi cerea Okuni. O senzaţie de ameţeală a pus stăpânire pe el, cu toate că-şi dădea bine seama că n-avea voie să se lase pradă emoţiilor. A strâns din dinţi şi s-a întors spre Kanji şi Mame.

— Gata! Să-i dăm drumul!

Flaut. Clopot. Tobă. Toate au răsunat la unison, însoţite de vocile pregătite să impresioneze.

Se anunţă de departe
Primăvara înfloritǎ a capitalei.
Hai să mergem să privim dansul Kabuki!
Păsărelele ciripesc vesele.
Primăvara împrospătează
Până şi sufletul Kabuki-ului.
Spectatorii îi dau culoare.

N-au dansat Nenbutsu Odori. Okuni nu s-a îmbrăcat în haine *kabuki* pentru a juca rolul unui bărbat. Primiseră de la Nagayasu Okubo veşminte alese. Aşadar, Okuni a socotit că nu era cazul să se împopoţoneze mai mult decât trebuia. Fetele purtau chimonouri petrecute unul peste altul, lăsând să se învolbureze poalele şi să se vadă culorile frumoase ale gulerelor. Singurul obiect folosit de Okuni a fost evantaiul auriu primit de la Nagayasu, ţinut în mâna dreaptă. Nici urmă de săbii la şolduri sau rozarii pe piept. Nouă femei, cu Okuni-n frunte, şi-au făcut intrarea, cântând frumos. Au rămas la marginea rogojinilor, lăsându-le pe cele cinci tinere din Izumo să danseze în centru, pe ritmul a trei melodii foarte cunoscute la Kyōto, pe vremuri. Le-au luat locul trei dintre cele de pe margine, conduse de Okane, iar apoi, Okuni singură în mijlocul scenei improvizate, dansând în voie. Toată lumea părea a ei.

Să ne bucurăm cu toţii, Bogaţi şi săraci.
De binecuvântarea zeului Tenman. Privim şi-aplaudăm Fără grijile zilnice. Viaţa e frumoasă şi merită trăită!

Ţinuta şi vocea lui Okuni i-au luat prin surprindere pe spectatori. O urmăreau fermecaţi, ţinându-şi parcă respiraţia. Okuni a aruncat peste cap evantaiul deschis pornind un dans nou, într-un stil cu totul diferit.

Haide, cioară, haide, cioară! Ce mai stai? Cioară de Inaha Unde ţi-e croncănitul? Tra la la şi la la la.

Era un dans vechi din ţinutul Izumo. Nu-l mai dansase de multă vreme, dar când a văzut blocul de granit

sosit din ţinuturile natale şi a auzit cântecul muncitorilor care-l cărau, a prins-o dorul, reînviindu-i amintiri dragi.

Când Nagayasu Okubo îi ceruse să se prezinte la castel, Okuni s-a gândit cu grijă la ce aveau să prezinte. Venindu-i în minte dansul de Inaba, ştia că spectatorii din Izumo vor cânta refrenul împreună cu ea, ca să încingă spiritele. Densuke şi Kanji s-au lăsat prinşi de melodie, iar fetele au început să danseze, cu paşi uşori şi vioi. Mame bătea, sârguincios, toba. Toate fetele, cu excepţia lui Omatsu, au reuşit să ţină ritmul impus de Okuni. Deşi dansul era monoton, paşii iscusiţi lăsau impresia că nimeni nu-i putea imita. Fetele săltau lin şi-şi mişcau mânecile chimonourilor, bătând parcă din aripi. Arătau precum fluturii de pe malul râului Hii.

Densuke, aflat în capătul scenei, a prins evantaiul aruncat de Okuni, înscriind în aer un arc perfect. L-a închis, l-a băgat în brâu şi a ţâşnit de la locul lui direct lângă Okuni. Urma să-şi prezinte *Firul tors.* A tras adânc aer în piept şi în clipa aceea a simţit o durere sfâşietoare. Respira cu greutate, avea ameţeli, i s-a făcut negru înaintea ochilor şi abia mai stătea pe picioare… Şi-a dus mâna la gură, dar n-a putut stăvili tuşea care-l chinuia. Sângele i se urcase la cap. Asudase tot. De teamă să nu ofere spectatorilor o privelişte respingătoare, a reuşit. Cu eforturi mari să ajungă până la cortina din spatele instrumentiştilor, ascunzându-se după ea.

Şi-a luat mâna de la gură, gemând de durere şi scuipând sânge şi flegmă. S-a prăbuşit, neputincios, cu faţa în balta de sânge.

Cine-a făcut podul Podul din Inaba? Zeul de Izumo, Zeul de Izumo! Tra la la şi la la la.

Starea lui Densuke a îngrijorat-o teribil pe Okuni, însă trebuia să danseze până la capăt, atâta vreme cât muzica era în toi. La repetiţii, acesta era punctul în care *Firul tors* se desfăşura în toată splendoarea lui. Nu-i rămânea decât să-i preia rolul un bărbat care interpreta o femeie. Greu, foarte greu, dar nu-şi îngăduia să cadă pradă disperării. A hotărât să umple golul creat de lipsa lui

Densuke. Ceva s-a întâmplat, însă nu putea lăsa dansul la voia întâmplării. S-a străduit din răsputeri să nu se lase cuprinsă de beţia dansului. Uitase de prezenţa publicului. A reuşit doar să-şi dea seama că putea dansa ca un bărbat, dacă voia.

Spectatorii nu râdeau. Nici nu prea înţelegeau ce urmărea Okuni. Însă mişcările îi fascinau: răsucirea şoldurilor, bătaia picioarelor, unduirea degetelor. În ritmul clopotului, al tobei şi al vocilor, Okuni izbutise să îmbine cu măiestrie toate elementele *Firului tors,* realizând o tapiserie uluitoare – cu ea în mijloc.

Nu se folosea de niciun obiect. Când dansa împreună cu Densuke, între ei se găsea evantaiul, pe care-l deschidea şi-l închidea pentru a sugera diversele etape. Fără Densuke, s-a trezit singură şi cu mâinile goale, în sensul propriu al cuvântului. Nu-i era uşor să fie femeie, apoi bărbat, apoi iarăşi femeie. Degetele de la mâini o ajutau mult, ţinând loc de evantai şi sabie, în nebunia dansului a zărit cerul. S-a calmat încetul cu încetul. Bolta albastră a liniştit-o. Nesfârşitul cer albastru. Se simţea liberă sub întinderea lui fără margini. Liberă să fie ceea ce dorea. Bărbat sau femeie. Să danseze după placul inimii. Nimic n-o împiedica.

În urechi i-au răsunat acordurile unei balade vechi din Izumo şi Okuni i-a răspuns în versuri:

Flori aici şi flori colea, Toate la inima mea. Împletite pe la brâu, împletite-n coroniţe, Pentru cele mândruliţe. Hai, încoace să veniţi Dorul să mi-l ostoiţi. Tra la la şi la la la.

La refren, şi-a ridicat braţele de parcă încerca să-şi ia zborul, umplând scena cu prezenţa ei. Paşii îi erau uşori şi sprinteni. Greu de înţeles cum reuşea să se mişte astfel. Trupul ei părea un imn de laudă adus cerului şi pământului.

N-avea cum să nu impresioneze lumea. La început, spectatorii deprinşi cu acordurile complicate ale *jabisen*-ului n-au înţeles nimic din simplitatea melodiilor care au însoţit dansurile lui Okuni. Pentru cei familiarizaţi cu

spectacolele curtezanelor *kabuki* şi cu veşmintele lor extravagante, chimonoul simplu al lui Okuni nu însemna mare lucru. Chiar i-a uluit atâta naturaleţe. Nici tema dansului nu le-a spus mai mult. Şi cu toate astea, nici măcar o singură persoană nu s-a putut plânge de plictiseală. Lumea a admirat cu sufletul la gură mişcările largi, masculine ale acelui trup bine făcut, în contrast izbitor cu paşii uşori ca fulgul. Pe samuraii din public, obişnuiţi cu mişcările lente şi monotone ale pieselor No, i-au fascinat peste poate sprinteneala fetei, tălpile înroşite de atâtea bătăi în rogojina ţinând loc de scenă. Nemaivăzut! Acesta era cuvântul care flutura pe buzele tuturor.

Un singur bărbat era întors pe dos. Nici n-a prea apucat să aprecieze dansul lui Okuni. Purta chimonoul negru, cu blazonul familiei, dar arăta de parcă i se înecaseră toate corăbiile. Nagayasu Okubo. Nu că n-ar fi fost încântat de spectacol, însă din când în când arunca priviri întunecate către lojile principale pregătite cu nespusă grijă. Nici Ieyasu, nici Hidetada nu-şi făcuseră apariţia.

După ce-o invitase pe Okuni la reşedinţa lui, Nagayasu plănuise s-o trimită să danseze la castel. Avusese de gând să-l informeze pe Ieyasu, numai că nu l-a putut întâlni din cauza bolii acestuia. Dată fiind relaţia lui proastă cu membrii din guvern, n-a avut cum să-i roage pe ei să-l anunţe, mai ales că nu era vorba de afaceri, ci de distracţie.

Anul Nou a venit şi a trecut, găsindu-l pe Ieyasu Tokugawa la pat, în Nishinomaru. Între timp, în capitală s-a răspândit vestea că suveranul murise. Ca să risipească zvonul, Okubo a pus la cale câteva spectacole de No şi Kabuki, ştiind că mai ales cele din urmă ar fi atras mai multă lume. Vestea că Ieyasu nu murise s-ar fi împrăştiat mai repede. Miniştrii nici n-au vrut să audă. Doar ministrul Tadachika Okubo a plecat urechea la sugestiile lui, fiindu-i de altfel rudă lui Nagayasu şi datorându-i poziţia actuală. Nagayasu a crezut că Tadachika avea să-i aducă la

cunoştinţa suveranului planurile sale. Însă văzând starea de spirit a celor de la castel, n-a avut curajul să insiste. Miniştrii au ajuns cumva la un compromis, prefăcându-se de acord şi cu spectacolul de Kabuki. Cum era de aşteptat, nimeni nu i-a spus şi suveranului. Nagayasu însă n-a aflat. Nu se aşteptase ca Tadachika să-l trădeze.

Nagayasu încerca să priceapă motivele absenţei lui Ieyasu. Toată lumea ştia că suferea de blenoragie şi că zăcea la pat. Aşadar, părea firesc să nu fie de faţă. Dar venise totuşi, timp de patru zile, la spectacolele de No. Or, Nagayasu aranjase acele reprezentaţii de Kabuki tocmai ca să se răspândească în ţară vestea că Ieyasu trăieşte. Pentru el se străduise atâta. Pentru el cheltuise peste măsură. Pentru el şi-a dat silinţa să iasă totul perfect. Când a auzit că s-au aprobat deopotrivă reprezentaţiile de N5 şi cele de Kabuki, a fost încântat. Numai că miniştrii l-au derutat intenţionat. L-au pus să cheltuiască pentru spectacolul lui Okuni, dar nu i-au informat pe Ieyasu şi pe Hidetada de spectacol. Iar Tadachika era prea laş ca să-i dezvăluie lui Nagayasu adevărata stare de lucruri. Acestuia îi zvâcneau tâmplele şi-i plesnea capul de durere. Cum de-a îngăduit să-l prostească?

Dacă-i găsea cât de cât o scuză lui Ieyasu, nu-i găsea niciuna lui Hidetada. Nagayasu suferea cumplit din pricina umilinţei trăite, în pofida faptului că ştia prea bine că Hidetada se înconjura doar de duşmanii săi. Şedea cu braţele încrucişate, străfulgerându-l cu privirea pe Tadachika. Simţindu-se vinovat, acesta a trimis un slujitor la Nagayasu, cu scuzele de rigoare.

— Măria Sa Hidetada n-a mai venit auzind păţaniile onorabilului său frate, zise acesta făcând plecăciuni servile.

— Ce păţanii?

— Se zvoneşte că femeia asta a dansat la Castelul Fushimi. Când şi-a încheiat reprezentaţia, Înălţimea Sa Hideyasu a izbucnit în plâns, afirmând că Okuni era cea mai grozavă din ţară, iar el nu se putea lăuda cu aşa ceva.

— Şi ce-i cu asta?

— Măriei Sale Hidetada i s-a făcut milă de fratele domniei sale. Cum ar fi putut urmări spectacolul femeii care i-a provocat atâta tristeţe?

Nagayasu ştia povestea de multă vreme, însă o astfel de interpretare, într-un asemenea loc şi moment, i s-a părut pur şi simplu caraghioasă.

Dacă nici măcar Hidetada n-a participat la spectacol, el nu mai vedea rostul reprezentaţiei de Kabuki în incinta castelului, între timp, Okuni continua să danseze netulburată. Atât spectatorii din loji, cât şi cei de rând o urmăreau fermecaţi. Spectacolul avea un mare succes. Cu toate astea, Nagayasu s-a ridicat şi a plecat, nespus de abătut. Miniştrii îşi bătuseră joc de el.

Ajuns la reşedinţa sa din Nishinomaru, le-a cerut curtezanelor să-i cânte la *jabisen* şi s-a îmbătat criţă, fără să scoată o vorbă.

La sfârşitul spectacolului, lui Okuni i s-a transmis că Nagayasu Okubo refuza să-i mai vadă vreodată… la fel cum făcuse pe vremuri Kanbei Suekichi la Fushimi.

Okuni şi-a croit îndată drum printre cele două bandiere ca să ajungă în spatele cortinei. Voia să afle cât mai repede ce păţise Densuke. L-a găsit prăbuşit în balta de flegmă şi sânge. A încercat să-l ridice de-acolo, strigându-l:

— Densuke!

Niciun răspuns. Okuni s-a temut că murise.

— Densuke!

Cineva i-a întins o cârpă şi l-a şters pe faţă, scoţându-i astfel la iveală chipul pământiu. Densuke a deschis ochii.

— Densuke! Să nu mori! strigă Okuni disperată.

Buzele îi tremurau, însă a reuşit să articuleze, cu voce pierdută şi cu un zâmbet vag:

— Nu încă.

După alt acces de tuse, a leşinat iarăşi.

Când au ajuns la poarta laterală a reşedinţei lui Nagayasu, un slujitor neobrăzat i-a anunţat că nu mai aveau ce căuta acolo. Nu le-a dat nicio explicaţie. Okuni bănuia că Nagayasu se supărase că Densuke n-a mai

dansat *Firul tors,* însă acum puţin îi păsa de ce gândea acesta. N-o interesa decât starea lui Densuke. Nu voia decât să-l vadă din nou pe picioare.

— Hai să ne-ntoarcem iute în Kobiki! spuse Kanji.

Okuni a fost de acord. Acolo se afla, de fapt, locuinţa lor.

Era firesc să revină acasă, unde stătuseră până să-i invite Nagayasu.

Nu lipsiseră decât trei luni, dar li se furase aproape tot. Mai rămăseseră doar stâlpii de susţinere, acoperişul şi câteva scânduri. Din bandierele frumoase care fluturaseră la Castelul Edo, i-au făcut lui Densuke aşternut şi l-au înfăşurat, protejându-l de frig.

— Omatsu, vrei să aduci nişte apă?

Omatsu luă degrabă găleata şi ţâşni afară fără o vorbă.

Okuni scotoci prin coşul cu recuzită şi scoase cutiuţa primită de la Nagayasu cu aproape trei ani în urmă. Acesta îi spusese că doctoriile chinezeşti dinăuntru vindecau orice boală. Era fericită că nu ştiuse de existenţa lor până atunci şi mai ales că nu vânduse cutiuţa, aşa cum procedase cu celelalte obiecte de valoare.

La întoarcerea lui Omatsu, a turnat apă într-o cană şi l-a ridicat pe Densuke, încercând să-i dea medicamentul. L-a strigat de câteva ori, dar el n-a reacţionat în niciun fel. Okuni s-a speriat cumplit, crezând că murise. Pierduse foarte mult sânge. A luat trei pilule şi o gură bună de apă. Apoi şi-a apropiat buzele de ale lui, l-a strâns tare la piept şi i le-a strecurat cu grijă. În clipa aceea Densuke s-a zvârcolit şi pilulele au alunecat pe gât în jos.

— Ah! gemu el.

— Mă auzi?

— Îhî.

— Ţi-am dat nişte leacuri chinezeşti. Te faci bine degrabă. Să nu te-ngrijorezi c-ai pierdut sânge…

C-o auzea sau nu, i s-a părut că îşi mişcă uşor capul. Okuni a oftat din rărunchi şi s-a ridicat.

Toţi membrii trupei îşi schimbaseră veşmintele, cu

excepţia ei. Era încă îmbrăcată în chimonoul cu care dansase la Castelul Edo. Coborând privirea, a observat că se pătase de sânge la piept şi la mâneci.

„Şi-o fi scos iar boala colţii?”

Şi-a amintit vorbele lui Ganjo: „E boală fără leac”. Dar tot el o încurajase, vorbindu-i de doctorii „barbare” salvatoare. Pe de altă parte, Nagayasu Okubo o asigurase că pilulele lui chinezeşti învinge orice suferinţă. Ce noroc că puseseră mâna pe o asemenea comoară! În clipele acelea, scena cu Densuke stând cu faţa în balta de sânge şi flegmă, fără pic de vlagă, nu-i dădea pace. Imaginea morţii lui o urmărea ca o umbră. Oricât se străduia, nu scăpa de ea.

Nu accepta ideea dispariţiei lui din lumea celor vii. Voia să-l ştie din nou pe picioare… sănătos. Nu era însă prima oară când se simţea rău. Timp de doi ani de zile, Okuni îl îngrijise din răsputeri. Îi tot spusese că nu avea să danseze fără el… l-a aşteptat… dar acum îşi pierduse speranţele, după ce zărise balta de sânge… Avea convingerea că dansul nu-i făcea bine. Îi grăbea sfârşitul. Şi-a dezbrăcat chimonoul cu care dansase şi l-a împăturit fără să mai cureţe petele de sânge.

S-a simţit privită şi a ridicat ochii. A văzut-o pe Omatsu la căpătâiul lui Densuke, întorcând capul. În clipa aceea, Okuni a înţeles că Omatsu urma să aibă grijă de Densuke.

Okuni şi-a dus, fără să vrea, degetele la buze. Şi-a dat brusc seama că atinsese cu ele buzele lui Densuke şi s-a înroşit. A pus deoparte chimonoul cu care dansase şi a ieşit să se plimbe pe străzi.

P111III11PIII11P

Imediat după prânz, cartierul Kobiki se însufleţea, plin de negustori alergând de colo-colo. A pornit-o direct spre mare, rămânând pe mal vreme îndelungată, cu ochii pierduţi în zare şi respirând agitat. Valurile albe mângâiau apa albastră. A tras adânc aer în piept şi a răsuflat de câteva ori. Avea senzaţia că e cu totul alta. De ce fugise

oare de-acasă atât de speriată? Nu şi-o putea scoate din minte pe Omatsu şezând ghemuită ca un crustaceu la căpătâiul lui Densuke. Omatsu o fixase cu privirea în timp ce se schimbase. De fapt, Densuke îi era soţ. Ea ar fi trebuit să-l îngrijească, să-l ia în braţe şi să-i dea pilulele… şi cu toate astea… Okuni o făcuse. Nimeni n-o bănuia însă de gânduri ascunse. Când îi dăduse doctoriile din gura ei, Kanji şi Mame se aflau şi ei prin preajmă. Pesemne că şi Okane şi restul fetelor… O făcuse în prezenţa tuturor. N-aveau motive s-o acuze…

„Eu am primit doctoriile de la Nagayasu. Oi fi greşit că i le-am dat aşa? N-aveam cum să-i fi încredinţat nepriceputei de Omatsu o asemenea treabă. Era important ca Densuke să le înghită repede, îşi spuse Okuni, încercând să se calmeze. Mă învinovăţeşte cumva Omatsu? N-ar avea de ce… Nu… cu siguranţă că m-a privit aşa cum priveşte ea lumea întotdeauna. Şi-atunci de ce-am simţit că mă ardea căutătura ei? De ce m-am înroşit? De ce-am ţâşnit pe uşă ca o zănatecă? De ce m-am speriat de Omatsu? Ciudat… foarte ciudat…”

Okuni era confuză. Şi-a aranjat chimonoul care se desfăcuse în timp ce alergase şi a pornit înapoi spre casă.

„Dacă ar fi scos şi Densuke o vorbă… m-aş mai fi liniştit. Dar a fost ca o zdreanţă tot drumul până-n Kobiki. De şi-ar face mai iute efectul doctoria…”

La întoarcere, a auzit *jabisen-xxn* răsunând prin Kobiki. În unele lăcaşuri se distingeau şi melodii, ba chiar şi tobe. Se vedea de departe că nu erau artişti profesionişti, dar numărul lor crescuse în ultima vreme.

După ce s-au înapoiat în Kobiki, bărbaţii s-au împrăştiat care încotro ca să adune materiale şi să repare căsuţa.

— Okuni, unde-ai fost? o întrebă Mame, care bătea nişte cuie-n scânduri.

— Am umblat fără ţintă. Pe străzi. Ce face Densuke?

— Şi-a revenit. Zău?

— A băut apă şi a adormit iarăşi. Onei îi pregăteşte un terci de orez.

— Mame, ce faci acolo?

— Eu? Mai întâi e nevoie să-i construim un adăpost lui Densuke. N-o să fie-n stare să se ridice o vreme…

— Omatsu?

— E la căpătâiul lui.

Okuni a ezitat puţin dacă să intre sau nu.

„Curios… N-am păcătuit cu nimic”.

pahhmbpM

Parcă se temea să n-o certe careva. Nu-i venea să intre. Lui Mame i se părea stranie atitudinea ei. S-a oprit din lucru şi a zis, privind-o:

— Când a deschis ochii, Densuke a întrebat cum a fost spectacolul de la castel.

— Şi cine i-a răspuns?

— Kanji a vrut să spună ceva, însă Omatsu i-a povestit îndată cum ai dansat singură când ar fi trebuit să fiţi amândoi şi că te-ai descurcat nemaipomenit. „Eram sigur”, a şoptit el de două ori.

— Adică de ce era sigur? N-am făcut nimic deosebit.

— Okuni! Cum poţi să zici aşa ceva? Ai fost minunată! Eu am înlemnit când te-am văzut dansând ambele roluri. Încă nu-mi revin… dacă stau şi mă gândesc bine. Densuke a zis că era şi firesc, din moment ce ţi s-a dus vestea că eşti cea mai grozavă dansatoare din ţară.

Mame devenise foarte vorbăreţ, ceea ce nu i se prea întâmpla. O admirase atât de mult la castel, încât simţea nevoia să-i mărturisească. Toată încântarea de atunci răzbătea acum în cuvinte.

Pe Okuni n-o supărau laudele. Ba chiar îi făceau plăcere. Şi-a amintit că dansase bine, că ocupase toată scena, că fusese în largul ei.

— Nu ştiu dacă-s chiar cea mai grozavă dansatoare din ţară, însă îmi place la nebunie să dansez. Şi nu-mi explic de ce, dar când m-am văzut pe scenă, am uitat şi de frica ce mă cuprinsese la început.

— De mâine deschidem şi lăcaşul nostru. N-a mai dansat altcineva Kabuki la castel. Doar noi. Nu ne poate întrece nimeni la asta. O să curgă spectatorii gârlă… Kanji

s-a dus deja să pună anunţuri, zise Mame dintr-o suflare.

Se temea parcă să nu-i scape vreun amănunt. Apoi şi-a continuat lucrul, pentru că trebuia să fie gata adăpostul lui Densuke. Onei făcea focul şi, aşa cum îi spusese deja Mame, îi pregătea bolnavului de mâncare.

„Dacă a pus-o pe Onei să gătească, ea ce naiba face?” se întrebă Okuni, gândindu-se la Omatsu.

Okuni şi-a făcut curaj şi a intrat să vadă cum se mai simţea Densuke. Dormea. Nu-l tulburau bocăniturile de-afară. Respira mai uşor decât înainte.

Omatsu nu era la căpătâiul lui, ci undeva în colţul încăperii, se ocupa de ceva. Când şi-a zărit chimonoul cu care dansase în poala ei, Okuni a ţipat furioasă:

— Omatsu! Ce faci?

Omatsu s-a întors încet, fără să se sinchisească de faptul că Okuni se răstise la ea. A ridicat un colţ al chimonoului ţinut în poală şi, fără nicio expresie pe chip, a zis:

— Încerc să scot petele de sânge… sângele lui Densuke.

Okuni n-a ştiut ce să-i răspundă. Da. Soţia ştergea urmele pe care le lăsase soţul ei. Okuni ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare… dar tot nu găsea cuvintele potrivite. A rămas încremenită locului. Ar fi vrut să fugă afară, dar nu se cădea. A băgat mâna în buzunarul de la pieptul chimonoului şi a luat preţioasa cutiuţă oferită de Nagayasu.

— Omatsu, de mâine-ncolo, te rog să-i dai tu doctoriile lui Densuke. O pilulă dimineaţa, una seara. Ai mare grijă… sunt de mare preţ, zise Okuni.

Prinsese curaj. I se desluşea în voce.

Omatsu a privit-o insistent, tăcând o vreme. Apoi a încuviinţat din cap, mormăind:

— Am priceput.

Okuni a zărit broboane de sudoare pe fruntea lui Densuke. A ieşit, urmărită parcă de răspunsul lui Omatsu. Era datoria lui Omatsu să aibă grijă de Densuke.

„Doar sunt soţ şi soţie”, îşi spuse în sinea ei de

câteva ori.

33

Ajuns în cartierul Yanagi, Sankuro a aflat că o femeie pe nume Okuni, considerată cea mai grozavă din ţară, a dat nişte spectacole. A înlemnit.

— Să fie Okuni pe care-o ştim noi?

— N-are cum, răspunse calmă Okiku, oprindu-se din curăţat scăunelul *jabisen*-ului. N-am tot întâlnit pe drum bandiere care anunţau spectacole Okuni Kabuki cu „cea mai grozavă din ţară”?

Okiku refuza să ia în seamă zvonul, dar Sankur5 îşi avea temerile lui. În ziua aceea, a dat o raită prin oraş ca să afle amănunte. Din cele auzite, stilul dansului şi cântecele erau deosebite, însă el era încredinţat că este vorba despre Okuni. N-avea cum să mai existe o altă femeie la fel de rotunjoară şi de fermecătoare… Pe cei cu care a stat de vorbă îi vrăjise. Unul din bărbaţi chiar i-a repetat de câteva ori că nu mai văzuse în viaţa lui asemenea paşi uşori şi sprinteni, zicând că nu putea să-i compare cu nimic. Părea că nici nu atinge pământul cu tălpile… îi scăpărau pur şi simplu… iar instrumentiştii îşi dovediseră măiestria. Mărturisea că nu avuseseră *jabisen,* însă nimeni nu-i simţise lipsa… dansul femeii îi fascinase. Toţi bărbaţii care i-au povestit lui Sankuro rămăseseră extaziaţi. Unul s-a jurat că n-o mai puteai uita pe viaţă dacă o vedeai o dată.

— Din câte-mi dau seama, femeia aceea nu purta podoabele lui Okuni.

— Aşa se pare…

— Dacă a fost nevoită să-şi vândă minunăţiile alea, n-avea cum să fie invitată să danseze la castel…

— Am auzit că n-avea săbii şi nici veşminte barbare.

— Okuni fără veşminte *kabuki*? Nu-mi vine să cred! Şi Densuke n-a dansat *Firul tors*? N-are cum să fie Okuni, stai liniştit! O fi fost vreo şarlatancă… S-o fi folosit careva de numele ei.

— Posibil…

Okiku era foarte sigură de cele spuse, dar Sankuro se

cam îndoia, pradă unei stări cumplite. Şi-a amintit de ziua când ea dansase în faţa lui Hideyasu, la Castelu Fushimi, cu patru sau cinci ani în urmă. Deşi o pusese pe Okiku în rolul principal, nici Kanbei, nici Hideyasu nu se declaraseră mulţumiţi până n-o văzuseră pe Okuni apărând pe scenă… şi Okiku era mai tânără, mai frumoasă, dansase foarte bine, dar picioarele ei nu se mişcaseră totuşi ca ale lui Okuni. Oricât de grozavă, lui Sankuro nu-i venea să creadă că fusese invitată la castelul lui Ieyasu Tokugawa la fel ca trupa Kanze, aflată la mare cinste. Îi venea să urle… Nu-şi ierta că părăsise Kanze şi că se lăsase prins în mrejele lui Okuni, care-şi văzuse de dansurile ei, atingând perfecţiunea. Sankuro habar n-avea că Nagayasu Okubo îi întorsese spatele lui Okuni. El nu făcea decât să-şi plângă de milă.

— Sankuro!

— Ce vrei?

— Lumea din Edo nu ştie cine-a fost Sanza Nagoya.

— Şi ce-i cu asta?

— Chiar dacă Okuni e-n Edo şi-şi strecoară printre dansurile ei şi pe cel cu Sanza, n-are cum să impresioneze…

Cu toate că Okiku încerca disperată să i-o scoată din minte pe Okuni, Sankuro păstra, într-un colţişor al sufletului său, amintirea celei de odinioară şi asta-l înfuria la culme. Începuse să se poarte urât şi cu Okiku.

— Te-ai îngrăşat şi nu-mi place cum arăţi, zise el încercând să schimbe vorba.

— Pentru că nu dansez.

Okiku se mândrise cândva cu picioarele şi mâinile ei subţiri, cu trupul tras ca prin inel, dar în ultima vreme nu făcuse decât să cânte la *jabisen* pentru curtezanele care dansau… la încheietura mâinii drepte îi apăruseră cute adânci… Era firesc să nu mai arate bine. O amăra profund gândul ăsta.

— Asta e pedeapsa mea… Nenorocitul ăsta de instrument s-a răzbunat pe mine. Nu mai dansez pentru că m-am agăţat cu disperare *Ac jabisen.* Să-l ia naiba!

Okiku bombănea în fiecare zi, iar Sankuro nu făcea decât s-o privească dispreţuitor şi încruntat.

— Dacă nu-ţi convine, nu mai cânta. Cine te pune?

— Sankuro, cum poţi fi atât de nerecunoscător? Tu ai spus că suntem depăşiţi de vremuri când ai văzut că Okuni nu acceptă *jabisen-ul.*

— E adevărat, însă nu te-am silit să înveţi.

— Dar nici n-ai zis să n-o fac.

Se certau des pe tema asta.

După vânzarea teatrului din albia de la Shijo prostituatelor de la Tinere de Calitate, îşi luaseră toba şi *jabisen*-ul şi porniseră la drum. La bariera Kusatsu merseseră pe Nakasendo, fără o destinaţie anume. Se opriseră ori de câte ori i-au invitat familii de rang înalt, petrecându-şi timpul pe-ndelete şi stând cât de mult li se permitea. Nu-i zorea nimeni să ajungă la Edo.

După ce trupa lui Okuni a fugit de Nagayasu Okubo, Sankuro şi Okiku au văzut procesiunea acestuia la bariera de la Mino şi i s-au alăturat până la Sado. Aşadar, când trupa era în graţiile lui Nagayasu, Sankuro şi Okuni au trecut unul pe lângă altul.

Dezamăgit de şederea la Sado, după plecarea lui Nagayasu spre casă, Sankuro şi-a văzut mai departe de drum, întâi spre nord, în căutarea unor samurai iubitori de artă. N-a pus-o pe Okiku să danseze, ci au cântat amândoi la instrumente – lucru mai rar prin zonă. Au poposit destul de mult în diferite locuri şi lumea îi accepta când spuneau că făcuseră parte dintr-o trupă de Kabuki prezentă la Shijo, în capitală. N-au dus lipsă de nimic în toată perioada aceea, numai că timpul a trecut cumplit de repede şi Sankuro s-a trezit irosindu-l fără rost. N-avea neapărat o ţintă, însă nici nu-i pierise cu totul interesul pentru Edo. Prin urmare, pornise într-acolo.

De îndată ce-a ajuns, s-a dus să vadă castelul cu ochii lui. Umblase trei-patru ani prin felurite locuri, privise o mulţime de castele, fără să poată asemui vreunul cu Ōsaka ori Fushimi. Murea de curiozitate, neştiind cum arăta un castel la câmpie, mai cu seamă că auzise câtă muncă şi

timp înghiţise. *Kubo* se deosebea de fostul suveran. Sankuro nu găsea termen de comparaţie… De fapt, pe el nu-l durea decât că renunţase la trupa Kanze în tinereţe. Ce prost fusese! De ce nu avusese răbdare? Cum de dăduse cu piciorul unei şanse care urma să se arate mai târziu?! Ieyasu, care nu se dădea în vânt după extravaganţă precum Hideyoshi, nu făcea decât să clădească, încetul cu încetul, reputaţia Casei Tokugawa şi a trupei pe caţe o susţinea. Aşa cum în familia de shogūni Ashikaga Yoshimitsu fusese protectorul lui Zeami, Ieyasu îl considera deosebit de important pe Tadachika, *tayu*[93] la a zecea generaţie în trupa Kanze. Împlinea treizeci şi unu de ani. I se atribuise rolul principal pe data de 7 ianuarie, cu prilejul aniversării trupei, iar apoi neîntrerupt începând cu 13 februarie. Era fiul lui Motohisa Kanze, iar pe vremea când Sankuro făcuse parte din trupa Kanze acesta fusese un drăcuşor împieliţat de şapte-opt ani. Aşadar, era cu vreo opt ani mai tânăr decât Sankuro. „Drăcuşorul împieliţat”, care alergase prin incinta templului Kasuga din Nara, se bucura acum de stima deosebită a clanului Tokugawa. Sankuro îşi muşcă buzele fără să vrea.

Pe vremuri, cele patru trupe No se aflaseră sub protecţia templelor budiste. Cum puterea acestora scăzuse odată cu stăpânirea lui Hideyoshi, se împrăştiaseră prin toată ţara, bucurându-se de sprijinul noii clase de samurai. În ultima vreme însă, temple precum Kofukuji din Nara s-au arătat din nou interesate de soarta lor. Sankuro, care se tot învârtise printre samurai de felurite categorii şi aflase despre măreţul Castel Edo, îşi reproşa că părăsise trupa Kanze. Nu trecea zi fără să-şi regrete pasul făcut cu douăzeci de ani în urmă.

— Cât mai are de gând să ţină căldura asta nesuferită? întrebă Okiku, punându-şi o mână pe genunchii lui Sankuro, cu cealaltă ştergându-şi transpiraţia de pe gât.

Venind din nord, Sankuro se obişnuise cu o climă mai temperată, suportabilă. Când Okiku şi-a scuturat capul, un

93 Actor principal în teatrul No.

miros neplăcut i-a asaltat nările. Părul i se îmbâcsise de la sudoare. Bărbatul a strâmbat din nas scârbit. Se aflau în Edo doar de trei zile şi Okiku începuse deja cu mofturile. În ultima vreme, orice făcea sau zicea Okiku îl enerva, de-i venea să-şi ia lumea-n cap. Din păcate, nu dispunea de libertatea pe care i-o dăduse Okuni odinioară – să plece de-acasă ori de câte ori dorea.

— Hai, dă-te la o parte! E prea cald! zise el brutal, ridicându-se.

Edo părea mai însufleţit decât îşi închipuise Sankuro. Admira şi privea în acelaşi timp, cu deosebită atenţie, acel du-te-vino ameţitor din casele samurailor de pe strada Yamanote. A bătut la multe porţi, însă nimeni nu voia să-i angajeze, pe el şi pe Okiku. Toată lumea ştia că Hidetada lipsise de la spectacolul Kabuki dat la castel. Ca să nu atragă nemulţumirea shogūnului, evitau cu toţii astfel de reprezentaţii. Până şi puternicii samurai de provincie din clanurile Horio, Sakai şi Okudaira, pe care îi învăţaseră să cânte la instrumente în timpul călătoriei prin ţară, nu i-au mai invitat la conacele lor din Edo. Nici n-aveau cum înfiinţa un teatru, numai ei doi. Şi, cum era de aşteptat, lui Sankuro nu-i surâdea să bată la tobă prin bordeluri. N-avea nicio soluţie, însă nici nu putea sta cu mâinile-n sân. Devenise nervos din cale-afară.

Okiku, pe de altă parte, nu se dovedea femeia care să-şi piardă capul în situaţii extreme sau s-o deranjeze atitudinea dură a lui Sankuro. Se obişnuise cu el şi trecea uşor peste ce nu-i convenea, urmându-l ca un căţeluş credincios. Hotărâtă să dea lecţii d*ejabisen* prostituatelor, şi-a acordat instrumentul şi a început să cânte, acompaniindu-se.

Nici noaptea să nu-l ţii legat Pe-alesul inimii. Cu-atât mai puţin ziua când toţi ochii sunt pe tine.

Faţă de Sankuro, Okiku era încă foarte tânără, calmă şi cu multă voinţă. Ei nu-i displăcea atmosfera din cartierul bordelurilor; dimpotrivă, i se făcuse dor de curtezanele din albia de la Shijo. Nu găsea nimic rău în îmbrăcămintea ţipătoare, băutură şi petrecerile cu bărbaţi. I se părea

chiar interesant. Prostituatele din cartierul Yanagi din Edo strigau după clienţi ca în capitală. Nu exista o diferenţă limpede între bordelurile prostituatelor şi casele distinse ale curtezanelor. Clienţii nu prea făceau deosebire între ele. Ei se lăsau atraşi d *ejabisen* încă înainte de a se îmbăta şi cântau împreună cu fetele. Flirtau până şi cu Okiku, fără nicio reţinere. Pe Sankuro asta îl deranja, însă ea era cu atât mai încântată. Ba se gândea ce grozav s-ar distra dacă n-ar fi el prin preajmă.

Okiku îşi punea tot farmecul în joc şi le întrecea pe curtezane. Cât locuise în capitală, învăţase să cânte bine la *jabisen,* iar când interpreta vreo baladă, strălucea într-atât, încât clienţii se adunau în jurul ei ca albinele la fagure. Lumea din Yanagi se îmbulzea la ea să înveţe să cânte… până şi patronii. Se descurca nemaipomenit şi fără tobă, şi fără Sankuro, mai tot timpul prost dispus. Okiku sosise în cartier doar de trei zile, dar se simţea deja ca acasă.

În Yanagi bordelurile ţineau uşile şi ferestrele larg deschise, pentru o cât de mică adiere. Femeile stăteau dezbrăcate până la brâu şi se dichiseau. La începutul după-amiezii, din cauza căldurii înăbuşitoare, erau puţini clienţi. Pe strada Dosanbori, aerul părea chiar mai greu de respirat decât în alte părţi. Zăbovea pe ici-colo câte un miros scârbos… se zărea câte-o femeie păroasă, care-şi ardea fiecare fir cu tămâie.

La ora asta din zi, un călugăr-cerşetor, cu limba scoasă de căldură, se târa anevoie pe stradă. Paşii i s-au oprit brusc în faţa unei case. Bătrânul a ciulit urechile la auzul vocii şi a *jabisen-ului.* I s-a pus un nod în gât şi a amuţit de uimire. S-a repezit înainte, s-a împiedicat şi şi-a rupt cârja. S-a târât totuşi până la intrare.

— Okiku! Okiku! scânci el.

Clienţii nu se adunaseră încă, aşa că fetele au scos capul afară să vadă cine se jeluia.

— A, Ganjo! exclamă una dintre ele. Unde-ai umblat atâta vreme?

— O! Aia-i Okiku! Sigur e ea! strigă el, arătând cu

degetul în aer.

— Okiku? A, da. A venit acum trei zile şi cântă la *jabisen.* Ştie mai multe decât tine… şi melodii mai vioaie, la modă. Te-a-ntrecut…

— Oh… vai!… Eu am învăţat-o… Strig-o! Okiku! Okiku!

— Ţi-ai pierdut minţile? Cum s-o înveţi tu? Cine te crede?

Câteva dintre fete au pufnit în râs, dar altele, văzându-l atât de disperat, l-au crezut şi s-au dus s-o cheme.

— Ceea? Ganjo?

Şi-a amintit îndată de bătrân, dar nu-i venea să creadă că bătuse atâta drum, din capitală până la Edo, numai ca s-o caute pe ea. A iscodit cu privirea de după perdea. Mai îmbătrânise.

— Îl cunoşti? întrebă careva. Zice că te-a învăţat să cânţi la *jabisen.*

— Nu… nu-l cunosc, spuse ea, clătinând puternic din cap.

Pe când voia să reintre în camera ei, l-a auzit pe Ganjo:

— E Okiku! I-am recunoscut vocea!

S-a târât pe scară-n sus şi a prins-o pe Okiku de picioare.

— Lasă-mă! Dă-mi drumu'!

— Nu, nu te las! Okiku! Eu… sunt Ganjo. Mi-era tare dor de tine. Nu-mi doream decât să te simt aproape… Nu te-am uitat o clipă…

— Eu te-am uitat. Nu mi-am amintit de tine nici măcar o dată.

— Ce spui?

— Lasă-mă-n pace! Dă-mi drumu'!

— Okiku! De ce-ai fugit de mine?

— Fugit!? se răsti Okiku, râzând dispreţuitor.

Toată lumea din bordel ieşise în stradă şi se mai adunaseră şi alţi curioşi, ca la spectacol. Okiku, proaspăt sosită în cartier, nu voia să se lase înfrântă de un hodorog

orb.

— Cum îţi permiţi să spui că am fugit de un cerşetor? Eu merg unde vreau şi cu cine vreau.

— Adică… cu cine?

— Ar fi trebuit să ştii că trăiam cu Sankuro cu multă vreme înainte să te cunosc pe tine.

— Okiku, dar ai promis că o să-mi fii soaţă după ce termini de învăţat.

— Cum să-ţi fi spus eu aşa ceva!?

— Da, aşa ai zis când te-ai culcat cu mine.

— Nu eşti întreg la minte! se răsti Okiku, hohotind de râs.

Se speriase, dar nu voia ca lumea din Yanagi să-l creadă pe el… cu toate că se cutremura şi-acum de silă când îşi amintea că-şi dăruise trupul acelui bătrân scârbos şi urât mirositor. Nu putea uita scena aia grotescă decât râzând şi bătându-şi joc de el.

— Speri să găseşti în oraşul ăsta vreun nebun care să te creadă? Nu mai ţipa şi nu te mai jelui numai pentru că am fost amabilă cu tine o dată. Ia-ţi labele de pe mine!

— Nuuu! Okiku! Nu vorbi aşa uiat cu mine! Hai, spune-mi o vorbă frumoasă! Măcar una. Hai, mai iubeşte-mă puţin şi sunt mulţumit. Dacă vrei, îl rog eu pe Sankuro.

— Ce să-l rogi?

— Să te lase să ne mai iubim o dată. Ai milă de mine! Pentru asta am trăit… şi te-am căutat ca un disperat…

Ganjo s-a agăţat de ea şi a reuşit să ajungă mai sus, să-i cuprindă şoldurile. Okiku s-a crispat scârbită.

— Vă implor! Ajutor! Să m-ajute careva să scap de porcu’ ăsta bătrân! Nu-l cunosc! Habar n-am cine e!

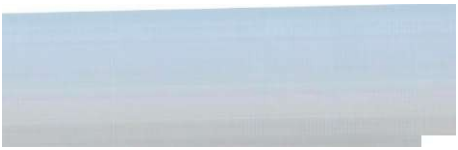

Okiku ţipa înnebunită, însă cei care scoseseră capul să vadă ce se întâmplă, precum şi gură-cască se amuzau teribil. Nimeni nu intervenea.

— Sankuro! Unde eşti? Sankuro!

Okiku se lupta din răsputeri, dar cum Ganjo n-o slăbea deloc, s-a dezechilibrat şi a căzut. Bătrânul a profitat imediat de ocazie, a băgat mâna în chimonoul fetei şi a început să-i mângâie sânii. Faptul că-şi striga bărbatul l-a întărâtat şi mai tare.

— Sankuro! Ajutor!

— Tânjeşti după bărbat, Okiku? Şi eu sunt bărbat!

— Sankurooo!

— Ah! Ce dor mi-a fost de pielea asta catifelată!

Dacă Okiku ar fi fost prostituată, cei de la bordel ar fi scăpat de bătrânul orb înainte ca el să se apropie măcar de preţioasa marfă. Ghinionul ei a fost că toţi îl ştiau pe bătrânul costeliv. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi intervenit ca să-i despartă. Deşi mică de statură, Okiku era solidă, tânără şi puternică. Nimeni nu se îndoia că i-ar fi putut da bătrânului un brânci de s-ar fi dus cât colo… dacă ar fi ţinut neapărat. În după-amiaza toridă, spectacolul oferit de bătrânul orb care pipăia o muiere destrăbălată stârnea mare haz şi nimeni nu se-ndura să renunţe la distracţie.

Ganjo turbase de furie. O căutase disperat atâta amar de vreme şi acum, că o găsise, îşi bătea joc de el. Strângea tare, în braţe, trupul pe care-l iubise doar o dată, fără să-l mai poată uita. Însă Okiku avea bărbat. Mărturisise singură. Continua să-l strige în ajutor. Dacă-i dădea drumul fetei, nu mai punea mâna pe ea. Ştia foarte bine asta. Simţea că înnebuneşte şi a luat hotărârea pe loc. I-a pipăit gâtul cu mâna stângă şi, când a ajuns la baza lui, şi-a înfipt cu toată forţa unghia falsă din metal, prinsă la arătătorul de la mâna dreaptă. În ultimii doi ani nu mai avusese puterea să ciupească *jabisen*-ul. De aceea îşi lipise unghia din metal, pe care şi-o şlefuise singur… mai ascuţită şi mai puternică decât ghearele unei păsări de pradă.

Okiku a gemut înăbuşit, iar din gât i-a ţâşnit sângele. În clipa aceea, cei de faţă s-au speriat îngrozitor şi au sărit să-i despartă.

— Okiku! Okiku!

— Ganjo! La o parte! Nu-i de glumă! Fata moare…

— Vreau să moară în braţele mele!

Okiku s-a stins din viaţă. Lumea adunată a avut senzaţia că trăia un vis urât în plină zi. Slujitorii casei i-au dus trupul neînsufleţit în încăperea pe care o primise, apoi s-au întors, cu cârpe ude, să şteargă urmele crimei.

După câteva ore, zona arăta animată, de parcă nimic rău nu s-ar fi întâmplat. Cartierul plăcerilor din Edo nu era la fel de strict supravegheat ca cel din Kyōto, astfel că actele de violenţă se treceau deseori sub tăcere. Pe orăşeni îi interesau mai degrabă răzvrătirile şi scandalurile mari. Aşadar, puţini au plecat urechea la vestea morţii unei femei necunoscute.

A doua zi dimineaţă, cerşetorii şi amărâţii fără adăpost, aciuaţi de-a lungul râului Hira, au văzut cadavrul unui bătrân plutind pe râu în jos. Nimeni n-a făcut legătura între trupul neînsufleţit al lui Ganjo şi omorul din cartierul Yanagi.

Sankuro n-a fost foarte şocat aflând de moartea lui Okiku, iar când i s-a spus că fata-l strigase în ajutor de nenumărate ori, ca s-o salveze din mâinile lui Ganjo, nici măcar n-a clipit.

„Sunt iarăşi singur!” murmură el.

Era răcoare şi se făcuse noapte. Din 1585, mai fusese singur doar în primii trei ani după părăsirea trupei Kanze, până s-o cunoască pe Okuni din Izumo la Yuko Baian Ōmura. Soarta îl legase apoi de două femei: una nebună după dans şi alta posesivă. Îi mâncaseră douăzeci de ani din viaţă, cei mai frumoşi. Se cutremura la gândul că trecuse de patruzeci şi tot nu devenise cineva.

„Edo nu-mi aduce nicio bucurie, îşi zise, oftând din rărunchi. Abia am ajuns acum trei zile şi Okiku a fost ucisă. Presimt că nu m-aşteaptă nimic bun aici. Trupa Kanze, din care ar fi trebuit să fac şi eu parte, dă reprezentaţii la castel. Asta mă scoate din minţi”.

Uciderea lui Okiku de către o cunoştinţă din capitală dovedea cât de mică e lumea. Nu era de ignorat.

„O fi un semn de rău augur?” se întrebă el.

Sankuro se gândea ce şanse ar avea dacă ar întâlni pe cineva din Kanze care să-l recunoască şi să-şi amintească de el ca toboşar talentat… Dar, dacă ar râde?… Dacă l-ar trata cu dispreţ?… Cu siguranţă că n-ar suporta o astfel de umilinţă. De l-ar compătimi… ar fi şi mai cumplit.

„N-am ce căuta în Edo. Mi-e limpede ca lumina zilei".

Prezenţa lui Okuni în oraş l-a ajutat să se hotărască mai repede, întâlnirea cu ea l-ar fi supărat şi mai mult… dacă l-ar lua peste picior sau, şi mai grav, dacă l-ar privi cu milă. Chiar n-ar putea îndura aşa ceva!

S-a gândit să se întoarcă la Echigo. În ţinuturile cu ierni grele, oamenilor le place să cânte. Atâta vreme cât avea toba, nu se plângea… îşi putea câştiga existenţa. Nu-l deranja că s-a trezit singur. Ba dimpotrivă… scăpase de o grijă. Nu mai avea nostalgia aventurilor de tinereţe. Acum i se părea nimerit să-şi petreacă anii de maturitate în partea de nord a insulei Honshū. Cu puţin noroc, şi-ar găsi de lucru la seniorul de Echigo sau la seniorul Maeda din Kanazawa. Nu regreta deloc moartea violenta a lui Okiku. Rămăsese cu o povară mai puţin.

„N-am ce căuta în Edo", îşi tot zicea el ca să-şi ia avânt şi să-l părăsească degrabă.

Îl sâcâia grozav gândul că Okuni se găsea atât de aproape de el. Dacă o lua spre sud, spre Shinagawa, dădea nas în nas cu ea. Era tot ce-i mai lipsea. Trupa nu aflase pesemne de moartea lui Okiku şi a lui Ganjo. Dacă ar fi plecat iute din Edo, nimeni n-ar mai fi ştiut că trecuse şi el pe-acolo.

Okuni şi ai ei au dansat toată vara în Kobiki pentru spectatorii care doriseră s-o vadă pe femeia invitată la Castelul Edo. Însă faima ei a ţinut doar trei luni. Acum, abia dacă mai apărea vreun spectator, din când în când. Okuni era dezamăgită de nestatornicia celor din Edo. Cum să se plictisească atât de repede? Se gândeau foarte serios să se înapoieze la Kyōto. Nu se aleseră cu prea multă glorie după spectacolul dat la Castel. Îi întristau multe lucruri: nu aveau o scenă, dansau pe rogojini grosolane… Nagayasu Okubo le întorsese spatele… Densuke era mai

tot timpul bolnav…

— De când am ajuns în Edo, am avut parte numai de necazuri, zise una dintre fete şi toţi au încuviinţat.

— Ne-a fost aşa bine în drum spre Edo, când trăgeam pe la hanuri şi lumea se aduna în jurul nostru, îşi aminti Okuni cu melancolie.

— Mi-e dor de capitală. Nu trebuie să ne ducem neapărat în albia de la Shijo. E bine şi pe terenul de călărie de la Templul Kitano. Sunt tare curios să văd ce s-a mai ales de curtezanele *kabukiâ*n trei ani. Poate nici nu mai sunt la modă, spuse Densuke.

Cu cât se gândeau mai mult, cu atât erau mai hotărâţi să se-ntoarcă la Ky5 to.

Lui Densuke îi priiseră doctoriile chinezeşti din cutiuţa lui Nagayasu. Fuseseră cu-adevărat miraculoase. După patru-cinci zile îi scăzuse febra, nu mai scuipa sânge, nu mai tuşea. De fapt, zăcuse doar în luna ianuarie. Apoi s-a îngrijit, a mâncat ca să prindă putere şi după un timp şi-a revenit complet. Arăta chiar bine acum.

— Pilulele alea au fost o comoară! Câte-au mai rămas? o întrebă Okuni pe Omatsu.

— Trei.

— Trei?

— Da.

Timp de jumătate de an luase două pe zi. Era şi firesc să fie pe isprăvite. Okuni s-a înfuriat totuşi că Omatsu n-a întrebat-o pe ea. N-ar fi trebuit să mai păstreze nicio pilulă.

— Păi, mă gândeam că dacă mai are careva nevoie…

— Densuke, de ce vorbeşti prostii? Dacă tu nu m-ai fi ajutat atunci, n-aş mai fi cu voi în ziua de azi. Tu ai <sea mai mare nevoie de ele. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru alţii…

— Crezi că pot să uit că ţi-ai vândut lucrurile preţioase ca să mă salvezi? După ce că te-am lăsat fără ele, am mai luat şi toate doctoriile seniorului de Iwami. Dacă nu mă pun pe treabă curând, nici nu vă mai pot privi în ochi! Gata! îmi reiau *Firul tors* şi-l voi dansa pe drum.

— Bravo!

Văzându-l pe Densuke atât de bine dispus, Okuni s-a înveselit şi ea. Cei şaptesprezece membri ai trupei au început pregătirile.

Urmau să plece a doua zi, dimineaţa devreme. Doar Omatsu a rămas bosumflată. Ei nu i se părea deloc hazliu dialogul dintre Okuni şi Densuke. Nu înţelegea ce-i amuza atât de tare.

Citindu-i nepăsarea pe chip – acel chip pe care nu se desluşea niciodată nici bucurie, nici ură –, Okuni s-a simţit oarecum vinovată, cu toate că-şi spunea în sinea ei că nu făcuse nimic rău. La sosirea în Edo, când Densuke se îmbolnăvise, ea a stat şi l-a îngrijit timp de doi ani. Când a căzut bolnav a doua oară, i-a strecurat medicamentele şi apa din propria ei gură. N-a văzut nimic rău în asta… şi totuşi, ceva o apăsa pe suflet. N-o făcuse cu gânduri ascunse… voia să-l salveze pe Densuke. Atât.

„N-ai de ce să mă-nvinuieşti, Omatsu, îi venea să ţipe-n gura mare. Nu sunt îndrăgostită de soţul tău. Eu nu sunt nici Oan, nici Okiku. Fii liniştită! Densuke e ultimul bărbat de care m-aş îndrăgosti”.

În toiul nopţii a ieşit pe străzi să-şi potolească zbuciumul. Ajunsă în golf, s-a oprit, cu privirile aţintite la luminiţele din bărcile de pescuit.

„Sunt iarăşi singură. Sankuro m-a părăsit. Sanza a murit. Habar n-am pe unde umblă Sankuro, şi nici nu vreau să ştiu”.

Nu aflase că Okiku şi Ganjo pieriseră cu o zi în urmă… nici că Suekichi de la Fushimi şi Hideyasu, senior de Echizen, se stinseseră din viaţă, unul după altul, în primăvara aceea.

Valurile mării clipoceau în zare, iar briza purta cu ea începutul toamnei.

„Sunt singură de-atâta amar de vreme!…”

Şi-a dat seama că de la plecarea din Izumo fusese mai mult singură. Viaţa ei însemnase doar dans. Sankuro şi Sanza fuseseră doar nişte umbre călătoare şi trecătoare în drumul ei. Densuke, la fel.

Privind în zare, nu mai deosebea stelele de luminiţele bărcilor. Lacrimile îi inundaseră obrajii.

„Densuke este al lui Omatsu, îşi spuse ea. Am ştiut dintotdeauna lucrul ăsta. De ce naiba m-am apucat de bocit acum? Nu din cauza lui Densuke am rămas singură… aşa am fost mereu”.

N-a încercat să-şi şteargă lacrimile. S-a ridicat, tăcută.

O fermeca întinderea cerului nesfârşit. Stelele sclipeau magic, iar luminiţele bărcilor nu se lăsau nici ele mai prejos.

— Okuni!

Vocea lui Densuke s-a auzit din spate.

— De ce-ai ieşit din casă în toiul nopţii? îl întrebă Okuni, fără să se-ntoarcă.

Pe Densuke l-a surprins tonul ei aspru.

— De ce umbli aiurea? M-am speriat…

— N-ai de ce să fii îngrijorat din pricina mea. Hai, nu mai sta în vântul ăsta rece! Nu-ţi face bine. Întoarce-te la Omatsu!

Întunericul păru apăsător câteva clipe.

— Să mă-ntorc la Omatsu? întrebă el cu o voce gâtuită.

— O fi neliniştită, zise Okuni pe un ton mai blând. Vântul rece nu-i pentru tine. Hai, du-te acasă! Mâine pornim într-o călătorie lungă.

— Şi tu pleci, Okuni. Hai, vino şi odihneşte-te!

— Eu vreau să dansez.

— Ceea?

— Vreau să dansez sub cerul înstelat. Lasă-mă!… Vreau să rămân singură.

Densuke s-a îndepărtat în tăcere. Nisipul de pe ţărm scârţâia sub paşii lui.

Lasă-un locşor în inimioara ta Pentru dragostea mea. Doar lacrimile pot spune, Ce se-ntâmplă cu mine.

*

Okuni a întins braţele şi a început să danseze cu pasiune. Stelele deasupra, nisipul sub tălpi… A cuprins-o

dorul de albia râului Hii. Şi-a amintit cum sărea din piatră-n piatră când scotea apă. Acum, cu faţa spre mare, plutea pe aripile dansului. Ţărmul se transformase într-o scenă de vis, neîngrădită, nesfârşită… Martori tăcuţi şi spectatori deopotrivă, luminiţele bărcilor din larg şi stelele sclipitoare parcă-i îngânau cântecul. Picioarele ei atingeau uşor, ca un alint, nisipul. Dansul o îmbătase din nou cu vraja lui. Cerul care se învârtea cu paşii ei părea mai întins decât îl văzuse din incinta Castelului Edo. Întunericul nopţii ştergea ca un burete hotarul dintre cer şi pământ, iar Okuni simţea că se pierde în nemărginirea timpului.

34

Chiar înainte să isprăvească de înălţat donjonul Castelului Edo, shogūnul a şi comandat construirea castelului de la Sunpu[94], pe malul Pacificului, de unde se deschidea o splendidă privelişte a muntelui Fuji. S-a mutat acolo în luna iulie. La sosirea toamnei, Okuni trecuse deja de Totsuka şi Odawara, ajungând în apropierea Castelului Sunpu tocmai când Ieyasu pornea spre Edo, însoţit de mulţi vasali. Alaiul nu avea nimic deosebit. Nici măcar veşmintele. Procesiunea lui nu se putea compara cu cele ale lui Hideyoshi sau ale împăratului. În vremurile în care samuraii ardeau de dorinţa de a-şi etala blazonul familiei, shogūnul nu se sinchisea de asta. Toată lumea cunoştea blazonul clanului Tokugawa, reprezentat de trei flori de nalbă. Mărunt, abia se distingea pe îmbrăcăminte şi pe obiectele personale. Singurul lucru impunător în alaiul său erau cei cam o sută de cai de samar, semn clar că duceau la Edo ceva de mare însemnătate.

La capătul călătoriei, slujitorii au răspândit, mândri, vestea că păziseră treizeci de mii de foiţe de aur şi aproape cincizeci de mii de kilograme de argint, pe care *kubo* le primise în dar şi care aveau să rămână ascunse în castel.

— Treizeci de mii de plăcuţe de aur duse cu un alai atât de modest? se miră Kanji.

Localnicii din Sunpu se mândreau că Ieyasu îşi

94 Cunoscut mai degrabă sub numele de Suruga, aflat în centrul actualei prefecturi Shizuoka.

petrecuse mare parte din copilărie aici. Hangiul simţea nevoia să se mai fălească.

— În primăvara asta, Măria Sa a mutat aici tot aurul de la Castelul Fushimi… cu vreo cinci sute de cai de samar. Doar o părticică din comoara aia a plecat spre Edo azi.

— Aur şi argint de la Fushimi?

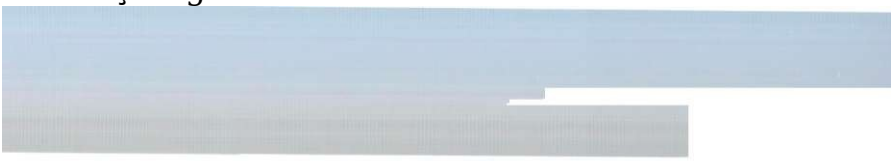

— Îhî. Au mutat aici toate lucrurile de preţ de la Fushimi. Am auzit c-au avut cinci sute cincizeci de cai, fiecare purtând în spate şase sute de plăcuţe. Parcă am şi-acum emoţii când mă gândesc la clipele alea. Doamne, câtă splendoare! Ştii cine a trebuit să le aducă? Tocmai vasalii lui Hideyori, semn că noul stăpân e mai presus decât fostul suveran.

Ţăranii şi negustorii locului, oameni simpli, n-aveau îngâmfarea celor din capitală. Hangiul părea că se laudă, dar spunea adevărul gol-goluţ. Ieyasu le ceruse vasalilor lui Hideyori din cinci provincii să-i pună oameni şi cai la dispoziţie. Au cârtit o vreme, dar n-au avut încotro şi s-au supus ordinelor. O sută cincizeci de cai în aprilie şi cinci sute cincizeci în mai au cărat toată comoara de la Fushimi în castelul încă neterminat de la Sunpu.

— Comoara de la Fushimi? întrebă Okuni, căutând privirea lui Kanji.

Şi-a dat seama îndată că astfel avusese loc transferul puterii. După ce hangiul a ieşit, rosti, fără să se adreseze cuiva anume:

— Aşadar, Ōsaka se mută la Edo, iar Kyōto la Sunpu.

— Cam aşa ceva… iar malul râului Abe va deveni cartierul felinarelor roşii, zise Kanji mai în glumă, mai în serios.

Până să ajungă Ieyasu la cârma ţării, Sunpu fusese un orăşel neînsemnat şi lipsit de interes. Dar în ultimii

câţiva ani, numeroase curtezane din Ōsaka şi Kyōto începuseră să se adune acolo pentru a satisface nevoile negustorilor, meşteşugarilor şi muncitorilor care veneau cu treburi în oraş.

— Yanagi! Cartierul Yanagi a apărut şi la Edo, şi la Sunpu! O să rămână Kyōto fără curtezane. Parcă se stinge tot mai tare focul ce aprinsese capitala… zise Kanji, clătinând din cap.

— Ia stai aşa! Ky5 to e capitală de multă vreme. N-are ce să se schimbe. Împăratul nu pleacă. Focul arde mai departe! interveni Densuke.

Okuni părea de acord cu el.

— Aurul şi argintul din Castelul Fushimi îi aparţinuseră lui Hideyoshi, nu-i aşa? Ce importanţă are dacă Ieyasu îl trimite în altă parte? Locuitorii capitalei n-au nicio treabă cu avuţiile suveranilor, zise ea simplu.

— Chiar dacă o să mute capitala la Sunpu… mai durează. Nu se întâmplă peste noapte. Eu, unul, totuşi nu prea cred. E un locşor prea retras, spuse Densuke vesel.

— Între timp o să mai apară un suveran cine ştie unde… şi va dărâma Castelul Sunpu şi Castelul Edo… şi o s-o ia de la capăt, glumi Okuni.

Nu era însă de glumă. Au înţeles îndată că oamenii locului îl sprijineau trup şi suflet pe Ieyasu şi nu le-ar fi căzut bine să audă pe nimeni făcând haz pe seama lui. Doar fusese seniorul micului ţinut şi acum iată ce ajunsese! Cel care până de curând guvernase doar regiunea Kantō devenise shogūn şi conducea cu mână de fier cele şaizeci şi şase de provincii din întreaga ţară. Localnicii se făleau cu el, mai ales că aveau mare folos de pe urma măsurilor luate de acesta privind taxele şi controlul inundaţiilor.

— Okuni, nu-i băga pe toţi într-o oală! Fostul suveran şi actualul shogūn se deosebesc ca de la cer la pământ. Hideyoshi a trăit în lux, a risipit aur şi bani fără pic de chibzuinţă, a tot ridicat castele în dreapta şi-n stânga şi s-a prăpădit. Ieyasu duce o viaţă simplă. Nu e nesăbuit. A pus capăt şi luptelor dintre clanuri. E sobru şi îşi vede de

treaba lui, sublinie Densuke, zicându-şi că era mai bine ca membrii trupei să lase impresia că-l simpatizau atâta vreme cât stăteau acolo.

— După părerea mea nu se deosebesc deloc. Şi unul, şi altul s-au dat în vânt după aur şi castele, iar dacă samuraii sunt mai paşnici sau nu… pentru noi nu prea are importanţă.

— Dac-o luăm aşa, ai dreptate, Okuni.

— Mie nu-mi plac oamenii care-şi înalţă castele şi cei care se laudă cu shogūnul ori de câte ori deschid gura. Mi-e greaţă!

Ce încercase Densuke să facă şi ce ieşise!

Sobrietatea şi simplitatea lui Ieyasu nu stăvileau cu nimic avântul celor puşi pe înavuţire. Tot mai mulţi oameni din ţară veneau aici ca să facă avere. După Edo, Sunpu era cel mai animat oraş. Bărbaţii voiau să petreacă şi aveau nevoie de prostituate. Ele au strâns în jurul lor muzicanţi şi cântăreţi, spectacolele ajungând să se numească, fără deosebire, „Kabuki”. Bandiere pe care stătea scris „cea mai grozavă din ţară” fluturau în tot cartierul curtezanelor din apropierea râului Abe. Bărbaţii umblau din lăcaş în lăcaş încă din zori şi, chiar dacă se îmbătau şi se prăbuşeau beţi morţi, continuau să cânte, împleticindu-şi limba în cuvântul *kabuki.*

Okuni se încruntă. Nu-i plăcea Sunpu. *Jabisen*-ul răsuna peste tot. Era un oraş gălăgios. O sâcâiau până şi porumbeii adunaţi în jurul castelului.

„Dacă un suveran nu-şi poate ţine în frâu propriul oraş, cum poate stăpâni o ţară?” se întrebă ea.

— Densuke, nu facem noi mulţi purici pe-aici. Nu-i de noi. Târfele se uită chiorâş la noi şi beţivii ne tratează ca pe nişte prostituate. N-am de gând să mai dansez în Sunpu.

Toţi din trupă simţiseră asta pe pielea lor… încă din seara în care-şi înălţaseră lăcaşul. Mai mulţi bărbaţi le ceruseră fetelor să se culce cu ei. Kanji şi Mame au fost de-a dreptul uluiţi când Okane şi Onei le-au spus că nu scăpaseră nici ele de propunerea ruşinoasă. Dispăruse

orice disciplină şi strop de bun-simţ în jur. Desfrâul era în plină floare. Nimeni nu deosebea dansatoarele adevărate de liota de prostituate.

Sosise timpul ca Ieyasu Tokugawa să facă ordine. În luna iunie 1608, a interzis prostituţia de stradă şi a alungat curtezanele din Sunpu. A hotărât ca în zona din apropierea râului Abe să se înfiinţeze un cartier legal al plăcerilor, care să respecte reguli stricte – după care avea să se conducă şi renumitul cartier al felinarelor roşii, Yoshiwara, din Edo. La vremea aceea, Okuni şi ai ei părăsiseră de mult Sunpu.

Din cauza sănătăţii precare a lui Densuke, trupa a călătorit la pas uşor pe partea de sud-vest a rutei Tokaid5. După iernile friguroase din Ky5 to şi viscolele năprasnice din Edo, se bucurau acum de blândeţea climei de pe coasta Pacificului. Provinciile Totomi şi Mikawa erau o adevărată desfătare. Când aveau chef, dansau prin oraşele în care poposeau, rămânând în acelaşi loc chiar şi câteva zile. La hanul Mariko, bunăoară, au simţit atâta linişte şi pace, încât nu le mai venea să plece. Din păcate însă, la Goyu şi Chiriu s-au întâlnit cu trupe de curtezane care dansau Kabuki care se îndreptau spre Edo, arborând cu mândrie bandierele. Nu le venea să creadă auzindu-le cum se făleau cu spectacolele lor de la Shijo, din capitală, arătându-le totodată un dispreţ făţiş. Aşa că trupa lui Okuni, în care se zămislise teatrul Kabuki, a ajuns, în doi-trei ani, să fie privită ca o adunătură de ţărănoi.

— Păi, nu-s prostituate dac-au dansat în Shijo?

— Nu vezi că nimeni nu deosebeşte dansatoarele adevărate de prostituate?

— Densuke, dacă târfele se strâng în Shijo, hai să mergem pe terenul Ukon de la Templul Kitano şi să-l facem vestit.

Amintiri vechi o legau pe Okuni de Ukon. După moartea neaşteptată a lui Sanza, lăsase Shijo pentru terenul de călărie, unde jucase rolul iubitului pierdut. Dansase ca o smintită şi acolo, bucurându-se de un succes fără seamăn. Urmaşe invitaţia lui Nagayasu Okubo, fuga

lui Sankuro şi Okiku din albia de la Shijo, după vânzarea teatrului, plecarea lor de la Kitano spre Edo. Okuni era hotărâtă să-şi reia reprezentaţiile acolo în cazul în care templul zeului Tenman îşi mai păstra aceeaşi faimă. Curajul de-a lua totul de la capăt n-o părăsise.

Având nevoie de bani de drum, se mai opreau pe ici-colo ca să dea spectacole. La Chiriu le-a mers neaşteptat de bine. Şi-au încropit un lăcaş provizoriu şi eforturile le-au fost răsplătite de localnici, care i-au preţuit cum se cuvine, fără a mai pune la socoteală că aici se ţinea în fiecare primăvară târgul de cai şi venise lume şi din alte ţinuturi. Trupa lui Okuni nu mai pridideа. În zilele senine, fără valuri, se urcau în bărci şi-i distrau şi pe călătorii care făceau drumul dus-întors, în mod obişnuit. Cântau şi dansau cu tot sufletul.

Ne petrecem noaptea, Cu-amintiri voios răsunând în inimile noastre. În larg ne-nsenină̆m chiar de-i ceaţă deasă. Tânjim după tot Ce-a fost frumos, Călătorind spre Omi.

În barcă se aflau vreo treizeci de călători, cu toţii dornici să răsplătească elanul trupei cu ropote de aplauze. Okuni n-avea cum să nu se dezlănţuie.

— Chiar că-i *sueyoshi-bune*! strigă o voce veselă.

— Ce-nseamnă? întrebă Okuni, cu o strângere de inimă.

— Un vas care circulă pe ocean, între Japonia şi Filipine, şi se bucură de prezenţa unor trupe Kabuki, care cântă şi dansează, chiar şi la *jabisen,* cu permisiunea sh5 gunului. Profitul e enorm.

— A fost iniţiat de Kanbei Suekichi?

— Nu, Suekichi s-a stins din viaţă acum un an. Proprietarul bărcilor e fiul lui, Magozaemon. Kanbei se pare că nu agrea Kabuki, dar tânărul, da. Câştigurile noastre din partea ramurii de apus a familiei Suekichi, rezultate din astfel de deplasări, sunt uriaşe. De fapt, de la vasele pentru distracţii şi petrecerea timpului liber.

Negustorii, încântaţi de prezenţa lui Okuni, au răsplătit-o. Aflând de moartea lui Kanbei, Okuni a uitat să

mai protesteze şi să le explice marea deosebire dintre spectacolele ei şi cele ale curtezanelor. O năpădise tristeţea. La apropierea vasului de Kuwana, localitate de pe malul apusean al golfului I se şi-a mai desfătat spectatorii cu un cântec şi un dans îndrăgite de Kanbei, ca să-şi mai ostoiască amărăciunea iscată de vestea cea rea şi totodată să le răsplătească generozitatea.

La nici patruzeci de kilometri de Edo, Ieyasu nu se mai bucura de aceeaşi popularitate. După ce-au trecut de strâmtoarea Suzuka, Okuni şi ceilalţi au poposit la un han unde au avut parte doar de bârfe despre conducător. Lumea îl acuza că dusese de la Fushimi la Sunpu nu numai aur şi argint, ci şi obiectele din castel: veşminte, mobilă, porţelanuri… ba chiar şi rogojinile de pe jos. Ce om! Sărac cu duhul şi zgârcit! Nu le-a îngăduit oamenilor din Mikawa nici măcar să arunce gunoaiele. Ieyasu s-a dovedit un ticălos fără seamăn chiar şi atunci când le-a cerut vasalilor lui Hideyori din cele cinci provincii ale ţinutului Kinai să-i dea oameni şi cai. N-avea caracter frumos, nici pe departe!

— Densuke, toată lumea pare nemulţumită. Marele shogūn n-are cum să se bucure de simpatie în Kyōto şi Ōsaka, zise Okuni, mijind ochii.

Nici Hideyoshi, nici Ieyasu înaintea retragerii de la cârma ţării, nici actualul Mare Shogūn – cum îi plăcea să i se spună – n-au avut trecere în capitală. Nimic atrăgător în Edo şi Sunpu!

— Densuke, vreau să dansez în capitală! Să dansez până nu mai pot!

Cu cât se apropiau de Ky5 to, cu atât Okuni se simţea mai fericită şi ardea de nerăbdare să danseze pe terenul Ukon. La Templul Kitano-Tenmangu tocmai avusese loc ceremonia de strămutare a zeului protector la sălaşul permanent, odată ce se încheiaseră lucrările de restaurare. Se spunea că toate cheltuielile le-a susţinut moştenitorul fostului suveran, Hideyori, care acum îşi avea reşedinţa la Castelul Ōsaka. De asemenea, se zvonea că familiei Toyotomi, în declin, nu-i mai rămăsese decât să se ocupe de zei şintoişti şi budişti. Într-adevăr, Hideyori şi

mama lui construiau temple după temple şi făceau donaţii uriaşe celor deja existente. Ieyasu profita de slăbiciunea acestuia, recomandând familiei lui să contribuie pe toate căile la prosperitatea templelor. Spera astfel că îi va submina averea, împiedicându-l să devină un duşman de temut. Asta nu însemna, cunoscându-i-se zgârcenia, că ar fi fost în stare el însuşi de gesturi generoase, cu toată averea fabuloasă transportată de la Fushimi la Sunpu. Dimpotrivă. Era supărat că nu profitase din plin şi de cele de la Ōsaka.

După ritualul de strămutare a zeului Tenjin, au început distracţiile, care nu s-au limitat doar la zona templelor, ci s-au întins până-n centrul capitalei. Între timp, trupa lui Okuni se îndrepta spre terenul Ukon de la Kitano.

Atmosfera era însufleţită, aşa cum se aşteptaseră. Lumea se grăbea spre terenul de călărie. Okuni, Densuke, Kanji, Mame şi ceilalţi fremătau de fericire că se aflau din nou în locul atât de îndrăgit. De data asta sperau ca zeul Tenjin să le fie protector de nădejde. Venise primăvara. Ukon era împrejmuit de pruni care înfloriseră. Mult mai multe flori decât la Tenmangu din Ōsaka. De toate mărimile şi culorile. Unele păreau că atunci se trezesc la viaţă, oferind privirii un spectacol feeric.

— Kyōto! Am ajuns în Ky5 to!

Kanji a dat tonul. Nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie.

— Kyōto! Kitano! Ukon! strigau unii către alţii.

Okuni ameţise deja de la mirosul florilor de prun şi privea fascinată trecătorii. Primăvară. Ky5 to. În curând o să se deschidă toate florile.

„Mare prostie am făcut că am plecat de-aici!”

Şi-a amintit de ziua când a părăsit Izumo… a ajuns la Tenmangu din Ōsaka, exact de sărbătoarea florilor de prun… s-a prins în vârtejul ritualului Usokae… s-a îmbătat de freamătul mulţimii… de parfumul florilor… a dansat ca o smintită.

„Ce bine că am să dansez iarăşi! Şi aici există cer şi

pământ. Kyōto e scena ideală! E minunat! Cu flori şi oameni lângă mine, dansez oricât!”

A privit în jur. Numai flori de prun. Unele albe, cu petale duble, altele roz… chiar şi flori roşii – o raritate. Erau crengi atât de încărcate, încât atârnau istovite parcă de povara florilor… Petalele păreau să tremure de plăcere, înfiorate de atingerea brizei şi de admiraţia din privirile trecătorilor.

S-au împrăştiat care încotro în căutarea unui loc pentru teatru. Când s-au adunat iar, Mame i-a anunţat, roşu la faţă:

— Tocmai am văzut o trupă numită Okuni Kabuki.

— Ceea?

— Au trei bandiere: „Cea mai grozavă din ţară”, „Curtezane Kabuki” şi „Izumo”.

— Unde?

— În centrul terenului de călărie.

— Iar ne ciocnim de un teatru al prostituatelor, nu-i aşa?

— Da, Okuni.

În albia de la Shijo erau la modă teatrele curtezanelor *kabuki,* o mare atracţie pentru amatorii de distracţie. Pentru început, doar unul se mutase la Kitano. Tinerii din Izumo clocoteau de furie că o trupă de târfe a îndrăznit să ia nu doar numele lui Okuni, profitând de reputaţia ei, ci şi pe cel al ţinutului ei de baştină.

Okuni bătu din palme şi se veseli:

— Nu-i nimic. O să ne aşezăm şi noi lângă ei.

Cu patru ani în urmă, Okuni se bucurase de mare succes pe terenul Ukon. Cum Kyōto nu se schimba de la o zi la alta ca Edo, ea spera că lumea îşi va aminti de adevărata Okuni. Ţinuse mult să se întoarcă în capitală şi nu avea de gând să se dea bătută. Nădăjduia din tot sufletul că spectatorii se vor dumiri curând care trupă era doar o biată imitaţie.

Pe locuitorii capitalei nu-i deranja că două trupe îşi făceau aceeaşi reclamă: „Cea mai grozavă”. Parcă nici nu băgaseră de seamă. În albia de la Shijo, unde curtezanele

kabuki aveau mare căutare, se vedeau astfel de bandiere la tot pasul.

În ziua când trupa lui Okuni şi-a reînceput spectacolele pe terenul Ukon, Kyuz5 a şi aflat de la unul din slujitorii săi.

— Cum? Okuni Kabuki chiar sub nasul nostru?

Tinere de Calitate, sub conducerea pricepută a lui Kyuzo, ajunsese una dintre cele mai prospere case de prostituţie din cartierul Rokujo. Teatrul lui din albia de la Shijo era şi el cel mai bun. Izbutise să găsească cele mai frumoase tinere curtezane pe care le-a aşezat pe scenă, aducându-i venituri uriaşe. Afacerile îi mergeau atât de bine, încât a putut să cumpere noi terenuri şi să se extindă de câteva ori. De parcă nu i-ar fi fost de-ajuns, şi-a mai deschis un teatru pe terenul de la Kitano când a aflat că Hideyori reconstruia templul. Socotise că în următorii câţiva ani, Kitano avea să fie cel mai însufleţit loc din Kyōto. Îndrăznise Okuni să vină la Ukon ca să-i facă lui concurenţă? Mai apăruseră prin capitală şi alte trupe care spuneau că sunt „cele mai grozave”, dar acum avea presimţirea că era chiar Okuni, mai ales că auzise că ea ar fi dansat la Castelul Edo cu un an înainte.

— Buuun! îi zise el servitorului, încruntându-se. Ia jumătate din trupa din albie, toboşari şi flautişti şi trimite-i la Kitano. Neapărat şi câteva *jabisen-uri.* Spune-le să cânte atât de tare, încât nimeni să nu fie tentat să vadă alt spectacol.

— Stăpâne, nu vă faceţi griji. Nu-s decât vreo cincisprezece membri. Noi avem de două ori mai multe dansatoare la Kitano.

— Nu le permit să-şi fluture bandierele lângă teatrul meu! Să fie clar! Dau cu ei de pământ de nu se văd! Tinere de Calitate au toate drepturile în albia de la Shijo, dar nu şi la Kitano. Acolo oricine e liber să facă ce doreşte. Parcă noua trupă caută gâlceavă. Le arăt eu lor! mai ia cu tine zece *jabisen-uri* şi du-le la Kitano!

— Stăpâne, trupa aia n-are nici măcar un singur *jabbisen.* Au doar tobe şi flaute. Nu cred că e cazul să vă

agitaţi aatâta.

— Cârteşti? Nu vrei să faci cum zic eu?

— Ba da. Am înţeles. Imediat!

Proprietarul Casei Tinere de Calitate se retrăsese, 1 lăsându-l pe Kyuzo în locul lui. Lumea îi zicea „stăpâne” şi-l r. Respectau ca pe unul dintre fruntaşii cartierului. Se îngrăşase. Pe area să se simtă perfect în chimonoul sobru de mătase. Arăta a \ negustor bogat cu burta lui mare, sprâncenele groase, privirikle aspre şi faţa zbârcită.

— Negru! Haide!

Câinele îmbătrânise şi se îngrăşase, aidoma lui. Abbia se mai târa. Ca să se dea bine pe lângă stăpân, fetele îl hrănis seră peste măsură. Negru a ridicat ochii, dar nu s-a mişcat. Surzzise şi nici nu mai vedea. Chiar de-i trecea o pisică pe sub nas, nuu tresărea. Îi era lene să şi latre.

Văzând că nu vine oricât îl strigă, Kyuzo s-a dus 1 la el şi l-a luat în braţe. Negru a şi adormit. La un moment dafit l-a lăsat jos, dar câinele nu s-a trezit, aşa că a trebuit să-l ţină toot drumul în braţe.

— Negru! Am auzit că Okuni s-a întors de la Eddo. Nu-mi vine să cred c-a dansat la Castel, dar aşa se zvoneşte. E1 la Kitano. Hai să vedem cu ochii noştri!

Peste iarnă, cele opt clădiri ale Templului Kitanoo fuseseră refăcute ca ofrandă adusă zeului Tenjin. Hideyori şi i mama lui donaseră sume considerabile. Hideyori se cam spperiase de intenţiile vădite ale lui Ieyasu de a se descotorosi de 6 el şi spera că zeul îl va proteja. Shogūnul îl sfătuise făţiş să se ddedice activităţilor religioase. Templul reconstruit arăta ca un casistel. Stâlpii din lemn de chiparos, zidurile pavilionului de rugăiăciune, ale celui închinat dansurilor sacre, sanctuarul interior şi celelalte contrastau izbitor cu acoperişurile de şindrilă. S-a ricidicat şi un zid înalt ce separa terenul de călărie de templul pnropriu-zis. Cu ceva vreme în urmă, curtenii îşi lăsau caii priponhiţi în timp ce vizitau Palatul Imperial din apropiere. Câteva sesecole mai târziu, palatul a fost mutat spre sud, însă terenul dde călărie a rămas pe loc. Aici venea puhoi

de lume din capitală, mai ales la bine-cunoscuta sărbătoare populară dedicată lunii Tsukinami-sai. Tot aici şi-a ţinut Hideyoshi cunoscuta ceremonie a ceaiului în toamna anului 1587, cu o mie de oaspeţi – eveniment neobişnuit despre care încă se mai vorbeşte. Şi, ca ironie a sorţii, tocmai când înfloriseră prunii, Hideyori, fiul său, a fost nevoit să rămână la Castelul Ōsaka, ţintuit la pat de variolă. A trimis, în schimb, un mesager care să se roage pentru sănătatea lui.

Terenul Ukon forfotea de credincioşi, pelerini şi călători din întreaga ţară, de dimineaţă până seara. De fapt, veneau să-şi aducă omagiile zeului îndrăgit. Era şi firesc să se adune şi trupe din toată ţara. Sunetele delicate ale muzicii însoţeau dansurile sacre, însă pe lângă ele răsunau cântece de tot felul. Alături de lăcaşurile improvizate, aici se afla şi teatrul lui Okuni. Chiar dacă nu se compara cu al curtezanelor *kabuki,* după atâta amar de vreme îşi aveau iarăşi cuibul lor.

Lumea-i plină de invidie, Dar inima trebuie să rămână curată când delicatele flori. Se deschid.

Okuni cânta cu voie bună. Kanji bătea clopotul, iar Mame, toba. Melodiile lor umpleau aerul primăvăratic de la Kitano. În clipele acelea, nevrând să se lase mai prejos, curtezanele *kabuki* din teatrul de vizavi s-au pornit să cânte la *jabisen* cele mai cunoscute melodii. Concertul neaşteptat i-a luat prin surprindere pe cei adunaţi pe terenul de călărie.

— Ia uitaţi, două teatre cu acelaşi nume, „Okuni Kabuki”.

— Pe mine nici nu mă mai miră când văd două-trei bandiere anunţând-o pe cea mai grozavă din ţară. Interesant! Eu ştiam că numai una poate fi „cea mai grozavă”.

— Hai să ne dumirim despre ce-i vorba.

Privind cu atenţie bandierele, şi-au dat îndată seama că una din trupe era acolo de mai multă vreme, pe când cealaltă abia se aşezase.

— S-o vedem mai întâi pe cea din teatrul mic.

Kyuzo a lăsat jos câinele în faţa teatrului lui Okuni, unde observase, iritat, că toată lumea cumpăra bilete. Nemaiputând suporta umilinţa, şi-a luat oamenii la rost.

— Ce naiba faceţi? Cântaţi mai cu forţă! Flautul nu se aude… Hai, bate toba aia mai cu suflet!

Însă tot degeaba, fiindcă lumea se îmbulzea mai departe la spectacolul trupei lui Okuni. Până la urmă, vocea lui Okuni i-a răsunat în urechi. A dat să intre în teatrul ei, dar n-a mai găsit câinele.

— Negru! Unde eşti? Unde naiba te-ai dus?

Kyuzo s-a înroşit de furie şi s-a repezit la paznic.

— Nu ştiu, nu l-am zărit.

— Cum nu ştii? L-am crescut de mic. E bătrân şi abia umblă. L-a luat şi l-a dus careva cine ştie pe unde.

Ura pe care i-o purta lui Okuni se revărsa acum asupra pazniculuі. Răcnea la el, scuturându-l în acelaşi timp de guler.

— Stăpâne… adevărul e…

— Ce anume?

— Este vizavi.

Crezând că i-l ademenise cineva de-acolo, Kyuzo a dat buzna şi a început să ţipe ca un apucat:

— Ticăloşilor! Aveţi nevoie de un câine ca să vă atrageţi clienţii?

— Câine?

Tânărul din Izumo, care încasa banii, încerca să-l liniştească pe bărbatul furios, cerându-şi scuze că n-a observat niciun câine şi promiţându-i că se duce să-l caute. Kyuzo a scos însă nişte bani, i-a azvârlit şi i-a strigat să păstreze restul pentru câine. Şi-a amintit imediat că plătise şi pentru el cu ani în urmă, în albia de la Shijo.

Teatrul era aproape plin. Negru, simţindu-şi stăpânul prin preajmă, s-a apropiat de el, abia târându-se. Kyuzo l-a luat în braţe şi s-a aşezat, potolit. Pe scenă se aflau cinci femei. Omatsu dansa împreună cu patru tinere din Izumo. În trupa lui Okuni, „tânără” însemna douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani. Kyuzo a strâmbat din nas dispreţuitor. Bărbaţii voiau fete cu-adevărat tinere. Ca

prostituate, cele din trupa lui Okuni n-aveau absolut nicio valoare. După ce-au ieşit de pe scenă, s-au ivit alte patru femei, cu Okane în frunte. Aceasta avea treizeci şi trei de ani. Kyfizo le cunoştea pe toate. Veniseră împreună cu Okuni. I se părea de necrezut cum fetele plecate din Izumo deveniseră femei în toată firea. Dansau deja de douăzeci de ani. Okane, cea mai drăguţă după Okuni şi Okaga, mai păstra ceva din graţia copilăriei, pentru că rămăsese zveltă. Cu toate astea, gâtul i se mai îngroşase, umerii se mai lăsaseră, riduri fine îi tiviseră ochii. N-avea cum să-şi ascundă vârsta. Kyuzo abia se stăpânea să nu râdă-n gura mare.

Şi atunci au răsunat din teatrul de vizavi mai multe instrumente. Peste toate, *jabisen*-ul. Nici nu se mai auzeau flautul şi clopotele de pe scena lui Okuni. Inima lui Kyuzo se umplu de bucurie. Îl strânse pe Negru în braţe, fericit. În următoarea clipă însă, împietri de uimire.

Okuni şi-a făcut apariţia… Toată lumea amuţise, nu numai el. Nimeni nu se aşteptase să vadă o femeie atât de fermecătoare. Părul negru şi lung i se revărsa pe spate. Cârlionţii din faţă, pieptănaţi cu cărare la mijloc, se unduiau prinşi după urechi cu un şnur din mătase roşie. În vârful capului, o boneţică din pânză albă încreţită.

Oamenii murmurau cuceriţi cu totul. Okuni se costumase în vânzătoare de prăjiturele din iarbă de mare. Fetele de la prăvălii purtau o asemenea boneţică încă din perioada Muromachi. În rest, veşmintele fuseseră anume gândite pentru spectacol: chimonoul exterior era lung ca al tinerelor de viţă nobilă. Sub el se zăreau poalele indigo ale altuia, măturând scena. Brâul de la mijloc, cu tiv roşu, semăna cu brâiele purtate de obicei de bărbaţi.

Când iubim Ne dăruim dragostea Celui drag. De nu-i cine trebuie, Mai bine nu! De iubeşti pe cineva, Nu uita de tine.

În clipa aceea, a intrat Densuke. Avea straie de olar şi căra în spate un coş ce se bălăngănea pe un par. Spectatorii au înţeles că juca rolul unui olar de la Fushimi. În cei patru ani în care lipsiseră din capitală, arta lor

înflorise diferit. Dansul de-acum spunea povestea vânzătoarei îndrăgostite de olarul amorezat la rândul lui.

Lumea, vrăjită, aplauda cu înflăcărare. Noua piesă Kabuki aducea pe scenă o poveste de dragoste simplă şi impresionantă, care respingea erotismul spectacolelor curtezanelor.

Apoi, au apărut şi celelalte fete, care dansaseră înainte, de data asta în costume sugerând diverse meserii: vânzătoare de legume, doică, florăreasă, negustoriţă de peşte. Yata căra şi el în spate mai multe coşuri mici, care atârnau de un băţ lung de bambus. Toţi membrii trupei dansau în jurul lui Okuni. Băteau ritmul vioi în duşumeaua de scânduri. Muzica de la Tinere de Calitate îi acompania. Dându-şi seama că nu au cum s-o acopere, Kanji, Mame şi ceilalţi muzicanţi au hotărât să ţină ritmul cu melodiile lor. Cu cât răsunau mai puternic instrumentele de la teatrul de vizavi, cu atât atmosfera din lăcaşul lui Okuni se înfierbânta. Actorii şi spectatorii împărtăşeau bucuria colectivă a dansului.

Kyuz5 s-a ridicat furios. Nu le mai suporta entuziasmul. Negru, care-i căzuse din braţe, l-a urmat, împleticindu-se. Nu mai avea nici puterea să latre. Kyuzo, măcinat de ură, i-a spus printre dinţi băiatului de la intrare:

— Îi vine rândul lui Okuni din Izumo… O s-o distrug!

Tânărul, extaziat de reprezentaţie şi de reacţia spectatorilor, n-a dat atenţie cuvintelor, ba dimpotrivă, i-a mulţumit pentru participare. Kyuzo a scuipat cu dispreţ, da’ tot nu s-a potolit. Muzicanţii de la Tinere de Calitate continuau să cânte cu elan, acordurile lor îmbinându-se armonios cu flautul şi clopotul lui Okuni. Cele două lăcaşuri lăsau impresia unui concert în comun.

— Negru! Hai acasă!

Kyuzo a ridicat în braţe câinele dolofan. N-a aruncat o privire măcar teatrului său, însă nici în albia de la Shijo n-avea chef să meargă. A luat-o direct spre casă. Nu putea uita trupul plinuţ al lui Okuni şi vocea ei răsunătoare. Nici paşii sprinteni ai lui Densuke. Cel mai rău îl durea faptul

că ei doi îşi exprimau dragostea deschis, în public. Începea să aibă îndoieli că zvonul legat de iubirea dintre Okuni şi Sanza ar fi avut vreun sâmbure de adevăr. Când l-a văzut prima oară cum dansează ca un bufon, l-a dispreţuit pe Densuke, însă amintindu-şi cu câtă gingăşie i-a atins braţul lui Okuni azi, şi-a simţit amorul propriu de-a dreptul terfelit.

„Ticăloşi nenorociţi! V-arăt eu vouă!”

Kyuzo, un bărbat zdravăn de altfel, asudase tot cărându-l în braţe pe Negru. A pus câinele jos şi i-a mângâiat blana groasă. S-a rezemat de gard, uimit şi el de ura nestăvilită care clocotea în sufletul lui.

„S-o ia naiba pe Okuni! N-o las nici mort!”

Era primăvară. De la Sagano şi până-n Rokujă a întâlnit o mulţime de florărese. Le-a repezit, trecând nervos pe lângă ele.

S-a oprit în faţa draperiei care anunţa Casa Tinere de Calitate. Nu ştia ce să mai facă. Turba de furie că Okuni născocise un spectacol complet nepotrivit pentru curtezane. Dacă o prostituată ar fi imitat, pe scenă, orice fel de meşteşugar sau vânzătoare, n-ar mai fi avut parte de clienţi. Kyuzo nu-şi mai revenea din uimire că acesteia îi venise o asemenea idee. Pentru câteva clipe, Okuni i-a stârnit chiar admiraţia. Dar imediat după aceea şi-a amintit de ura îngrămădită în suflet şi s-a mâniat la culme pe el însuşi pentru sentimentul încercat. De mult nu mai simţise atâta sete de răzbunare. O umbră neagră îi acoperise chipul. Străpungând întunericul, o luminiţă hidoasă îi sticlea rece în priviri.

35

După ce s-au scuturat florile, munţii de la nord de Kitano păreau tapetaţi cu un covor verde-deschis, întins de la răsărit la apus cât vedeai cu ochii. Vremea rămânea frumoasă. Kanji se plimba alene pe străzile din partea de nord a capitalei, revăzând locurile familiare. Lipsise patru ani şi nici nu-şi dăduse seama cât de dor îi fusese de ţinutul natal. Se născuse şi crescuse la Ky5 to. Aşadar, dintre toţi membrii trupei lui Okuni, el vedea cel mai bine

prefacerile oraşului. Clădirile vechi din cartierul său fuseseră dărâmate, iar în locul lor se înălţau acum reşedinţe ale samurailor. Cu toate astea, n-ar mai fi părăsit capitala pentru nimic în lume. Îi plăcuse la Edo, dar nu ca aici. Oricât i-ar fi fost de greu şi orice s-ar mai fi ivit, era hotărât să nu mai plece din Kyōto.

— Kanji!

S-a întors să vadă cine-l strigă.

— Sarujiro! Ce surpriză!

Câteva clipe, Kanji a amuţit de uimire. Sarujiro fusese slujitorul lui Sanza. După plecarea acestuia, a cântat o vreme în albia de la Shijo, apoi, după moartea stăpânului, s-a întors la Kyōto împreună cu Shikazo. Pentru foarte scurt timp se alăturaseră şi ei trupei lui Okuni.

— De când ne-am despărţit, ai locuit doar în capitală? întrebă Kanji.

— Hai să mergem undeva să stăm de vorbă.

Sarujiro se schimbase cu totul faţă de perioada când se aflase în slujba lui Sanza. Peste chimonoul elegant din mătase purta o pelerină. Faţa şi picioarele, altă dată arse de soare, erau acum albe. Avea o ţinută ireproşabilă. Kanji nu ştia cu ce se ocupa. Şi pe vremuri găseai în Kyōto bărbaţi care-i imitau pe tinerii *kabuki…*

„Oare asta să fie?”

Kanji ardea de nerăbdare să descopere ce se întâmplase, întrebându-se totodată dacă Sarujiro o fi aflat că Okuni dansează iarăşi pe terenul Ukon.

Sarujiro l-a condus pe o străduţă lăturalnică. La intrarea în local, Kanji a înţeles după salutul patroanei că era un client permanent. Bărbaţii din jur, şi ei elegant îmbrăcaţi, nu semănau nicidecum cu spectatorii lor. L-o fi adus anume într-un asemenea loc?

— Cu ce te ocupi? îl întrebă Kanji curios.

— Odinioară l-am slujit pe Sanza, bărbatul *kabuki,* acum am devenit eu însumi aşa ceva. Împrejurările îmi priesc şi, cât timp stau în Kyōto, n-am pricini de îngrijorare, răspunse Sarujiro simplu.

— Păi şi eu am legătură cu teatrul Kabuki.

— Adică?

— Joc în trupa lui Okuni. Nu s-a schimbat nimic. Ne-am întors în primăvara asta şi dăm spectacole pe terenul Ukon.

— Da, am auzit de faima voastră. Pesemne faceţi o grămadă de bani.

— Nu chiar.

Kanji îi vorbea deschis, ca unui prieten vechi. Sarujiro îl asculta tăcut.

— La început ne-a mers bine, spectatorii ne-au aplaudat… extaziaţi… De luna asta, oamenii nu prea mai vin la reprezentaţiile noastre.

— Nu-mi vine să cred. Am auzit că toate curtezanele de la teatrul de vizavi şi-au strâns catrafusele.

— Păi, de-aici a pornit totul.

— Cum aşa?

— Cât au fost ele şi-au cântat la *jabisen,* noi am dansat pe melodiile lor. Atmosfera era nemaipomenită. După ce-au plecat, lumea s-a cam săturat doar de flaut şi tobă. Credeam că locuitorii din Edo sunt nestatornici, dar nici ăştia din Kyōto nu-s altfel.

— Nu, Kanji, cei de-aici nu sunt schimbători. Eu fac de patru ani acelaşi lucru şi nimeni nu s-a plictisit încă.

— Şi anume??

Evitând răspunsul la întrebare, i-a pus în faţă un bol lăcuit, plin cu jeleuri din trestie de zahăr, şi l-a poftit să se servească.

Kanji nu mai mâncase în viaţa lui ceva atât de gustos.

— E prima oară când pun în gură aşa ceva. Au apărut de curând?

— De vreo trei ani.

— Sunt delicioase! Doar la Ky5 to poţi găsi aşa delicatese. N-am văzut la Edo…

Zahărul brun nu se compara cu niciunul din dulciurile de care avusese parte.

Sarujiro s-a apropiat de Kanji de parcă ar fi vrut să-i şoptească la ureche:

— Dacă-ţi merge mintea, în Kyōto poţi trăi chiar bine.

Eu asta aş face să fiu în locul tău.

— Nu-nţeleg.

— Pe vremea când îl slujeam pe Sanza, nu-mi încăpeam în piele de mândrie pentru că el era samurai. Dar eram sărac. Nici nu îndrăzneam să visez c-am să ajung vreodată să mă bucur de astfel de bunătăţi. L-am admirat mult pe Sanza, dar nu aveam libertate de mişcare.

— Şi-acum, ce faci?

— Mă trezesc când vreau… chiar şi la prânz… şi nimeni nu mă bate la cap. Sunt înconjurat de femei… la fel ca fostul meu stăpân.

— Explică-mi şi mie mai clar, zise Kanji enervat.

În loc să-i răspundă, Sarujiro a plătit consumaţia. Kanji a făcut ochii cât cepele când a văzut câţi bani i-a lăsat femeii. Lucru firesc, ceainăria aceea fiind o raritate. Şi toate delicatesele, mai ales cele abia apărute, se plăteau cu bani grei. Pe Kanji l-a uluit şi mai tare că Sarujiro nici măcar n-a tresărit… n-a schiţat nici cel mai mic gest de nemulţumire la auzul preţului. El nu-şi permisese în toată viaţa lui să zvârle cu banii ca Sarujiro. Îl invidia, dar nu se dumirea de unde atâta bănet.

— Kanji, decât să mă sâcâi cu întrebări, mai bine vino şi vezi cu ochii tăi cum o duc.

— De acord. Unde stai?

— În albia de la Shijo, zise Sarujiro, rânjind.

A ieşit din ceainărie. În drum spre Shijo nu s-a sinchisit să se întoarcă nici măcar o singură dată, fiind sigur că în urma lui venea Kanji. Ajuns la podul Shijo, Kanji a încremenit locului. Nu-i venea să creadă. Parcă-l vrăjise o vulpe[95]. Pe locul unde nu demult se aflase teatrul lui Okuni trona acum un lăcaş impunător, împrejmuit de un gard de bambus… Pe bandierele enorme scria clar, cu litere mari: „Cea mai grozavă din ţară” şi „Okuni Kabuki”. Uitându-se mai atent, Kanji şi-a dat seama că era exact teatrul care fusese la Ukon vizavi de ei.

— Cânţi la flaut aici? întrebă Kanji.

---

95 Conform credinţei populare, vulpea se ţine de vrăjitorii şi chinuie lumea, putând lua orice formă sau devenind, la nevoie, invizibilă.

— Ai răbdare. Uită-te întâi cu luare-aminte. O să mai ai şi alte motive de uimire.

Sarujiro zâmbea misterios. A rugat nişte fete să aibă grijă de Kanji, dispărând apoi în culise.

Kanji privea tot mai mirat în jurul lui. Şi-au făcut apariţia şi câţiva oaspeţi nerăbdători. Erau de-ai casei. Fetele i-au luat degrabă în primire. Pe timpul când Kanji trăia în albie, nu li se îngăduia artiştilor să se amestece printre spectatori. Curtezanele dansau pe scenă, iar distracţia continua în cartierul Rokujo. Se pare că regulile de altă dată nu se mai respectau. De aceea ajunseseră şi curtezanele să-şi dea aere.

— Nu vrei nişte sake? întrebă o dansatoare.

— Nu beau.

— Hai… nu mai fi atât de serios!…

— Nu, chiar nu beau. Nici n-am bani la mine…

— La ce-ţi trebuie bani?

— Nu se plăteşte aici?

— Nu! Băuturile sunt gratis, zise ea, râzând zgomotos de naivitatea lui.

Kanji era tot mai uluit. În ce lume trăiau cei care se apucau de băut ziua-n amiaza mare? Au început să se audă acordurile *jabisen*-ului, numărul oaspeţilor tot creştea… O prostituată i-a întins o ceşcuţă, alta i-a turnat. S-a îmbătat imediat. Devenise moale ca o cârpă. Nu s-a putut abţine şi a întins mâna s-o mângâie pe femeia de lângă el.

— Cum te cheamă?

— Vino la Tinere de Calitate din Rokuj5 şi-o să afli.

I-a răspuns firesc, ca şi cum se obişnuise cu o asemenea întrebare.

„Prin urmare, aşa-şi agaţă ele clienţii… cum prinzi peştii cu năvodul. Lumea vine pe la prânz, bea, se distrează, admiră dansatoarele, o alege pe cea care-i place şi apoi o însoţeşte până-n Yanagi”.

În pofida beţiei, Kanji îşi dădea seama că teatrul lui Okuni n-avea cum să ţină pasul cu afacerea de-aici. Nu se făceau bani numai din dans. Niciunul dintre ei nu-şi permitea luxul arătat de Sarujiro. Îi răsunau în urechi

cuvintele lui Sarujiro: „Dacă-ţi merge mintea, în Ky5 to poţi trăi chiar bine”.

Acordurile *jabisen-ulva* se auzeau nu doar aici, ci în toate lăcaşurile din albie. Alcătuiau un cor, întrecându-se totuşi între ele. Distracţia era în toi. Spectatorii păreau vrăjiţi de tot ce li se oferea acolo.

Câteva dansatoare se mişcau pe scenă ca nişte adevărate curtezane. Chimonourile se unduiau fermecător pe trupurile lor mlădioase, iar pieptănătura înaltă le făcea să arate şi mai atrăgătoare. Pe vremuri, prostituatele îşi ţineau părul pe spate, dar, după ce Okuni îşi ridicase părul în vârful capului, când juca rolul lui Sanza, curtezanele o imitaseră. Unele dintre ele nici nu aveau cărare la mijloc, ci lăsau să le atârne spre dreapta şuviţele puse pe moaţe de hârtie. Kanji nu ştia cum se numea pieptănătura, însă n-avea nicio îndoială pe cine copiaseră.

Când fetele din mijlocul scenei au plecat, privirile spectatorilor au fost atrase de un chimono viu colorat din mătase, sub care se desluşea dantelăria fină a celui purtat pe dedesubt. Brâul din bumbac de calitate bună avea nodul în faţă. Era îmbrăcămintea tipică a curtezanelor de rang superior.

— Cine-i aia? întrebă Kanji.

„Chiar că pare o tânără de calitate”, îşi zise în sinea lui.

— E Okuni, chicoti fata de lângă el.

— Cuuum?

Nici n-a apucat să se dezmeticească pe deplin, c-a venit o altă surpriză. În centrul scenei a ţâşnit, în timp ce cânta la flaut, un bărbat care părea că-l imită pe Sanza Nagoya.

— E Sarujiro!

— Nagosan.

— Adică?

— Nagoya Sanza.

„Aşadar e Sarujiro. Pe asta-şi primeşte banii. Şi nu puţini! Joacă rolul fostului stăpân într-un spectacol dat de prostituate”.

Kanji s-a dezmeticit brusc. Se uita la scenă şi asculta cu atenţie. Sarujiro, în rolul lui Sanza, îi vorbea drăgăstos fetei care o interpreta pe Okuni. La un moment dat, un măscărici s-a băgat între ei, încercând să-i despartă.

— Shikazo! exclamă Kanji fără să vrea.

Shikazo îl interpreta pe Densuke. Sărea ca un caraghios şi-i făcea pe spectatori să râdă.

— Îl cheamă Densuke, nu-i aşa? o întrebă pe fată.

— E bufonul.

De îndată ce s-a încheiat dansul lui Sanza, un mesager din partea lui Sarujiro l-a poftit pe Kanji în spatele cortinei.

— Ai văzut, Kanji?

— Cum naiba să nu văd! Sunt uluit.

— Cum ţi s-a părut? întrebă Sarujiro în timp ce-şi ştergea machiajul.

După o mică pauză, adăugă:

— Nu vrei să vii la noi? Aş vorbi cu proprietarul şi sunt convins că te-ar plăti bine. Sunt destui instrumentişti, dar tot ne mai lipseşte ceva. Tu eşti omul de care avem nevoie. Te rog, acceptă.

— Cine-i proprietarul?

— Cel de la Tinere de Calitate. E foarte amabil şi generos.

— Bărbatul care a cumpărat teatrul ăsta de la Sankuro?

— Îhî.

Kanji căzu pe gânduri. Îşi imagina cum o să se-nfurie Okuni la vestea că intenţionează să se angajeze la curtezane.

„Parcă o văd ţipând la mine furioasă”.

Lui Kanji îi surâdea propunerea lui Sarujiro, însă trebuia să fie foarte atent cum şi cu cine vorbeşte.

În ultima vreme, de când cu noile personaje sugerând diverse meserii, Kanji era nemulţumit de Okuni. Pe de altă parte, îi înţelegea aversiunea faţă de *jabisen,* ştiind că e de ordin sentimental. Nu-i convenea totuşi să rămână în urmă şi să nu ţină pasul cu moda. Descoperise încă de când

călătoriseră spre Edo şi înapoi că nu-i mai plăcea nimic cu iz de provincie. Se aştepta ca lui Okuni să i se năzare ideea să aducă şi ţărani pe scenă. El se născuse în capitală şi se mândrea cu asta ori de câte ori avea ocazia. La gusturi, nu se potrivea cu Okuni, care venise de la ţară, din Izumo.

Se gândea serios să renunţe la trupa ei. De când teatrul curtezanelor îşi strânsese catrafusele de pe terenul Ukon şi nu mai profitau de muzica lor, numărul spectatorilor scădea mereu i atmosfera era tot mai mohorâtă. Viitorul nu părea luminos, şi amintea cu invidie că Sarujiro şi Shikazo au părăsit trupa lui Okuni într-un moment prielnic şi apoi au profitat de absenţa ei ca să-şi perfecţioneze dansurile furate.

— Kanji, uite, a venit stăpânul.

Kanji n-a mai avut timp să reflecteze dacă nu cumva Kyuzo pusese totul la cale anume, începând deja să-i prezinte situaţia în culori frumoase. A ţinut să îi spună că-i va fi neaşteptat de bine dacă va avea bani mulţi… şi la teatrul lui se câştiga, nu glumă. Lui Kanji nu i-a venit să creadă auzind suma… din câte aflase de la Sarujiro, nu mai puţin decât primeau el şi Shikazo.

— Stăpâne! se bâlbâi Kanji. Aş vrea să-mi lăsaţi puţin timp de gândire.

— Trebuie să te sfătuieşti cu cineva?

— Da… mai sunt şapte sau opt tineri din Izumo… nevastă-mea…

— Ei, nu mai spune! Am oricând nevoie de muzicanţi buni. O să-ţi plătesc în plus pentru fiecare persoană adusă. Cu cât sunt mai mulţi din Izumo, cu atât mai bine. Aşadar, hai să numărăm… Câţi sunteţi? Tu, femeia ta şi…

Kanji nu şi-a dat seama că patronul Casei Tinere de Calitate urmărea să distrugă trupa lui Okuni. Era doar uimit de sumele uriaşe oferite.

Membrii trupei se întrebau pe unde umbla Kanji. Văzând că nu mai vine, s-au apucat să cânte şi să danseze. Okuni se străduise din răsputeri să alunge teatrul de vizavi, dar acum, rămaşi singuri, atmosfera părea dezolantă. Pe deasupra, mai lipsea şi Kanji – cel mai vesel

şi mai plin de viaţă dintre ei. Spectatorii, plictisiţi, au plecat repede.

Okuni cânta cu disperare:

Nu poţi să ştii
Ce se petrece-n sufletul altuia.
N-ai cum să ştii
Adevărul ce zace acolo.

În timp ce cânta, a înţeles semnificaţiile cuvintelor pe care le rostise de atâtea ori.

„Publicul ăsta nu mai reacţionează la ce-i frumos! Parcă nu mai are pic de suflet”, îşi zise ea amărâtă.

Densuke dansa împreună cu Okuni, dar fără vlagă. Era tare palid. I-a răspuns, cântând:

Lasă-un colţ în inima ta şi pentru dragostea mea. Lacrimile nu mi le pot stăpâni, Cu gândul la tine.

Okuni şi-a amintit de noaptea când a dansat la Shinagawa şi a simţit un junghi în inimă. După douăzeci de ani de eforturi neîntrerupte, nu-i rămăsese decât Densuke. Însă chiar şi el era soţul alteia.

Kanji n-a apărut nici a doua zi. Okane era trasă 11 a faţă. Şi-a amintit că Sankuro o avusese pe Oan şi, după despărţirea de ea, frecventase bordelurile din Yanagi… apoi se combinase cu Okiku. Okuni gândea cam acelaşi lucru. Ca s-o liniştească, i-a promis că vor pleca în căutarea lui cu toţii. Kanji ai revenit în cele din urmă, seara târziu.

— Unde naiba ai umblat? se răţoi Okuni.

— Chiar trebuie să le ştii pe toate? întrebă el ironic.

Nu şi-a cerut scuze şi nici n-a dat vreo lămurire. A luat-o doar pe Okane şi-au plecat împreună. Okuni s-a liniştit oarecum, ştiind-o pe Okane de atâta timp.

A încercat să-l descoasă pe Densuke, însă el n-a comentat.

— Omatsu, mi-e cumplit de sete. Dă-mi şi mic nişte apă, te rog.

Okuni a băut apa şi a transpirat abundent.

— Densuke, se apropie vara nesuferită. Cum te mai simţi?

Densuke nu i-a răspuns.

— Ar trebui să ne apucăm de cântat. Mame, bate cu nădejde la toba aia! Hai să înviorăm atmosfera! Onei, te rog să dansezi mai cu viaţă. Yata, şi tu, bine?

Când a ieşit pe scenă, a văzut că lipsea Kanji.

— Okane, unde ţi-e bărbatul?

— Nu ştiu, zise ea, ocolindu-i privirea.

După ce-au isprăvit dansul, a plecat şi a revenit noaptea târziu, cu Kanji.

— Kanji, pe unde tot umbli în ultima vreme? Şi ce faci? îl întrebă Okuni intrigată.

— Nu-i treaba ta! i-o reteză el aspru.

Okuni nu se aşteptase la un asemenea ton, aşa că a rămas împietrită, nefiind în stare să mai scoată un cuvânt.

A doua zi, pe când aranjau rogojinile spectatorilor, Okuni a simţit o atmosferă încordată şi i-a auzit pe tinerii din Izumo şuşotind. A început să se îngrijoreze, dându-şi seama că dispăreau pe furiş, unul câte unul. Când s-a uitat în jurul ei, nu l-a văzut nici pe Densuke.

— Omatsu, unde-i Densuke?

— S-a dus până-n Shijo. A zis că se-ntoarce înainte de prânz.

— Ce să facă în albia de la Shijo?

— Să afle ce se-ntâmplă.

Cu greu scotea de la Omatsu o vorbă.

— Ce să se-ntâmple?

Toată lumea ştia, doar Okuni habar n-avea. Acum înţelegea că încercau să-i ascundă ceva. În afară de Yata, rămăseseră numai fete, însă şi numărul lor scăzuse binişor.

„Ce naiba se petrece aici? Nimeni nu-mi spune nimic!”

— Are loc vreo execuţie în Shijo? întrebă ea, amintindu-şi de uciderea lui Hidetsugu şi a concubinelor lui la Sanjo, precum şi de cea a generalilor, în frunte cu Mitsunari Ishida, la Rokuj5.

Okuni nu mai îndura starea de nesiguranţă.

— Mă duc şi eu la Shijo.

Omatsu o apucă de mânecă, încercând s-o împiedice.

— Omatsu, de ce mă ţii?

— Aşa mi-a cerut Densuke.

— De ce?

— M-a rugat să stau cu ochii pe tine…

— De ce? Mi se pare tare ciudat…

Okuni simţea că-i pierise şi vocea.

— Omatsu, mai e apă? Mi-e o sete de mor!

— Numai apa lui Densuke. Mi-a spus să nu dau voie la nimeni să bea din vasul lui.

— E atât de preţioasă apa aia, că nu pot lua şi eu din ea?

— Nu, însă are tuberculoză… a zis că-i molipsitoare.

— Prostii! A luat leacurile alea chinezeşti şi s-a vindecat.

O mâhniseră cuvintele lui Omatsu, mai cu seamă că ea vorbea tare rar. Cu polonicul, şi-a turnat apă din vasul lui Densuke şi a băut pe nerăsuflate. Pe când stătea cu mâna pe piept, mulţumită că-şi potolise setea, i-a văzut pe Densuke şi Mame alergând.

— Unde-aţi fost?

— Vin spectatorii… Hai să cântăm repede! zise Densuke, încruntându-se.

Mame şi ceilalţi au început să cânte. Au intrat doi-trei spectatori.

„Trebuie să cântăm şi să dansăm chiar şi pentru un singur oaspete!” îşi zise Okuni.

A privit apoi în jur şi a constatat că dintre bărbaţi nu mai erau decât Densuke, Mame şi Yata, iar dintre femei, Onei, Omatsu şi două tinere din Izumo. Nici măcar ea nu dansa cu dăruire, aşa cum făcea de obicei. Plictisiţi, spectatorii au plecat degrabă.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Okuni, uitându-se furioasă la cei rămaşi în trupă. Densuke! Mame! De ce nu-mi răspundeţi? Unde sunt toţi? Ce-mi ascundeţi?

Densuke i-a ocolit privirile. Mame a strâns băţul de la tobă. Lui Okuni i s-a părut că plânge. Omatsu a luat găleata şi a plecat după apă. Onei s-a dus lângă Yata ca să prindă curaj:

— Okuni, a venit vremea să ne-ntoarcem în Izumo.

Onei continuă hotărâtă, de parcă-şi pregătise cu grijă discursul:

— De mult visez la asta. Yata s-a făcut mare şi nu vreau să cânte şi să danseze toată viaţa. Vreau acasă. Îmi doresc din toată inima să revăd munţii şi râurile de pe meleagurile noastre, să semăn hrişcă şi să n-o mai culeg înainte să se coacă. Yata a împlinit unsprezece ani şi vreau să-l văd crescând de-acum încolo pe câmpiile de-acasă.

Okuni încerca să-şi ţină firea şi-l întrebă pe Mame:

— Tu ce părere ai?

Mame se simţea încurajat de vorbele nevestei.

— Adevărul e că am fost un ţăran fugar din Omi când am venit în trupa ta. Apoi, cât am călătorit spre Edo, mi s-a făcut dor de locurile de baştină. Când am stat acolo, m-am gândit să rămân şi să muncesc, dar mi-am dat seama că nu mi se potrivea ceea ce făceam. Okuni, îmbătrânesc pe zi ce trece şi am un fiu. Mă gândesc la viitorul lui. Vreau să trăiesc împreună cu ai mei. Dacă ne înapoiem în Izumo, familia lui Onei are pământ. Chiar dacă e pârloagă, cu timpul o să-l facem roditor, îmi doresc să mănânc ce semăn şi culeg cu mâinile mele.

Zărind-o pe Omatsu cu găleata plină, Okuni a întrebat-o şi pe ea:

— Te mai simţi ca o buruiană ce nu-şi are rădăcinile în pământ, cum spunea bunica din Moriguchi? Vrei să te-ntorci acasă?

Omatsu, care nu ştia despre ce vorbiseră până atunci, răspunse prompt:

— Eu nu vreau decât să dansez! Orice-ar fi!

— A, prin urmare Yata are deja unsprezece ani, zise brusc Densuke mâhnit.

Yata nu era ca Omatsu. Avea talent şi Okuni sperase din tot sufletul că va fi un urmaş de nădejde al lui Densuke. În schimb, cea mai puţin talentată fiinţă din trupa ei voia să danseze oriunde şi oricând. I se părea de neînchipuit! Mame şi Onei, două persoane pe care s-ar fi putut bizui, tânjeau după casă, după munca la câmp… Cum să arunce

pe apa sâmbetei douăzeci de ani!?

— Ceilalţi unde s-au dus? se interesă Okuni, răsucindu-se către Densuke. Nu mă lămureşte nimeni. Ce se-ntâmplă?

Densuke tăcea în continuare. Onei a prins curaj:

— Toată lumea e în albia de la Shijg1.

— Ceea?

— Cântă şi dansează pentru trupa curtezanelor. Kanji zicea că plătesc foarte bine.

— În trupa curtezanelor? Nu-mi vine să cred!

— Câştigă de trei ori mai mult acolo… şi ăia angajează pe oricine ştie să cânte sau să folosească un instrument.

— Adică prostituatele i-au furat, ademenindu-i cu bani?

— Nu-i vorba doar de bani, Okuni. Curtezanele au mare căutare în capitală şi se gândesc şi ei la viitor.

Onei n-a vrut să-i spună de invitaţia pe care le-o adresase Kanji şi lor, numai că ei se hotărâseră deja să nu-şi petreacă toată viaţa cântând şi dansând. Aşadar, nu din recunoştinţă pentru Okuni refuzaseră…

— Dar ce, la noi nu se simţeau în siguranţă? Okane unde-i? întrebă ea pe un ton ceva mai potolit…

Okane, cea care plecase din Izumo împreună cu Okuni… cea atât de talentată…

— E cu Kanji. Nu-l putea lăsa singur… iar fetele astea două care au rămas cu noi s-au temut să nu fie vândute de stăpân ca prostituate şi de-aceea nu s-au dus cu ei… mai ales că au o vârstă tocmai bună pentru intenţiile proprietarului de bordel… Vor să se înapoieze şi ele împreună cu noi în Izumo.

— Aşadar l-a însoţit pe Kanji la prostituate? Am crezut că fericirea unei femei stă în traiul cu bărbatul iubit şi-atât.

Okuni încerca să se calmeze. N-avea niciun chef să se-ntoarcă în Izumo… nu deocamdată şi nu cu atât de puţini oameni. Nu voia să-şi recunoască înfrângerea. Era prea cumplită.

— Cine vrea să plece e liber s-o facă. Nu vă opresc! Eu nu mă-ntorc în Izumo. Am să dansez în continuare… fie ce-o fi. Dansez, dansez, dansez. Chiar dacă va trebui să hoinăresc de una singură prin ţară, nu mă las! Nu pot renunţa la cântece şi dansuri!

Nimeni nu-i putea frânge aripile. Densuke şi Mame au plecat capetele, trişti. Tinerele, îngrijorate de ceea ce avea să se-ntâmple, se tot ridicau şi se aşezau, agitate. Onei era singura mai calmă, iar pe chipul lui Omatsu nu se citea nimic. Ca de obicei. Okuni strigă nervoasă:

— Densuke, nici tu n-ai chef de dans?

— Eu dansez! zise el, ridicând privirea.

Era alb ca varul la faţă.

S-au dus în mijlocul scenei. Okuni a-nceput să cânte şi Densuke s-a pus pe dansat.

De ce-i lumea schimbătoare şi se mişcă după vânt? S-avem grijă de inimile curate Ce nu se lasă întinate!

Mame bătea la tobă, dar lacrimile-i curgeau pe obraji nestăvilite. Yata îşi dădea toată silinţa să cânte la flaut. Omatsu lovea clopotul şi se uita, fără să clipească măcar, la cei doi care dansau.

Aveau trei sau patru spectatori pe zi, dar şi ei plecau de îndată ce-şi dădeau seama că lucrurile se schimbaseră. Nu mai aveau nimic interesant de văzut. Okuni însă nu renunţa. Atâta vreme cât o privea şi un singur om, ea dorea să danseze. Fetele dansau şi ele. Onei şi Omatsu cântau. Cântecele păreau triste, iar lui Okuni şi lui Densuke, dansând cât toată trupa la un loc, le pierise hazul. Nu reuşeau să-şi vrăjească spectatorii, ca altă dată. Pe Okuni n-o deranja. Decât să stea fără să facă nimic şi să se gândească la cei care o părăsiseră ca să se alăture curtezanelor, prefera să uite de sine… să se mişte fără oprire. Când dansa, era în largul ei. După câte o zi în care se istovea cântând şi dansând, dormea dusă. Nici n-a avut timp să bage de seamă cearcănele şi paloarea lui Densuke… nici să se gândească ce-o să se întâmple când vor pleca şi cei din Izumo. Nu-şi lăsa niciun strop de răgaz. Ar fi înnebunit cu siguranţă.

După ce Hideyori s-a vindecat de variolă, a pornit la refacerea templului Kurama. L-a terminat în luna iunie şi s-a ocupat apoi de restaurarea pavilionului Marelui Buddha de pe Higashiyama, cerând materiale din mai multe provincii. Lumea aflase deja că fiul fostului suveran făcea mari donaţii templelor şintoiste şi budiste. Cei care nu văzuseră Castelul Edo, precum şi cei din provinciile de apus, care nu-l iubeau pe Ieyasu, admirau din toată inima faptele bune ale lui Hideyori. Capitala înflorea. Poate de aceea n-au dispărut cu totul nici spectatorii lui Okuni.

— Prostituatele îşi înalţă iarăşi teatrul vizavi de al nostru, îi anunţă Onei, venind în fugă.

Era toamnă. Dimineaţa şi seara se lăsa răcoare. Atmosfera de pe terenul Ukon se înveselise. Curtezanele s-or fi gândit că n-aveau de ce să stea doar în albia de la Shijo. Okuni îşi muşcă buzele. Între timp, aflase şi ea cine era patronul Casei Tinere de Calitate, care-i furase oamenii. Nu ştia cât mai avea Kyuzo de gând să-i facă necazuri, dar nici ea nu voia să se dea bătută.

Numai că de data asta, cu puţinele suflete care-i mai rămăseseră, se întreba îngrijorată cum avea să facă faţă trupei numeroase de vizavi, care arborase trei steaguri: „Tinere de Calitate”, „Cea mai grozavă din ţară” şi „Okuni Kabuki”. În acordurile *jabi*see-ului răsuna veselia. Lumea dădea năvală la curtezane.

Okuni continua să danseze pe scena ei micuţă, de una singură. Cânta cât o ţinea gura, iar picioarele îi sfârâiau.

Hai să trecem împreună Pe podul alunecos Al vieţii. Să nu ne lăsăm, Să nu ne lăsăm!

În loc să se descurajeze, membrii trupei lui Okuni au simţit că prind iar aripi. Onei, care mărturisise că vrea să se întoarcă în Izumo, a sărit pe scenă, dornică să danseze alături de Okuni, Omatsu şi cele două fete. În toiul tobelor răsunătoare, Densuke şi-a făcut intrarea cu două coşuri într-un vârf de băţ. A azvârlit degrabă coşurile, prefăcându-se c-a scăpat de o povară imensă. Mişcările sale vioaie şi bărbăteşti dădeau un aer nou şi neaşteptat

spectacolului. Ropotul de aplauze nu mai contenea. Au început să vină tot mai mulţi spectatori. Okuni a răsuflat uşurată. O piesă nouă le asigura public pentru câteva săptămâni. O emoţiona provocarea lui Densuke. Trebuia să facă faţă băţului lung pe care-l tot învârtea. Sărea peste el şi pe sub el, ferindu-se de parcă încerca să scape de un soldat înarmat. Spectatorii s-au trezit martorii noului stil violent de Kabuki, *aragoto.* Okuni îşi mlădia şoldurile fermecător, călcând scena cu paşii ei uşori. Când li s-au întâlnit privirile, şi-au zâmbit.

„Bucuria asta nu mi-o poate lua nimeni! De-aceea nu sunt în stare să mă las de dans!”

Hai să alunecăm împreună
Pe podul
Vieţii.
De vom cădea sau nu, Nu vom rămâne singuri!

Okuni era fericită şi nu-i păsa de teatrul vecin, unde se înghesuiau ca albinele la urdiniş. Terenul Ukon s-a umplut de lume, sporind şi numărul spectatorilor ei. Nu se mai dădeau duşi. Kyuzo turba de furie. Îşi bătea joc de el? El îi furase aproape toţi oamenii şi, cu toate astea, continua să cânte şi să danseze de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu-şi dorea decât s-o gonească pentru totdeauna.

Într-o zi de toamnă, pe când Okuni dansa fericită, a văzut intrând un bărbat solid, cu un câine negru în braţe. S-a aşezat în mijlocul celor trei spectatori, dornic să i se remarce prezenţa. Okuni s-a oprit atât de brusc din dans, încât Densuke era s-o lovească peste umăr cu băţul. L-a scăpat şi zgomotul i-a făcut pe toţi să tresară. Cântecul a-ncetat, Mame a rămas cu beţele tobei în aer. Kyuzo a aruncat o privire dispreţuitoare trupei. Okuni simţea că i se urcă sângele la cap. Nu se aşteptase la o asemenea neobrăzare!

— Kyuzo, ce vrei? se răsti ea, enervată de întrerupere. Riposta i-a surprins pe spectatori. În primele clipe, chiar au crezut că era o scenă nouă, la care nu mai asistaseră. Pe Kyuzo îl amuza la culme indignarea fetei. S-a

aşezat calm, cu câinele în braţe.

— Am venit şi eu s-o văd pe cea care se pretinde cea mai grozavă din ţară. Hai, continuaţi! Doar aveţi spectatori şi nu-i frumos să nu-i băgaţi în seamă.

— Dacă vrei ca ei să fie mulţumiţi, pleacă!

— Nu mai spune! Şi eu sunt spectator. Am plătit intrarea. Am plătit şi pentru câine. Negru al meu se pricepe foarte bine la dansuri şi n-aş vrea să-l dezamăgiţi.

— Înţeleg că nici lui nu-i prea plac prostituatele, zise Okuni râzând şi privindu-l pe Kyuzo.

— Păi, dacă bietul de el nu-şi poate cumpăra una, l-am adus să-l distrez cu dansurile tale, replică el hohotind.

— Refuz să dansez de faţă cu tine. Ia-ţi banii înapoi şi pleacă!

— Sunt spectator. Banii plătiţi nu se înapoiază. La fel ca ranchiuna pe care n-o poţi ostoi o viaţă-ntreagă.

— Eşti îngrozitor, Kyuzo! Nu-ţi ajunge că mi-ai distrus teatrul de la Shijo şi că mi-ai furat oamenii? Vrei să distrugi şi ce mi-a mai rămas?

Kyuzo se uită în jur şi le zâmbi politicos celor trei spectatori.

— Okuni, cred c-ar trebui să dansezi. Spectatorii tăi se plictisesc. Altfel, chiar că-ţi pierzi şi ultimul client şi ţi se duce de râpă şi teatrul.

— Kyuzo, te rog, pleacă! Nu dansez în faţa ta. În veci!

— Te porţi cam ciudat, Okuni. Am plătit ca să te văd dansând şi n-am de gând să plec până nu dansezi. Vezi că-i superi pe spectatori cu atitudinea ta!

Kyuzo se întoarse către ei, băgă mâna în buzunar şi le întinse nişte bilete.

— Dacă fata asta nu ştie să se poarte, haideţi vizavi, la Tinere de Calitate din Yanagi. Şi acolo puteţi admira Okuni Kabuki. Puteţi să şi beţi în timp ce le priviţi… cât vă poftеşte sufletul.

Cei trei nu s-au mişcat de pe locurile lor, însă au luat biletele din curiozitate.

— Kyuzo, ai venit anume ca să mă superi.

— Dansează! Asta e datoria unei dansatoare! N-am

venit să te supăr, ci să te văd dansând. Okuni, văd că nu prea ai spectatori. Am impresia c-o duceţi cam greu. Ţi-aş putea plăti de zece ori mai mult…

Continua să rânjească mutându-şi privirea la Densuke.

— Ăluia îi datorez totul. Mi-a dat bani în albie. N-am uitat o clipă. El a fost drăguţ cu mine, nu ca Okuni. Mă! ziceai că-i femeia ta, dar am auzit c-a iubit pe altu'… şi-apoi pe Sanza Nagoya, nu-i aşa? Densuke, îmi pare rău pentru tine. Te compătimesc din tot sufletul. Cred că nu ţi-a fost deloc uşor. Şi mie mi-a promis că va fi a mea, când m-am culcat cu ea în Izumo. Îţi închipui c-am crezut-o? Cu cine se mai ţine Okuni acum? Ştii, nici măcar în bordeluri nu găseşti femei schimbătoare ca ea. Dacă n-ar fi aşa bătrână, aş face din ea o mare târfă şi aş plăti-o ca lumea.

Înainte ca Okuni să apuce să spună ceva, Densuke a şi sărit de pe scenă şi l-a lovit pe Kyuzo cu băţul. Negru ar fi vrut să-şi apere stăpânul, însă era prea bătrân pentru aşa ceva. Kyuzo a căzut pe spate. Fusese rănit la obraz şi-i curgea sânge. Mame l-a tras pe Densuke înapoi pe scenă. Cei trei spectatori au ieşit în fugă, strigând după ajutor. Imediat sau şi ivit câţiva de la Tinere de Calitate.

— Stăpâne! Stăpâne! S-a-ntâmplat ceva?

— Scoateţi-mă iute de-aici!

La scurt timp după aceea, au apărut doi-trei bărbaţi de la teatrul de vizavi.

— Cine l-a lovit pe stăpânul nostru? tună unul dintre ei.

— Eu, răspunse Densuke.

Era palid şi-şi muşca buzele fără încetare. Cuvintele josnice pe care i le aruncase Kyuzo lui Okuni îl răniseră adânc. Nu-i părea rău că îl lovise. Când l-a văzut pe nemernicul ăla însângerat, n-a crezut o clipă că făcuse ce nu s-ar fi cuvenit. Inima lui sângera mai tare decât mutra aia nesuferită. Simţea o oboseală sfâşietoare. Ameţise şi nu se mai ţinea pe picioare.

Kyuzo fiind patronul unei case de prostituţie renumite, cazul lui a ajuns la magistratul răspunzător de

păstrarea ordinii în cartierele plăcerilor din Kyōto. Regulamentul fusese stabilit cu multă vreme în urmă, nu ca la Edo sau Sunpu, unde domnea o harababură de nedescris. Hotărârea în privinţa cazului Okuni a fost comunicată a doua zi după prânz: trupa ei trebuia să părăsească terenul Ukon de la Templul Kitano în cel mai scurt timp. Kyuzo îl mituise pe magistrat, însă, chiar dacă n-ar fi făcut-o, avea martori că fusese atacat şi rănit. Nici Densuke nu şi-a tăgăduit fapta. Okuni nu mai avea cum să protesteze.

— Iar pe drumuri, zise Densuke.

A întrebat-o pe Omatsu câte pilule au rămas din cele primite de la Nagayasu Okubo.

— Trei”.

— Numai trei?

Densuke privea în zare, zguduit de un uşor acces de tuse.

36

După ce-au lăsat în urmă ţinutul muntos şi-au trecut de Harima, membrii trupei au intrat în Mimasaka. În zare, holdele aurii se unduiau în bătaia vântului. Uliul brăzda, zgomotos.

Înaltul cerului. Vârfurile dealurilor din depărtare şedeau unul lângă altul: Nagi şi Takiyama. Okuni s-a oprit din tăiat spicele, şi-a îndreptat spinarea şi s-a întors spre bărbatul de lângă ea:

— Grozavă recoltă!

— Da, tare bogată! Spic lângă spic! N-am mai văzut de multă vreme aşa minune.

— Cum e recolta din Omi?

— Anul ăsta şi-acolo e bine! A plouat taman cât trebuie, vântul a bătut potolit… numai holde, oriunde îţi arunci ochii.

Pentru ţărani, erau zile pline. Aveau nevoie de mână

de lucru ca de aer. Lângă Okuni, Omatsu tăia cu secera tulpinile, una după alta, fără să scoată o vorbă. Nu mai lucrase la câmp de mai bine de zece ani, dar nu-şi pierduse îndemânarea. Cu mâna stângă apuca tulpina, o trăgea spre ea şi cu dreapta o tăia. Yata făcea snopi din spicele tăiate şi-i ducea în cârcă. Aşadar, Okuni, Mame şi Omatsu secerau, Yata şi fetele strângeau snopii şi-i cărau. Alteori, schimbau rolurile.

Densuke căzuse iar la pat.

Secerile sunau şi dansau vesele pe tulpinile coapte şi un miros îmbietor parfuma aerul. Aşa i se părea lui Okuni, că secerile dansau şi cântau… că ea se rotea odată cu ele, iar sunetele lor ţineau loc de muzică. Câmpul proaspăt secerat nu mai răspândea iz de mâl, se hrănea cu aerul proaspăt de toamnă. Okuni nu simţea câtuşi de puţin oboseala după munca de la câmp. Dansul îi păstrase prospeţimea. Doar dacă nu se mişca destul, o mai dureau uneori picioarele şi mijlocul.

Ducându-se să înapoieze uneltele împrumutate, ţăranii au întâmpinat-o cu zâmbete de recunoştinţă.

— Aţi lucrat mult. Vă mulţumim. Vă rugăm să ne mai ajutaţi.

Au primit grâu, cartofi şi multe altele, ca răsplată pentru ajutorul dat. La apusul soarelui, fetele au alergat spre şura unde îi făcuseră aşternut lui Densuke, culegând din drum spicele împrăştiate.

— Mimasaka nu-i adânc în munţi, are apă destulă… chiar că recolta e bogată aici. După seceriş, urmează culesul ciupercilor şi al castanelor. Am auzit că sunt tare gustoase. Densuke, câtă vreme stăm aici, avem ce mânca. Şi iarna e blândă… sătenii n-au mai văzut zăpadă de ani de zile, trăncăni Okuni veselă, pregătind terciul.

Densuke avea febră şi era roşu în obraji. Dintr-odată, a-nceput să tuşească. Scotea nişte horcăieli aşa de ciudate, încât părea că se sufocă din cauza flegmei. Se căznea să respire. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Omatsu, freacă-l pe spate!

Femeia s-a supus, ascultătoare, numai că pe Okuni o

nemulţumea felul ei de a se mişca.

— Nu e bine! Trebuie să-i alini durerile. Uită-te la mine! Masează-i coastele.

Văzând că femeia lui nu-i în stare nici măcar de atâta lucru, Okuni s-a apucat ea însăşi să-l frece uşor. Când l-a atins şi a simţit doar pielea şi osul, s-a speriat cumplit. Deşi nevasta lui, Omatsu nu se simţea în stare să-l îngrijească de una singură. Pe Okuni o sâcâia să-i arate mereu ce are de făcut.

Tuşea lui Densuke venea din adâncul pieptului. Okuni era disperată văzându-i suferinţa. Când s-a liniştit un pic, s-a aşezat să-l hrănească. Dar, după două înghiţituri, s-a auzit o voce ca un bâzâit de ţânţar:

— Nu mai pot…

Făcuse un amestec hrănitor de terci cu grâu, peşte fărâmiţat şi carne de pasăre ruptă bucăţele mici de tot. Densuke înghiţea cu greutate şi nu avea poftă de mâncare. Şi apă abia mai reuşea să înghită. Tuşea îl sleia de puteri. Când trebuia să se ridice, Omatsu îl ajuta, iar el se sprijinea de ea. Nici nu mai putea umbla singur.

Cât rămăseseră în capitală, au crezut cu toţii că se vindecase, dar, pornind iar la drum, lui Densuke i-a revenit febra şi a căzut iarăşi la pat. La început Okuni a socotit că-l doborâse răceala, numai că starea lui s-a înrăutăţit. Din pilulele găsite în cutia dăruită de Nagayasu Okubo mai rămăseseră doar trei. N-aveau cum să-l tămăduiască. După ce-au intrat în Mimasaka, Densuke nu s-a mai ţinut pe picioare. Mame l-a luat în spate.

Auziseră că locuitorii din Nagi sunt foarte primitori şi veseli, iubitori de distracţii şi de spectacole Kabuki. Căpetenia satului a clătinat însă din cap dezamăgit când a văzut ce s-a ales din trupa renumitei Okuni. Le-a dat, fără să stea pe gânduri, o şură ca adăpost, dar nu-l trăgea inima să le ceară să danseze. Cum Okuni şi ceilalţi nu puteau sta degeaba, au dat o mână de ajutor la câmp.

Fiind în toiul secerişului, ţăranii i-au întâmpinat cu bucurie. Nici prin cap nu le trecea că una din femeile care munceau cot la cot cu ei fusese cândva cea mai grozavă

dansatoare de Kabuki.

— Altă dată nu s-ar fi gândit să tocmească străini cu ziua, dar acum orice ajutor le prinde bine. Cred că nici n-ar mai fi greu să te aşezi pe pământ străin, spuse Mame, amintindu-şi de regulamentul prin care Hideyoshi îi legase pe ţărani de glie.

— Să rămânem la Mimasaka? Nu… Haideţi în Izumo, zise Onei, încruntându-se.

— Izumo? E locul de baştină al lui Okuni. Cum e în Izumo? întrebă Densuke, cu voce spartă, ducându-şi mâna la gură.

— E minunat acolo. Râul Hii este foarte mare. Mai sus se înalţă muntele, iar în capătul celălalt, marea înspumată. Marele Templu se află în Kizuki.

— Am auzit că primăvara viitoare zeitatea protectoare va fi mutată la Marele Templu. În timpul sărbătorilor, la Templul Izumo vine chiar mai multă lume decât pe terenul Ukon, zise Densuke.

— De unde ai aflat? întrebă Okuni.

— Cred c-am auzit la Kyōto. Cineva povestea că banii lăsaţi de suveran sunt folosiţi pentru Kitano-Tenman, Kurama, sanctuarul lui Buddha şi pentru Marele Templu din Izumo.

— Dacă-i adevărat, Densuke, să prinzi degrabă putere şi să plecăm în Izumo.

— Îmi doresc din tot sufletul… să dansez măcar o dată în viaţă *Firul tors* în locul unde te-ai născut şi-ai crescut…

Nici n-a apucat Densuke să termine de rostit ultimele cuvinte, că a început iar să tuşească. Până şi să vorbească era un efort prea chinuitor pentru el. Fără să-şi dea seama, Okuni a întins mâna şi l-a frecat pe spate. Văzând-o pe Omatsu, i-a cedat imediat locul.

— Ce-nseamnă „o dată în viaţă”? Dansul nostru va dura o veşnicie în Izumo.

— Ceea?

— Okuni din Izumo, cea mai grozavă din ţară… punem iar bandierele.

Lui Densuke îi curgeau lacrimile din cauza tusei. A râs uşor şi-a zis:

— Okuni! Nu poţi trăi fără dans?

— Cam aşa ceva. Densuke, trebuie să te înzdrăveneşti cât mai repede.

— Îmi dau silinţa.

— Dar pentru asta trebuie musai să mănânci. Chiar dacă nu-ţi place mâncarea, încearcă să înghiţi ca să prinzi puteri.

— Bine, o să mă străduiesc.

Densuke tuşea mereu. Okuni îl privea cu lacrimi în ochi. Cu tot optimismul ei, văzându-l numai piele şi os, se îndoia că avea să se mai vindece şi să danseze ca odinioară. Se ruga neîncetat pentru sănătatea lui. Îşi dorea din suflet să fie iarăşi pe picioare. De-aceea îl tot bătea la cap să se hrănească.

Okuni nu putea accepta că leacurile lui Nagayasu Okubo potoliseră tuşea lui Densuke doar vremelnic şi că la altceva nu mai ajutau. A înţeles ca starea lui se agravase faţă de data trecută, îi era greu şi să tuşească, nereuşind să scuipe flegma ce i se aduna în gât… iar când respira, se auzea un şuierat înspăimântător. Densuke, zăcând în patul lui, slăbea văzând cu ochii. Okuni nici nu se gândea să-l lase să moară sub ochii ei. Trebuia să găsească degrabă o soluţie salvatoare.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, a scos din coşul de nuiele veşmintele şi lucrurile folosite la spectacole, chiar şi una din săbiile lui Sanza, pe care n-apucase s-o vândă, precum şi cutiuţa care conţinuse preţioasele doctorii ale lui Nagayasu.

— Mă duc la castel! le zise ea lui Mame şi Omatsu.

Nu se încheiase încă recoltatul, dar Okuni a luat-o peste câmp, din satul Nagi-Mimasaka, până la Castelul Tsuyama. Peisajul auriu i se părea încântător. Ţăranii secerau tăcuţi. Arătau de parcă prinseseră rădăcini în pământul acela. Se terminase cu războaiele şi atmosfera era liniştită. Sabia lui Sanza atârna greu.

„Ce-a căutat Sanza aici într-o perioadă agitată? De

ce-a venit ca să moară?” se întreba ea.

Tsuyama era un oraş nou şi însufleţit, dominat de impunătorul castel al seniorului Tadamasa Mori, Tsuruyama. Nu mai semăna cu cel de pe vremea lui Sanza. Deşi construit pe deal la sugestia lui Uemon Ido, nu servea ca fortăreaţă, ci drept centru administrativ al domeniului, înălţându-se maiestuos în lumina puternică a soarelui.

Cu toate astea, Okuni se simţea dezamăgită. Ei i se părea mic şi neînsemnat. Nu se gândea că pentru regiunea Mimasaka era mai mult decât potrivit. Îl compara cu marile castele din Ōsaka şi Edo.

„De-aia a plecat Sanza din capitală? Cu gândul să-şi înalţe un castel… dar chiar atât de mic?” îşi spuse Okuni cu amărăciune.

Construcţia lui începuse cam în vremea când Hidetada pornise lucrările la Castelul Edo. Okuni nu se gândea că bogăţiile familiei Mori nu se asemuiau nici pe departe cu ale altora, la fel cum alte locuri nu se făleau cu bogăţia cu care natura binecuvântase zona. Castelul era mic şi liniştit, înconjurat de un zid pe trei niveluri, iar donjonul nu fusese terminat încă. De aceea părea chiar mai mic decât era.

„Sanza şi-a pierdut viaţa din cauza acestui castel…”

Okuni a simţit brusc o ameţeală ciudată şi s-a împleticit. S-a oprit şi a tras adânc aer în piept.

„A trecut de mult vremea când iubeam şi eram iubită. Toată lumea a ştiut că suntem împreună. Nu ne-am tăinuit iubirea… aşa cum n-au făcut-o nici Sankuro şi Okiku. La ce bun? Soarta nemiloasă şi-a spus cuvântul. Bărbatul iubit s-a socotit învins de cea mai grozavă din ţară şi a fugit de ea. Cumplit de trist!”

O năpădeau puzderie de amintiri.

„Şi suveranul a înălţat castele. Şi *kubd.* Sanza Nagoya a murit fără să-şi vadă visul împlinit. Femeia de la Yodo, pentru care se înălţase măreaţa construcţie, s-a mutat de la Castelul Ōsaka la Fushimi şi din nou la Ōsaka, risipindu-şi, împreună cu fiul ei, averea pe temple şi ofrande. Ciudate lucruri, castelele! Pentru una ca mine,

care iubeşte libertatea, nişte ziduri reci nu înseamnă absolut nimic. Când mă gândesc cum am lepădat copilul pentru că am vrut să văd Castelul Yodo…”

Cuvintele pe care le rostise Densuke în ziua aceea i se învălmăşeau în cap. Îşi muşca buzele. Densuke a îngrijit-o, dar ea nu s-a gândit decât la Sankuro. Sub privirile disperate ale acestuia, s-a iubit apoi cu Sanza. Nu-i venea să creadă ce toantă fusese. Lacrimile-i curgeau nestăvilite pe obraji. A închis ochii. Dincolo de pleoape îl zărea pe Densuke, atacându-l cu bâta pe Kyuzo pentru că-şi îngăduise să o jignească.

„Densuke! Să nu mori!”

Okuni nu regreta nimic. Era împăcată cu sine. Un singur lucru îşi dorea acum – să-l ajute pe Densuke să trăiască. De aceea plecase să vândă sabia lui Sanza şi cutia aurită a lui Nagayasu.

Nu cunoştea lumea din împrejurimi şi habar n-avea cum să facă. Şi-a adus aminte de Kanji, care colindase capitala în lung şi-n lat în căutarea unui cumpărător pentru lucrurile ei ca să facă rost de doctorii… numai că apoi a înşelat-o. Cum de-a fost în stare să dispară, fără mustrări de cuget, la curtezanele din Shijo? Nu-i venea să creadă. Trădarea lui Kanji i s-a părut mai dureroasă decât a lui Sankuro. Şi totuşi… nu-i purta pică.

Okuni a umblat toată ziua, fără să se lase păcălită de turuielile negustorilor.

„Nu trebuie neapărat să le dau astăzi”, îşi spuse ea oarecum mai liniştită.

Voia mai întâi să simtă pulsul pieţei. Apoi urma să se hotărască unde-i convenea mai mult şi care chip îi inspira încredere. Pe înserate, n-avea decât să se întoarcă la Nagi cu obiectele rămase. Înainte de-a porni la drum, se sfătuise cu Mame şi Onei şi căzuseră de acord să vândă totul ca să-i poată cumpăra doctorii lui Densuke. Aşadar, trebuia neapărat să găsească un negustor bogat pe care să-l intereseze obiectele. Nu-şi permitea să vândă în pierdere. Între timp, a trecut pe la mai mulţi tămăduitori. După ce le-a descris până în cele mai mici amănunte starea

bolnavului, insistând că era o formă gravă de tuberculoză, cu toţii au descurajat-o:

— Nu există cale de vindecare… nici leacuri… în cel mai fericit caz, ceva care să-i uşureze respiraţia şi să-i mai potolească tuşea.

Un bătrân binevoitor a sfătuit-o să încerce cu sânge proaspăt de şarpe, care alina durerile… deşi nu vindeca boala.

O disperare neagră puse stăpânire pe Okuni. Căutase toată ziua un cumpărător bun şi leacuri cu folos. Se mai zbătuse şi ca să afle cu cine să ia legătura ca să-şi înalţe un mic lăcaş pentru spectacole. Dacă se aşezau în Nagi şi munceau la câmp, aveau mâncarea asigurată, dar asta nu era de-ajuns. Nici vorbă să danseze acolo. Pe de altă parte, îşi dădea seama foarte bine că nu puteau pleca din Nagi până ce Densuke nu se ţinea din nou pe picioare. Mai exista posibilitatea să doarmă în Nagi şi să vină la Tsuyama să dea spectacole. Însă mai rămăseseră pe lângă ea doar Onei, Omatsu şi cele două fete, precum şi Yata. Singurul bărbat care să le-ajute să-şi înalţe un lăcaş ar fi fost Mame. Prea puţin. Ar mai fi putut să-şi întindă rogojini pe stradă şi să danseze pentru nişte mărunţiş. Okuni asudase de la atâtea griji.

Când a revenit în Nagi, au sărit cu toţii s-o descoasă, nerăbdători şi curioşi.

— Mi s-a spus că sângele proaspăt de şarpe ar fi bun pentru boala lui Densuke.

În ochii lui Mame şi Yata au sticlit luminiţe de speranţă. Săritori ca de fiecare dată când venea vorba de sănătatea lui Densuke, au plecat degrabă în căutare de şerpi. Era vremea când apăreau cu duiumul printre tulpinile rămase pe câmp.

— Am auzit şi eu azi că la Marele Templu din Kizuki au început pregătirile pentru mutarea zeităţii protectoare. Domneşte o atmosferă de sărbătoare. Fiecare chiparos uriaş e cărat din munte de vreo sută de bărbaţi. Templul trebuie renovat ca să poată oficia tot ritualul. Se zvoneşte că va fi fără seamăn… Vă daţi seama ce muncă-i acolo!

— Cred c-o să fie ceva nemaipomenit, zise Densuke.

— Cred şi eu. Pân-acum n-aveam niciun chef să mă refugiez la Izumo, cu bandiera pe care scrie „cea mai grozavă din ţară”… Aflând însă cât de însufleţit e locul, nu mi se pare o idee rea.

— Ba eu zic că-i chiar foarte bine.

— Pentru asta, Densuke, trebuie să te însănătoşeşti.

— Dar poţi dansa şi singură. Ai dovedit asta la Edo.

— Ei, nu-i aşa! Fără tine sunt ca o pasăre cu o singură aripă. Nu dansez cu tot sufletul… La Edo n-am avut încotro. A trebuit să iau taurul de coarne. La Izumo, te vreau şi pe tine. Aşa că pune-te pe picioare mai repede!

— Oare mai e cu putinţă?

— Hai, lasă prostiile!

Când s-au întors Mame şi Yata cu şarpele proaspăt ucis, lui Densuke i s-a făcut rău la vederea sângelui, însă, încurajat de vorbele lui Okuni, a închis ochii şi l-a băut, sforţându-se să nu vomite. Încerca să se gândească la altele. L-au trecut toate năduşelile.

Când sfârşesc secerişul, ţăranii din Nagi au obiceiul să înalţe o căpiţă de tulpini uscate în mijlocul câmpului. La micul templu din sat începe sărbătoarea recoltei de toamnă. Atmosfera e chiar mai veselă decât în Tsuyama. Veselia ţăranilor o făcu pe Okuni să uite că şi-ar fi dorit să danseze la oraş. Nici nu-şi imaginase că secerătorii puteau fi atât de talentaţi. Au primit cu braţele deschise cele două bandiere ale lui Okuni. Au ciulit atent urechile şi au prins iute cântecele noi, acompaniindu-le la început doar cu bătaia palmelor, iar apoi şi cu propriile voci. Când s-a pornit să danseze, au făcut cerc în jurul ei.

— Densuke, e de necrezut! Aici toată lumea cântă şi dansează. Locuitorii din Nagi sunt Kabuki din naştere… foarte talentaţi. Hai, înzdrăveneşte-te degrabă ca să-i vezi şi tu! îi spuse Okuni la întoarcerea în şura ce le servea drept adăpost.

— În capitală nu întâlneşti aşa ceva. Ăştia au gâtlejuri sănătoase şi cântecele lor răsună puternic înspre înaltul cerului, continuă ea înfierbântată.

— Zău? făcu Densuke, cu voce stinsă.

— Dacă ai şti cât sunt de graţioase şi ferme mâinile alea bătătorite şi arse de soare! Şi cât sunt de mlădioşi! Au învăţat foarte repede dansurile şi cum să-şi răsucească trupurile! Nu numai tinerii, ci şi bătrânii! Pun suflet în tot ceea ce fac!

— Chiar aşa?

— Dacă m-ar întreba cineva unde se dansează Kabuki aşa cum trebuie, i-aş îndruma spre Nagi. Au venit foarte mulţi şi de la oraş… ne-au dat nişte mărunţiş. Eu am crezut că-s bani pentru templu, dar sătenii mi-au spus că-s ai noştri. Atmosfera a fost nemaipomenită. Nici nu se compară cu cea a spectatorilor obişnuiţi. Când am început să imit feluriţi negustori, s-au încins şi mai tare. În loc de flori, şi-au pus pe cap crenguţe cu frunze ruginii şi-aşa au dansat… cele mai noi dansuri!

Okuni se îmbujorase şi-i vorbea lui Densuke plină de înflăcărare. Sângele de şarpe nu îşi făcea însă efectul dorit. Densuke simţea că se îneacă din cauza lui şi de câteva ori era cât pe-aci să-şi piardă cunoştinţa.

— Densuke! Densuke!

La templul din apropiere răsună tobele de sărbătoarea recoltei. Unii săteni cântă şi dansează toată noaptea, spectacolele lor fiind socotite ofrandă adusă zeului protector. Melodiile flautului se aud până departe. Veselia e în toi. Nu însă pentru Densuke, palid ca varul. În clipele în care mai prinde culoare în obraji, îi urcă brusc febra.

Okuni a fost şi ea la templu să cânte şi să danseze… tot ca ofrandă. Nu i-a mai rămas decât să se roage pentru însănătoşirea lui Densuke. S-a rugat. A cântat. La un moment dat a dansat singură în cercul făcut de săteni. A uitat cu totul de lume… cu ochii şi mâinile spre tăriile cerului.

— Densuke! Azi am fost o adevărată *miko.*

— *Miko*? Aşa cum zicea domnul Baian? întrebă Densuke puţin mai înviorat.

— Îţi aminteşti de domnul Baian? Numai că dansul

meu de azi n-a fost cum îl numea Baian. A fost un dans-rugăciune.

— Ţi-ai întins mâinile spre cer?

— Da… uite-aşa! zise Okuni, ridicându-se şi făcând nişte paşi de dans prin şură.

Omatsu l-a ajutat să-şi schimbe poziţia ca s-o vadă mai bine. A privit-o fără să clipească. Pe chipul lui se citea fericirea.

— Ei, Densuke, cum ţi se pare? îl întrebă ea, trăgându-şi sufletul.

— Ai fost o adevărată *miko.* Poţi dansa fără nimic în mână, fără să fii îmbrăcată mai ştiu eu cum… Eşti nemaipomenită!

Efortul de-a o privi şi a rosti cele câteva cuvinte l-au stors de vlagă. A închis ochii, secătuit de puteri.

Spre dimineaţă, Densuke a făcut o criză puternică de tuse, mai rea decât toate celelalte de până atunci. Toţi s-au speriat. Omatsu l-a ridicat uşor şi l-a masat pe spate. Densuke încerca să scape de flegma din capul pieptului, dar nu reuşea. Se zvârcolea şi gemea, părea că se îneacă. Okuni s-a ridicat, l-a smuls din braţele lui Omatsu, şi-a apropiat gura de gura lui şi a tras toată mizeria din gâtul lui. A băgat apoi degetele şi-a scos flegmă amestecată cu sânge. Cam trei boluri de mizerie.

— Gata, l-am scăpat! strigă Okuni, fără să se adreseze cuiva anume.

— Sângele de şarpe şi-a făcut efectul! se bucură Mame.

Omatsu l-a şters pe faţă, iar Onei a înmuiat o cârpă în apă şi i-a întins-o lui Okuni să se cureţe. Au răsuflat uşuraţi. Dacă sângele de şarpe şi-a făcut efectul, însemna că Densuke avea să-şi revină. Adevărul e că respiraţia lui nu mai era şuierătoare, cu toate că se înteţise.

Stăteau cu ochii pe el. Densuke a deschis gura şi, luând-o pe Okuni de mână, a întrebat cu o voce clară, ca în vremurile bune:

— Okuni, cât ai să mai dansezi?

— Până mor.

Okuni a răspuns fără să se gândească. Aşa simţea.

„Voi dansa până la moarte. Voi dansa, voi dansa, voi dansa! Nu mă voi lăsa nici când mă voi umple de riduri. Picioarele-mi vor sfârâi până-n ultimul moment!”

Densuke zâmbi uşor. Credea cu tărie în spusele ei.

— Aşa e Okuni!

Densuke închise ochii. Părea să doarmă.

Sărbătoarea recoltei din Nagi a ţinut trei zile şi trei nopţi. Localnicii nu o concepeau fără Okuni şi aceasta a răspuns chemării lor. Yata a jucat rolul lui Densuke, ţinând o prăjină şi provocând-o pe Okuni s-o sară. Ţăranii din Nagi aplaudau şi aclamau. Veselia se înteţea. Okuni dansa cu pasiune, uitând că

Yata îl înlocuieşte pe Densuke. Băiatul se descurca foarte bine. Inima i se umpluse de bucurie.

În seara în care sărbătoarea recoltei a luat sfârşit, s-au întors acasă frânţi de oboseală şi-au găsit-o pe Omatsu veghindu-l pe Densuke. Se stinsese din viaţă, liniştit.

— De ce nu ne-ai dat de veste?

— Adică să vă spun că a murit? răspunse Omatsu încet.

Omatsu nu s-a îndurat să-l lase nicio clipă singur pe Densuke.

Chipul lui era senin şi mai puţin palid decât în ultima vreme.

Respirase uşor până în ultima clipă. Murise împăcat. Mame, Onei şi Yata şi-au împreunat mâinile şi s-au rugat pentru sufletul mortului. Doar Okuni se uita la el împietrită.

Nu scăpase de ce i-a fost teamă. Chiar dacă se aşteptase, i s-a părut prea bruscă dispariţia lui. Îşi simţea inima sfâşiată şi nu reuşea deloc să se regăsească, să se adune şi să trăiască din nou. Nu îndura gândul că Densuke pierise.

S-a ridicat brusc şi a ieşit afară. Luna părea că umple tot cerul spre zori.

— Densuke!

L-a strigat, dar nu-i răspundea nimeni. Vântul rece

şuiera precum respiraţia lui. Se simţea epuizată.

Primele şapte zile Okuni nu şi-a revenit. Ţăranii din Nagi i-au ajutat mult, până şi cu cheltuielile de înmormântare, îngropând mortul în cimitirul satului şi umplându-i mormântul cu flori. Okuni n-a avut nici măcar puterea să le mulţumească.

Onei se ţinea tare şi încerca s-o facă pe Okuni să-şi alunge durerea grea.

— Okuni, a venit vremea să plecăm!

— Unde?

— În Izumo. Ne întoarcem acasă.

Okuni şi-a amintit că hotărâse cu Densuke să danseze amândoi la sărbătoarea Marelui Templu.

„Ce să mai caut în Izumo fără Densuke?”

În clipa următoare s-a gândit la Yata.

— Yata, tu vrei să mai dansezi?

— Eu îmi doresc să-mi văd de pământ în Izumo şi să dansez după ce se isprăveşte cu munca la câmp, să particip la sărbătoarea recoltei, ca şi ţăranii de-aici.

— În Izumo?

— Da, în Izumo.

Lui Okuni îi părea rău că trebuia să plece şi să-l lase pe Densuke pe meleaguri străine. Apoi s-a simţit datoare s-o întrebe şi pe Omatsu ce gânduri avea. Stătuse şi ea zile-n şir, posacă, fără să scoată o vorbă.

— Omatsu, ce vrei să faci?

— Să te urmez! zise ea pe un ton uşor răstit. Densuke ar fi făcut acelaşi lucru.

Întrebarea o trezise din amorţeală.

Okuni o privea liniştită. În pofida faptului că Omatsu nu era câtuşi de puţin talentată la dans, se bucura nespus că mergeau împreună. Avea cu cine împărţi golul pe care-l lăsa în urmă Densuke. Amândouă sufereau cumplit. La moartea lui, au plâns cu toţii, în afară de Okuni şi Omatsu. Durerea lor era prea adâncă pentru a putea fi măsurată în lacrimi.

Câţiva săteni din Nagi i-au condus până în apropierea oraşului. Okuni nu le-a făcut nici măcar semn cu mâna. O

copleşise mâhnirea.

După ce-au trecut de Tsuyama, i-a apărut în cale un chip cunoscut care a anunţat-o că i-a găsit un negustor cu bani mulţi pentru obiectele pe care ar fi vrut să le vândă. Gândindu-se că oricum nu le mai folosea în Izumo şi că aveau nevoie de bani de drum, s-a despărţit de ele fără pic de regret.

După ce-a trecut însă de castel, Okuni’s (-a oprit şi a privit în urmă. O durea sufletul. Sanza şi Densuke se stinseseră din viaţă în Mimasaka, iar ea rămăsese singură.

Era o seară cu lună plină. Deşi toamnă, părea înceţoşată ca primăvara. De fapt, ochii ei se împăienjeniseră. Lacrimile stăteau gata să curgă şiroaie şi se chinuia să le stăvilească. Îşi muşcă buzele, închise ochii şi-i ridică aşa, cu pleoapele închise, spre înaltul cerului. Se temea să-i deschidă. Nici măcar nu clipea.

De câte ori nu trecuse şi Densuke prin asemenea stare înainte de a se îmbolnăvi?

Okuni a revenit pe meleagurile natale după douăzeci şi unu de ani, în 1608, în plină iarnă. Recolta fusese bogată şi aici, ca şi la Mimasaka, numai că viscolul se făcea simţit până-n măduva oaselor. Cu toate astea, oamenilor din Izumo, prea ocupaţi să reclădească Marele Templu din Kizuki, nici nu le păsa.

Templul se reconstruieşte o dată la treizeci de ani, cu lemn proaspăt adus din munte. Ritualul vechi de aproape trei sute de ani poartă numele de Karidono-shiki. Reprezentantul lui Hideyori Toyotomi, Katsumoto Katagiri, şi seniorul de Izumo, Yoshiharu Horio, îşi aduc cu acest prilej prinosul, luând sub oblăduirea lor temelia de piatră, acoperişul de trestie şi ornamentele din aur. E lesne de înţeles câte cheltuieli cerea reconstrucţia.

Munţii din zare nu se schimbaseră cu nimic. Okuni îi privea cu nostalgie. A uimit-o însă schimbarea suferită de cursul râului Hii. În copilăria ei, năbădăiosul Orochi avusese opt capete, iar solzii îi sclipiseră puternic în bătaia soarelui. Ajunsese apoi să aibă doar două – unul pornind spre lacul Shinji, iar celălalt spre mare. Cel puţin aşa

înţelesese din spusele lui Okiku şi ale tinerilor din Izumo sosiţi în albia de la Shij5. Uneori, Templul din Kizuki părea că se înalţă din mijlocul apelor. Azi se putea convinge cu ochii ei de toate astea. Se simţea fericită. Se obişnuia însă mai greu cu înfăţişarea muntelui Hōno, pe care se afla acum. Din măreţul munte de-altădată rămăsese doar un deal anevoie de urcat, din cauza grohotişului.

— Omatsu, uite-acolo jos! Vezi ce frumos e ţărmul?

Omatsu, nu prea vorbăreaţă de felul ei, n-a scos un cuvânt, cuprinsă de uimire. În faţa ochilor se desfăşura o privelişte care-i tăia răsuflarea. Satul Nakamura din Kizuki, aşezat de o parte şi de alta a râului, îl strângea de mijloc ca într-o îmbrăţişare drăgăstoasă. Pe locul unde cursese odinioară râul, un câmp mare de orez răsfira tulpini secerate, uscate de-acum, iţindu-şi capetele printre firele de nisip. De sus de pe Hōno, iarna părea şi mai aspră.

Okuni şi-a amintit că Densuke ar fi vrut să ajungă prin locurile ei natale… apoi cum o siluise Kyuzo ca să fie a lui. Au trecut-o fiorii.

— Vântul s-a înteţit. Hai să ne-ntoarcem!

Omatsu s-a răsucit pe călcâie, tăcută, şi a început să coboare panta. Muntele Hōno avea ceva ieşit din comun: nisipul adânc, îi putea păcăli uşor pe cei neatenţi la drum. La poale se afla cimitirul, iar în faţa lui schitul Renga locuit de o călugăriţă cu numele de Chigetsu.

După ce-au intrat în Nakamura, s-au oprit întâi şi-ntâi la casa părintească. San emon se stinsese din viaţă în urmă cu câţiva ani, lăsând moştenire o fierărie vestită la care se comandau uneltele pentru lucrările de la Marele Templu. Din cuptor se ridicau limbi de foc într-un spectacol fără seamăn, însoţite de bătăile ciocanului cu care se forja fierul.

— De când s-a prăpădit San emon, mă ocup eu de fierărie. Are două fete, dar una s-a călugărit, iar cealaltă se spune că dansează prin capitală, în trupa lui Okuni.

— Cine, Okiku?

— Da.

— Okaga s-a călugărit? Parcă mi-a trecut ceva pe la urechi despre asta. Unde-o pot găsi?

— La schitul Renga, răspunse bărbatul, arătând cu degetul spre un crâng de peste câmp.

Ajungând acolo, Okuni a zărit o bătrână cocârjată, care citea sutra. Au aşteptat afară, în zăpadă, să termine, ca s-o întrebe de Okaga. Când s-a ridicat de la măsuţă, a recunoscut-o îndată pe Okuni.

— Okuni?”

— Da. Eşti Okaga?

— Ce, nu mă mai ştii?

Nu se gândise nicio clipă că Chigetsu era tocmai Okaga. Şi, oricum, nu aşa de îmbătrânită… De când se călugărise, citea neîncetat rugăciuni. În zilele senine, mai ieşea la câmp să plivească. Pielea ei era la fel de arsă de soare ca a ţăranilor. Se zbârcise atât de tare, încât Okuni nu-şi revenea din uimire… era aceeaşi Okaga cu care dansase odinioară…

— Okaga, cât te-ai schimbat!

— Dar tu eşti aceeaşi, tânără ca pe vremuri, zise călugăriţa Chigetsu, râzând.

Okuni s-a cutremurat văzându-i gura fără dinţi. Nu putea crede că se urâţise în asemenea hal. Deşi mai tânără ca ea, decăzuse îngrozitor, rămânând doar o umbră a celei de-altădată. Arăta ca vai de lume. Okuni îşi petrecuse anii dansând, pe când Okaga lăsase timpul să curgă peste ea, măcinând-o, fărâmiţând-o. Singurătatea pustiitoare îşi pusese necruţătoarea pecete asupra ei.

— Dacă nu vă supără sărăcia lucie de-aici, staţi la mine. Sunt singură cu zeiţa mea protectoare, Kannon. E cam înghesuit, dar e călduţ.

Onei, Mame şi Yata plecaseră la nişte rude de-ale lui Onei, iar fetele, fiecare la casa ei. Okuni şi Omatsu au acceptat invitaţia lui Okaga şi, îngheţate de frig, s-au bucurat că primiseră găzduire.

— Pe unde-aţi umblat pe vântul ăsta? le întrebă Okaga, aprinzând focul în vatră.

— Am urcat pe Muntele Sutrei şi-am privit Izumo de-

acolo, de sus. Tare s-a mai schimbat! M-a uluit dispariţia râului… aşa cum îl ştiam eu.

— Pe vremuri, râul Hii provoca pagube mari. Acum nici măcar nu se mai abate din drum… se varsă direct în mare. Anul trecut a fost secetă şi n-am avut recoltă… Ţăranii s-au spetit cărând apă din râu… şi-aia puţină.

— Păi, cum aşa?

— Albia s-a umplut cu nisip.

Okuni îşi încălzea mâinile la foc. Chigetsu a luat orezul de pe vatră, l-a golit în boluri, a pus murături peste el, a fiert nişte ceai şi le-a poftit pe Okuni şi Omatsu la masă. Okuni a apucat bolul cu ambele mâini şi i-a adulmecat aroma. La fel ca odinioară…

— Ştii ce mă miră? deschise ea vorba. Bunăstarea fierăriei lui San emon… Mi-a povestit Okiku ceva.

— N-a fost chiar atât de prosperă înainte să înceapă reconstrucţia templului. Se ascuţeau acolo doar uneltele ţăranilor…

era o fierărie oarecare. Din păcate, tata s-a prăpădit mult prea devreme. Ce s-ar mai fi bucurat dacă ar fi avut el însuşi parte de comanda făcută pentru Marele Templu!

— O să vină puhoi de lume la templu când va fi gata, nu-i aşa?

— Cred şi eu! însă mai durează vreo jumătate de an. Sper să nu dea năpasta peste noi pe urmă…

— Cine, Orochi?

— Nu neapărat. Nisipul care se prăvăleşte din munte o să îngroape toată zona.

Terminând de mâncat, Omatsu a plecat după apă.

— Când ai cunoscut-o pe Omatsu asta?

— După ce te-ai întors tu în Izumo… în satul Moriguchi.

Okuni a tăcut câteva clipe. Şi-a amintit cum a lepădat copilul lui Sankuro, pe viscol. Nu-i venea să povestească despre cele petrecute atunci.

— Şi proasta de Okiku pe unde umblă?

Tocmai pentru că Okiku era sora mai mică a lui Okaga, Okuni nu voia să vorbească despre ea. Aşadar nu i-

a răspuns.

Călugăriţa a zis apoi şoptit:

— Okiku ţi l-a furat pe Sankuro…

— Ţi-a spus Omatsu?

— Am scos cu forţa de la ea.

— Asta e, Okaga! Când o femeie şi-un bărbat se iubesc, n-ai ce le face! Sunt fericiţi şi nu le mai pasă de nimic în jur.

— Uşor de zis… uşor pentru cel care-şi găseşte o dragoste nouă, dar pentru cel părăsit, greu trebuie să mai fie… După ce-am ajuns acasă, Kyuzo m-a tot întrebat despre tine… cu disperare… Mi-a părut rău de el, ca să-ţi spui} drept.

— Nici nu vreau să mai aud de el.

— Da, e o poveste veche.

Chigetsu a tras cu urechea. Şi-a dat seama că Omatsu se întorsese.

— Îi sunt recunoscătoare lui Omatsu că s-a dus după apă, continuă ea râzând. De când am îmbătrânit, mă dor picioarele şi mijlocul şi e un chin să scot apă. Ce bine că m-a scăpat de o asemenea corvoadă!

— Ai îmbătrânit?! Dar eşti cu câţiva ani mai tânără decât mine!

— De când s-a prăpădit Yokichi, n-am făcut decât să-l jelesc.

— A murit la digul Yodo, nu-i aşa? Când s-au cerut muncitori şi din alte ţinuturi…

— Aşa i-a fost scris! Alţii au reuşit să scape şi au trăit mult şi bine. Tata l-a angajat pe tânărul de la fierărie cu nădejdea că una dintre noi o să-l ia de bărbat şi aceasta ne va rămâne moştenire… Eu m-am călugărit, Okiku a fugit… nu i-a plăcut omul.

„Eu l-am părăsit pe Kyuzo şi am plecat din Izumo. Okiku n-a vrut să se mărite cu cel ales de alţii. Bărbatul ăla şi-o fi găsit între timp nevastă? întortocheate mai sunt cărările sorţii!” îşi zise Okuni, copleşită de emoţii.

Okuni nu-şi credea ochilor. Okaga arăta cu vreo douăzeci de ani mai bătrână decât ea. Călugăriţa îi

mărturisise că de la pierderea lui Yokichi n-a mai trăit… chiar dacă şi-a dus zilele printre cei vii. În fapt, ea murise. Okuni, care-l pierduse pe Densuke, înţelegea acum mult prea bine ce înseamnă să nu ai pentru ce trăi. O şi înspăimânta gândul acesta. Oare aşa o să ajungă şi ea în scurt timp? Ştirbă, cu cearcăne şi cute în jurul ochilor, adusă de spate… Nu trebuia să cadă pradă disperării, în pofida faptului că doar asta simţise de la dispariţia lui Densuke. Şi-a amintit cum l-a cunoscut, la Baian; cum au stat de vorbă; cum i-a dezvăluit el felul în care se pregăteşte orezul nedescojit la focul aprins în mod ritual…

— Nu-mi vine să cred că Densuke a luat-o pe Omatsu de nevastă. Eu am bănuit mereu că era îndrăgostit de tine, zise călugăriţa în şoaptă.

Okaga ardea de curiozitate să ştie câte ceva despre Omatsu, de la care smulgea cuvintele cu mare greutate – mai ales cum a ajuns ea femeia lui Densuke. Abia atunci Okuni şi-a dat seama că nu vorbise niciodată cu nimeni despre simţămintele ei faţă de Densuke. Oricum, nu de faţă cu Omatsu.

— Densuke a fost bolnav şi Omatsu l-a îngrijit, răspunse ea simplu.

— Am înţeles că l-a răpus tuberculoza… Era tare bun cântăreţ… şi pe mine m-a învăţat o mulţime de balade.

— Era şi un dansator grozav. *Firul tors* din albia de la Shijo s-a bucurat de-o faimă nemaipomenită.

— Acolo, în Shijo, l-ai întâlnit pe Sanza? Povestea voastră de dragoste s-a auzit până-n Izumo.

— Zău?

Cu Densuke nu putuse vorbi despre Sanza. Okuni era fericită că are în faţa cui să-şi descarce sufletul. I-a mărturisit surorii cum o trădaseră Sankuro şi Okiku, cum îl cunoscuse pe Sanza şi se îndrăgostise de el. I-a povestit despre plecarea lui din capitală, despre moartea lui, despre cât suferise încercând să-şi revină prin dans.

Okaga nu-l prea avusese la suflet pe Sankuro nici pe vremea când stătuse la Baian, dar pe Sanza l-a îndrăgit imediat… doar din spusele lui Okuni. A rămas grozav de

uimită de felul cum aflase Okuni despre moartea iubitului ei de la Shikazo şi Sarujiro. Atât de mult o întristase povestea lui Okuni, încât nu se mai putea opri din plâns.

— Nici eu, nici tu n-am avut parte de soţi în viaţă. Numai că Sanza al tău a fost şi samurai, şi bărbat de toată isprava… Păcat că l-a măcinat aşa dragostea pentru „cea mai grozavă din ţară”. Mare păcat!

— Eu nu voiam să-l las să plece nici în ruptul capului, dar el a ales castelul, nu pe mine.

— Dar e o deosebire ca de la cer la pământ între un castel şi o femeie!

— Nu e niciuna! se trezi Okuni zicând fără să stea pe gânduri.

Cum Okaga nu era femeia care să contrazică, a trecut uşor peste riposta lui Okuni şi a întrebat-o dacă a vizitat mormântul lui Sanza cât a stat la Mimasaka.

— Mormântul?

— Da, mormântul lui Sanza.

— Nu, nu l-am căutat. Nici nu mi-a dat prin cap.

— S-ar fi cuvenit…

— Dar n-am auzit nimic de el nici în Nagi, nici în Tsuyama. Mi s-a părut curios.

— Ciudată răceală faţă de cel pe care spui că l-ai iubit! Te-ai despărţit de Kyuzo şi de Sankuro pentru că nu erau potriviţi pentru tine, dar în inima lui Sanza ai rămas totuşi, zise Okaga chicotind.

Okuni tăcu. În Mimasaka n-o frământase decât boala lui Densuke. La mormântul lui stătuse ore-n şir, cu privirile-n gol… Nu se gândise nicio clipă la Sanza. Nu-i trecuse prin minte. Acum, că o mustrase călugăriţa, se căia amarnic.

În clipa aceea şi-a amintit că Sarujiro îi spusese ceva despre mormântul lui Sanza. Era cu siguranţă undeva în preajma Castelului, pe dealul Tsuruyama. Şi doar ajunsese în apropierea lui când umblase prin oraş ca să vândă sabia lui Sanza, dar atunci n-avea în gând decât să-l salveze pe Densuke, nimic altceva.

Castel. Mormânt. Lui Okuni i se făcu dor de moviliţa

modestă care adăpostea trupul neînsufleţit al lui Densuke. Sanza preferase castelul în locul celei mai grozave din ţară. Are castel. Mormântul e castelul lui. Din cale-afară de ciudat!

Okuni îşi muşcă buzele.

„Oi fi fost şi eu castel? Adineauri am spus că nu-i nicio deosebire între un castel şi o femeie. Când oi fi devenit castel? Când am înălţat bandiera pe care scria «cea mai grozavă din ţară»? După ce-am început să urăsc *jabisen-ul*? După ce-am apucat să mă laud că nu mă putea nimeni compara cu prostituatele?”

— Okuni, faima ta a ajuns şi-n Izumo. Acum, lumea-i ocupată cu ridicarea templului şi nici nu avem un ritual important până la aducerea ofrandelor în ziua de Anul Nou. Dar, când va fi gata, cu toţii vor vrea s-o vadă pe cea care a fost atât de renumită în capitală.

Okaga se entuziasmase de parcă ar fi fost vorba de propria ei faimă, însă Okuni nu reacţiona cum s-ar fi aşteptat. Privea melancolică şi plimba beţişoarele prin orez, fără poftă de mâncare. Se simţea vlăguită şi nu mai avea putere nici să se mişte.

— Omatsu, îmi întinzi şi mie aşternutul?

Omatsu a simţit doar atingând-o că Okuni avea febră mare. După ce-a ajutat-o să se aşeze, a înmuiat o cârpă în apă şi i-a pus-o pe frunte. Văzând că ies aburi, Okaga s-a speriat îngrozitor. Rămăsese ca o stană de piatră.

— Cam mare febra! îşi revine oare dacă se odihneşte? întrebă Okaga.

— E tuberculoză, zise Omatsu cu ochii la Okuni. Ştii ce-i aia?

— Am aflat că şi Densuke a murit de-aşa ceva.

— Şi la Densuke a-nceput cu febră mare.

— Înseamnă c-a luat-o de la el?

Omatsu n-a răspuns. S-a pus s-o îngrijească pe Okuni, conştiincios, la fel cum făcuse şi cu Densuke atâta amar de vreme, în schimb, pe călugăriţa Chigetsu a cuprins-o o spaimă de nedescris, auzind-o pe Okuni gemând.

— Omatsu, ce leac e bun pentru tuberculoză? Cum se vindecă?

Nu s-a putut stăpâni să nu întrebe. Voia s-o ajute pe Okuni şi se simţea neputincioasă. Nu avea pe nimeni care s-o sfătuiască. Doar pe Omatsu.

Omatsu s-a gândit puţin, apoi şi-a amintit de leacurile primite de la Nagayasu Okubo. Şi-a dat seama că nu mai aveau ce vinde ca să procure medicamente.

— Sângele de şarpe, spuse Omatsu brusc, ridicând privirea.

— Nu se poate! Eu sunt călugăriţă. Credinţa nu-mi dă voie să iau viaţa nimănui, nici măcar a unui şarpe… în plus, nici n-am de unde-l aduce în plină iarnă.

Chigetsu îşi îndreptă privirile spre cer. Nu-nţelegea cum de putuse blândul Densuke să ia de nevastă o femeie cu inima împietrită. Cum îi era peste puteri să facă o nelegiuire, s-a hotărât să ceară sfatul unui bătrân al satului.

— E doar o răceală puternică, o lămuri acesta. Dacă nu şuieră când respiră şi nu tuşeşte, nu e tuberculoză.

Călugăriţa s-a mai liniştit, însă Okuni continua să aibă febră mare. Timp de zece zile nu i-a scăzut deloc. În ziua ce-a urmat sărbătorii, Chigetsu a făcut un terci din orezul sacru primit de la templu. Okuni a mai prins puteri după ce-a mâncat.

— Okaga, Omatsu! Iertaţi-mă că vă dau bătăi de cap. Cred că nu mi-a priit schimbarea vremii, zise Okuni cu voce sfârşită.

În cele zece zile de suferinţă se trăsese la faţă şi slăbise. Şi-a amintit cum zăcuse în satul Moriguchi, pe cine cunoscuse… fel de fel de întâmplări, dar n-a avut chef să i le dezvăluie lui Okaga. Şi dacă n-ar fi fost bolnavă, nu i-ar fi povestit chiar totul. În pofida interesului pentru trecutul ei, Okaga n-avea cum să priceapă o seamă de lucruri.

— Au aflat şi muncitorii de la cuptorul din munte că eşti bolnavă. A venit un mesager care te poftea să dansezi pentru băieşi şi topitori.

— Ceea? Mesaj de la băieşi şi topitori? strigă Okuni,

ridicându-se.

Luminiţele îi sclipeau puternic în ochii arzând de fierbinţeală. Okaga o îndemnă să rămână culcată.

— Le-am spus că ai febră mare şi-au plecat, zise ea, căutând s-o liniştească.

— Ba nu, vreau să dansez! Okaga, mă duc să dansez la topitorie!

— Ca să fii în stare să dansezi, trebuie să te vindeci. Sătenii din Nakamura te aşteaptă cu nerăbdare la ritualul strămutării zeităţii, în martie. Pune-te pe picioare până atunci şi apoi o să dansezi şi la topitorie.

— Ba nu! Dansez mai întâi la topitorie!

— Ştii ce anevoios urci poteca aia abruptă. În primul rând, trebuie să te hrăneşti bine şi să-ţi recapeţi puterile!

— Dansul alungă boala! Dacă dansez şi cânt, mă însănătoşesc. Am zăcut pentru că am vorbit cu tine doar despre lucruri triste.

— Cum poţi spune aşa ceva!? Mă rog, asta-i cea mai bună dovadă că eşti pe calea cea bună. Ştiu că, încăpăţânată cum eşti, o să faci numai cum vrei tu! spuse Chigetsu, râzând.

Okuni simţea că se-ntremează. Privea în gol şi se gândea la cuptoarele din munte care-o aşteptau să danseze. Se bucura imens că topitorii şi băieşii trimiseseră după ea. Parc-ar fi fost mesagerii părinţilor ei iubiţi. Trupu-i vlăguit părea că prinde viaţă.

„Dansez! Vreau să dansez la topitorie!”

— Omatsu! Du-te la Mame şi roagă-l să aducă bandierele. Treci şi pe la fete! Trupa noastră nu mai e ca-n capitală, dar o să dansăm la Muntele de Fier!

Omatsu a plecat ascultătoare. Seara târziu s-a întors la schit singură, cu bandierele-n spinare. Ajutată de Okaga, Okuni scosese toate costumele şi încercase să hotărască cine ce va purta. Când a văzut-o pe Omatsu, a înlemnit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai vine nimeni.

— De ce?

— Mame şi Yata muncesc la templu. Onei nu vrea să-

şi părăsească familia. Încearcă să se obişnuiască aici.

— Dar fetele?

— Şi ele tot ca Onei.

— Aşadar, am rămas doar noi două! exclamă Okuni, încruntându-se.

Îi înţelegea. Sătenii se temeau de topitori şi nu-i prea aveau la suflet. Din cauza fierului din munte păţiseră atâtea necazuri – râul ieşit din matcă se revărsase peste câmpuri. Pe de altă parte, topitorii le dădeau fierul pe care familia lui San emon îl lucra şi-l preschimba-n unelte. Între oamenii de la câmpie şi cei de la munte dăinuiau legături străvechi, deşi uneori încordate. Okuni ştia prea bine că ţăranii îi protejaseră părinţii pentru că purtau pică topitorilor. Cu ce drept să interzică o poveste de iubire pe motiv că se considerau mai presus decât alţii?

— Atunci, merg singură!

— Vin şi eu cu tine! îi zise Omatsu pe un ton de reproş.

— Da, ai dreptate! Hai!

Entuziasmul o cuprinsese din nou pe Okuni, însă după o vreme a făcut loc disperării.

„Cine o să cânte? Cine bate la tobă? Cine foloseşte clopotul?”

— Omatsu, hai să repetăm!

Nu era vorba doar de repetiţii. Okuni s-a văzut silită să schimbe aproape tot ca să poată face un spectacol Kabuki cu numai două persoane. A lăsat capul pe pernă şi a închis ochii. Okaga i-a făcut semn lui Omatsu să strângi lucrurile împrăştiate prin încăpere.

Okuni îşi înjgheba un plan în minte. Se întreba cum arăta locul unde aveau să cânte şi să danseze. Ce le-ar fi plăcut topitorilor să audă. Şi-a amintit un cântec vioi învăţat de la Densuke la gura sobei, în bucătăria lui Baian. Densuke îi explicase atunci ce însemnătate avea focul până şi la fierberea orezului. Cu atât mai preţios trebuie să fie pentru cuptoarele de la topitorie!

„Densuke! Ce bine ar fi fost să te am alături de mine acum!”

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

I-a luat câteva zile ca să închege tot programul. Apoi, ea şi Omatsu au început repetiţiile. Uneori se simţea istovită, însă nu se descuraja.

— Omatsu, nu lovi pământul cu piciorul! Nu aşa se dansează!

Omatsu strângea din dinţi şi nu scotea un cuvânt. Poate era de vină şi coliba aia, ce răsuna jalnic şi se mai şi zguduia sub paşii lor vioi. Okuni ofta din rărunchi. După aproape douăzeci de ani de dansat, Omatsu nu părea să fi deprins ceva. Atâta ambiţie… şi totul în zadar… Pe Okuni o cuprindea mila, dar se şi înfuria.

Între timp Chigetsu a trecut pe la fierăria lui San emon. I-a rugat pe cei de-acolo să ducă mai departe vestea că Okuni era pregătită să danseze. Proprietarul topitoriei a răspuns degrabă, dorind s-o vadă cât mai repede cu putinţă.

Okuni i-a cerut lui Omatsu să le pregătească lucrurile pentru drum, cu toată împotrivirea călugăriţei.

— Eşti prea palidă şi slăbită! mai rămâi până se-ncălzeşte un pic! Sus pe munte e tare frig.

— Nu-mi permit s-aştept muştele de mai! Când dansez, mi-e cald şi pe cea mai friguroasă vreme.

— Mă îngrijorează starea sănătăţii tale. Dac-a fost doar o răceală, nu-i prea grav, dar, dacă ai tuberculoză, iarna e mai bine să stai în pat, la căldură.

— Cine ţi-a zis că am tuberculoză?

Okaga n-a răspuns.

— Hai, mărturiseşte! Cine ţi-a spus aşa ceva? Omatsu?

— Da, mi-a povestit cât de bolnav a fost Densuke… şi c-ai avut şi tu grijă de el.

Okuni a tăcut. Oricum, n-avea de gând s-o asculte pe Okaga sau pe altcineva. Nu dorea decât să danseze. A cerut pieptenele cumpărat la Kyōto, şi-a ridicat părul în vârful capului, a rugat-o pe Omatsu să i-l prindă strâns cu un şnur şi l-a tăiat scurt, cu sabia.

— Cum poţi să faci asta? întrebă călugăriţa speriată.

Okuni a lăsat-o să-şi răcească gura de pomană. Chigetsu nu ştia că avea să danseze într-un rol de bărbat. Dar nici nu s-a mai sinchisit să o lămurească. Nerăbdarea pusese stăpânire pe ea. Aşadar, au început imediat pregătirile de plecare. Fiind foarte frig, au îmbrăcat mai multe chimonouri unul peste altul, iar deasupra unul căptuşit, de iarnă. Lui Okuni îi atârnau la piept rozariul şi preţiosul clopot moştenit de la părinţii ei.

— Omatsu, hai s-o luăm din loc!

Omatsu, cu două bandiere în spate, a urmat-o pe Okuni. Abia se crăpase de ziuă şi bătea un vânt cumplit de rece.

— La munte poate să ningă… o să vă apuce ninsoarea pe drum… Să vă înapoiaţi dacă ninge tare. Okuni! Omatsu! Aţi auzit? strigă neliniştită Okaga.

Okuni nu s-a întors să-i răspundă. N-o înţelegea deloc. Nu mai dansase de treizeci de ani… Cum de putuse? Chiar dacă n-ar fi fost poftită la topitorie, Okuni nu mai voia să lâncezească mult la schitul călugăriţei. Şi-a amintit că Okaga o făcuse încăpăţânată.

„Da, sunt încăpăţânată, recunosc!”

Okuni şi Omatsu mergeau agale de-a lungul râului Hii. Nu scoteau o vorbă. Era vremea prânzului şi meandrele se înmulţiseră. Trebuia să caute alt drum.

— Omatsu, sunt grele bandierele? o întrebă Okuni pe neaşteptate, întorcându-se spre ea.

— Da.

— Rău îmi pare că n-am vorbit eu cu Mame… ne-ar fi ajutat…

— Nu-i nimic. Le car eu.

Poteca se îngusta şi devenea tot mai abruptă. Okuni apucă de un capăt al bandierelor, ca nu cumva să fie ispitită să-şi îngăduie vreo clipă de răgaz. Nu-i venea să creadă că pornise la un drum atât de anevoios pe frigul acela cumplit. Dorinţa ei de a dansa biruia toate opreliştile. Simţea cum prinde puteri de la inscripţiile bandierelor purtate de Omatsu: „Okuni Kabuki” şi „Cea mai grozavă din ţară”.

„E ciudat că doar Omatsu a rămas cu mine! Femeia cu care Densuke s-a culcat, însă n-a iubit-o… lângă femeia pe care a iubit-o, dar de care nu s-a atins. Ciudată mai e şi viaţa asta!”

În clipa când a înţeles legătura dintre ele două, lui Okuni i-au dat lacrimile şi s-a oprit. Pentru că Omatsu continua să înainteze, cei doi pari au înţepat-o în spate şi Okuni a căzut în genunchi.

— Omatsu! Nu vrei să ne tragem sufletul un pic? întrebă ea râzând, în timp ce-şi ştergea cu palma noroiul de pe haine.

I-a întins găluştele de orez primite de la Okaga. Omatsu le-a mâncat în tăcere.

— Dacă ar fi trăit Densuke, drumul ăsta ar fi fost floare la ureche pentru noi trei, nu-i aşa, Omatsu?

Omatsu n-a zis nimic. Mesteca mai departe cu privirile aţintite la râu. Odată ce-au pătruns mai adânc în munte, n-au mai simţit vântul. Albia râului se îngustase. Susurul apei le înviora. Zărindu-i profilul, pe Okuni au trecut-o fiorii. Pesemne că Omatsu ştia că Densuke o iubise doar pe ea. În clipa aceea i se părea că o vede pe bătrâna din Moriguchi… şi-o aude zicând: „Ce fată încăpăţânată!” Omatsu o fi plecat de-acasă din ambiţie. Okuni regreta uneori c-o primise în trupa ei. Avea însă cugetul împăcat. Nu i-l luase pe Densuke. El o avea pe Omatsu şi aceasta nu avusese niciun motiv să se teamă de Okuni. Ea nu făcuse decât s-o ajute să aibă grijă de el… să intervină în clipele în care nimeni altcineva nu l-ar fi ajutat.

„Omatsu n-are de ce să mă acuze. L-oi fi iubit pe Densuke… mai mult decât pe Sankuro şi pe Sanza… dar n-am făcut niciun gest nepotrivit”.

— E frig rău! Hai să pornim mai repede la drum! zise Okuni.

Omatsu a trecut în faţă. Panta era din ce în ce mai abruptă şi aluneca îngrozitor. Okuni simţea cum îi creşte iarăşi febra. Poate şi din cauza efortului.

În timp ce urca, striga în sinea ei: „N-am greşit cu nimic! Omatsu n-are ce-mi reproşa, cu toate că ştia că ne

iubim”.

— Aaa!

Okuni s-a împleticit şi a căzut. Omatsu s-a întors spre ea. Seara se lăsa tot mai mult, dar focul era încă departe.

— Hai să ne odihnim puţin!

— Nu vreau să ne mai oprim! strigă Okuni, dând puternic din cap. În zare se vede satul Yoshida.

Mai aveau destul de mers până acolo, dar n-aveau de ales. Oricât de obosite, nu le rămânea decât să se târască mai departe.

Se înserase bine când au ajuns la casa în care ardea focul. Au bătut la uşă. Le-a deschis un bărbat care, în primele clipe, le-a privit cu asprime, dar apoi s-a luminat la faţă când a auzit că era Okuni. Toată lumea o aştepta. Le-a poftit să intre.

— Umblaţi de dimineaţă? Sărmanele de voi! Pe vremea asta! Hai, trageţi-vă sufletul acum şi încălziţi-vă! Vă pregătesc îndată ceva de mâncare. Trebuie să vă odihniţi bine la noapte… Mai aveţi o încă o zi de mers până la Yoshida.

Oricum, ajunseseră deja într-un sat de mineri. Gazda i-a tratat mai întâi cu sake cald. Între timp le-a fiert un terci de orez pe care femeile l-au înghiţit înfometate. Oboseala a pus degrabă stăpânire pe ele. Au dormit buştean, fără vise.

În inima muntelui, într-un loc numit Îishi, se găseşte Yoshida, cel mai mare sat de mineri. Michikuni Tanabe era căpetenie a satului din Muntele de Fier, la a şasea generaţie. Strămoşii lui se refugiaseră acolo în perioada războaielor, venind din provincia Kishū. Făcea parte dintr-o familie bogată.

— A, prin urmare a sosit Okuni din Izumo!

Când a primit vestea cea mare, se afla în camera lui

de lucru, cu braţele încrucişate, chinuindu-se să dea de capăt unei încurcături. S-a înseninat dintr-odată şi a dat ordine să înceapă degrabă pregătirile pentru spectacolul dansatoarei.

— Cereţi-i lui Okuni să vă descrie scena pe care dansa în capitală. Înălţaţi şi voi una asemănătoare. Trimiteţi vorbă în dreapta şi-n stânga să se adune lumea mâine după-amiază.

Imediat după prânz, porţile masive ale conacului s-au deschis larg pentru toţi. Veneau încontinuu nu numai băieşi sau topitori, ci şi ţărani şi samurai de-ai lui Amâne M5 ri, seniorul ţinutului. Ţărani din sate îndepărtate, ca Yasugi. Cei mai mulţi însă erau muncitori la Muntele de Fier, care sfărâmau granitul desprins din munte, alegeau fierul de nisip, duceau minereul în cuptor, îl topeau şi-i dădeau drumul pe apa râului Hii. Alţii cărau barele de fontă în spinare până la poalele muntelui. Asemenea sate, în care se topeau minereurile, se aflau adânc ascunse în inima muntelui. Nu se mai mira nimeni că printre mineri şi băieşi se strecurau şi tot soiul de inşi hotărâţi să facă un ban într-un loc unde mâna de lucru avea mare căutare: săraci care-şi pierduseră avutul în timpul războaielor, samurai fără stăpân, vagabonzi, ba chiar şi ucigaşi. Când recolta era săracă, se refugiau în munţi ca să supravieţuiască. Trăiau acolo departe de ochii samurailor. Seniorul de Izumo se cam temea de ei, însă nu le refuza intrarea.

Okuni ajunsese în satul Yoshida cu o seară înainte. După ce-au primit-o călduros, au condus-o prin sat ca să se familiarizeze cu zona. Când a dat cu ochii de clădirile albe, proaspăt vopsite, ale unui conac, s-a oprit nedumerită.

— Este reşedinţa proprietarului minelor, domnul Michikuni Tanabe.

— Reşedinţă? Am crezut că e castel.

— Nu e nici fortăreaţă, nici castel. E un conac cu multe clădiri auxiliare.

— Hambare?

— Da, ţine diverse lucruri în ele. Unele-s pentru orez,

altele pentru găluşte din orez şi tot felul de unelte din fontă. Nici nu le poţi număra. Cred că-s peste patruzeci.

După ce-a intrat, a înţeles că nu era vorba de un castel adevărat. Okuni nu-şi dădea seama prea limpede de diferenţă. Aflase că i se construise o scenă anume, dar nu se gândise o clipă că urma să aibă un public aşa de numeros. Nu-şi închipuise niciodată că atâta lume lucra în Muntele de Fier. Oameni bravi! Stăteau înghesuiţi unul lângă altul. Atmosfera încingea deopotrivă trupuri şi suflete.

„Aşadar, ăsta-i mirosul de miner!”

Okuni privea uimită în jurul ei. Când şi-a revenit, a zărit un prun în apropiere. A rupt o crenguţă înmugurită pe care şi-a prins-o în păr.

Scena pentru spectacol a impresionat-o puternic. Era mult mai frumoasă decât se aşteptase. Bărbaţii pricepuţi o înălţaseră în mai puţin de jumătate de zi. În aer plutea încă mirosul reavăn al scândurilor proaspăt tăiate din doi chiparoşi solizi. Okuni s-a întors spre Omatsu. Arăta splendid. Purta un chimono din brocart auriu. Părul îi cădea în valuri pe spate, iar la mijloc se încinsese cu un brâu lat, roşu, legat într-o parte – în stilul

Nagoya. Okuni îmbrăcase un chimono bărbătesc, galben-deschis, strâns cu brâul peste şolduri în aşa fel încât partea de sus să pară plină. Îşi ridicase părul, iar în moţul din vârful capului îşi prinsese crenguţa cu flori roşii de prun. Singurul semn de feminitate. La piept şi-a atârnat clopotul.

— Omatsu, începem!

Okuni a ridicat mâna dreaptă, în care ţinea un ciocănel cu ciucuri roşii. A lovit uşor clopotul şi apoi şi-a făcut apariţia cântând şi dansând în acelaşi timp.

Primăvara, la Kyōto îţi încântă inima Florile ce-şi deschid petalele. Hai să mergem să vedem Dansul Kahuki!

Fluierarul ciripeşte, primăvara trece. Dar Kabuki rămâne acelaşi în veci. La Kitano vin bogaţi şi săraci să-şi aducă obolul zeului Tenman.

În camera de oaspeţi, care dădea spre scenă, Okuni a

zărit un bărbat impunător aşezat pe o pernă cu bordură aurie. Dându-şi seama că era amfitrionul ei, s-a apropiat şi s-a prezentat. Vocea ei sonoră plutea în aerul rece de iarnă. Bărbaţii adunaţi în grădină şi pe acoperişuri au tăcut brusc. Parcă li se tăiase răsuflarea.

n primul rând, vreau să vă spun că sunt preoteasă de la Marele Templu din Izumo. Mă cheamă Okuni. Am venit din capitală ca să mă prezint în faţa locuitorilor Muntelui de Fier, unde s-au născut părinţii mei. Vă voi înfăţişa dansul Kabuki.

Minerii au fost impresionaţi. Au aplaudat-o puternic şi au aclamat-o din răsputeri. Stăteau cam încordaţi din cauza căpeteniei satului, însă văzând-o pe Okuni în largul ei, s-au destins şi ei. Deşi era în toiul iernii, au avut parte de o zi frumoasă. Slujitorii lui Michikuni au început să le toarne spectatorilor sake cald. Încă un fel de aneinge atmosfera!

Anii curg şi omu-mbătrâneşte. În lumea trecătoare, Doar culoarea şi parfumul Florilor mele Rămân neschimbate.

Okuni cânta şi dansa, fără Omatsu.

Cel ce rosteşte numele lui Buddha va fi răsplătit prin Iluminare şi va intra în împărăţia Sa. Cel care aspiră la asta Nu va fi uitat.

Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Spectatorii o priveau, captivaţi de frumuseţea ei.

Ţine tristeţea puţin
Dar şi fericirea-i prea scurtă.
Totu-i doar vis.
Declaraţiile de amor
Sunt şi ele trecătoare
Ca mănunchiul de flori
Pe jumătate legate.
Numele rămâne.
Trupul dispare.
Inima-i lunecoasă
Precum apa la vale.
La ce să te mai aştepţi pe lume?

Ferecaţi luna într-un coş cu flori!
Preţuiţi-o ca pe-o comoară!

Okuni a cântat şi a dansat cu pasiune tot repertoriul ei de douăzeci de ani. Uneori se învârtea visătoare, cu lacrimi în ochi; alteori, făcea sărituri sprintene, lovind poalele chimonoului. Nu avea nici măcar un evantai în mână. Dansa cu braţele şi pieptul, cu şoldurile şi picioarele. Înfierbântaţi şi de sake, muncitorii adunaţi la conacul lui Tanabe exclamau şi aplaudau întruna, fascinaţi de mişcările mâinilor şi picioarelor ei. Nimeni n-a remarcat-o pe Omatsu, în pofida faptului că purta un chimono minunat. Cântecele lui Okuni îi vrăjeau pur şi simplu, înălţându-se peste acoperişurile clădirilor din jur, părând să-şi trimită ecoul în munţi şi apoi să răsune în vale. Contrastând cu costumul simplu, şnurul roşu de care era prins clopotul îţi dădea impresia că este trupul florilor de prun.

După ultimul cântec, bărbaţii au aplaudat şi au aclamat, şi n-au lăsat-o pe Okuni până nu l-a repetat.

Ferecaţi luna într-un coş cu flori! Preţuiţi-o ca pe-o comoară!

Aplauzele nu mai conteneau. I s-a cerut să-l mai cânte o dată, de data asta odată cu spectatorii. Lumea era vrăjită.

Ferecaţi luna într-un coş cu flori! Preţuiţi-o ca pe-o comoară!

Ascultătorii nu se potoleau. Cântau cu toţii, fermecaţi. Beţi de băutură, beţi de extaz. Unii dintre ei s-au ridicat de pe locurile lor şi au încercat s-o imite. Reşedinţa lui Michikuni răsuna de parcă ar fi invadat-o un roi uriaş de albine. Amfitrionul, grozav de încântat de cântecele şi dansurile lui Okuni, dorea să stea de vorbă cu ea. Însă mai întâi trebuia să fie linişte. De aceea, pentru a stârni curiozitatea celorlalţi şi a-i sili să tacă, i s-a adresat cu voce joasă.

— Okuni din Izumo, ai dansat minunat! zise samuraiul semeţ. Spune ce-ţi doreşti! îţi ofer orice-mi peri.

Okuni ar fi vrut să coboare de pe scenă ca să-i

vorbească. Dar nici măcar pentru un fluture nu mai era loc să se strecoare printre muncitorii înghesuiţi unul în altul. A îngenuncheat în cele din urmă pe scândurile proaspete şi a făcut o plecăciune adâncă în faţa lui Michikuni.

— De vreme ce v-aţi oferit, aş vrea să vă cer trei favoruri.

— Trei? Bine. Te ascult, şi-ţi voi îndeplini rugăminţile.

Spectatorii, foarte gălăgioşi până atunci, lăsau impresia că-şi ţin respiraţia ca să-i audă pe cei doi. Okuni, îngenuncheată, cu palmele lipite de podea, a ridicat doar privirea spre bărbatul din faţa ei, nu cu mult mai în vârstă ca ea.

— Tata şi mama au fost oameni ai Muntelui de Fier.

— Da, aşa ai spus şi în prezentarea pe care ţi-ai făcut-o la intrarea pe scenă.

— Tata a fost băieş, iar mama fiică de topitor. Fiind mai înaltă în rang decât el, nu li s-a permis să trăiască împreună în satul din Muntele de Fier. Au fugit şi-au locuit în Nakamura, la câmpie. La câteva luni după ce m-am născut eu, amândoi s-au înecat în timpul marilor inundaţii din 1573.

Rumoare printre spectatori. Nu se aşteptaseră ca ea să fie de prin partea locului. Minerii s-au uitat miraţi unul la altul. Se scurseseră mai bine de treizeci de ani de când fugarii îşi pierduseră vieţile. Cineva din mulţime a confirmat spusele lui Okuni. Apoi s-a lăsat liniştea.

— După ce mi s-au prăpădit părinţii, am crescut la umbra ţinutului Izumo. Aşadar, sunt Okuni din Izumo.

— Şi care ţi-e rugămintea?

Pe Michikuni nu-l prea interesau amănuntele despre viaţa ei.

— În primul rând, aş dori să fiu înmormântată ca fată de băieş.

— Nimic mai simplu.

— Şi, ca să nu se afle unde e mormântul meu, aş vrea să nu fie însemnat.

Michinuki nu se aşteptase la aşa ceva. Era tânără şi renumită. Faima ei ajunsese până şi în locurile acelea

rupte de lume. Nu-i înţelegea rugămintea, însă explicaţia a venit imediat.

— După ce o floare se deschide pe creangă, sămânţa ei se face una cu pământul. E legea firii. Eu, Okuni, am plantat sămânţa teatrului Kabuki în albia râului de la Shijo, iar florile s-au risipit în toată ţara. Culoarea şi parfumul lor se schimbă după gustul lumii, care, pentru moment, cuprinde şi muzica *\ajabisen.* Urăsc acest instrument. Vreau ca numele meu să se lege de sămânţa sădită în pământul etern, şi nu de floare în toată splendoarea ei.

— Am priceput, spuse Michinuki. A doua rugăminte?

— Să-mi îngăduiţi să văd focul din cuptor.

— A, focul nestins de şase generaţii, al neamului Tanabe? Nu e ca sămânţa ta de Kabuki, Okuni. Focul nostru va arde pentru totdeauna, zise el, râzând puţin dispreţuitor. Asta-şi doreşte cea mai grozavă femeie din ţară? Bine, fie! Şi această dorinţă îţi va fi îndeplinită. Însă trebuie să ştii că nu există alt neam mai puternic pe coasta de apus a Japoniei. Tanabe n-are egal. Cred că seniorul de la Castelul Matsue, Horio, visează urât noaptea când se gândeşte la ce-ar putea să-i facă miile de oameni ai mei! Iar Okuni îmi cere doar s-o las să privească focul. Bine, şi a treia rugăminte?

Okuni interveni repede ca să pună capăt noului val de râs.

— Să construiţi stăvilare care să oprească nisipul.

— Ce să fac? întrebă Michikuni uluit, schimbându-se la faţă.

Okuni continuă calmă.

— După cum v-am mai spus, tata a fost băieş, iar mama, fiică de topitor. Aşadar, în vinele mele curge sânge de oţel. Totuşi pe mine m-a crescut o familie de ţărani miloşi. Dacă v-au plăcut dansurile mele, vă implor să faceţi nişte stăvilare care să împiedice nisipul să mai ajungă în albia râului.

Michikuni pălise şi pumnii încleştaţi pe genunchi îi tremurau. Nu-şi închipuise că avea să fie pus într-o asemenea situaţie.

Odată sfărâmat, granitul desprins din munte era împrăştiat în râul Hii. Cursul iute ale apei îl fărâmiţa, alegând nisipul de pulberea de fier, care se lăsa la fund. Topitorii îl strângeau şi-l puneau apoi în cuptor, unde flăcările uriaşe îl topeau. I se dădea iar drumul pe apa râului Hii. Numai că separarea fierului de nisip se petrecea în aval. Ca urmare, albia râului adunase tot mai mult nisip, pierzând din adâncime şi provocând inundaţii repetate.

Zăgăzuirea nisipului era preţul cerut de Okuni pentru dansurile ei. Aşa puteau înceta şi inundaţiile. Okuni se simţea datoare să-şi salveze consătenii.

Michinuki îşi muşcă buzele. Nu era deloc uşor să oprească nisipul. Să ridice nu ştiu câte stăvilare… Avea nevoie de mână de lucru, nu glumă. Apoi se ivea altă întrebare… unde să ducă atâta nisip? Cu câţi oameni? Câte ore, zile, luni, ani? Părea cu neputinţă să găsească un loc unde să arunce nisipul, într-un ţinut muntos şi sălbatic. Dacă l-ar umple cu nisip, n-ar mai putea pătrunde acolo. Ar mai fi existat o posibilitate: să zăgăzuiască nisipul, să-l încarce în coşuri şi să-l pună în spinarea cailor, urmând să-l arunce în mare. De unde atâtea ajutoare? Neamul Tanabe avusese de înfruntat nenumărate proteste de la cei din josul râului, dar le închisese gura întotdeauna, tocmai pentru că nu găsea soluţia.

A trebuit să apară Okuni, cea mai grozavă femeie din ţară, ca să obţină o asemenea promisiune. Pentru că primele ei rugăminţi fuseseră neînsemnate, stăpânul Muntelui de Fier nu se aşteptase la nimic serios şi a fost luat prin surprindere. Nu avea cum da îndărăt, dar nici nu se cădea să răspundă pripit.

Interesele lui se băteau cap în cap cu ale ţăranilor, însă recunoştea că, în lunga istorie a Muntelui de Fier, problema acumulării de nisip în albie fusese mereu neglijată. Poate că bunicul lui Michikuni, un vajnic samurai, ar fi putut scoate lucrurile la liman. După ce a decăzut clanul M5 ri, în vremea când Ieyasu conducea ţara, iar ţinutul Izumo a trecut în mâinile lui Yoshiharu Horio, relaţiile acestuia cu minerii s-au înrăutăţit,

activitatea lor fiind întreruptă de trei ori. Nimic surprinzător, de vreme ce minerii erau consideraţi vinovaţi pentru inundaţii. Ajungându-i la urechi vestea că Okuni, cea mai grozavă din ţară, se întorsese pe meleagurile natale, s-a gândit că prezenţa ei în satul minerilor ar mai domoli înverşunarea şi ar avea şi el răgaz să-şi mai tragă sufletul după încordarea provocată de pretenţiile lui Yoshiharu Horio. Oricum, dansurile fuseseră peste aşteptările lui, iar el îşi descreţise fruntea.

Mai existau încă persoane care, sub îndrumarea bunicului lui Michikuni, se ridicaseră împotriva necuviinciosului senior Horio. Printre acestea se aflau şi *ronini,* care lucrau acum la mină. Dacă şi-ar fi pus mintea cu el, în mai puţin de o zi ar fi făcut praf Castelul Matsue. Recunoştea însă că nu prea avea şanse să câştige în faţa marilor seniori ai lui Ieyasu, dar nici prin cap nu-i trecea să stingă focul cuptorului. Minerii n-ar mai fi avut ce mânca. Pământul din munte nu era bun pentru agricultură, aşa că, fără muncă, mureau de foame. Soluţia trebuia să fie undeva la mijloc.

„Nu, în niciun caz nu oprim topitoria. Focul nu se va stinge. Ce mă fac totuşi? I-am promis femeii că-i îndeplinesc orice dorinţă”.

Michikuni a tras adânc aer în piept şi a spus solemn:

— Okuni, dorinţa ta va fi împlinită.

— Vă mulţumesc din suflet.

— Cineva s-o însoţească până la cuptor, să-i arate focul.

Michikuni intenţionase să admire dansurile lui Okuni câteva zile-n şir. De-aceea construise scena cea mare şi frumoasă. Însă îi pierise cheful de distracţii. Era întors pe dos acum. Nu se gândea decât cum să facă stăvilarele promise. S-a ridicat şi a plecat repede.

Auzind cuvintele stăpânului de la care nu ştiau niciodată la ce să se aştepte, ortacii s-au liniştit. În felul acesta o să se mai potolească şi seniorul Horio. Se temeau de el de când preluase ţinutul de la fostul guvernator, Mori, în toamna anului 1600. Dar nu numai ei se arătau

nemulţumiţi, ci şi ţăranii. Crescut la şcoala lui Hideyoshi şi obişnuit cu edictele, în 1602 redistribuise parcele agricole. Cota-parte a ţăranilor a scăzut drastic, în vreme ce birurile au tot crescut până i-au copleşit. Era aşadar firesc ca Horio să ţină cu dinţii de orice parcelă de pământ.

— Doamnă Okuni, dacă nu sunteţi obosită, vă însoţesc până la cuptor.

Okuni mai trăia extazul dansului, iar pentru ea o asemenea stare nu însemna oboseală. A spus că vrea să plece degrabă să vadă focul.

— Femeile n-au voie să pătrundă până acolo, dar e ordinul stăpânului… aşa că, să mergem! Singură, v-aş ruga.

Cum prin venele lui Omatsu nu curgea sânge de băieş şi topitor, a rămas s-o aştepte pe Okuni în apropierea scenei pe care dansaseră.

— E foarte frig şi s-ar putea să şi ningă, zise bătrânul şi porni la drum. Când dansaţi, nu simţiţi frigul… continuă el.

— Aşa este, răspunse Okuni.

Minerii rămăseseră cu gura căscată auzindu-i dorinţa. O admirau din tot sufletul pentru îndrăzneală şi recunoşteau că e cea mai grozavă femeie din ţară.

Satul Yoshida se afla în capătul pantei care pornea din apropierea conacului Tanabe. Până au ajuns sus, lui Okuni îi degeraseră degetele de la mâini şi de la picioare.

— Aici e cuptorul! Apropiaţi-vă ca să vă încălziţi.

Clădirea impunătoare era toată din lemn. Dinăuntru răzbăteau vocile şi îndemnurile celor care munceau. Okuni simţea o emoţie cu totul aparte.

La intrare, i-au dat o pelerină bleumarin, ca s-o apere de foc. Inima îi bătea puternic şi avea o apăsare pe piept. Rămânând fără părinţi de mică, bunica o învăţase o mulţime de cântece despre cuptorul din munte… cântece pe care le cântau topitorii şi băieşii.

Pe parcursul celor şaptezeci şi şapte de zile, cât durează procesul de fabricare a fontei de calitate superioară, în clădire nu se poate intra decât pe o singură

cale: o gaură în perete prin care se strecoară cei care au treabă acolo. Okuni s-a aplecat, aşa cum i se spusese, şi a intrat. O coloană uriaşă de foc i s-a deschis privirilor. A încremenit locului, cu ochii ţintă la ea.

În apropierea cuptorului dreptunghiular se aflau patru bărbaţi, aproape goi, dar purtând pelerine cu glugă asemenea celei primite de Okuni. Călcau apăsat pe foalele din scânduri groase, făcând vânt cu picioarele şi cântând cât îi ţinea gura. Mişcările lor erau perfect sincronizate şi, de fiecare dată când săreau pe scândură, flacăra de cuptor se înălţa şi mai mult. După culoarea şi forţa ei, ştiau când trebuia să mai pună cărbuni pe foc şi când să mai adauge pulbere de fier. Un topitor păzea continuu focul şi aproape douăzeci de bărbaţi aveau grijă să trimită după cărbune când se termina, să vegheze rezerva de pulbere, să fie atenţi la cei care hrăneau forţa flăcării – pe scurt, supravegheau întreg procesul. Topitorul principal dădea toate instrucţiunile, iar ceilalţi le urmau. Nimeni nu vorbea. Nu se auzeau decât, vag, strigătele de încurajare. Cuptorul uriaş scotea nişte sunete ciudate. Părea un animal gigantic.

Era tare cald înăuntru. Sudoarea i se uscase pe piele lăsând dâre albe de sare. Broboanele de pe frunte se zvântaseră şi ele. Focul magic absorbise totul. Pe Okuni o cuprinse o sete cumplită. Fusese atât de fascinată de splendoarea focului, încât uitase complet de ea.

„Prin urmare, aşa arată focul care topeşte fierul. Ce minunăţie de culori în văpăile focului! Fermecător mai e sunetul lor!

Ce miracol al naturii o mai fi şi ăsta? Cuptorul… lumina flăcărilor… Luminiţele ciudate din ochii topitorilor… Calmul lor e de neclintit… şi totuşi ei sunt atât de plini de viaţă şi de energie. Îşi capătă forţa din focul tainic şi sacru!”

Okuni i-a privit fără teamă, impresionată de măreţia lucrurilor ce i s-au dezvăluit în faţa ochilor. Prin vine îi curgea sânge de topitor!

„Aşadar, mama a fost fiica unor astfel de oameni!”

Bătrânul a tras-o de mânecă şi i-a arătat o uşiţă. Okuni a încuviinţat. I se părea firesc ca focul secret şi sacru să nu fie lăsat pradă privirilor oricui. După ce-a ieşit de acolo, a tras adânc în piept aerul rece şi a simţit că prinde aripi.

— Focul acela a fost extraordinar! exclamă ea ca pentru sine.

Au pornit pe pantă-n jos, lăsând în urmă cuptorul. Okuni s-a oprit brusc.

— Aş vrea să văd şi locul unde muncesc băieşii.

— E sus, unde-i dau drumul pe apă.

— Aş vrea să-l văd.

— Nu-i greu de găsit, dar e foarte frig. Acolo apa e roşie.

— Roşie? Râul Hii e roşu?

— Da.

— Mă duc şi singură.

— Dacă vreţi cu tot dinadinsul, vă conduc.

Bătrânul nu şi-a ascuns nemulţumirea. Obosise deja şi urcuşul se dovedea anevoios. Regreta sakeul de care nu avusese parte… Ceilalţi fuseseră mai norocoşi.

— A! Uitaţi-vă că ninge.

Bătrânul s-a oprit. Era limpede că nu avea nicio dorinţă să meargă mai departe.

— Atâta vreme cât ninge liniştit, nu-i niciun pericol, zise Okuni.

Şi-a dat seama lesne că omul nu voia s-o mai însoţească.

— Mă descurc şi singură. O iau de-a lungul apei, iar la întoarcere urmez acelaşi drum. N-am cum să mă rătăcesc.

— Sunteţi sigură? întrebă el, răsucindu-se pe călcâie.

Okuni i-a făcut semn cu mâna să plece liniştit. Nici ea nu ţinea să fie însoţită. Voia să rămână cu gândurile şi trăirile ei…

cu senzaţiile din preajma focului, pe care cuvintele nu le pot cuprinde.

— O să v-aştept la căsuţa aceea, zise el, arătând cu degetul. Sunt bătrân şi m-a obosit urcatul până la cuptor.

— Vă rog să vă odihniţi.

— Mai aveţi ceva de mers până la porţiunea roşie a râului.

„Râul se face roşu. De ce oare? Nu-mi vine să cred că-i atât de îngust în locul ăsta… nici a zecea parte din lăţimea lui, aşa cum îl ştiam eu când scoteam apă. E firesc atunci să curgă mai repede. Iar zgomotul de-aici nu se compară cu susurul din câmpia Hikawa. E aspru, ba chiar violent”.

Când a zărit sângeriul ivit brusc sub ochii ei, Okuni a exclamat uimită:

— Hii este roşu. Roşu ca sângele.

A început să alerge.

Râul devenea roşu din cauza minereului de fier. Panta se făcea tot mai abruptă, iar Hii din ce în ce mai subţire şi mai învolburat. Okuni s-a oprit şi a luat un pumn de apă. În mână avea şi nisip roşu. S-a mirat… ea văzuse nisip alb în copilărie. Nisipul care ajungea în sat era cu siguranţă alb.

„Pesemne că se albeşte până jos”, gândi ea.

A ciulit urechile. I se părea că desluşeşte ceva… ceva care semăna cu paşi de căprioare, aşa cum le auzise în pădurea Saga de lângă Kyōto. Un sunet înalt, dar înăbuşit… Ca şi cum lovea ceva în pietre…

Băieşii. Ei trebuie să fi fost. Fărâmiţau granitul, iar apa separa nisipul de pulberea de fier. De aceea râul era roşu.

Okuni s-a lăsat în voia gândurilor. Ningea. Fulgii mari se contopeau degrabă cu apa, colorându-se în roşu.

Panta era tare abruptă. Okuni a alunecat, a căzut de câteva ori, dar s-a ridicat imediat. Se târa în sus, de-a lungul râului, încercând să-şi găsească puncte de sprijin.

Deodată a auzit un vuiet… parcă mugea pământul. Când a ridicat privirea, a observat un bolovan imens

rostogolindu-se la vale cu mare viteză. A încercat… dar n-a reuşit să se ferească.

A simţit o arsură sfâşietoare în piciorul drept… ca şi când i s-ar fi topit în cuptor. A rămas ţintuită locului. Continua să ningă. Piciorul n-o durea, o ardea.

S-a răsucit puţin ca să înţeleagă ce s-a întâmplat. Piciorul îi era zdrobit. Zăpada albă se înroşise de la sângele care curgea necontenit din carnea şi oasele strivite. Primul ei gând a fost că nu avea să mai danseze niciodată. Fără picioare n-avea cum să danseze… să trăiască…

— Nu voi mai dansa în veci! şopti ea disperată, privind în jur. Bolovanul se oprise câţiva paşi mai încolo. Okuni s-a hotărât să se târască până la el. Şi-a susţinut piciorul drept cu mâinile, încercând să se împingă în stângul. S-a dezechilibrat de câteva ori din cauza durerii sfâşietoare. Nici nu ştia ce o durea mai tare: piciorul sau sufletul… îngrozit că nu va mai dansa vreodată…

Înainta scrâşnind din dinţi. Nici nu-şi dădea seama că se chinuia să ajungă tocmai la bolovanul care se prăvălise peste ea, nimicitor. Nu conta. Voia să se lipească de el, să-l îmbrăţişeze. Era neasemuit de frumos. Striaţii sângerii s-au îţit de îndată ce s-a rezemat de el şi a căzut zăpada. Steluţele negre de granit scânteiau pe trupul lui roşu. Okuni şi-a amintit că mai văzuse aşa ceva: blocul de granit adus drept ofrandă de familia Horio, la Castelul Edo.

Îi era drag bolovanul. Şi-a apropiat faţa de el.

„Cât ai de gând să mai dansezi?” o întrebase Densuke.

„Până mor”, răspunsese ea.

Aşa s-a şi întâmplat. Okuni se simţea împăcată.

— Tata a fost băieş, mama, fiică de topitor… şopti ea şi închise ochii.

Durerea din picior s-a stins treptat, îngropată în zăpadă. Crenguţa de prun din păr avea să dăinuiască însă pe vecie.

Totul în jurul ei s-a acoperit de zăpadă… un alb fără pată. Când şi-a pierdut cunoştinţa, l-a văzut pe Densuke

făcându-i semn să se apropie, să vină la el… cu evantaiul pe jumătate deschis.

— Densuke!

Okuni s-a ridicat fără pic de efort şi s-a îndreptat spre el cu paşi uşori. Şi-a cufundat obrazul la pieptul lui, în timp ce acesta a început să-i cânte uşor. Şi totuşi… Parcă era vocea ei… Sau a oamenilor din Muntele de Fier?

Ferecaţi luna într-un coş cu flori! Preţuiţi-o ca pe-o comoară!

Fulgii mari şi trişti se rostogoleau pe pământ necontenit.

EPILOG

Orochi nu se mai mişcă.

Oamenii se uitau unul la altul miraţi şi fericiţi totodată. În primăvara aceea, s-a ţinut la Templul Izumo din Kizuki ritualul de strămutare a zeităţii. Atmosfera a fost foarte veselă. S-au apucat apoi să planteze orezul. Briza verii timpurii foşnea printre spicele tot mai încărcate. Recolta se anunţa bună, iar Orochi, paşnic. El, care traversa sute de văi şi munţi după ce depăşea cascada Torigami, se târa încet, fără să mai iasă din matcă. Şi nu numai atât. Cele opt capete fioroase ale dragonului nu mai aduceau nisip din munte. Şi nici râul nu şi-a mai schimbat cursul. Dar ţăranii, în loc să fie mulţumiţi, credeau că e semn rău.

Vestea despre stăvilarele de nisip i-a bucurat grozav. Se zvonise că lui Okuni îi datorau recunoştinţa. De aceea, îi nedumerea absenţa ei de la marele ritual al Templului din Kizuki, cu toate că se adunaseră acolo o mulţime de trupe Kabuki din întreaga ţară. Începuseră să facă legătură între dispariţia trupei Okuni Kabuki cu lipsa de veşti despre ea. Se lăsase brusc o tăcere ca de mormânt.

Ţăranii curioşi de prin apropiere au trecut pe la schitul călugăriţei Chigetsu în căutare de noutăţi.

— N-are rost să vă mai obosiţi. Okuni s-a stins pe Muntele de Fier.

— A murit?

— Ce s-a petrecut acolo?

— Nu ştiu nici eu prea bine, răspunse Okaga tristă.

Chigetsu ar fi mers ea însăşi să vadă ce s-a întâmplat pe

Muntele de Fier, dar era bolnavă. Nu se mai ţinea bine pe picioare, în iarna aceea încercase să-i descoasă pe mineri şi pe cei veniţi pe la fierărie, dar nu se alesese cu mare lucru… Oamenii spuneau doar că Okuni a plecat pe lumea cealaltă.

Curioşi foc, câţiva ţărani din Izumo au pornit pe drumul străbătut de Okuni în ziua aceea de iarnă. Au suit panta abruptă a muntelui şi, pe măsură ce urcau, au văzut cu ochii lor că zvonul cu stăvilarul de nisip era adevărat. Aflaseră că el se datora lui Okuni, că ea i-l ceruse lui Michikuni, însă voiau să ştie amănunte şi despre dispariţia ei. Unde? De ce?

— Călugăriţa susţine că tatăl şi mama lui Okuni fuseseră de prin partea locului, zise unul din săteni.

— Nu ştiu ce să zic… a tot trăncănit, dar n-am priceput mare lucru.

— E fată de băieş, crescută în Kizuki?

— Nu prea ştiu amănunte.

— Nici măcar Chigetsu nu ştie?

— Cine naiba înţelege bolboroseala ei!? Habar n-are să povestească!

— A zis că şi ea a dansat pe vremuri în trupa lui Okuni.

— Eu cred că minte.

— Şi eu la fel.

— V-o închipuiţi pe călugăriţă dansând? întrebă altul, printre hohote de râs.

— Poate şi povestea despre Okuni să fi fost născocită…

— Păi, de-aia mergem până-n Muntele de Fier… să aflăm adevărul.

— Da, aşa-i!

Nu se puteau încrede doar în vorbele călugăriţei, care arăta mult mai bătrână decât anii ce-i avea. Prin urmare, porniseră de-a lungul lui Orochi, Hii adică,

pătrunzând adânc în inima muntelui.

— Ce-i ăla?

— Aşadar, e-adevărat!

Strigau fericiţi, arătând râul cu degetul. Pari lungi de bambus legau un mal de altul. Crengile de cedru, care umpleau golul, opreau cu totul curgerea apei. Rămăsese doar un coridor îngust prin care să poată trece peştii.

— A, nu a fost doar zvon! Chiar s-a construit stăvilarul!

— După cum arată bambusul şi crengile, am impresia că e proaspăt.

— Ce-or face cu nisipul strâns la stăvilar?

Şi-au continuat urcuşul pe firul apei şi au văzut multe stăvilare. Îi uimea grija cu care fuseseră construite. Niciun firicel de nisip nu se mai strecura în aval.

— Orochi nu mai are cum să se mişte!

— Grozavă treabă!

Sătenii priveau cu admiraţie şi recunoştinţă. Nu prea aveau ei habar a cui fusese ideea, dar un lucru se vedea limpede: stăvilarele puneau capăt neînţelegerilor necontenite dintre ţărani şi mineri. Şi-au împreunat mâinile şi s-au plecat cu respect în faţa stăvilarelor. Zâmbetele ironice de mai devreme se stinseseră.

Ajungând aproape de Muntele de Fier, ţăranii au văzut nişte muncitori scoţând nisip din albie şi cărându-l în coşuri din răchită. I-au salutat plini de respect şi au încercat să intre-n vorbă cu ei.

— Suntem ţărani din Kizuki…

Cei din munte nu le-au răspuns… poate şi pentru că nu le prea înţelegeau graiul. Se uitau neîncrezători la câmpeni.

— Am auzit că Okuni a venit până-aici ca să danseze şi că a murit lovită de un bolovan prăvălit din munte. Am vrea să aflăm mai multe despre ea, au urmat ei.

— Nu ştim nimic, răspunse unul, întorcându-le morocănos spatele.

Sătenii nu s-au lăsat cu una, cu două.

— Cine a poruncit ridicarea stăvilarelor?

— Stăpânul nostru, domnul Tanabe. T

— Aşadar, e adevărat că Okuni a dansat în faţa domniei sale?

— Da, am privit-o şi noi atunci.

— A, da?

— De ce-a murit? Unde e mormântul ei?

— Nu ştim.

Când au crezut şi ei că muntenii se mai înmoaie, i-au văzut posomorându-se. Şi-au ridicat coşurile cu nisip în spinare, fără un cuvânt, şi duşi au fost. Nici măcar nu s-au întors să le arunce o privire.

Oamenii puşi să afle ce se-ntâmplase cu Okuni nu şi-au pierdut răbdarea. Au stat de vorbă cu toţi cei întâlniţi în cale. Până la urmă au înţeles că Okuni îi ceruse căpeteniei ortacilor să ridice stăvilarul şi că fusese înmormântată cu mare cinste de către munteni. În pofida atâtor strădanii, n-au reuşit să afle ce se întâmplase în zăpadă şi unde se găsea mormântul ei.

Un singur bătrân căzu pe gânduri la auzul întrebării şi apoi şopti:

— O fi fost blestemul focului!

— Blestemul focului? se mirară ţăranii.

— Femeile n-au voie să privească focul din cuptor. Okuni l-a văzut!

Sătenii nu prea înţelegeau, dar nici nu li se povestise nimic despre ce vorbise ea cu domnul Tanabe. Pesemne că nici bătrânul, care bănuia că blestemul focului ar fi atras după sine moartea lui Okuni, nu s-a gândit că motivul fusese doar vederea focului de către femeie, ci şi faptul că sângele ei era amestecat cu un soi de foc.

Când au aflat că Okuni se prăbuşise în zăpadă, lovită de bolovanul de granit, au cerut autorităţilor să le îngăduie să-l ducă în satul Nakamura. S-au întors cu el acasă, purtându-l pe umeri după ce l-au legat cu funii de nişte pari groşi. Au fost nevoiţi să se mulţumească doar cu această amintire, din moment ce nu putuseră să smulgă de la munteni niciuna dintre tainele lui Okuni.

Au aşezat blocul de granit roşu lângă mormântul lui

San emon, ca piatră funerară pentru Okuni. Sub ea se afla doar smocul de păr pe care şi-l tăiase înainte de a pleca să danseze în munte. Călugăriţa Chigetsu îl îngropase şi mergea acolo cu tămâie şi flori, după rânduială. Okaga, pe care Okuni o găsise foarte îmbătrânită, a încetat să se mai ofilească din clipa când a început să îngrijească acea piatră – încă aproape cincizeci de ani. A murit la vârsta de optzeci şi şapte de ani. Cât a trăit, şi-a încântat vizitatorii cu poveşti despre Okuni – frânturi puse cap la cap din cele auzite, propriile ei amintiri, născociri. Sătenii din Nakamura au numit schitul lui Chigetsu Templul Okuni. După moartea călugăriţei, altă femeie a avut grijă de sufletul lui Okuni, numai că toţi cei care ştiau întâmplări despre dansatoare se cam prăpădiseră. Lumea mai putea admira doar un portret al ei. Peste pietrele funerare de lângă mormântul lui San emon s-a aşternut patina vremii, înnegrindu-le pe toate. Dar nu şi pe cea din mijloc. Şi acum, câteva veacuri mai târziu, a rămas tot roşie.

Okuni a trecut în lumea de dincolo pe data de 25 februarie – aceeaşi zi şi lună în care dansase la Festivalul Prunilor de la Tenmangu, la vârsta de şaptesprezece ani.

În fiecare lună, pe data de 25 zi în care s-a stins din viaţă şi Okaga –, lumea vedea o bătrână adusă de spate, îndreptându-se către un canal mic al râului Hii. Lua apă cu un polonic de lemn şi dispărea printre copaci, înspre piatra roşie de granit. Era Omatsu. Avea fruntea plină de zbârcituri şi semăna la chip cu bătrâna din Moriguchi care o blestemase pe Okuni.

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din Roimânia, cont nr. R044 RNCB 5101 0.000 0171 0001 BCR Unirea, Bucureşti

Tehnoredactor MANUELA MĂXINEANU

Corector MARILENA BĂLĂŞEIL

DTP

CARMEN PETRESCUJ Apărut 2011 BUCUREŞTI –

RĂMÂNEA
Lucrare executată la FEDPR. INT

În colecţia **Raftul Denisei** au apărut
William Golding, *împăratul muştelor*
Pascal Quignard, *Vila Amalia*
Almudena Grandes, *Vârstele lui Lulú*
Ismail Kadaré, *Palatul Viselor*
Jesús Díaz, *Spune-mi ceva despre Cuba*
Paul Auster, *Palatul lunii*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Carlos Fuentes, O *companie neliniştitoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Taichi Yamada, *Străini*
Leonid Ţîpkin, *O vară la Baden-Baden*
Yasunari Kawabata, *Maestrul de go*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Dave Eggers, *Să te ţii alergătură!*
Jonathan Safran Foer, *Extrem de tare şi incredibil de aproape*
Richard Zimler, *Ultimul cabalist din Lisabona*
Sarah Dunant, *în compania curtezanei*
Jan Koneffke, O *iubire la Tibru*
Péter Esterházy, *Un strop de pornografie maghiară*
John Fante, *Drumul spre Los Angeles*
John Updike, *Teroristul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus. Povestiri erotice*
Julio Cortázar, *Armele secrete*
James Meek, *Un gest de iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
John Berendt, *Miezul nopţii în grădina binelui şi a răului*
Hanif Kureishi, *Buddha din suburbie*
Daniel Kehlmann, *Măsurarea lumii*
Anne Tyler, *Căsătorie de amatori*
Joey Goebel, *Torturaţi-l pe artist*
Ann Patchett, *Belcanto*

John Updike, *Vrăjitoarele din Eastwick*

James Frey, *O mie de fărâme* Aron Grunberg, *Istoria calviţiei mele* Mihail Bulgakov, *Maestrul şi Margareta* Sarah Dunant, *Naşterea lui Venus* Gonzalo Torrente Ballester, *Cronica regelui aiurit* Friedrich Dürrenmatt, *Justiţie* Kurt Vonnegut, *Sirenele de pe Titan* Douglas Garitón Abrams, *Jurnalul pierdut al lui Don Juan* Eric-Emmanuel Schmitt, *Viaţa mea cu Mozart* Will Self, *Cum trăiesc morţii* Kelly Jones, *Al şaptelea licorn* Peter Carey, *Furtul. O poveste de iubire* Hubert Selby Jr., *Recviem pentru un vis* Fumiko Enchi, *Măştile* Jonathan Safran Foer, *Totul e iluminat* Ismail Kadaré, *Umbra* Anaïs Nin, *Henry şi June* Rachel Cusk, *Arlington Park* Jesús Díaz, *Cele patru fugi ale lui Manuel* John Fante, O *să vină şi primăvara, Bandini* Douglas Coupland, *Toate familiile sunt psihotice* Mitch Albom, *încă o zi* Diane Setterfield, *A treisprezecea poveste* Nikos Kazantzakis, *Hristos răstignit din nou* Milorad Pavić, *Mantia de stele* Sarah Dunant, *Transgresiuni* Joey Goebel, *Anomalii*

Andrei Makine, *Fiica unui Erou al Uniunii Sovietice* Ellis Avery, *Foc în pavilionul de ceai* Ludmila Uliţkaia, *Al dumneavoastră sincer, Şurik* Yasunari Kawabata, *Dansatoarea din Izu* Didier van Cauwelaert, *Evanghelia după Jimmy* Gregor von Rezzori, *Memoriile unui antisemit* Alessandro Perissinotto, *Celei care mă judecă* Eric-Emmanuel Schmitt, *Copilul lui Noe* James Frey, *Prietenul meu Leonard* Douglas Coupland, *Generaţia X* Pablo de Santis, *Caligraful lui Voltaire* John Updike, *Fugi, Rabbit*

David Mitchell, *Atlasul norilor*

Sawako Ariyoshi, *Soţia doctorului*

Laura Restrepo, *Dulce companie*

Leo Perutz, *Iuda lui Leonardo*

Kurt Vonnegut, *Bun venit printre maimuţe*

Martin Suter, *Diavolul din Milano*

Amos Oz, *Poveste despre dragoste şi întuneric*

Michel Chabon, *Băieţi teribili*

Rick Moody, *Furtuna de gheaţă*

Gary Shteyngart, *Absurdistan*

Tash Aw, *Fabrica de mătase*
Richard Ford, *Cronicarul sportiv*
Alessandro Piperno, *Cu cele mai rele intenţii*
Arnon Grunberg, *Nesuferitele zile de luni*
Jeanette Winterson, *Portocalele nu sunt singurele fructe*
Cinghiz Aitmatov, *Stigmatul Casandrei*
Sawako Ariyoshi, *Dansatoarea de Kabuki*
Naghib Mahfuz, O *mie şi una de nopţi şi zile*
John Updike, *întoarcerea lui Rabbit*
Mo Yan, *Sorgul roşu*
Arthur Japin, *în ochii Luciei*
Guillermo Martínez, *Moartea lentă a Lucianei B.*
Kurt Vonnegut, *Cutremur de timp*
Fumiko Enchi, *Ani de aşteptare*
Ismail Kadaré, *Amurgul zeilor stepei*
J.M. Coetzee, *Viaţa şi vremurile lui Michael K*
John Cowper Powys, *Cercul nebunilor*
Subcomandante Marcos, Paco Ignacio Taibo II, *Morţii incomozi*
Sara Gruen, *Apă pentru elefanţi*
Niccolò Ammaniti, *Cum vrea Dumnezeu*
Zeruya Shalev, *Viaţa amoroasă*
Madeleine Thien, *Certitudine*
Lesley Downer, *Ultima concubină*
Irvin D. Yalom, *Minciuni pe canapea*
Antonio Lobo Antunes, *Ordinea naturală a lucrurilor*
Jay Parini, *Ultima gară*
Yasunari Kawabata, *Vechiul oraş imperial*
Jeanette Winterson, *Sexul cireşilor*
Daniel Kehlmann, *Eu şi Kamiński*
Richard Ford, *Ziua Independenţei* Douglas Coupland, *Miss Wyoming* Pablo Tusset, *în numele porcului* Kate Morton, *Casa de la Riverton* Teru Miyamoto, *Brocart de toamnă* Amos Oz, *Rime despre viaţă şi moarte* Yukio Mishima, *Zăpada de primăvară* Steve Semă – andberg, *Ravensbrück* Janice Y.K. Lee, *Profesoara de pian* Cormac Mccarthy, *Drumul* Kurt Vonnegut, *Puşcăriaşul* J.M.

Coetzee, *Jurnalul unui an prost* Jennifer Johnston, *Bărbatul de la gară* Herta Müller, *încă de pe atunci vulpea era vânătorul* Hong Ying, *K. Arta iubirii* Jennifer Cody Epstein, *Pictoriţa din Shanghai* Ismail Kadaré, *Mesagerii ploii* Chang-rae Lee, *Zbor peste Long Island* Yukio Mishima, *Tumultul valurilor* Amos Oz, *Să nu pronunţi: noapte* Daina Chaviano, *Insula iubirilor nesfârşite* Peter Carey, *Viaţa mea clandestină* Karel G. Van Loon, *Fructul pasiunii* Joshua Ferris*, şi atunci ne-au terminat* John Updike, *Rabbit e bogat* Hanif Kureishi, *Am ceva să-ţi spun* Hubert Selby Jr., *Ultima ieşire spre Brooklyn* Alonso Cueto, *Ora albastră* Yukio Mishima, *Cai în galop* Arto Paasilinna, *Anul iepurelui* Tariq Ali, *La umbra rodiului* J.M. Coetzee, *Epoca de fier* Yukio Mishima, *Confesiunile unei măşti* J.M. Coetzee, *Dezonoare* Douglas Coupland, *Tânără în comă* Jasper Florde, *Cazul Jane Eyre* Julia Franck, *Femeia din amiază* Antonio Lobo Antunes, *Arhipelagul insomniei* Nikos Kazantzakis, *Ultima ispită a lui Hristos*

Una dintre cele mai importante figuri ale literaturii japoneze postbelice, autoare de romane, povestiri, piese de teatru şi scenarii de film şi televiziune, Sawako Ariyoshi (1931 – 1984) s-a născut în oraşul Wakayama. Îşi petrece o parte din copilărie în Java. În 1949 îşi începe la Tokio studiile de literatură şi artă dramatică, pe care le finalizează în 1952. După absolvire, lucrează în presă şi începe să se afirme ca scriitoare. Debutează în 1956 cu povestirea *Baladă,* nominalizată în acelaşi an la cea mai prestigioasă distincţie literară japoneză, Premiul Akutagawa. În 1959 beneficiază de o bursă Rockefeller şi studiază teatrul la Sara Lawrence Collège din New York. Acesta este şi anul în care se impune ca romancieră, prin *Râul Ki,* primul volum al unei trilogii din care mai fac parte *Râul Arita* (1963) şi *Râul Hidaka* (1965). Romanul *Soţia doctorului* apare în 1966 şi este considerat, alături de romanul istoric *Dansatoarea de Kabuki (*1969), cea mai strălucită mărturie a talentului literar al lui Sawako Ariyoshi. În anii ’70 autoarea publică în acelaşi ritm susţinut romane, printre care *în amurgul vieţii* (1972) şi

Prinţesa Kazu (1978). În 1979 Sawako Ariyoshi primeşte prestigiosul Premiu Mainichi. Piesele sale de teatru sunt jucate în întreaga lume, iar multe dintre romanele ei au fost adaptate pentru scenă şi au fost ecranizate. Serialul japonez de televiziune *Dansatoarea dekabuki (Izumo no Okum*, 2006) s-a bucurat de un succes răsunător.

În colecţia „Raftul Denisei" a apărut romanul *Soţia doctorului.*

Strălucită scriitoare a Japoniei postbelice, Sawako Ariyoslu reînvie povestea adevărată a dansatoarei Okuni din Izumo, creatoarea teatrului Kabuki.

La cumpăna dintre secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, în Japonia zguduită de războaie civile şi lupte dinastice, secătuită de campanii militare dezastruoase şi de calamităţi, sufletele tânjesc după frumos. Spectacolele artiştilor ambulanţi aduc culoare pe străzile oraşeloi împovărate de dări şi pustiite de molime. Îmbinând ritmurile dansurilor sacre din templele nipone cu muzica vie cântată de oamenii de rând, care îşi exprimă neîngrădit pasiunile, Okuni devii ne prima dansatoare de Kabuki.

„Romanul lui Ariyoshi o repune în drepturi pe legendara Okuni din Izumo, ale cărei merite artistice au fost trecute sub tăcere timp de câteva secole într-o societate dominată de bărbaţi".

World Literature Today

„Sawako Ariyoshi este una dintre cele mai valoroase voci literare ale Japoniei postbelice". „T.

B J. Thomas Rimei

„»le, L1*" l, n

„Viaţa lui Okuni, evocată cu atâta sensibilitate de Sawako Ariyoshi, reprezintă un punct de cotitură al rafinatei arte dramatice nipone".

9789736894084
9 789736 894084
Library Journal
ISBN 978 – 973 – 689 – 408 – 4

3 Chimono scurt, purtat la ocazii festive.

3 *Povestea clanului Heike,* operă cu caracter literar şi istoric, redactată între 1190 şi 1221.

1 Slavă Ţie, Buddha!

1 Partea de vest a Japoniei, care cuprinde actualele prefecturi Okayama.

3 *Shi King,* culegere de poezie chineză clasică.

I Supă din pastă de soia.

2 Seniori feudali de rang imediat inferior rangului de shogūn.

1 *Kirishitan* – creştin.

1 Samurai fără stăpân.

1 Ceremonie, practicată începând cu secolul VII până la sfârşitul perioadei Edo, prin care se atesta ajungerea la maturitate. Ritualul avea loc între vârsta de 10 şi 16 ani, în funcţie de dorinţa familiei.

1 *San hsien,* trei coarde.

1 Fustă-pantalon purtată la ocazii festive.